ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρούργου

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΑΘΗΝΑ

1842

Πρώτου Τόμου

Τὰ σημαντικώτερα τῶν Παροραμάτων.

Σελ.	Γραμ.	Ἱστορία.	Ἐσφαλ.	Διορθ.
16.	12.	Αἴλιος.	172.	171
			990.	190.
63.	36.	Ἀχαῖος.	290.	490.
101.	24.	Δαντης.	Π.Χ.	Μ.Χ.
102.	25.	Δαρεῖος	Μ.Χ.	Π.Χ.
104.	8.	Δεμοῦλης	1189.	1789.
110.	25.	Διδώ.	Μ.Χ.	Π.Χ.
110.	28.	Δίκτυς	1800.	1000.
114.	4.	Διονύσιος	Μ.Χ.	Π Χ.

Δευτέρου Τόμου

Σελ.	Γραμ.	Ἱστορία.	Ἐσφαλ.	Διορθ.
65.	6.	Νικόλαος	Μεταίφρασε	Μετάφρασε
97.	14.	Ὀρέστης	Αἴθου	Αἰγίσθου
105	31.	Θυδινάτος	294.	264.
115	32	Πανάρετος	Ἀρκηλάου	Ἀρκεσιλάου
117	31	Πάολης	Κόρικαν	Κόρσικα
128	21	Πελασγὸς	Ἔνομα	Ὄνομα
131	36		Βερσαίος	Περσαῖος
141	1	Πέτρος	θλέατον	θάνατον
145	6	Πέτρος	Συλλυριούς	Ἰλλυριούς
148	31		Πέτρος Μακεδών	Πιέρος Μακεδών
148	36		Πέτρος Βασιλεύς	Πιέρος Βασιλεύς
153	9	Πλάτων	Παρέδισεν	Παρέδιδεν
156	3		Πλουταρχος	Πλούταρχος
157	16	Πλωτῖνος	Κατεδαφανισμένην	Κατεδαφισμέ.

Σελ.	Γραμ.	Ἱστορία.	Εσφαλ.	Διορθ.
182	13	Πυθαγόρας	μυηθῆ	μάθη
205	8	Σαμουὴλ	Πολίκα	Πολικὴν
223	4	Σήξτος	ὀνομάσθη	ὠνομάσθη
225	28	Σιγηβέρτος	τὰ Εκκλη.	τον Εκκλ.
240	26	Σουλειμάνος	1860	1760
257	19	Σκολάριος	Θεοῦ	Θεῖον
264	32	Ταξίλης	10000	100
273	7	Τιγράνης	Βρεταvίας	Ἀρμενίας

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Μ

ΜΑΡΆΝΑΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Γένοβαν, περίφημος ἱστορικός. Συνέγραψε διαφόρους ἱστορίας.

ΜΆΡΑΦΙΣ ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας. Αἰσχύλ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ τῆς Αουστρίας, θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ ά. Εγεννήθη τὸ 1480. ὑπανδρεύθη τὸν Φιλίβερτον Δοῦκα τῆς Σαβοΐας, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐτεκνοποίησε. Εσάθη διοικήτρια εἰς τοὺς χαμηλοὺς λεγομένους τόπους, εἰς τὸ Βέλγιον· εἶχεν ἀρραβωνισθῆ ἄλλους δύω ἄνδρας, ἀλλὰ δὲν τοὺς ὑπανδρεύθη. Απέθανεν εἰς τὴν Μελινίαν, πόλιν τοῦ Βελγίου τὸ 1350. διέταξε δὲ νὰ ἐπιγράψωσι τὸ ἑπόμενον εἰς τὸν τάφον της· « ἐνταῦθα κεῖται ἡ ὡραία Μαργαρίτα, ἥτις ἔλαβε τρεῖς ἄνδρας καὶ ἀπέθανε παρθένος » .

ΜΑΡΔΌΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Γωβρίου, καὶ Γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Οταν ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ καταπολεμηθεὶς ἐπέστρεψεν ἄπρακτος, ἀφῆκε τὸν Μαρδόνιον ἀρχιστράτηγον γενικὸν κατ' αἴτησίν του 300000. χιλ. βαρβάρων νὰ κατωρθώσῃ, ὅτι αὐτὸς δὲν ἠδυνήθη, ὅστις τὸν ἑπόμενον χρόνον συγκροτήσας μάχην εἰς τὰς Πλαταιὰς ἠφάνισεν ἐξ ὁλοκλήρου ὅλα του τὰ στρατεύματα, καὶ αὐτὸς ἔπεσε νεκρός. Ηρόδ.

ΜΑΡΔΌΝΤΗΣ, ἡγεμὼν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν. Ηρόδ.

ΜΑΡΙΑ αἰχμάλωτος Κόπτισσα, ἐχαρίσθη εἰς τὸν Μωάμεθ, ὅστις τὴν ἠγάπα μὲ ὑπερβολήν. Μετ' αὐτῆς ἐγέννησε παιδίον, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Ιπραΐμ, δηλ. Αβραάμ· περὶ αὐτῆς ἀναφέρει τὸ 66. κεφάλαιον τοῦ Κορανίου. Απέθανεν εἰς τὴν Μεδινὲ πόλιν τῆς Αφρικῆς.

ΜΑΡΙΑ ἡ Παρθένος, ἡ εὐλογημένη μήτηρ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐκ θείου Πνεύματος, ἥτις διὰ τὸν εὐχαριστήριον ὕμνον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱερὸς Λουκᾶς ἐν γραφίδι ἐξέδοτο οἱ πρῶτοι τῶν Ἱερῶν συγγραφέων τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἀποδίδουσι τινὲς εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλα συγγράμματα, ἀλλ' ἐξελέγχονται κοινῶς Ψευδεπίγραφα· εὑρίσκονται δὲ μόνον ἐκδεδομέναι ἐν τοῖς ὀρθοδοξογραφικοῖς τρεῖς ἐπιστολαὶ ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1555.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ, μία ἀπὸ τὰς πλέον ὡραίας καὶ ἐνδόξους Πριγγιπέσσας τοῦ αἰῶνός της. Ἦτον ἀπὸ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀσμονέων. Ἐσάθη γυνὴ τοῦ μεγάλου Ἡρώδου· ὅσις τὴν ἐθανάτωσε συλλαβὼν ὑποψίαν ἀτιμίας.

ΜΑΡΙΝΗΣ Ἰωάννης, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Καβαλιὲρ Μαρίνης. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1569. παιδιόθεν ἐδόθη εἰς τὴν ποιητικὴν, ἐσάθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουρίνου. Ὁ ποιητὴς Μουρτολᾶς ἀπὸ φθόνον τὸν ἐσατύρησε, ὁ Μαρίνης ἀπελογήθη, ἀλλ' ὁ Μουρτόλας ἔρριψε κατ' αὐτοῦ μίαν πισόλαν διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἡ διοίκησις διὰ τοῦτο τὸν ἐφυλάκωσε καὶ ἡ. λευθερώθη διὰ μέσου τοῦ Μαρίνου. Ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1625. Οὐδεὶς ὡς αὐτὸς κρίνεται τόσον ἀγχίνους καὶ γλυκὺς εἰς τὰ ποιήματά του, ἀλλὰ κατηγορεῖται ὡς μὴ ἀκριβὴς παρατηρητὴς τῶν κανόνων τῆς γλώσσης.

ΜΑΡΙΝΟΝΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Οὐτηνον πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἀρχιτέκτων, καὶ ἀστρονόμος ἔνδοξος. Ἀπέθανε τὸ 1155, καὶ ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΜΑΡΙΝΟΣ Τύριος, περίφημος γεωγράφος, ἔζη τὸν δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ. Συνέγραψε μόνον περὶ Γεωγραφίας· ἀλλὰ τὸ σύγγραμμά του τοῦτο δὲν σώζεται, μολονότι λέγουν ὅτι ἐχρημάτισεν ὡς βάσις εἰς τὸ τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου.

ΜΑΡΙΝΟΣ, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου, ἀπὸ τὴν Παλαισίνην, ἔζη περὶ τὸ 485. Ἀφῆκε Προεισαγωγικὰ εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδους, ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ διδασκάλου του,

ΜΑΡΙΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος, εἷς τῶν τυράννων καὶ οὗτος τῆς Γαλλίας εἰστὰς ἡμέρας τοῦ Γαλλιήνου Αὐτοκράτορος. Κατ' ἀρχὰς ἦτο σιδηρουργὸς, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν πολεμικὴν, καὶ εἰς τοὺς χορούς, βαθμηδὸν δὲ καὶ εἰς τὰ ἀξιώματα, εὐδοκίμησε κατὰ τῶν Γερμανῶν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Μονάρχου Βικτωρίνου ἐκηρύχθη αὐτὸς βασιλεύς, ἀλλὰ μόλις ἐβασίλευσε τρεῖς μόνας ἡμέρας καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα του στρατιώτην. Εἶχε, λέγουν, τόσην δύναμιν εἰς τὰς χεῖρας, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ μὲ τὰς χεῖράς του τρέχουσαν ἅμαξαν.

ΜΑΡΙΟΣ Γάϊος, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων, ἐσάθη Ὑπατος ἑπτάκις μολονότι ἐγεννήθη ἀπὸ πενιχρὰν οἰκογένειαν. Εἰς τὴν νεότητά

του ἦτο γεωργὸς, ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος ἐπροβιβάσθη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Ρώμης. Τὸ 107. Π. Χ. ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῆς Νουμηδίας Ἰουγούρθα, καὶ τὸν βασιλέα τῆς Μαυρητανίας Βόκχον καὶ τοῦ, μὲν Βόκχου ἐλάτωσε τὰς δυνάμεις, τὸν δὲ Ἰουγούρθαν λαβὼν προδοθέντα παρὰ τοῦ Βόκχου, τὸν ἔσειλεν εἰς τὴν Ρώμην, διὰ τοῦ Σύλλου τοῦ θησαυροφύλακος, ἀνδρὸς ὄντος γενναίου· τὸν ὁποῖον ῥίψαντες οἱ Ρωμαῖοι εἰς τὰ δεσμὰ τὸν ἐφόνευσαν. Ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ἐφόνευσε, λέγουσι 2000. χιλ. ἐχθρῶν αἰχμαλώτισεν 8000. χιλ. καὶ ἔλαβε δύω στρατιωτικὰς σημαίας τῶν ἐχθρῶν· πρὸς ἀνάμνησιν ὕψωσε μίαν πυραμίδα· αἱ χῆραι γυναῖκες τῶν φονευθέντων τὸν παρεκάλεσαν νὰ διατηρήσῃ καὶ τὴν τιμήν των, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη τὴν παράκλησίν των, ὅθεν καὶ αὗται ἀπελπισθεῖσαι αὐτοχειρίσθησαν. Τὸ 108. ἀπέρασεν εἰς τὰς νήσους τῆς Δανιμαρκίας, ἐκεῖ ἐφόνευσε 1000. καὶ αἰχμαλώτισεν 6000. χιλ. Ἀπέθανε δὲ ἀπὸ πολυποσίαν.

ΜΑΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μαρίου Γαΐου, εἶχε τὸν ἴδιον χαρακτῆρα τοῦ πατρός. Ἀφοῦ ἥρπασε τὴν Ὑπατείαν, ἐπολιόρκει τὴν Γερουσίαν, ἐπειδὴ ἐναντιεῖτο εἰς τὰς κακάς του ἐπιχειρήσεις. Οὗτος συμφωνήσας μετὰ τοῦ Κίννα, ἔπραξε πολλὰ πράγματα εἰς τὴν πόλιν· ἐφόνευσε πολλοὺς τῶν συγκλητικῶν καὶ ἔκαμε πολλῶν τὴν περιουσίαν δημόσιον· κατεκρήμνισε τὴν οἰκίαν τοῦ Σύλλου Ὑπάτου τῶν Ρωμαίων· ἐφυγάδευσε τὴν σύζυγον αὐτοῦ καὶ τοὺς παῖδας· οἱ δὲ λοιποὶ τῆς συγκλήτου κατέφυγον πρὸς τὸν Σύλλαν, ζητοῦντες βοήθειαν παρ αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα, ὅσις ἐλθὼν καὶ συμπλακεὶς εἰς μάχην μετὰ τοῦ Μαρίου, ἐνίκησε φονεύσας 15. χιλιάδας, καὶ ἔτρεψε τὸν Μάριον εἰς φυγὴν, ὅσις φεύγων εἰς τὴν Πραίνεσον πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ φοβηθεὶς τοὺς διώκοντας ἐφονεύθη ἀπὸ ἀπελπισίαν του.

ΜΑΡΙΟΣ, ἢ Μάρκος Αἰμίλιος, ἀπὸ γένος λαμπρότατον τῶν Ρωμαίων. Ἐφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, καὶ ἔγινε μέγας ποντίφιξ. εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἔλαβε τὴν στρατηγίαν κατετρόπωσεν ὅλους τοὺς ἐχθροὺς, καὶ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του· ἐπειδὴ ὅμως ἔζήτει νὰ τρυγήσῃ μόνος τοὺς καρποὺς τῆς νίκης, ὁ Αὔγουσος τὸν ἐγύμνωσεν ἀπὸ ὅλα του τὰ ἀξιώματα, τὸ 36. Π. Χ. καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς μίαν μακρὰν Πόλιν τῆς Ἰταλίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΟΣ, σοφὸς Ἱστορικὸς τοῦ δ'. αἰῶνος Μ. Χ. Συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Νέρβα, ἕως εἰς τὸν θάνατον τοῦ Βαλέντη εἰς 31. βιβλία. τὰ πρῶτα 13. ἐχάθησαν.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ, ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Παμφυλλίας. Ἦτον Ἰατρὸς εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ Μ. Αντωνίου· συνέγραψεν ἓν ποίημα τῆς Ἰατρικῆς εἰς 42. βιβλία. ἐξ αὐ-

τῶν ἀπεσώθη τὸ περὶ Ιχθύων, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἑλληνολατινιστὶ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1594.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Μάρκος Κλαύδιος, ἀνεφάνη εἰς τοὺς ἐμφυλίους πολέμους καὶ ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Πομπηΐου ἐναντίον τοῦ Καίσαρος· ὁ δὲ Καῖσαρ τὸν ἐνίκησε καὶ τὸν ἐξώρισεν· ἔπειτα διὰ μεσιτείας τῆς Γερουσίας ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του. Περὶ αὐτοῦ ἔχει ὁ Κικέρων τὸν περίφημον λόγον μὲ ἐπιγραφὴν ὑπὲρ τοῦ Μαρκέλλου.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ἔνδοξος Ισπανός, τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος κατέθεσεν ἀποικίαν ἐπὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Κολόμβου ἀνακαλυφθεῖσαν νῆσον Μαργαρίταν.

ΜΑΡΚΕΤΗΣ, Αλέξανδρος Ιταλός, ἔνδοξος φιλόσοφος, μαθηματικὸς, καὶ ποιητής. Απέθανε τὸ 1714.

ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ, Ηρακλεότης, Γεωγράφος, ἔζη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπου αἰῶνος. Συνέγραψε περίπλουν τῆς ἐξωτερικῆς θαλάσσης, ἤτοι περὶ Ινδικοῦ Ωκεανοῦ τὸν ὁποῖον ἐρανίσατο ἀπὸ τῶν γεωγραφικῶν τοῦ Μενίππου, εἰς βιβλία 24. ἔγγραψε καὶ ἐπιτομὴν τῆς γεωγραφίας τοῦ Αρνεμιδώρου, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται μόνον ὁ Περίπλους.

ΜΑΡΚΙΟΣ, Κάϊος Υπατος τῶν Ρωμαίων, νικητὴς τῶν Πριβερνάτων, Τόσκων, καὶ Φαλίσκων· ἐσάθη ὁ πρῶτος Δικτάτωρ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Δήμου τὸ 354. Π. Χ.

ΜΑΡΚΟΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Σκιάραν, ἔνδοξος στρατιώτης, ὅστις ἐτόλμησε καὶ ὠνομάσθη Βασιλεὺς εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ συνάξας ἀποσάτας τινὰς ἀπέρασεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Ρώμης καὶ περιεφέρετο σχεδὸν ἕνα χρόνον. Ὁ νέος Πάπας Σόσος ὁ Ε΄ τὸν κατεδίωξε καὶ συλλαβὼν τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον διὰ τοῦ τορχοῦ ζωντανὸν τὸ 1585.

ΜΑΡΚΟΒΟΤΣΑΡΗΣ, Ἕλλην περιβόητος Αρχισράτηγος, ἐπὶ τῆς Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως τῆς συμβάσης κατὰ τὸ 1821. ἐναντίον τῶν Οθωμανῶν· ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ πολεμιστὴς περίφημος. Παρευρέθη εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἐπολέμησε μὲ μεγάλην γενναιοψυχίαν. Τὴν 8. Αὐγούστου 1823. ἐλθὼν εἰς ἀμηχανίαν διὰ τὰ ἀπειράριθμα ἐχθρικὰ στρατεύματα, ἀπηλπισμένος ὥρμησε κατ' αὐτῶν, ὡς ἄλλος Λεωνίδας καὶ νικητὴς ἔπεσεν εἰς τὸ παιδίον τῆς μάχης διὰ τὴν φίλην πατρίδα του, νεκρός. Ο θάνατος τούτου τοῦ Ηρωος ἐπροξένησε μεγάλην λύπην εἰς ὅλους τοὺς Ελληνας, καὶ ἐθρηνήθη παρὰ πάντων.

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ Κεφαληνιεύς τις εὐγενής. Ἔζη τὸ 1395. Μ. Χ. Οὗτος διὰ προτοπῆς τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ δεκάτου, ἤρχισε τὰς ἑαυτοῦ περιηγήσεις, περιελθὼν τὸ πλεῖσον μέρος τῆς Ασίας, πάσαν τὴν Κίναν, καὶ τὰς ἀνατολικὰς Ινδίας μετὰ τῆς Πεγγάλης. Οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ ἐπεκύρωσαν τινὰς τῶν ἀνακαλύψεων αὐτοῦ· πολλαὶ ὅμως ὑπάρχουσι μέχρι τοῦ νῦν ἀμφίβολοι. Αλλ

ἐὰν ἀποβλέψωμεν τὸν καιρὸν, καθ' ὃν αὐτὸς περιηγεῖτο τὴν ἀνατολικὴν Ασίαν, καὶ τὰς συμβάσας ἐκεῖ μεγάλας καταστροφὰς, ἕως περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ πρὸς τούτοις ἐὰν συλλογισθῶμεν τὰς γεγενημένας συγχνὰς μετωνομασίας τῶν ἐκεῖ τόπων καὶ πόλεων, καὶ προσέτι τὰς μέχρι τοῦ νῦν σκοτεινὰς ἡμῶν γνώσεις περὶ τῆς ἐνδωτέρας Ασίας, τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν εὐλόγως, ὅτι ὁ Μαρκόπουλος ἔγραψε τὴν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀληθῆ κατάσασιν τῶν πραγμάτων.

ΜΑΡΚΟΣ ὁ δεύτερος Εὐαγγελιστὴς, Ιουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη ὡς λέγουσι εἰς τὴν Κυρήνην, ἔζη τὸ 60. Μ. Χ. Η Ιστορία του ἀμφιβάλλεται, ἂν ἦναι ὁ ἴδιος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ἦτον υἱὸς τῆς Μαρίας εἰς τῆς ὁποίας τὸν οἶκον συνήρχοντο οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ιερουσαλὴμ, καθὼς εἰς τὰς πράξεις τῶν Αποστόλων ἀναφέρεται, ὅσις καὶ Ιωάννης καὶ Μάρκος καλεῖται, ἀνεψιὸς δὲ τοῦ Βαρνάβα, ὅτι ἠκολούθησεν ἀρκετὸν καιρὸν τὸν Παῦλον καὶ ἔπειτα προσεκολλήθη εἰς τὸν Πέτρον, διὰ τοῦτο καὶ οὗτος τὸν ὀνομάζει υἱόν του, διατρίβων δὲ εἰς τὴν Ρώμην ὁμοῦ μὲ τὸν Πέτρον συνέγραψε τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον Ελληνιστὶ, τὸ ὁποῖον ὁ Πέτρος παρήγγειλε νὰ ἀναγνώσκηται ἐπ' ἐκκλησίας. Διηγεῖται δὲ προσέτι καὶ ὅσα ὁ Ματθαῖος ἐσιώπησε, τὰ ὁποῖα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Πέτρον· ἀποδίδουσι δὲ εἰς τὸν Μάρκον καὶ τὴν λειτουργίαν καὶ τὰς πράξεις τοῦ Αποστόλου Βαρνάβα, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιον.

ΜΑΡΚΟΣ, Αὐρήλιος, Κόττας, ἔλαβε τὴν Υπατείαν κατὰ τὸ 74. Π. Χ. Καθ' ὃν χρόνον ἦσαν ὕπατοι Λούκιος ὁ Λούκουλλος, καὶ Μάρκος Αὐρήλιος ὁ Κόττας, ἀπέθανεν ὁ Νικομήδης ὁ Βασιλεὺς τῶν Βιθυνῶν, καὶ ἀφῆκε τὸ βασίλειον αὐτοῦ μὲ διαθήκην εἰς τοὺς Ρωμαίους· ὁ δὲ Μιθριδάτης καταπατήτας τὰς προλαβούσας συνθήκας, ὥρμησε κατὰ τῆς Βιθυνίας καὶ Ασίας, ἐκρατεύσαντες λοιπὸν κατ' αὐτοῦ οἱ ῥηθέντες ὕπατοι καὶ πολεμοῦντες ποτὲ μὲν ἐνίκα ποτὲ δὲ ἐνικᾶτο· τέλος ὁ Κόττας πολεμήσας κατ' αὐτοῦ ἔμπροσθεν τῆς Χαλκηδόνος εἰς Βόσπορον ἐνικήθη ὁ Κόττας καὶ κατεκλείσθη εἰς τὴν πόλιν. Μετὰ τρεῖς χρόνους ἐκυρίευσε τὴν Ηράκλειαν μὲ προδοσίαν, καὶ ἐντεῦθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα Ποντικές.

ΜΑΡΚΟΣ, Αἰγύπτιος, Ερημίτης, ἔζη τὸ 401. Μ. Χ. ἔζησεν ὑπὲρ τὰ 100. ἔτη. ἤξευρεν ἐκ στήθους ὅλην τὴν θείαν Γραφήν. Συνέγραψε πολλὰ ἀσκητικὰ βιβλία, ἐξ ὧν δέκα μόνον σώζονται. Εξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1568. ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων.

ΜΑΡΚΟΣ Νίζας ὁ Ιεροκήρυξ, ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος περιῆλθε τοὺς κατὰ τὸ βόρειον καὶ δυτικοβόρειον μέρος τοῦ Μεξικοῦ κειμένους τόπους, καὶ ἄλλα μέρη καὶ πελάγη.

Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος.

ΜΑΡΚΟΣ Λούλλιος, Ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Ἐτιμήθη ἀπὸ τὸν Αὔγουστον, καὶ τὸν ἔκαμε διοικητὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ 23. Π. Χ. μετὰ ταῦτα τὸν ἐδιώρισε ἐπίσκοπον εἰς τὸν ἐγγονόν του Γάϊον Ἀγρίππαν, τὸν ὁποῖον ἔστειλε εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Βασιλείου. Ὁ Λούλλιος ἐπειδὴ ἔσπειρε διχονοίας μεταξὺ Τιβερίου καὶ τοῦ Ἀγρίππα, λέγουσιν ὅτι ἐκ τούτου ὑπελήφθη ὡς κατάσκοπος τῶν Περσῶν, ὅθεν ὁ Γάϊος πληροφορηθεὶς τὸ τοιοῦτον εἰδοποίησε τὰ πάντα πρὸς τὸν Γάϊον, ὁ δὲ Λούλλιος φοβηθεὶς μὴ τιμωρηθῇ ἐφαρμακώθη. Οὗτος ἄφησεν ἄπειρα πλούτη εἰς τὸν υἱόν του, τοῦ ὁποίου τὴν κόρην Λουλλίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Καλιγούλας.

ΜΑΡΚΟΣ Αὐρήλιος Κάρος. Ζ. Κάρος Μάρκος Αὐρήλιος.

ΜΑΡΚΟΣ Κλαύδιος Μάρκελλος, ἐπίσημος στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων μετὰ ταῦτα δὲ Ὕπατος. Ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γάλλων, ἐφόνευσεν αὐτοχειρὶ τὸν βασιλέα των Βουριδόμαρον, ἔχων συμβοηθὸν καὶ Σκιπίωνα τὸν Συνίπαιν. Ἐκέρδισε δὲ τὸν πόλεμον εὐτυχῶς, καὶ κυριεύσας τὰ Μεδιόλανα, καὶ λαβὼν ἐκεῖθεν πλῆθος χρημάτων, ἐθριάμβευσεν, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ὅπλα τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἐπειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν ἐπολιόρκησε τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο οὔτε διὰ ξηρᾶς, οὔτε διὰ θαλάσσης νὰ τὴν κυριεύσῃ ἐκ τῆς γενναίας ἀνθίσάσεως τῶν πολιορκουμένων, καὶ ἐκ τῶν μηχανῶν, τὰς ὁποίας ἐφεύρισκον ἔσωθεν ὁ περίφημος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης ἀντεπροβάλλε· ἀλλ' οἱ Συρακούσιοι τελευτῶντες ὕστερον ἀπὸ πολλὰ παρεδόθησαν, καὶ ὁ Μάρκελλος εἰσελθὼν διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ βλάψουν τὸν Ἀρχιμήδην μήτε τὴν οἰκίαν του λαφυραγωγοῦντες τὴν πόλιν, ἀλλὰ στρατιώτης τις ἐμβὰς εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ λάφυρα, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ τὸν ἐθανάτωσε, διὰ τὸ ὁποῖον λέγουσιν, ὑπερελυπήθη ὁ Μάρκελλος εἰς ἄκρον. Μετὰ ταῦτα ἐκινήθη κατὰ τοῦ Ἀννίβου, καὶ ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Νόλης τὸν ἐνίκησε ἐκ τούτου ἐπωνομάσθη ξίφος τῆς Δημοκρατίας· ἐξακολουθῶν δὲ τὸν πόλεμον εἶχε προχωρήσει εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἀννίβου διὰ κατασκοπὴν τῆς τοποθεσίας ὅπου ἀπροσδοκήτως ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς παραμονεύοντας φύλακας τοῦ ἐχθροῦ τὸ 207. Π. Χ. τὸν ὁποῖον ὁ Ἀννίβας ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς.

ΜΑΡΚΟΣ Κούριος Δεντάτος, ἄριστος πολιτικὸς τῶν Ρωμάνων. Ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας, ἠξιώθη δὶς τοῦ θριάμβου, ἐνίκησε τοὺς Σαμνίτας, ἔθνος τῆς Ἰταλίας, τέλος ἐπολέμησε τὸν Πύρρον πλησίον τῶν Ταράντων εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 227. Π. Χ. ὅσις ἐλθὼν εἰς συμπλοκὴν διέφθειρε σχεδὸν πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ Πύρρου 23. χιλιάδας, καὶ κυριεύει ὅλον τὸ στρατόπεδον. Ὁ δὲ Πύρρος διαφυγὼν, κατέφυγεν εἰς τὰ Τάραντα

καὶ ἐντεῦθεν ὁ Μάρκος Κούριος ἐθριάμβευσε τὸν λαμπρότατον θρίαμβον ἀπὸ πάντων τῶν γεγεννημένων ἐν Ρώμῃ, ἔχων ἔμπροσθεν τέσσαρας ἐλέφαντας τότε πρῶτον φανέντας εἰς τὴν Ρώμην. Μετὰ ταῦτα δὲ φυγὼν ὁ Πύρρος ἀπὸ τὰ Τάραντα, ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου καὶ ἀπέθανε· λέγεται περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἦλθον πρέσβεις πρὸς αὐτὸν τῶν Σαβίνων, ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὸ χωράφιόν του καὶ ἐμαγείρευεν χόρτα εἰς ἀγγεῖον πήλινον, οἱ πρέσβεις κατὰ περίεασιν τοῦ εἶχαν φέρει χρυσοῦν, ἀλλ' ὁ γενναῖος δὲν τὸ ἐδέχθη λέγων, ὅτι πλέον εὐχαρίσως ἐκπληροῖ τὴν ἀνάγκην του μὲ τὸ πήλινον.

ΜΑΡΚΟΣ Ἀττίλιος, Ρηγοῦλος, Ὑπατος, τῶν Ρωμαίων. Ἐνίκησε τοὺς Σαλεντίνους εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκυρίευσε τὴν μεγαλητέραν πόλιν των. Ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐξουσίασεν ὑπὲρ τὰς 200. πολιτείας· οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ τοῦ Ξανθίππου, ἐνίκησαν καὶ διέφθειραν κατὰ κράτος τὸ στράτευμα τῶν Ρωμαίων, καὶ αἰχμαλώτισαν καὶ τὸν ἴδιον Ρηγοῦλον, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ προβάλῃ μεθ' ὅρκου ὅτι θέλει ἐπιστρέψει πάλιν πρὸς αὐτούς· οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν εἰρήνην καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψε διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅθεν οἱ Καρχηδόνιοι ὀργισθέντες τὸν ἐβασάνισαν σκληρῶς καὶ τὸν ἐθανάτωσαν· μαθόντες δὲ οἱ Ρωμαῖοι τὰ περὶ τὸν Ρηγοῦλαν ἐθανάτωσαν καὶ αὐτοὶ τοὺς αἰχμαλώτους Καρχηδονίους μὲ τὰς ἰδίας βασάνους.

ΜΑΡΚΟΣ Αὐρήλιος Ἡλιογάβαλος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ὁ ἐπονομασθεὶς Σαρδανάπαλος τῆς Ρώμης· υἱὸς τοῦ Βαρίου Μαρκέλλου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 240. Μ. Χ. ἔγινε Ποντίφιξ τῆς Ἡλιουπόλεως εἰς τὴν Κοίλην Συρίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Ἡλιογάβαλος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μακρίνου ἔλαβεν αὐτὸς τὸν θρόνον εἰς ἡλικίαν 14 χρόνων· ἡ Γερουσία διασμένη τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν ἔδωκε καὶ τὸ Αὔγουστος· ἀλλ' ὡς ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς αἱ πράξεις του ἦσαν ὅλαι ἀτοπήματα. Ἤθελε νὰ συνεδρεύῃ καὶ ἡ θεία του μὲ τοὺς Γερουσιαστάς· ἐσύστησε συμβούλιον τῶν γυναικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο πρώτη ἡ μητέρα του τὸ νὰ δίδῃ τὰς ψήφους· ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην τὸν Θεὸν Ἡλιογάβαλον καὶ τὸν ἔστησεν εἰς λατρείαν τῶν ὑπηκόων του, κτίσας καὶ ναὸν δι' αὐτὸν, ἔφερεν καὶ ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα τὸ ἄγαλμα τῆς Σελήνης καὶ τὸ ἔστησε πλησίον τοῦ ἰδίου Θεοῦ μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ὑπάνδρευσεν ἑορτάσας τοὺς γάμους των. Οὗτος ἔλαβε πέντε γυναῖκας· ἐπὶ τούτοις ἔδειξε καὶ μίαν παραδοξοτέραν μανίαν καὶ ἀνέκφρασον ἀναισχυντίαν, κηρύττων ἑαυτὸν γυναῖκα, διὸ καὶ ὑπανδρεύθη ὡς γυνὴ ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν του· ἠύξησε τοὺς φόρους διὰ νὰ εὐχαριστῇ τὰς ἀσωτείας του· τέλος τὸ 222. ἔκοψαν τὴν μιαράντου κεφαλὴν εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων. Ἐβασίλευσε χρόνους 3.

ΜΆΡΚΟΣ Αὐρήλιος Αντωνῖνος ὁ φιλόσοφος· ἐγεννήθη τὸ 121. Μ. Χ. ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αντωνίνου τὸ 161. καὶ ἐμοίρασε τὴν ἐξουσίαν μὲ τὸν Λούκιον Βῆρον εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα, ὀνομαζομένην Λουκίλλαν· ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου τοῦ Αὐτοκράτορος συνέβησαν λοιμοί, σεισμοί, πλημμύραι, καὶ ἐφορμήσεις βαρβάρων εἰς τὸ βασιλειόν του. Ο διωγμὸς τῶν Χρισιανῶν ἐνεργεῖτο μὲ ζωηρότητα· οἱ Μαρκομάνοι καὶ Κουάδοι, ἔθνη τῆς Γερμανίας, ἐκίνησαν κατ' αὐτοῦ πόλεμον, καὶ αὐτὸς διὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ τοὺς ὑπηκόους του μὲ φόρους ἀσυνήθεις ἐπώλησε τὰ πολυτιμότερα πράγματα τοῦ βασιλείου του, καὶ τῆς βασιλίσσης, οἱ δὲ βάρβαροι τόσον ἀπὸ τοὺς εὐεργετικούς του τρόπους, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ στρατιωτικά του στρατηγήματα ὑπετάχθησαν εἰς αὐτὸν τὸ 175 Μ. Χ. Ο Αβίδιος Κάσιος ἀπεχάτησε καὶ ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα του ἑκατόνταρχον· ὡς φιλόσοφος σωϊκὸς κατεφρόνει τὰ πλούτη, καὶ ἐχαρίζετο εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Διέταξε νόμον χρεολυσίας, δι' ὅσα ἐχρεωσοῦντο ἀπὸ τοὺς πολίτας εἰς τὸν κοινὸν θησαυρόν· εἰσῆξε διαφόρους τέχνας καὶ ἐπισήμας εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ἐκήρυξε διάδοχον τὸν υἱόν του Κόμμοδον. Μία συμβάσα ἀποσασία τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν καὶ ἐβιάσθη νὰ κινήσῃ τὰ ὅπλα, ἀλλὰ μετὰ δύω μῆνας ἀσθενήσας ἀπέθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 180. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 50 χρόνων.

ΜΆΡΚΟΣ. Αὐρήλιος, Μαξιμιανὸς Ερκούλιος. Ζ. Μαξιμιανὸς Ερκούλιος Μάρκος Αὐρήλιος Βαλέριος.

ΜΆΡΚΟΣ Αὐρήλιος Κλαύδιος Κυντίλιος. Ζ. Κυντίλιος Μάρκος Αὐρήλιος Κλαύδιος.

ΜΆΡΜΑΞ, ὁ πρῶτος τῶν μνησήρων τῆς Ιπποδαμείας, ὅσις νικηθεὶς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Οἰνομάου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνησήρων Παυσ.

ΜΑΡΜΟΝΤΈΛΗΣ Ιωάννης, Γάλλος, περίφημος γραμματικός. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, ἠθικὰ διηγήματα, τὰ ὁποῖα μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Τὰ συγγράμματα τούτου περιέχονται εἰς 32. τόμους. Απέθανε τὸ 1798.

ΜΑΡΣΊΑΣ ἀπὸ τὴν Φρυγίαν ἔνδοξος μουσικός. Ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος.

ΜΑΡΣΊΑΣ, ἐκ Πέλλης, χωρίον τι τῆς Μακεδονίας, καὶ πατρὶς τοῦ Φιλίππου πατρὸς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, ἀδελφὸς Αντιγόνου τοῦ μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντος. Συνέγραψεν εἰς βιβλία δέκα τὴν ἱσορίαν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας ἀπ' ἀρχῆς αὐτῶν, μέχρι κτίσεως τῆς Αλεξανδρείας, καὶ ἑτέραν περὶ ἀνατροφῆς τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, μεθ' οὗ καὶ συνανετράφη.

ΜΑΡΣΊΛΑΣ Λουδοβῖκος, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, εἷς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν τοῦ

αἰῶνος του· τὸ 1679. ἀπέρασεν εἰς Κωνσαντινούπολιν· οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα περὶ ὀρέων, περὶ θαλάσσης, καὶ λ. π. Απέθανε τὸ 1730. καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς πατρίδος του τὴν πολύτιμόν του βιβλιοθήκην.

ΜΑΡΣΌΣ Αρχισράτηγος, Γάλλος, ἐσάθη νικητὴς εἰς πολλὰς μάχας, καὶ ἐφονεύθη τὸ 1799. εἰς ἡλικίαν 27. χρόνων. Ο Πρίγγιψ Κάρλος τῆς Αουσρίας ἠνώθη μὲ τοὺς Γάλλους διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ἐνταφιασμόν του.

ΜΑΡΣΟΥΠΊΝΗΣ, Κάρλος, Ιταλός. Εσάθη περίφημος ποιητὴς, ἐγεννήθη τὸ 1379. καὶ ἀπέθανε τὸ 1453. ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα Λατινικὰ, καὶ μετέφρασε καὶ μέρος ἀπὸ τὸν Ομηρον.

ΜΑΡΤΊΝΗΣ Ιωάννης, καλόγηρος εἰς τὴν Βολωνίαν ἔνδοξος συνθέτης τῆς μουσικῆς, συνέγραψε τὴν περὶ αὐτῆς ἱσορίαν, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῆς θεωρίας τῶν ἀριθμῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθανε τὸ 1785.

ΜΑΡΤΊΝΟΣ Βεχάϊμος, Νιρεμβεργινὸς ἔνδοξος θαλασσοπόρος καὶ κοσμογράφος ἄριστος. Ἔζη περὶ τὸ 1484. Μ. Χ.

ΜΑΡΤΊΝΟΣ ὁ έ. ἐκλέχθη Παππας τὸ 1417. ἐσάθη ὁ μόνος, ὅσις ἐφέρθη εἰς τὴν Εκκλησίαν μὲ μεγάλην παράταξιν, καὶ οὐδεὶς ἕτερος τῶν προκατόχων του Ο Αὐτοκράτωρ Σιγισμόνδος ἐβάσκα τὸν χαλινὸν τοῦ ἀλόγου του ὄπισθεν ἤρχοντο ἑκατὸν Πρίγγιπες, καὶ ὅλοι οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων, καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς Ρώμης. Οὗτος ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐνάρετος Πάππας ἡσύχασε τὴν Ιταλίαν ἀπὸ τὴν ἀκαταςασίαν, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ ἐδοξάσθη ἡ Ρώμη· ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τὰ χρήματα διὰ νὰ τὰ μεταχειρίζηται εἰς ἀναγκαῖα μέρη, κατέπαυσε πολλοὺς τυράννους, οἵτινες περιεκύκλωναν τὴν Ρώμην, Απέθανε τὸ 1431.

ΜΑΡΨΊΛΟΣ, ῥήτωρ φλύαρος καὶ θορυβώδης.

ΜΆΡΩΝ θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου, καὶ ἱερεὺς τοῦ Απόλλωνος ἐν Ισμάρῳ τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἐπόρθησε τὴν Ἴσμαρον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ, καὶ δώδεκα πίθους ἐξαιρέτου οἴνου ἀπ' αὐτοῦ, λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν θράκῃ Μαρώνεια. ὁμ. ὀδ.

ΜΆΡΩΝ, γενναῖος Σπαρτιάτης, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ἤγειρον οἱ συμπολῖται του ἕν ἡρῶον ἐν Σπάρτῃ· Ηρόδ.

ΜΑΣΙΝΊΣΣΑΣ, βασιλεὺς τῶν Νουμιβῶν, εἰς τὴν Αφρικὴν, σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων κατὰ τῶν Ρωμαίων, μετὰ τὴν νίκην ὅμως αὐτῶν εὗρεν ὁ Σκιπίων μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μασινίσσα, καὶ τὸν ἔσειλεν εἰς τὸν θεῖόν του, ὁ Μασινίσσας θαυμάσας τὴν γενναιότητα τοῦ ἐχθροῦ ἔλαβε κλίσιν πρὸς τοὺς Ρωμαίους, καὶ ἐκ τούτου ἔγινε σύμμαχος τῶν Ρωμαίων. Μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Σοφονίσδην γυναῖκα τοῦ

Σίφακος. Εν τοσούτῳ ὁ Σκηπίων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα βασιλεὺς· ὅθεν καὶ ὁ Μασινίσσας δι' εὐγνωμοσύνην του, ἐπαρακάλεσεν εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του τὸν νέον Σκηπίωνα τὸν Αφρικανὸν νὰ ἔλθῃ νὰ διαμοιράσῃ τὸ βασιλειόν του εἰς τοὺς υἱούς του. Απέθανε τὸ 149. Π. Χ. Οὗτος ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν νεότητά του ἔπαθε πολλά, ὑστερήθη τὸ βασίλειον, ἐκινδύνευσε πολλάκις, ἔπειτα παραλαβὼν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Σίφακος ἔγινε κύριος ὅλης τῆς Μαυριτανίας μέχρι τῆς Κυρήνης. Αφῆκε 44 υἱοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ τρεῖς ἦσαν γνήσιοι, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ διεμοιράσθη τὸ βασίλειον· ἀποθανόντων δὲ τῶν δύω ἐξ αὐτῶν, ἔμεινεν εἰς τὸν τρίτον ὀνόματι Μισίσπαν· οἱ δὲ νόθοι εἶχον μόνον εἰσοδήματα.

ΜΑΣΙΟΥΔΗΣ ὁ Γοθεδδῖνος, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ ἑνάτου αἰῶνος Μ Χ. Οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν γνωστέρων βασιλείων τοῦ κόσμου.

ΜΑΣΊΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου Υσάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΜΑΣΊΣΤΙΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Ιππικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, καλούμενος ὑπὸ τῶν Ελλήνων Μακίστιος. Ηρόδοτ.

ΜΑΣΚΑΝΙΟΣ ἀνατόμος περίφημος, ἔζη περὶ τὸν 18 αἰῶνα. Οὗτος ἐγνώρισεν, καὶ ἐσαφήνισεν ἀκριβῶς τὸ σύστημα τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ὄχι μόνον εἰς ὅλα τὰ σπλάγχνα καὶ κοιλότητα τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος· διὸ καὶ ἀποδείχθη τὴν σήμερον, ὅτι τὰ λυμφατικὰ ἀγγεῖα διετάχθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως, διὰ νὰ ἐμπίνωσι καὶ ἐκροφῶσι τὰ διάφορα ὑγρὰ τοῦ σώματος, καὶ νὰ τὰ εἰσάγωσιν εἰς τὸ αἷμα ὁμοῦ μὲ τὸν χυλόν.

ΜΑΣΤΡΙΛΑΑ ἡ Ζαβέλα, περίφημος Πριγγιπέσσα, ἐγνώριζε διαφόρους ἐπιστήμας, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν Ιταλικὴν ποιητικὴν, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ ποιήματά της.

ΜΑΤΕΒΟΣ Ἰών, Αγγλος τὸ γένος, περιβόητος περιηγητὴς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ ἐστάθησαν λίαν ἐπωφελεῖς τῇ Γεωγραφίᾳ, Αστρονομίᾳ, καὶ Φυσικῇ. Εξιχνίασε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν Σιέρραν Λιόναν τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ Ωκεανῷ, καὶ ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις, ὥστε τάττουσιν αὐτὸν ὡς πρῶτον μεταξὺ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Πριγγιπάτον Βαλλὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ Χ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ καὶ Λευΐ, ἦτον υἱὸς τοῦ Αλφαίου, Ιουδαῖος τὸ γένος· ἔζη τὸ 60. Μ. Χ. Ὁ Ιησοῦς Χριστὸς τὸν ἐκλεξε μαθητήν του. Συνέγραψε τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ μετρεῖται πρῶτος τῶν Εὐαγγελιστῶν. Λέγουσι, δὲ ὅτι συνέγραψε 15 ἢ 18 χρόνους μετὰ τὴν Ἀνάληψιν εἰς τὴν Παλαιστίνην εἰς Εβραϊκὴν διάλεκτον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐχάθη· τὸ δὲ σωζόμενον εἶναι μετάφρασις, καὶ ὁ μεταφραστὴς

οὗτος εἶναι ἄγνωστος· φαίνονται δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ματθαίου, ἀλλὰ ψευδεπίγραφα, ὡς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Σωτῆρός μας, τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ λειτουργία Αραβικὴ.

ΜΑΤΘΑΪΟΣ Βλαστάρης, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος Μ. Χ. Εγραψε σύνταγμα κατὰ στοιχεῖον, ἤτοι Πίνακα κατὰ ἀλφάβητον τῶν νόμων τῶν βασιλέων Μ Χ.

ΜΑΤΘΑΪΟΣ Καμαριώτης Θεσσαλονικεύς, ῥήτωρ, ἱστορικὸς καὶ φιλόσοφος. Ἐχρημάτισεν αὐτόπτης τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνστατινουπόλεως ὑπὸ τῶν Οθωμανῶν, τῆς ὁποίας περιέγραψε τὰ δεινά.

ΜΑΤΘΑΪΟΣ Κατακουζηνός, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ιωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ· ἔζη περὶ τὰ 1360 Μ Χ. Οὗτος μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ πατρός του ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αθωνος καὶ ἔγεινε καλόγηρος, μείνας αὐτοῦ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Συνέγραψε καὶ Ερμηνείαν μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὸ Ασμα τῶν Ασμάτων· ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τὸ 1624.

ΜΑΤΙΛΔΑ, θυγάτηρ τῆς Βεατρίτσης. Αὕτη ἐνυμφεύθη τρεῖς ἄνδρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκουσίως ἐχωρίσθη· ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν της ἦτον ἡ Τοσκάνη, Μάντοβα, Πάρμα, καὶ ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Ιταλίας. Μετὰ τὸν θάνατόν της τὰ ἄφησεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάππα.

ΜΑΥΈΡ, ἔνδοξος Γεωγράφος, πειραματικὸς γεωμέτρης, καὶ ἄριστος φυσικός· οὗτος ἐξέθεσε γενικὸν ἄτλαντα ἐντελέστατον, καὶ εἰσήγαγε πολλὰ τῇ Γεωγραφίᾳ καὶ Φυσικῇ.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ Βασιλεὺς τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἰσχυρὸς καὶ πολλὰ δυστυχής· ἔζη τὸ 580. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ Τακτικῆς βιβλία δώδεκα, ἐκδοθ. ἐν Ουψαλίᾳ τὸ 1664.

ΜΑΥΡΟΛΥΚΟΣ φραγγῖσκος λαμπρὸς ποιητὴς καὶ μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Σικελίαν. Αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὸν κρυσταλλώδη ὑελον, ὅς τις συνενώνει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὰς ἀκτίνας τῶν ἀντικειμένων σωμάτων· ἀπέθανε τὸ 1576.

ΜΑΥΡΟΣ Τερεντιανὸς Καρχηδόνιος, τοῦ ὁποίου σώζεται ποίημα περὶ γραμμάτων, συλλαβῶν, ποδῶν, καὶ μέτρων ποιητικῶν· ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων γραμματικῶν. Ἔζη τὸ 100 Μ. Χ.

ΜΑΥΣΩΛΟΣ τύραννος τῆς Καρίας, ὅς τις ἔκτισε διὰ τὸν ἑαυτόν του τάφον μεγαλοπρεπῆ θαυμάσιον.

ΜΑΦΗΣ Ραφαὴλ, Ιταλὸς, κάλλιστος γραμματικὸς, συγγραφεὺς καὶ μεταφραστής, τὸ πλέον ἐπαινετόν του σύγγραμμα εἶναι τὰ Πολιτικὰ ὑπομνήματα. Απέθανε τὸ 1525.

ΜΑΦΗΣ Σκηπίων, ἐγεννήθη εἰς Βερώνην πόλιν τῆς Ιταλίας, περίφημος ποιητὴς, γραμματικὸς, φιλόσοφος, θεολόγος, ἱστορικὸς καὶ ἀρχαιολόγος. Εἰς αὐτὸν χρεωστεῖ ἡ Ιταλία τὴν μετάφρασιν τοῦ θεάτρου της· οὗτις ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα περὶ θεάτρου Ιταλικὸν, καὶ ἄλλα διάφορα ποιήματα.

τῆς Μερώπης ἱστορίαν τὴν διπλωματικὴν κ. τ. λ. ἀπέθανε τὸ 1755.

ΜΑΧΑΊΡΗΣ, οἱὸς τοῦ Βασιλέως τοῦ Πόντου Μηθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὅς τις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Δευκούλου στρατηγοῦ τῶν Ρωμαίων ἐπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς του ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ ὑπ αὐτοῦ. Διβ-

ΜΑΧΑΩΝ καὶ ΠΟΔΑΛΕΙΡΙΟΣ οἱοὶ τοῦ Ασκληπιοῦ καὶ τῆς Ηπιώνης, Ιατροὶ ἄριστοι, οἵτινες ἐθεράπευον τὰς πληγὰς τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πληγωθεὶς δὲ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ποδαλείριος μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἦλθεν εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου καὶ Ιάτρευσεν ἀπὸ μίαν πληγὴν θανατηφόρον τὴν Σύραν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος Δαμαιθῶνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ διὰ γυναῖκά του·

ΜΑΧΜΟΥΤΗΣ, Σουλτάνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Οθωμανὸς τὸ γένος. Εγενήθη εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν τῇ 11 Δεκεμβρίου 1783 Μ Χ Εκηρύχθη δὲ Σουλτάνος τὸν εἰκοστὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ κατ' ἀρχὰς ὅτε ἔλαβε τὴν δεσποτείαν καὶ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐφαίνετο ὅτι ἐξηκολούθει τὰ ἴχνη τῶν προκατόχων του, ἀλλὰ μετ' ὀλίγου καιροῦ διάστημα ἠθέλησε νὰ ἀνατρέψῃ ὅλα σχεδὸν τὰ πρὸ αὐτοῦ· οἷον τὴν βαρβαρότητα δεισιδαιμονίαν καὶ τὰ φθοροποιὰ ἤθη τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ἤθη, νόμους καὶ τρόπους τῶν Εὐρωπαίων· ὥστε καὶ πολλάκις ἔλεγεν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς του παρρησία «ἡ πίστις μας πίστις, τὰ δὲ ἤθη μας Εὐρωπαϊκά» οὗτος μὲ ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς ἀταξίας καὶ ἐξωτερικὰς ταραχὰς κατώρθωσε μεγάλα πράγματα, καὶ τὸ φθοροποιὸν καὶ ἄτακτον πλῆθος τῶν ἀχρείων Γενιτζάρων ἐσκόρπισε· καὶ τὸ τακτικὸν τοῦ βασιλείου του εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐσύστησεν. Οὗτος ἀπέβαλεν ἑξακοσίων σχεδὸν χρόνων δεισιδαιμονίαν καὶ ἀμάθειαν· ἠθέλησε νὰ εὐγενισθῇ καὶ νὰ συναριθμηθῇ μὲ τοὺς σοφοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης· ἐσύστησε σχολεῖα πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν Οθωμανῶν νέων εἰς τὰ ὁποῖα νὰ παραδίδωνται τήν τε Αραβικὴν καὶ Γαλλικὴν διαλέκτους· ἐσύστησε προσέτι σχολεῖον Ιατρικῆς· ἔκτισε Νοσοκομεῖα καὶ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ τὴν πανώλην· ἔκτισε καταγώγια εὐρύχωρα διὰ τοὺς στρατιῶτας του· ἐστόλισε τὴν πόλιν μὲ διαφόρους οἰκοδομὰς καὶ κατεξοχὴν τὰ παραθαλάσσια μέρη, ὅπου κεῖνται αἱ ἀξιολογώτεραι οἰκοδομαί· οὗτος πρῶτος τῶν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει Οθωμανῶν βασιλέων περιῆλθε διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης διάφορα μέρη· ἠγάπα δὲ τὰς ἡδονάς. οὗτος πρῶτος πάλιν ὑπάνδρευσε δύω θυγατέρας του μὲ ἀξιωματικοὺς ἤτοι Πασάδες, τοὺς ὁποίους ἀφῆκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐνῷ πρότερον ἐσυνείθιζον νὰ τοὺς ἐξορίζωσι καὶ ἐνίοτε νὰ τοὺς φονεύωσι, διὰ προσταγῆς του ὠκοδομήθη τὸ 1836 μία ξυλίνη γέφυρα ἀπὸ Γαλατᾶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς διάβασιν τῶν ἀνθρώπων ἵππων, ἁμαξῶν, φορτίων κ. λ. π. ἐσύστησεν ὑγειονομεῖον, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπωφελῆ τῆς Βασιλείας καὶ τοῦ λαοῦ ἔπραξε, ὥστε βεβαίως ἂν ἔζη ἔτι δέκα χρόνους τοὐλάχιστον ὁ περιβόητος οὗτος ἀνὴρ ἤθελε φέρῃ εἰς καλητέραν ἔκβασιν πολλὰ πράγματα. Απέθανε δὲ ἐνδόξως τὴν 18 Ιουνίου τὸ 1839. Μ. Χ. ἀφήσας ἀνέκφραστον λύπην γενικῶς εἰς ὅλους.

ΜΑΧΑΩΝ στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΜΑΧΜΟΥΤΗΣ Σουλατάνος εἰς τὰς Ινδίας, ἐπωνομάσθη κατακτητὴς, ἐστάθη ἕνας Πρίγγιψ μὲ Ηρωϊκὰς ἀρετὰς, καὶ μὲ ζῆλον διὰ τὸν πληθισμὸν τοῦ Ισλαμίου τῆς Οθωμανικῆς θρησκείας· ἐξολώθρευσε πλῆθος ἀναρίθμητον εἰδωλολατρῶν, καὶ ἠύξησε τὸ Βασίλειόν του. Τὰ ἀναρίθμητα πλούτη, τά ὁποῖα ἐσύναξεν ἐκεῖθεν, τὰ μετέδιδεν εἰς σοφοὺς οἱ ὁποῖοι ἔφευγον ἀπὸ ἄλλα μέρη καὶ ὑπήγαιναν εἰς τὴν αὐλήν του. εἰς αὐτὸν τὸν Μονάρχην ἀνήκει μέγας ἔπαινος, ἐπειδὴ καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ εἰς τὴν Αραβίαν τὰ στοιχεῖα τῆς ἀριθμητικῆς, τὰ ὁποῖα ἀδίκως ἡμεῖς ὀνομάζομεν ἀραβικὰ, ἐνῷ εἶναι ἀπὸ τὰς Ινδίας· οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος Μονάρχης, ὅς τις ἔλαβε καὶ τὸν τίτλον Σουλτάνος τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Αραβικὴν καὶ Περσικὴν διάλεκτον σημαίνει Αὐτοκράτωρ· ἀπέθανε τὸ 1030.

ΜΑΧΩΝ Κορίνθιος περίφημος ποιητὴς κωμικός· ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, σύγχρονος τοῦ Γραμματικοῦ Αριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου· ἐκ τῶν Κωμῳδιῶν του σώζονται λείψανα Αθήν.

ΜΕΑΔΙΟΣ Αγγλος, συνέγραψε περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Ηλίου καὶ τῆς Σελήνης εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Πρὸ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, καὶ Φρακαστόριος ἀπὸ τοὺς νέους, ἐδόξαζον ὁμολογουμένως τὴν ἐπιρροὴν τῶν πλανητῶν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Μάλιστα δὲ ὁ Γαληνὸς ἀπέδιδεν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Σελήνης τὸν ἕβδομον ἀριθμὸν, καθ' ὃν γίνονται αἱ κρίσεις τῶν πυρετῶν. Εἶναι πιθανὸν ὅτι τὰ ἀστρολογικὰ δόγματα προῆλθον ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Βαβυλωνίους, καὶ Αἰγυπτίους.

ΜΕΓΑΒΑΤΗΣ στρατηγὸς τοῦ Δαρείου, Πέρσης, τὸν ἔστειλεν ὁ Αρταφέρνης εἰς τὴν Μίλητον νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Αρισταγόραν τὸν ὑποσατράπην τῆς Μιλήτου διὰ νὰ ὑπάγωσιν ὁμοῦ νὰ κυριεύσωσι τὴν Νάξον· ὁ δὲ Μεγαβάτης μὴν ὑποφέρων νὰ ὑπόκειται εἰς τὰς διαταγὰς ἑνὸς Ἕλληνος ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, καὶ προειδοποίησε τοὺς Ναξίους οἵτινες προετοιμάσθησαν εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐχθρῶν, καὶ οὕτως ἔμεινεν ὁ σκοπὸς τῆς ἐκστρατείας των μάταιος.

ΜΕΑΡΗΣ Αγγλος, οὗτος ἀπέπλευσε τὰ παραθαλάσσια τῆς δυτικοβορείου Αμερικῆς, καὶ ἐξέθεσε Γε-

ωγραφικὸν καὶ ναυτικὸν χάρτην πληρέστατον· περιῆλθε καὶ διάφορα ἄλλα πελάγη, καὶ Ἠπείρους εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων, ὅπου καὶ ἀληθῶς ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων· ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΕΓΑΒΥΖΟΣ εὐγενὴς τῆς Περσίας ἐσυντρόφευε τὸν Δαρεῖον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἐκστρατείαν τῶν σκυθῶν.

ΜΕΓΑΒΥΖΟΣ υἱὸς τοῦ περιφήμου Ζωπύρου, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου εἰς τὸν πόλεμον τῆς Βαβυλῶνος· ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μακρόχειρος Ἀρταξέρξου, ἔγινε σατράπης τῆς Συρίας, ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον λαβὼν αἰχμάλωτον τὸν ἡγεμόνα της Ἴναρον καὶ εἰς διαφόρους πολέμους στάθη μὲ γενναιότητα. Ἀπέθανεν εἰς τὸ 76. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΜΕΓΑΚΛΕΗΣ ἐπίσημος πολίτης ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις· οὗτος πολιορκήσας τὸν Κύλωνα μὲ τοὺς φατριαστάς του εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὅτε ἤθελε νὰ σφετερισθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν, καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν Δημοκρατίαν, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, ἐλκύσας αὐτοὺς δὶ ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἧτταν των ἔπειτα συνήργησε νὰ διωχθῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δημευθῶσι τὰ κτήματά του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσε πάλιν διά τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχήν. ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους. Ἡροδ Πλούτ

ΜΑΓΑΚΙΕΩΝ, Ἀβδηρίτης, ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς συμπολίτας του νὰ γένωσιν ἱκέται ἐνώπιον τῶν ἐνχωρίων ἱερέων πρὸς τὸν Ξέρξην, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐπιφορτίσῃ μὲ διπλῆν χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα ἐκεῖθεν Περσικὰ στρατεύματα. Ἡρόδτ.

ΜΕΓΑΠΑΝΟΣ, ἡγεμὼν τῶν Ὑρκανῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ.

ΜΕΓΑΠΕΝΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν, ἀντὶ τούτου τὴν Τίρινθον, τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀναξαγόρας, καὶ ἐγγονὸς ὁ Ἀλέκτωρ. Παυσ.

ΜΕΓΑΠΕΝΘΗΣ ὁ υἱὸς τοῦ Λακίδου ὁ τύραννος, περὶ οὗ γράφει ὁ Λουκιανός.

ΜΕΓΑΣΘΕΝΗΣ ὁ ἱστορικὸς, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τοῦ Νικάτωρος τὸ 312. Π. Χ. συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰνδίας. Τὸ σωζόμενον δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομά του βιβλίον εἶναι νόθον. Ἀναφέρονται ὅμως μερικαὶ περικοπαὶ αὐτοῦ παρὰ τῷ Στράβωνι. Ἐξεδόθησαν τὸ 1599. ὑπὸ Βαρρερίου.

ΜΕΓΕΡΗΣ Τοβίας εἷς τῶν πλέον μεγάλων ἀστρονόμων τοῦ ιη. αἰῶνος

ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα τῆς Μαθηματικῆς καὶ τῆς Ἀστρονομίας. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 39. χρόνων.

ΜΕΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Φυλέως, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγείου, καὶ ἔγγονος τοῦ Φυλέως, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μὲ 40. πλοῖα, καὶ δείξας ἐξαίρετον ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας. Ὁμηρ.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Πάππα Κλήμεντος τοῦ ζ'. Ἔγινε Δοὺξ τῆς Φλωρεντίας τὸ 1529. ἀλλὰ διὰ τὰς κακίας του τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἐξάδελφός του Λορέντσος Μέδιτσης τὸ 1537. Ἐβασίλευσε χρόνους ἕξ.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Κόσμος ὁ λεγόμενος Μέγας, μὲ τίτλον, ὁ πατὴρ τοῦ λαοῦ καὶ ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος, βοηθὸς τῶν σοφῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν· ἐσύναξε μίαν πλουσίαν βιβλιοθήκην καὶ τὴν ἐπλούτισε μὲ τὰ σπανιώτερα χειρόγραφα. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1385. καὶ ἀπέθανε τὸ 1464.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Ἰουλιανὸς, υἱὸς τοῦ Πέτρου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Κόσμου. Ἐφονεύθη εἰς τὴν συνωμοσίαν τῶν τρελῶν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, τὴν στιγμὴν, ὅτε ἐξέφερεν ὁ ἱερεὺς τὰ ἅγια μυστήρια. Ὁ θάνατος τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἐνθουσίασε τὸν λαὸν, καὶ ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν· ἐκρέμασε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Πίζης μὲ τὸ φόρεμα τοῦ Πάππα εἰς τὰ σίδηρα τοῦ παραθυρίου τοῦ παλατίου μὲ ἄλλους 5. ἀξιωματικούς, τὴν 25. Ἀπριλίου 1478.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Λορέντσος, υἱὸς τοῦ Πέτρου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Κόσμου, Φλωρεντῖνος, ποιητὴς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν· ἐπωνομάσθη μεγαλοπρεπής. Ἀπέθανε τὸ 1492.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Ἰούλιος, ἕβδομος υἱὸς τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐφονεύθη εἰς τὴν συνωμοσίαν τῶν τρελῶν εἰς τὴν Φλωρεντίαν· εἶχε γίνει Πάππας τὸ 1523. καὶ ἐπωνομάσθη ἤμερος. Οὗτος ἐκαταγίνετο εἰς τὸ συμφέρον τῆς Ρώμης καὶ δυστυχίαν τῆς Ἰταλίας.

ΜΕΔΩΝ, Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Οἰλέως, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἡγεμὼν τῶν Φθιωτῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ Ομ.

ΜΕΔΩΝ, κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ της Τηλεμάχου, καὶ ἀνεκάλυψε καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὁμηρ.

ΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρῶτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων διὰ βίου. Αἰλ.

ΜΕΓΜΑΝΟΣ, Ὀλλανδὸς τὸ γένος ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὰ ἀρκτικὰ καὶ δυτικοβόρεια τῆς Εὐρώπης, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους

ἀνακαλύψεις, ὅπου μέσον τούτων ἔδωσε διαφόρους Γεωγραφικὰς καὶ φυσικὰς εἰδήσεις καὶ ἐπλούτινεν ἀρκετὰ τὸ Γεωγραφικὸν καὶ φυσικὸν τῆς Ἱστορίας μέρος. ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΕΖΙΟΣ Ἰωάννης, ἐπιτήδειος Ολλανδὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλκγαρίαν πόλιν τῆς Ολανδίας εἰς τὸ Βέλγιον. Οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τοῦ Τηλεσκοπίου· ἐφεῦρε δὲ ταύτην τὴν τέχνην κατὰ περίστασιν, βλέπων μερικοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου, οἵτινες τὸν χειμῶνα παίζοντες μὲ τὰ κρύσταλα ἔβαζον εἰς τὰ ἄκρα τῆς θήκης τῶν μελανοδοχείων των ἐξ αὐτῶν τῶν κρυστάλων, καὶ ἔβλεπον τὰ ἀντικείμενα πλησιέστερα καὶ διάφορα, ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν μετεχειρίσθη τὸν Ὑαλον εἰς κατασκευὴν τοῦ Τηλεσκοπίου.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ, κατὰ δὲ τὸν ἐπιφάνιον Εὔβουλος ἦτον ἐπίσκοπος Πατάρων· ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Κοίλης Συρίας τὸ 311. Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. Σώζονται δὲ ἁ. τὸ περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. β΄. ὑπόμνημα εἰς τὴν γέννησιν. γ΄. περὶ τοῦ Αὐτεξουσίου δ΄. συμπόσιον τῶν 10. Παρθένων. ε. ὁμιλία περὶ Συμεῶνος καὶ Αννης. ς΄. ὁμιλία εἰς τὰ Βαΐα. ζ΄. ὑπόμνημα εἰς τὴν ἀποκάλυψιν. Ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις ὁμοῦ μετὰ τὰ τοῦ Αμφιλοχίου τὸ 1644. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΜΕΘΟΛΔΗΣ Βιλιάμος Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Ἔζη τὸ 1622. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη χάριν ἀνακαλύψεων· ἐταξείδευσεν ἐπὶ τὴν Γολκόνδαν, εἰς θεωρίαν τῶν ἐκεῖ ἀδαμαντηφόρων μεταλλείων. Ἐγραψε περὶ τούτων καὶ τῶν λοιπῶν μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, τοῦ ὁποίου τὰς εἰδέας ἠκολούθησαν καὶ πολλοὶ μεταγενέστεροί του. Ἀπέθανε εἰς τὴν Δοβὲρ πόλιν τῆς Αγγλίας. Τὸ 1970. Μ. Χ.

ΜΕΙΔΕΙΑΣ, Αθηναῖος, πλούσιος, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις τὸν ἐρράπισε ἐστεφανωμένον, ἐνῷ ἦτον χοροδιδάσκαλος τῆς φυλῆς του εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Διονυσίων· ὅθεν συνέγραψε κατ' αὐτοῦ τὸν κατὰ Μειδίου λόγον· ἔπειτα λέγουσιν ὅτι ἔλαβε χρήματα ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐφιλιώθη.

ΜΕΙΚΙΑΔΗΣ, Ναύαρχος Κερκυραῖος. Θουκ.

ΜΕΛΑΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὑπὸ τούτου ἐκτίσθη ἡ ἐν Αρκαδίᾳ πόλις Μελαινεαί. Παυσ.

ΜΕΛΑΜΠΟΣ, Ἰατρὸς, ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 240. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ Μαντικῆς, περὶ Παλμῶν, καὶ περὶ ἐλαιῶν τοῦ σώματος. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1545.

ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ, υἱὸς τοῦ Αμυθάονος καὶ Εἰδομένης ἀπὸ τὸ Αργος· εἶναι ὁ Αρχαιώτατος Ἰατρὸς τῶν Ελλήνων. Ο Κέλσος καὶ ὁ Γαληνὸς ἀναφέρουσιν, ὅτι ἦτον πρῶτος Ἰατρὸς εἰς

τὴν Ελλάδα ὁ Ασκληπιὸς, ἀλλ ὅστις φιλολογεῖ τὰ χρονικὰ εὑρίσκει, ὅτι ὁ Μελάμπους ἦτον 150. χρόνους πρὸ τοῦ Ασκληπιοῦ, κατὰ τὸν Κλέρκον· μέρος ἁ. φυλ. 9. Αὐτὸς ἦτο μέγας ποιητὴς καὶ μάντις· μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπαρατήρησεν εἰς τὰς αἶγας, ὅτι ὁσάκις ἔτρωγον Ἐλλέβορον τὰς ἐκίνει τὴν κοιλίαν· ἐντεῦθεν γνωρίσας τὴν καθαρτικὴν δύναμιν τοῦ χόρτου τούτου, ἤρχισε νὰ τὸ μεταχειρίζηται καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ἐφευρετοῦ Μελαμπίδιον· ἰάτρευσεν ἔπειτα μὲ τοῦτον τὸν Ελλέβορον καὶ τοῦ αἰγείου γάλακτος τὰς τρελὰς θυγατέρας τοῦ βασιλέως Πρώϊτου, ὅστις διὰ μισθὸν τῆς θεραπείας τῷ ἔδωκε τὴν μίαν εἰς γυναῖκά του ὁμοῦ μὲ ἓν τρίτον μέρος τῆς βασιλείας του. Μετὰ τὸν θάνατόν του τινὲς τὸν ἐθεοποίησαν. Μετὰ τοῦτον ἦκμασε Χείρων ὁ Κένταυρος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδιδάχθη καὶ αὐτὸς ὁ Ασκληπιὸς τὴν Ιατρικὴν, ὁ Ιάσων καὶ ἄλλοι τῆς Ελλάδος Ηρωες. Ητον δὲ καὶ βοτανικὸς περίφημος, καὶ τὸ φυτὸν Κενταύριον ἀπ αὐτοῦ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν, καθὼς οἱ παλαιοὶ τὸ ὠνόμαζαν χειρώνειον. Φημίζεται δὲ καὶ ὡς χειροῦργος ἄριστος, ὅθεν καὶ τὰ δυσκολοϊάτρευτα ἕλκη καὶ πληγαὶ χειρώνεια ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ιατροὺς ἐκαλοῦντο, ὡς ἰατρευόμενα διὰ τῆς τέχνης του. Ἐχρημάτισε δὲ τροφεὺς παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Αχιλλέως, πρὸς ὃν καὶ ὑποθήκας ἔγραψε διὰ στίχων. Ὑστερον ἀπὸ αὐτὸν ἤκμασεν ὁ μαθητὴς του Ασκληπιὸς, υἱὸς τοῦ Απόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, ὅστις τοσοῦτον ηὔξησε καὶ ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην, ὥστε οἱ Ελληνες τὸν ὠνόμασαν ἐφευρετήν της. Οὗτοι καὶ οἱ Ρωμανοὶ, καὶ ἄλλα πολλὰ ἔθνη τὸν ἐθεοποίησαν. Οὗτος ἀφῆκε δύω υἱοὺς ἐκ τῆς γυναικός του Ηπιόνης, τὸν Μαχάονα, καὶ τὸν Ποδαλείριον, οἱ ὁποῖοι ἐχρημάτισαν ἄριστοι ἰατροὶ μετὰ τὸν πατέρα των· ἔκαμαν καὶ ἄλλας παρατηρήσεις εἰς τὴν διαλυτικὴν δύναμιν τῆς ἀγριάδας, ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα τὸν χειμῶνα ἀναγκάζονται εἰς τὸν σταῦλον νὰ τρώγωσι ξηρὸν χόρτον, τὸ ὁποῖον τὰ προξενεῖ ἐμφράξεις, τὸ δὲ ἔαρ μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀγριάδος παρετήρησαν ὅτι διαλύονται.

ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Αθηνῶν, ποιητὴς τραγικὸς, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν καὶ ἀσωτίαν του.

ΜΕΛΑΝΘΩ θυγάτηρ τοῦ Δουλίου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀνατραφεῖσα πλησίον τῆς Πηνελόπης· ὕστερον ἐπειδὴ ἠνώθη μὲ τοὺς μνηστῆρας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομηρ.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, ποιητὴς κάλλιστος. Ἔγραψε Διθυράμβων βιβλία πολλὰ, καὶ ποιήματα ἐπικὰ, ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγεῖα. Ἔζη κατὰ τὴν ξέ. Ολυμπ

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς τῆς θυ-

γατρὸς τοῦ προτέρου, καὶ αὐτὸς ποιητής· ἔγραφεν ἄσματα Λυρικὰ καὶ Διθυραμβικά.

ΜΕΛΑΝΤΩΝΗΣ Φίλιππος, ἔνδοξος θεολόγος, Προτεστάντης, καὶ εἷς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἐγεννήθη εἰς τὸ Παλατινάτον τοῦ Ρίνου. Ἀπέθανε τὸ 1560. τὸν αὐτὸν χρόνον εἶχεν ἐκδώσει ἕνα βιβλίον περὶ Κατηχήσεως.

ΜΕΛΑΣ Πομπόνιος, Ισπανός, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αὐναίου Λουκανοῦ. Ἔζη τὸ 90. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἐπὶ τοῦ Τιβερίου ὁ πρῶτος γεωγράφος τῶν Ρωμαίων, εὐδοκιμήσας κατὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὸ ὕφος τοῦ λόγου. Συνέγραψε Κοσμογραφίαν εἰς τρία βιβλία. Ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ τὸ 1807. εἰς τόμους 7. μετὰ Γεωγραφικῶν Πινάκων.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΣ Γαδαρεύς, Σύριος. Ἔζη τὸ 90. Π. Χ. Οὗτος συνέγραψε τὸν λεγόμενον Στέφανον τὸ 1789. ἐν Ιένῃ.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΣ, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου. Αρ.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Οἴνεως ἐκ τῆς Αλθαίας, ἐπίσημος Ηρως τῆς ἀρχαιότητος.

ΜΕΛΈΤΙΟΣ Πεταλᾶς Λεοσάτος, Ιθακήσιος, διδάσκαλος Παλαιῶν Πατρῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

ΜΕΛΗΣΈΡΜΟΣ, Αθηναῖος, σοφιστὴς· ἔγραφεν ἐπιστολῶν ἑταιρικῶν βιβλία 14. καὶ Αγροικικῶν βιβλία 56. περὶ Μαγειρικῆς βιβλία 58. καὶ περὶ συμποσιακῶν.

ΜΕΛΊΣΑΝΤΟΣ Γρηγόριος, ἄριστος φυσικὸς καὶ γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Συνέγραψε παγκόσμιον περιγραφήν. Οὗτος μετὰ καὶ ἄλλων σοφῶν τοῦ αἰῶνός του πολλοὺς τόπους ἰχνογράφησαν γεωμετρικῶς, καὶ περιέγραψαν τοπογραφικῶς, καὶ διὰ τοῦτο ὠφελήθη μεγάλως ἡ γενικὴ Γεωγραφία· καὶ ἐν γένει ἐνησχολοῦντο μᾶλλον εἰς τὰ μερικὰ γεωγραφικά, παρὰ εἰς τὰ καθόλου· ὥστε δὲ αὐτῶν ἀνεφάνησαν πολλῶν τόπων ὀρθοὶ πίνακες, καὶ καλαὶ ἢ μεσαῖαι περιγραφαί. Προσήλωσαν τὸν νοῦν εἰς τὴν κατάστασιν τῶν πολιτειῶν, πρᾶγμα μέχρι τότε ἀσύνηθες. Δι' αὐτῶν συνεστήθησαν ἰδιαίτεραι ἑταιρίαι, ἐπιμελούμεναι τὴν πρόοδον τῆς Γεωγραφίας, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἀπεκατέστη ἡ Γεωγραφία ἡ πρωτίστη φροντὶς ἑταιριῶν πεπαιδευμένων. Πάντα σχεδὸν τὰ Εὐρωπαῖα ἔθνη σύνετρεξαν εἰς τὴν πρόοδον τῆς Γεωγραφίας.

ΜΕΔΙΣΣΕΤΣ, ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες Αδράστεια καὶ Ιδα, λέγονται, ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόθι Απολδρ.

ΜΈΛΙΣΣΟΣ, υἱὸς Ιθαγενοῦς ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Οὗτος ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν Παρμενίδην, καὶ ἐφιλονείκησε μετὰ τοῦ Ηρακλείτου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐσύστησεν εἰς τοὺς Εφεσίους, οἵτινες δὲν τὸν ἐγνώριζον. Ητο πολιτικὸς, καὶ εὐνοεῖτο ἀπὸ τὸν λαὸν, ἐδιωρίσθη καὶ ναύαρχος· ἐφρόνει δὲ περὶ τοῦ παντὸς, ὅτι εἶναι ἄπειρον, ἀναλλοίωτον, πλῆρες, καὶ ἀκίνητον· περὶ δὲ Θεῶν ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τις, ἐπειδὴ ἡ περὶ αὐτῶν γνῶσις εἶναι ἀδύνατον· ἤκμασε περὶ τὴν πδ. Ολυμπ. κατὰ τὸν Απολλόδωρον.

ΜΈΛΙΤΟΣ υἱὸς τοῦ Λάρου, ῥήτωρ, Αθηναῖος· ἔζη ἐπὶ Ζήνωνος, Περικλέους, καὶ Σοφοκλέους. Οὗτος μὲ τὸν Ανιτον ἐκατηγόρησαν τὸν Σωκράτην ἐπὶ κριτηρίου· οἱ Αθηναῖοι δίδοντες πίστιν εἰς τὰς κατηγορίας των, κατεδίκασαν τὸν Σωκράτην εἰς τὸ νὰ πίῃ τὸ κώνειον, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του συναισθανόμενοι τὸ ἁμάρτημα, εἰς τὸ ὁποῖον περιέπεσαν διὰ μίαν τοιαύτην ἄδικον καταδίκην, καὶ ὅτι ἔπρεπε μᾶλλον νὰ τὸν μιμηθῶσι κατὰ πάντα, καὶ ὄχι νὰ πιστεύσωσι τὰς κατ' αὐτοῦ συκοφαντίας αὐτῶν τῶν κακοβούλων τοὺς ἐλιθοβόλησαν, καὶ ἔστησαν ἄγαλμα τοῦ καταδικασθέντος εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς ἐξιλέωσιν.

ΜΕΛΚΤΆΛΗΣ Αλνόλφος, σύντροφος τοῦ Γουλιέλμου Τέλλ. καὶ εἷς τῶν θεμελιωτῶν τῆς Ελβετικῆς ἐλευθερίας· τὸ 1307.

ΜΈΛΤΗΣ Λουΐζης, μέγας ἄρχων· ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, ἀνὴρ ἔνδοξος διὰ τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον, Τάξις στρατιωτική. Εδούλευσεν εἰς τὸ ἱππικὸν τῆς Ισπανίας εἰς τὰς μάχας τῆς Φιάνδρας, ἐπαρχίας τοῦ Βελγίου. Απέθανε τὸ 1617.

ΜΈΜΝΩΝ, ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν, ἱστορικὸς περίφημος· ἔζη τὸ 30, Π. Χ. Συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του βιβλία 24. τῆς ὁποίας τὰ λείψανα ἐφυλάχθησαν ὑπὸ τοῦ Φωτίου· ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1816.

ΜΈΝΑΙΧΜΟΣ, ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου συγγράψας ἓν βιβλίον περὶ τεχνιτῶν· ἤκμαζε πιθανῶς ἐπὶ τῶν διαδόχων Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Παυσ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ Βυζάντιος ὁ ἐπονομαζόμενος Προτέκτωρ· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρηκίου τὸ 594. Μ. Χ. Συνέγραψε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἱστορίας τοῦ Αγαθοῦ εἰς βιβλία 8. ἕως εἰς τὸν θάνατον Τιβερίου τοῦ β'. κατὰ τὸ 582. τῆς ὁποίας ἀποσπάσματα τινὰ ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς. Εκδόθ. εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ Δανιὴλ τὸ 1603. καὶ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1648.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ὁ Λαοδικεύς· ἔζη περὶ τὸ 270. Σώζεται μία πραγματεία του περὶ ἐπιδεικτικῶν, μετρίας μὲν τιμῆς ἀξία, πλὴν χρήσιμος πρὸς κατάληψιν τῶν συγγραφέων.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας περίφημος, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου· συνέγραψε, λέγουσι, περὶ τὰς 200. κωμῳδίας ἀπὸ τὰς ὁποίας λείψανα μόνον ἀπεσώθησαν, ἐκδοθ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελληνικῶν τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου. Ἔζη τὸ 300. Π. Χ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Αθήναις Πινδ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθη-

ναίων εἰς τὸν πολεμοντῆς Σικελίας. Θου.

ΜΈΝΑΝΔΡΟΣ, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν Λυδίαν. Φώτ.

ΜΕΝΆΡΗΣ, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπαρτης Λεωτυχίδου. Ηρόδτ.

ΜΈΝΑΧΟΣ, εἷς τῶν 50 παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλῆς. Απολδρ.

ΜΕΝΔΆΝΑΣ Δὸν Αλβάρος Ἱσπανὸς ἔνδοξος· ἔζη τὸ 1570. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη, καὶ ἀνεκάλυψε κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ πλοῦν τὰς Σωλομονίας νήσους· κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ πλοῦν ἀπὸ τῆς Περοῦ εἰς τὸν μέγαν Ωκεανὸν, ἀνεκάλυψε τὰς μεσημβρινοτέρας Μερκουέζας νήσους. Αὐτὸς ἐξέπλευσε μὲ ἑπτὰ Ολλανδικὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς Ολλάνδας ἐπὶ τὸν ἀρκτικὸν Ωκεανὸν εἰς ἀνακάλυψιν διάπλου.

ΜΕΝΔΈΤΗΣ Φερδινάνδος Πίνδος, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἔνδοξος περιηγητής· οὗτος περιπλεύσας τὰς Ινδίας τὴν Κίναν, τὴν Ιαπονίαν καὶ ἄλλους τόπους, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξέθεσε τοπογραφίαν τῶν μερῶν τούτων καὶ γεωγραφικὸν χάρτην· ἔζη περὶ τὸ 1537. Μ. Χ.

ΜΕΝΈΔΗΜΟΣ, οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ χρησμολόγου Φαίδωνος, ἀρχιτέκτονος καὶ σκηνοποιοῦ· ἐσάθη φρούραρχος εἰς τὰ Μέγαρα, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ακαδημίαν πρὸς τὸν Πλάτωνα· μετὰ δὲ ταῦτα διέβη εἰς τὴν Ασίαν πρὸς τὸν Αρχίπυλον· ἦτον ἀστεῖος καὶ φιλελεύθερος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευσεν ἀρκετὰ, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κύπρον πρὸς τὸν Νικοκρέοντα ὁμοῦ μὲ τὸν Ασκληπιάδην· ἦτο μετρίου ἀναστήματος, καὶ ἀνδρεῖος τὸ σῶμα. Απέθανε δὲ κατὰ τὸν Ηρακλείδην εἰς ἡλικίαν 74. χρόνων.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ, μαθητὴς Κωλώτου τοῦ Λαμψακινοῦ. Οὗτος καθὼς λέγει ὁ Ιππόβοτος, τόσον παρεφρόνησεν, ὥστε ἔλαβε σχῆμα Ερινύος, καὶ περιήρχετο λέγων, ὅτι ἦλθεν ἀπὸ τὸν ᾅδην διὰ νὰ ἀναγγείλῃ πρὸς τοὺς δαίμονας (καταβὰς πάλιν αὐτοῦ τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἁμαρτανόντων. Εφόρει ἓν ἐπανωφόρι στακτερὸν μὲ κρωσσούς, ζώνην κοκκίνην, ἕνα πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς γραμμένον μὲ 12. στοιχεῖα· εἶχε γένειον πολλὰ μακρύ, καὶ μίαν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖράς του ξυλίνην· ἔζη κατὰ τοὺς κυνικοὺς, καὶ δὲν ἐφρόνει τελείως τὴν τύχην.

ΜΕΝΕΚΛΕΊΔΗΣ, Θηβαῖος, ῥήτωρ, καὶ Δημαγωγὸς, ἐχθρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Επαμινώνδα· καταδικασθεὶς ἐσχάτως εἰς χρηματικὴν ποινὴν, διὰ τὰς ἐπιβουλὰς ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του.

ΜΕΝΕΚΡΆΤΗΣ, Ιατρὸς Συρακούσιος, ἔζη περὶ τὸ 360. Π. Χ. περίφημος διὰ τὴν ἐμπειρίαν του. Συμπεριέφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς ἰατρευθέντας.

ΜΕΝΕΚΡΆΤΗΣ, Ιατρὸς, ζῶν ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, ἐφευρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν, καὶ κατασκευῶν.

ΜΕΝΕΚΡΆΤΗΣ, κωμικὸς ποιητὴς, Συρακούσιος, ἀναφερόμενος ὑπὸ Σουΐδα. Φαβρ.

ΜΕΝΈΚΛΗΣ, Συρακούσιός τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμαρίναν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΜΕΝΈΛΑΟΣ Αἰγαῖος, ποιητὴς, ἔγραψε Θηβαΐδα εἰς βιβ. 12. καὶ ἄλλα.

ΜΕΝΈΛΑΟΣ, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 247. Π. Χ. Ιατρὸς καὶ ἱερογραμματεὺς καλούμενος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς νήσου Κύπρου.

ΜΕΝΈΛΑΟΣ ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ατρέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ σύζυγος τῆς περιφήμου Ελένης. Οταν ὁ Πάρις ἥρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ ὑπῆγαν οἱ Ελληνες πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτιμίας, ὑπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Τρῳάδα μὲ 60. πλοῖα, ὅπου ἔδειξε πολλὰς ἀνδραγαθίας· ἐμονομάχησε μὲ τὸν Πάριν, καὶ μὲ τὸν Εὔφορβον, καὶ τοὺς ἐνίκησεν· ἐμβῆκε καὶ εἰς τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευὴ ξυλίνη εἰς σχῆμα ἵππου, (σκευωρηθὲν ἀπὸ τὸν Οδυσσέα πρὸς κυρίευσιν τῆς πόλεως,) καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Τρῳάδος ἐφόνευσε τὸν Δηΐφοβον, καὶ ἔλαβε τὴν Ελένην, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ελλάδα, ὕστερον ἀπὸ 8. χρόνων πλάνην. Συνέζησε δὲ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Σπάρτην τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του· ἐξ ἧς ἐγέννησε καὶ τὴν θυγατέραν του Ερμιόνην.

ΜΕΝΈΞΕΝΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκογενειῶν ἐν Αθήναις, πολλαχοῦ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Διογ.

ΜΕΝΕΠΤΌΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφίκλου, βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ελλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομηρ.

ΜΕΝΈΣΗΣ Αλέξιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λισβόνην, πόλιν τῆς Πορτογαλλίας· ἔγινεν ἀρχιεπίσκοπος, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ινδίας ἐπισκεπτόμενος τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Καλαβρίας, συγγράψας καὶ τὴν ἱστορίαν ἐκείνης τῆς Επαρχίας· ἔπειτα ἔγινεν ὑποβασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας. Απέθανε τὸ 1617.

ΜΕΝΕΣΘΕΎΣ, ὁδηγὸς Αθηναῖος ἐπὶ τοῦ Τρῳϊκοῦ πολέμου, ὅστις ἀπὸ τὴν Τρῳάδα ἐπιστρέψας εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἐκεῖθεν διωχθεὶς κατῴκησεν εἰς τὴν Ισπανίαν.

ΜΕΝΈΣΘΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρητθόου, βασιλεὺς τῆς Αρνης ἐν Βοιωτίᾳ, φονευθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Ομηρ.

ΜΈΝΖΗΣ Αντώνιος Ραφαὴλ, ἀπὸ τὴν Βοεμίαν, πρῶτος ζωγράφος τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας· ἐσπούδασε τὴν σκιαγραφίαν ἀπὸ τὸν πατέρα του· περιῆλθε τὴν Ιταλίαν, τὴν Ρώμην, ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Κάρλον βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, ὅστις ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ισπανίας, καὶ ἔλαβε τὸν Μένζην εἰς τὴν δούλευσίν του μὲ ἀδρὸν ἐτήσιον μισθὸν· κατῴκει πάντοτε εἰς τὴν Ρώμην,

ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1799. Ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα,

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην τῆς Συρίας, ἐστάθη δοῦλος εἰς τὸν Βάτρυα τὸν Ποντικόν. Τὰ βιβλία του γέμουσιν ἀπὸ πολλὰ γελοιώδη. Ὁ Ερμιππος ἀναφέρει, ὅτι ἐδάνειζε τὰ χρήματά του μὲ ναυτικοὺς, τόκους ἀλλ' ἔπειτα τὸν ἐπεβουλεύθησαν καὶ ἔχασεν ὅλην του τὴν κατάστασιν. Τὰ σωζόμενά του εἶναι βιβλία 13. περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι Μένιπποι ἔξ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Ελλην τὸ γένος, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐξέθεσε περιγραφὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι πιθανὸν ὅτι ἀντεγράφη ἡ τοῦ Αντωνίου περιήγησις, τῆς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος· ἀλλὰ γίνεται ὠφέλιμον τὸ σύγγραμμα εἰς τὴν παλαιὰν Γεωγραφίαν.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ, Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Σοφκλ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οταν ὁ Αδραστος ἐπλησίασεν εἰς τὰς Θήβας, διὰ νὰ βάλῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν γαμβρόν του Πολυνείκην, οἱ Θηβαῖοι ἔμαθαν παρὰ τοῦ Χρησμοῦ, ὅτι θέλουν νικήσει ἐὰν ὁ Κρέων ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸν Αρην, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, καὶ ὁ Μενοικεὺς ἐθυσιάσθη μόνος του πρὸς σωτηρίαν τῶν συμπολιτῶν του.

ΜΕΝΤΕΛΛΟΣ τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος Γεωγράφος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ σολίζῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ συγγράμματά του μὲ πίνακας Γεωγραφικοὺς, εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὁποίων ὡδηγήθησαν κατ' ἀρχὰς οἱ Γερμανοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

ΜΕΝΤΩΡ υἱὸς τοῦ Ιμβρου, ἐπίσημος Τρωαδίτης. Ομηρ.

ΜΕΝΤΩΡ υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, ὅστις ἐφονεύθη εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ηρακλέους μάχην ἐν Αθήναις. Απολδρ.

ΜΕΝΤΩΡ περίφημος Ελλην Ιθακήσιος, ὅστις διὰ τὴν πολλήν του φρόνησιν ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Αθηνᾶς, καὶ ἦτον ὁ πιστότατος φίλος τοῦ Οδυσσέως, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναχωρῶν διὰ τὴν Τρωάδα, παρέδωκε τὴν ἐπισκεψιν τῆς οἰκίας του, καὶ τοῦ υἱοῦ του Τηλεμάχου. Αλλοι θέλουσιν, ὅτι ὁ Μέντωρ ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ομήρου.

ΜΕΝΤΩΡ περίφημός τις τεχνίτης μετάλλων παρὰ Λουκιανῷ.

ΜΕΝΩΝ εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Ελλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μὲ ἀπάτην μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους.

ΜΕΟΥΝ Ιωάννης, ὁ ἐπονομαζόμενος Κλοπινάλ, Γάλλος, περίφημος ποιητής, πολλὰ ἐλεύθερος εἰς τὰς συνθέσεις του. Συνέγραψε κατὰ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, ἠθέλησαν νὰ βάλουν νὰ τὸν ῥαβδίσουν, ἀλλ' αὐτὸς πρὸς ἀπολογίαν τὰς εἶπεν, ὅτι ὁ λόγος του δὲν ἦτο περὶ ἐνυπαρέτων γυναικῶν, καὶ ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν ῥαβδίσῃ πρῶτον ἐκείνη, ἥτις εἶναι περισσότερον πειραγμένη ἀπὸ τὸ σύγγραμμά του, καὶ οὕτω μ' αὐτὴν τὴν πανουργίαν ἀπέφυγε τοὺς ῥαβδισμούς. Ἔζη τὸ 1300.

ΜΕΡΚΑΤΗΣ Μικέλης, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, σοφώτατος Ιατρὸς, καὶ περίφημος φυσικὸς, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν περιγραφὴν τῶν μετάλλων τοῦ ταμείου τῆς Ρώμης. Απέθ τὸ 1586.

ΜΕΡΚΑΤΩΡ Γερχάρδος, ἄριστος Γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐτελειοποίησε καὶ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ ἐσχεδίασε καὶ Ἄτλαντα πάσης τῆς γῆς ἐκ νέων πινάκων, διερμηνεύσας τὰ ἐν αὐτοῖς μὲ κοσμογραφίαν, ἥτις περιεῖχε τὰς τότε ἐντελεστάτας περιγραφὰς πάντων τῶν γνωστῶν τόπων.

ΜΕΡΚΟΣ Δόκτωρ, τὸ γένος Ῥῶσσος, ἔνδοξος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν συγχρόνων του, ἄριστος φυσικὸς καὶ ἐπαινετὸς Γεωγράφος. Οὗτος χάριν περιδιαβάσεως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας, περιῆλθε διάφορα μέρη μετὰ τοῦ Ρώσσου Καπιτάνου Βιλίγγου· ἐταξείδευσε διὰ ξηρᾶς τὴν Σαγαλίαν, τὴν Σιβηρίαν καὶ πολλὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Ρωσσίας, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Κρονστάτ πόλιν κειμένην πρὸς δυσμὰς τῆς Πετρουπόλεως, συνέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων, τόπων, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην ἐντελῆ. Απέθανε δὲ εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΜΕΡΚΟΥΡΙΑΔΗΣ Γερόλαμος, Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Φορλὶ, Ιατρὸς περίφημος. Συνέγραψε τὴν τέχνην τῆς γυμναστικῆς, τὰς ἀῤῥωστίας τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων, καὶ ἄλλα τῆς πρακτικῆς Ιατρικῆς. Απέθανε τὸ 1596.

ΜΕΡΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αρκαδίας Κυψέλου, καὶ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴγυπτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφόντης ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Απολδρ.

ΜΕΡΟΠΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Πολύβου ἐν Κορίνθῳ Σοφ.

ΜΕΡΟΨ, ἡγεμὼν τῆς πόλεως Περκώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ ἐπὶ τοῦ Ελλησπόντου, περίφημος μάντις, καὶ οἰονοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύω παῖδες Αδραστος καὶ Αμφιος ἐφονεύθησαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ομ. Ιλ.

ΜΕΣΕΙΜΗΔΗΣ Κρὴς, ποιητὴς Λυρικὸς, ἔζη ἐπὶ Αδριανοῦ, ἔγραψεν εἰς Αντινον ἕνα ἐγκώμιον, καὶ ἄλλα διάφορα μέλη.

ΜΕΣΕΡΜΙΔΗΣ Δανιὴλ Δόκτωρ, τὸ γένος Ῥῶσσος, ἀνὴρ ἐπίσημος. Οὗτος μετὰ τοῦ Σβεκοῦ Καπιτάνου Τοβόλσκου Στραλεμβέργ· περιηγήθη τὴν Σιβηρίαν ἔξ χρόνους κατὰ συνέχειαν· ἡ δὲ περιήγησις αὐτοῦ περιέχει πλουσίας περιγραφὰς τοῦ τόπου

τούτου, τοῦ μέχρι τότε σχεδὸν ἀγνώστου, αἱ ὁποῖαι ἐξηγοῦσι τοὺς κατοίκους αὐτοῦ, τὰ διάφορα προϊόντα καὶ μέρη. Ἐζη δὲ ἐνδόξως περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΕΣΡΑΪΝ· οὗτος τὸ 2200. Π. Χ. ἐθεμελίωσε τὴν βασιλείαν τῆς Αἰγύπτου.

ΜΕΣΣΑΠΟΣ Βοιωτὸς, ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στραβ.

ΜΕΤΑΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Σισύφου, ὅστις, λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στεφ.

ΜΕΤΑΓΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, υἱὸς δούλου τινός. Συνέγραψε δράματα, περὶ ἐξατμήσεων τῶν ἀνέμων καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ Πέτρος Τραπάσης· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, τὴν 28. Ἰαννουαρίου 1698. ἔνδοξος δραματικὸς ποιητὴς, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα ἐλάμπρυναν τὴν πατρίδα του διὰ πολὺν καιρὸν· ἄφῆκε διάφορα ποιήματα. Ἀπέθανε τὸ 1782.

ΜΕΤΕΛΛΟΣ Κύντος Καικίλιος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων τὸ 60. Π. Χ. Ἐστάθη Πραίτωρ, ὑπατεύοντος τοῦ Κικέρωνος, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κατιλίνα, ὅστις ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν γῆν τῶν Κισαλπίνων ἐπὶ τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν Ὑπατίαν ἐξασκήσας τὸ στράτευμα πρῶτον, ὡς παρημελημένον ὑπὸ τῶν προτέρων ὑπάτων, ἐνίκησε τὸν Ἰουγούρθαν εἰς πολλὰς συμπλοκὰς· καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτοῦ, ἄλλους μὲν ἐφόνευσεν, ἄλλους δὲ ἔλαβε ζῶντας· καὶ αἱ περισσότεραι πόλεις ὑπετάγησαν εἰς αὐτόν. Ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κλοδίου, ἥτις τὸν ἀτίμασε μὲ τοὺς ἀσελγεῖς τρόπους της· ἐπὶ τέλους τὸν ἐφαρμάκωσε τὸ 57. ἔτος. τὸν ὁποῖον ἔκλαυσεν ὁ Κικέρων ὡς φίλον εἰλικρινῆ, καὶ σύμβουλον ἐξαίρετον.

ΜΕΤΩΝ υἱὸς τοῦ Παυσανίου, Ἰατρὸς, ἄριστος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος. Οὗτος διώρθωσε καὶ διέταξε τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰ 432. Π. Χ. Αὕτη ἡ ἐποχὴ ὠνομάσθη χρόνος Μέτωνος· ἥτις ἔκτοτε ἐκαλεῖτο ἐννεακαιδεκαετηρίς· ἐθεώρησε τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365. ἡμερ. 5/10· τὸν δὲ Σεληνιακὸν ἐκ 354, καὶ 9, ὡρῶν

ΜΗΛΗΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ τὸν Εὐσέβιον·

ΜΗΛΩΝ, περίφημος ἀθλητὴς, Κροτωνιάτης, λέγεται, ὅτι εἶχε τόσην δύναμιν, ὥστε εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους του ἕνα βοῦν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μὲ ἕνα γρόνθον. Λέγουσι προσέτι, ὅτι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐπῆρε μίαν ἀσπίδα, καὶ ἤλλειψε αὐτὴν μὲ ἔλαιον· καὶ καθήσας ἐπαυτὴν δὲν ἠδυνήθη οὐδεὶς νὰ τὸν σπρώξῃ, ὕστερον ἔφερον δύω ἵππους καὶ τοὺς ἔδεσαν εἰς τὴν μέσην του μὲ σχοινία· ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ ἠδυνήθησαν νὰ τὸν σύρωσι. Εὑρεθεὶς ποτε εἰς ἕν δάσος ἠθέλησε νὰ χωρίσῃ ἕν

δένδρον, τὸ ὁποῖον ἦτο σχισμένον μὲ σφῆνας σιδηρᾶς, ἐντοσούτῳ ἔπεσαν αἱ σφῆναι ἀπὸ τὴν πολλὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη, καὶ τὸ δένδρον ἐπιστραφὲν εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν, ἔσφιξε τὰς χεῖράς του τόσον δυνατὰ, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ τὰς τραβήσῃ ἔξω, ἔμεινεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἔρημον τόπον, ὅπου τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία. Ἐνίκησε προσέτι τοὺς Σιβαρίτας, καὶ κατεδάφισε τὴν πόλιν των, τὸ 512 Π. Χ.

ΜΗΛΩΝ Τίττος Ἄννιος, περίφημος Ρωμάνος, ἐφόνευσε τὸν Κλόδιον Δήμαρχον τῆς Ρώμης, καὶ καταδικασθεὶς ἐξωρίσθη. Ὁ Κικέρων ἔκαμε μίαν δημηγορίαν πρὸς ὑπερασπισίντου. Λέγουσιν, ὅτι ὁ Μήλων τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν Μασσαλίαν τὸ 52. Π. Χ. καὶ τὴν ἀνέγνωσε, καὶ μὲ μεγάλην φωνὴν ἐφώναξεν, ὦ Κικέρων! ἐὰν σὺ ἐκφωνοῦσες αὐτὴν τὴν δημηγορίαν ἐνῷ ἤμην αὐτοῦ, ἐγὼ δὲν ἤθελα ὑποχρεωθῇ βέβαια νὰ τρώγω ὀψάρια μὲ γένεια εἰς τὴν Μασσαλίαν.

ΜΗΤΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, ἐξ Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου, καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου, ἐξ αὐτοῦ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις, οἵτινες κατεδίωξαν τὸν Βασιλέα Πανδίονα ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ, φιλόσοφος, ὀπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Ἐπικούρου καὶ Καρνεάδου, ἐκ Στρατονικείας. Διογ.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐκ τῆς νήσου Χίου. Συνέγραψε περὶ φύσεως βιβλ. ἓν.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Προικοννήσου ἐν Προποντίδι, καὶ εἷς τῶν τυράννων τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅστις συμφώνως μὲ τὸν Ἱστιαῖον τὸν Μηλήσιον δὲν ἔκριναν εὔλογον νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν, τὴν ὁποίαν εἶχε στήσει ὁ Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδ.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ· Λαμψακινὸς, περίφημος ποιητής. Πλάτ.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. Διογ. Λαέρτ.

ΜΗΤΡΟΚΛΗΣ, ἀδελφὸς τῆς Ἱππαρχίας ἀπὸ τὴν Μαρώνειαν. Οὗτος ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ Θεοφράστου, καὶ Περιπατητικοῦ τοσοῦτον ἠλλοιώθη, ὥστε μελετῶν ποτε ἀπὸ λύπην του περιωρίσθη εἰς ἕναν οἶκον ζητῶν νὰ ἀπολάνῃ τῆς πείνης· ἀλλὰ μαθὼν τοῦτο ὁ Κράτης ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἔδωκε πρὸς τροφὴν λουπηνάρια, καὶ τὸν ἔπεισε διὰ λόγου νὰ παύσῃ ἀφ' ὅσα συλλογίζεται νὰ πράξῃ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του· καὶ οὕτως ἐξηκολούθει πάλιν τὰς μελέτας του, καὶ ἀπεκατέστη εἰς τέλος ἄριστος φιλόσοφος. Τὰ συγγράμματά του, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἴδιος τὰ ἔκαυσεν. Ὁ Ἑκάτων ἐσυνείθιζε δὲ νὰ λέγῃ, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα, καὶ ἡ ἀποκτουμένη μάθησις διὰ τῆς ἐπιμελείας, ἀποκαθί-

σταναι ὀλέθρια εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν δὲν γνωρίζῃ τὴν ὀρθὴν χρῆσίν των.

ΜΗΤΡΟΦΆΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Φρυγίαν σοφιστής, ἔγραψε περὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης βιβλ. 2. περὶ ἰδεῶν, λόγων, περὶ στάσεων, καὶ ὑπόμνημα εἰς τὴν τέχνην τοῦ Ἑρμογένους, καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστείδου.

ΜΗΤΡΟΦΆΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κορνηλιανοῦ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τὴν Λεβαδείαν, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ χαρακτήρων τοῦ Πλάτωνος, καὶ Ξενοφῶντος, καὶ Νικοστράτου μελέτας, καὶ λόγους πανηγυρικούς, καὶ ἄλλα.

ΜΗΧΕΛΆΤΟΣ ἄριστος γεωγράφος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Οὗτος συνέγραψε μίαν ἐπιστημονικοτάτην γεωγραφίαν, ἥτις σώζεται ἄχρι τῆς σήμερον. Ἐξέθεσε καὶ γεωγραφικὸν ἄτλαντα ἐντελέστατον· Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΊΔΑΜΟΣ, εἷς τῶν 50. παίδων τοῦ Δαναοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμημώνης. Υγι.

ΜΊΔΑΣ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πλουσιώτατος, φιλάργυρος· οὗτος παρεκάλεσε τοὺς θεούς, ὡς λέγεται, νὰ τῷ δοθῇ αὐτὴ ἡ χάρις, ὥστε ὅτι ἤθελε τὸν ἐγγίζῃ νὰ μεταβάλληται εἰς χρυσίον, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς του καὶ οὕτως ἀπέθνησκε τῆς πείνας, μεταβαλλομένης καὶ αὐτῆς τῆς τροφῆς του εἰς χρυσίον. Ἔκτισε τὴν Ἄγκυραν πόλιν τῆς Γαλατίας· Ἱστορεῖται ὅτι εἶχεν αὐτία ὄνου· τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἔχων πολλοὺς κατασκόπους, ἤκουε πανταχόθεν καὶ ἐμάνθανε τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ. Ἔζη τὸ 84· ἔτος πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

ΜΊΔΑΣ Ἀκραγαντῖνος νικήσας διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐλῶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ.

ΜΙΔΔΑΕΤΩΝ Ἄγγλος ἔνδοξος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε διάφορα πελάγη καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὴν Βόρειον θάλασσαν, καὶ ἔκαμε πολλὰς περιέργους ἀνακαλύψεις.

ΜΊΔΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον. Παυ.

ΜΙΘΑΙΚΟΣ, γραμματικός, ἔγραψεν ἁλιευτικὰ, κυνηγετικὰ, καὶ ἄλλα.

ΜΙΔΔΔΕΤΩΝ Ἄγγλος ἐπίσημος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν, Ὀρυκτολογίαν, Ἀστρονομίαν,. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 72 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΜΙΘΙΔΆΤΗΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Διόνυσος, περίφημος βασιλεὺς τοῦ Πόντου, καὶ ὁ πλέον ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων, μετὰ τὸν Ἀννίβαν ἐκυρίευσε τὴν Καππαδοκίαν, Φρυγίαν, Μηδίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Παμφυλίαν, Παμφλαγωνίαν, καὶ ὅλας τὰς εἰς τὴν Ἀσίαν Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας· διαβὰς ὕστερον εἰς Εὐρώπην, ἐκυρίευσε τὴν Θρᾴκην, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Μακεδονίαν, καὶ πολλὰς ἐπισήμους πόλεις, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὰς Ἀθήνας. Τὸ 87 Π. Χ. ἐφόνευσε τοὺς δύω υἱοὺς τῆς ἀδελφῆς του Λαδίκης, καὶ ὅλην τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, καὶ ἔβαλε τὸν υἱόν του εἰς τὸν θρόνον· ὅταν ὁ Σύλλας καὶ ὁ Λύκουλος ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ πόλεμον, καὶ τὸν ἐνίκησαν, ὁ Πομπήϊος τὸν ἐβίαζε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ τέλος εἰς τὸν Κιμμέριον Βόσπορον. ὁ δὲ Μιθριδάτης κατέφυγε μετὰ τῆς ἰδίας συζύγου εἰς τὸν Τιγράνην, καὶ ἐκεῖ κινούμενος ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἐκακομεταχειρίζετο τοὺς οἰκίους· ἐντεῦθεν λοιπὸν συνομόσαντες τινὲς κατ' αὐτοῦ ἐκ τῶν στρατιωτῶν, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ υἱός του Φάρνακος, ἑνωθεὶς μὲ τοὺς Ρωμαίους τὸν ἐφαρμάκωσαν. καὶ οὕτω τοιοῦτον ἔλαβε τέλος τοῦ βίου ὁ Μιθριδάτης, ἀνὴρ ἔργῳ καὶ λόγῳ γενόμενος ἄριστος. Ἐβασίλευσε δὲ ἔτη ἑξήκοντα. ἔζησε δὲ ἔτη 72. καὶ ὁ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους αὐτοῦ πόλεμος διήρκεσε 40 ἔτη. Οὗτος ὁ Μέγας ἡγεμὼν εἶχε περιελθεῖ πολλὰ μέρη, καὶ ὡμίλει πολλὰς διαλέκτους, ἠγάπα τὴν παιδείαν, καὶ ἐσύνθεσεν ἓν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ὁ Πομπήϊος ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ Λατινικὸν ἀπὸ τὸν Λίνιον.

ΜΙΘΡΙΔΆΤΗΣ, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου, ὁ ἐπονομασθεὶς εὐεργέτης, σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ρωμαίων, πέμψας πρὸς βοήθειάν των μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Καρχηδονικοῦ πολέμου.

ΜΙΘΡΙΔΆΤΗΣ ἐπίσημος ἀρχαῖος Πέρσης. Ξενοφ.

ΜΙΘΡΙΔΆΤΗΣ σατράπης τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξεν.

ΜΙΚΈΛΗΣ Πέτρος Ἀντώνιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος βοτανικὸς καὶ φυσικὸς· ἀνεκάλυψε πολλὰ βότανα, ἀφῆκε καὶ συγγράμματα περὶ Βοτανικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1737.

ΜΙΚΈΨΑΣ, βασιλεὺς τῆς Νουμηδίας, ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν υἱὸς τοῦ Μασινίσσα, ὅστις τὸν ἐπροτίμησεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύω υἱούς του Μανασδραβάλην καὶ Γουλάσσαν· ὁ δὲ Μανασδραβάλης εἶχεν υἱὸν τὸν Ἰουγοῦρθαν, τὸν ὁποῖον ὁ θεῖός του Μικέψας ἔστειλεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων. Ἀπέθανε τὸ 20. Π. Χ. ἀφήσας δύω υἱοὺς, τοὺς ὁποίους φονεύσας ὁ Ἰουγούρθας ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον.

ΜΙΚΚΙΩΝ ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξου Λουκ.

ΜΊΚΥΘΟΣ, εὐνοῦς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόσταξε νὰ

ἐπιστρέψῃ, τὰ ἔσα χρήματα ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀποσταλμένου πρέσβεως τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ὁ Μονάρχης νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀδωροληπτον τοῦτον στρατηγόν. Αἴλ.

ΜΙΚΥΘΟΣ ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου, τυράννου τοῦ Ῥηγίου, ἐν Ἰταλίᾳ. Ηροδ.

ΜΙΛΛΕΡ Ἄγγλος, περιφημότατος Γεωγράφος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Ἀφῆκε πολλὰ Γεωγραφικὰ συγγράμματα καὶ Πίνακας, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΜΙΛΤΙΆΔΗΣ Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Κίμωνος, στρατηγός. Ἐστάθη περίφημος καὶ διὰ τὴν δόξαν τῶν προγόνων του, καὶ διὰ τὴν ἰδίαν του ἀνδρείαν· ὑπέταξεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν Χερσόνησον τὴν Λῆμνον, καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους. Ὅταν ὁ Δαρεῖος ἔστειλε τὸν στρατηγὸν Δάτιν μὲ ναυτικὴν καὶ πεζικὴν δύναμιν εἰς κατακυρίευσιν τῆς Ἑλλάδος, οὗτος τὸν κατεπολέμησεν εἰς τὸν Μαραθῶνα τὸ 490 Π. Χ. καὶ ἔστησε θριαμβευτικὰ τρόπαια κατ' αὐτοῦ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ εὐγνωμοσύνην των ἐζωγράφισαν μίαν εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὁ Μιλτιάδης πρόεδρος καὶ παρακινητὴς τῆς μάχης, μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς ὁποίους εἶχαν στείλει εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν· Ταύτην τὴν εἰκόνα ἔγλυψαν ἔπειτα καὶ εἰς τὴν ποικίλην στοὰν· ἀλλὰ κατὰ τὸ σύνηθες τῶν Ἀθηναίων καὶ οὗτος ὁ μέγας ἀνὴρ κατηγορήθη, καὶ κατεδικάσθη ὡς προδότης, διότι δὲν ἐπολιόρκησε τὴν Πάρον, ὅπου καὶ ἐπληγώθη, νὰ πληρώσῃ πεντήκοντα τάλαντα, ὡς 50000 ταλλήρων· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ συνάξῃ μίαν τοσαύτην ποσότητα, ἡ συνέλευσις ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλωσιν εἰς φυλακήν· Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν ἀπὸ πληγὰς, τὰς ὁποίας εἶχε λάβειν εἰς τὴν Πάρον. Οἱ Ἀθηναῖοι μ' ὅλον τοῦτο ἐζητοῦσαν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του τὰ πεντήκοντα τάλαντα, καὶ ὁ υἱός του Κίμων τὰ ἐπλήρωσε μετὰ ταῦτα.

ΜΙΛΤΙΆΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κυψέλλου, Ἀθηναῖος ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ. Οὗτος ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θρᾳκικὴν χερσόνησον καὶ κατέσχε ἡγεμών, ἀφήσας μετὰ θάνατον τὴν ἡγεμονίαν, εἰς τὸν ἀνεψιόν του Στησαγόραν. Ἡρόδ.

ΜΙΝΔΑΡΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΜΙΛΤΩΝ, Ἰωάννης, Ἄγγλος τὸ γένος, ἐγεννήθη ἐν Λονδίνῳ τῇ 19 Δεκεμβρίου 1608. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ποιητὴς ἡρωϊκοῦ ποιήματος, ἐπιγραφόμενον, ὁ ἀπωλεσθεὶς παράδεισος, ἐπροξένησε μέγαν κρότον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν ἰδεῶν του, μόλον τοῦτο ἀπέθανεν εἰς μεγάλην πτωχείαν τὸ 1674.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΣ υἱὸς τοῦ Λιγυρτιάδου, περίφημος ποιητὴς Κολοφώνιος, κατ' ἄλλους Σμυρναῖος, ἢ Αστυπαλεύς. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνος, τὸ 569. Π. Χ. Λέγεται, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τοῦ Πεδομέτρου, καὶ διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς φωνῆς του, ἢ τῶν ποιημάτων του, ἐκλήθη Λυγιάδης. Συνέγραψεν εἰς ἐλεγειακὸν μέτρον παρακοπάς τινας τῶν ποιημάτων του.

ΜΙΝΝΙΟΝΗΣ, Ἀβραὰμ, ἐγεννήθη εἰς Φραγκφόρτ πόλιν τῆς Γερμανίας, ζωγράφος περίφημος, παρέσταινε τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς μὲ τόσην ζωηρότητα, καὶ τὴν δρόσον καὶ τὰς σταλαγματίας τοῦ νεροῦ εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἀπατώμενοι ἔβαζαν τὰς χεῖράς των διὰ νὰ λάβουν ἐξ αὐτῶν.

ΜΙΝΟΡΊΤΗΣ Βιλχέλμος Βουσβρύκιος ἐκ τῆς Βραβαντίας, ἔνδοξος ἀνὴρ, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου δευτέρου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος, ἐπειδὴ διεδόθη ἔγγραφος φήμη, ὅτι ἔγινε χριστιανὸς ὁ μέγας τῶν Μογγόλων χάνης, ἐσάλη πρέσβυς παρὰ Λουδοβίκου τοῦ ἁγίου, ὅπου καὶ περιῆλθεν ὅλα τὰ μέρη τῶν ἀπωτάτων τούτων τόπων χάριν περιεργείας, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τούτων.

ΜΙΝΟΥΚΙΑΝΟΣ Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἔζη τὸ 270. Συνέγραψε περὶ ἐπιχειρημάτων, ἐκδ. ἐν Οὐψαλίᾳ τὸ 1690.

ΜΙΝΟΎΚΙΟΣ· Φῆλιξ, Ἀφρικανὸς, συνήγορος εἰς τὴν Ῥώμην, ἔζη τὸ 220. Μ. Χ. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται διάλογος ἐπιγραφόμενος, Οκταΐος ἐκδοθὲν ἐν Λεῦδᾳ τὸ 1709.

ΜΊΝΩΣ ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσε τὸ 1432. Π. Χ. καὶ ἀπεκατέστησεν εὐτυχεῖς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του μὲ τὴν σοφήν του νομοθεσίαν, ἥτις διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Πλάτωνος, περὶ τὰ 1000 περίπου ἔτη.

ΜΊΝΩΣ ὁ δεύτερος ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Κρήτης. Τὸ 1300 Π. Χ. ἐπολέμησε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ὑποτάξας αὐτοὺς τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ τῷ στέλλωσι κατ' ἔτος ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ νέας διὰ φόρον.

ΜΙΡΆΝΔΑΣ Αλόντζος τὸ γένος Ισπανὸς, ἔνδοξος φυσικὸς καὶ γεωγράφος· Οὗτος περιέπλευσε πολλὰ μέρη χάριν ἀνακαλύψεων, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὸν Αμαζόνιον ποταμὸν, ὅπου καὶ ἔγραψε φυσικῶς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκεφθέντας τόπους. Ἔζη μὲ μεγάλην φήμην περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, καὶ ἀπέθανεν ἐντίμως τὸ 60 τῆς ἡλικίας του τὸ 1620 Μ. Χ.

ΜΙΡΖΆΣ Αβοὺ Ταλὲβ Χὰν, ἔνδοξος Πέρσης. Ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν καὶ Εὐρώπην, καὶ ἔκαμε καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας Ηπείρους ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις, τὰς ὁποίας ἐδέχθησαν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τούτου τοῦ τολμηροτάτου

καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς· ἦτον ἐγκρατὴς τῆς Λατινικῆς, Ἰταλικῆς, Γαλλικῆς, Περσικῆς, Ἀραβικῆς, καὶ Γερμικῆς διαλέκτων, Ἀφῆκε συγγράμματα διαφόρου ὕλης, προσέτι γενικὴν τοπογραφίαν τῶν τριῶν τούτων ἠπείρων, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ Τεχεράν πόλιν τῆς Περσίας.

ΜΙΤΙΔΑ, ἀξιοτίμητος διὰ τὴν παιδείαν της, ἐστάθη διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, καθὼς καὶ ἡ Κορίνη ἥτις καὶ τὸν ἐδίδαξε.

ΜΙΣΩΝΗΣ, καθήμενος μίαν ἡμέραν εἰς μίαν ἐρημίαν ἐγέλα· διαβαίνων ἐκεῖθεν ἕνας ὁδοιπόρος τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, γελῶ φίλε, διὰ ν᾽ ἀποδείξω μὲ τοῦτο τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐρημίας.

ΜΙΤΡΑΔΆΤΗΣ, ποιμὴν τοῦ Ἀσυάγους Βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τὸν ὁ ποῖον ἔδωκεν ὁ Ἅρπαγος τὸν παῖδα Κύρονναν νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰ θηρία κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλεως Ηρόδ.

ΜΙΤΡΟΒΆΤΗΣ, Σατράπης τις τῆς Δακυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡρόδ.

ΜΙΧΑΗΛ Γλυκᾶς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅσις διέτριψε καὶ ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν Σικελίαν. ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχειλε καὶ μίαν ἐπιστολήν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του φαίνεται, ὅτι ἦτον καὶ εἰδήμων διαφόρων γλωσσῶν.

ΜΙΧΑΗΛ Σίμος, τὸ γένος Ἄγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς παρὰ τῆς Ἀγγλικῆς αὐλῆς εἰς τὴν Ἄβαν πόλιν, ὅπου διὰ τῆς περιεργείας του ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις· εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν. Σώζεται αὐτοῦ ἓν ἐγχειρίδιον γεωγραφικόν. Ἔζη διὰ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΙΧΑΗΛ ὁ Λάνης, Ἄγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος φυσικὸς καὶ ἀνακαλυπτὴς ἐξαίσιος, διὰ τὰς πολυθρυλλήτους του ἀνακαλύψεις, καὶ τολμηροτάτους διάπλους. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς εὕρεσιν τοῦ εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν δυτικοβορείου διάπλου· ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη ἄγνωστα, ἐξήτασε φυσικῶς ὅλους τοὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ περιηγηθέντας τόπους, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ πάντων, οἷον περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος, θέσεως καὶ προϊόντων ἑκάστου μέρους· προσέτι περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν οἰκητῶν, ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ ἐν συνόψει μᾶς ἀφῆκε ἐπιστημονικωτάτας εἰδέας τούτων, ὥστε δικαίως πρέπει νὰ θαυμάζηται καὶ νὰ ἐπαινῆται ὑπερβαλόντως.

ΜΙΧΑΗΛ ὁ Ψελλὸς Κωνσταντινουπολίτης, ἱστορικὸς, νομικὸς καὶ φιλόσοφος, ἐπιστρέψας ἐξ Ἀθηνῶν ἐδίδασκεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Φιλοσοφίαν, ὅτε καὶ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Δοῦκας τὸν ἔλαβε διδάσκαλον εἰς τοὺς υἱούς του Ἀνδρόνικον

καὶ Μιχαὴλ· ἔπειτα δυσαρεστηθεὶς παρήτησε τὴν φιλοσοφικὴν καθέδραν· καθότι ὁ μαθητής του Μιχαὴλ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, καὶ διοικῶν κακῶς ἀπέδιδε τὰς αἰτίας εἰς αὐτὸν, διότι δὲν τὸν ἐδίδαξε τὴν πολιτικὴν· ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς ἕνα μοναστήριον, ὅπου ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του καταγινόμενος εἰς μελέτας καὶ συγγραφάς. Συνέγραψε ἱστορικὰ, φυσικὰ, φιλοσοφικὰ, ῥητορικὰ, θεολογικὰ, καὶ ἄλλα, ἅτινα ἀποδεικνύουν τὴν πολυμάθειαν τοῦ ἀνδρὸς. Ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους χρόνους εἰς διαφόρους τόπους, περὶ ὧν ὄρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΜΙΧΑΗΛ Αδανσὼν τὸ γένος Γάλλος ἔνδοξος φυσικὸς καὶ περιηγητὴς ἄριστος. Οὗτος περιῆλθε τὴν Σενεγαμβίαν καὶ τὰ ἐνδότερα αὐτῆς μέρη μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. Ἀφῆκε καὶ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Σενεγαμβικόν.

ΜΙΧΑΗΛ Ανδρεόπουλος, Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ ιέ. αἰῶνος, καὶ νομίζεται ὡς μεταφραστὴς 62. μύθων φιλοσόφου Πέρσου ὀνόματι Συντίππα, συγχρόνου τοῦ Κύρου, τοὺς ὁποίους μετέφρασεν ἀπὸ τὸ Συριακὸν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

ΜΙΧΑΗΛ Αποστόλης Βυζάντιος. Εἷς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β᾽. τὸ 1453. κατέλιπον τὴν δουλωθεῖσαν πατρίδα καὶ κατέφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, φέροντες μεθ᾽ ἑαυτῶν τὰ πρωτότυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐφώτισαν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

ΜΙΧΑΗΛ ὁ Ατταλιάτης κριτὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ προσταγῆς Μιχαὴλ Δοῦκα ἐκοινοποίησε τὸ 1073. ποίημα Νομικόν.

ΜΙΧΑΪΑΣ ὁ προφήτης, ἔζη τὸ 757. Π. Χ. ἐπροφήτευσεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἰωάθαμ, Ἀχαζ καὶ Ἐζεκίου βασιλέων Ἰούδα· ὑπῆρχεν ὀλίγον πρότερον τοῦ Ησαΐου· ἡ προφητεία του συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν ἐλασσόνων προφητῶν.

ΜΙΧΟΣ Ἰωάννης Βανσλεβένος, Γερμανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ ἱστοριογράφος ἄριστος. Οὗτος περιῆλθεν ἐννέα χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκικὴν ἐπικράτειαν μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις· ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς. Ἔζη δὲ τὸ 1670. Μ. Χ.

ΜΝΑΣΕΑΣ, Ἀργεῖός τις, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου Δημ.

ΜΝΆΣΩΝ, ἡγεμὼν τῆς Ελάτρας ἐν Φωκίδι, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Αριστοτέλους.

ΜΝΗΣΑΡΧΟΣ, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐκ Σάμου Ηρόδτ.

ΜΝΗΣΘΕΥΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, ἀπόγονος τοῦ Λουσαράκου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ιταλίαν Υγῖν.

ΜΝΗΣΊΘΕΟΣ, Αθηναῖος, Ιατρὸς, καὶ κωμικὸς ποιητὴς, τὸν ὁποῖον ὁ Αθήναιος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλίῳ του.

ΜΝΗΣΊΛΕΩΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐκτὸς τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων· ἐν Κορίνθῳ.

ΜΝΗΣΊΛΟΧΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις.

ΜΝΗΣΙΜΆΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Δεξαμενοῦ ἐν Ωλίνῳ, ἀπὸ τὴν Αχαΐαν.

ΜΝΗΣΙΦΙΛΟΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ἀρχόντων.

ΜΝΗΣΤΡΑ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Αἴγαιον.

ΜΝΗΣΊΜΑΧΟΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα, Ιπποτροφος, Βάσκρις, Φίλιππος.

ΜΟΔΗΡΑΤΟΣ Γαζαῖος, σύγχρονος τοῦ Απολλωνίου· συνέγραψε σύστημα περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας εἰς βιβλία ἕνδεκα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

ΜΑΖΑΡΤΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν, ἐστάθη περίφημος μουσικὸς, ἐσύνθεσε καὶ ποιήματα Μουσικά. Απεθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1792.

ΜΟΊΡΙΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις, λέγεται, ὅτι κατεσκεύασε τὴν μεγάλην ἐκείνην λίμνην, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ αὐτοῦ Μοῖρα, βασιλεύσας ἀπὸ τὰ 1445. ἕως 1506. Π. Χ.

ΜΟΙΡΟΚΛΗΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, τὸν ὁποῖον ἐζήτησεν ὁ μέγας Αλέξανδρος παρὰ τῶν Αθηναίων, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ῥήτορας. Δημ.

ΜΟΚΈΤΟΣ Ἰωάννης ἔνδοξος Γάλλος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε 15 χρόνους κατὰ συνέχειαν, ἐπὶ πάσας τὰς Ηπείρους, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν τόπων, ἐθνῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῶν εἰς τὸ γεωγραφικὸν εἶδος ἀναφερομένων, καὶ ἐξέθεσε καὶ παγκόσμιον Ατλαντα.

ΜΌΛΕΣ Ἰωάννης, μέγας διδάσκαλος τῶν Εκκλησιῶν· τὸν ἔκαυσαν ζωντανὸν εἰς τὰ Παρίσια, ὁμοῦ μὲ ἄλλους 59, εὐγενεῖς τῶν Παρισίων τὴν 18 Μαρτίου 1313 ἐσυκοφαντήθησαν ὅτι ἦσαν ἕνα σύστημα, καὶ εἶχον νέας θεωρίας καὶ διδασκαλίας. Εἰς μάτην ἐπροσπάθησαν πολλοὶ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας ν' ἀποδείξουν εἰς τοὺς διώκτας των, βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ Πάππαν, ὅτι ἦσαν ἀθῶοι· καθότι οὗτοι διὰ νὰ δημεύσουν τὴν κατάστασίν των, ἤτις ὑπερέβαινε τὰ τριάντα ἑκατομμύρια φράγγων, τοὺς κατεδίκασαν ὡς καινοτόμους, καὶ λιμεῶνας τῶν συμπολιτῶν των, καὶ ἀπέθανον ὅλοι ἐπικαλούμενοι τὸν Θεόν.

ΜΟΛΙΈΡΗΣ Γωάννης, Γάλλος, ἀπὸ τὰ Παρίσια, χαίρων μεγάλην ὑπόληψιν, ὡς πατὴρ τῆς κωμῳδίας. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος ἀνεγίνωσκε τὰς κωμῳδίας του εἰς μίαν γραῖαν ὀνομαζομένην Λαφορὲτ, καὶ ὅταν ἔβλεπεν ὅτι μερικοὶ στίχοι του κωμικοὶ δὲν τὴν ἔκαμνον ἐντύπωσιν τοὺς μετέβαλλεν. Απέθανε τὸ 1622, ἐνῷ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε παραστήσει ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸν κατὰ Φαντασίαν Ασθενῆ. Συνέγραψε κωμῳδίας, αἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἀλλαχοῦ.

ΜΌΛΟΣ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγκονος τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηριόνου.

ΜΟΜΙΛΙΟΣ Ῥώμουλος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Τὸ 475 Μετὰ ἕνα χρόνον ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν ὁ Οδιάκρης Βασιλεὺς τῶν Ερούλων, ἐκυρίευσε τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπεχρέωσε τὸν Μομίλιον τὸ 476, νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον· ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἔπαυσαν καὶ οἱ Αὔγουστοι τῆς Ῥώμης, τῆς ὁποίας ἡ Αὐτοκρατορία διήρκεσεν 507 ἔτη· ὑπὸ 126 Αὐτοκράτορας, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἐφονεύθησαν, πολλὰ δὲ ὀλίγοι ἀπέθανον εἰς τὸν θρόνον μὲ φυσικὸν θάνατον.

ΜΟΝΔΊΝΗΣ Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημος ἀνατόμος· συνέγραψεν ἕνα σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ανατομία τοῦ Ανθρωπίνου Σώματος· ἀπέθανε τὸ 1325.

ΜΟΝΊΜΑ, ἀπὸ τὸν Πόντον, ἔνδοξος διὰ τὴν ὡραιότητά της, καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην της· αὐτὴ ἔλαβεν ἕνα τέλος τραγικώτατον· διότι ὅταν ὁ Μιθριδάτης ἐνικήθη, ὅστις τὴν ἠγάπα θερμῶς, ἀπὸ τὸν Λούκουλον, ἐφοβήθη μήπως ἡ Μονίμα πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν τὴν ἔστειλε διαταγὴν μὲ ἕναν εὐνοῦχον νὰ θανατωθῇ, ἥτις παρεδόθη μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν ἀποστελμένον, διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν διαταγὴν, καὶ οὕτως ἀπέτεμεν ὁ εὐνοῦχος τὴν κεφαλήν της τὸ 63. Π. Χ.

ΜΌΝΙΜΟΣ Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Διογένους, πρότερον δοῦλος τινὸς τραπεζίτου Κορινθίου, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἱπποκράτης· ἀνεμάνη ἀνὴρ ἐλλόγιμος· συνέγραψε δὲ παίγνια μεμιγμένα μὲ σπουδὴν, καὶ περὶ ὁρμῆς τῆς ἐπιθυμίας, καὶ προτρεπτικά.

ΜΟΝΡΟΣ Ιταλὸς ἔνδοξος ἀνατόμος, ἔζη περὶ τὸν 18 αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἐγνώρισε καὶ ἐσαφήνισε τὸ σύστημα τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων, τὰ εὑρισκόμενα εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐντὸς τοῦ σώματος, περὶ τῶν ὁποίων ἀφῆκε καὶ σύγγραμμα.

ΜΟΝΤΑΓΟΥ περίφημος γυνὴ, ἐνὸς πρέσβεως τῶν Αγγλων, ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος 1716. Αὕτη ἀκούσασα περὶ τῆς νέας μεθόδου τοῦ ἐμφυλλιάσματος ἢ ἐγκεντρισμοῦ, καὶ πληροφορηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τότε Ιατροῦ Τιμόνη τοὔνομα, τὴν ἐκ τούτου ὠφέλειαν, ἐνεφύλλισε τὸν ἴδιόν της υἱ-

ὐν ἐπταετῆ ὄντα διὰ χειρὸς τοῦ χειρούργου Ματλάνδου. Ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της εἰς Λόνδραν, συνήργησε μεγάλως λόγῳ καὶ ἔργῳ, πρὸς κοινοποίησιν τῆς νέας ἐφευρέσεως, καὶ ἐνεφύλλισε τὴν ἰδίαν της θυγατέραν ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἰατρῶν· καὶ οὕτως ἔγινεν αἰτία νὰ κοινοποιηθῇ ἡ ἐφεύρεσις αὕτη μετὰ ταῦτα εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

ΜΟΝΤΑΝΆΡΗΣ Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μοδέναν, περίφημος ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς· οὗτος ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ καταμετρᾶν τὰ ὕψη διὰ τοῦ βαρομέτρου· ἀπέθανε τὸ 1687. Ἀφῆκε συγγράμματα τινὰ περὶ ἀσέρων καὶ ἀνέμων.

ΜΟΝΤΓΟΔΦΙΈΡΗΣ Ἰωσήφ, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἐφευρετὴς τῆς ἀεροστατικῆς σφαίρας. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70· χρόνων, ἀφοῦ εἶδε τὴν ἀνακάλυψίν του ἀρκετὰ τελειοποιημένην.

ΜΟΝΤΓΟΜΕ΄ΡΟΣ Πὶκ Ζεβουλών, Ἀρκτοαμερικανὸς μαγιόρος, ἀνὴρ ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Ἡ περιήγησις αὐτοῦ, μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Μισισίπου ποταμοῦ, καὶ διὰ τῆς ἐνδοτέρας Λουϊζιάνης εἰς τὰς δυτικοβορείους ἐπαρχίας τῆς νέας Ἱσπανίας, ἐσαφήνισεν ἱκανῶς τοὺς τόπους τούτους καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς διάφορα Ἀμερικανὰ ἔθνη. Ἔζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος Μ. Χ.

ΜΟΝΤΕΚΟΥΚΌΛΗΣ Γαϊμόνδος, μέγας στρατηγὸς καὶ περίφημος εἰς τὴν Πολεμικήν. Ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν μέγαν Τουρένα, τὸν ὁποῖον καὶ ἐφόνευσεν· ἔκλαυσεν ὅμως τὸν θάνατον ἑνὸς ἀξίου ἐχθροῦ του, καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἐπαινῇ. Ἀπέθανε τὸ 1680.

ΜΟΝΤΕΚΟΥΚΌΛΗΣ Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φερράραν· κατεδικάσθη εἰς βασάνους, καὶ ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι πταίστης, διὸ καὶ κατεκόπη εἰς τέσσαρα μερίδια τὸ 1536.

ΜΟΝΤΕΣΚΟΥΊΗΣ Κάρλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἔνδοξος διὰ τὰς ἐπιστολάς του, ἐπιγραφομένας, Ε π ι σ τ ο λ α ὶ Π ε ρ σ ι κ α ί. Ἐξεδόθησαν τὸ 1721. συνέγραψε καὶ ἄλλα διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1755·

ΜΌΝΤΟΣ Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, περίφημος γεωγράφος, καὶ ἄριστος φυσικός. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη, ἐξαιρέτως δὲ ἄπασαν τὴν Τουρκίαν, καὶ ἔγραψε φυσικῶς καὶ γεωγραφικῶς περὶ αὐτῆς, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα· ἔζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος.

ΜΟΌΡΗΣ Φραντζῆς, τὸ γένος Ἄγγλος, ἔνδοξος φυσικὸς, γεωγράφος, καὶ ἄριστος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος Μ. Χ. Τὰ συγγράμματά του περιέχουσι πολλὰ ἐπωφελῆ εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ Φυσικήν. Οὗτος περιέπλευσε πολλὰ μέρη χάριν ἀνακαλύψεων. Εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Σενεγαμβίας· ἀπέπλευσε μετὰ τοῦ Ἀγγλου Μιδλετὼν τὴν βόρειον θάλασσαν, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ Λονδίνον μὲ μεγάλην δόξαν τὸ ἔτος 1745. ἀφήσας ἀνέκφραστον λύπην εἰς ὅλους τοὺς ὀπαδούς του.

ΜΟΠΈΡΤΗΣ Πέτρος, εἷς τῶν ἀκαταμαχήτων τῆς Γαλλίας. Διὰ προσαγῆς τῆς διοικήσεως ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἠκολούθησε καὶ τὸν μέγαν Φεδερίκον εἰς τὸν πόλεμον, καὶ μὲ ἀνδρείαν ἐξάθη εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, ὅπου καὶ ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Βίμναν. Ἀπέθανε τὸ 1759.

ΜΟΡΓΑ΄ΝΗΣ, Γιαμπατίστας, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ἰατρὸς, καὶ ἀνατόμος. Ἀνεκάλυψε πολλὰ μυστήρια τῆς Ἀνατομίας, καὶ ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα, ἐχρημάτισε καὶ διδάσκαλος ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Πατουΐου· ἀπέθανε τὸ 1771.

ΜΟΡΊΣΙΟΣ Ἰησουΐτης Θωμάνος, τὸ γένος Γερμανός· ἔνδοξος ἀνὴρ ἀκμάσας περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. Ἡ κατὰ τὰς Ἰνδίας καὶ Μονομόταπαν πολυχρόνιος περιήγησίς του, ἐστάθη λίαν ἐπωφελὴς εἰς τὴν Γεωγραφίαν, καὶ Φυσικήν. Συνέγραψε τακτικῶς, περὶ πάντων τῶν ὑπ αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς ἐντελέστατον. Ἀπέθανεν ἐνδόξως εἰς τὸ βασίλειον Βίρτεμβεργ, ἀφήσας λύπην εἰς τοὺς ὁμορύλους του.

ΜΟΡΌΣΚΟΣ Ῥῶσσος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη τῆς Ἀρκτικῆς Ῥωσσίας, καὶ τὴν Καμτσάτκαν.

ΜΟΡΣΙΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκέως τοῦ τραγικοῦ, ποιητὴς ψυχρὸς, καὶ ἰατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν.

ΜΟΡΥΧΟΣ, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, διὰ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀδδηφαγίαν του. Ἀριστοφ.

ΜΟΣΕΙΑΑΜΑΧ, ἔνδοξος Ἀραψ, ὅστις δυστυχῶς ἠθέλησε νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τὸν Μωάμεθ διὰ τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα.

ΜΟΣΧΙ΄ΩΝ, περίφημος ἰατρὸς μεθοδικός. Συνέγραψε περὶ τῶν γυναικείων παθῶν, ἐκδοθ. εἰς Βιέννην τὸ 1793. Φαίνεται, ὅτι ἤκμασε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Γαληνοῦ.

ΜΟΣΧΟ΄ΠΟΥΛΟΣ, Ζ. Ἐμμανουὴλ Μόσχος.

ΜΟΣΧΟΣ Ἰωάννης, μὲ ἐπίθετον Εὐκράτης· ἔζη περὶ τὰ 610. Μετήρχετο τὸν μοναχικὸν βίον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ εἰς τὴν νέαν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα μετὰ τοῦ Σωφρονίου τοῦ μετὰ ταῦτα Πατριάρχου Ἱεροσολήμων. Οὗτος περιελθὼν ὅλα τὰ μοναστήρια τῆς Συρίας, Αἰγύπτου, καὶ ἄλλων μερῶν, συνέγραψε τοὺς βίους τῶν μοναχῶν τοῦ αἰῶνός του εἰς ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐπέγραψε Ν έ ο ν Π α ρ ά δ ε ι σ ο ν. Ἐξεδόθη εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων.

ΜΟΣΧΟΣ ὁ ποιητὴς, ἦθει τὸ 177 Π· Χ. ἔτον ἀπὸ τὰς Συρακούσας, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος· ἤκουσε τὸν γραμματικὸν

Ἀρίσταρχον. Συνέγραψε ποιημάτια ἐπιστημονικά, τὰ ὁποῖα οἱ παλαιότεροι ἀποδίδουσιν εἰς ἄλλον. Ταῦτα δὲ εὑρίσκονται ἐκδεδομένα μετὰ τῶν τοῦ Βίωνος ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1748. μετὰ σχολίων.

ΜΟΤΟΣ Αντώνιος Πορτογάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη τῆς γηΐνου σφαίρας χάριν ἀνακαλύψεων, ἀλλὰ περιερχόμενος τὴν Ιαπονίαν καὶ τὰ πελάγη αὐτῆς ἐναυάγησε, καὶ οὕτως ἔδωσε τέλος τοῦ βίου.

ΜΟΨΟΠΟΣ, ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Αττικῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοψοπία. Στράβ.

ΜΟΨΟΣ, υἱὸς τοῦ Ρακίου καὶ τῆς Μαντοῦς· οὗτος ἐχρημάτισε μάντις ἄριστος, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὡς ἀληθέστατοι·

ΜΟΨΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμπίκου, καὶ τῆς Χλωρίδος, συνοδοιπόρος τῶν Αργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐδήχθη ἀπὸ ἕναν ὄφιν καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Λιβύαν, ὅπου ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν κατοίκων ὡς Θεός.

ΜΟΥΓΓΙΟΣ, Ἰένης Δανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος γεωγράφος, ἄριστος φυσικὸς καὶ μαθηματικός. Οὗτος ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὰ δυτικοβόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων· Περιῆλθε δὲ καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψε φυσικῶς, γεωγραφικῶς, καὶ μαθηματικῶς, ὅλα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντα μέρη. Ἐζη δὲ τὸ 1618 Μ. Χ. μὲ μεγίστην φήμην.

ΜΟΥΓΓΟΣ, Παρκ, ἔνδοξος περιηγητὴς Αγγλος, ὅστις ἐπνίγει εἰς τὸν Μαῦρον ποταμὸν τὸ 1812.

ΜΟΥΖΑΤΟΣ Αλβέρτης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον, ἐστάθη κάλλιστος ποιητής, καὶ περίφημος ἱστορικὸς Λατῖνος. Απέθανε τὸ 1321.

ΜΟΥΚΙΟΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Κόδρος· ἐθανατώθη εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ιταλίας κατὰ τῶν Ρωμαίων. Ὁ Πορσίνας διὰ νὰ εἰσάξῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸν ἤδη ἐξορισθέντα Ταρκίνιον, ἐπολιορκοῦσε τὴν πόλιν αὐτῶν· ὁ δὲ Μούκιος διὰ τὴν συντήρησιν τῆς δημοκρατίας ἀναλαμβάνει τὸν κίνδυνον· ἀλλάσσει τὴν στολήν του κατὰ τὸν ἱματισμὸν τῶν Γούσκων, εἰσέρχεται εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πορσίνου νὰ τὸν φονεύσῃ, ὅπου εὗρεν αὐτὸν καθήμενον εἰς τὴν σκηνὴν μὲ ἕνα του σύμβουλον, τὸν ὁποῖον ὑπολαβὼν διὰ βασιλέα ἐφόνευσε, καὶ οὕτω γινομένου θορύβου ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς φύλακας, καὶ ἐξετασθεὶς αὐστηρῶς μήπως ἦσαν καὶ ἄλλοι συνωμόται, ἀπελογήθη ὅτι ἦτον μόνος. Εὑρισκόμενος δὲ πλησίον τοῦ πυρὸς, ἔβαλεν εἰς αὐτὸ τὴν δεξιάν του διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ὡς λαθοῦσαν εἰς τὸν σκοπόν του, βλέπων ἐν ταυτῷ καὶ τὸν Πορσίναν μὲ σχῆμα σταθερὸν καὶ ἀτάραχον. Θαυμάσας δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν καρτερίαν του, καὶ ἐπαινέσας τὴν σταθερότητά του, ἔδωκεν ὀπίσω τὸ ξίφος του· ὁ δὲ Μούκιος ἠπόρησε

διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν του, διότι τοῦ ἐχάρισε τὴν ζωήν· τότε λοιπὸν τὸν λέγει. Η γενναιοψυχία σου μὲ ἀναγκάζει νὰ σὲ εἴπω ἕνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἀλλέως δὲν ἤθελα σὲ τὸ ὁμολογήσει. Εἶναι τριακόσιοι οἱ ὁποῖοι περιέρχονται διὰ νὰ σὲ φονεύσουν· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα ἔκαμεν εἰρήνην μὲ τοὺς Ρωμαίους.

ΜΟΥΛΙΟΣ, ἀνὴρ τῆς Αγαμήδης, θυγατρὸς τοῦ Αἰγίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν μετὰ τῶν Πολίων μάχην. Ομ.

ΜΟΥΜΜΙΟΣ Λούκιος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Υπέταξεν ὅλην τὴν Αχαΐαν, λαβὼν δὲ καὶ τὴν Κόρινθον τὴν ἔκαυσε τὸ 146. Π. Χ· ὕστερον ὅμως ἀπὸ φθόνον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τὸν ἐξώρισαν εἰς τὴν Δῆλον, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΜΟΥΝΥΧΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Δρύαντος, οἰονοσκόπος καὶ δικαιότατος ἄνθρωπος.

ΜΟΥΡΑΤ, υἱὸς τοῦ Οὐρχὰν, Σουλτάνος τῶν Οθωμανῶν. Οὗτος πρῶτος ἔστησε τὴν βασιλικήν του καθέδραν τὸ 1362. εἰς τὴν Αδριανούπολιν, τὴν ὁποίαν ἐστόλισε μὲ περίφημα σχολεῖα, καὶ μὲ μέγαλα ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς γέροντας· διότι ἔλεγεν, ὅτι ἡ μεγαλητέρα ἀρετὴ, τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖ νὰ δείξῃ τις εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὸ νὰ πράττῃ τὸ καλὸν εἰς τὸν πλησίον του. Οὗτος ὁ Μονάρχης ἐφονεύθη ἀπὸ ἕναν αἰχμάλωτον στρατιώτην τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας, τὸ 1388.

ΜΟΥΡΑΤ ὁ Δεύτερος, Πρίγγιψ, δίκαιος, ἀνδρεῖος, πεπαιδευμένος, καὶ μέγας ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν. Οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς Οθωμανοὺς μονάρχας δὲν ἐξαπέρασε τὰς νίκας του· ἦτο σαθερὸς εἰς τὰς συνθήκας μετὰ τῶν χριστιανῶν, καὶ ἐφέρετο πρὸς τοὺς νικημένους μὲ μεγάλην φιλανθρωπίαν· οἱ μεταγενέστεροι τὸν ὠνόμασαν φιλόσοφον. Τὸ 1442. ἔκαμε παραίτησιν τοῦ θρόνου εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλ' ἡ κακὴ διαγωγή του, καὶ ἡ ἀναξιότης του, τὸν ὑπεχρέωσαν ν' ἀναλάβῃ πάλιν τὰς ἡνίας τῆς διοικήσεως, διὰ συμβᾶσαν τινα ἀποστασίαν. Απέθανε τὸ 1451. ἀφοῦ καὶ δευτέραν φορὰν εἶχε κάμει παραίτησιν τοῦ θρόνου.

ΜΟΥΡΑΤ ὁ τρίτος, φιλοπόλεμος, χωρὶς νὰ παρευρεθῇ ποτε εἰς μάχην, ἀτυχὴς πρὸς τοὺς Πέρσας, Οὐγγρους καὶ Βενετούς. Απέθανε τὸ 1595. εἰς ἡλικίαν 52. χρόνων, ἐβασίλευσε χρόνους 21. ἀφῆκε 52. παιδία ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά.

ΜΟΥΡΑΤ ὁ τέταρτος, Πρίγγιψ· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1613 εἰς ἡλικίαν 14χρόνων. μόλονότι ἦταν ὁ πλέον ἄσπλαγχνος μεταξὺ τῶν Πριγγίπων Οθωμανῶν, ἐφάνη ὅμως φιλάνθρωπος πρὸς τοὺς διαδόχους του, ἀκύρωσε τὸν βαρβαρικὸν νόμον τοῦ νὰ φονεύωνται οἱ παῖδες τῶν προκατόχων, ἦτο περίφημος εἰς τὰ στρατιωτικὰ, καὶ εὐτυχὴς εἰς τοὺς πολέμους· τέλος διὰ τὰς κακίας του εἰς μίαν του

ἀσθένειαν οἱ ἰατροὶ ἐτάχυναν τὸν θάνατόν του μὲ τὰς φλεβοτομίας τὸ 1640.

ΜΟΥΡΑΤΌΡΗΣ Λουδοβῖκος, Ἰταλὸς ἱστορικός, ἀρχαιολόγος καὶ φιλόσοφος περίφημος. Συνέγραψεν ἄπειρα συγγράμματα, ἀπέθανε τὸ 1750.

ΜΟΥΡΑΤΣΌΒ, τὸ γένος Ρ῾ῶσσος, περιάκουστος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος διὰ προσταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρ῾ωσσίας περιέπλευσε τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Ἀσίας μέρος, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις, ἐπανελθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ἔδωκε πολλὰς καὶ ἀξιολόγους εἰδήσεις περὶ τοῦ μέρους τούτου, οἷον, περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος, θέσεως, προϊόντων, οἰκητῶν καὶ ἄλλα· καὶ ἐξέθεσε ἐντελῆ πίνακα τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπισκερθέντων τόπων, ὅθεν καὶ ἀντεμοίφθη πλουσίως χάριν τῆς παιδείας του καὶ ἐμπειρίας.

ΜΟΥΡΈΝΑΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1713. Ἐστάθη ἀρχιτέκτων ἐπίσημος. Ἔκτισε διάφορα κτίρια, εἰς τὴν Ἀγκῶνα, εἰς τὴν Ρώμην, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας· ἦτο μαθητὴς τοῦ Βανβιτέλλου.

ΜΟΥΡΤΣΊΔΗΣ ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον, τὸν ὁποῖον ὁ Μαρδόνιος ἔπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους, διὰ νὰ τοὺς παρακινήσῃ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, Ηρόδ.

ΜΟΥΣΑΙ῞ΟΣ, φιλόσοφος καὶ Ἐπικὸς ποιητὴς ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα. Ἔζη τὸ 1250. Π. Χ. Συγγράμματα τούτου οἱ παλαιοὶ ἀναφέρουσι πλῆθος· ἀπεσώθη δὲ μόνον ἕνα του ποίημα ἐπικὸν τὸ καθ᾽ Ηρὼ καὶ Λέανδρον.

ΜΟΥΣΑΙ῞ΟΣ, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Φιλλάμωνος μελοποιὸς· ἔγραψε μέλη καὶ ἄσματα. Ἔζη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

ΜΟΥΣΑΙ῞ΟΣ, Θηβαῖος, ἔγραψε Περσηΐδος βιβλία 10, εἰς Εὐμενῆ καὶ Ατταλον.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ῞Σ ὁ Πρῶτος, υἱὸς τοῦ Σουλεϊμάνου Αὐτοκράτορος τῶν Οθωμανῶν, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀνδρειοτέρων ἡγεμόνων τοῦ αἰῶνός του, διοικητὴς τῆς Μαγνησίας, τῆς Αμασίας, καὶ μεγάλου μέρους τῆς Μεσοποταμίας, ὅπου ἠγαπᾶτο πολλὰ ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του· Η᾽ Ροσελίνα μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ Αὐτοκράτορος, φοβουμένη μήπως αὐτὸς καθήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καὶ θέλουσα νὰ βασιλεύσουν τὰ τέκνα της τὸν κατηγόρησεν ὡς ἀποστάτην. Ο Σουλεϊμὰν ἐπρόσταξε νὰ πάρουσιασθῇ ἔμπροσθέν του, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ δικαιολογηθῇ ἐπρόσταξεν εὐθὺς καὶ τὸν ἔπνιξαν.

ΜΟΥΣΩ῾ΝΙΟΣ ἀπὸ τὸ Τορίνον, διαλεκτικὸς φιλόσοφος, καὶ σωϊκός· Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, γνώριμος τοῦ Απολλωνίου τοῦ Τιανέως.

ΜΟΥ῞ΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων βα-

τανικῶν, καὶ φίλος τοῦ Λιννίου· Ἀπέθανεν εἰς τὴν Σάντα—ρε πόλιν τῆς Αμερικῆς τὸ 1809.

ΜΟΥΤΙ῾ΝΗΣ εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνος, πολεμήσας κατὰ τῶν Ρωμαίων εἰς Σικελίαν ἐπὶ τοῦ Β΄. Καρχηδονικοῦ πολέμου. Υ῞στερον δὲ κατατρεχόμενος ἠνώθη μετὰ τοῦ Υ῾πάτου Ολουρίου Λοκβίνου, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Γ῾ώμην, ὅπου εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρος τῶν προτέρων ἐχθρῶν του, ἐπολιτογράφη.

ΜΠΑΤΟΥ῎, Χάνης τῆς Καμτσάκ. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΠΛΑ῎ΓΓ Βικέντιος, Γάλλος τὸ γένος· Οὗτος περιῆλθε 40. ὁλοκλήρους ἐνιαυτοὺς πάσας τὰς ἠπείρους μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1578. Μ. Χ.

ΜΙ῎ΓΔΩΝ, βασιλεὺς Βεβρίκων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αμύκου φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολ.

ΜΥΙ῎Α, ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν λυρικὴ ποιήτρια.

ΜΥΙ῎Α ἀπὸ τὴν Σπάρτην, ποιήτρια· συνέγραψεν ὕμνον πρὸς Απόλλωνα καὶ Αρτεμιν.

ΜΥΙ῎Α Σαμία, θυγάτηρ Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου.

ΜΥΚΕΡΙ῞ΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. τὸ 1076.

ΜΥΚΗΝΕΥ῞Σ, υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Φορωνέως, ὁ κτίσας κατά τινας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ.

ΜΥ῎ΛΗΣ υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Λελέγου, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυκάονος, ὅστις, λέγεται, ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων.

ΜΥΛΙ῎ΝΟΣ, ἀρχαῖος τύραννος ἀπὸ τὴν Κρήτην, τονόποιον, λέγεται, ὅτι ἠφάνισεν ὁ Ζεύς.

ΜΥΛΛΙ῎ΑΣ, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος.

ΜΥ῎ΝΣΤΕΡ, Βιχέλμος Γερμανός, ἔνδοξος μαθηματικός· ἔζη περὶ τὰ 1620. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσεν ἀπὸ τῆς Βενετίας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, Δαμασκὸν καὶ Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς, πάντας τοὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ θεωρηθέντας τόπους, καὶ ἔγραψεν ἰχνογραφικῶς ὅλας τὰς χώρας καὶ πολεις.

ΜΥ῎ΝΣΤΕΡ, Σεβαστιανός, ἄριστος γεωγράφος καὶ φυσικὸς τοῦ αἰῶνός του. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Στοφλέρου· ἐξέθεσε Κοσμογραφίαν καὶ ἄτλαντα, καὶ ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν τότε πεπαιδευμένων Στράβων τῶν μεσαίων αἰώνων.

ΜΥΡΙ῾ΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐπὶ τῆς Λήμνου πόλις Μυρίνη. Σχολ.

ΜΥΡΜΗΚΊΔΗΣ, ἐπιτήδειος γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450. τούτου τὰ ἔργα, λέγεται, ὅτι

ἦσαν τόσον λεπτὰ, ὥστε καὶ μυῖες ἠδύναντο νὰ τὰ θρίψωσι.

ΜΥΡΜΗΔΟΝΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Μενέα· Ὑγῖν.

ΜΎΡΣΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Κανδαύλου· Ἡρόδ.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ, Ἀθηναῖος, κωμικός, υἱὸς τοῦ Λυσίδου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἑρμίππου τοῦ κωμικοῦ. Συνέγραψε γράμματα ἐρωτικά.

ΜΥΡΤΙΣ ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, κατὰ τὸν Δουκιανόν.

ΜΥΡΩ, Ῥ ωδία φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ μύθων, νόμων, καὶ περὶ τῶν γυναικείων ἀσθενειῶν, καὶ ἰατρείας αὐτῶν, καὶ περὶ μητρικῶν θεραπειῶν.

ΜΥΡΩ΄, περίφημος ποιήτρια ἐπῶν, ἐλεγείων καὶ μελῶν, θυγάτηρ Ομήρου τοῦ τραγικοῦ, γυνὴ Ἀνδρομάχου τοῦ ἐπονομασθέντος φιλολόγου.

ΜΥΓΩΝΙΔΗΣ, περίφημος στρατηγὸς τῶν Αθηναίων πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις μὲ μίαν μόνην ἐκστρατείαν ἐκυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν.

ΜΥΓΩΝ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου, ἀπὸ τὴν Αττικήν. Ἔζη τὸ 422. Π. Χ. τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ξύλου, καὶ χαλκοῦ κατασκευασμένα. Η θαυμασία του ΔΑΜΑΔΙΣ ἔγινεν αἰτία μεγάλης του δόξης, καὶ μυρίων Ἑλληνικῶν ἐπιγραμμάτων.

ΜΥΣΚΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλκμωνος ἀπὸ τὸ Ἄργος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐμφανισθεὶς ὁ Ηρακλῆς κατ' ὄναρ τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμόνως ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἦτον ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτοῦ τὴν περίφημον πόλιν Κρότωνα. Στράβ

ΜΥΣΚΩΝ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Αθηναίων πόλεμον.

ΜΥΣΩΝ· ὁ Σωκράτης λέγει, ὅτι ἦτο τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς Λακκωνικῆς γῆς· συγκαταριθμεῖται εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Λέγεται δὲ, ὅτι εἶναι υἱὸς τυράννου τινός. πατρόθεν δὲ λέγει ὁ αὐτὸς ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν Ητείαν πόλιν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Ο Ιππόναξ ἀναφέρει ὅτι ἦτον σωφρονέστατος· ὁ δὲ Αριστόξενος λέγει ὅτι ἦτον μισάνθρωπος, ὡς ὁ Τίμων, καὶ ἄδοξος· ἔλεγε δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς λόγους, ἀλλὰ τοὺς λόγους ἀπὸ τὰ πράγματα· διότι δὲν ἀποτελοῦνται τὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς λόγους, ἀλλ' οἱ λόγοι βεβαιόνουν τὰ πράγματα. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 97. ἐτῶν.

ΜΩΑΜΕΘ Αβους, ἢ Χασέμης, περίφημος Αραψ, ὅστις μὲ τὴν πολιτικήν του ἐσύστησε μίαν νέαν θρησκείαν, καὶ ἓν ἐκτεταμένον βασίλειον. Εστάθη νομοθέτης τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκατόρθωσε τοὺς σκοπούς του μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας. Ενομίσθη δὲ ἀπὸ τοὺς πατριώτας του

μετὰ θάνατον ὡς προφήτης ἐμπνευσμένος ἐκ Θεοῦ. Περιγράφεται ἀπὸ τοὺς Ανατολικοὺς ἱστορικοὺς, ὅτι ἦτο μέγας προφήτης, καὶ ὁ ἀξιότερος τῶν νομοθετῶν, ὅσοι ἐχάθησαν εἰς τὸν κόσμον, σολισμένος μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς, καὶ περίφημος διὰ τὴν ἀξιότητά του εἰς τὸ νὰ διοικῇ τοὺς ἀνθρώπους. Η εὐγλωττία του ἦτο μεγάλη. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Μέκαν, τὴν Ε. Μαΐου τὸ 578. Μ Χ. ἀπὸ συγγενεῖς πτωχοὺς, πλὴν γενναίους, ἐνδόξους εἰς τοὺς Αλκουραϊανούς. Η οἰκογένειά του ἦτον ἀπὸ τὰς πλέον παλαιὰς καὶ δυνατὰς, διότι εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν της ἀπὸ κληρονομίαν τὸν ναὸν τῆς Μέκας, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ Αραβες χρεωστικῶς ἔπρεπε νὰ πηγαίνουν νὰ προσκυνῶσιν, ὡς ἕνα τόπον θεῖον, καὶ νὰ προσεύχωνται, διότι κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν Αβραάμ. Εμεινεν ὀρφανὸς ἀπὸ τὴν μικράν του ἡλικίαν, καὶ ἀνετράφη ἀπὸ τὸν θεῖόν του Αβου-Θάβαλ, ὅστις τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἐμπορίου· φθάσας εἰς ἡλικίαν 23 χρόνων, ἐκράχθη ἀπὸ μίαν γυναῖκα χηρεύουσαν ὀνομαζομένην Χαδουξὲ, ἥτις εἶχε κληρονομήσει δύω ἄνδρας πλουσιωτάτους, καὶ τὸν ἔκαμεν ἐπίτροπον εἰς τὰς ὑποθέσεις της· καὶ μετὰ δύω χρόνους βλέπουσα ὅτι ἐστάθη ἄξιος, ἀπὸ μεγάλην της εὐχαρίστησιν τὸν ὑπανδρεύθη. ὁ Μωάμεθ τότε ἔπαυσε τὸ ἐμπόριον καὶ μετέβαλε τὴν πολιτικήν του ζωὴν, καὶ ἤρχισε νὰ διαδίδῃ θρησκευτικὰ ἰδέας, λέγων, ὅτι θέλει νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Αραβας ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν, ἥτις εἰς αὐτοὺς ἐβασίλευε, καὶ ἐκοινοποίει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ Κουράνιον παρατηρῶν πάντοτε τὰς περιστάσεις. Τὸ 622. ὑπεχρεώθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, διότι κατετρέχετο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς παλαιᾶς θρησκείας· αὕτη ἡ ἐποχὴ ἐστάθη περίφημος ἀπὸ τοὺς Οθωμανούς, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Μακεδόνα πόλιν τῆς Αραβίας, καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ κηρύττῃ παρρησίᾳ διὰ τῶν ὅπλων. Εἰς ὀλίγους χρόνους ἐκυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν Αραβίαν· τὸ 650. ἐκυρίευσε τὴν Μέκαν ὑποχρεόνων ὅλους συγγενεῖς του, πατριώτας του, φίλους του καὶ ἐχθροὺς ν' ἀρνηθοῦν τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ νὰ πιστεύουν εἰς τὴν θρησκείαν του. Καὶ οὕτω σερεώσας εἰς ὅλην τὴν Αραβίαν τὸ πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν του βασίλειον, ἀπέθανεν εἰς τὴν Μεδινὲ τὴν 8. Ιουνίου τὸ 632. Μ. Χ. ὅπου φαίνεται καὶ ὁ τάφος του εἰσέτι, τὸν ὁποῖον ἔχουν οἱ Οθωμανοὶ εἰς ἕνα σιδηροῦν κιβώτιον κρεμάμενον εἰς τὸν ἀέρα διὰ κρεμάθρας. Οὗτοι τὸν πιστεύουν ὡς ἀπόστολον καὶ προφήτην τοῦ Θεοῦ. Τὸ Κοράνιόν του περιέχει εἰς δύω ἄρθρα τὸ πολιτικὸν, καὶ τὸ θρησκευτικὸν· ὅτι ὑπάρχει εἷς Θεὸς, καὶ ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐδιώχθη

ὁ Μωάμεθ ἄρχεται ἡ ἐποχὴ τῶν Μωαμεθάνων, ὀνομαζομένη Ἐγείρα, ἤ, φυγὴ τοῦ Μωάμεθ.

ΜΩΆΜΕΘ Ἐλδατάνας ὁ περιφημότερος ἀστρονόμος τῆς Ἀραβίας, καὶ ὁ ἐνδοξότερος μετὰ τὸν Πτολεμαῖον, γνωστὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης. Αὐτὸς ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅστις ἀνεκάλυψε τὴν κίνησιν τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν πλανητῶν, πρὶν οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ γνωρίζωσι τι περὶ Ἀστρονομίας. Ἀπέθανε τὸ 29. Μ. Χ.

ΜΩΆΜΕΘ Β΄. υἱὸς τοῦ Μουράτ, αὐτοκράτωρ Οθωμανὸς, ἐπωνομάσθη ὁ μέγας. ἦτον ἀξιώτατος καὶ ἔμπειρότατος πολεμικὸς· ἀπέθανεν εἰς Νικομήδειαν τὸ 1481. ἐνῶ ἑτοιμάζετο νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Γερμανίαν. Εἶχεν ὁμώσει ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἐὰν πρῶτον δὲν καταπατήσῃ μὲ τὸν ἵππον του ὅλα τὰ θυσιαστήρια τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἡφάνισε τὸ βασίλειον τοῦ Κωνσταντίνου· ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1453 Μ. Χ. μηνὶ Μαΐῳ. τὴν Τραπεζοῦντα καὶ ἄλλα 12. μικρὰ βασίλεια τὸν ἐπροσκύνησαν· μὲ τὸν στόλον του ἐκυρίευσε πολλὰς νήσους· ὅλα τὰ κράτη σχεδὸν ἕτερμον εἰς τὴν ἀκοήν του. Ἐβασίλευσε χρόνους 31. Ὡμίλει κάλλιστα τὴν Ἑλληνικὴν, Ἀραβικὴν, Περσικὴν, ἐκαταλάμβανε τὴν Λατινικὴν καὶ Γερμανικὴν, ἐγνώριζε τὴν Γεωγραφίαν Μαθηματικὴν, καὶ τὴ, ἱστορίαν τῶν ἐνδόξων τῆς ἀρχαιότητος.

ΜΩΣΕΡΤΟΪΟΣ τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀστρονόμος, φυτικὸς, ἄριστος γεωγράφος, καὶ συναπαδὸς τοῦ περιφημοτάτου Σδεκικοῦ ἀστρονόμου Κελσίου. Οὗτος ἀπέπλευσε μετὰ τοῦ ῥηθέντος Κελσίου καὶ πολλῶν ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν, εἰς καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ Πολικοῦ κύκλου, καὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Ἡ καταμέτρησις αὕτη προσεπεκύρωσε τὴν τοῦ Νεύτωνος περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς θεωρίαν· καὶ προσέτι προσδιώρισεν ὀρθῶς πολλῶν τόπων θέσεις, καὶ ἐσαφήνισε τοὺς ἐξετασθέντας ὑπὸ τῶν περιηγητῶν τόπους. Τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ διασημοτάτου ἀνδρὸς περιέχουσι διαφόρους εἰδήσεις τῶν μερῶν καὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, προσέτι διάφορα ἄλλα ἀποτεινόμενα εἰς τὴν Φυσικὴν, Ἀστρονομίαν, καὶ Γεωγραφίαν, καὶ ἐν συνόψει μᾶς δίδει γενικὴν περίληψιν. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Μαρσίλιαν τὸ 65. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀφήσας ἀπαρηγόρητον λύπην εἰς τοὺς ὀπαδούς του.

ΜΩΣΗ̃Σ ὁ Θεόπτης, υἱὸς τοῦ Ἐμραμ, καὶ τῆς Ἰοχεβέτ, ἀμφότεροι ἐκ τῆς φυλῆς Λευΐ. Ἔζη τὸ 1511. Π. Χ. Ἡ ἱστορία τούτου ἀναφέρεται παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ. Συνέγραψε δὲ τὰ πέντε πρῶτα βιβλία τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Τὴν Γένεσιν, Ἔξοδον, Λευϊτικὸν

Ἀριθμοὺς, καὶ Δευτερονόμιον, διαιρέσας αὐτὰ εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς Κοσμοποιΐαν, Ἱστορίαν, καὶ Νομοθεσίαν, Ἔζη κατὰ τὸ 450. Μ. Χ. Οὗτος συνέγραψε καλῶς περὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας.

ΜΩΫ́ΣΗ̃Σ Χορένης ὁ Ἀρμένιος.

N

ΝΑΒΑΓΈΡΗΣ Ἀνδρέας, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ῥήτωρ, ποιητὴς, καὶ περιηγητὴς ἔνδοξος· ἐστάθη πρέσβυς εἰς τὴν Ἱσπανίαν, καὶ Γαλλίαν. Ἐξέδωκε συγγράμματα ποιητικὰ, τὰ ὁποῖα χαίρουν ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1529.

ΝΑΒΑΡΈΤΤΟΣ Ἱσπανὸς, ἄριστος Γεωγράφος καὶ περιηγητὴς ἐνδοξότατος. Οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη καὶ κατεξαίρεσιν τὴν Κίναν, ὅπου καὶ περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς, καὶ ἡ περιγραφὴ αὕτη εἶναι μέχρι τοῦ νῦν πολύτιμος. Ἀφῆκε καὶ ἄλλα διάφορα συγγράμματα. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1660. Μ. Χ.

ΝΑΒΑΙΖΆΝΗΣ, ἄρχων τῆς Περσίας, συνωμότης τοῦ Βήσσου κατὰ τοῦ Δαρείου.

ΝΑΒΑΤ Βασὰ, Ηλὰ, Ζαμβρὶ καὶ Αμβρὶ, ἐβασίλευσαν κατὰ διαδοχὴν ἐπὶ Ισραὴλ τὸ 930. Π. Χ.

ΝΑΒΟΝΑΣΣΆΡ, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Χαλδαίων· ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὴν περίφημον ἐποχὴν, ἥτις ἄρχεται τὸ 747. Π. Χ.

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΌΣΩΡ, τὸ 570. Π. Χ ὥρμησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὑποτάξας τὸν τόπον, κατέστησε τὸν Αμασιν ἀρχηγὸν τῶν ἀποστατῶν ἐπίτροπον ταύτης τῆς βασιλείας. Τὸ δὲ 561. ἀποθανόντος τοῦ Ναβουχοδονόσορος διεδέχθη τὸν θρόνον ὁ Οὐδαιμαδάχαρ.

ΝΆΓΓΗΣ Γουλιέλμος, τὸ γένος Γάλλος. Ἐξέδωκεν ἱστορίαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τοῦ 1300. ἀπὸ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπλάτυναν δύο μοναχοὶ ἐκ μοναστηρίου τινὸς τῶν ἐν Παρισίοις, ὁμοίως καὶ χρονικὸν τῶν ἐν τῇ Φραγκίᾳ βασιλευσάντων, τυπωθὲν ἐν Φραγφώρτῳ τῷ 1595. Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΑΔΆΣΤΗΣ, Φραγγῖσκος, πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῶν Οὐγγρων, ὅστις ἐπειδὴ δὲν ἐπροβιβάσθη εἰς τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· ἔκαμε συνωμοσίαν μὲ ἄλλους τινας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀλλ' ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὴν διοίκησιν, καὶ ἀπεκεφαλίσθη εἰς τὴν Βιέννην τὴν 30. Απριλίου 1671.

ΝΑΖΆΡΙΟΣ, Γάλλος, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ· Ἔζη τὸ 320. Μ. Χ. συν-

ἔγραψε λόγον πανηγυρικὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου.

ΝΑΉΝ, Ἀοδοβῖκος, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ κριτικωτέρων ἱστορικῶν Γάλλων· ἀπέθανε τὸ 1698. καὶ ἀφῆκε περίφημα συγγράμματα ἐκκλησιαστικὰ, καὶ μίαν ἱστορίαν τῶν αὐτοκρατόρων.

ΝΑΘΑΝΑΗΛ Ἰωάννης ἱερεὺς καὶ οἰκονόμος Κωνσταντινουπόλεως. Ἔγραψε περὶ ἑρμηνείας τῆς ἱερᾶς λειτουργίας καὶ ἄλλα. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΑΘΑΝΑΗΛ Ἀλέξανδρος, γεννηθεὶς εἰς Ροῦεν, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Δομινικάνων, φιλόσοφος καὶ θεολόγος ἔμπειρος, ἀνὴρ ὅσιος καὶ εὐσεβής. Ἔγραψεν ἐκλεκτὰ κεφάλαια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, Θεολογίαν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν καὶ ἄλλα πολλά. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΆΝΗΣ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἐπίτροπος τῆς ἐκεῖσε ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Μάρκου. Ἐστάλθη πρέσβυς εἰς τὴν Γώμην, εἰς τὴν Βιέννην καὶ Γαλλίαν· ἔκαμεν ὠφελίμους ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Βενετίας, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, ἀλλ᾽ ἔμεινεν ἀτελὴς διὰ τὸν θάνατόν του συμβάντα τὸ 1678.

ΝΑΝΝΑΚΟΣ Παλαιότατος, οὗτος λέγεται, ὅτι ἐστάθη βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις προϊδὼν τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν, συνήθροισεν ὅλους τοὺς ὑπηκόους του εἰς τὸν ναὸν καὶ ἔκαμνε δεήσεις μετὰ δακρύων. Εἶναι καὶ παροιμία, ἀπὸ Νάννακος, ἀναφέρων τις περὶ παλαιτάτης ἐποχῆς. Ζ. Δευκαλίων.

ΝΑΟΥΜ ὁ Προφήτης, Ἑβραῖος· ἀριθμεῖται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μανασσῆ, ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἐζεκίου, καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σεναχιρείμ. Ἡ προφητεία του κατατάττεται ἑβδόμη, μεταξὺ τῶν ἐλασσόνων Προφητῶν.

ΝΑΟΥΣΣΗΣ Ἀναστάσιος ἐκ τῆς Μακεδονίας, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθὴς, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ ῥήτωρ εὐδόκιμος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἑβραϊκῆς, καὶ Γωσσικῆς διαλέκτων. Περιηγήσατο σχεδὸν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην· μέλος τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου, καὶ εἷς τῶν ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Γωσσίας, παρὰ τοῦ μεγάλου Πέτρου συστηθείσης. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Βονοπάρτης. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κόρσικα τὸ 1769. ἀπὸ τὸν Κάρολον Βονοπάρτην καὶ τὴν Λαιτιτίαν· Εσπούδασε μὲ ζῆλον μέγαν εἰς τὸ πολεμικὸν σχολεῖον τῆς Βριένης τὰ μαθηματικὰ καὶ πολεμικὰς ἐπιστήμας. Ἀπέθανε τὴν 5. Μαΐου 1821. εἰς τὴν νῆσον ἁγίαν Ελένην, εἰς ἡλικίαν 59. χρόνων καὶ 9, μηνῶν. Τὰ ἱστορικὰ τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς ζήτει εἰς τὰς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων τοῦ Κ. Μ. Κούμα τόμ. ΙΙ.

ΝΑΡΒΟΡΟΥΓΟΣ, Ἰών, τὸ γένος Ἄγγλος. Ἤνθει περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων· ἀνεκάλυψε δὲ διαφόρους νήσους ἐν τῷ μεγάλῳ Ωκεανῷ, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη, καὶ περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν μερῶν τούτων. Περιῆλθε καὶ τὰ παραθαλάσσια μέρη μὲ ἄκραν προσοχὴν, καὶ διώρθωσεν ὁπωσοῦν τοὺς θαλασσίους πίνακας.

ΝΑΡΚΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς πλησιοχώρους του, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἤλιδα ἕνα ναὸν τῆς Αθηνᾶς· Παυσ.

ΝΑΡΣΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, διάδοχος τοῦ πατρός του Βαράνου. Τὸ 294. Μ. Χ. ἐκυρίευσε τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ Αρμενίαν. Ο Μαξιμιανὸς ἐστάλη ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸν κατ᾽ αὐτοῦ, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐνικήθη, ἀλλ᾽ ἀναλαβὼν ἔπειτα νέαν δύναμιν, τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος καὶ τὸν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, κυριεύσας τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία του, τοὺς ὁποίους ἀπέδωκε μετὰ τὴν εἰρήνην, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τοὺς Ρωμαίους 5· ἐπαρχίας εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ Τίγριδος. Ἀπέθανε τὸ 30ῳ. βασιλεύσας 7. ἔτη καὶ τὸν διεδέχθη ὁ ἀπάνθρωπος υἱός του Αδανάρσης, ὅς τις κατὰ μαρτυρίαν τοῦ Ζωναρᾶ ἐπεθύμει νὰ κατασκευάσῃ τὰς σκηνάς του μὲ δέρματα ἀνθρώπων.

ΝΑΣΙΡΕΔΙΝ, Πέρσης, ἐστάθη εἷς τῶν περιφημοτέρων ἀστρονόμων, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ σχολείου, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν ὁ Χολακοῦς τῶν Μογόλων· ἀπὸ αὐτὸ τὸ σχολεῖον εὑγῆκαν ἐκεῖνα. αἱ περίφημαι εἰκόνες αἱ γλυμμέναι τὸ 1269· αἵτινες ἦσαν διηρημέναι εἰς 4. μέρη. Τὸ πρῶτον μέρος περιέγραφε τὰς ἐποχὰς καὶ τὰς αἱρέσεις· τὸ δεύτερον τὸν δρόμον τῶν πλανητῶν, τὸ τρίτον τὸν καιρὸν καὶ τὴν στιγμὴν τῆς ὑψώσεώς των ἐπὶ τὸν Οριζοντα, τὸ δὲ τέταρτον τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας. Οὗτος ἀφῆκεν ἓν σύγγραμμα περὶ κατασκευῆς καὶ τρόπου τοῦ νὰ μεταχειρίζηται τις τὸ Αστρολάβον. Ἀπέθανε τὸ 1272.

ΝΆΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Νομίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλθὼν ἡγεμὼν τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος σύμμαχος τῶν Τρῳων. Ὅμ.

ΝΑΣΚΛΗΣ, Λακεδαιμόνιός τις στρατηγός. Ξενοφ.

ΝΑΥΚΥΔΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν 90. Ολυμπιάδα.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ, ὁ πατὴρ τοῦ σοφοῦ Παλαμήδους. Οὗτος μαθὼν τὴν δολοφονίαν τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδους, ὑπῆγεν εἰς τὴν Τρῳάδα, καὶ ἐζήτει ἐκδίκησιν παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ελλάδα ἄπρακτος περιῆλθε τὰς Ελληνικὰς πόλεις, καὶ συνήργησε νὰ μοιχευθῶσιν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν ἀπόντων Ελλήνων, διαβάλλων τοὺς εἰς τὴν Τρῳάδα συζύγους των, ὅτι

ἔλαβον ἐκεῖ ἄλλας γυναῖκας, καὶ ὅτι δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς πατρίδας των, ἔπειτα μαθὼν τὴν ἐπιστροφὴν των ἀπὸ τὴν Τρωάδα, καὶ ὅτι ὑποφέρουν εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπῆγεν εἰς τὸἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, καὶ ἀνάψας φανοὺς εἰς διάφορα ἐπικίνδυνα μέρη, ἔγινεν αἴτιος νὰ χαθῶσιν ἄπειροι, νομίζοντες ὅτι καταφεύγουν εἰς λιμένας· μαθὼν δὲ ἔπειτα ὅτι ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του, Ὀδυσσεύς, διεσώθη, τοσοῦτον ἐλυπήθη, ὥστε ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ· Οὗτος, λέγεται, ὅτι ἦτον ἔκγονος τοῦ Δαναοῦ, ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Ναυπλίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀπολ.. Ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων θαλασσοπόρων ἀρχαίων, καὶ παρατηρητῶν τῶν ἐν Οὐρανῷ ἀστέρων.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλυτονίου, καὶ ἀπόγονος τοῦ προτέρου Ναυπλίου, εἷς τῶν Αργοναυτῶν, καὶ ἔμπειρος τῆς Ναυτικῆς.

ΝΑΥΡΟΣ Γάλλος τὸ γένος. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὸ Γεμέν, διὰ τὸ ἐμπόριον τοῦ Καφέ· Περιῆλθε καὶ διάφορα ἄλλα μέρη· πλὴν οἱ σκοποίτου ἀπέβλεπον μᾶλλον διὰ τὸ ἐμπόριον, παρὰ δὲ ἄλλα τέλη. Ἔζη τὸ 1700 Μ. Χ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων (Κορφῶν) ἥτις δὲν ἐντρέπετο νὰ πηγαίνῃ μόνη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νὰ πλύνῃ ῥοῦχα.

ΝΑΥΣΙΚΛΗΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ἀρχόντων, καὶ στρατηγός. Δημ.

ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΗΣ, ποιητὴς κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Ναύκληροι καὶ Πέρσαι.

ΝΑΥΣΙΚΥΔΗΣ, πλούσιός τις, ἀλφιτοπώλης ἐκ Χολάργου δήμου τῆς Αττικῆς. Αριστ.

ΝΑΥΣΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Ησιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους. Ἀπολδρ.

ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ γ΄. ἔτος τῆς 100. Ὀλυμπιάδος.

ΝΕΑΙΡΑ, περιβόητος γυνὴ ἐν Αθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας συνέγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα ῥητορικὸν λόγον, περὶ γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Αθήναιος.

ΝΕΑΝΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Πιττακοῦ τυράννου τῆς Λέσβου, ὅς τις μαθὼν ὅτι ἡ Λύρα τοῦ Ορφέως ἐκίνει τὰ ἀναίσθητα, ἐδυνήθη διὰ δωροδοκίας νὰ τὴν λάβῃ παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Απόλλωνος, ὅπου ἦτο κρεμαμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ αὐτὸς θέλει δυνηθῇ νὰ πράξῃ τὰ ἴδια, ἀλλὰ κρούσας αὐτὴν τοσοῦτον παρώξυνε τὰ ἄγρια θηρία, ὥστε κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτῶν. Λουκ.

ΝΕΑΝΘΗΣ, Κυζικηνὸς, ῥήτωρ, μαθητὴς Φιλίσκου τοῦ Μιλησίου. Ἔγραψε περὶ Ρητορικῆς, κακοζηλίας καὶ πολλοὺς λόγους πανηγυρικούς.

ΝΕΑΡΧΟΣ, Αρχιναύαρχος τοῦ στόλου τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου,

τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Ινδοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν Εὐφράτην, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ παράλια τῆς Περσίας.

ΝΕΒΡΙΣΙΗΝΣΙΟΣ Αντώνιος, Ισπανὸς τὸ γένος, περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν του ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ισπανία. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς πολλοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, λεξικὰ διάφορα, τὸν βίον Φερδινάνδου καὶ Ισαβέλλης, καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα. Ηὐθει περὶ τὸν δέκατον πέμτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΕΒΡΩΔ, Βαβυλώνιος, υἱὸς τοῦ Χοῦς, καὶ ἔκγονος τοῦ Χάμ. Οὗτος ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀξιότητά του ἐστάθη πρῶτος βασιλεὺς εἰς τὸν κόσμον, μετὰ τὸν κατακλεισμὸν, διότι πρὸ τούτου δὲν ἦτον οὔτε βασιλεὺς, οὔτε βασίλειον.

ΝΕΓΚΕΡΗΣ, Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γενεύην, περίφημος πολιτικὸς, ἀπέθανε τὸ 1804. Εμεινε τὸ ὄνομα του ἀθάνατον, διὰ τὰς μεγάλας ὠφελείας, τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν εἰς τὴν πατρίδα του.

ΝΕΕΜΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Αχαλίου, καὶ ἀρχιοινοχόος τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου ἐν Σούσῃ· αὐτὸς ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἐλευθερίαν του διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν Ιερουσαλὴμ, συνεβοήθησε δὲ καὶ τὸν Εσδραν εἰς ὅλας του τὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ ἐπροξένησεν εἰς τὸν λαόν του μεγάλα καὶ ἐπωφελῆ καλά. Θέλουσί τινες ὅτι ἔφθασεν ἕως τὰ 100. ἔτη. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου· Τὸ σύγγραμμά του ὅτι εἶναι γνήσιον φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχήν του.

ΝΕΪΛΟΣ Δοξαπατρῆς, κατ' ἀρχὰς ἦτον ἀρχιμανδρίτης τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, μετέπειτα ἐχρημάτισε καὶ νοτάριος τοῦ Πατριαρχείου, καὶ πρωτοπρόεδρος τῶν συγγέλων, καὶ νομοφύλαξ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου. Εκ τῶν συγγραμμάτων του φαίνεται ὅτι διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸ Παλέρμον τῆς Σικελίας, καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος Ρογηρίου συνέγραψε τό περὶ τῶν πέντε πατριαρχικῶν θρόνων σύνταγμα τὸ 1143. περὶ τῆς ἀρχαιότητος, συσάσεως, καὶ τάξεως αὐτῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Γωμαϊκὴ ἐκκλησία δὲν εὐχαριστήθη· Εξεδόθη ὑπὸ Στεφάνου Λεμοΰρου.

ΝΕΪΛΟΣ, ὁ ἅγιος, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐστάθη καὶ διοικητὴς ταύτης. Εγέννησε δύω παῖδας, ἔπειτα παραιτήσας τὴν γυναῖκά του μὲ τὴν συγκατάθεσίν της ὑπῆγεν εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ μὲ τὸν ἕνα του υἱὸν, τὸν ὁποῖον ἔλαβον οἱ βάρβαροι αἰχμάλωτον· πασχίζων δὲ νὰ τὸν λυτρώσῃ ἐπιάσθη καὶ αὐτὸς· ἐλευθερωθεὶς ἔπειτα ηὗρε καὶ τὸν υἱόν του παρὰ τῷ ἐπισκόπῳ τῆς Ελούσης εἰς τὴν Παλαιστίνην, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸν εἶχαν πωλήσει οἱ βάρβαροι. Ο θάνατός του συνέβη τὸ 450. Μ. Χ. Ἐκτὸς

τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐπιστολῶν του, συνέγραψε καὶ συμβουλευτικοὺς λόγους πρὸς τοὺς ἐν Σινᾷ μοναχούς, περὶ ἁρπαγῆς τοῦ παιδός του, καὶ ἄλλα ἀσκητικά· σώζωνται ἀκόμη καὶ τρεῖς συλλογαὶ γνωμικῶντου. Ἐξεδόθησαν δὲ τὰ σωζώμενά του ἐν Παρισίοις τὸ 1639. ὑπὸ Πέτρου Ποσίνου καὶ ἀλλαχοῦ.

ΝΕΪΛΟΣ Δομίλας, τὸ γένος Ἰταλὸς, ἐχθρὸς πολλὰ τῶν Λατίνων. Ἔγραψε δύω βιβλία, τὸ μὲν περὶ Δαμάσου ἐπισκόπου τῆς Ρώμης καὶ τῆς ἀρχαίας πίστεως, τὸ δὲ περὶ τῶν δύω Φωτινιανῶν συνόδων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, μέρος τοῦ ὑστερινοῦ βιβλίου ἐξεδόθη εἰς τύπον. Ἤνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα.

ΝΕΪΛΟΣ ὁ Καββασίλας, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἔζη ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ τὸ 1341. τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα συγχέονται μετὰ τοῦ Νικολάου Καββασίλα. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα, καὶ περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σχίσματος τῶν δύω ἐκκλησιῶν, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Ἀνοβεργίᾳ τὸ 1608. καὶ ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1645.

ΝΕΊΟΣ Ζ· Κορνήλιος Νέϊος.

ΝΕΚΗΣ Δαβὶδ Ἰωάννης Ὀλλανδὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς καὶ φυσικὸς ἔνδοξος. Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων, καὶ κατ ἐξαίρεσιν τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὅπου καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Ἀφῆκε σύγγραμμα φυσικὸν, τὸ ὁποῖον χαίρει ἀρκετὴν φήμην. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΕΚΤΆΡΙΟΣ Ἱεροσολύμων Πατριάρχης ἀπὸ Κρήτης καταγόμενος· ἐμαθήτευσε τὰ γραμματικὰ παρὰ Μελετίῳ τῷ Μακρῇ διδασκάλῳ κατὰ τὸν χάνδακα τῆς Κρήτης μετοχίῳ τῶν Σιναϊτῶν, τὰ δὲ λογικὰ, καὶ φιλοσοφικὰ, παρὰ Θεοφίλῳ τῷ Κορυδαλεῖ· Ἐν Συναίῳ δὲ διατρίβοντος ἔγραψε τὸν καλούμενον χρονικὸν χρονογράφον· τοῦ δὲ Παϊσίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντος, κοινῇ ψήφῳ χειροτονεῖται Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Πολλὰ κοπιάσας ἐν καλλωπισμοῖς καὶ ἀνακαινίσμασι νέων τοίχων τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις θείων ναῶν. Παραιτησάμενος δὲ τοῦ Πατριαρχείου διὰ γῆρας, καὶ ἀσθένειαν, εὑρίσκετο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπιτροπεύων ἐκεῖ, ὅπου καὶ συνέγραψεν ἀντιρρήσεις περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα, τυπωθείσας ἐν Γιασίῳ τῆς Μολδοβλαχίας τὸ 1682. Μ. Χ· Ἀπέθανε δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ παρὰ τῇ μονῇ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

ΝΕΚΤΆΡΙΟΣ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κυβερνήσας ἔτη δεκαπέντε τὴν ἐκκλησίαν ἐννόμως ἀπέθανε μὲ εἰρήνην. Εἶχεν ἀδελφὸν τὸν Πατριάρχην Ἀρσάκιον.

ΝΕΚΩΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Δύω μεγάλαι ἐπιχειρήσεις λαμπρύνουσι τὴν ἐποχήν του, ἡ μετὰ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης τοῦ Νείλου ἕνωσις, εἰς τὴν

ὁποίαν ἐχάθησαν 100 000. Χιλιάδες ἀνθρώπων, καὶ δὲν ἐκατορθώθη, καὶ ἡ περιφορά του μὲ στόλον εἰς ὅλην τὴν Ἀφρικὴν ὑπὸ τῆς ἐδηγίας τῶν Φοινίκων ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπανῆλθον μετὰ τρεῖς χρόνους, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου· ἀπέθανε τὸ 602· Π. Χ. ἦτον υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ψαμμητίχου μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Ψαμμήτιχον ἔκγονον τοῦ προτέρου Ψαμμητίχου.

ΝΕΛΣΩΝ Ὁράτιος, περίφημος ναύαρχος Ἄγγλος, εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας μάχην, εἰς τὴν νῆσον Κόρσικα ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν, εἰς δὲ τὴν μάχην τοῦ ἁγίου Βικεντίου κατὰ τῶν Ἰσπανῶν, ἐπροσπάθησε νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον Τενερίφην, μίαν τῶν Καναρίων· ἀλλ᾽ ἀπέτυχε καὶ ἐπληγώθη τὴν δεξιὰν χεῖρα, τὴν ὁποίαν καὶ ἀπέκοψαν οἱ ἰατροί· Αἱ νίκαι, αἵτινες ηὔξησαν τὴν ὑπόληψίν του, ἦσαν ἐκεῖναι τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὰς ὁποίας ἔκαυσε τὸν Γαλλικὸν στόλον, ὅς τις εἶχε φέρει τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀλλη ἦτο κατὰ τῶν Ἰσπανῶν, ὅτε ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν ν᾽ ἀφανίσῃ τὸ πλειότερον μέρος τοῦ στόλου των· τελευταῖον εἰς μίαν μάχην νικῶν ἐπληγώθη καιρίως ἀπὸ βολὴν τουφεκίου, καὶ μετὰ δύω ὥρας ἀπέθανε τὴν 21. Ὀκτωβρίου 1805.

ΝΕΜΕΣΙΑΝΟΣ Αὐρήλιος, Καρχηδόνιος ποιητὴς, ἔζη τὸ 280. Μ. Χ. Συνέγραψε ποίημα ἐπιγραφόμενον Κυνηγετικὸν, καὶ 4. ἐκλογάς.

ΝΕΜΎΣΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, πόλεως τῆς Φοινίκης. Ἔζη περὶ τὸ 400· Μ. Χ. περὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἀναφέρουσι τίποτε· Συνέγραψε περὶ φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ἀποδεικνύει τὴν ὠφέλειαν τῆς χολῆς, τὴν κίνησιν τοῦ αἵματος, καὶ ἄλλα τινὰ φυσιολογικά. Ἐξεδόθη ἐν Αὐτουερπίᾳ τὸ 1568. καὶ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων.

ΝΕΜΟΎΡ, Μαρία, γυνὴ ἔνδοξος· ἀπέθανε τὸ 1707. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της σώζονται ἀποσπάσματά τινα πολιτικὰ, τὰ ὁποῖα περιέχουν διαφόρους ἱστορίας περιέργους.

ΝΕΟΒΟΎΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Λυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος. Ἀνθολ.

ΝΕΟΚΛΕΙΔΗΣ, δημόσιος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἠπάτησε τὸ ταμεῖον τῆς πολιτείας. Αριs.

ΝΕΟΚΛΉΣ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπικούρου· συνέγραψε περὶ τῆς Ἰδίας Αἱρέσως.

ΝΕΟΠΤΌΛΕΜΟΣ, περίφημος ποιητὴς Τραγικὸς Ἀθηναῖος, ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοῦτον ἤλκυσεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ μέρος του μὲ τὰς δωροδοκίας. Δημ.

ΝΕΟΠΤΌΛΕΜΟΣ, βασιλεὺς Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. Παυσ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ὅστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, ἐστερήθη τοῦ θρόνου του, καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ἀπ' αὐτόν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν Ἀρμενίαν. Ὕστερον δὲ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ Εὐμενοῦς.

ΝΕΟΠΟΤΗΣ Κορνήλιος, Ἰταλὸς, βιογράφος κάλλιστος τοῦ πρώτου αἰῶνος· σώζεται τὸ πρῶτον βιβλίον του, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τοὺς βίους τῶν ἐνδοξοτέρων στρατηγῶν, Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων.

ΝΕΟΥΦ, βασιλεὺς τῆς νήσου Κόρσικας· ἐγεννήθη εἰς τὴν Γερμανίαν ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν· εἶναι γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Θεόδωρος· Ἐκήρυξε πολεμον κατὰ τῶν Γενοβέζων, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Γαλλίας, ὅθεν οὗτος φοβηθεὶς παρητήθη, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Βενετίαν. Τὸ 1742· ἠθέλησε πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κόρσικαν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθησαν πλέον ὡς ἀνάξιον διὰ βασιλέα των.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ διάκονος Μωραΐτης, πεπαιδευμένος ἀνὴρ καὶ γραμματικὸς ἄριστος. Συνέγραψε γραμματικὴν πολύφυλλον, καὶ πολιτικούς τινας νόμους, οἵτινες ἀτελεῖς ἔμειναν διὰ τὸν συμβάντα αὐτοῦ θάνατον. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ἡρακλείας, μυστικὸς συμβουλάτωρ τοῦ αὐτοκράτορος· κοινῇ γνώμῃ τῆς Συνόδου, ψηφίζεται Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εὐκοφαντήθη παρ' ἐχθροῦ τινος πρὶν λάβῃ τὸ κῦρος ἀπὸ τὸν Βεζύρην ὡς κατάσκοπος ποτὲ καὶ προδότης τῆς βασιλείας· διὸ καὶ κατεδικάσθη εἰς κάτεργον. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν καὶ πολλοὶ δὲν ἀναφέρουσι τὸν Νεόφυτον μεταξὺ τῶν Πατριαρχῶν. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ·

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Καισαρείας, ἀνέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὢν ἁπλοῦς καὶ ἀγράμματος, οἱ περὶ αὐτὸν ὡς ἤθελον τὸν ἐκίνουν καὶ τὸν ἔπαιζον· ὅθεν ὅσα ἡ σύνοδος διέταττε καὶ ἀπεφάσιζε, αὐτοὶ τὰ ἀναιροῦσαν, διὰ τοῦτο ἀγανακτήσαντες οἱ Ἀρχιερεῖς ἐπρόφθουν τὴν πτῶσίν του. Ὅθεν συνεργήσαντες τὸν κατεβίβασαν τοῦ θρόνου, Πατριαρχεύσαντος χρόνους πέντε καὶ μῆνας ἑπτὰ, καὶ ἠνόρθωσαν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Παΐσιον. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Νοταρᾶς Πελοποννήσιος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίου Χρυσάνθου· ἀνὴρ κατὰ τὸν Προκόπιον εὐσεβείᾳ καὶ τρόπου χρηστότητι φαιδρυνόμενος, ἐλλόγιμος καὶ πολυμαθὴς φιλόσοφος, θεολόγος καὶ μαθηματικὸς, ἔμπειρος τῆς θείας Γραφῆς. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Φιλιππουπόλως, ἀνὴρ

σοφὸς καὶ πολυμαθὴς, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτων, πεπαιδευμένος εἰς τὴν θεολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, ῥήτωρ καὶ Ἱεροκήρυξ δόκιμος. Περιηγήσατο πᾶσαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην. Ὢν ἐν Ὀξωνίῳ τῆς Ἀγγλίας, ἔβαλε λόγον ἐν τῷ Σχελδονιακῷ θεάτρῳ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν σοφῶν καὶ πεπαιδευμένων. Οὗτος ἐλθὼν εἰς Γαλλίαν ἐπαρρησιάσθη πρὸς Λουδοβῖκον ιδ'. εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ, καὶ τοιαύτην εὐγλωττίαν καὶ εἴδησιν τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης ἔδειξεν, ὥστε ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ τῷ ἔκαμε πολλὰς ἐπιδεξιώσεις. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΕΟΦΩΝ, ποιητὴς τραγικός. Ἔζη περὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Συνεγραψε τραγῳδίας.

ΝΕΠΩΣ Κορνήλιος, Ζ. Κορνήλιος Νέπως.

ΝΕΠΩΤΙΑΝΟΣ, Φλάβιος Ποπίλιος υἱὸς τῆς Εὐτροπίας, ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀντιποιούμενος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Κώνσταντος. Ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 350. Μ. Χ. ὅτε ἥρπασε καὶ ὁ Μαγνέντιος τὸ σκῆπτρον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ὁ Ἀνικέτας Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην ἡμέραν τῆς βασιλείας του φονεύσας αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα, καὶ ὅλους τοὺ συγγενεῖς του ἥρπασε τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Νεπωτιανὸς, καὶ ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς ἐξηγρίωσε τοὺς ὑπηκόους του μὲ ἐξωρίας καὶ θανάτους διὸ καὶ ἀπέτυχε τῶν σκοπῶν του.

ΝΕΡΒΑΣ Κοκκήϊος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, διεδέχθη τὸν Δομετιανὸν τὸ 96. Μ. Χ. γέρων ὢν ἤδη. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος ἀλλοδαπὸς Αὐτοκράτωρ· ἐπειδὴ οὔτε Ρωμαῖος ἦτον, οὔτε ἕκτινος ἄλλου μέρους τῆς Ἰταλίας, καθότι οἱ γονεῖς του ἦσαν Ἀρῆτες· ὁ δὲ θεῖός του Μάρκος Κοκκήϊος Νέρβας, ἐστάθη Ὕπατος ἐπὶ Τιβερίου, καὶ ὁ πατήρ του σοφὸς διδάσκαλος. Ὁ Νέρβας ἐσυγχώρησε τὴν ἐπιστροφὴν ὅλων τῶν ἐξορίστων χριστιανῶν, καὶ ἔδωκεν ἄδειαν νὰ ἐξακολουθῶσιν εἰς τὰ τῆς θρησκείας των ἐλευθέρως· ἀκύρωσε δὲ καὶ ὅλους τοὺς νέους φόρους, ἀλλὰ βιαζόμενος ἀπὸ ἀνάγκας ἐπώλησε τὰ πλουσιώτερά του πράγματα· ἤθελε νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῶν πτωχῶν μὲ τὰ ἔξοδά του, ἐμπόδισε τὴν περιτομὴν τῶν παίδων· δὲν ἐδέχθη νὰ τῷ στήσωσιν ἀνδριάντα, ἐκείνους δὲ τοῦ Δομετιανοῦ μετέβαλεν εἰς νομίσματα. Ἀττικός τις εὑρὼν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἕνα θησαυρὸν τοῦ τὸν ἐπρόσφερεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸν ἐδέχθη καὶ τῷ εἶπεν· μεταχειρίσου ἐλευθέρως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σ' ἐχάρισεν ἡ τύχη· ὥμοσεν δημοσίως ὅτι δὲν θέλει φονευθῇ οὐδεὶς τῆς Γερουσίας· ἀλλὰ μολονότι ἐδιοίκει μὲ ἱλαρότητα καὶ φιλανθρωπίαν, πάλιν ὅμως δὲ ἀπέφευγε τὰ τῆς συνωμοσίας καὶ,

ἐπειδὴ ἐπαναστάντες οἱ Πραιτωριανοὶ, ὥρμησαν εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκίαν μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας διάζοντές τον νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτοὺς ὅ, τι ζητήσωσιν· ὅθεν μὴ δυνάμενος ν' ἀντισταθῇ κατ' αἰτησίντων υἱοθέτησε τὸν Τραϊανὸν, καὶ μετὰ ἕνα χρόνον καὶ μῆνας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας ὀκτὼ ἀπὸ τῆς βασιλείας, μετὰ δὲ ἑβδομήκοντα καὶ ἓν ἀπὸ τῆς ἡλικίας του τὸ 98. Μ. Χ. ἐτελεύτησεν. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας του ἡ μεγάλη του ἠμερότης ἐστάθη αἰτία μεγάλων καταχρήσεων εἰς τοὺς κατὰ πόλεις διοικητὰς· ἦτον προσέτι φιλόμουσος καὶ ἐχαρίζετο εἰς τοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὴν παιδείαν. Ὅθεν καὶ ἠγαπήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν Νέρωνα χάριν τῆς ποιητικῆς του. Ὁ Νέρβας ἦν ἀνὴρ ἐν μὲν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ μέτριος, ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἀνδρεῖος, ἐν δὲ τοῖς εὐγενέσι μέσος.

ΝΕΡΗΣ Αντώνιος, Φλωρεντῖνος, περίφημος χημικός, ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐτυπώθη, ἐπιγραφόμενον Βιβλιοθήκη Ἐκλεκτή.

ΝΕΡΗΣ, Φλωρεντῖνος, περίφημος νομοδιδάσκαλος καὶ οἰκονομικὸς σοφώτατος· οὗτος ἐξέδωκεν ἕνα νέον κώδικα, ὅς τις περιέχει τοὺς νόμους τῆς Τοσκάνης, ἔκαμε παρατηρήσεις ἐπάνω εἰς τὰς νομικὰς τιμὰς τῶν νομισμάτων, καὶ εἰς τὴν δυσκολίαν τῆς διατηρήσεως. Ἀπέθανε τὸ 1776.

ΝΕΡΩΝ Δομετιανὸς, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Γαΐου Δομετίου Αἰνοβάρβου καὶ τῆς Αγριππίνης, καὶ ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Καλιγούλου· υἱοθετήθη παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου τὸ 50. Μ. Χ. καὶ διεδέχθη τὸν θρόνον του τὸ 54. οὗτος εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφέρθη ὡς ὁ Αὔγουστος εἰς τὰ τέλη του. Ἐλαβε μίαν ἀνατροφὴν ἐξαίρετον παρὰ τοῦ Βούρρου καὶ Σένεκα τοῦ διδασκάλου του· διότι καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐκαυχῶντο εἰς αὐτὸν, ὡς δῶρον θεόθεν ἀπεσταλμένον· καθότι ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῷ ἔδωκαν οἱ βουλευταὶ ἀπόφασιν τινὸς καταδικασθέντος εἰς θάνατον διὰ νὰ τὴν ὑπογράψῃ, καὶ συμπαθείᾳ κινούμενος τοῖς εἶπε, εἴθε νὰ μὴν ἤξευρα νὰ γράφω· οἱ δὲ βουλευταὶ ἐπαινοῦντες τον διὰ τὴν ἀρετήν του· ἀναλάβετε, ἐπρόσθεσε παρακαλῶ τὸν ἔπαινόν σας, ἕως ν' ἀναφανῶ ἄξιος τούτου· εἰς τὸ μετέπειτα ὅμως ἐφάνη πάντη διαφορετικὸς· ὁποπτευθεὶς τὴν μητέρα του Αγριππίνην περὶ τοῦ θρόνου μὴ ἀντικαταστήσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν Βρετανικὸν υἱὸν τοῦ Κλαυδίου, τὴν ἐφαρμάκωσε, καὶ ἐντεῦθεν διαφθαρεὶς, καὶ τρόπον τινὰ παραφρονήσας δὲν ἔπαυε τοῦ νὰ πράττῃ ἀναίσχυντα· διενυκτέρευεν εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, ἔτυπτεν, ἐφόνευεν, ἥρπαζεν ἀδιακρίτως· θέλων νὰ δικαιολογηθῇ πρὸς τὴν Γερουσίαν περὶ τοῦ θανάτου τῆς μητρός του, ἐπέφερε κατηγορίας

ἐγκλημάτων κατ' αὐτῆς, καὶ ἡ Γερουσία καὶ ὁ δῆμος ὡς διεφθαρμένοι ἔκριναν τὴν τόλμην του δικαίαν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ἐστέρησε τὴν ζωὴν τῆς μητρός του διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἰδικήν του· ἦτον ὑπόδουλος τόσον εἰς τὰς ἡδονὰς, ὥστε κατεδαπάνα τὸν θησαυρὸν ἀφειδέστατα, λουόμενος μὲ μῦρα θερμὰ, ἀντὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων, καὶ αὖθις ἀντὶ τῶν ψυχρῶν μὲ ψυχρὰ, καὶ εἰς θήραν ἰχθύων κατεσκεύαζε δίκτυα ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀλουργίδος· ἤρχετο καὶ εἰς τὰ θέατρα, καὶ ἐλάμβανε πρόσωπον ὑποκριτοῦ μετασχηματιζόμενος εἰς κωμῳδὸν ἔμπροσθεν τοσούτου πλήθους. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι ὑπερβαίνει πάντα κωμῳδὸν εἰς τὴν τέχνην Εφάνη πολλάκις εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου μὲ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας, ἔχων ἀκολουθους τόν τε Βοῦρρον καὶ Σένεκα κρούοντας τὰς χεῖρας· ἔτι συνερίζετο μετὰ μεγάλου ἀγῶνος νὰ ὑπερβῇ τοὺς μουσικοὺς καὶ δραματουργούς. Τελευταῖον ἦλθεν εἰς τὴν Ελλάδα διὰ νὰ τρέξῃ τὸ στάδιον εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ μολονότι ἠναγκάσθη μετὰ μεγάλης σπουδῆς, δὲν ἐδυνήθη ὅμως νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἀλλ' ἔπεσεν ἀξιογελάστως ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου. Ἔτι δὲ θέλων νὰ ζωγραφίσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ τέρας τῆς ἐβδελυρότητος ὅλων τῶν ἀτοπημάτων, ἐφάνη εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ρωμαίων ἐνδυόμενος μὲ στολὴν γυναικείαν, λαμβάνων εἰς γάμον ὡς σύζυγον τὸν ἀναίσχυντον δορυφόρον του Πυθαγόραν, μετὰ πάσης τῆς γυναικείας τάξεως· καὶ ἔπειτα πάλιν ἕνα τῶν ἐλευθέρων αὐτοῦ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἐντεῦθεν ἡ γυνή του Οκταβία, καὶ ἡ Πομπία ἐρωμένη του καὶ ἄλλαι ἔγιναν αἰτία τῆς λύσσης του· καὶ μετὰ ταῦτα ἐφόνευσε πλῆθος ἄμετρον, ὥστε ἐφαίνετο θηρίον διψοῦν τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, καὶ φιλότιμος εἰς τὸ νὰ ὑπερβῇ πᾶσαν ἀνθρώπινον κακίαν. Τελευτῶν ἐθανάτωσε καὶ τὸν διδάσκαλόν του Σένεκαν προστάξας νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὰς τέσσαρας ἀρτηρίας τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του μέσα εἰς τὸ λουτρὸν διὰ νὰ ἀποθάνῃ τάχα μὲ γλυκύτερον θάνατον, ὅς τις καὶ κατὰ χάριν τῷ παρεχωρήθη κατὰ ζήτησιν τοῦ καταδικασθέντος. Ὑστερον ἀπὸ ἕνα ἐβδελυρὸν συμπόσιον εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο παράστασις εἰκονικὴ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Τρῳάδος ἔβαλε πῦρ εἰς τὰς 4. γωνίας τῆς Ρώμης, καὶ κατέκαυσε πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλὰ ἀξιοπερίεργα τῆς ἀρχαιότητος, αὐτὸς δὲ ἐθεώρει μὲ εὐφροσύνην ἀπὸ ὑψηλόν τινα πῦργον· ἤλειφε τοὺς χριστιανοὺς μὲ κηρίον καὶ πίσσαν, καὶ θέτων αὐτοὺς εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἄναπτε τὴν νύκτα εἰς χρῆσιν νυκτερινῶν φανῶν ἀποδώσας εἰς αὐτοὺς μὲ ψευδομαρτυρίας τὴν αἰτίαν τῆς πυρκαϊᾶς, μολονότι ἡ ἀλήθεια των ἦτον γνωστὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ· ἔπειτα διὰ νὰ διορθώσῃ τὰ ἐκ ταύτης τῆς πυρκαϊᾶς προξε-

νηλέντα δεινὰ ἀνῳκοδόμησε τὰ κατέντα μέρη καὶ ἐπλάτυνε τοὺς δρόμους, αὐξήσας τὰς ἀγορὰς, καὶ καλλοπίσας μεγαλοπρεπῶς καὶ τὰ βασίλεια· Ἡ ἀσωτία του ἡ μεγάλη ἐστάθη αἰτία φθορᾶς καὶ ἀφανισμοῦ εἰς τὰς ἐπαρχίας του, ὅθεν ἤρχισαν αἱ κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαι, ἐξ ὧν καὶ μία ἀνεκαλύφθη διά τινος ἀπελευθέρου. Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Νέρωνος εἰς τῶν συνωμοτῶν Δήμαρχος Φλάβιος τὴν αἰτίαν τῆς παραβάσεως τοῦ στρατιωτικοῦ ὅρκου, διὰ τὰ μεγάλα σου ἄτοπα ἀπεκρίθη, καὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός σου. Ὅταν δὲ ἡ τελευταία συνωμοσία τοῦ Γάλβα διοικητοῦ τῶν Γάλλων ἠκούσθη, ἐστάλη προσταγὴ νὰ τὸν φονεύσωσιν· ὁ δὲ Γάλβας ἀποφυγὼν τὸν θάνατον ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, καὶ τούτου γενομένου τὸν ἐδέχθη εὐθὺς ὅλη ἡ ἐπικράτεια τῶν Ρωμαίων, καὶ ἡ Γερουσία ἐκήρυξε τὸν Νέρωνα πολέμιον τοῦ κοινοῦ, καὶ ἐψηφίσθη ἡ καταδίκη. Πρῶτον μὲν νὰ τὸν περιφέρουν γυμνὸν, ἔχοντα καὶ ζυγὸν ἐπὶ τοῦ αὐχένος· ἔπειτα δὲ νὰ τὸν καταραβδίσουν καὶ νὰ τὸν ῥίψουν ἐκ τῆς ὑψηλῆς πέτρας τοῦ Καπιτωλίου εἰς τὰ κάτω. Τοῦτο μαθὼν ὁ τύραννος κατέφυγεν εἰς τὸ προάστειον τέσσαρα μίλια μακρὰν τῆς Ῥώμης καὶ ἐφονεύθη μόνος του εἰς ἡλικίαν 32. ἐτῶν βασιλεύσας δέκα τέσσαρας χρόνους. Ἡ χαρὰ τῶν Ρωμαίων διὰ τὸν θάνατόν του ἐστάθη ἀπερίγραπτος, ἐσκόπευε προσέτι νὰ ἀκυρώσῃ τὴν Γερουσίαν, ἀφοῦ φανεύσῃ ὅλους τοὺς βουλευτὰς, τοὺς διοικητὰς τῶν ἐπαρχειῶν, καὶ τοὺς στρατηγοὺς τῶν στρατῶν, ὅλους τοὺς ἐξορίστους, καὶ ὅλους τοὺς Γάλλους, οἵτινες ἦσαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ νὰ κάμῃ ὅσα ἄλλα κακὰ τὸν ἐνέπνεεν ἡ πονηρὰ καὶ κακότροπός του διάθεσις. Ὅρα περὶ αὐτῶν πλατύτερα εἰς τὸ Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ Νεοφύτου Δούκα, τόμ. Β'. σελ. 181.

ΝΕΡΩΝ Κλαύδιος, Ζ. Κλαύδιος Νέρων.

ΝΕΣΤΟΡΙΟΣ πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸ 428. ἔτος. Ἤκουσεν ὅτι ἦσαν εἰς τὸν Χριστὸν ὄχι δύω φύσεις, ἀλλὰ δύω πρόσωπα. ὁ αὐτὸς δὲ δὲν ἔστεργε νὰ ὀνομάζηται ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Θεοτόκος, ἐπειδὴ ἡ θεότης δὲν τίκτεται, καὶ κατὰ τὰ δύω ἦτον ἐναντιόφρων τοῦ Εὐτυχοῦς. Διότι ὁ Εὐτυχὴς καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι ἤρχισαν καὶ τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων, παριστάνοντες τὴν Παρθένον μὲ τὸν Χριστὸν ὡς νήπιον εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τιμῶντες την ὡς ὄντως Θεοτόκον. Καὶ ὁ Εὐτυχὴς καὶ ὁ Νεστόριος ἀνεθεματίσθησαν διὰ τὰς περὶ τῶν ἐν Χριστῷ προσώπων, ἢ μιᾶς φύσεως αἱρέσεις των· ὁ μὲν δεύτερος εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον τὸ 431. ὁ δὲ πρῶτος εἰς τὴν ἐν Χαλκιδόνι τὸ 451. Ὁ κλῆρος τῆς Ἀντιοχείας ὡμοφρόνει μὲ τὸν Νεστόριον, ὅς τις ἦτο μαθητὴς τῆς ἐν

Ἀντιοχείᾳ σχολῆς. Ἐναντίον δὲ τούτου τοῦ φρονήματος ἠγέρθη Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας μὲ ὅλον τὸν κλῆρον του. Ἡ ἔρις ἔκαιε μὲ πολλὴν ὀξύτητα· ἀναθεματισμοὶ ἐξεφωνοῦντο κατ' ἀλλήλων περὶ τοῦ δόγματος τῶν ἐν τῷ Χριστῷ φύσεων. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Β'. συνεκρότησε σύνοδον εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 431. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπεφασίσθη τίποτε, ἐπειδὴ οἱ μὲν Αἰγύπτιοι καθήρεσαν τὸν Νεστόριον, οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς τὸν Κύριλλον· καὶ ὁ ἀδύνατος τὸν νοῦν Θεοδόσιος ἐκύρωσε καὶ τῶν δύω τὴν καθαίρεσιν. Ἐπαναλαβὼν ὅμως τὸν ἀγῶνα ὁ Κύριλλος, κατέπεισε τὸν Ἀντιοχείας ἀρχιεπίσκοπον Ἰωάννην, καὶ ἀνεθεμάτισαν οἱ δύω τὸν Νεστόριον, ὅς τις ἀπέθανεν εἰς ἐξορίαν. Δυσαρεστηθέντες ὅμως οἱ τοῦ Νεστορίου ὀπαδοὶ, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Περσίαν, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐδέχθη ὡς σοφοὺς ἄνδρας μετὰ χαρᾶς, καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ κτίσωσιν εἰς Νίσιβιν ἴδιόν των Πατριαρχεῖον αὐτοκέφαλον καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰ ἄλλα.

ΝΕΣΤΩΡ υἱὸς τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Χλωρίδος βασιλεὺς τῆς Πύλου, ὡς μνηστὴρ τῆς Ἑλένης ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρῳάδος, καὶ συνεισέφερε τὰ μέγιστα μὲ τὴν εὐγλωττίαν του καὶ φρόνησιν· ὁ Ἀγαμέμνων ἔλεγεν ὅτι ἂν εἶχε δέκα τοιούτους συμβούλους εἰς τὸ στράτευμά του πολλὰ ὀγλίγωρα ἤθελε κυριεύσῃ τὴν Τρῳάδα· μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρῳάδος ὑπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἀπέθανεν ὑπέργηρος· ἔζησε κατὰ τὸν Ὁμηρον 90. ἔτη.

ΝΕΥΤΩΝ Ἰσαακος, ἔνδοξος φιλόσοφος, περίφημος μαθηματικὸς Ἄγγλος, ὅς τις θεωρεῖται εἷς ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς Ἀγγλίας. Ἐγεννήθη τὸ 1642. καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 84 χρόνων· ἐσύνθεσε δύω συγγράμματα τὸ μὲν τῶν Πριγγίπων, τὸ δὲ τῆς Ὀπτικῆς, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην τιμήν· Εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του μολονότι ἐνησχολεῖτο εἰς βασιλικὰ ὑπουργήματα κατεγίνετο μὲ ἔνθερμον ζῆλον εἰς τὰ μαθήματα τῆς Φυσικῆς, Ἀστρονομίας καὶ Μαθηματικῆς. Ἔκαμε δὲ ἀνακαλύψεις θαυμασίας εἰς τὴν Ἀστρονομίαν. Ὁ Οὐράνιος οὗτος νοῦς ἀνεκάλυψε καὶ ἀπέδειξε τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος καὶ τῆς ἑλκτικῆς δυνάμεως· ἀπέδειξε τὰς κεντρικὰς δυνάμεις, δι' ὧν κινοῦνται τὰ Οὐράνια σώματα καὶ περιφέρονται εἰς τοὺς ἰδίους κύκλους· ἐκείνας λέγω τὰς δυνάμεις, διὰ τῶν ὁποίων σώζεται ἡ ὡραιοτάτη καὶ θαυμαστὴ τοῦ παντὸς ἁρμονία καὶ τάξις· ἐμέτρησε τὰ ἄπειρα διαστήματα μεταξὺ Ἡλίου καὶ πλανητῶν· Παρέστησε τὸ ἀληθὲς σχῆμα τῆς ὑδρογείου σφαίρας· ἐξήγησε τὰς φυσικὰς αἰτίας τῶν ἐν τῷ Ὠκεανῷ παλιρρροιῶν, διέγρεσε καὶ ἀνέτεμε διὰ τοῦ τριγώνου Πρίσματος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, καὶ ἀπέδειξε

τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ὁράσεως, ἀναλύσας ἑκάστην ἀκτῖνα εἰς ἑπτὰ πρωτότυπα χρώματα· διηρμήνευσε τὴν τῶν ἠχῶν διάδοσιν καὶ παράτασιν· ἐτελειοποίησε τὰ ἀνταυγαστικὰ τηλεσκόπια· καὶ ἐν γένει εἰπεῖν οὗτος ὁ περίβλεπτος ἀνὴρ ἀνεκάλυψε τοσαῦτα μυστήρια τῆς φύσεως ὅσα πάμπολλοι νόες εἰς περιόδους πολλῶν αἰώνων δὲν ἤθελαν δυνηθῶσι νὰ ἀνακαλύψωσιν. Ἱστοροῦσιν οἱ σύγχρονοι ὅτι ἀφοῦ ἐγνώρισε καὶ ἀπέδειξε τοὺς νόμους, κατὰ τοὺς ὁποίους κινοῦνται τὰ οὐράνια σώματα, ἔλαβε τόσον μεγάσεβας διὰ τὸν παντοδύναμον τῆς φύσεως Δημιουργόν, ὥστε ὁσάκις ἐπροσφέρεν, ἢ ἤκουε τὸ πανσέβαστον αὐτοῦ ὄνομα, ἔκλινεν ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον εὐλαβείας καὶ ὑποκλίσεως. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν 20. Μαρτίου 1727. καὶ ἐτάφη μὲ μεγάλην παράταξιν.

ΝΕΫΛΌΦΟΣ Ὁλλανδὸς ἐπίσημος. Οὗτος ὑπῆρξε συνοδοιπόρος τῶν εἰς τὴν Κίναν πρέσβεων τῆς Ἀνατολικοϊνδικῆς ἑταιρίας τῶν Ὁλλανδῶν Φιλίππου Γόγερ, καὶ Ἰακώβου Κεῦστερ. Οπου διὰ ταύτης τῆς συνοδοιπορίας περιῆλθε καὶ περιέγραψε περὶ τοῦ βασιλείου τῆς Κινας· Ἡ περιγραφή του δὲ ὑπῆρξεν ἡ καλλίστη εἰς τοὺς τότε καιρούς. Ἔζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΕΦΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πάρας, ὅστις κυριεύσας μετὰ τῶν ἄλλων του ἀδελφῶν τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολδρ.

ΝΗΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως βασιλέως τοῦ Βώλου· Μετὰ τὸν θανατοῦ πατρός του διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πελίου ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἐκεῖ ἐγέννησεν ἐκ τῆς Χλωρίδος δώδεκα υἱούς, καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Τυρώ· καυχώμενος δὲ εἰς τὴν δύναμιν τῶν υἱῶν του, ἐφιλονείκησε μετὰ τοῦ Ηρακλέους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐφονεύθησαν ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Νέστορος, ὅς τις ἀνετρέφετο εἰς τὴν πόλιν Γερήνην.

ΝΗΛΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΝΗΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πτερελάου ὁ καλλιεργήσας τὴν νῆσον Ιθάκην.

ΝΗΣΙΜΑΧΟΣ, πατὴρ τοῦ Υπομέδοντος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυλιδίκης, θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ. Υγῖν.

ΝΙΦΩΝ Μητροπολίτης Κυζίκου· διεδέχθη δὲ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1212. ἀνὴρ τελείως μὲν ἀμαθὴς, ὥστε οὔτε μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι ἠδύνατο νὰ γράψῃ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων· εἶχεν ὅμως γνῶσιν καὶ εὐφυΐαν φυσικὴν· ὅθεν καὶ εἰς πᾶσαν κοσμικὴν πραγμάτων ἐπιστασίαν ἦν ἐμπειρότατος εἰς φυτοκομίαν, νὰ φυτεύῃ δηλαδὴ δένδρα καὶ ἀμπέλια, νὰ ἐργάζηται εἰς τοὺς καιρούς τους, εἰς

οἰκοδομὰς οἴκων καὶ ἄλλα πολλά· Προστὰς δὲ τοῦ θρόνου χρόνους τρεῖς καὶ μῆνας δέκα, ἐξεβλήθη δι' αἰτίαν πολυειδῆ ἱεροσυλίας, φιλαργυρίας, καὶ ὅτι ἄδικον, καὶ οὐχὶ καθὼς ἔπρεπεν ἔπραξεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ μετεχειρίσθη τὸν ὁρισμὸν καὶ τὴν ἀπολαυσιν, καὶ ἐρχόμενος κατῴκησεν εἰς τὸ πρὸς θάλασσαν μέρος τῆς περιβλέπτου μονῆς.

ΝΙΓΗΔΙΟΣ, Φιγοῦλος Πούπλιος, εἷς τῶν περιφήμων σοφῶν τῆς Ρώμης· ἔζη ἐπὶ Κικέρωνος· ἐσύνλεσε πολλὰ συγγράμματα· ἦτο καλὸς ῥήτωρ, φιλόσοφος καὶ μέγας ἀστρολόγος· ἀπέθανε τὸ 46. Π. Χ.

ΝΙΓΡΟΣ, Πεσκέντιος Ιοῦστος, διοικητὴς τῆς Συρίας, τὸν ὁποῖον ὡς ἀνδρεῖον καὶ συνετόν, οἱ Λεγεῶνες τῶν Ρωμαϊκῶν στρατευμάτων ἐψήφισαν Αὐτοκράτορα εἰς τὴν Αντιόχειαν κατὰ τὸ 193. Μ. Χ. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περτίνακος. Τοιοῦτος δὲ ὤν, καὶ ἔχων πάντοτε βάσιν τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀγαθοῦ δὲν ἠπατᾶτο ἀπὸ τοὺς κόλακας· ἀλλὰ μόλις διήρκεσεν εἰς τὸν θρόνον ἓν ἔτος, ἐπειδὴ νικηθεὶς εἰς διαφόρους μάχας ἀπὸ τὸν Σεβῆρον, ἔχασεν ὁμοῦ μὲ τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ τὴν ζωήν του τὸ 195. Μ. Χ. Ητον ἀπὸ γονεῖς τῆς τάξεως τῶν ἱππέων, γεννηθεὶς εἰς τὸ Ακινον, ὅπου ὁ πάππος του ἦτον ἐπιστάτης τῶν Καισάρων· Νέος ὢν ἐπαιδεύθη τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, μετὰ ταῦτα ἐπροχώρησε βαθμηδὸν εἰς τὰ ἀξιώματα μὲ ἐπιτυχίαν. Εστάλη προσέτι καὶ κατὰ τῶν λειποτακτησάντων ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου τοσοῦτον εὐδοκίμησεν, ὥστε δὲ ἀμοιβὴν τῆς ἀξιότητός του ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπατείας ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα. Ητο προσεκτικὸς πολὺ εἰς τὴν εὐταξίαν τῶν στρατευμάτων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφάνη στρατιώτης του νὰ πράξῃ ἁρπαγήν τινα εἰς κἀνένα χωρικόν, διότι ἐπαιδεύετο αὐστηρῶς. Στρατιῶταί του τινὲς ἐπειδὴ εἶχον φάγει μίαν ὄρνιθα χωρὶς νὰ τὴν πληρώσουν τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ τὴν πληρώσουν δεκάκις· ἦτο προσέτι ἐχθρὸς τῆς τρυφῆς, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε διατάξει εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ μεταχειρίζωνται ἁπλᾶ ξύλινα σκεύη, νὰ τρώγουν παξιμάδι ἀντὶ τοῦ ἄρτου, καὶ νὰ πίνουν μόνον ἁπλοῦν ὕδωρ, τὰ ὁποῖα ἠκολούθει καὶ ὁ ἴδιος· καὶ ἐντεῦθεν τὸ μὲν στρατιωτικὸν ἐφύλαττε τὰ χρέη του, αὐτὸς δὲ ἔχαιρε τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του.

ΝΙΒΟΥΡΟΣ Ζ. Κάρτερνος Νίβουρος.

ΝΙΕΛΟΣ Ζ. Κέπιγγος Ματθισὼν Νιέλος.

ΝΙΖΑΣ. Ζ. Μάρκος Νίζας.

ΝΙΚΑΓΟΡΑΣ, Αθηναῖος σοφιστὴς, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Μνησίου· ἔζη ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος ἔγραψε θείους ἐλλογίμων περὶ Κλεοπάτρας, καὶ πρὸς Φίλιππον βασιλέα τῶν Ρωμαίων.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαμαίου,

ἔζη τὸ 160. Π. Χ. περίφημος γραμματικὸς καὶ ποιητής· Ἐγεννήθη εἰς τὸν Κολοφῶνα πόλιν τῆς Ἐφέσου. Ἡ οἰκογένειά του εἶχε κατὰ κληρονομίαν τὴν ἀρχιερατείαν παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι εἰς τὴν Κλάρον. Ἐπειτα μετῴκησεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὅπου καὶ συνέγραψε τὴν πολιτικὴν καὶ Φυσικὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Ἔζη ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου Ἀττάλου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε καὶ ἕνα βιβλίον του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται δύω του βιβλία εἰς στίχους ἡρωϊκούς, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπιγράφεται Θηριακὰ, καὶ διηγεῖται περὶ τῶν φαρμακερῶν θηρίων, μὲ σχόλια πολλὰ, τὸ δὲ ἄλλο Αλεξιφάρμακα, ἰατρικὰ ὠφελίμα εἰς τὰ διηγήματα τῶν φαρμακερῶν θηρίων· μία παράφρασις καὶ τῶν δύω ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διοσκουρίδου τὸ 1499. καὶ ἀλλαχοῦ καὶ μὲ ἰατρικὴν παράφρασιν.

ΝΙΚΆΝΩΡ, φρούραρχος τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μέγιστος ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας των.

ΝΙΚΆΣΙΠΠΟΣ, χοροδιδάσκαλος τις παρὰ Πινδ.

ΝΙΚΕΓΩΝ Ἰάκωβος, Γάλλος, Κληρικὸς, πεπαιδευμένος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ ἱερὰν Θεολογίαν. Ἔγραψε πολλὰ· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του τὸν πρῶτον τόπον ἔχει ἡ βίβλος ἀπομνημονεύματα διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. Οὗτος ἔγραψε 39. τόμους εἰς δέκα χρόνους καὶ ὕστερον ἕτεροι ἐπρόσθεσαν τῇ σειρᾷ· Ἰδὲ Νικέρωνος σειράν. Τομ. Μ'.

ΝΙΚΗΤΑΣ, ὁ Ἀκομινάτος, εἷς τῶν ἱστορικῶν τῆς Βυζαντίδος· ἦτον ἀπὸ τὰς Χώνας, πόλιν τῆς Φρυγίας· νέος ὢν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μιχαὴλ, τοῦ τότε μητροπολίτου Ἀθηνῶν· ἐτιμήθη δὲ μέγας λογοθέτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγελίου, καὶ διοικητὴς τῆς Φιλιππουπόλεως· ἐπὶ δὲ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων ἀνεχώρησε μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1206. Μ. Χ. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ, μέχρι τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Βαλδονίνου, καὶ τὸν θησαυρὸν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς 29. βιβλία. Ἐξεδόθη δὲ ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1557. καὶ ἐν Παρισίοις ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος κατὰ τὸ 1647.

ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ Στηθάτος, μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τῶν Στουδίτων ἐν Κωνσταντινουπόλει, μαθητὴς τοῦ Συμεῶνος, ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Μάμα. Ἔζη περὶ τὰ 1054. Μ. Χ· Ἐχθρὸς τῶν Λατίνων, καὶ Αρμενίων, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ συνέγραψε τὸ περὶ ἀζύμων καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα διὰ παρακινήσεως τοῦ πρέσβεως τοῦ Πάππα Χουμβέρτου παρεδόθησαν

εἰς τὸ πῦρ, τὰ δὲ σωζόμενά του εἶναι στίχοι τινὲς Ἰαμβικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τοῦ Ἀλατίου διατριβῇ, ὁμοῦ καὶ ὁ κατὰ Λατίνων Λίβελος.

ΝΙΚΗΤΑΣ Κωνσταντινουπολίτης, ἰατρὸς, ἔζη τὸ 1070. Μ. Χ. τοῦ ὁποίου ἡ συλλογὴ τῶν χειρούργων λειψάνων ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1754.

ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ Σερρῶνειος, διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας· εἷς τινὰ τῶν ἀντιγράφων του ὀνομάζεται καὶ φιλόσοφος· Ἔζη περὶ τὸ 1070. ὅτε εἶχε καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν ἐπίσκοπον Θεοφάνη. κατεγίνετο δὲ καὶ εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς, καὶ συνάψας διαφόρους ῥήσεις ἔκαμε μίαν συλλογὴν, καὶ τὴν ὠνόμασε Σειράν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται. Α'. σειρὰ εἰς τὸν Ἰώβ. Β'. εἰς τὸν Ματθαῖον· Γ'. εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου. Δ'. ἐξήγησις εἰς τοὺς λόγους Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ε'. ἐπικρισις εἷς τινα ἐπίσκοπον. ς'. ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Αρμενίους. Ἐξεδόθησαν ἡ μὲν σειρὰ εἰς τὸν Ἰὼβ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1637. τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ, οὗτος ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 758. ὁ πατήρ του ἦτον ἀρχιγραμματεὺς τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον ἀξίωμα διεδέχθη καὶ ὁ υἱὸς· Ἐχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ἀπὸ ὅλους τοὺς αὐλικοὺς διὰ τὸ καλὸν τόν πολίτευμα· Ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε κτίσει, καὶ διὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως ἔλαβε καὶ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ μεγάλου νοσοκομείου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐψηφίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ ἐννέα χρόνους ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ὡς ἔνθερμος ζηλωτὴς τῶν ἁγίων εἰκόνων περὶ τὰ 715. ἀπελθὼν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἀπέθανε περὶ τὰ 828. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων· Συγγράμματα δὲ αὐτοῦ εἶναι Α'. χρονολογικὰ συνοπτικὰ ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Νικηφόρου. Σύνοψις Ἱστοριῶν ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Μαυρικίου ἕως τοῦ 770. Γ'. λόγος ἀντιῤῥητικὸς κατὰ εἰκονομαχίας. Δ'. στιχομετρία τῶν θείων Γραφῶν. Ε' Ὁμολογία πίστεως πρὸς τὸν Πάππα Λέοντα τὸν τρίτον. ς'. κανόνες ἐκκλησιαστικοί· Ζ'. ἐπιστολαί. Η'. διάλεξις περὶ τῶν εἰκόνων. Ἐξεδόθη δὲ ἡ χρονολογία του ἐν τῷ χρονικῷ θησαυρῷ Ἰωσὴφ τοῦ Σκαλογέρου τὸ 1606. καὶ ἐν Λονδίνῳ. Η σύνοψις τῶν ἱστοριῶν Γεωργίου τοῦ συγγέλου ἐν Παρισίοις τὸ 1652. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1561. καὶ ἐν Λειψίᾳ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν πατέρων τὸ 1573.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ Βασιλάκης, γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ· συνέγραψε γυμνάσματα ῥητορικὰ, μύθους, διηγήματα καὶ ἠθοποιΐας. Ἔζη τὸ 1050. Μ. Χ.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ Γρηγορᾶς, ἀπὸ τὴν Ἡράκλειαν τοῦ Πόντου, ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου· φιλόσοφος, ἱστορικός, καὶ Θεολόγος· Συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία 38. ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν μόνον 24. εἰς τὰ Παρίσια, καὶ Βενετίαν. Ἔζη τὸ 1340. Μ. Χ.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ Γρηγορᾶς, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, καὶ γλαφυρός. Ἐξέδωκεν ἱστορίαν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένων εἰς ἕνδεκα βιβλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τῷ Ι. βιβλίῳ κεφ. περὶ τοῦ συμβουλευτικοῦ λόγου, διασύρων καὶ μεμφόμενος πρεπόντως τοὺς Ἰταλοὺς, ὡς ὑπερηφάνως τῇ Θεολογίᾳ ἐπιπηδῶντας, μὲ συλλογισμοὺς ἀνθρωπίνους μεταχειριζομένους περὶ τε Θεοῦ, καὶ τῶν τῆς θείας καὶ ζωηρικῆς Τριάδος κ.τ.λ. Πικρῶς ὑπὸ τῶν Λατίνων ψέγεται, καὶ ὑπὸ τοῦ Πατουΐου ἐν τοῖς προλεγομένοις τῆς αὐτοῦ θεολογίας ἀνατρέπεται· τοῖς δὲ ἡμετέροις Λατινόφρων φανεὶς, καὶ ὑπὸ τῆς κατὰ Βορλαὰμ συνόδου κατακριθεὶς τελευταῖον οὐκ ἠνέσθη ταφῆς, ἀλλὰ τοῖς κυσὶν ἐρρίφθη κατὰ τὸν Κυπαρισσιώτην. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΚΦΌΡΟΣ Θεοτόκης Κερκυραῖος ἀρχιεπίσκοπος Ἀστραχανίου, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθὴς, Ἱεροκήρυξ δόκιμος· Ἐξέδοτο διδαχάς· μετέφρασεν ἐκ τῆς Λατινικῆς μίαν φυσικὴν ἀναίρεσιν κατὰ τοῦ Βολταίρου· ἐμπειρος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Λατινικὴν, Ἰταλικὴν, καὶ ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ ὁ Βρυέννιος, ἐκ τῆς Ὁρισιάδος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἀνεψιὸς Νικηφόρου τοῦ τυφλωθέντος· Οὗτος ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, διὰ τὰ μεγάλα του προτερήματα, καὶ διὰ τὰς πολεμικάς του ἀνδραγαθίας τὸν ὠνόμασαν ὑπερσέβαστον· Ἐσάθη καὶ συγγραφεὺς περίφημος συγγράψας ἱστορίαν τῶν Κομνηνῶν, καὶ ἰδίως τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου, τὴν ὁποίαν καὶ ὕλην ἱστορίας ὠνόμασεν, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ Ἰσαὰκ τοῦ Κομνηνοῦ μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ πενθεροῦ του Ἀλεξίου, ἢ ἀπὸ τα 1059. ἕως τὰ 1081. Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ τὸ 1661. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ ὁ Βλεμμίδης, εἷς τῶν σοφῶν. Θεοδωρος ὁ Λάσκαρις βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐψήφισε Πατριάρχην, ἀλλὰ μὴ δεχόμενος ταύτην τὴν ψῆφον, ἔμεινε μόνον μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης· κατ' ἀρχὰς ἦτο ζηλωτὴς τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, καὶ συνέγραψε κατὰ Λατίνων, ἔπειτα κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀλάτου ἐλατινοφρόνησε· Τὰ συγγράμματά του εἶναι. Α. λόγοι δύω περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος. Β'. Ἐπιστολὴ ἐγκύκλιος. Γ'. Ἐπιτομὴ Λογικῆς, καὶ Φυσικῆς,

Ἐξεδόθησαν ἐν τοῖς τοῦ Ἀλατίου ὀρθοδόξοις, ἐν Αὐγούστῃ τὸ 1605. καὶ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1775. ἤκμαζε περὶ τὰ 1255. Μ. Χ.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ, Κάλλιστος ὁ Ξανθόπουλος, εἷς τῶν ἱστορικῶν, ἐπὶ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ τὸ 1341. Συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν εἰς 18. βιβλία, τὴν ὁποίαν ἐπροσφερεν πρὸς Ἀνδρόνικον τὸν Παλαιολόγον· ἐκτὸς τούτου συνέγραψεν ἔτι κατάλογον τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἄλλον τῶν Πατριαρχῶν, καὶ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ ἄλλον τῶν ὑμνογράφων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπιτομὴν συντόμου ἱστορίας τῆς ἁγίας Γραφῆς Ἐξεδόθησαν εἰς δύω τόμους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐν Λουττετίᾳ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1630. εἰς βιβλία 18. ὁμοίως καὶ τὰ λοιπά.

ΝΙΚΗΦΌΡΟΣ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς ἀπανθρώπου βασιλίσσης Εἰρήνης· ἦτο σκληροκάρδιος, φιλάργυρος, ἄδικος, ἄπιστος, κακίας ἀπόσης καταγώγιον, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ Ζωναρᾶς, καὶ ἐπομένως ἀνικανώτατος νὰ ἀποκτήσῃ τὸ σέβας τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν πολεμίων. Τότε καθὼς πάντοτε, ἠνώχλουν τὸ βασίλειον οἱ Σαρακηνοὶ καὶ οἱ Βούλγαροι. Ἐκίνησε μὲ καλὸν στράτευμα κατὰ τῶν δευτέρων, εὐτύχησε κατ' αὐτῶν καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν εὐτυχίαν του ταύτην ἕως ἀφανισμοῦ ὅλου τοῦ μισητοῦ ἔθνους. Ἐμάνη δὲ ὅλης τῆς χώρας των μὲ τὸ πῦρ καὶ μὲ τὸ ξίφος· ἄφινε τοὺς νεκροὺς νὰ κεῖτωνται ἄταφοι, δὲν ἐδέχθη τοῦ παρακαλοῦντος βασιλέως Κρούμου τὴν εἰρήνην, καὶ ἐπόρθησε τὰ βασίλεια καὶ τοὺς θησαυρούς του· Ἐξ ἀπελπισίας κινηθέντες οἱ Βούλγαροι, ἐσυνάχθησαν ἀκόμη μίαν φοράν μ' ἀπόφασιν νὰ ἐξαγωράσωσι τὴν ὕπαρξίν των μὲ τὴν μεγίστην τιμήν. Ἐκλεισαν τοὺς στρατιώτας τοῦ Νικηφόρου εἰς ἓν δάσος, τὸ περιέφραξαν τριγύρω μὲ ξύλα, καὶ ὥρμησαν ἔπειτα μὲ ἄγριον μανίαν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην φυλακήν· τοὺς ἐνίκησαν κατὰ κράτος, καὶ μὴ δυναμένους νὰ ὑπερπηδήσωσι τὸν φραγμὸν τοὺς ἤρπασαν παρεκτὸς ὀλίγων, ἐσκοτώθη δὲ καὶ ὁ Νικηφόρος. Οἱ Βούλγαροι περιέφεραν θριαμβευτικῶς τὴν κεφαλήν του, καὶ ἕνας χρυσοχόος κατεσκεύασε τὸ κρανίον του ποτήριαν τοῦ Βουλγαρικοῦ βασιλέως.

ΝΙΚΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Νικοστράτου, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων· ἔκαμε πολλὰς ἀνδραγαθίας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἦτον ἀνὴρ ἀνδρεῖος, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ συμπολῖταί του ἐσέβοντο, καὶ οἱ ἐχθροί του ἐφοβοῦντο· ἐφονεύθη μὲ ἀπάτην εἰς τὰς Συρακούσας.

ΝΙΚΙΑΣ, Ἕλλην, Ἀθηναῖος, περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

ΝΙΚΙΑΣ, ἰατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκ.

ΝΙ'ΚΙΠΠΟΣ, τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ. Αἰλ.

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ, ἐκ τῆς Αττικῆς, ἐκ τοῦ Δήμου Αφιδνῶν. Δημ.

ΝΙΚΟΔΡΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Νίκης. Απολδρ.

ΝΙΚΟΕΣΑΣ Ογέδας, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἄριστος γεωγράφος καὶ φυσικός. Τὰ συγγράμματά του χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν. Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας, ὅπου καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις τόσον εἰς τὰ τῆς Φυσικῆς, καθὼς καὶ εἰς τὰ τῆς Γεωγραφίας. Ηνθει κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟΚΛΗΣ, τύραννος τῆς νήσου Κύπρου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Αλεξάνδρου τοῦ Ωχου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ισοκράτης τὸν περὶ βασιλείας παραινετικὸν λόγον.

ΝΙΚΟΚΡΕΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ὁ καταβασανίσας ἀπανθρώπως τὸν φιλόσοφον Αναξαγόραν. Πλούτ.

ΝΙΚΟΛΑΔΑΣ, Κορίνθιός τις, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ιταλὸς Ζ. Καίλης Νικόλαος.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ ὁ Μυραψὸς Αλεξανδρινός· ἔζη τὸ 1601. φαρμακοποιὸς μᾶλλον ἢ ἰατρός. Εχομεν ἕνα του σύγγραμμα περὶ συνθέσεως τῶν ἰατρικῶν εἰς 48. μέρη. Εξεδοθη ἐν Βεϊσένβορν τὸ 1541. καὶ ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1549.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Α'. Πάππας τῆς Ρώμης. Οὗτος ἔστειλε διδασκάλους εἰς τὴν Βουλγαρίαν διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς νεοφωτίστους εἰς τὴν ἐκκλησίαν του. Ὁ δὲ Φώτιος διὰ συνόδου συγκροτηθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 866. ἀφώρισε τὸν Νικόλαον, ὡς θέλοντα νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς νέους χριστιανοὺς τὴν τῶν ἱερέων ἀγαμίαν.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Κοπέρνικος Ζ. Κοπέρνικος Νικόλαος.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ ὁ Δαμασκηνός· εἶχε γονεῖς τὸν Αντίπατρον καὶ Στρατονίκην τοὺς περιφήμους ἐν Δαμασκῷ· ἐπαιδεύθη ἐκ νεότητος εἰς ὅλας τὰς μαθήσεις· ἦτο ποιητὴς ἄριστος καὶ ἱστορικός, καὶ ἄκρος φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ γνώριμος Ηρώδου τοῦ βασιλέως, τιμώμενος ὑπ' αὐτῶν. Συνέγραψε μίαν ἱστορίαν εἰς βιβλία 144 ὡς μαρτυρεῖ ὁ Αθήναιος, καὶ μίαν τῶν Ασσυρίων, καὶ τὸν βίον τοῦ Κάισαρος Αὐγούστου, καὶ τὸν ἰδικόν του, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀρκετὰ τεμάχια ἐκδ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1805. ὑπὸ Α. Κοραῆ ἐν τῷ προδρόμῳ τῆς Ελληνικῆς του βιβλιοθήκης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μελχισεδὲκ Θεβενότος, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος, φυσικός, ἐπιστήμων καὶ προσεκτικώτατος περιηγητής. Οὗτος περιῆλθε μέγα μέρος τῆς Ασίας καὶ Αφρικῆς, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις ἐν τῇ φύσει. Ἀφῆκε σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον νομίζεται μέχρι τοῦ νῦν πολυμαθέστατον. Ηνθει περὶ

τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Καβασίλας ἀνεψιὸς τοῦ Νείλου, καὶ Βουλγαρίας Αρχιεπίσκοπος, θεῖος τῷ ὄντι, μακαριώτατός τε καὶ σοφώτατος, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα σολισμὸς ἐστὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, κατὰ τὸν Σχολάριον, τάτε ἄλλα καὶ οἱ περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς συγγραφέντες λόγοι ἀπ' αὐτὸν, εἰς τοὺς ὁποίους οὐ μόνον εὐσέβειαν, καὶ θεολογικὴν ἐπιστήμην ἔδειξε νὰ ἔχῃ ὑπερφυῶς, ἀλλὰ καὶ εἰς τέχνην καὶ χάριν ρητορικὴν μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ αὐτῶν Ελλήνων συναριθμούμενος. Εγραψε καὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ Λατίνων, καὶ κατὰ Θωμᾶ τοῦ Ακουϊνάτου του βιβλίον ἐξέδωκεν, ἔλεγχον κατὰ Λατίνων αὐτὸ ἐπιγράψας, ὁμοίως καὶ διαφόρους λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἠθικούς, ἐγκώμια διαφόρων, ἐπιστολάς, στίχους ἡρωϊκούς, καὶ ὑπομνήματα εἴς τινα βιβλία τοῦ Πτολεμαίου περὶ Μαθηματικῆς συντάξεως καὶ ἄλλα.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Τομάζος, ἀπὸ τὴν Γένοβαν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1447. ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους, ἐσύσησε μίαν περίφημον βιβλιοθήκην εἰς τὴν Ρώμην. Οὗτος ὁ γενναῖος Πάππας, δυσαρεστεῖτο, ὅταν δὲν εὐηργέτει κἀνένα γνωστόν του πεπαιδευμένον. Οταν οἱ Οθωμανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐδέχετο φιλοφρόνως τοὺς καταφεύγοντας Ελληνας εἰς τὴν Ρώμην· αὕτη ἡ πτῶσις τοῦ Βυζαντινοῦ βασιλείου ἐστάθη ἡ εὐτυχία τῆς Ιταλίας, καθότι ἐφωτίσθη μὲ τὴν συρροὴν τῶν φυγάδων Ελλήνων εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν μαθήσεων, τὸ ὁποῖον καὶ τοῖ ἴδιοι μαρτυροῦν καὶ κηρύττουν αὐτοὺς πρωταιτίους τοῦ φωτισμοῦ των, καὶ ἐφευρετὰς ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Οὗτος ὁ πάππας ἀπέθανε τὸ 1455. τρεῖς χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Γραὰφ Ολλανδὸς τὸ γένος. Οὗτος περιῆλθε χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας διάφορα μέρη ἐπὶ τὴν γῆϊνον σφαῖραν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις. Αφῆκε περιγραφὴν τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, ἐν ᾗ περιγράφει ἀκριβῶς ὅλα τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν διαφόρων κατοίκων, τὴν διαφορὰν τοῦ κλίματος τοῦ ἑνὸς ὡς πρὸς τοῦ ἄλλου τόπου, τὰ διάφορα προϊόντα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ, καὶ ἐν συνόψει δίδει μίαν γενικὴν εἰδέαν περὶ πάντων τούτων. Εζη δὲ περὶ τὸ 1680. Μ. Χ.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ δὲ Λύρα, Ιουδαῖος ὢν ὡς πολλοὶ διαβεβαιοῦσιν, ἔγινε Χριστιανός, ἔπειτα καὶ μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκάνων. Ἀνὴρ περισσότητος εἰς μάθησιν. Ὑπεμνημάτισε σχεδὸν πᾶσαν τὴν Ιερὰν Γραφὴν συντόμως μὲν, ἀλλὰ πολλὰ ὠφελίμως, ἐν πολλοῖς τόποις αὐτῆς ἐλέγχων τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ρώμης, καὶ μάλιστα ἐν τῷ Ις'. κεφαλαίῳ τοῦ Ματθαίου κ. τ. λ. ὁμοίως καὶ τὰ

τέσσαρα βιβλία τῶν γνωμῶν ἐξέδωκε, καὶ ζητήματα ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ καινῇ διαθήκῃ, καὶ λόγους περὶ χρόνου καὶ τῶν ἁγίων. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟ΄ΛΑΟΣ δὲ Γιράμ, ἐκ Βρεταννίας, συναριθμούμενος μὲ τοὺς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Δομενικανῶν, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος. Ἔγραψε σχόλια εἰς τοὺς δ΄. εὐαγγελιστὰς, εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν καὶ ἄλλα, διαιρεθέντα πάντα εἰς δύο βιβλία, καὶ τυπωθέντα ἐν τῇ αὐτοῦ Ἐρπείᾳ κατὰ τὸ 1620. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟ΄ΛΑΟΣ Κλεμάγγελις, διδάσκαλος Θεολογικὸς ἐπονομασθείς. Ἔγραψε βιβλία περὶ τῆς διεφθαρμένης καταστάσεως τῆς ἐκκλησίας, περὶ καταπτώσεως, καὶ ἐπαναλήψεως τῆς δικαιοσύνης, περὶ τοῦ νέας ἑορτὰς μὴ ἰατάττειν κ. τ. λ. εἰς τὰ ὁποῖα πανταχοῦ ἴχνη τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας διασώζονται. Ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τῶν Βατανῶν τὸ 1613. Μ. Χ. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟ΄ΛΑΟΣ, ὁ Κεραμεὺς ἀπὸ τὰ Γ΄ωάννινα· ἐμαθήτευσε δὲ ἐν Οὐρνετίοις παρὰ Προχώρου τοῦ διδασκάλου, καὶ εἰς πολλὴν παιδείαν φθάσας, φιλόσοφος καὶ ἰατρὸς ἄριστος ἐχρημάτισεν. Ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα ἰατρικὰ, καὶ φιλοσοφικὰ καὶ θεολογικὰ λεξικὰ, καὶ κατὰ τῶν Παπιστῶν ἐξ ὧν μόνον τὸ κατὰ τῶν πιστῶν τεῦχος ἐξεδόθη, ἐπιγραφὴν ἔχον ἀντέκλημα τῶν ἐγκαλούντων ἀδίκως κατὰ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας· τύποις ἐδόθη ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Γ΄ιμνίου κατὰ τὸ 1705. Τέλος δὲ ἀπέθανεν εἰς Γιάσιον τῆς Μολδοβλαχίας.

ΝΙΚΟ΄ΛΑΟΣ Καλλιάκης Κρητικὸς παιδίον ἕνδεκα ἐτῶν ἦλθεν εἰς Ρώμην, διδαχθεὶς εἰς τὸ Γρηγοριανὸν Ἑλληνομουσεῖον, καὶ εἰς διάστημα δέκα ἐννέα χρόνων τόσον ἐπρόκοψεν εἰς τὰ μαθήματα, ὥστε ἐκηρύχθη διδάσκαλος Φιλοσοφίας καὶ Θεολογίας. Τόσην φήμην εἶχεν ἀποκτήσει, ὥστε ὁ περιβόητος νομικὸς Θωμᾶς Φλαγγίνης τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ νεοσυστηθὲν του Ἑλληνομουσεῖον Ἐνετίησιν, ὅπου διὰ ἕνδεκα χρόνους Ἑλληνικὰ, Λατινικὰ, καὶ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους φιλοσοφικὰ ἐδίδαξε· τὸ δὲ 1671. μετέβη εἰς Παταυΐον καθηγητὴς τῶν λογικῶν μαθημάτων ἕως τὸ 1687. ὅτε ἔλαβε τὴν πρώτην καθέδραν τῆς Φιλοσοφίας καὶ Ῥητορικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπάγγελμα καὶ ἀπέθανε. Σώζονται τοῦ αὐτοῦ λόγοι τινες Ἀκαδημιακοὶ· ἐξεδόθη τοῦ αὐτοῦ σύνταγμα περὶ τῶν σκηνικῶν παιγνίων τῶν μίμων, καὶ παντομίμων, βιβλίον ἐξαίρετον καὶ ἄξιον ἀναγνώσεως, μόλον ὁποῦ εἶναι καὶ ἀτελὲς διὰ τὸν θάνατόν του. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟ΄ΛΑΟΣ ἐκ Μολδαυΐας Πρωτοσπαθάριος τῆς ἐν Μολδαυΐᾳ ἡγεμονίας, ἀνὴρ σοφὸς, πολυμαθὴς ἐν Φιλοσοφίᾳ, Μαθηματικῇ καὶ Ἀστρονομίᾳ· εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰλλυρικῆς διαλέκτων. Μετέφρασε τὴν θείαν Γραφὴν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἐγχώριον φωνὴν τῶν Δακῶν, καὶ Οὐγγροβλάχων, τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκουσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας. Εὐδοκίμησε καὶ εἰς τὴν τέχνην τῆς πολιτικῆς· ὅθεν καὶ μεγάλην τιμὴν καὶ ἐπιδεξίωσιν ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Γώσσους, ἀξιωθεὶς εἰς τὸ ὀφφίκιον τοῦ ἑρμηνέως, καὶ πρέσβυς σταλθεὶς παρ᾽ αὐτῶν εἰς τὴν Κίναν. Ἔζη τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΙΚΟ΄ΛΑΟΣ Μαλεμβράσχιος Γάλλος, ἀνὴρ περιβόητος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ Θεολογίαν· εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἑβραϊκῆς διαλέκτων· ἐνάρετος, πρᾷος, ἥσυχος, ὅσον δὲ ὡραῖος ἐσωτερικῶς, ἄλλο τόσον ἄσχημος ἐξωτερικῶς· διὰ τοῦτο δὲν ὑπήγαινεν εἰς τὰ σχολεῖα διὰ νὰ μὴν γίνηται παίγνιον τῶν συμμαθητῶν, ἀλλ᾽ ἐπαραδίδετο εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου τόσον ἐπρόκοψεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἔγραψε Γαλλιστὶ περὶ ζητήσεως τῆς ἀληθείας, περὶ φύσεως καὶ χάριτος, συνομιλίας ἑνὸς φιλοσόφου χριστιανοῦ καὶ ἑνὸς τῆς Κίνας περὶ ὑπάρξεως τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλα πολλά· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟ΄ΛΟΧΟΣ, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

ΝΙΚΟ΄ΜΑΧΟΣ ἀπὸ τὴν Γερασίαν πόλιν τῆς Ἀραβίας· ἤνθει τὸ 150. Μ. Χ. ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν, καὶ εὐκόλυνε πολλὰς δυσκολίας της· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ὅστις μετέφρασε τὰ ἀριθμητικὰ βιβλία τοῦ Πλατωνικοῦ φιλοσόφου Ἀπολλαΐου.

ΝΙΚΟ΄ΜΑΧΟΣ Σταγειρίτης φιλόσοφος, υἱὸς Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου. Ἔγραψεν ἠθικῶν βιβλία ἕξ, καὶ περὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ πατρός του.

ΝΙΚΟ΄ΜΑΧΟΣ, ἰατρὸς Σταγειρίτης υἱὸς τοῦ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ Ἀμύντα βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Ἔγραψε περὶ ἰατρικῆς βιβλία ἕξ, καὶ ἓν περὶ φυσικῆς.

ΝΙΚΟΜΙ΄ΔΗΣ δεύτερος ὁ ἐπωνομασθεὶς Φιλοπάτωρ, ἥρπασε τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς φονεύσας αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν ὅπου κατέφυγε τὸ 148. Π. Χ. Ἐβασίλευσεν εἰρηνικῶς· ἐροβεῖτο δὲ τὸν γαμβρόν του Μιθριδάτην, ἄνδρα ἐκ τῆς Ἀριάθου ἀδελφῆς του· ἀλλ᾽ οἱ Ῥωμαῖοι διὰ νὰ τοὺς ἀπονεκρώσωσιν, ἐκίνησαν τοὺς μὲν Καππαδόκας ἐναντίον τοῦ Μιθριδάτου, τοὺς δὲ Παμφλαγόνας ἐναντίον τοῦ Νικομήδους· ἀπέθανε τὸ 90. Π. Χ. Οὗτος ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὸ ὑπήκοόν του διὰ τὸν γλυκύτατον χαρακτῆρά του· ἡ ἐνθύμησις μόνον τῆς πατροκτονίας

ἠμαύρωνε τὴν ὑπόληψίν του.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ Ασίᾳ περὶ τὴν 120. Ολυμ. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Νικομήδειαν· ἐπὶ τῆς βασιλείας του μετέβησαν πρῶτον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν, κατοικήσαντες εἰς τὴν χώραν Γαλατίαν. Στράβ.

ΝΙΚΟΜΙΔΗΣ, ὁ Επιφανὴς, υἱὸς τοῦ Προυσίᾳ βασιλέως τῆς Βιθυνίας· ἀνετράφη παιδιόθεν εἰς τὴν Ρώμην· ὕστερον δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Βιθυνίας.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ὁ Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μέσης Κωμῳδίας, περίφημος καὶ πρῶτος τῶν παραστάσεων τοῦ θεάτρου. Σώζονται καὶ τούτου ὀλίγα τινα ἀποσπάσματα ἐκδεδομένα· ἔζη τὸ 369. Π. Χ.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ, περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, τοῦ ὁποίου ἐθαύμαζε τὴν εἰκόνα τῆς Ελένης μεγάλως.

ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ, Κορίνθιός τις, φημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του. Αἰλ.

ΝΙΚΟΤΙΝΣ Ιωάννης, ἐστάθη πρέσβυς τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Πορτογαλλίαν τὸ 1559. Οὗτος πρῶτος ἔφερε τὸν καπνὸν (ταμβάκον) εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅστις τὸν ὠνόμασε Νικοτιανὴν βοτάνην· ἔφερε δὲ αὐτὸν ἀπὸ μίαν νῆσον τῆς Αμερικῆς ὀνομαζομένην Ταβάκο, καὶ μὲ κοινὸν ὄνομα νῆσοι ὀνομαζόμεναι Αντίλλαι.

ΝΙΚΟΦΑΝΗΣ, πολίτης τις τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Αρκαδίᾳ. Πολύβ.

ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ, Αθηναῖός τις Ξεν.

ΝΙΚΟΦΙΩΝ, εἷς τῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας, Αθηναῖος· τούτου σώζονται ἀποσπάσματα τινὰ συναγμένα εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Γροτίου. Εζη τὸ 400. Π. Χ.

ΝΙΚΟΧΑΡΗΣ υἱὸς τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Φιλανίδου, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· τὰ λείψανα τῶν συγγραμμάτων του σώζονται εἰς τὴν συλλογήν του. Εζη τὸ 400. Π. Χ.

ΝΙΚΩΝ, ἀπὸ τὴν Αρμενίαν, μοναχὸς, ἔχων ἐπώνυμον, Μετανοεῖτε· οὗτος περιελθὼν ὅλην τὴν Ελλάδα, καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέθανε τὸ 998. Σώζονται καὶ ἀπὸ τούτου συγγράμματα τινα περὶ Αρμενίων, περὶ αἱρέσεων, ἐπιστολὴ πρὸς Εγκλειστόν τινα, καὶ ἕτερα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ βιβλιοθήκῃ τῶν πατέρων.

ΝΙΛΛΑΡ Βρύνιος Εντρεκάστος τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· Οὗτος ἐπέμφθη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος Περουζίου ἐν τῷ μεγάλῳ Ωκεανῷ καὶ εἰς ἀνακάλυψιν τόπων, καὶ περιηγεῖτο τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν. Ανεκάλυψε κάλλιστον τινὰ λιμένα κατὰ τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς Βανδημίας

Γῆς, τὸν αὐτῷ ὁμώνυμον αὐλῶνα, καὶ τὰ δυτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Καληδονίας· ἐξιχνίασεν ἀκριβέστερον τὰς δυτικὰς νήσους τοῦ Σολομονίου Αρχιπελάγους, τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τοῦ νέου Ανωβέρου, τὰς Αδμιραλίας νήσους, καί τινας νήσους τῶν πρὸς ἄρκτον τῆς νέας Γουϊνέας κειμένων. Πρὸς τούτοις ἀνεκάλυψε πρὸς μεσημβρίαν τῆς Νουϊτλανδίας ἓν Αρχιπέλαγος, ὀνομάσας αὐτὸ κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ καραβίου του, Ρεσέρσιον. Πλέων δὲ εἰς τὴν Νέαν Ζεελανδίαν, ἀνεκάλυψε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν Εταιρικῶν νήσων μέγα τι πλῆθος μικρῶν ἀγνώστων νήσων· ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς τὴν μεγάλην νῆσον τοῦ Σταυροῦ· περιηγήθη τινὰς τῶν Σολομονίων νήσων, καὶ ἐξιχνίασε μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν τὴν Λουσιάδα, καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν παραθαλασσίων τῆς νέας Γουϊνέας. Ο συνοπαδὸς αὐτοῦ, ὁ Φυσιολόγος Βιλλιαρδιέρος ἐδημοσίευσε τὰς διὰ τοῦ περίπλου τούτου συναθροισθείσας ἀξιολόγους φυσιολογικὰς καὶ ἐθνογραφικὰς γνώσεις. Εζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Ασσυρίας, καὶ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως Νινευΐ. Εζη τὸ 2200. Π. Χ. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος πρῶτος ἔστησεν ἄγαλμα εἰς τιμὴν τοῦ πατρός του πρὸς τὸ ὁποῖον συνέτρεχεν ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ βασιλείου διὰ νὰ προσκυνήσῃ. Εξηπλώθη ἔπειτα ἡ τοιαύτη συνήθεια καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα ἔθνη, καὶ ὅτι ἐστάθη αἴτιος τῆς μετὰ ταῦτα εἰδωλολατρείας.

ΝΙΝΥΑΣ, υἱὸς τοῦ Νίνου, καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ασσυρίων, εἰσάξας πρῶτον εἰς τὴν αὐλήν του πᾶσαν τρυφὴν, καὶ λοιπὴν Ασιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθοράν, διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Ασσυρίας.

ΝΙΡΕΥΣ, ἀπὸ τὴν Σίμην υἱὸς τοῦ Χάρωπος καὶ τῆς Αγλαΐας ὁ ὡραιότατος τῶν στρατευσάντων κατὰ τῆς Τρῳάδος καθ' Ομηρον, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀδύνατος καὶ ἄνανδρος, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη ἐκεῖ χωρὶς νὰ δείξῃ κἀνὲν σημεῖον ἀνδραγαθίας.

ΝΙΣΣΑΙΟΣ. τύραννός τις πεσιβότητος καὶ οἰνοποτης. Αἰλ.

ΝΙΤΩΚΡΙΣ, ἀρχαῖα βασίλισσα τῆ Βαβυλῶνος, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἔγκονος ὑπῆρχεν ὁ Δαβύνητος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὰ 604. 561. Π.Χ. Κατά τινας δὲ αὕτη ἦτο γυνὴ τοῦ Εβιλμεροδάχου καὶ μήτηρ τοῦ Δαβυνήτου. Ηρόδ.

ΝΙΤΩΚΡΙΣ ἀρχαῖα βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θανατώσασα μὲ ἄπατην πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸν πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλεύοντος ἀδελφοῦ της. Ηρόδ.

ΝΟΒΑΤΙΑΝΟΣ, ἐκλέχθη πάππας τὸ 251. ἀπὸ αὐτὸν ἐξάθη τὸ πρῶτον

σχίσμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ῥώμης· οὗτος ὁ Πάππας δὲν ἔδιδε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μετὰ τὸ βάπτισμα, καὶ δὲν ἐσυγχώρει τὸν δεύτερον γάμον. Ἀπ' αὐτὸν ἤρχισεν ἡ Νοβατιανὴ αἵρεσις.

ΝΌΒΛΟΣ, Ζ. Κωνσταντῖνος Νόβλος

ΝΌΒΛΗΣ. Ζ. Ρ'ιχάρδος Νόβλης.

ΝΟΒΟΖΙΑΤΣΌΒ Ρῶσσος ἄριστος περιηγητής. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη, τὰς Αλεούτας νήσους καὶ ἄλλας διαφόρους. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ,

ΝΟΓΑΡΌΛΑ Ἰζῶτα ἀπὸ τὴν Βερώνην, πόλιν τῆς Ιταλίας, γυνὴ περίφημος εἰς τὰς σοφὰς γλώσσας. Συνέγραψεν ἀποσπάσματα εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἀπέθανε τὸ 1510.

ΝΟΔΆΔΗΣ Γαρκίας, τὸ γένος Ισπανὸς, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Περιέπλευσε διάφορα πελάγη, νήσους, κόλπους, καὶ ἄλλα πολλὰ παραθαλάσσια μέρη, καὶ ἔδωκεν ὠφελίμους εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ.

ΝΟΉΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Φρονίου Ιθακησίου, ὅς τις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του. Ομ. Οδ.

ΝΟΜΙΩΝ, πατὴρ τοῦ Αμφιμάχου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος Ομ.

ΝΌΝΙΟΣ Μάρκελλος, γραμματικὸς Ρωμαῖος· συνέγραψε περὶ διαφόρου σημασίας τῶν λέξεων. Εξεδόθη ἐν Λειψίᾳ τὸ 1825. Ἔζη τὸ 390. Μ.Χ.

ΝΟΝΝΟΣ ὁ ἰατρὸς, ἔζη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 959. Ελαβε προσταγὴν ἀπὸ τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον καὶ συνέγραψε μίαν ἐπιτομὴν συντόμου ἱστορίας τῆς ἰατρικῆς τέχνης, καὶ τῆς θεραπείας τῶν νόσων, ἥτις ἐξεδόθη ὑπὸ Ιερεμίου μάρτυρος ἐν Αργεντοράτῳ τὸ 1568. καὶ δεύτερον ἐν Παρισίοις ὑπὸ Βερνάρδου.

ΝΌΝΝΟΣ ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὴν Πανόπολιν τῆς Αἰγύπτου· ἔζη τὸ 410. Ενησχολεῖτο πάντοτε εἰς τὴν ποιητικὴν· λέγουσιν, ὅτι ἦτον ἐθνικός· σώζονται τούτου ποιήματα Διονυσιακὰ εἰς δύω βιβλία, καὶ παράφρασις διὰ στίχων ποιητικῶν εἰς τὸ κατὰ Ιωάννην εὐαγγέλιον· ἐξεδόθησαν Ελληνιστὶ τὸ 1579. ἐν Ατδερσίᾳ, ὡσαύτως καὶ ἡ παράφρασις ἐν Ρώμῃ τὸ 1526. καὶ ἐν Παρισίοις.

ΝΌΟΡΓ Ολιβιέρος Ολλανδὸς, περιάκουστος καὶ τολμηρότατος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἔκαμε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν ἐντὸς 8. χρόνων. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Αμερικανὴν σειρὰν τῶν παραθαλασσίων ἀκριβῶς καὶ ὅλον τὸν μέγαν Ωκεανὸν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἀφῆκε περιγραφὴν ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκεφθέντων τόπων, καὶ γεωγραφικὸν ἄτλαντα. Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἔζη, ἐχρημάτισεν εὐτυχεστάτη μεταξὺ τῶν Ολλανδῶν. Ἔζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου

πέμπτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΟΡΗΣ Ερ'ρίκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην, κάλλιστος γραμματικός· συνέγραψε διάφορα βιβλία εἰς τὴν Ιταλικὴν διάλεκτον.

ΝΟΣΣΙΣ, Λοκρὴ, περίφημος ποιήτρια. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ρόντου τοῦ ἐκ Ταράντων, ἢ ἐκ Συρακουσῶν, τὸ 317 Π. Χ. Σώζονται τεμάχια τινα τῶν συγγραμμάτων της ἐκδεδομένα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σνεϊδέρου συλλογὴν τῶν Ελληνίδων ποιητριῶν.

ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ Μιχαὴλ, ἰατρὸς καὶ ἀστρολόγος ἔνδοξος τὸ 1555. Ἐξέδωκε σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ βασιλεὺς Ερ'ρίκος ὁ δεύτερος ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν συγγραφέα του, καὶ τῷ ἐχάρισε 200 σκοῦδα χρυσᾶ. Ἀπέθανε τὸ 1566.

ΝΟΥΕΒΑΣ Ιωάννης, ἄριστος περιηγητὴς τοῦδεκάτου πέμπτου αἰῶνος· Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἐξαιρέτως τὰς Ινδίας, ὅπου πλησίον τῶν ἄλλων του ἀνακαλύψεων ἀνεκάλυψε καὶ τὴν νῆσον τῆς Αναλήψεως. Ἀφῆκε δὲ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους του εἰδήσεις τινὰς περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων. Ἔζη δὲ τῷ 1510. Μ. Χ.

ΝΟΥΪ́ΤΗΣ Ζ. Πέτρος Νουΐτης.

ΝΟΥΜΑΝΤΙΑΝΌΣ, Ρουτίλιος, Γάλλος, ποιητὴς ἐθνικός· ἔζη τὸ 400. Μ Χ. συνέγραψε ποίημα ἐλεγειακὸν εἰς δυω βιβλία, ἐπιγραφόμενον Οδοιπορικόν. Εξεδόθη ἐν Οριμβέργῃ τὸ 1804.

ΝΟΥΜΆΣ ὁ Πομπήλιος, ἐκλέχθη ἀπὸ τὴν Γερουσίαν διάδοχος τοῦ Ρωμύλου τὸ 718. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν. Πρέσβεις ἀπὸ τὴν Ρώμην ἐστάλησαν πρὸς αὐτὸν ἐνασχολούμενον εἰς τὴν σπουδὴν τῶν νόμων καὶ τῆς θρησκείας, ἔξω τῆς πόλεως, καὶ τὸν κατέπεισαν νὰ δεχθῇ τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας· ἦτο δὲ πλήρης χρηστότητος καλοκαγαθίας, ὄχι τόσον πολεμικὸς, ὅσον πολιτικὸς ἀξιόλογος. Εχαλίνωσε τοὺς Ρωμαίους ἐμπνεύσας εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγάπην τῶν νόμων, καὶ τὸ σέβας εἰς τὴν θρησκείαν· τὸ σημαντικώτερον δὲ κατόρθωμά του εἶναι ἡ διαίρεσις τῶν πολιτῶν κατὰ τέχνας· ὅθεν καὶ ἐβιάσθησαν ν' ἀφανίσωσι τὰ παλαιὰ ἔθη καὶ πάθη, καὶ ἐπεμελοῦντο ν' αὐξήσωσι τὸ σῶμα ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον διὰ τῆς τέχνης συνεσωματώθησαν ἕκαστος, καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ περισσότερον εἰς τὴν Γεωργικὴν τοὺς ἐμοίρασεν εἰς χωρία, καὶ τοὺς ἔδωκεν ἐπιστάτας τῶν ἔργων των περιεργαζόμενος αὐτὰ αὐτοφεί. Απέθανε τὸ 672. βασιλεύσας χρόνους 42. ὁ θάνατός του ἐπροξένησε λύπην εἰς ὅλους, καθότι περισσότερον ἀπὸ τὸν Ρωμύλον ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Ρώμης. Εκτισε πέντε μοναστήρια. Θέλουσι τινες, ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζε καὶ ἐλάτρευε τὸν ἀληθῆ Θεὸν, τὸν ὁποῖον πολλαχοῦ ἀναφέρει· ἐμπόδιζε τὴν παράστασιν τῶν θεοτήτων εἰς εἰκόνας

εἰς σχῆμα σωματικόν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἔβαζαν εἰς τοὺς ναούς των ἀγάλματα.

ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ Μάρκος Αὐρήλιος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Κάρου τοῦ ἐκ Ναρβωνίσης τῆς Γαλλίας. Ητο πολλὰ ἐνάρετος· ἐνησχολεῖτο πάντοτε εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Οὗτος πολεμῶν κατὰ τῶν Σαρματῶν, εἶχε συμμάχους τὸν πατέρα του καὶ ἀδελφόν του Καρῖνον, καὶ αὐτόθι μαθὼν παράτινος, ὅτι οἱ Πέρσαι νεωτεριζουσι κατὰ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τοῦ βασιλείου, εὐθὺς ἔδραμε κατ' ἐκείνων, καὶ πολλάκις ἐλθὼν εἰς μάχην ἐνίκησεν· Ἐκυρίευσε δὲ καὶ τὴν Κόγχην καὶ τὴν Κτησηφῶντα, πόλεις τῶν Περσῶν λαμπροτάτας· καὶ στρατοπεδεύσας περὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὁ μὲν πατήρ του ἐκτυπήθη ἀπὸ κεραυνὸν, καὶ ἀπέθανεν, αὐτὸς δὲ δολοροντεῖται ὑπὸ τοῦ Απρου τοῦ πενθεροῦ του. Ἐπειδὴ ὁ Νουμεριανὸς ἔχων πονόφθαλμον, καὶ ἐντεῦθεν μὴ δυνάμενος νὰ δέχηται τὴν ἐπίρροιαν ἔξωθεν τοῦ ἀέρος, ἐμβῆκεν εἰς ἅμαξαν περιτειχισμένην μὲ δέρματα κύκλοθεν, καὶ οὕτω καθ' ὁδὸν ἐκινεῖτο. Ενταῦθα λοιπὸν λαβὼν εὐκαιρίαν ὁ Απρος, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἀπέκρυπτε τὸν θάνατον, μέχρις οὗ οἱ ἑπόμενοι αἰσθανθέντες τὴν ἀποφορὰν τοῦ νεκροῦ, περιειργάσθησαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐμύνησαν εἰς τὸ στράτευμα τὸ γενόμενον· ἔκρυπτε δὲ ὁ Απρος τὸν θάνατον διὰ νὰ ἁρπάσῃ αὐτὸς τὸν θρόνον, ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ποινήν.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ Ἀπαμειεὺς, ἀπὸ τὴν Συρίαν Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος· Ἔγραψε περὶ τῆς τῶν ἀκαδημιακῶν περὶ Πλάτωνος διαστάσεως· τοῦτο τὸ σύγγραμμα μᾶς ἐφύλαξεν ὁ Εὐσέβειος.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ ῥήτωρ, ἔγραψε περὶ λέξεως σχημάτων, καὶ συναγωγὴν χρειῶν, τοῦ Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους, καὶ παραμυθητικὸν εἰς Αντίνοον.

ΝΟΥΝΕΖΗΣ Πέτρος, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, σοφὸς μαθηματικὸς, καὶ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῆς Ναυτικῆς. Απέθανε τὸ 1517.

ΝΟΥΝΕΤΗΣ Βαλβόας, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος περιῆλθε διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἁπάσας τὰς Ηπείρους, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε συγγραμμα ἐπιγραφόμενον Παγκόσμιος, περιγραφὴ τὸ ὁποῖον χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΟΫΝΝΟΣ Τριστάνος, ἔνδοξος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος μετὰ τοῦ Αντωνίου Γονζαλέτη ἀπέπλευσαν τὸν μέγαν Ωκεανὸν, καὶ ἔκαμαν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις, περιέπλευσαν προσέτι διάφορα πελάγη, καὶ διώρθωσαν τοὺς θαλασσίους πίνακας· ἔδωσαν δὲ καὶ καλὰς εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ.

ΝΟΥΡΟΔΗΝ Μαχμούτης, ἔνδοξος Πρίγγιψ τῆς Συρίας, τῆς Μεσοποταμίας, καὶ τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Οθωμανοὶ ἕως τὴν σήμερον τὸν νομίζουν ὄχι μόνον ὡς μέγαν βασιλέα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἅγιον. Οὗτος ἔκτισε νοσοκομεῖα· ἐστάθη πρῶτος, ὅς τις ἐσύστησε κριτήριον δικαιοσύνης διὰ νὰ μὴν ἀδικῶνται οἱ ὑπήκοοί του· ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του, ὡς φύλακα τῶν κοινῶν θησαυρῶν· δὲν ἔτρωγεν ἄλλο ἀπὸ ψωμίον καὶ καρποὺς τῶν δένδρων, καὶ ἔπινε νερὸν καὶ γάλα· ἀπέθανεν εἰς τὴν Δαμασκὸν τὸ 1174. εἰς ἡλικίαν 51 χρόνων.

ΝΟΫΣΣΑΣ, ἢ Νουμᾶς Αντώνιος, ἀρχιατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, τὸ 70. Π. Χ. τὸν ὁποῖον καὶ ἰάτρευσεν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἔπειτα τὸν ἐτίμησε μὲ μίαν σήλην εἰκόνος. Φαίνονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του δύω συγγράμματα εἰς Λατινικὴν διάλεκτον.

ΝΥΜΦΑΪΟΣ, μουσικὸς τις ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης. Αἰλ.

ΝΥΜΦΗΣ, Ηρακλεώτης, ἔγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τῶν διαδόχων τοῦ Αλεξάνδρου καὶ ἀπογόνων του, ἕως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ὁποίου ἔζη εἰς βιβλία 24.

ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Αβδήρων ἐν Θρᾴκῃ Ηρόδ.

ΝΩΕ ὁ δίκαιος· ὅτε ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αὐτὸς μετὰ τῆς οἰκογενείας του κατὰ προσταγὴν Θεοῦ ἐσώθη εἰς ἕνα μέγα πλοῖον Κιβωτὸν καλούμενον, τὸ ὁποῖον εἶχε προκατασκευάσει, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον διεφύλαξεν ἑαυτὸν καὶ παντὸς εἴδους ζῶα. Απὸ τοὺς τρεῖς υἱούς του Σὴμ, Χὰμ καὶ Ἰάφεθ ἐπληθύνθη πάλιν ὁ κόσμος, καὶ οἱ ἀπόγονοί των διεσπάρησαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Οἱ Σημῶται εἰς τὴν ἄνω Ασίαν, οἱ δὲ Χαμῆται εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Αφρικὴν, οἱ δὲ Ιαφεθῖται εἰς τὴν Εὐρώπην. Ο Νῶε πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐφύτευσεν ἄμπελον, καὶ ἐφεῦρε τὸν τρόπον νὰ κατασκευάζωσι τὸν οἶνον ἀπὸ τὴν σαφυλήν.

ΝΩΝΑΚΡΙΣ γυνὴ τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Αρκαδίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Νώνακρις. Παυσ.

Ξ

Ξάβ- Βισάβ τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ φυσιολόγος ἄριστος. Οὗτος συνέγραψεν ἓν ἀθάνατον σύγγραμμα περὶ ζωῆς καὶ θανάτου·

ἀλλὰ μόλις ἐφάνη εἰς τὸν Ορίζοντα τῶν ἐπιστημῶν ὁ λαμπρὸς οὗτος ἀστὴρ, καὶ τὸ ζοφερὸν τοῦ θανάτου νέφος ἐκάλυψεν. Ἐτελεύτησεν ὁ νέος φυσιολόγος κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἕκτον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὡς πρὸς τὴν ζωὴν μὲν, βραχύβιος, ὡς πρὸς τὴν δόξαν δὲ, μακροβιώτατος. Ηνθει δὲ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ογδόου αἰῶνος Μ. Χ.

ΞΑΒ Λαγκουβέρος Αγγλος τὸ γένος, εἷς ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους μαθητὰς τοῦ ἀειμνήστου Κοὸκ. Οὗτος περιέπλευσε τὸν μεγάλον Ωκεανὸν καὶ ἀνεκάλυψε περίπλουν τινὰ μεταξὺ τῶν δυτικοβορείων παραθαλασσίων τῆς Αμερικῆς. Αὐτὸς προσδιώρισε πολλὰ μέρη τῶν δυτικονοτίων παραθαλασσίων τῆς Νέας Ολλανδίας, τῆς Ζελανδίας τῶν Σανδβλιχίων νήσων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν δυτικοβορείων τῆς Αμερικῆς παραθαλασσίων. Ταῦτα πάντα ἐξιχνιάσθησαν ἀκριβέσατα καὶ μὲ πολλοὺς κινδύνους, ἀπὸ τῆς 30. μοίρας, μέχρι τῆς 61. διὰ τῆς συμβοηθείας τοῦ Αιοτενάντου, ὅστις ἐκυβέρνα τὸ δεύτερον καράβιον, καὶ διὰ τῆς συγκοινωνίας τοῦ Ισπανοῦ θαλασσοπόρου Κονάδρα τοῦ Βοδέγα, καὶ ἄλλων Ισπανῶν, οἵτινες ἐπέμφθησαν ἐκεῖσε ἵνα παραδώσωσι πάλιν εἰς τοὺς Αγγλους τὸν Νούτκαν πορθμόν. Προσέτι ἐξέθεσεν πίνακα ὀρθὸν τῶν Σανδβλιχίων νήσων, τὰς ὁποίας ὁ ἡγεμὼν τῆς Οβαΐας παρεχώρησε μετὰ τελετῆς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αγγλων. Ηνθει οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ περὶ τὸ 1795 Μ. Χ. καίρων μεγάλην ὑπόληψιν.

ΞΑΝΘΙΚΛΗΣ στρατηγὸς τῶν Ελλήνων καὶ Αχαΐας. Ξενοφ. Ανάβ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ, γυνὴ τοῦ Σωκράτους, ἥτις τῷ ἐπροξένει μεγάλην ἐνόχλησιν καὶ ἐγκωμίαζε τὸν ἑαυτόν της λέγουσα, ὅτι ἦτο πολλὰ ἥσυχος, καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπέστρεφε πάντοτε εἰς τὸν οἰκόν του σοβαρός. Ἴδε Σωκράτης, λεξικὸν Ιταλικὸν ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ· Απολδρ. 2. Υἱὸς τοῦ Αρίφρονος, καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους, παρευρεθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Αθηναίων ἐν Μυκάλῃ, καὶ ἐγκαλέσας πρῶτος τὸν Μιλτιάδην ἐπ' ἐκκλησίας, διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχῆ ἐπιχειρησίν του. Ηρόδ. 3) Ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους περιβόητος διὰ τὸν ἄσωτον καὶ ἀχαλίνωτον βίον του, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Αθήναις. Πλάτ. 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς, ὅς τις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μὲ ἓν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ἠλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τὴν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ τῶν Ρωμαίων παντελῆ καταστροφήν της, νικήσας κατὰ κράτος τὴν Ρωμαϊκὴν δύναμιν, καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ρωμαίων Ράγουλον· ἀλλὰ

μέχρι τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸν φθόνον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν, ὡς λέγεται, μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολύβ.

ΞΑΝΘΟΣ υἱὸς τοῦ Τριόπου, βασιλεὺς Τροιζῆνος, ὅς τις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατῴκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, καλέσας αὐτὴν ἔκτοτε Πελασγίαν. Καλλίμ. 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου βασιλέως τῶν Αθηνῶν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐσύστησαν οἱ Θηβαῖοι τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν. 3) Σάμιός τις, ὅς τις ἔφερε τὴν περίφημον ἑταίραν Γοδώπην εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ηρόδ. 4) Αρχαιότατος λυρικὸς ποιητὴς Ελλην, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στησιχώρου Αθην. ΙΒ. 5.) Αρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Διονυσίου τοῦ Αλικαρνασέως ἐν τῇ Γώμῃ ἀρχ. ἀ. κατὰ Σουΐδαν ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις, καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν βιβλία 4 Φαβρ. Ελλ. βιβλ. Π.

ΞΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἐστάθη πρῶτος, ὅς τις ἐσύναξεν 70000 αἰχμαλώτους εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔκαμε πόλεμον μὲ τοὺς Ρωμάνους, ὁ ἐπωνομασθεὶς πόλεμος τῶν αἰχμαλώτων.

ΞΕΙΝΑΓΟΡΗΣ, ἢ Ξεναγόρας· πολίτης τις ἐξ Αλικαρνασσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου Σατράπης τῆς Κιλικίας, Ηρόδ.

ΞΕΝΑΓΟΡΑΣ, Ῥόδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν. Αἰλ. Ποικ. ἱς. 12.

ΞΕΝΑΡΚΗΣ, πατὴρ τοῦ Αριστομένους ἐξ Αἰγίνης, ὅθεν Ξενάρκειος Πίνδ.

ΞΕΝΑΡΧΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς κωμικὸς, υἱὸς τοῦ Σώφρονος· ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ὀλίγα λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ερτέλου καὶ Γροτίου συλλογῇ. Αθην. Φαβρ. Ελληνικὰ βιβλία 11.

ΞΕΝΙΑΔΗΣ, πλούσιός τις Κορίνθιος, ὅς τις ἀγοράσας τὸν κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην, ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν ἐλεύθερον ἐμπιστευθεὶς τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του. 2) Αρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ελλ. βιβλία 11.

ΞΕΝΙΑΣ Αρκὰς, εἷς τῶν Ελλήνων στρατηγῶν, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου. Ξενοφ. ἀναβ. ἀ. 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐξ Ηλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ.

ΞΕΝΟΚΛΕΗΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. 2) Ποιητὴς τραγικὸς Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Ευριπίδην εἰς τοὺς ἐν Αθήναις δραματικοὺς ἀγῶνας τὴν 91. Ολυμ. Αἰλιαν. 3) Υἱὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς, ὀλίγου λόγου ἄξιος, χλευαζόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους. Βατραχ.

ΞΕΝΟΚΛΕΙΔΗΣ, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, Θουκ. 2) Ποιητὴς Ελλην. Δημ.

ΞΕΝΟΚΡΑ'ΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων φιλοσόφων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Χαλκηδόνα· παιδιόθεν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Πλάτωνος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πάντοτε μέγα σέβας· τὸν συντρόφευσεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος ἐφοβέριζε τὸν Πλάτωνα, ὅτι μίαν ἡμέραν ἤθελε τοῦ κόψει τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ Ξενοκράτης ἀπεκρίθη, ὅτι οὐδεὶς ἠμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο ἐνόσῳ διατηρεῖται ἡ ἰδική του· ἐφέρετο πάντοτε μὲ μεγάλην σωφροσύνην, δὲν ἠγάπα τὰς τρυφὰς καὶ τὰ πλούτη, οὔτε τοὺς ἐπαίνους· ἦτο μέτριος εἰς τὰ φαγητὰ, διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις τὰ ἔρριπτε θλαπτόμενα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν· ὅθεν οἱ Ἕλληνες ἔλεγον τὸ τυρὶ τοῦ Ξενοκράτους, ὅταν ἦν πρᾶγμα ἦτο πολλὰ παλαιόν. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος τῷ ἔστειλε ἀρκετὰ χρήματα δῶρον, καὶ κρατήσας μόνον 30. σκούδα τὰ λοιπὰ τὰ ἐπέστρεψεν, καὶ τῷ ἐμήνυσεν, ὅτι ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρων αὐτὸς, διότι τρέφει πολλούς. Μίαν ἡμέραν εὑρισκόμενος εἰς ἕνα συμπόσιον, ὅλοι ὡμίλουν καὶ αὐτὸς ἐσιώπα, εἷς τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι πολλάκις μετενόησε διότι ὡμίλησε, ἀλλὰ ποτὲ διότι ἐσιώπησεν. Ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ δένουν τὰ ὦτα τῶν παιδίων μὲ φάσκας δερματίνους, διὰ νὰ τὰ διαφυλάττωσιν ἀπὸ τὰς διεφθαρμένας ὁμιλίας πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς, οἱ ὁποῖοι ὑπερασπίζονται ἀπὸ τὰ τόξα των. Ἔζη τὸ 350. Π.Χ. ἀπέθανε πεσὼν τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς ἓν ἀγγεῖον χάλκινον. Ἴδε λεξ Ιταλ. τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ΞΕΝΟΚΡΑ'ΤΗΣ, Ἀφροδισιεύς· κατὰ Φαβρίκιον καὶ Σάξιον ἔζη τὸ 40 Μ.Χ. κατὰ δὲ τὸν Σπρέγγαλ τὸ 90. Π.Χ. Ἔγραψε περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρων τροφῆς. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο μᾶς δίδει ἰδέαν τῶν Ἰχθυολογικῶν γνώσεων τῶν παλαιῶν· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1814. ὑπὸ Α. Κοραῆ.

ΞΕΝΟ'ΚΡΙΤΟΣ, λυρικὸς ποιητὴς, Ἕλλην ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Στησιχώρου, ὁ ἐπινοήσας τὴν Λόκριον ἁρμονίαν. Διογ. Λαέρ.

ΞΕΝΟΦΑ'ΝΗΣ ὁ Κολοφώνιος, ἀρχηγὸς τῆς Ἐλεατικῆς αἱρέσεως, ἐξοριαθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὑποκειμένης εἰς τοὺς Πέρσας ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν Ἐλαίαν εἰς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, ὅπου ἐθεμελίωσε τὴν σχολὴν ταύτην. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν σώζεται κἀνέν· αἱ δόξαι του μᾶς εἶναι γνωσταὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν μαθητῶν του. Ἔζη τὸ 550. Π.Χ.

ΞΕΝΟ'ΦΑΝΤΟΣ, ποιητὴς Διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερονύμου. Ἀριστοφ.

ΞΕΝΟ'ΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μουσικὸς ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, ζήσας 105 ἔτη. Λου.

ΞΕΝΟΦΩ'Ν, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, Ἀθηναῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀττικὴ Μέλισσα· φιλόσοφος, ἱστορικὸς, καὶ στρατηγὸς ἄριστος. Ἐστάθη εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων μαθητῶν τοῦ Σωκράτους· εἰς αὐτὸν ἐσπούδασε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ Ἠθικήν· ἦτο καὶ αὐτὸς εἷς τῶν συναναβάντων μετὰ τοῦ Κύρου διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀρταξέρξην, ἀφοῦ ὅμως ἔπεσεν ὁ Κῦρος εἰς τὴν μάχην καὶ ἐπέστρεφον οἱ Ἕλληνες, ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν, καὶ τοὺς ὡδήγησε μετὰ μεγάλων κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἀρχιστράτηγος ὁ Κλέαρχος, ἀφοῦ ὅμως ὁ Τισαφέρνης μὲ ἀπάτην τὸν ἐφόνευσε, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς τοῦ στρατοῦ, ἔκτοτε ὁ Ξενοφῶν ἔλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατευμάτων, καὶ τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐσχάτως ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου συνέγραψε τὰ περίφημα συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἀκόλουθα. ἀ. Κύρου παιδείας βιβλία 8. β'. Κύρου Ἀνάβασις βιβλία 7. γ'. Ἑλληνικῶν βιβλία 7. δ'. Ἀπομνημονεύματα βιβλία 4. ε'. Οἰκονομικά. ς'. Λακεδαιμονίων πολιτεία. ζ'. Ἀθηναίων πολιτεία. η'. Συμπόσιον φιλοσόφων. θ'. λόγος εἰς Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα. ι'. Ἱέρων ἢ τυραννικός. ια'. περὶ Πόρων. ιβ'. Ἱππαρχικός. ιγ'. Περὶ ἱππικῆς ιδ'. Ἀπολογία Σωκράτους πρὸς τοὺς κριτάς. ιε'. Κυνηγετικός, καὶ τινες ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν ὅλα ὁμοῦ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις. Ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι τοῦ Θειμίου εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1763. εἰς 4. τόμους. Ἔζη τὸ 355 Π. Χ.

ΞΕΝΟΦΩ'Ν ὁ Ἐφέσιος· συνέγραψε τῶν κατ' Ἀβροκόμην καὶ Ἀνθίαν Ἐφεσιακῶν βιβλία 5. Ἡ Μυθιστορία του εἶναι πολλὰ μετρία, καὶ γέμάτη ἀπὸ συμβάνταἀπίθανα· τὸὕφοςτουεἶναι ἁπλοῦν. Λέγουσιν, ὅτι ἔζη τὸ 400 Μ.Χ.

ΞΕΝΟΦΩ'Ν, στρατηγὸς τῶν Θηβῶν· Θουκ. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται βιβλία τινὰ ἐπιγραφόμενα Ἰταλικὰ καὶ Κριτικά. παρὰ Στεφ. Βυζ.

ΞΕ'ΞΤΟΣ Δομίτιος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων· ἄριστος πολεμιστὴς καὶ σοφὸς ἀνήρ. Οὗτος ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Γάλλων τῶν κατοικούντων ὑπεράνω τῶν Ἀλπεων, καὶ ἐξεπολιόρκησε τὴν Ἀρβέρναν τὴν μεγίστην πόλιν αὐτῶν. Εἶχον δὲ οἱ Γάλλοι στρατηγὸν τὸν Βιτούϊτον πρὸς τὸν ὁποῖον πολεμήσαντες οἱ Ρωμαῖοι περὶ τὸν Ροδανὸν ποταμὸν, διέφθειραν πλῆθος τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ, ἔλαβον δὲ καὶ αὐτὸν αἰχμάλωτον, καὶ πλῆθος πολὺ λαφύρων, ὥστε ἐκ τῶν ἐν τοῖς ταμείοις τῶν πολεμίων στρεπτῶν, ἔστειλαν εἰς τὴν Ρώμην πολὺ βάρος χρυσίου· καὶ ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἐθριάμβευσεν ὁ Ξέξτος

προπορευομένου ἐν τῷ θριάμβῳ καὶ τοῦ Βιτουΐτου.

ΞΕΡΞΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 485 Π. Χ. εἶχεν ἀδελφὸν ὀνόματι Αρτάβαζον. Εξηκολούθησε τὰς προετοιμασίας τοῦ πατρὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ λαμβάνων καλὸν τέλος ἐκίνησε καὶ κατὰ τῆς Ελλάδος μὲ μυριάριθμα στρατεύματα καὶ 1000 πλοῖα, ἐνῷ ἤρχετο κατ' αὐτῆς, κατεσκεύασε μίαν γέφυραν εἰς τὸν Ελλήσποντον, διὰ νὰ διαβοῦν τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἔκοψε τὸν λαιμὸν τοῦ ὄρους Αθω, καὶ ἀπέρασαν τὰ πλοῖα του διὰ θαλάσσης δι' αὐτοῦ· ἀλλὰ δυστυχήσας εἰς τὰς μάχας, καὶ τὰς ναυμαχίας του κατὰ τῶν Ελλήνων, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ασίαν, καὶ ἀφῆκε τὸν ἀρχιστράτηγον Μαρδόνιον μὲ 300000 χιλ. στρατιώτας, ὅς τις καὶ αὐτὸς ἐνικήθη κατὰ κράτος, καὶ ἔλαβε τέλος ἡ πολυθρήλλητος αὕτη ἐκστρατεία τοῦ βαρβάρου· ὅθεν μισήσας τὰ πολεμικὰ ἐδόθη εἰς τὰς τρυφὰς, διὸ καὶ ὁ Αρτάβανος ὁ Ὑρκανὸς ἐπιστάτης τῶν σωματοφυλάκων του τὸν ἐφόνευσεν κοιμώμενον. τὸ 465. Π. Χ.

ΞΕΡΟΪΞ ἔνδοξος Γάλλος, ἄριστος γεωγράφος καὶ περιβόητος περιηγητής. Οὗτος περιέπλευσε τὸν μέγαν Ωκεανὸν· ἐξιχνίασε τὰς Πασχαλίους νήσους· ἀνεκάλυψε τὸν Γαλλικὸν λιμένα (πόρτ δε φρανσαί) καὶ τὴν νῆσον Νέκερ. προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Αδρονίαν νῆσον Ασουμψιόνα, καὶ ἐκοινολόγησεν εἰδήσεις ἀξιολόγους περὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων. Μετὰ ταῦτα, προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Φορμόζαν, τὰς Αλιευτικὰς νήσους, τὰς Λικουΐας νήσους, τὰ παραθαλάσσια τῆς χερσονήσου Κορέας, πολλὰ τῶν δυτικῶν μερῶν τῆς Ιαπονίας, τὴν θάλασσαν τῆς Γεδσόνος, τὰ παραθαλάσσια τῆς Μανζουρίας, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον Σαγαλίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Σαγαλίας καὶ τῆς Γεδσόνος, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Καμτσάσκαν· ὁρμηθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς χερσονήσου ταύτης, προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν θέσιν τῶν τοῦ Βουγαινβίλλου ναυτικῶν νήσων. Ηνθει δὲ περὶ τὸ 1790. Μ, Χ.

ΞΗΜΕΝΗΣ Φραγγῖσκος, ἔνδοξος πρέσβυς τῆς Καστέλλης ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, Οὗτος ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας, ἐσύστησε σχολεῖα διαφόρων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· ἀπέθανε τὸ 1517 μὲ φαρμάκι.

ΞΙΦΙΛΗΝΟΣ Ζ, Ιωάννης Ξιφιλῆνος.

ΞΟΪΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελληνος, ὅστις διωχθεὶς ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Αττικὴν, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ βασιλεύοντος Ερεχθέως, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Αχαιὸν καὶ Ιωνα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ερεχθέως διωχθεὶς καὶ ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἦλθεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν τῆς Πελοποννήσου, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΞΙΣΤΟΣ Δ, ἐπίσκοπος Γώμης, υἱὸς ψαρᾶ τινος, ὅς τις διὰ τὸ φιλομαθές του ἐπαινεῖται μὲν, ψέγεται δὲ διὰ τὰς δεισιδαιμονίας του, διὰ τὴν ἀδιάντροπον ἀσέλγειαν, καὶ τὴν ἄκραν αὐτοῦ φιλαργυρίαν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἑορτὰς νέας ἐθέσπισε νὰ τελῶνται εἰς τὴν Δυτικὴν ἐκκλησίαν, ὡς τοῦ Ιωσὴφ τοῦ Φραγκίσκου, τῆς Αννης, καὶ ἄλλων. Διὰ νὰ ὑποταξῃ δὲ πλουσίας δεσποτείας εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνεψιούς του, οἵτινες ἦσαν ὡς εἰπεῖν ἀναρίθμητοι, καὶ νὰ ὑψώσῃ τὴν ἔπαρσίν του ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν, πάντα τὰ δίκαια καὶ νόμιμα ἐχάλασε. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

Ο

ΟΒΙΔΙΟΣ Νάσων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σουλμον πόλιν τῆς Ιταλίας· ἔζη μὲ δόξαν εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Οὗτος ὁ περίφημος Λατῖνος ποιητὴς ἐξωρίσθη, διότι καθὼς αὐτὸς ἀναφέρει ἔγραψε στίχους πολλὰ ἐλευθέρους· ἀπέθανε τὸ 17 Μ Χ. Τὰ ποιήματά του ἐξεδόθησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης.

ΟΒΙΕΔΟΣ Γουζάλης γενικὸς ἔφορος τοῦ ἐμπορίου τῆς Αμερικῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κάρλου τοῦ πέμπτου. Εγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Ινδιῶν, ἥτις χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

ΟΒΕΛΟΣ Θωμᾶς, Αγγλος ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· οὗτος περιῆλθε τὰς Ινδίας, τὴν Αρμενίαν καὶ τὴν Ανατολὴν, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν μερῶν τούτων, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην. Εζη δὲ περὶ τὸ 1785 Μ. Χ.

ΟΓΕΔΑΣ, Ζ, Νικοέσας Ογέδας.

ΟΓΛΕΘΟΡΠΟΣ Αγγλος τὸ γένος· ἐχρημάτισεν ἄριστος περιηγητὴς κατὰ τὴν Αρκτικὴν Αμερικανὴν Γεωργίαν, ὅπου κατέθεσε νέαν ἀποικίαν τὸ 1732 Μ Χ.

ΟΔΕΡΙΧΟΣ ὁ ἐκ Πορτενάνης, Αγγλος, ἄριστος περιηγητής. Οὗτος περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ασίαν, κινήσας ἀπὸ τῶν παραθαλασσίων τῆς Μαύρης θαλάσσης, καὶ κατήντησεν ἕως τὴν Κίναν, ἵνα κηρύξῃ τὸν Χριστὸν εἰς τὰ ἐκεῖ ἔθνη. Τοῦτο ἔγινεν αἰτία νὰ περιέλθῃ ἀκριβῶς ὅλην τὴν Ασίαν, αἱ εἰδήσεις τοῦ ὁποίου, ἔδωσαν μέγα ὄφελος εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Εζη δὲ τὸ 1340. Μ Χ.

ΟΔΙΝΗΣ ἱερεὺς, μονάρχης καὶ ποιητής. Ανεφάνη ἀπὸ τὰ δυτικὰ μέρη τὸ 70 Π Χ. ἐκυρίευσε τὴν Δανιμαρκίαν, Ελεγον, ὅτι ἐπρόλεγε

τὰ μέλλοντα, καὶ ἀνέστανε νεκρούς. Ἀφοῦ ἔδωκε τέλος εἰς τὰς νίκας του, ἔκραξε τοὺς φίλους του, καὶ ἔμπροσθεν των ἐκτυπήθη μὲ μίαν λόγχην· ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγεν, ὅτι ὑπάγει νὰ καθήσῃ μεταξὺ τῶν Θεῶν. Ὅλη ἡ μυθολογία τῶν Ισλανδῶν ἔχει τὸν Οδίνην διὰ ἀρχηγόν της· ὅλοι δὲ οἱ βασιλεῖς τῶν μερῶν ἐκείνων ἔπειτα, διὰ νὰ ἔχουν τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγαν ὅτι εἶναι υἱοὶ τοῦ Οδίνου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουν τὸ μυθολογικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Εδδα, καὶ διάφορα ποιήματα. Ο Παράδεισος τοῦ Οδίνου ἐφυλάττετο μόνον δι' ἐκείνους οἵτινες ἔκαμναν μεγάλας ἀνδραγαθίας, καὶ ἦνωσαν τὴν πολιτικὴν μὲ τὴν θρησκείαν.

ΟΔΙΟΣ, ἡγεμὼν τῶν Αλιζόνων, ἐν Βιθυνίᾳ ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων κατὰ τῶν Ελλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Ὅμ.

ΟΔΟΑΚΕΡΟΣ, βασιλεὺς τῶν ἡνωμένων Γερμανῶν, ἀνὴρ ἄξιος καὶ πολεμικώτατος. Οὗτος ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Ορέστου εἰς τὴν Παυΐαν, καὶ ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν, ὅπου εὗρηκε τὸν θάνατόν του ὁ Ορέστης τὸ 475 Μ. Χ. Τὸν παῖδα Ρωμύλον Αὐγουστύλον ἠνάγκασε νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀξίαν, δὲν τὸν ἐφόνευσεν ὅμως διὰ τὴν νεότητά του, ἀλλὰ τοῦ ἐχάρισε τὸ εἰς τὴν Κάμπανίαν ἐξαίρετον ἀγροκήπιον Δουκουλιανόν, καὶ ἐτήσιον ἓξ χιλιάδας χρυσᾶ νομίσματα διὰ ζωοτροφίαν του. Ἀπὸ τὴν σύγκλητον ἐζήτησεν ὁ Οδοάκερος νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορα Ζήνωνα, διὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ πατρίκιον καὶ ἡγεμόνα τῆς Ιταλίας. Ο Ζήνων ἔδωκεν ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν, καὶ ἀνέδειξεν εἰς αὐτὴν αὐτοκράτορα τὸν Νέπωνα· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀπέθανε μετ' ὀλίγον, διὰ τοῦτο ὁ Οδοάκερος ἐκυβέρνα εἰς τὸ ἐξῆς ὡς βασιλεὺς τῆς Ιταλίας, καὶ ἐκυβέρνα μὲ μεγάλην σοφίαν. Μὲ τὴν Ιταλίαν ἤνωσε τὴν Δαλματίαν, καὶ ἐκαρποῦτο τὴν Σικελίαν ὡς Βανδηλικὸν κτῆμα διὰ συνθηκῶν μὲ τὸν βασιλέα Γιζέριχον. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 475 μὲ μεγάλην ὑπόληψιν καὶ σοφίαν.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ς'. βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, υἱὸς Ερρίκου τοῦ Η'. καὶ τῆς Ιωάννας Σεϊμούρ. Ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1547, εἰς ἡλικίαν 10 χρόνων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ θείου του Δουκὸς εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Αγγλίας. Οὗτος ὁ Δουξ ὁμοῦ μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κραμμὲρ ἀπεφάσισαν νὰ ἐμβάσουν εἰς τὴν Αγγλίαν τὴν Προτεστάντου θρησκείαν. τὸ 1553.

Ο ΔΟΑΡΔΟΣ ὁ ἐπονομαζόμενος ἅγιος, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ ἀποβίωσις 7 χρόνους μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐσάθη ἕνας Πρίγγιψ, ὅς τις ἤξευρε νὰ ἑνώνῃ τὰς ἀρετὰς τῆς θρησκείας μὲ τὰς γνώσεις ἑνὸς μονάρχου· ἐτίμησε τὸ ἱερατεῖον, χωρὶς νὰ τὸν κυριεύσουν.

Αἱ ἀρεταὶ τούτου τοῦ περιφήμου βασιλέως ἦσαν ἀπερίγραπτοι, ἠγάπα τὴν δικαιοσύνην, τοὺς ὑπηκόους του, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν σήμερον θεωρεῖται τὸ θεμέλιον ἐκείνης τῆς ἀτιμήτου ἐλευθερίας, ἥτις σχηματίζει τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Αγγλικοῦ λαοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ υἱὸς τοῦ Λαέρτου, καὶ τῆς Αντικλείας, βασιλεὺς τῆς Ιθάκης καὶ τοῦ Δουλιχείου· τοῦτο τὸ ὄνομα παράγεται ἀπὸ τοῦ ὀδὸς καὶ ὠσαι· ἔγκυος οὖσα ἡ Αντίκλεια ἐπεριπάτει εἰς τὸ Νήριτον τὴν σήμερον Ανώϊ, ὄρος τῆς Ιθάκης, καὶ ἔγινε βροχὴ σφοδροτάτη· αὕτη δὲ ὀλισθήσασα ἔπεσε καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της ἐγέννησεν εἰς τὸν δρόμον τὸν Οδυσσέα, ὅθεν καὶ Νήριτος στρατηγὸς ὠνομάσθη· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν σωφρονεστάτην Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ικάρου καὶ τῆς Περιβοίας, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν τὸν Τηλέμαχον· Διὰ νὰ μὴν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀγαπητήν του σύζυγον δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ κατὰ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἐπροσποιήθη ὅτι εἶναι μωρὸς, καὶ ζεύξας ἕνα βοῦν καὶ ἕνα ἵππον ὁμοῦ ἐγεώργει σπέρνων ἅλας, ἀντὶ σίτου. Ο Παλαμήδης διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπῆρε τὸν υἱὸν του Τηλέμαχον καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς μέρος, ὅθεν ἔπρεπε νὰ διέλθῃ τὸ ἄροτρον, ὅπου πλησιάσας ὁ Οδυσσεὺς καὶ ἰδὼν κείμενον τὸν υἱόν του τὸ ἔστρεψε διὰ νὰ μὴ τὸν βλάψῃ, καὶ οὕτως ἀνεκαλύφθη ἡ προσποίησίς του. Αναχωρῶν ἀπὸ τὴν Ιθάκην ἔφερεν εἰς δώδεκα πλοῖα τοὺς κατοίκους τῆς Ιθάκης κατὰ τῆς Τρῳάδος, ὅπου ἔδειξε μεγάλην φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν· εὗρεν ἔπειτα τὸν Αχιλλέαν, ὅστις ἐκρύπτετο μὲ γυναικεῖα φορέματα, εἰς τὸν παρθενῶνα τοῦ Λυκομήδους καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁμοίως ἔφερεν εἰς τὴν Αὐλίδα ἀπὸ τὰς Μυκήνας μὲ πλαστὰ γράμματα τὴν Ιφιγένειαν θυγατέρα τοῦ Αγαμέμνονος, διὰ νὰ θυσιασθῇ πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς θεᾶς Αρτέμιδος, ἁπατήσας τὴν μητέρα της Κλυταιμνήστραν. Εμβῆκεν εἰς τὴν Τρῳάδα ὡς ἐπαίτης, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν τοποθεσίαν της, καὶ γνωρισθεὶς ἠλευθερώθη ἀβλαβὴς ἀπὸ τὴν Εκάβην διὰ τῆς πανουργίας του. Εθανάτωσε καὶ τὸν Ρῆσσον βασιλέα τῆς Θρᾴκης καὶ ἐπῆρε τὸν ἵππον του· προσέτι κατεσκεύασε τὸν Δούρειον ἐκεῖνον ξύλινον ἵππον, καὶ κλείσας εἰς αὐτὸν ἀρκετοὺς στρατιώτας παραίτησε τὸ τέχνασμα τοῦτο ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως· ἔπειτα ἐπροσποιήθησαν οἱ Ελληνες, ὅτι ἀναχωροῦν εἰς τὴν Ελλάδα, οἱ δὲ Τρῳαδῖται ἤρεσαν τὴν κατασκευήν του καὶ τὸ ἔμβασαν μέσα ἀπὸ τὸ τεῖχος των, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐξῆλθον ἔσωθεν οἱ στρατιῶται, καὶ ἔκαμαν σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἰδόντες οἱ Ελληνες ἐστράφησαν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Τρῳάδα. Ο πόλεμος διήρκεσε 10 χρόνους, καὶ ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς

τῆς πόλεως ἐστάθη ὁ Ὀδυσσεύς· Μετὰ τὴν ἅλωσιν θέλων νὰ ἐπισρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ὑπέφερε πολλὰς καὶ μεγάλας δυστυχίας· τέλος φθάσας εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων (Κορφῶν) τῆς ὁποίας βασιλεὺς ἦτον ὁ Αλκίνοος, καὶ εἶχε θυγατέρα τὴν Ναυσικάαν, ἥτις ἰδοῦσα αὐτὸν εἰς τὸ παράλιον ῥιφθέντα ἐκεῖ κατάγυμνον ἀπὸ μεγάλης τρικυμίας τὸν ἐσεβάσθη, διότι ἦτο κοσμημένος μὲ τῆς ἀρετῆς τὰ φορέματα· Επειτα παρυσιασθεὶς καὶ εἰς τὸν Αλκίνοον ἐθαυμάσθη, καὶ μετὰ πολλὰς φιλοφροσύνας τὸν ἔπεμψε μὲ τὸ ἴδιόν του πλοῖον εἰς τὴν Ιθάκην, ὅπου ἐνδυμένος ὡς ἐπαίτης ἐγνώσθη ἀπὸ ἕνα σκύλον καλούμενον Αργον, καὶ εὗρε τοὺς βοσκούς του, καὶ μάλιστα τὸν πιστὸν Εὔμαιον· ἔπειτα ἀνεγνώρισε καὶ τὸν υἱόν του Τηλέμαχον, καὶ ἄλλους τρεῖς πιστοὺς δούλους, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων ἐφόνευσε τοὺς ἀναισχύντους μνηστῆρας τῆς συζύγου του. Λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Τρωάδος ἐπιστροφήν του ἐγέννησε μὲ τὴν Πηνελόπην τὸν Πτολίπορθον. Ὁ Οδυσσεὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν υἱόν του Τηλέγονον, τὸν ὁποῖον εἶχε μὲ τὴν Κίρκην. Επιθυμῶν ὁ Τηλέγονος νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του ὑπῆγεν εἰς τὴν Ιθάκην, καὶ φθάσας εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Οδυσσέως, ἠθέλησε νὰ ἔμβῃ χωρὶς ἄδειαν, οἱ ὑπηρέται ὡς ἄγνωστον δὲν τὸν ἄφιναν, αὐτὸς ἠναντιοῦτο, καὶ γενομένης ταραχῆς, εὐγῆκεν ὁ Οδυσσεὺς νὰ ἴδῃ τί ἀκολουθῇ, ὁ δὲ Τηλέγονος, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ τὸν ἐσαΐτευσε μὲ φαρμακεράν ἄκανθαν τοῦ ἰχθύος Τρύγονος, καὶ τὸν ἐφόνευσε. Τοιουτοτρόπως ἐτελείωσεν ὁ δυστυχὴς Οδυσσεύς, τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητὴς Ομηρος καλεῖ πολύτροπον) Οδυσσείας α΄) Κατὰ τὸν Ομηρον ὁ Οδυσσεὺς ἦτο βασιλεὺς ὄχι μόνον τῆς Ιθάκης, ἀλλὰ καὶ τῆς Κεφαληνίας, Ζακήνθου, καὶ μερικῶν χωρῶν ἀντικρὺ εἰς τὴν Ηπειρον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ομήρου· ἴδ. λεξικ. Ανθίμου Γαζῆ τόμ. γ΄. Οστις θέλει νὰ ἐξετάσῃ τοὺς νῦν κατοίκους τῆς νήσου Ιθάκης, καθὼς τὸ ἔκαμεν ὁ περίφημος περιηγητὴς τῆς Ελλάδος Κοϊζουὴλ Γκουφ.ὲρ, καὶ ὁ Λὸρδ Γκιλφόρτ, καὶ Λὸρδ Μπιρόν, θέλει γνωρίσει ὅτι οἱ προπάτορες αὐτῶν ἦσαν Οδυσσεὺς Μέντωρ καὶ Ομηρος. καθὼς καὶ ἕνας συγγραφεὺς Ν.Κ. ἀναφέρει, ὅτι οἱ Ιθακήσιοι ὑπερτεροῦν ὅλους τοὺς Ελληνας καὶ Ιονας εἰς τὴν ζωηρότητα, καὶ ἀγχίνοιαν τοῦ πνεύματος, ἀγαποῦν τὰς περιηγήσεις, εἶναι ἄφοβοι, θαλασσινοί, ῥωμαλαῖοι, θαῤῥαλαῖοι, καὶ τιμιώτατοι ἔμποροι· ὁμιλοῦν μὲ εὐκολίαν τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν ὁποίαν καλλιεργοῦσι μὲ ἐπιμέλειαν, εἶναι φιλόμουσοι τῆς ποιητικῆς Μουσικῆς καὶ τῶν καλῶν γραμμάτων. Πλῆθος ἐξ αὐτῶν διεκρίθησαν εἰς τὴν Ελληνικὴν φιλολογίαν, ὡς ὁ ἐνάρετος Χρύσανθος Καραβίας, Ιεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος τῆς ἐν Σμύρνῃ σχολῆς,

τελευτήσας ἐν ὑπολήψει ἁγιότητος. Ο Ελληνιστὴς Εὐγένιος, διδάσκαλος τῆς ἐν Αδριανουπόλει σχολῆς καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς Μεσημβρίας· Ο πεπαιδευμένος Ζαββὸς, διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ο εὐσεβὴς ἀναχωρητὴς Σάββας, μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος. Ο ἔνδοξος ἐπίσκοπος πρῶτος Ἰθάκης Διονύσιος Καραβίας. Ο Ἑλληνιστὴς καὶ ἀρχιδιδάσκαλος εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Γωνικοῦ κράτους, Ἀναστάσιος Καραβίας. Ο νομικὸς καὶ κριτὴς δίκαιος Κωνσταντῖνος Καραβίας. Ο ἐξοχώτατος Ἰατρὸς Βασίλειος Ζαββός· Ο ἄριστος Ἰατρὸς Εὐστάθιος Δρακούλης· Ο ἔμπειρος χειροῦργος καὶ Ιατρὸς Στηλιανὸς Μαράτος· ὁ Ιατρὸς Νικόλαος Μαράτος· ὁ Ιατρὸς Πήλικας. Ὁ Ιατρὸς Παναγιώτης Αλεξιανός· ὁ Ιατρὸς Θεόδωρος Τσιλιάνης, ὁ νομικὸς Αναστάσιος Μιχαλόπουλος· ὁ Ιατρὸς Χρηστάκης Καραβίας Γρίβας, καὶ πολλοὶ ἄλλοι διαφόρων ἐπαγγελμάτων, οἵτινες διέπρεψαν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ὑπολήψει.

ΟΔΩΝ Βελήνσιος Αββᾶς· ἔγραψεν εἰς τὴν παλαιὰν γραφὴν περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἠθῶν, περὶ ἀρετῶν, περὶ ἐλαττωμάτων τῆς ψυχῆς καὶ ἄλλα.

ΟΕΚΟΛΑΜΠΑΔΙΟΣ Ιωάννης, περίφημος Θεολόγος, Γερμανὸς, ὅς τις ἀφῆκε τὸ τακτικὸν καλογηρικὸν φόρεμα διὰ νὰ ἐγκολπωθῇ τὴν αἵρεσιν τοῦ Ζουϊγλίου. Εγνώριζε καλῶς τὴν Ελληνικὴν Λατινικὴν καὶ Εβραϊκήν· Ο Ερασμιος ἀναφέρει, ὅτι τὸ σύγγραμμά του ἐναντίον τῆς βεβαιότητος τοῦ σώματος τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἁγίαν κοινωνίαν, ἦτο τόσον ἀπατηλὸν, καὶ γραμμένον μὲ τόσην εὐγλωττίαν καὶ δύναμιν, ὥστε ἦτο δυνατὸν ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκλεκτούς. Απέθανεν εἰς τὴν Βασιλείαν τὸ 1531. εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων.

ΟΖΕΡΚΟΒΣΚΙΟΣ Ρῶσσος ἀστρονόμος ἄριστος, δι' αὐτοῦ καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ἐξιχνιάσθη καὶ περιεγράφη ἡ εὐρυχωροτάτη Ρωσσικὴ Ασία, ἥτις περιέχει τὰ δύω πέμπτα πάσης τῆς Ασίας, καὶ οὕτως ἀπεκατέστη πολὺ γνωστοτέρα ἀπὸ πολλὰ ἐνδότερα μέρη τῆς λοιπῆς Ασίας, ἥτις ὑπερβαίνει πολὺ τὴν ἀρκτικὴν κατὰ τὰ δῶρα τῆς φύσεως. Η ἐξιχνίασις αὕτη ἤρχισε τὸ 1762 καὶ διήρκεσεν ἐνιαυτοὺς ἐννέα· Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΟΘΟΝΗΣ, ὁ μέγας υἱὸς Ερρίκου τοῦ πρώτου, ἔγινεν Αὐτοκράτωρ τὸ 936. Ο ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου τὸν ἔστεψε βασιλέα τῆς Ιταλίας· ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ιταλίαν τὸ 962, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην ὅπου ὁ Πάππας τὸν ἔστεψεν Αὐτοκράτορα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ στερεώσῃ τὴν ἐξουσίαν του εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, ἔλαβον κάποιας ἔχθρας μεταξύ των. Οθεν ὁ Πάππας μὴν ἠμπορῶν ν' ἀντισταθῇ, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς Ρώμης, καὶ ἐμβῆκεν ὁ υἱὸς τοῦ Βερεγγαρίου· καὶ οὕτως ὁ Αὐτοκράτωρ

Οθόνης ὑπεχρεώθη νὰ φύγῃ, τὸ 963. Τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ τὴν ἐκυρίευσεν, ἐδίωξετὸν Πάππαν, καὶ ἐσύστησεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλον. Ἀπέθανε τὸ 973. εἰς τὸ Μαγδεβοῦργον πόλιν τῆς Γερμανίας.

ΟΘΟΥΝΕΥΣ, ἐκ Καβυσοῦ, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ομ.

ΟΘΩΝ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδίστρια τοῦ Κερκυραίου, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας, ἐψηφίσθη βασιλεὺς ἀπὸ τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις, καὶ ἐπάτησε τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος τὴν 25 Ἰανουαρίου 1833.

ΟΘΩΝ Μάρκος Σαλβῖνος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 32. Μ. Χ. κατήγετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς βασιλεῖς, καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς Πορτογαλλίας προσεκολλήθη εἰς τὸν Γάλβαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρωνος τὸ 68. ὑπακούων εἰς αὐτὸν μὲ χαμέρπειαν, ἐπειδὴ ἦτο καταβυθισμένος εἰς χρέος μέγα ἀπὸ τὰς ἀσωτίας του, τὸ ὁποῖον ἤλπιζε νὰ πληρώσῃ μὲ ἀπόλαυσιν τοῦ θρόνου· ὅθεν διέφθειρε πολλοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ ἐφόνευσε τὸν Γάλβαν καὶ Πίσωνα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 69. τὸν ἐδέχθησαν ἅπαντες καὶ ἔδωκαν τὸν ὅρκον τῆς πίστεως· τὰ δὲ στρατεύματα τῆς κάτω Γερμανίας ἐψήφισαν Αὐτοκράτορα τὸν Βιτάλλιον, ὅς τις ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ διασωθῇ, αὐτοχειρίσθη εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν μετὰ ἐννενήκοντα πέντε ἡμέρας ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον.

Ο ΘΩΝ Γουερῖκος, ὁ ἐφευρετὴς τῆς Πνευματικῆς ἀντλίας, ἥτις ἔγινε κατὰ τὸν δέκατον ἔβδομον αἰῶνα, ἡ ὁποία ἔδωκε μέγα φῶς εἰς τὴν πειραματικὴν φυσικήν, καθότι ἡ ἀξιόλογος αὕτη μηχανὴ χρησιμεύει εἰς λύσιν καὶ ἀπόδειξιν πολλῶν φυσικῶν προβλημάτων, καθὼς καὶ ἡ Ηλεκτρικὴ μηχανὴ πρὸς διασάφησιν καὶ κατάληψιν τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων. Οὗτος ἐφεῦρε καὶ τοὺς δύω ἐκείνους χαλκίνους δίσκους ἀλλήλους ἐφαπτομένους καὶ προσηρμοσμένους, τοὺς ὁποίους δὲν δύνανται νὰ ἀποσπάσωσι καὶ νὰ χωρίσωσι δέκα ἕξ ἵπποι, σύροντες ὁμοῦ διαίως. Μὲ τὸ ὡραῖον τοῦτο πείραμα ἀποδεικνύεται ἡ τῶν σωμάτων ἑλκυστικὴ πρὸς ἄλληλα δύναμις. Ἐφεῦρε προσέτι καὶ ἄλλην τινὰ ὡραίαν μηχανὴν, προλέγουσαν καὶ δεικνύουσαν τὰς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐσομένας μεταβολάς. Αὕτη ἐσχημάτιζεν εἰδωλίον τι ἀνθρωπόμορφον ἐξ ὑέλου, τὸ ὁποῖον εἰσήρχετο καὶ ἐκρύπτετο εἰς ἕνα σωλῆνα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο συννεφής· ἐξήρχετο δὲ τοῦ σωλῆνος, ὅτανἐπέκειτο εὐδία καὶ γαλήνη· ἐπειδὴ δὲ ὁ φυσικὸς προεμήνυε διὰ τῆς ῥηθείσης μηχανῆς τὴν βροχὴν καὶ τὰς ταραχὰς τῶν ἀνέμων, τὸν

ἐστοχάζετο ὁ ἁπλοῦς λαὸς, ὡς μάντιν καὶ γόητα. (Η μηχανὴ αὕτη ἐξέλιπεν, ἀφοῦ κατεσκευάσθη διὰ τοῦ ὑδραργύρου τὸ βαρόμετρον. Ο Οθων ἐγεννήθη τῷ 1602. καὶ ἐτελεύτησε τῷ 1686. ἐν Αμβούργῳ.

ΟΙΆΓΡΟΣ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης πατὴρ τοῦ περιφήμου μουσικοῦ Ορφέως.

ΟΪΑΓΡΟΣ, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Αριστοφάνους. Αρις.

ΟΙΆΞ, υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλημένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Εὐρ.

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ Ἥρωες, ἦσαν Ορφεὺς υἱὸς τῆς Καλλιόπης καὶ τοῦ Οἰάγρου, ἐκ τῆς πόλεως Πομπληΐδος ἐπαρχίας τῆς Θρᾴκης. Ηρακλῆς υἱὸς τοῦ Αμφιτρύωνος καὶ Αλκμήνης ἀπὸ τὸ Αργος· Αστέριος υἱὸς τοῦ Κομήτου ἐξ Απερεσίας. Πολύφημος, υἱὸς Ελάτου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν· Ιφικλος υἱὸς τοῦ Ιάσωνος ἐκ τῆς Φυλάκης. Αδμητος, υἱὸς τοῦ Κρηθέως τοῦ Φέρητος ἐκ Φερῶν. Εὔρυτος καὶ Αγχίων υἱοὶ τοῦ Ερμοῦ ἐξ Αλόπης. Αἰθαλίδης υἱὸς τῆς Φθιάδος· Κόρονος υἱὸς τοῦ Καινέως ἐκ πόλεως Γυρτῶνος· Μόψος υἱὸς τοῦ Αμπύκου καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ τῆς πόλεως Ορχομενοῦ. Αμπυκος υἱὸς τοῦ Τυταιρῶνος ἐκ Τυτάρου· Εὐρυδάμας υἱὸς τοῦ Κτιμένου ἐκ τῆς Ξινιάδος λίμνης· Μενώτιος, υἱὸς τοῦ Ακτορος· Εὐρυτίων υἱὸς τοῦ Ιρου Ακτορίδου· Εὐρυβώτης υἱὸς τοῦ Τελέοντος Οἰλεύς· Κάνθος υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας· Κλύτιος καὶ Ιφιτος υἱοὶ τοῦ Εὐρύτου ἐκ τῆς Οἰχαλίας. Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν υἱοὶ Αἰακοῦ ἀπὸ τὴν Αἴγιναν· Τίφυς Αγνιάδης ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν· Φάληρος υἱὸς τοῦ Τελέοντος ἀπὸ τὴν Αττικήν· Αργος Αριστορίδης· Φιλοίας Διονύσου Αραιθυρέηθεν· Ταλαὸς Αρήϊος καὶ Λεωδόκος υἱοὶ τοῦ Βίαντος καὶ Πυροῦς ἀπὸ τὸ Αργος· Υλας υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Δρύοπος. Ναύπλιος πατὴρ τοῦ Παλαμήδου· Ιδμων υἱὸς τοῦ Αβαντος τοῦ Αἰολίδου· Κάσωρ καὶ Πολυδεύκης ἀπὸ τὴν Σπάρτην· Λυγκεὺς καὶ Ιδας υἱοὶ τοῦ Αφαρέως· Περικλύμενος υἱὸς τοῦ Νηλέως· Αμφιδάμας καὶ Κηφεὺς υἱοὶ τοῦ Αλεοῦ· ἀπὸ τὴν Αρκαδίαν· Αγκαῖος υἱὸς τοῦ Λυκούργου τοῦ Αλεοῦ· Αὐγείας υἱὸς τοῦ Φόρμητος· Αστέριος καὶ Αμφίων υἱοὶ τοῦ Υπερασίου τοῦ Πέλλου· Εὔφημος Εργῖνος ἀπὸ τὴν Μίλητον· Αγκαῖος Μελέαγρος υἱοὶ Οἰνέως· Λαοκόων ἀδελφὸς Οἰνέως· Ιφικλος υἱὸς τοῦ Θεστίου· Παλαγκόνιος υἱὸς τοῦ Λέρνου· Ιφιτος υἱὸς τοῦ Ναυβόλου ἐκ Φωκίδος· Ζήτης καὶ Κάλαϊς υἱοὶ τοῦ Ερεχθέως ἀπὸ τὴν Θρᾴκην· Ακαστος υἱὸς τοῦ Πελίου· Ιάσων υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Αλκιμέδης. Οὗτοι ὅλοι ἐμβῆκαν εἰς τὸ πλοῖον Αργὼ, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ νὰ λάβουν ἐκεῖθεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας.

ΟΙ ΔΙΠΟΥΣ, υἱὸς τοῦ Λαΐου,

βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ιοκάστης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατὰ διαταγὴν ἑνὸς χρησμοῦ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος· ὅθεν λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυπήσας τοὺς πόδας του τὸν ἐκρέμασεν εἰς ἕνα δένδρον, εὑρὼν δὲ αὐτὸν ἄλλος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, τὸν ἔφερε πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περιβοίαν, ἥτις τὸν ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιόν της τέκνον, ὀνομάσασα αὐτὸν Οἰδίπουν διὰ τὸ οἴδημα τῶν ποδῶν του. Οὗτος χωρὶς τὴν θέλησίν του ἐφόνευσε τὸν πατέρα του τὸ 958. Π. Χ. καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν μητέρα του Ιοκάστην· ἀναγνωρίσας ἔπειτα τὴν μητέρα του, ἀπὸ τὴν λύπην του ἐτυφλώθη, ἡ δὲ μήτηρ του ἐκρεμάσθη.

Οἱ δέκα Αττικοὶ ῥήτορες, Αντιφῶν, Ανδοκίδης, Λυσίας ὁ Αθηναῖος, Ισοκράτης ὁ Αθηναῖος, Ισαῖος ὁ Χαλκιδεὺς ἢ Αθηναῖος, Αἰσχίνης ὁ Αθηναῖος, Λυκοῦργος ὁ Αθηναῖος, Δημοσθένης ὁ ἐκ τοῦ Παιονίου τῆς Αττικῆς, Υπερίδης ὁ Αθηναῖος, καὶ Δείναρχος ὁ Κορίνθιος.

Οἱ Εννέα Λυρικοὶ ποιηταί, καὶ αἱ ὀκτὼ ποιήτριαι· οἱ ποιηταὶ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Αλκμὰν, Αλκαῖος, Σαπφὼ, Στησίχωρος, Ιβυκος, Ανακρέων, Σιμωνίδης, Πίνδαρος, καὶ Βακχολίδης. Αἱ δὲ ποιήτριαι, Κρίννη, Μυρὼ, Μύρτις διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου, Κορίννη μαθήτρια τῆς Μύρτιδος, Τελεσίλλα, Πραξίλλα ἡ Σικυώνιος, Νόσσις, καὶ Ανώτη. Αὗται αἱ δύω τελευταῖαι ἔζων ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν μέγαν Αλέξανδρον. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ὁποίων σώζονται τινὰ ἀποσπάσματα.

Οἱ Ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος. Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος, Σόλων ὁ Αθηναῖος, Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, Περίανδρος τύραννος τῆς Κορίνθου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι τάττουσι τὸν Μύσωνα. Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, Βίας ὁ Πρηϊνεὺς, καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος.

Οἱ Πατριάρχαι, ὅσοι ὑπῆρξαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ Κατακλεισμοῦ.

Α΄. Ὁ Αδὰμ ἔζησεν ἔτη 930. καὶ ἐγέννησε τὸν Σὴθ τὸ 130 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Β΄. Ὁ Σὴθ ἔζησεν ἔτη 912, καὶ ἐγέννησε τὸν Ενὼς εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν.

Γ΄. Ἐνὼς ἔζησεν ἔτη 905, καὶ ἐγέννησε τὸν Καϊνὰμ τὸ 90. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Δ΄. Ὁ Καϊνὰμ ἔζησεν ἔτη 910, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαχαληὴλ, εἰς ἡλικίαν 70. ἐτῶν.

Ε΄. Ὁ Μαχαληὴλ ἔζησεν ἔτη 895. καὶ ἐγέννησε τὸν Ζαρὲδ τὸ 65 τῆς ἡλικίας του.

ς΄. Ὁ Ζαρὲδ ἔζησεν ἔτη 962, καὶ ἐγέννησε τὸν Ενὼχ, τὸ 162. ἔτος.

Ζ΄. Ὁ Ενὼχ ἔζησεν ἔτη 365, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλαν εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν.

Η΄. Ὁ Μαθουσάλας ἔζησεν 969 ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Λάμεχ, τὸ 187. τῆς ἡλικίας του.

Θ΄. Ὁ Λάμεχ ἔζησεν ἔτη 777, καὶ ἐγέννησε τὸν Νῶε τὸ 182 ἔτος. Επὶ τῆς Πατριαρχείας τούτου ἔγινεν ὁ παγκόσμιος κατακλεισμός. Ζ. Νῶε.

Οἱ Πατριάρχαι ἀπὸ τοῦ κατακλεισμοῦ ἕως τοῦ Αβραάμ.

Α΄. Ὁ Σὴμ Πατὴρ τοῦ Αφραξὰδ, ἔζησεν ἔτη 600.

Β΄. Αφραξὰδ πατὴρ τοῦ Σαλῆ. Εζησεν ἔτη 438.

Γ. Σαλῆς πατὴρ τοῦ Χεβὲρ· Εζησεν ἔτη 433.

Δ΄. Χεβὲρ πατὴρ τοῦ Φαλέζ. Εζησεν ἔτη 464.

Ε. Φαλὲζ πατὴρ τοῦ Ρεχοῦ. Εζησεν ἔτη 239.

ς΄. Ρεχοῦ πατὴρ τοῦ Σαρούζ. Εζησεν ἔτη 238.

Ζ΄. Σαρούζ πατὴρ τοῦ Ναχὼρ. Εζησεν ἔτη 230.

Η΄. Ναχὼρ πατὴρ τοῦ Θαρῆ. Εζησεν ἔτη 148.

Θ΄. Θαρὴς πατὴρ τοῦ Αβραάμ. Εζησεν ἔτη 145. Ο Αβραὰμ Εζησεν ἔτη 175.

Ὁ ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ υἱὸς τοῦ Αντιφάτου, ἐξ Αργους, πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Αμφιάρεω, καὶ πάππος τοῦ Αλκμαίωνος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ηρακλέους κατὰ τῆς Τρωάδος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὅμ.

Ὁ ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Τρίκκης, ἔζη τὸ 98 Μ. Χ. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων, εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, καὶ εἰς τὴν Αποκάλυψιν, τὸ ὁποῖον εἶναι μία συνάθροισις ἐκ διαφόρων πατέρων τῆς ἐκκλησίας. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του ἐν Βερώνῃ τὸ 1532. καὶ ἐν Παρισίοις εἰς δύω τόμους τὸ 1630. ὑπὸ τοῦ Μοράλου.

Ὁ ΑΙΓΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεωδάκου, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν· νέος ὢν ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Αργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Εὐριώπιδα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἴαντα. Ὅμ.

Οἱ ΑΙΓΥΠΤΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. Απολδρ.

Οἱ ΑΙΜΗ, μία τῶν 50. θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

Οἱ ΑΚΟΛΑΜΠΑΔΙΟΣ ὁ ἐκ τῆς κώμης Ρεϊσπεργίου, δόκιμος εἰς τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν, καὶ Εβραϊκὴν διαλέκτους, μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῆς ἁγίας Βριγίττης, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποστατήσας, ἔλαβε γυναῖκα. Ητον ὀπαδὸς τοῦ Ζουίγγλίου, ὅμως δὲν ἐσυμφώνει μὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ Κυριακοῦ ῥητοῦ· τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου· ἐξέδωκε βιβλίον περὶ γνησίας ἐκθέσεως τῶν Κυριακῶν λογίων, τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι δηλοῖ σχῆμα, σημεῖον, τύπον καὶ σύμβολον. Ετελεύτησε τὸ 1632. ἐτῶν 49.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ, Ἕλλην, ὅς τις ἐφονεύθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ομ. Ιλ.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ, φιλόσοφος κυνικὸς ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας· ἔζη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος· τὰ συγγράμματά του δὲν ἀπεσώθησαν. Σουί.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξίωνος· εἶχε θυγατέρα τὴν ὡραίαν Ιπποδάμειαν, καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν Γαμβρόν του ἀνέβαλλε πάντοτε τὸν γάμον τῆς θυγατρός του· ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν ἐζήτουν πολλοὶ εἰς γυναῖκα ἐσύστησεν ἀγῶνα ἁρματοδρομίας, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι, ἐκεῖνος θέλει λάβει τὴν θυγατέρα του, καὶ τὴν βασιλείαν, ὅς τις ἤθελε τὸν νικήσει τρέχων εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ὁ δὲ νικηθεὶς θέλει φονεύεται ὑπ' αὐτοῦ· ὁ Οἰνόμαος ἐνίκα καὶ ἐφόνευε πολλούς, ἐλθὼν δὲ ὁ Πέλωψ ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον, καὶ ἔλαβε κατὰ τὴν συμφωνίαν τὴν Ιπποδάμειαν εἰς γυναῖκα.

ΟΙΝΟΠΙΔΗΣ, μαθηματικὸς, ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Αναξαγόρου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐκλειπτικῆς γραμμῆς. Πλάτ.

ΟΙΝΟΨ, πατὴρ τοῦ Λυώδους, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ιθάκῃ. Ὅμ.

ΟΙΝΩΤΡΟΣ νεώτερος υἱὸς τοῦ Αυκάονος βασιλέως τῆς Αρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πευκατίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ιταλίας, ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν, καὶ τὴν χώραν Οἰνωτρίαν· Παυσ.

ΟΙΟΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκεν ὡς ὄϊν μεταξὺ τῶν Λύκων, ὅτε ἀπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Ηρόδ.

ΟΙΩΝΙΧΟΣ Αθηναῖός τις ἀσώτου καὶ φαύλου διαγωγῆς. Αριστ.

ΟΙΩΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Αυκυμνίου ἐκ Μιδέας πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος [τοῦ Ηρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ιπποκόοντος. Πίνδ.

ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ, Αὔγουστος Γάϊος Ιούλιος Καῖσαρ, υἱὸς Οκταβίου καὶ τῆς Δικαίας θυγατρὸς τῆς Ιουλίας, ἀδελφῆς τοῦ Καίσαρος. Εγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 63. Π. Χ. ὁ πάππος του ἦτο Δήμαρχος, καὶ στρατιωτικὸς εἰς τὴν Σικελίαν. Οταν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του καὶ ἐφονεύθη ὁ Καῖσαρ τὸ 44. αὐτὸς ἦτο 18 χρόνων, καὶ εὑρεθεὶς εἰς τὴν Ελλάδα καὶ μαθὼν ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὡς κληρονόμος τοῦ Καίσαρος· ἡ δὲ Γερουσία θέλουσα νὰ τὸν ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ Αντωνίου, ὕψωσεν ἕνα ἀνδριάντα, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν μὲ τοὺς ὑπάτους· καὶ νικηθέντων τῶν Αντωνίων καὶ τῶν Υπάτων ἔμεινε κύριος ὁ Οκταβιανὸς ὅλης τῆς στρατιᾶς. Ελαβε καὶ τὸ ἀξί-

ωμα τοῦ Πουντίφηκος· ἔκαυσε τὰ βιβλία τῶν Σιβύλλων, μετεσχημάτισε τὸ καλενδάριον, κατέστησε νόμους εἰς τοὺς ὑπηκόους του ἐξαλείψας τὰς καταχρήσεις, καὶ οὕτως ἀπέθανεν εἰς τὴν Ατέλλην πόλιν τῆς Καμπανίας. τὸ 39. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων. Ετάφη δὲ ἐν Ρώμῃ εἰς τὸ Μάρτιον πεδίον καλούμενον, ἀνὴρ γενόμενος ἄξιος, καὶ δικαίως ὑπὸ τῶν πλειόνων θεὸς νομισθείς· καθότι μήτε ἐν πολέμοις θέλει δείξει ἡ τύχη ἀνδρειότερον ἄνδρα, μήτε ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθ' οὓς χρόνους αὐτὸς ἐμονάρχησε, παραίστησεν ἡ προαίρεσις μετριώτερον· καθότι ἐφάνη παιδαγωγὸς πάντων ἄριστος, πιστότατος μὲν τοῖς φίλοις, μεγαλοδωρότατος δὲ εἰς ἅπαντας. Εκλέγων δὲ τοὺς ἀξίους τοὺς ἐτίμα μὲ ἀξιώματα ἀφειδῶς, μὲ προαίρεσιν νὰ τοὺς ἔχῃ πλησίον ὡς ἰσοτίμους. Εντεῦθεν λοιπὸν ἤνθησε μᾶλλον εἰς τὸν καιρόν του ἡ ἐπικράτεια τῶν Ρωμαίων· Πρῶτον μέν, ἐπειδὴ κατὰ πάντα ἔπαυσεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. καὶ δεύτερον προσετέθησαν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων ἡ Αἴγυπτος, ἡ Κανταβρία, ἡ Δαλματία, ἥτις καὶ πρότερον μὲν πολλάκις ἐνικήθη, εἰς αὐτὸν ὅμως ὑπετάγη δι' ὅλου. καὶ πρὸς τούτοις οἱ Ιλλυριοί, καὶ Παίονες, καὶ Ακυτανοί, καὶ Ρητίαι, καὶ Βενδέλικος, καὶ Σάλασσος πλησίον τῶν Αλπείων ὀρέων· ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ ἡ Ποντικὴ παραλία, καὶ αἱ μέγισται μάλιστα πόλεις αὐτῆς, ὅτε ὁ Βόσπορος καὶ τὸ Παντικάπαιον· καὶ πρὸς τούτοις οἱ Δάκες καὶ Γερμανοί, νικηθέντες πολλάκις ἐξώκισθησαν πέρα τοῦ ποταμοῦ Αλβίου, ὅς τις ῥέει διὰ μέσου Βαρβάρων πολὺ ἀνωτέρω τοῦ Ρήνου· ἔφερε δὲ εἰς τέλος εὐτυχῶς τὸν πόλεμον τοῦτον διὰ τοῦ στρατηγοῦ Δρούσου, ὁ ὁποῖος ἦτον αὐτοῦ πρόγονος· τὸν δὲ πρὸς τοὺς Παίονας αὖθις διὰ τοῦ Τιβερίου, ὅς τις ἦτο καὶ αὐτὸς πρόγονος αὐτοῦ· ἐκ τούτων δὲ αἰχμαλωτίσθησαν τεσσαράκοντα χιλιάδες ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ἀποικίαν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου· τότε ἔστειλαν καὶ οἱ Ινδοὶ πρεσβείαν περὶ φιλίας, οἱ ὁποῖοι μήτε ἐξ ἀκοῆς ἐγίνωσκον πρότερον τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων. Οἱ δὲ πέριξ βάρβαροι τοσοῦτον ἀγαποῦσαν αὐτὸν, ὥστε πολλοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ἔκτισαν πόλεις εἰς τὸ ὄνομά του· καὶ ἕκτοτε σώζονται αἱ Καισάρειαι. Πολλοὶ δὲ αὖθις ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔλθωσιν εἰς θέαν τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἦλθον εἰς Ρώμην, καὶ φορέσαντες Ρωμαϊκὴν στολὴν, ἠκολούθουν ἐν τῇ πόλει, ἢ τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ, ἢ τὸν ἵππον· ἀποθανὼν δὲ, αὐτὸς πρῶτος ἐκηρύχθη θεὸς, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν Τιβέριον Καίσαρα, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ πρόγονος αὐτοῦ, καὶ γαμβρὸς ἐκ θυγατρὸς, καὶ τέλος πάντων υἱὸς θετὸς ἐν ταὐτῷ.

ΟΚΤΑΪΣ, καλούμενος ὑπὸ τῶν Μογόλων Ουυκοτὲλ, τρίτος υἱὸς τοῦ Γιαυχισκὰν, παρῆτησε τὸ βασίλειον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἀφήσει ὁ πατήρ του, ἀλλ' οἱ ἀδελφοί του καὶ οἱ συγγενεῖς του τὸν ἐκάθισαν μὲ βίαν εἰς τὸν θρόνον. Ητον ἀνδρεῖος, συνετὸς, γενναῖος, κάλλιστος διοικητὴς, καὶ πολλὰ ἐλεύθερος. Λέγεται ὅτι διεμοίρασε ποτὲ χαρίσματα εἰς ποσότητα χρυσοῦ ἀπίθανον. Ητον ὅμως πολλὰ τρυφηλός· ἀπέθανεν εἰς τὴν Κίναν εἰς ἡλικίαν 56. χρόνων τὸ 1241 βασιλεύσας χρόνους 11.

ΟΛΒΕΡΣΗΣ, ἀστρονόμος περίφημος ἀπὸ τὴν Βρέμαν, πόλιν τῆς Γερμανίας. Τὴν 28. Μαρτίου 1802. ἀνεκάλυψεν ἕνα δεύτερον πλανήτην, μεταξὺ τοῦ διαστήματος τοῦ Αρεως καὶ τοῦ Διὸς καὶ τὸν ὠνόμασεν Αθηνᾶν. Τὸ 1807. ἀνεκάλυψεν ἕτερον τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Βέσταν.

ΟΛΒΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιβανυλίου, ἡγεμὼν τῆς Μωλάσσης ἐν Καρίᾳ. Ηρόδ.

ΟΛΓΑ ἢ ΟΛΗΓΑ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ρωσσίας Ιγωρίου τοῦ εἰδωλολάτρου. Αὕτη, ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός της ἔμεινεν ἐπίτροπος τοῦ νηπίου υἱοῦ της Σβαιτεσλαβίου· ἦτο γυνὴ χρηστὴ καὶ φιλάνθρωπος, καὶ δείχνουσα πάντοτε ἀγάπην πρὸς τοὺς εἰς τὴν χώραν της χριστιανούς· συνέλαβε πόθον διακαῆ νὰ δεχθῇ τὸ βάπτισμα. Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔπλευσεν ἀπὸ Χερσῶνος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου τὴν ὑπεδέχθη ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Ζ'. ὁ Πορφυρογέννητος. Ο τότε Πατριάρχης Πολύευκτος τὴν ἐκατήχησεν εἰς τὰ θεῖα καὶ τὴν ἐβάπτισεν· Ο δὲ Αὐτοκράτωρ ἔγινεν ἀνάδοχός της καὶ τὴν μετωνόμασεν Ελένην. Η Ελένη ἔζησε θεαρέστως, καὶ μετέβη συνοδευμένη μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς εἰς τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Οἱ Ρῶσσοι ἑορτάζουσι τὴν μνήμην της κατὰ τὴν 11. τοῦ Ιουλίου μηνός.

ΟΛΙΒΑΡΕΖΗΣ, μυστικὸς σύμβουλος τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας Φιλίππου τοῦ Δ'. ἦτο φιλόδοξος, δίσπιστος, ἐκδικητικὸς, δεσποτικὸς καὶ ἄσπλαγχος· ἐδιοίκησεν ὅμως τὴν Ισπανίαν μὲ εὐσπλαγχνίαν καὶ πραότητα. Οὗτος θεωρῶν τὸν Μωάμεθ μέγαν πολιτικὸν, διώρισε τὸν Οβέλην καὶ μετέφρασε τὸ Κοράνιον, καὶ ἐπροσπάθησεν εἰς πολλὰς περιστάσεις νὰ μιμηθῇ τὸ πολίτευμα τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε.

ΟΛΙΒΙΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, περιηγητὴς θαυμάσιος. Περιῆλθε τὴν Τουρκίαν, Αἴγυπτον καὶ Περσίαν εἰς ἑξαετὲς καιροῦ διάστημα· ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν μερῶν τούτων, οἷον περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου μέρους, περὶ τοῦ κλίματος, ὑδάτων, ποταμῶν, ὀρέων κ. λπ. Περὶ τοῦ ἤθους καὶ χαρακτῆρος τῶν διαφόρων κατοίκων, κ. κ. τ. λ. Ἦνθει τὸ 1790 Μ. Χ.

ΟΛΟΡΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ηρόδοτ.

ΟΛΟΦΟΣ Εριξένος, Σβέκος τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς καὶ γεωγράφος· Περιῆλθε τὰς Ινδίας καὶ τὴν Ιαπωνίαν, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις· Αφῆκε καὶ σύγγραμμα γεωγραφικὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων. Ἔζη τὸ 1648 Μ. Χ.

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΣ, θυγάτηρ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ηπείρου, γυνὴ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, περίφημος διὰ τὴν ζυλοτυπίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν ἄνδρα της. ὁ Φίλιππος δυσαρεστημένος ἐκ τούτου τὴν ἐχωρίσθη καὶ ἔλαβε τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ Αττάλου.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ, περίφημος Γαλλὶς, ἐστάθη πολλὰ πεπαιδευμένη τοῦ αἰῶνός της· ἦτο φιλάνθρωπος καὶ φιλελεύθερος. τὸ 1793. τὸ δικαστήριον τῆς ἀποστασίας τὴν ἀπεκεφάλισεν εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων.

ΟΛΥΜΠΙΑ γυνὴ τοῦ Ουρβανοῦ· Αὕτη, ἔτι ζώντος τοῦ ἀνδρός της, ἠγάπα τὸν ἀδελφόν του Ιννοκέντιον· ἀποθανόντος δὲ τοῦ ἀνδρός της, ὁ Ιννοκέντιος συνεφθείρετο μὲ τὴν νύμφην, καὶ πάντα κατὰ τὴν γνώμην της ἐποίει, ἀπείρους σωροὺς χρημάτων καταφλείρων. Τέλος ἀπέθανεν ὁ Ιννοκέντιος, καὶ ἡ Ολυμπία ἐκβληθεῖσα τῆς Ρώμης διεφθάρη ἀπὸ λοιμικὴν ἀσθένειαν.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν Πλατωνικῶν φιλοσόφων· ἔζη τὸ 550. Μ. Χ. Συνέγραψε διάφορα ὑπομνήματα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ χωριστὰ εἰς τὰ τοῦ Αλκιβιάδου, ὅπου περιγράφει καὶ τὸν βίον τοῦ Πλάτωνος· εἰς αὐτὸ εὑρίσκονται περισσότερα σημειώματα παρὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Λαερτίου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τούτων συμπεραίνεται ὅτι δὲν εἶναι οὗτος ὁ Ολυμπιόδωρος, ὅστις συνέγραψε μυστήριον εἰς τὸν Θεοδόσιον τὸν μικρὸν, ἀλλ' ἄλλος τις.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ, διάκονος τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας· ἔζη περὶ τὸ 650. Συνέγραψεν ὑπόμνημα ἐξήγησιν εἰς τὸν Ιὼβ καὶ Ιερεμίαν, καὶ σχόλια εἰς τὸν ἐκκλησιαστὴν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν εἰς τὸν ιγ'. τῆς βιβλιοθήκης τῶν πατέρων, εἰς τὰ Παρίσια.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ Αλεξανδρεὺς, περιπατητικὸς φιλόσοφος, συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὰ Μετεωρολογικὰ τοῦ Αριστοτέλους, ἐκδοθ. ἐν Βενετ. τὸ 1551. ἔζη τὸ 550. Μ. Χ.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ, ποιητὴς, χημικὸς καὶ ἱστορικός· Εγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 400. Εστάλη πρέσβυς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Οὔγγρων Δονάτην. Συνέγραψε γενικὴν ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τὸ 407. μέχρι τοῦ 425. εἰς

βιβλία 12. ἐξ αὐτῶν μερικαὶ ἐκλογαὶ ἀπεσώθησαν ἀπὸ τὸν Φώτιον ἐκδεδομέναι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Συλβουργίου, τῶν ἑλασσόνων Ρωμαϊκῶν ἱστοριογράφων εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ἱστορικῶν τῆς Βυζαντίδος τοῦ Λαβδέ.

ΟΛΥΜΠΟΣ, ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσίου· ἔζη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὅς τις κατὰ τὸν Πλούταρχον εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν τελετῶν.

ΟΜΑΡ υἱὸς τοῦ Χατὰπ, εἷς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μωάμεθ πρότερον, ἔπειτα κλίνας εἰς τὰ δόγματά του τῷ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα καὶ ἔγινεν εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον πιστούς του φίλους, καὶ ἀπόστολος τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. Ητον ἀνδρεῖος εἰς τὸν πόλεμον, καὶ σταθερὸς εἰς τὴν θρησκείαν, ἡ φιλανθρωπία του εἰς πάντα καὶ ἡ φιλελευθερία του ἦτον ἀπερίγραπτος· ἐστάθη βασιλεὺς τῶν Ἀράβων, καὶ ἐστάθη ὁ νεώτερος Καλίφης, ἤτοι κληρονόμος τοῦ Μωάμεθ προσθέτων πρῶτον τίτλον Ἐμὰρ Οὐλιμάνην δηλαδή, αὐτοκράτωρ τῶν πιστῶν· τὰ στρατεύματά του ἐκυρίευσαν τὴν Δαμασκὸν, καὶ σχεδὸν ὅλην τὴν Συρίαν, τὸ 635. Ἐκυρίευσε μὲ συνθήκας τὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸ δὲ 636, τὴν Φοινίκην, τὸ 644, τὴν Περσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Γιὰζ δέργης ὁ τελευταῖος μονάρχης εἰδωλολάτρης. Ὁ ἀρχιστράτηγός του τὸ 640. ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον, καὶ μέρος τῆς Λυδίας· ἀφοῦ ἠὔξησε τὸ βασίλειον καὶ τὴν θρησκείαν, τὸν 10 χρόνον τῆς βασιλείας του κατεδιώχθη ἀπὸ ἕνα εἰδωλολάτρην Πέρσην, ὅς τις τὸν ἐπλήγωσε θανατηφόρως, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 63· χρόνων, ἀφήσας λύπην εἰς τοὺς ὑπηκόους του διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν του. Τὸ φαγητόν του ἦτο ψωμὶ, τὸ δὲ ποτόν του ὕδωρ, καὶ ἐνίοτε ἄλας μὲ χόρτα καὶ ὄσπρια. Δὲν ἠθέλησε νὰ κληρονομήσῃ ὁ υἱός του τὸ βασίλειον τῶν Ἀράβων, ἀλλὰ διώρισεν ἓξ ἄνδρας τοὺς πλέον φρονίμους καὶ πεπαιδευμένους καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκλέξουν ἕνα ἄνδρα, νὰ ἔχῃ εὐθύνην τῶν πράξεών του. Διὰ προσαγῆς τούτου κατεκάη ἡ θαυμαστὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐκείνη τῆς Αλεξανδρείας βιβλιοθήκη ἥτις συνίσατο ἀπὸ ἑπτακοσίων χιλιάδων βιβλίων. Εἰς τί χρησιμεύει, εἶπεν ὁ φοβερὸς οὗτος Ομάρ, εἰς τί χρησιμεύει ἡ ἄπειρος αὕτη πληθὺς τῶν βιβλίων; Ἐὰν αὐτὰ περιέχωσι δόγματα ἐναντία τῆς τοῦ Κορὰν διδασκαλίας πρέπει νὰ καῶσιν ὡς ἐπικίνδυνα· ἐὰν δὲ διδάσκωσι τί περισσότερον τῆς τοῦ Κορὰν, πρέπει νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὰς φλόγας ὡς περιττά. Μόλις διεσώθησαν ἐξ αὐτῆς τῆς πυρκαΐᾶς 700 σώματα βιβλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεφυλάχθησαν τὰ συγγράμματα τοῦ Ιπποκράτους, τοῦ Αριστοτέλους, τοῦ Διοσκορίδου καὶ Γαληνοῦ. λέγουσιν ὅτι οἱ Οθωμανοὶ μεταχειριζόμενοι τὰ βιβλία ἀντὶ διὰ ξύλα, ἐζέσταιναν μὲ αὐτὰ καθεκάστην τέσσαρας χιλιάδας λουτρὰ εἰς ἓξ μηνῶν διάστημα.

ΟΜΑΡ, υἱὸς τοῦ Απουλαζὴζ, ἐστάθη ιγ'. καλίφης διάδοχος καὶ κληρονόμος τοῦ Μωάμεθ. Εκλέχθη τὴν δ'. Οκτωβρίου 717. ἐβασίλευσε περὶ τοὺς δύω ἥμισυ χρόνους, καὶ ἐφαρμακώθη ἀπὸ ἕνα του οἰκιακὸν, τὸν ὁποῖον ἠπάτησαν μὲ μίαν ποσότητα χρημάτων ἄλλοι Πρίγγιπες ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ομάρ. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἐπωνομάσθη Ἄλ-ἀδὲλ. ἤ Δίκαιος. ἐστάθη καλοκἀγαθος, φιλάνθρωπος, πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν, καὶ ἄγρυπνος εἰς τὰ τῆς βασιλείας του· ἐπεθύμει νὰ ἦναι μᾶλλον πατὴρ τῶν ὑπηκόων του παρὰ δεσπότης· Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 40. χρόνων· ἦτον σώφρων, μέτριος, διότι ἔζη μόνον μὲ τὸ γάλα, καὶ ὀλίγους χουρμάδας. Δὲν ἐφόρει ποτὲ λαμπρὰ φορέματα, καὶ ἐκάθητο περισσότερον ἐπάνω εἰς τὴν γυμνὴν γῆν· ὅταν ἐγνώρισεν ὅτι τοῦ ἔδωκαν τὸ θανατηφόρον φαρμάκι ἔκραξε τὸν αἰχμάλωτον, ὅστις τῷ ἔδωκε τὸ φαρμάκι, καὶ μὲ ταπεινὴν φωνὴν τὸν ἠρώτησε διατὶ τὸν ἐφαρμάκωσεν· ὁ αἰχμάλωτος ἀπὸ φόβον ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ κάλλιστος Καλίφης μὲ ἀταραξίαν ψυχῆς τῷ εἶπε δίδων εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ χρήματα, λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ ὕπαγε νὰ τὰ μοιράσῃς εἰς τοὺς πτωχούς, καὶ φύγε ἀπ' αὐτὸ τὸ παλάτιον πρὶν ν' ἀκουσθῇ τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον ἔπραξες.

ΟΜΒΟΛΔΟΣ Αλέξανδρος Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς, γεωγράφος καὶ φυσιολόγος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν ἐπὶ τοὺς τροπικοὺς τόπους τοῦ νέου κόσμου μὲ ἐπισημοτάτας ἀνακαλύψεις. Η περιήγησις αὕτη, ἥτις μόλις ἐξεδόθη εἶναι ἀξιέπαινος, διότι τὰ πολλὰ αὐτῆς μέρη κρίνονται ἐντελῆ· ὥστε ἀναπαύουσιν ἐν ταυτῷ τὴν φιλομάθειαν καὶ τοῦ Γεωγράφου, καὶ τοῦ Φυσικοῦ, καὶ τοῦ Πολιτειογράφου, καὶ τοῦ Αρχαιολόγου. Ηνθει δὲ περὶ τὸ 1800. Μ. Χ.

ΟΜΒΡΕΗΣ Γιλβέρτ, Αγγλος τις Ιππεύς, ἄριστος γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Εζη τὸ 1580 Μ. Χ.

ΟΜΗΡΟΣ, ὁ Κορυφαῖος, καὶ πατὴρ ὅλων τῶν ποιητῶν, ἡ πηγὴ πασῶν τῶν γνώσεων, καὶ ἡ αἰώνιος δόξα τοῦ Ελληνικοῦ γένους. Η φύσις δὲν ἐγέννησε τοιοῦτον ἄλλον ποιητὴν ἔχοντα ἀνελειπῶς τὰ χρειώδη προτερήματα τῶν ἐνδοξοτέρων ποιητῶν, τὴν τέχνην, τὴν δύναμιν τὴν κρίσιν, τὴν οἰκονομίαν τῶν ἐπιχειρημάτων, τὴν ἁρμονίαν τῶν στίχων, τὴν θαυμασίαν ποικιλότητα τῶν χαρακτήρων, καὶ τὴν ἀξιοπρέ-

πειαν εἰς τὰ πάντα. Ἑπτὰ πόλεις καυχῶνται διὰ τὴν γέννησίν του· Σμύρνη, Χῖος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι. Ἔζη τὸ 1040. Π. Χ. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Μαίων καὶ ἡ μήτηρ του Κριθηΐς· διδάσκαλός του ἐστάθη ὁ Φήμιος, ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἔλαβε τὴν μητέρα τοῦ Ομήρου εἰς γυναῖκα καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐκληρονόμησεν ὁ Ὅμηρος τὴν περιουσίαν καὶ τὸ σχολεῖον, ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, Αἴγυπτον, Ασίαν, καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἐκ τῶν ἀμιμήτων συγγραμάτων του σώζονται τὰ ἑπόμενα. Βατραχομυομαχία, ἤτοι πόλεμος τῶν βατράχων καὶ ποντικῶν, ποίημα ἀστειότατον. Εκδ. ἐν Βενετίᾳ τὸ 1486. ἐπιγράμματα. Εκδ. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1306. Ιλιάς, ποίημα ἡρωϊκότατον, καὶ ἀθάνατον τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Οδύσεια, ποίημα ἡρωϊκόν, ἐξιστοροῦν τὴν πλάνην τοῦ Οδυσσέως ἐπιστρέφοντος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος εἰς τὴν Ἰθάκην πατρίδα του. Ἐξεδόθη πολλάκις κατὰ διαφόρους καιρούς· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἐκείνη τοῦ σοφοῦ Κοραῆ μετὰ σχολίων, Εκδ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1811 καὶ 1820. εἰς μικρὰ τομίδια. Ὁ Νικόλαος Κεφαλᾶς Ζακύνθιος εὑρισκόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν 15 Νοεμβρίου 1830. ἐξέδωκε μίαν εἰδοποίησιν ἀποδεικνύων ὅτι ὁ ἀθάνατος καὶ μέγας Ὅμηρος ἦτον Ιθακήσιος, ἐκ τῶν ἐξῆς. Ὑπῆγεν, ἀναφέρει, χάριν περιεργείας εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, περιῆλθεν ὅλα τὰ ἐκεῖσε μοναστήρια καὶ εὗρεν εἰς αὐτὰ πολλὰς βιβλιοθήκας, τὰς ὁποίας ἡ μοναχικὴ ἀμάθεια ἀφίνει νὰ σήπωνται καὶ νὰ φθείρωνται ἀπὸ τὸν κονιορτὸν καὶ σκώληκας εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μοναστηρίου Βατοπεδίου. Ερευνῶν δὲ μεταξὺ τούτων εὗρεν ἕνα ὀγκώδη κύλινδρον ἀπὸ πάπυρον, σκεπασμένον ἐκ τοῦ κονιορτοῦ ἀλλ' ἀβλαβῆ ἐκ τῶν σκωλήκων· εἶδε δὲ γραμμένον μὲ Ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας πολλὰ συντόμους καὶ παλαιοτάτους τὰ ἑξῆς 16.» Ιλιὰς τοῦ Θείου στιχουργοῦ Ομήρου γεννηθέντος εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην υἱοῦ τοῦ Φιλομένους καὶ Χρυσαῆς, συγχρόνου τοῦ ἄρχοντος τῶν Αθηνῶν Διογένους, καὶ τοῦ νομοθέτου Λυκούργου βασιλέως τῆς Λακεδαιμονίας, ἀντιγραφεῖσα παρ' ἐμοῦ Θεοφράστου ἐν Αθῆναις πατρίδι μου, ἐπὶ ἄρχοντος Σιμωνίδου τὴν 117. Ολυμπιάδα.« Εἰς τὸ πλάγιον αὐτῆς ἐσημείωσεν ὁ Κεφαλᾶς τὸ ὄνομά του. Αὐτὸς ὁ πολύτιμος ἀρχαιότατος πάπυρος, λέγει ὁ προηγούμενος Παρθένιος Κερκυραῖος, εὑρέθη εἰς τὴν πολυάριθμον βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ 1428. Ανδρόνικος ὁ υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Εμμανουὴλ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐσχάτου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ὅς τις μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας ἀνδρείως ἐτάφη μὲ τὴν Αὐτοκρατορίαν του τὸ 1453. Αὐτὸ τὸ χειρόγραφον τὸ παρέδωκεν ὁ ῥηθεὶς Παρθένιος εἰς τὸν σκευοφύλακα νὰ τὸ φυλάξῃ εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν του. Ὁ Ὅμηρος ὁ μόνος ποιητὴς, τοῦ ὁποίου τὰς μαρτυρίας δύναται νὰ ἀναφέρῃ ὁ ἱστορικὸς καὶ ὁ Γεωγράφος, ὑπάρχει ὁ ἀρχαιότατος συγγραφεύς, ὅς τις μᾶς ἄφησε τὰ Γεωγραφικὰ τοῦ ἑαυτοῦ αἰῶνος. Η λεπτομερεστάτη ἀκρίβεια τῶν περιγραφῶν αὐτοῦ ἀποδεικνύει πόσον αὗται συμφωνοῦσι μὲ τὴν τότε γνωστὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἡ Γεωγραφία αὐτοῦ ἦτο μόνον Γεωγραφία τῶν Ελλήνων οἱ ὁποῖοι τότε ἤρχισαν νὰ ἀνακύπτωσιν ἐκ τῆς βαρβαρότητος. Εἶναι πιθανὸν, ὅτι τὰ γεωγραφικὰ τῶν συγγχρόνων αὐτοῦ Φοινίκων ὑπῆρχον πολὺ ἐκτενέστερα. Ο Κορυφαῖος οὗτος τῶν ποιητῶν φαίνεται ἀναμφιβόλως ὅτι ἐγνώριζε τὴν φύσιν, τὴν κατασκευὴν καὶ ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅσον ἦτον δυνατὸν εἰς τοὺς τότε καιρούς. Επειδὴ εὑρίσκομεν εἰς τὰ θαυμάσιά του ποιήματα, πολλὰς φυσιολογικὰς, ἀνατομικὰς καὶ χειρουργικὰς εἰδήσεις. Μανθάνομεν ἐν τούτοις τὴν μέθοδον, μὲ τὴν ὁποίαν ἰάτρευον τότε τὰ τραύματα καὶ τὰς πληγάς· μανθάνομεν τὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τινῶν βοτάνων καὶ ἄλλα πολλὰ περιεργείας ἄξια. ἐξ αὐτοῦ μανθάνομεν, ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡ μέθοδος τοῦ σχίζειν καὶ πλατύνειν τὰ τραύματα, τοῦ ἐγχαράττειν τὰ φλογισμένα αὐτῶν μέρη, τοῦ πλύνειν καὶ καθαίρειν μεθ' οἴνου τὰ ῥυπαρὰ ἕλκη κ. λ. π.

ΟΜ-ΧΑΠΙΠΟΥ, θυγάτηρ τοῦ Αβοὺ-Σοφιὰν, ἡ ἐννάτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη ἐπὶ τοῦ πολέμου τῆς Χαϊβὰρ, χώρας τῆς Μεσοποταμίας· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 62. χρόνων. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ τοῦ Αβοὺ-Σοφιὰν πατρός της, ὅτι ἐστάλη πρέσβυς ἀπὸ τοὺς πατριώτας του εἰς τὸν Μωάμεθ διὰ νὰ δεχθῇ τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς εἰς τὴν Μέκκαν, καὶ φθάνων ἐκεῖ ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκον, ὅπου ἐκατοίκει ἡ θυγάτηρ του, καὶ ἐνῶ τὴν παρεκάλει νὰ μεσολαβήσῃ εἰς τὸν Μωάμεθ περὶ τῆς ἀποστολῆς του ἠθέλησε νὰ καθήσῃ εἰς τὸ στρῶμά της, ἀλλ' αὐτὴ εὐθὺς τὸ ἐσήκωσεν· ὁ πατήρ της δυσαρεστημένος τὴν ἐζήτησε τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι αὐτὸ εἶναι στρῶμα ὅπου κάθηται ὁ Μωάμεθ ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ, καὶ σὺ ὡς εἰδωλολάτρης δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ καθήσῃς.

ΟΜΦΑΛΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λυδῶν Ιορδάνου, καὶ γυνὴ τοῦ Τιμώλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασίλευσε μόνη εἰς τὴν Λυδίαν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ηρακλῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ἐπωλήθη ὡς δοῦλος

καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν αὐτόθι, ἐνδεδυμένος γυναικεῖα φορέματα καὶ ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ.

Ὄ ΜΦΙΣ, βασιλεὺς Ινδός, οὗτος ὑπετάχθη εἰς τὸν μέγαν Αλέξανδρον καὶ τῷ ἐπρόσφερε δῶρα 56. ἐλέφαντας, καὶ ἄλλα ζῶα θαυμαστὰ τὸ μέγεθος.

Ο ΝΑΡΟΣ, ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐπὶ τῆς Νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Θησεὺς τὴν ἄφησεν ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου.

ΟΝΓΙΟΣ Βοῦδος, ἔνδοξος Αγγλος τοῦ αἰῶνός του. οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Κεϋλόνης Κάνδυον. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1785 Μ.Χ.

Ο ΝΗΣΑΝΔΡΟΣ, πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ πρώτου αἰῶνος, συνέγραψε στρατηγικὸν τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἑλληνικῶν καὶ λατινικῶν Συγγραμμάτων περὶ τῆς τέχνης ταύτης, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν καὶ ἐν Παρισίοις ὑπὸ Α. Κοραῆ μετὰ σημειώσεων κριτικῶν.

Ο ΝΗΣΙ ΚΡΙΤΟΣ, ὁ Αἰγινεὺς ἐσυντρόφευσε τὸν Αλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του καὶ ἐστάθη ναύκληρος εἰς τὸ μεγαλήτερον πλοῖον τοῦ στόλου. Οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκστρατείας ταύτης, ἀλλ᾽ ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἐκφράσεών του ἀποδεικνύει τὸ σύγγραμμά του ψευδές.

ΟΝΗΣΙΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέρσιος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ηρόδ.

Ο ΝΗΤΗΣ, Καρύστιός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διάβασιν διὰ τῶν ὀρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ηρόδ.

ΟΝΟΜΑΚΡΙΤΟΣ, μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Αθήναις, ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ἐκ τῶν Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ιππάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Ηρόδ.

ΟΝΟΜΑΡΧΟΣ στρατηγὸς τῶν Φωκέων, οὗτος ἐπολέμησε μὲ τὸν Φίλιππον, κατὰ πρῶτον ἐνίκησεν, ἔπειτα ἐνικήθη αὐτὸς καὶ τὰ στρατεύματά του, καὶ ἐφονεύθη εἰς τὸν πόλεμον, τὸ δὲ σῶμά του ἐσαυρώθη διὰ προσταγῆς τοῦ Φιλίππου.

ΟΝΟΜΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγείου, Ηλεῖος, εἷς τῶν Ελλήνων μνηστήρων, ὅσοι ἦλθον εἰς Σικυῶνα διὰ νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ηρόδ.

ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ Οστεκοῦτος, ὁ ἐκ Φλωρεντίας, ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Αὐγουστίνου· Θεολόγος καὶ διδάσκαλος περιφανὴς, ὅς τις διὰ τὴν παιδείαν του καὶ ὁσιότητα ἐψηφίσθη Επίσκοπος Φλωρεντίας. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς Εὐαγγελιστὰς, καὶ εἰς τὰς πράξεις τῶν Αποστόλων.

Ο ΝΟΥΦΡΙΟΣ Πανουΐνιος, Ιταλὸς τὸ γένος, καὶ Αὐγουστιανὸς τὸ τάγμα, ὅς τις ἐξηκολούθησε τοὺς βίους

τῶν τῆς Ρώμης Αρχιερέων, τοῦ Πλάτινα. Εγραψεν ἔτι χρονικὸν ἐκκλησιαστικὸν περὶ ἀρχῆς τοῦ Πέτρου, καὶ πολλὰ ἄλλα βιβλία· Οὐδεὶς ἔγραψε τόσα πολλὰ καὶ ἐξαίρετα βιβλία, εἰς μίαν ἡλικίαν νέαν, ὡς αὐτὸς, διότι ἀπέθανεν ἐτῶν 39.

ΟΞΥΑΡΤΗΣ, Πέρσης εὐγενὴς, πατὴρ τῆς περιφήμου Ρωξάνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μέγας Αλέξανδρος. Αριαν.

Ο ΞΥΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Εκτορος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὅς τις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας ἐπανέκτισεν αὖθις τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον.

Ο ΟΥΡΚΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Οσμὰν, δεύτερος Σουλτάνος τῶν Οθωμανῶν· οὗτος ὑπερεῖχε κατὰ τὴν πραότητα, δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, καὶ μεγαλοδωρίαν πρὸς τοὺς πτωχούς· συνανεστρέφετο πάντοτε μὲ τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ ἐτελείωνε πᾶσαν πρᾶξίν του μὲ τὴν γνώμην των· ἐστάθη πρῶτος, ὅς τις ἔκτισε μεγαλοπρεπῆ Τσαμία, Νοσοκομεῖα, σχολεῖα, ξενοδοχεῖα, διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νίκαιαν τὸ 1359. εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων. Εβασίλευσε χρόνους 33.

ΟΠΙΛΙΟΣ, Z. Μακρῖνος Οπίλιος.

ΟΠΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιωνος, καὶ πενθερὸς τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Αθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Αττικῇ Οπλῆται. Ηρόδ.

ΟΠΠΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγησιλάου ἔνδοξος ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς ἀπὸ τὴν Κιλικίαν· ἐσύνθεσε δύω ἀξιόλογα ποιήματα, ἕνα περὶ κυνηγετικῶν, καὶ ἕτερον περὶ ἁλιευτικῆς, τὰ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Αντώνιον Καρακάλα, ὅς τις εὐχαριστήθη μεγάλως, καὶ τῷ ἐχάρισε διὰ κάθε στίχον, ἕνα σκοῦδον χρυσοῦν, διὰ τοῦτο καὶ οἱ στίχοι του ὠνομάσθησαν χρυσοῖ· ἀπέθανεν ἀπὸ Πανώλην εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Γ΄. αἰῶνος. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ τῆς Λειψίας τὸ 1831.

ΟΠΤΑΤΟΣ, ἐπίσκοπος εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Αφρικῆς· ἔζη τὸ 360 Μ. Χ. Συνέγραψε κατὰ Παρμενιανοῦ Αἱρετικοῦ, Δονατιστοῦ, καὶ ἐπισκόπου τῆς Καρχηδόνος, βιβλία 7. Εξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1702.

ΟΡΑΣΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ορεσθάσιον ἐν Αρκαδίᾳ. Στέφ.

ΟΡΑΤΙΟΣ, ἐπωνομάσθη Κόκλητος, διότι εἶχε χάσει τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν ἀπὸ ἕνα γρόνθον, ἦτον ἀνεψιὸς Ορατίου, Πουλβιλλίου τοῦ ὑπάτου· ἐγεννήθη ἀπὸ ἕνα τῶν τριῶν ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Κουριατίων· οὗτος ἐδίωξε τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐμβῆκε νικητὴς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐνῷ ἐπολέμει ἐπληγώθη εἰς τὸν πόδα καὶ ἔμεινε χωλός. Ὅθεν τινες

ἐμπαίζοντές τον διὰ τοῦτο ἀπεκρίνετο ὅτι κάθε βῆμα, τὸ ὁποῖον κάμνω μὲ ὑπενθυμίζει τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου.

ΟΡΑΤΙΟΣ Κοΐντος Φλάκκος, ὁ ἐνδοξότερος μεταξὺ τῶν Λατίνων ποιητῶν εἰς τὴν Λυρικὴν ποιητικήν, καὶ εἰς τὰς Σατύρας, καὶ ἓν τῶν κριτικῶν καὶ ὡραίων πνευμάτων ἐπὶ Αυγούστου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενουσίαν πόλιν τῆς Ιταλίας· εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο στρατιώτης, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ εἰς τὴν ποιητικήν· προχωρήσας εἰς αὐτὴν ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὸν Αὔγουστον, ὅς τις τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν ἐπλούτησεν. Οὗτος ἦν φίλος τοῦ νέου δυνάστου καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ του, τοῦ φιλομούσου Μεκήνα· ἐμβῆκεν εἰς τὰ ἴχνη ἐκείνου, ἀλλὰ μὲ τόνον καὶ γλῶσσαν ἀνθηροτέραν, καθὼς τὴν ἔφερεν ὁ καιρός, καὶ ὀλιγώτερον μὲν αὐθαδῶς καὶ πικρῶς, μὲ πλησμονὴν δὲ βιωτικῆς σοφίας, ἐπεριγέλασεν ἱλαρῶς τὰς ἁρμοσύνας καὶ τὰ ἁμαρτήματα τῶν συγχρόνων του, ἕως οὗ ἡ πάντοτε αὔξουσα διαφθορὰ τῶν ἠθῶν ἀπεδίωξεν ἐκ τούτου τοῦ εἴδους πάντα ἀστεϊσμὸν καὶ πᾶσαν ποίησιν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι τὰ ἀκόλουθα. α'. Ποίημα ὠδῶν βιβλία 4, β'. Επῳδῶν βιβλίον ἕν. γ'. Σατύρων ἢ λόγων βιβλία δύω. δ'. περὶ ποιητικῆς τέχνης βιβλίον ἕν. ε'. ἐπιστολῶν βιβλία δύω· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1792.

ΟΡΒΙ'ΚΙΟΣ, τακτικὸς, συνέγραψε περὶ τακτικῆς πολεμικῆς βιβλίον ἓν ἐπιγραφόμενον ἐπιτήδευμα· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1599. Εζη τὸ 400 Μ. Χ.

ΟΡΓΑ'ΝΗΣ Ανδρέας Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν Ζωγράφος, γλύπτης, ἀρχιτέκτων καὶ ποιητὴς, ἀπέθανε τὸ 39. Ετος τῆς ἡλικίας του.

ΟΡΕ'ΣΜΟΣ Νικόλαος, διδάσκαλος Καρόλου τοῦ ε'. ἐξέδωκε μίαν ὁμιλίαν περὶ ἀταξιῶν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐλῆς· ἓν περίεργον ἐγχειρίδιον περὶ Αντιχρίστου, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη εἰς τὸν 9. τόμον τῆς βιβλιοθήκης τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ Εδμούνδου Μαρτένες.

ΟΡΖΑ'ΤΟΣ Σαρτόριος Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταύϊον, ἔνδοξος ποιητὴς, ἀρχαιολόγος καὶ ἱστορικὸς, ἐχρημάτισεν ἀρχιδιδάσκαλος τῆς φυσικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς πατρίδος του· ἀπέρασε τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Απέθανε τὸ 1678.

ΟΡΕΛΑ'ΝΑΣ Ισπανὸς τὸ γένος ἔνδοξος περιηγητὴς, οὗτος περιέπλευσε τὸν Αμαζόνιον ποταμὸν καὶ διάφορα ἄλλα μέρη, ὅπου καὶ ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς πολλὰ μέρη. Εγραψε περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων σύγγραμμα ἐπωφελέστατον τῇ γεωγραφίᾳ. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΟΡΕ'ΣΤΗΣ, περίφημος Τρωαδίτης φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δεοντέως. Ομ. Ιλ.

ΟΡΕ'ΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας· ὅταν ἐφονεύθη ὁ Αγαμέμνων ἀπὸ τὸν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, ἀπεφάσισαν νὰ φονεύσωσι καὶ τὸν Ορέστην, ἡ δὲ ἀδελφή του Ηλέκτρα ἔστειλε τὰ παιδία κρυφίως εἰς τὸν Στρόφιον, βασιλέα τοῦ Ορχομενοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ ἦτον ἀδελφὴ τοῦ Αγαμέμνονος, εἶχε δὲ ὁ Στρόφιος υἱὸν τὸν Πυλάδην, καὶ συναυξανόμενοι ὁμοῦ συνέδεσαν φιλίαν εἰλικρινῆ καὶ αἰώνιον· ὅταν ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν παρανομίαν τοῦ Αἰγίθου καὶ ἐλθόντες εἰς τὰς Μηκύνας τὸν ἐφόνευσαν ἀπερχόμενον εἰς τὸν ναὸν τῆς Αθηνᾶς διὰ θυσίαν, ἀκουσίως δὲ καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.

Ο'ΡΙΒΑ'ΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Πέργαμον, ἔζη τὸ 360· Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς, καὶ φίλος πιστότατος τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, καὶ θησαυροφύλαξ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ἀξιόλογον αὐτοῦ σύγγραμμα τὸ ὁποῖον συνέγραψε διὰ προσταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἑβδομηκοντάβιβλος ἐπιγραφόμενον, εἶναι ἀπάνθισμα καὶ ἐκλεγὴ τῶν τοῦ Γαληνοῦ βιβλίων, καὶ ἄλλων παλαιῶν Ιατρῶν, εἰς αὐτὸ περιγράφει τὴν μελαγχολίαν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζει Λυκανθρωπίαν. Επειδὴ οἱ κατεχόμενοι ὑπ' αὐτῆς ἐμιμοῦν τὸ τρόπον τινὰ τοὺς λύκους, καὶ περιεπλανῶντο περὶ τὰ κοιμητήρια καὶ τάφους. Εν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Οριβασίου διερυλάχθη καὶ ἡ περὶ τῆς ἐκ τῶν ἐνύδρων τρυφῆς μικρὰ πραγματεία τοῦ Ξενοκράτους, ὅστις ἔζη ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος. Ο Οριβάσιος ἐξωρισθεὶς ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ, ἠξιώθη μεγάλων τιμῶν διὰ τὰς ἀρετάς του μεταξὺ τῶν βαρβάρων· τέλος ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς ἐξορίας, ἀπέθανε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου αἰῶνος. Από τὰ 70 βιβλία ὀλίγα τινα σώζονται ἑλληνιστὶ καὶ τινα λατινιστί. Εκδ. εἰς τὴν Ρώμην. Τὰ δὲ περὶ ἀνατομίας ἐτυπώθησαν ἐν Λούγδῳ τὸ 1735.

ΟΡΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγκονος Αἰόλου τοῦ Β'. πατὴρ τοῦ Αμύντορος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ορμένιον, ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

ΟΡΜΙ'ΣΔΑΣ αὐτοκράτωρ τῆς Περσίας, διάδοχος τοῦ Χοσρόη Α'. Οὗτος ἐβασίλευσε μὲ πολλὴν ἀπανθρωπίαν καὶ θηριωδίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεβλήθη ἀπὸ τοὺς Πέρσας τὸ 591, οἵτινες ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν υἱὸν του Χοσρόην τὸν Β'.

ΟΡΝΑ'ΝΟΣ Βανίνα, γυνὴ τοῦ Σὰν Πέτρου Βαστελίκα περιφήμου ἀποστάτου ἀπὸ τὴν Γένοβαν, ὅς τις ἐφόνευσεν αὐτὴν τὴν ἠγαπημένην καὶ ἐνάρετον γυναῖκά του, διότι ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν τοῦ ἀνδρός της ἀπὸ τὴν διοίκησιν διὰ τὴν ἀποστασίαν του· αὕτη ἡ ταπείνωσις ἐφάνη εἰς τὸν ἄσπλαγχνον Βαστελλικαν ὡς μέγα ἔγκλημα, θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς διοικήσεως καὶ ζητῶν νὰ

παραδώση τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Ὀθωμανούς, δι' αὐτὴν τὴν ἀνόσιον πρᾶξιν, ὑπεχρεώθη ὁ υἱός του Ἀλφόνσος νὰ παραιτήση τὸ πατρικόν του ἐπίθετον καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ ἐκεῖνο τῆς δυστυχοῦς μητρός του.

ὈΡΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὀρνεαί. Τούτου ὁ υἱὸς Πετεὼς ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τρωάδος Παυσ.

ὈΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ Ἐρρῖκος Α'. βασιλεὺς τῆς Γερμανίας. Οἱ σύγχρονοί του χρονολογογράφοι τὸν ὠνόμασαν οὕτω, διότι τὸν εὗρον εἰς τὴν ὀρνιθοθηρίαν μὲ κλωβία καὶ μὲ δίκτυα. Οὗτος ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται μᾶλλον Μέγας, καθότι αὐτὸς ὕψωσε τὸ πεπτωκὸς βασίλειον εἰς πρώτην χριστιανικὴν δύναμιν, εἰς εἴκοσι ἐτῶν διάστημα, καὶ ἔδωκε πάλιν δόξαν εἰς τὸ Γερμανικὸν ἔθνος. Ἦτον ἀνὴρ ὡραῖος, εὐγενὴς, καὶ γλυκὺς εἰς τὴν συναναστροφήν. Ἀνδρεία καὶ εὐσέβεια ἦσαν αἱ κυριώτεραι ἰδιότητές του. Καὶ εἰς τὰ μικρότερα ἔδειχνεν ἀκούραστον ἐνέργειαν, ἐπιμονὴν καὶ ἄπαυστον ταχύτητα. Εἰ μὲν ἐκυνήγα, δὲν ἔπαυε πρὶν ἰδιοχείρως σκοτώση τριάκοντα, ἕως τεσσαράκοντα κάπρους, ἐλάφους, ἄρκτους, ἢ ἄλλα θηρία. Εἰ δὲ εὑρίσκετο εἰς πόλεμον, δὲν ἄφινε τὴν λόγχην ἀπὸ τὰς χεῖρας πρὶν νικήσει ὅλους τοὺς πολεμίους. Δὲν ἤξευρε δὲ οὔτε νὰ γράφῃ, οὔτε νὰ διαβάζῃ, ἀλλὰ μόνον τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγαθοῦ πατρός του ὑπῆρξεν εἰς αὐτὸν διδασκαλία καὶ ὁδηγία. Ποτὲ δὲν ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Ἀρνουλφίου, καὶ τὸν μακρυνὸν τοῦτον δρόμον ἐτελείωσε σχεδὸν πεζὸς ἀπὸ εὐλάβειαν. Ἡ χαρὰ ὅλου τοῦ λαοῦ ἐπροπορεύετο εἰς Φρικδισλαρίαν, ὅπου συνήχθησαν οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἄρχοντες διὰ τὴν στέψιν. Ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μαγουντίας ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν χρίσῃ, εἶπεν ὁ Ὀρνιθοθήρας. "Ἀρκεῖ εἰς ἐμέ, ὅτι πρῶτος ἐκ τοῦ λαοῦ μου ἔφθασα εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν· φύλαξε τὸ χρίσμα δι' ἀξιωτέρους· ἐγὼ δὲν εἶμαι τῆς τιμῆς ταύτης ἄξιος. ,, Τὸ 924 ἔτος εἰσέβαλον οἱ Οὔγγροι εἰς τὴν Γερμανίαν, φονεύοντες καὶ λεηλατοῦντες ἔφθασαν εἰς τὴν Θυριγγίαν. Κατὰ δυστυχίαν ἠσθένει ὅλον τὸ θέρος ὁ Ὀρνιθοθήρας, καὶ δὲν ἠδυνήθη ἄλλο νὰ κάμῃ, εἰμὴ ἐννεαετῆ ἀνακωχὴν ὅπλων μὲ πληρωμὴν φόρου. Ἀλλὰ μετὰ τὴν διοσίαν ἐσοχάσθη, ἐναντίον των, φόρον ἄλλον. Προσήκησε τοὺς Γερμανοὺς, διώρθωσε τὰ ὅπλα των, τοὺς ἐδίδαξε νὰ μάχωνται μὲ κλεισμένα μέλη καὶ κατὰ σχέδιον, καὶ κατεγίνετο ἰδιαιτέρως νὰ σχηματίσῃ ἱππικὸν, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ νικήσῃ τοὺς Οὔγγρους καὶ οὕτω μὲ γνώμην κοινῆς συνελεύσεως, ἀπεφάσισε τὸν πόλεμον· διὰ τοῦτο

ἀπέδιωξε τοὺς πρεσβευτὰς, οἵτινες ἦλθον νὰ ζητήσωσι τὸν φόρον. Φοβερὰ ἐκστρατεία Οὔγγρων, ὡς ἀκρίδων σύνεφα, ὥρμησε τὸ 933 ἔτος εἰς τὴν Σαξωνίαν καὶ Θυριγγίαν. Οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἐκτύπησαν γενναίως· ἐσκότωναν τοὺς φεύγοντας καὶ τοὺς ζωντανοὺς αἰχμαλώτους ἐκρέμων εἰς τὰ δένδρα. Ἡ γενικὴ μάχη ἔγινε πλησίον τοῦ Μαρσιβούργου. Ὁ Ὀρνιθοθήρας ἔβαλε καὶ τὴν ἐζωγράφισαν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ οἰκήματός του. Ἀπέθανε δὲ ὁ ἀείμνηστος οὗτος ἀνὴρ ἑξηκοντούτης εἰς τὸ ὑποστατικόν του παρὰ τὸν ποταμὸν Ουνστρούτσαν τῇ 2 Ἰουλίου 936.

Ὀ'ΓΟΔΗΣ, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, διάδοχος τοῦ ἀδελφοῦ του Μιθριδάτου, τοῦ ὁποίου ἥρπασε τὴν ζωὴν καὶ τὸν θρόνον· ἐκηρύχθη κατ' αὐτοῦ πόλεμος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ἐνίκησε τὸν Κράσσον τὸ 53. Π. Χ. ἔλαβε τὰς σημαίας τοῦ στρατεύματος, καὶ πλῆθος πολὺ αἰχμαλώτων· ὅταν ἔφθασεν εἰς βαθὺ γῆρας ἐπείσθη ὑπὸ τῶν 30. υἱῶν του καὶ γυναικῶν του νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον του καὶ οὕτως τὸν ἔλαβεν ὁ Φραάτης, ὅς τις ἐφαρμάκωσε μετ' ὀλίγον τὸν πατέρα του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμεινεν ἀβλαβὴς τὸν ἔπνιξεν ἰδιοχείρως ὁ χάριστος υἱός τὸ 35. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 50. ἦτον λαμπρὸς, καὶ ἀνδρεῖος βασιλεὺς, ἀλλὰ καινόδοξος καὶ ἀπάνθρωπος.

Ὀ'ΡΟΛΟ'ΓΗ Λουκρετία, γυνὴ τοῦ Πίου Αἰνείου, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον τὸ 1640. περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της, καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην της. Ἕνας εὐγενὴς ἀπὸ τὸ Παταύϊον ἐρωτεύθη μετ' αὐτῆς, καὶ εὗρε τρόπον καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ὀσπήτιόν της διὰ νυκτὸς, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν καταπείσῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του τὴν ἐφόνευσεν, ἔπειτα ἐπιάσθη καὶ ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἐθανατώθη ἀπὸ τὸν υἱόν της.

ὌΡΓΩΝ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸ 920 Π. Χ. ἀπεστάτησαν οἱ ὑπήκοοί του καὶ τὸν ἔπνιξαν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον· ἡ δὲ γυνή του Ισις τοὔνομα ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην της· μετ' ὀλίγον καιρὸν οἱ Αἰθίοπες ἐνικήθησαν ἀπὸ τὸν Ασά.

ὈΡΟΦΕΡΝΗΣ, υἱὸς νόθος Ἀριαράθου τοῦ Ε. βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅς τις κατ' ἀρχὰς βοηθούμενος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος, ἐξέβαλε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφόν του Ἀριαράθην τὸν ς'. ἀλλ' ὕστερον πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Καππαδοκίας. Πολύβ.

ὈΡΣΗΙ'Σ, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Δῶρον, Ξοῦθον, καὶ Αἴολον. Ἀπολδρ.

ὈΡΣΗΣ Ἰωάννης, Ἰωσὴφ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς περίφημος, συνέγραψε διάφορα ποιήματά. ἀπέθανε τὸ 1733.

ὈΡΣΗΣ Φραγκῖσκος, Ἰταλὸς, Θεολόγος, καὶ Ἱστορικὸς περίφημος

γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν του· ἀπέθανε τὸ 1759.

Ο'ΡΣΊΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλφειοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὼν τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Ιφίτου. Ομ. Ιλ.

Ο'ΡΣΊΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἔγκονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος· ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ομ. Ιλ.

Ο'ΡΣΊΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιδομενέως, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του ταχύτητα. Ομ. Οδυσ.

Ο'ΡΣΊΝΗΣ Φούλβιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην· σοφὸς γραμματικὸς, ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν Ρωμαϊκῶν οἰκογενειῶν καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1610.

Ο'ΡΤΈΛΙΟΣ, ἐπιμελέστατος καὶ ἀκριβὴς γεωγράφος Φιλίππου τοῦ Β'. Οὗτος ἐτελειοποίησε καὶ ἐσχεδίασε καὶ ἄτλαντα πάσης τῆς γῆς ἐκ νέων πινάκων, διερμηνεύσας τὰ ἐν αὐτοῖς μὲ κοσμογραφίαν, ἥτις περιεῖχε τὰς τότε ἐντελεστάτας περιγραφὰς πάντων τῶν γνωστῶν τόπων.

Ο'ΡΤΕΝΣΊΑ τοῦ Γουλιέλμου ἀπὸ τὴν Ιταλίαν, ποιήτρια περίφημος· ὁ Κρεσιβένης τὴν ἐπαινεῖ ὅτι ὑπερέβη ὅλους τοὺς συγχρόνους της ποιητὰς ἐκτὸς τοῦ Πετράρχου· Ἔζη τὸ 1340.

Ο'ΡΤΕΝΣΙΟΣ Κουΐντος, ἔνδοξος ῥήτωρ Ρωμάνος, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος· ἐδικηγόρει εἰς τὰ δικαστήρια διὰ πολλοὺς χρόνους μὲ δικαιοσύνην· ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης· τὸ δὲ 70 Π. Χ. Εγινεν ὕπατος· ὁ Κικέρων, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφιλονεικοῦσε διὰ τὴν δοξαν τῆς εὐγλωττίας, ἐπῄνει τὰς Δημηγορίας του.

Ο'ΡΦΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, θρᾴξ, ποιητὴς καὶ ἐφευρετὴς τῆς μουσικῆς· Η κοινὴ παράδοσις τὸν θέλει ὅτι ἔζη 1250. χρόνους. Π. Χ. Οὗτος ὁ ἄριστος κιθαρῳδὸς, ὅταν ἔπαιζε τὴν κιθάραν ἐχόρευον ὄχι μόνον τὰ ζῶα ἀλλ' ἐκινοῦντο καὶ οἱ λίθοι, καὶ τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν ἐστέκετο, καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα ἔκλινον τὰς κορυφάς των διὰ νὰ ἀκούσωσι τὴν μελῳδίαν του· συνέγραψεν Αργοναυτικὰ, ποίημα ἡρωϊκώτατον, ὕμνους 80. περὶ λίθων καὶ ἐνεργειῶν των, προγνωστικὰ ἐκ τῶν σεισμῶν, ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τὰ 1764. ἀπέθανε τὸ 1290. Π. Χ.

Ο'ΡΦΕΥΣ ἀπὸ τὴν Κρότωνον, πόλιν τῆς Ιταλίας, συγγραφεὺς καὶ οὗτος Αργοναυτικῶν. ἔζη τὸν δ. αἰῶνα Π. Χ.

ΟΣΒΑΛΔΟΣ. Ζ' Κρόλλιος Οσβάλδος·

Ο'ΣΒΕΡΤΟΣ, μοναχὸς Γλοκενστριήνσιος, ἔγραψεν εἰς τὴν Γένεσιν, Αριθμοὺς, Δευτερονόμιον, Ἔξοδον, Κριτὰς, καὶ περὶ Ενανθρωπήσεως, Γεννήσεως, Πάθους, καὶ Αναστάσεως Χριστοῦ.

ΟΣΙΡΙΣ, οὗτος ἔγραψε λεξικὸν χημικόν.

ΟΣΙΑΝΔΡΟΣ Ανδρέας ὁ ἐκ τοῦ Μαρκεζάτου τοῦ Βραδεμβούργου, υἱὸς ἑνὸς χαλκέως· ἐπαιδεύθη τὰς διαλέκτους καὶ Θεολογίαν. ἐχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὴν Ακαδημίαν τοῦ Κονισβεργίου. Οὗτος ἐκήρυξε πρῶτος τὴν διδασκαλίαν τοῦ Λουθήρου· περιέπεσεν εἰς πολλὰς δυστυχίας διὰ τὸ ταραχῶδές του καὶ διὰ τὰς ψευδεῖς του δόξας· περὶ τῆς χάριτος, διότι ἔλεγε πῶς ὁ Ιησοῦς Χριστὸς ἦν δικαιωτὴς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν θείαν φύσιν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπινον· Συνέγραψε πολλὰ Θεολογικὰ συγγράμματα. Ετελεύτησε τὸ 1652 Μ Χ. ἐτῶν 54.

Ο'ΣΜΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ερδογρούλ, ἐστάθη ὁ πρῶτος Σουλτάνος τῶν Οθωμανῶν, ὅς τις ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ τὸ 1300. Μ. Χ. Οἱ ἱστορικοὶ ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς ἀρετὰς ὅσαι χαρακτηρίζουν ἕνα καλὸν Πρίγιπα· ἦτον ἀγχίνους καὶ ἀνδρεῖος, συνετὸς καὶ πολιτικὸς ἄριστος, καὶ ἐπαγρύπνει εἰς τὸ συμφέρον τῶν ὑπηκόων του ἐμποδίζων τὰς καταχρήσεις τοῦ στρατιωτικοῦ του· πρὸ πάντων ἀπέφευγε τὸν πόλεμον καὶ τὰ δεινά του ὅσα προέρχονται χωρὶς ἀνάγκης· ἦτο μεταδοτικὸς εἰς τοὺς πτωχοὺς, λαμπρὸς εἰς τοὺς στρατιώτας του, μεγαλοπρεπὴς εἰς τὰ κοινὰ κτίρια. Απέθανε τὸ 1326.

ΟΣΜΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ασὰν ὁ τρίτος Καλίφης τῶν Αράβων· ἦτο γενναῖος μεγαλοπρεπὴς καὶ φιλόδωρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον προσκολλημένος, ὥστε ἔφθειρεν ὄχι μόνον τὰ πατρικά του πλούτη, ἀλλὰ καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλείου εἰς τὸ νὰ βοηθῇ πτωχοὺς καὶ νὰ εὐεργετῇ φίλους του. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἐστάθη ὁ πρῶτος ὅς τις μετεχειρίσθη τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πολυτέλειαν εἰς τὰς ἀσιατικὰς αὐλάς· αὗται αἱ ὑπερβολαὶ, ἐναντίον τῆς σεμνότητος καὶ ἁπλότητος τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν δύω προκατόχων του, ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν ἀτιμίαν καὶ ἐχθρούς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Αἴσέ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Μωάμεθ, ἐκατόρθωσε φατρίαν καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 656. Μ. Χ. Εβασίλευσε περὶ τοὺς 12. χρόνους· εἶχε νυμφευθῇ δύω θυγατέρας τοῦ Μωάμεθ ἀλλ' ἀπέθανεν ἄκληρος.

ΟΣΟΩΝ Ερρίκος, τὸ γένος Αγγλος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐξετέλεσε τέσσαρα ταξείδια, εἰς ἀνακάλυψιν δυτικοβορείου διάπλου ἐπὶ τὰς Ινδίας, ἐξ ὧν τὰ μὲν τρία πρῶτα ταξείδια ἐξετέλεσε δι' ἐξόδων τῆς Αγγλίας, τὸ δὲ τέταρτον δι' ἐξόδου τῆς Ολλάνδας. Διὰ τῶν ταξειδίων τούτων περιεγράφη σαφέστερον ἡ Σπιτσβέργη καὶ ἄλλοι περὶ τὸν πόλον τόποι, καὶ παρεστήθησαν ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων παντελῶς ἀλλοῖα τὰ ἀρκτικὰ μέρη

τῆς ἀνατολικοβορείου Ἀμερικῆς. Κατὰ τὸ πρῶτον ταξείδιον ἀνεκάλυψε σχεδὸν πάντα τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Γρηλανδίας, μέχρι τῆς 82 μοίρας τοῦ ἀρκτικοῦ πλάτους· κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον εἰσέπλευσε διὰ τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ πορθμοῦ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Οὔτσονείου κόλπου. Τὸν Οσκὼν τοῦτον ἔρριψεν ὁ ἀχάριστος Γρεὼν, ὁ εὐεργετηθεὶς μεγάλως ὑπ᾽ αὐτοῦ, εἰς τὰ παραθαλάσσια τοῦ Οὔτσονείου κόλπου, ὅπου ἀπέθανεν ἢ ἐκ τῆς πείνης, ἢ ὑπὸ τῆς ἀξίνης ἀγρίου τινός· Ηνθει δὲ περὶ τὸ 1610. Μ Χ.

Ο᾽ΣΠΙΤΑΛΗΣ Μικελης, εἷς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ Ις΄. αἰῶνος, ἐχρημάτισε μέγας Καγγελάριος τῆς Γαλλίας τὸ 1360. ἐπὶ τῆς βασιλείας Φραγγίσκου τοῦ Β΄. καὶ ἔπειτα Καρόλου τοῦ ἐννάτου. Ο σκοπὸς τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς, ἀπέβλεπε πάντοτε εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ βασιλείου. δὲν ἀφῆκε νὰ συχηθῇ ἡ ἱερὰ ἐξέτασις εἰς τὴν Γαλλίαν· τὸ 1568. παρητήθη ἀπὸ τὸ ὑπούργημά του διότι δὲν ἐσυμφώνει μὲ τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Γαλλίας· ἀπέθανε τὸ 1573.

Ο᾽ΣΡΟΗΣ ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων, ὑπὸ δὲ τῶν Ελλήνων Οξυρόης καλούμενος, ὁ κυριεύσας μὲ τοὺς Αραβας τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Οσροηνή. Λουκιαν.

Ο᾽ΣΙΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Φιγγάλ, ἔνδοξος πολεμιστὴς, καὶ ποιητὴς ἐκλεκτὸς· πολλοὶ Ιταλοὶ τὸν συγκρίνουν μὲ τὸν Ομηρον· εἰς τὸ γῆρας του ἐτυφλώθη.

Ο᾽ΣΤΑΖΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Ραβέννην, στρατιώτης τῶν Γάλλων ὑπὸ τὴν Διοίκησιν τοῦ ἀρχιστρατήγου Λαουτρὲκ τὸ 1527. ἐστάθη ὁ πρῶτος ὅστις ὑπέφερε τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους καὶ ἐυθῆκεν εἰς τὴν πολιορκουμένην Παυΐαν· ὁ ἀρχιστράτηγος τὸν ἠρώτησε ποίαν ἀμοιβὴν ἤθελεν, αὐτὸς δὲ ἐζήτησεν ἕνα ἄγαλμα χάλκινον, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὸ μέσον τῆς πολιτείας εἰ τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Αντωνίου Πίου· ὁ ἀρχιστράτηγος τὸ ἐδέχθη, ἀλλ᾽ οἱ κάτοικοι ἀντέτειναν καὶ οὕτως τῷ ἐδόθη στέφανος χρυσοῦς, τὸν ὁποῖον ἐδέχθη καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ραβέννης διὰ μνημόσυνον τῆς ἀνδρίας του εἰς τοὺς συμπολίτας του καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Ο᾽ΣΤΙΛΙΑΝΟΣ Γάλλος βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων καὶ διάδοχος τοῦ Δεκίου. Οὗτος ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Αἰμιλιανοῦ ἐφονεύθη ἐν Γεράμνοις. Πῶς δὲ διεβίωσεν ἐν τῇ βασιλείᾳ, οὐδὲν ἀναφέρεται ἀξιόλογον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, περὶ δὲ τῶν συμφορῶν, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ, λοιποὶ δηλονότι καὶ ἄλλαι νόσοι διάφοροι, ἐξ ὧν διεφθάρη πᾶν σχεδὸν τὸ ὑπήκοον, περὶ τούτων πολλοὶ πολλὰ ἐξιστόρησαν. Τοῦτον διεδέχθη ὁ Οὐαλεριανός.

Ο᾽ΤΑΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρός του Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ηρόδ.

Ο᾽ΤΑΠΠΗΣ, στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

Ο᾽ΤΕΦΡΕΙΔΟΣ Ζ. Γερμανὸς, μοναχὸς ἀξιέπαινος καὶ διδάσκαλος εἰς τὸ μοναστήριον τῆς ἐν Αλσατίᾳ Σελουσιανῆς τὸ 843, μέχρι τοῦ 870. Παραπονεῖται ὅτι ἔκαμνε μεγάλους κόπους νὰ εὑρίσκῃ γράμματα διὰ πάντα φθόγγον τῆς λαριγγιζούσης ταύτης γλώσσης, διότι ἔχει πολλὰ ἀπηχήματα ἀσυνθιστα εἰς Ρωμαϊκὸν αὐτίον. Ο᾽ ἀξιόλογος οὗτος ἀνὴρ κατηγορεῖ μὲ εὐγενῆ ζῆλον τοὺς ὅσοι καταφρονοῦντες τὴν ἰδίαν των γλῶσσαν προκρίνουσι τὴν Λατινικήν, τὴν ὁποίαν ἀνάγκη εἶναι νὰ μάθωσι μὲ πολλοὺς κόπους. «Πολλὰ ἔθνη, λέγει, ἐκαλιέργησαν τὰς γλῶσσάς των· διατὶ νὰ μὴ τὸ κάμνουν μόνον οἱ Φράγγοι, καὶ νὰ ὑμνήσουν καὶ αὐτοὶ τὸν ὕψιστον μὲ τὴν ἰδίαν των γλῶσσαν;» Αὐτὸς δὲ ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς Φραγκικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβῖκον τὸν Γερμανὸν, καὶ ἔδωκε παράδειγμα νὰ κατασταθῇ γραφικὴ ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα. Μὲ εὐγνωμοσύνην ἀναφέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς τούτου οἱ ἀπόγονοί του.

Ο᾽ΤΡΕΪΣ, βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκωπὶς λέγεται ὅτι ἦτον ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ.

Ο᾽ΤΡΥΝΕΥΣ, γενναῖός τις πολεμιστὴς ἐξ Ὕδης, πόλεως τῆς Λυδίας, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων νυμφῶν τὸν Ιφιτίωνα. Ομ.

Ο᾽ΤΥΣ, βασιλεὺς τῶν Παμφλαγόνων. Ξενοφ.

Ο᾽ΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ, ἰσχυρὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης ἔχων καθέδραν τὸ Μεδιόλανον. Ητο μετριοπαθὴς, φειδωλὸς, ἐξέδωκεν ὠφελίμους τινας νόμους, ἀλλ᾽ ἐμισεῖτο διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐστηρότητά του καὶ διὰ τὰς συχνὰς καταδίκας εἰς θάνατον. Ο Οὐαλεντινιανὸς ἀφῆκε πάραυτα εἰς καθένα τὴν ἐλευθερίαν νὰ ὁμολογῇ ὁποιαν θρησκείαν θέλει· καὶ ἴσως ἡ ἀνεξιθρησκεία του αὕτη ἔγινεν αἰτία νὰ διαδοθῇ πάντοτε περισσότερον ἡ χριστιανωσύνη εἰς τὰς ἐνδοξοτέρας οἰκογενείας. Εἰς ἕνα νόμον τῶν αὐτοκρατόρων τούτων ὀνομάζονται οἱ ἐθνικοὶ, Παγάνοι, (χωριάται) καὶ ἐκ τούτου σημαίνεται ἡ θρησκεία των, ὡς θρησκεία τῶν χυδαίων καὶ χωριατῶν. Εξωθεν ἔδιδαν ἱκανὴν ἀσχολίαν εἰς τὸν πολεμικὸν Οὐαλεντινιανὸν αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν συνορευόντων ἐθνῶν. Η Βρετανία ἐλεηλατεῖτο ἀπὸ τοὺς Πίκτους καὶ Σκώτους. Οἱ τολμηροὶ Σάξονες διήρπαζον τὰς παραθαλασσίους ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Πρὸς τούτοις πολεμήσας ἀνδρείως ὁ Οὐαλεντινιανὸς καὶ διαβὰς τὸν

Γῆνον τοὺς ἠνάγκασεν εἰς εἰρήνην. Τελευταῖον ἐστράτευσε κατὰ τῶν Κουάδων, οἵτινες διὰ νὰ ἐκδικήσωσι τὴν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους γενομένην δολοφονίαν τοῦ βασιλέως των, εἰσέβαλον εἰς Βρεγέτιον (ὄχι μακρὰν τῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ σημερινῆς Κομορνίας.) Συνομιλῶν μὲ τοὺς πρέσβεις τῶν Κουάδων ἐκυριεύθη ἀπὸ σφοδρὸν θυμόν, καὶ ἔξαφνα ὡς κεραυνόβλητος ἔπεσεν εἰς λειποθυμίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε τῇ 17 Νοεμβρίου 375. (Ζώσιμ. Δ'. 17.)

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΟΣ Βασίλειος μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτινῶν, ἤκμασε λέγουσι κατὰ τὸ 1415 ἔτος. Ἀγνοεῖται δὲ καὶ ἡ πατρὶς καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐγεννήθη· ἐνασχοληθεὶς περὶ τὴν Αλχημείαν, χρόνους πολλοὺς, καὶ γνωρίσας διὰ τῆς πείρας τὸ κενὸν καὶ μάταιον τῶν ἐλπίδων, ἐδόθη ἐπομένως εἰς τὴν τῶν χημικῶν ἰατρικῶν σκευατίαν. Οὗτος συνέγραψε τὴν περίφημον πραγματείαν περὶ Στίμμεως, ἐν αὐτῇ διδάσκει πολλὰς χημικὰς πράξεις καὶ σκευασίας τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, μὲ τὰς ὁποίας ἐπλούτισε τὴν ἰατρικήν. Πρῶτος αὐτὸς ἐδιώρισε τὴν τούτου ἐσωτερικὴν χρῆσιν, ὑπερεκθειάζων τὰς ἰδιότητας καὶ ἰαματικάς του δυνάμεις εἰς πολλὰ πάθη· ἠγωνίσθη μεγάλως διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὴν χημικὴν εἰς τὴν ἰατρικὴν, διὸ καὶ θεωρεῖται ὡς θεμελιωτὴς τῆς χημικῆς φαρμακείας. Οὗτος ὑπέθεσεν ὡς πρωτίστας ἀρχὰς τῶν συνθέτων, τὸ ἅλας, τὸν ὑδράργυρον, καὶ τὸ θεῖον. Ἐν τῇ περὶ τοῦ Στίμμεως πραγματείᾳ διδάσκει τὸν τρόπον τῆς σκευασίας τοῦ ἰσχυροῦ ὕδατος, Οξυνιτρικοῦ· τοῦ ἐκ Κρόνου σακχάρου, τῶν ἀνθῶν τοῦ ἀμμωνιακοῦ ἅλατος· τοῦ πνεύματος τοῦ αὐτοῦ ἅλατος· τοῦ ἥπατος τοῦ θείου. Ἀναφέρει δὲ σκιωδῶς πως καὶ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐκ χαλκάνθου αἰθῆρος. Ἱστοροῦσιν, ὅτι μίαν ἡμέραν ῥίψας ἔξω τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου τὸ στίμμι, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη διὰ τὴν χώνευσιν τινῶν μετάλλων, παρετήρησεν ὅτι, οἱ ἐκεῖ παρευρεθέντες χοῖροι, φαγόντες ἀπὸ τοῦ στίμμεως ἐκαθαρίσθησαν σφοδρῶς καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπαχύνθησαν σφόδρα· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ τὸ δοκιμάσῃ καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐσωτερικῶς, καθότι οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο μόνον εἰς τὰ ἐκτὸς, ὡς σημειοῖ ὁ Διοσκορίδης.

ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Πούπλιος, Ζ. Βαλεριανὸς Πούπλιος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ Κορβῖνος, Ζ. Βαλέριος Κορβῖνος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος, Ζ. Βαλέριος Λούκιος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ Φλάκος, Ζ. Βαλέριος Φλάκος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ἱστορικὸς, Ζ. Βαλέριος ἱστορικός.

ΟΥΓΟΛΙΝΟΣ, Ἰταλὸς ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Πίζαν. Αφοῦ ἐκυρίευσε τὴν

πατρίδα του τὸν περιώρισαν εἰς ἕνα πῦργον, ὅπου ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖναν ὁμοῦ μὲ τὰ δύω του παιδία.

ΟΥΔΗΝΑΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν Παλμυριτῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλμύραν πόλιν τῆς Παλαιστίνης, ἐγυμναζετο ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας νὰ παλαίῃ μὲ λέοντας καὶ ἄρκτους καὶ ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν τῆς ἀνδρείας του.. Εστειλε πρέσβεις μὲ δῶρα εἰς τὸν Σαπόρην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅς τις ῥίψας τὰ δῶρα εἰς τὸν ποταμὸν ὥμοσε νὰ ἐπιφέρῃ πῦρ καὶ σίδηρον εἰς τοὺς τόπους του, διότι δὲν ὑπῆγε μόνος του νὰ τὸν προσκυνήσῃ· ἔλεγε δὲ ὅτι θέλει φονεύσει καὶ τὸν ἴδιον, καὶ ὅλην του τὴν γενεὰν, ἐὰν δὲν ἤθελεν ὑπάγῃ νὰ προσπέσῃ εἰς αὐτὸν μὲ δεμένας χεῖρας. Παροργισθεὶς ὁ Ουδηνάτος ἤνωσε τὰς δυνάμεις του μὲ τὰ στρατεύματα τῶν Ρωμαίων καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ μὲ τόσην ἐπιτυχίαν, ὥστε ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Σαπόρου. Εντεῦθεν ὁ Γαληνὸς υἱὸς τοῦ Βαλεριανοῦ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κατορθωμάτων του τὸν ὠνόμασε Καίσαρα, καὶ Αὐτοκράτορα τὸ 294. ἔπειτα ὁ Ουδηνάτος ἐφόνευσε τὸν ἀποστάτην Βάλιστον καὶ ἐκυρίευσε τὴν Κτησιφῶντα πόλιν τῆς Ασυρίας. Ανελπίστως δὲ συμβᾶσα μία διχόνοια μεταξὺ τῶν υἱῶν της πρώτης καὶ δευτέρας του γυναικὸς, συνήργησεν εἰς τὸ νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του ἐπάνω εἰς ἕνα συμπόσιον τὸ 267. Π. Χ.

ΟΥΕΤΣΤΙΝ, Γερμανὸς περίφημος θεολόγος, καὶ πολυμαθέστατος ἐκδότης. Απέθανε τὸ 1754.

ΟΥΔΡΑΝΙΕΤΑΣ Ανδρέας, ἔνδοξος ζωγράφος καὶ περιηγητὴς, ὅστις ἐσυντρόφευσεν ὡς κυβερνήτης τὸν στόλον τῆς Ισπανίας εἰς τὴν Αμερικὴν τὸ 1564.

ΟΥΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ Τίτος Φλάβιος Ζ. Βεσπεσιανὸς Τίτος Φλάβιος.

ΟΥΙΛΑΜ Κούπερ, Αγγλος, περίφημος ἠθικογράφος, καὶ κάλλιστος ποιητὴς· ἀπέθανε τὸ 1800.

ΟΥΙΡΙΑΘΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Ισπανίας, ἀνὴρ γένους μὲν χαμηλοῦ, φρονήματος δὲ ὑψηλοῦ. Οὗτος ἔκαμνε πόλεμον μετὰ τῶν Ρωμαίων, ὅς τις πάντῃ προσφυῶς μὲ τὴν ἰδιότητα τῆς χώρας κατεχλεύαζε τὰς τέχνας τῶν Ρωμαίων. Νῦν μὲν μαχόμενος, νῦν δὲ φεύγων, καὶ ἄλλοτε μὲν κρυπτόμενος, ἄλλοτε δὲ ὁρμῶν ἐξ ἐφόδου, κατεκούραζε τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς ἐνίκα πάντοτε. Δέκα περίπου ἔτη εἶχε διαρκέσει ὁ πόλεμος οὗτος, ὅταν ὁ ἀνθύπατος Φάβιος Σερουΐλιανὸς ἐδέχθη εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ὁ Ουϊριάθος, ὅς τις δὲν εἶχεν ἀλαζονευθεῖ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, τοῦ τὴν ἐπρόσφερε μὲ συνθήκην, τὸ 141. νὰ ἦναι σύμμαχος τῆς Ρώμης, καὶ καθεὶς νὰ κρατήσῃ τὰ ἴδιά του δορίκτητα

χωρία, εἰρήνην, ἥτις δὲν ἦτο ὁμοία μὲ τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας ἀπὸ τοὺς νικηθέντας δυνατοὺς βασιλεῖς ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἔστερξεν ὁ δῆμος· τόσον φοβερὸς ἐφάνη ὁ ἐχθρὸς οὗτος. Ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φαβίου Σερουΐλιανοῦ, Σερουΐλιος Καιπίων ὑπατεύσας τὸ 140. ἔτος, καὶ σταλεὶς εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐζήτησε νὰ χαλάσῃ τὴν ἄτιμον ταύτην εἰρήνην. καὶ παροτρύνων τὴν σύγκλητον ἔκαμε τὸν σκοπόν του. Μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τι μὲ τὸν πόλεμον καὶ καθὼς οἱ προκάτοχοί του, κτυπούμενος καὶ νικώμενος, μὲ χρήματα πολλὰ κερδίσας τινὰς τῶν Λυσιτανῶν, ἐδολοφόνησε τὸν Οὐϊριάθον· Μὲ κακοήθειαν ἀσυγχώρητον ἐγλύτωσαν οἱ Ρωμαῖοι ἀπὸ ἐχθρὸν, τὸν ὁποῖον ἡ δύναμίς των δὲν ἐνίκα.

ΟΥΪΡΓΙΛΙΟΣ Μάρων, ἄριστος ποιητής. Οὗτος, ἐπειδὴ οἱ Ρωμαῖοι ἠγάπων πάντοτε τὴν Γεωργίαν, καὶ εἰς αὐτὴν ἔδωκε νέον θέλγητρον ἡ ἐμβάσα πολιτικὴ ἀθράνεια καὶ ἡ ἀσφάλεια τῆς ἰδιοκτησίας, ἐποίησε τὰ γεωργικὰ, καὶ τὰ ἐστόλισε μὲ τὸ ἐξαίρετον ἄνθος καὶ τὴν τελειότητα τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσης, ἀλλ' ὅλην τὴν ὕλην καὶ τό εἶδος ἐδανείσθη ἀπὸ ποιητικῆς διδασκάλους τῆς Αλεξανδρείας. Ὁ Οὐϊργιλιος εἰς τὰς ἐκλογάς του ἐπροσπάθησε νὰ συστήσῃ ἑαυτὸν, τὸν ἀκόμη ἄδοξον νεανίσκον, εἰς τὸν νέον δυνάστην Αὔγουστον καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν· προσέτι δὲ καὶ εἰς τὸ μέγα ἡρωϊκὸν ποίημά του, τὴν Αἰνειάδα, τῆς ὁποίας θεμελιώδης σκοπὸς ἦτο νὰ ἁρμαθιάσῃ τὴν νέαν ἡγεμονικὴν οἰκογένειαν ἀμέσως μὲ τὸν Αἰνείαν καὶ ἑπομένως μὲ τοὺς θεοὺς, καὶ μὲ τοῦτο νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ εἰς ἀνέφικτον ὕψος, ὑπεράνω ἀπὸ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς οἴκους τῶν Ρωμαίων. Ἀπέθανε δὲ τὸ 735. ἀπὸ κτίσεως Ρώμης.

ΟΥΪΤΕΛΛΙΟΣ Α'. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἀνὴρ πονηρότατος. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔμενε μνημεῖον τοῦ ὀνόματός του, ἐὰν δὲν ἦτον ὁ πολυφαγώτατος ἀπὸ τοὺς ὅσοι ποτὲ ἐκάθησαν εἰς τοὺς θρόνους ὅλου τοῦ κόσμου· διότι ἔτρωγε κατὰ μῆνα 63 μιλιόνια φιορίνια κατὰ τὸ ἀργύριον τῆς Αὐστρίας. Ἔτρωγεν ἴσα μὲ ἓξ πολυφάγους ἀνθρώπους, καὶ καθημερινῶς ἔκαμνε τρεῖς ἢ τέσσαρας τραπέζας, λαμβάνων ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ξεραστικὰ, διὰ νὰ ἀποκτᾷ περισσοτέραν ὄρεξιν. Ὑπῆγαινε μετὰ χαρᾶς εἰς εὐωχίας τῶν φίλων του, καὶ εἰς πολλὰς κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ κἀνεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξοδεύσῃ ὀλιγώτερα παρὰ 45. μιλιόνια φιορινίων. Μὲ ταύτην τὴν ἀδηφαγίαν του ἠφάνιζεν ἐξ ὁλοκλήρου τοὺς φίλους του. Τέλος δὲ ἐπαναστήσαντες οἱ Ρωμαῖοι, ὁ Οὐϊτέλλιος μὴν ἠξεύρων τί νὰ κάμῃ ἤθελεν ἄλλοτε μὲν νὰ φύγῃ, ἄλλοτε

δὲ νὰ κρυφθῇ. Τελευταῖον ἐσύρθη ἀπὸ τὸν οἶκόν του καὶ ἐσκοτώθη εἰς τὸν δρόμον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κτηνώδης πολυφαγία του καὶ ἡ ἀχαλινωσία τῶν στρατιωτῶν του τὸν εἶχον κάμει μισητὸν εἰς ὅλους, ἐκομματιάσθη καὶ ἐσύρθη μὲ σιδηρᾶς λωβὰς εἰς τὸν Τίβεριν. Ἐφονεύθησαν δὲ ὡσαύτως ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἀδελφός του. Συνέβη δὲ τοῦτο κατὰ τὸν 57. ἐνιαυτὸν τῆς ἡλικίας του. τὸν ὄγδοον μῆνα τῆς αὐτοκρατορίας του, τὸ 69. Π. Χ.

ΟΥ'ΚΑΛΕΓΩΝ εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Περσίας, ἐπίσημος διὰ τὴν βαθεῖαν του σύνεσιν καὶ πολυπειρίαν. Ὅμ.

ΟΥ'ΑΔΡΙΚΟΣ Σμίδελ ἄριστος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὸ 1540. Μ. Χ. Ἐταξείδευσεν εἰς διάφορα μέρη, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη ὅπου μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἔδωκεν ἐπισημοτάτας εἰδήσεις περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, περὶ τῆς θέσεως δηλονότι περὶ τοῦ κλήματος, περὶ τῶν κατοίκων ἠθῶν, ἐθίμων κ. λ. π ἑκάστου μέρους.

ΟΥ'ΡΑΚΑ, θυγάτηρ τοῦ Αλφόνσου βασιλέως τῆς Ισπανίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1109. Μ. Χ. ἐνυμφεύθη τὸν Αλφόνσον βασιλέα τῆς Αραγωνίας, εἰς τὴν Ισπανίαν, ὅς τις τὸν ἀκόλουθον χρόνον διὰ προσταγῆς του τὴν ἔκλεισεν εἰς ἕνα φρούριον· μετ' ὀλίγους μῆνας ἔφυγε διὰ συνεργείας τῶν ἐρωμένων της τὸ 1111. ὁ Αλφόντος τὴν ἐχώρισε καὶ ἐκήρυξε πόλεμον κατ' αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὰ στρατεύματα εἶχον διασπαρῇ τῆδε κἀκεῖσε. Τὸ 1114. ἡ Οὐράκα ἐκήρυξε βασιλέα τὸν υἱόν της, τὸν ὁποῖον εἶχε μὲ τὸν πρῶτον της ἄνδρα εἰς τὴν Γαλίτσιαν. Μετὰ δύω χρόνους συνέβη ἐμφύλιος πόλεμος, καὶ ἡ Οὐράκα περικυκλωμένη εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τῆς Κόμπιστέλλης ἔφυγε εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γιακόμου· ἀλλ' ὁ λαὸς ἔβαλε πῦρ καὶ ἔκαυσε τὸν ναὸν μὲ πολλοὺς ὀπαδούς της, αὕτη δὲ διέφυγε τὸν κίνδυνον διὰ τῆς φυγῆς μὲ λύπην τοῦ λαοῦ τὸ 1126.

Οὔσσαρ, ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ιρλανδίας, καὶ περίφημος χρονολόγος ἀπέθανεν τὸ 1655.

Οὐέλτης ὁ ἐπωνομασθεὶς Αρχέμορος, υἱὸς τοῦ Λυκούργου, τοῦ βασιλέως τῆς Νεμίας· ὅταν οἱ 7 ἡγεμόνες ὑπήγαιναν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὑπήντησαν κατὰ τύχην τὴν Υψιπύλην, τροφὸν τοῦ Οφέλτου, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δώσῃ ὀλίγον ὕδωρ ἐπειδὴ ἦσαν πολλὰ διψασμένοι· ἡ Υψιπύλη, γνωρίζουσα ἐκεῖ πλησίον μίαν βρύσιν, ἀφῆκε καταγῆς τὸ παιδίον της καὶ ἔτρεξε νὰ τοὺς δείξῃ τὸ μέρος, ἀλλ' εἰς τὴν

πιστροφὴν των εἶδον μὲ λύπην των φονευμένον τὸν Οφέλτην ἀπὸ ἕνα ὕριν· τότε οἱ ἡγεμόνες τὸν μὲν ὕριν ἐφόνευσαν, τιμήσαντες δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ παιδὸς (τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν Αρχέμορον, καὶ προμηνύτορα τῆς δυστυχίας των,) μὲ ἐπιταφίους ἀγῶνας ἀνεχώρησαν διὰ τὰς Θήβας.

ΟΦΕΛΤΙΟΣ, εὐγενὴς Τρωαδίτης φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. Ομ. Ιλ.

ΟΦΕΛΤΙΟΣ, εἷς τῶν Ελλήνων ἀρχηγῶν] εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εκτορος.

ΟΦΜΑΝΟΣ, πεπίφημος Ιατρὸς, Γερμανὸς, ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1660 ἔτος ἐν τῇ Χάλλῃ πόλει τῆς Γερμανίας· ἐνασχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁποίας καὶ ἐστοχάζετο ἀναγκαίας εἰς τὴν τῆς Ιατρικῆς σπουδήν, ἀφιερώθη ἔπειτα εἰς τὴν Ιατρικὴν καὶ χημικὴν τῆς ὁποίας καὶ ἐγενετο διδάσκολος ἐν τῇ σχολῇ τῆς Γουέζνης· ὕστερον δὲ ὁ τῆς Προυσίας βασιλεὺς Φρεδερῖκος ὁ δεύτερος τὸν ἐψήφισε πρωτοδιδάσκαλον ἐν τῇ νεοσυστάτῳ σχολῇ τῆς Χάλλης, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐκλέξας αὐτὸν διὰ Ιατρόν του τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν. Οὗτος ἐπλούτισε τὴν Ιατρικὴν μὲ ἀξιόλογα συγγράμματα μὲ τὸ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ιατρικὴ συστηματικὴ, εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου ἐνησχολήθη, λέγουσιν, ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι χρόνους, καὶ τὸ ἐτελείωσεν ὀλίγον πρότερον πρὶν ἀποθάνῃ. Θεωρεῖται ὡς ἓν τῶν ὠφελιμωτέρων συγγραμμάτων τῆς ἰατρικῆς. Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἠκούοντο εἰς τὰ τῆς ἰατρικῆς σχολεῖα αἱ δύο ἐναντίαι αἱρέσεις, δηλαδὴ ἡ τῶν στερεῶν καὶ ἡ τῶν ὑγρῶν· οἱ μὲν τῆς πρώτης ὀπαδοὶ ἀπέδιδον τὰς αἰτίας τῶν νόσων εἰς μόνα τὰ στερεὰ τοῦ σώματος, οἱ δὲ τῆς δευτέρας εἰς τὰ ὑγρά. Ο Οφμάνος ἐξετάσας ἀκριβῶς τὰς δύω ταύτας θεωρίας, καὶ διασαφήσας τὰς σκοτεινὰς ἀντιλογίας τῶν ἀμφισβητούντων, ἀνήγειρε καὶ ἐσύστησε τὴν τῶν στερεῶν θεωρίαν. Θεωρεῖ οὗτος ὡς βάσιν τῶν νοσωδῶν φαινομένων τὴν τῶν στερεῶν βλάβην, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὴν τῶν νεύρων ἀταξίαν καὶ πάθος· στοχάζεται δὲ τὰ παθη τῶν ὑγρῶν, ὡς ἀποτελέσματα καὶ αἰτιατὰ τῆς βλάβης τῶν στερεῶν. Τὴν δόξαν ταύτην παραλαβόντες οἱ μεταγενέστεροι, καὶ ἀναμορφώσαντες κατὰ τὸ δοκοῦν, ἐπρότειναν ὡς βάσιν τῆς Παθολογίας τὴν τῶν νεύρων πρωτοπάθειαν, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν σπασμὸν καὶ τὴν ἀτονίαν.

ΟΦΤΧΙΝΣΩΝ Ναύαρχος, ἄριστος γεωγράφος. ἔζη περὶ τὸ 1730 Μ. Χ. Ἐξέθεσεν ἀρίστους γεωγραφικοὺς πίνακας πολλῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς, καὶ

ἐκοινολόγησε δὶ ἑνὸς χρονήματος τὰς ἰδέας γνώσεις περὶ τῆς Βιργινίας, τῆς Αρκτικῆς Καρολίνας καὶ Πενουλβανίας, καὶ περὶ τῶν τότε ἔτι ὀλίγον γνωστῶν ποταμῶν τοῦ Οἴου, τοῦ Κάναδα, τοῦ Σκιότου, τοῦ Μισισσίπου καὶ ἄλλων τινῶν.

ΟΧΕΪΝΟΣ Βεναρδῖνος, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Καππουκίων, μάλισα κατά τινας ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ τάγματος. Οὗτος, ἀφοῦ ἔμεινεν εἰς τὸ τάγμα ὀκτὼ χρόνους ἔρριψε τὸ Καπούτζιον (τὴν κουκούλλαν) καὶ ὑπῆγεν εἰς Γενέβην φοβούμενος τὴν ἱεράν ἐξέτασιν, διότι ἐκαλέσθη ὡς αἱρετικὸς, ἀλλὰ φανεὶς πλέον λουθηρανιστὴς, ἢ Καλουϊνιστὴς, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Γενέβην, καὶ ὑπῆγεν εἰς Βασιλείαν, καὶ εἰς Στρασβοῦγον, ὅπου ἔγινε διδάσκαλος τῆς Θεολογίας· ἐκεῖθεν διέβη εἰς Αγγλίαν, ὅθεν διωχθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλους πολοὺς ἦλθεν εἰς Γερμανίαν, καὶ Πολωνίαν ὅπου ἀπέθανεν, ἀφεὶς δύο υἱοὺς, καὶ μίαν θυγατέρα, διότι ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ τάγμα του ὑπανδρεύθη.

Π

ΠΑΓΑΝΟΣ Μάριος Φραγγίσκος ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, συνέγραψε περὶ Νομικῆς ἐπιστήμης· Οὗτος ἐφονεύθη εἰς τὴν ἀποστασίαν τῆς Νεαπόλεως τὸ 1799.

ΠΑΓΙΟΣ Γάλλος περιηγητὴς ἔνδοξος· Ἡ περιήγησις τούτου ἀπευθύνθη ἀπὸ τὴς Σαντδομίγγου νήσου εἰς τὸν Νέον Ορλεανὸν, καὶ πρὸς τὰ ἄνω τοῦ Μισισσίπου ποταμοῦ, μέχρι τοῦ Νατχιτοχίτου. Εντεῦθεν διελθὼν τόπους ἐρήμους, καὶ ἔθνη ἄγρια, κατήντησεν εἰς τὴν Ακαπουλκον πόλιν τῆς νέας Ισπανίας, ὅθεν ἐμβὰς εἰς καράβι-ον, ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Μαριάνας καὶ Φιλιππινὰς νήσους· τὸ 1769. εἰς τὴν Παταυΐαν καὶ Βομβάην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Σουράτην καὶ Βασόραν· ἔπειτα διὰ τῆς Αραβικῆς ἐρήμου εἰς τὴν Δαμασκὼ· μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἔδωσε τῇ Γεωγραφίᾳ πολλὰς ὠφελίμους γνώσεις· ἔζη τὸ 1771 Μ. Χ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ Σοφιστής. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν τέχνην τοῦ Μινουκιανοῦ.

ΠΑΗΝΗΣ, Θωμᾶς, περίφημος Αμερικανὸς τὸ 1790. ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐξέδωκε τὴν πατρικὴν θεω-

ρίαν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀνθρώπου ἥτις καὶ διωρίσθη εἰς τὴν συνθήκην τῶν Γάλλων· τὸν ἀκόλουθον χρόνον κατεδικάσθη καὶ ἐβλήθη εἰς φυλακὴν ἀπὸ τὸν Ροβεσπιέρ, ἐλευθερωθεὶς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Αμερικὴν τὸ 1802. καὶ ἀπέθανε τὸ 1809.

ΠΑΙΑΝΙΟΣ, γραμματικὸς, ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. Σώζεται μία Ελληνικὴ μετάφρασίς του ἐκ τοῦ Λατινικοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας τοῦ Εὐτροπίου, ἐκδοθ ἐν Βιέννῃ τῆς Αουστρίας τὸ 1807.

ΠΑΙΔΑΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεόντος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων

ΠΑΪΖΙΈΛΛΟΣ Ιωάννης, εἷς τῶν περιφήμων συνθετῶν τῆς μουσικῆς, εἰς τὸν ὁποῖον καυχᾶται ἡ Ιταλία, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τάραντον πόλιν τῆς Ιταλίας τὸ 1741· ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Δουράντου· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1816. ἐχρημάτισε μέλος τῆς βασιλικῆς Ακαδημίας τῶν ὡραίων τεχνῶν τῆς Νεαπόλεως.

ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Αγάστροφος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

ΠΑΙΣΙΟΣ Καραβίας Ιθακήσιος, ἔξαρχος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος ἐν Αθήναις ὑπὲρ τὰ 27 ἔτη. Απέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του Ιθάκην, τὸν ὁποῖον διὰ τὰς ἀρετάς του νομίζουν ὡς ἅγιον.

ΠΑΙΣΙΟΣ ὁ Λιγγαρίδης, ἦν τὸ πρῶτον ὑπερασπιστὴς τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, καὶ ἔγραψεν ἑρμηνείαν τῆς θείας λειτουργίας πρὸς βοήθειαν ταύτης, Ιστορίαν περὶ τῶν Πατριαρχῶν καὶ ἀσκητῶν κατὰ τῆς ἀνατολικῆς ἐκλησίας, ἰδίως δὲ κατὰ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα. ἔπειτα δὲ ἀπελθὼν εἰς Μοσχοβίαν μεταμεληθεὶς ἐφ' οἷς ἐφρόνει, καὶ ἔγραψεν, ὑπερασπιστὴς ἄκρος τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἐγένετο, γράψας κατὰ λουθηροκολουΐνων περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὅτι ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα λατινιστί. ἀπέθανεν ἐν μετανοίᾳ καὶ οἱ ἐκεῖσε χριστιανοὶ ἔχουσιν αὐτὸν εἰς ἀγαθὴν φήμην.

ΠΑΚΑΤΗ, περιβόητός τις ἑταίρα, ἀπὸ τὴν Λάρισσαν, ἐρωμένη τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου· διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ Απελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν Αφροδίτην του.

ΠΑΚΙΟΥΌΛΟΣ, Ιταλὸς, ἔνδοξος μαθηματικὸς τοῦ ιε'. αἰῶνος, συνέγραψε περὶ ἀριθμητικῆς Γεωμετρίας, καὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

ΠΑΚΟΥΒΙΟΣ Μάρκος, Ιταλὸς ζωγράφος καὶ ποιητὴς τραγικὸς τοῦ Β'. αἰῶνος Π. Χ. Συνέγραψε τραγῳδίας, αἵτινες χαίρουν ὑπόληψιν, ἀπέθανε τὸ 154. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων.

ΠΑΚΤΥΗΣ, Λυδὸς, ὃς τις ἀποστατήσας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Σάρδεων, καὶ καταδιωκόμενος ἐσώθη εἰς τὴν νῆσον Χῖον μέσα εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Αθηνᾶς, ἀλλ' οἱ Χῖοι ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωκαν εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ηρόδ.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ, Φάνιος, Ιταλὸς γραμματικὸς, συνέγραψε περὶ τέχνης γραμματικῆς, καὶ ποιημάτιον περὶ βαρῶν καὶ μέτρων· ἔζη τὸ 30 Μ. Χ.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ Μιχαὴλ, ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τῆς ἀνατολῆς ἀπὸ τὸ στράτευμα εἰς τὴν Νίκαιαν ἀφοῦ ἐτύφλωσε τὸν ἀνήλικον Αὐτοκράτορα Ιωάννην Λάσκαριν τὸ 1261. ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν διώξας τὸν Βαλδονῖνον, καὶ δώσας διὰ τούτου πέρας εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Λατίνων εἰς τὴν Ανατολὴν, ἀπέθανε τὸ 1283. Οὗτος ἐστάθη ὁ καλλήτερος τῶν ἡγεμόνων τῆς Γραικικῆς Αὐτοκρατορίας. Ηγάπα τὰς ἐπιστήμας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους καὶ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἀνθήσωσιν εἰς τὴν ἐπικράτειάν του αἱ τέχναι καὶ τὸ ἐμπόριον, ἐσύστησε τὴν δυναστείαν ἥτις διήρκεσε περισσότερον καιρὸν εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ακταίου καὶ τῆς Βιοῦς· ἔζη τὸ 320 Π. Χ. Συνέγραψε πολλὰ διὰ στίχων ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἀπεσώθη κἀνέν, φαίνεται ἐν βιβλίον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Παλαιφάτου, περὶ ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγοῦνται αἱ ἀρχαὶ τῶν μύθων καὶ αἱ ἀλληγορίαι των· τῶν περισσοτέρων ἡ γνώμη εἶναι ὅτι τὸ συνέγραψεν ἄλλος τις νεώτερος συνώνυμός του· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1505. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ, Δβυδηνὸς ἱστορικὸς, ἔγραψε Κυπριακὰ, Δηλιακὰ Αττικὰ, Αραβικὰ, ἔζη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ, Αἰγύπτιος, ἢ Αθηναῖος, γραμματικὸς, ἔγραψεν αἰγυπτιακὴν θεολογίαν, μυθικὸν βιβλίον ἕν, καὶ ἀλληγορίας μυθικὰς· ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην, Τρωϊκὰ καὶ ἄλλα διάφορα· ὑπῆρξε καὶ ἕτερος Παλαίφατος Πάριος ἢ Πρηϊνεὺς, ὅστις ἔγραψε περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν βιβλία 5. μολονότι τοῦτο τὸ ποίημα ἀποδίδουσι τινὲς εἰς τὸν Παλαίφατον τὸν Αθηναῖον.

ΠΑΛΑΙΧΘΩΝ, πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰσχ,

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἕλλην ἀπὸ τὸ Ἄργος· ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως Αγαμέμνονος· οὗτος ἐφεῦρε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ 4· ταῦτα γράμματα θ· ξ. φ. χ. ἐπενόησε τοὺς ἀριθμοὺς, τὰ μέτρα, τοὺς κύβους, καὶ τὰς ψηφοφορίας. Ζ. Κάδμος καὶ Σιμωνίδης· ἐλιθοβο-

λήθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας δι' ἐπιβουλῆς τοῦ Ὀδυσσέως.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ, Ἐλεάτης ποιητής, ἔγραψε κωμικὰ καὶ Τραγικὰ, καὶ ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητήν.

ΠΑΛΑΦΟΞ Ἰωάννης, ἔνδοξος ἐπίσκοπος, ὅς τις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ δ'. ἔγινε σὺλβουλος τοῦ πολέλου τῶν Ἰνδῶν ἔπειτα ἐμβῆκεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἔγινεν ἐπίσκοπος εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀπέθανε τὸ 1659.

ΠΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ.

ΠΑΛΛΑΒΙΚΙΝΗΣ Στέφανος, γραμματικὸς, καὶ ἱστορικὸς κάλλιστος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ὁρατίου· ἀπέθανε τὸ 1742.

ΠΑΛΛΑΔΑΣ, Ἕλλην, γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου, ἐκ Χαλκίδος, ἢ κατά τινας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται εἰσέτι διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ Ἀνδρέας Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Οἰκεντίαν πόλεν τῆς Ἰταλίας. Ἔνδοξος Ἀρχιτέκτων· συνέγραψε περὶ Ἀρχιτεκτονικῆς· ἐξέδωκε καὶ ἕτερον περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Ῥώμης. ἀπέθανε τὸ 1742.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ, Μοθωναῖος, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, συνέγραψε περὶ τῶν ἑορτῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ διαφόρους λόγους, ὀλυμπιακὸν, πανηγυρικὸν. καὶ δικανικόν.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ ἀπὸ τὴν Γαλατίαν, ἐγεννήθη τὸ 367. Μ. Χ. τὸ 20. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐπεθύμησε τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ εἰς τὰς μονὰς τῶν μοναχῶν ὅπου ἐπιμείνας 9. χρόνους καὶ ἀσθενείσας ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Παλαιστίνην· ὑπέπεσε δὲ εἰς ὑποψίαν τοῦ ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὠριγένους· ἔχων δὲ φιλίαν μετ' αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ χρυσόστομος, τὸν προεχείρισεν ἐπίσκοπον τῆς Ἑλενουπόλεως τῆς Βιθυνίας τὸ 400. ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Ἀσπανα πόλιν τῆς Γαλατίας ἀπέλανε, ἐκεῖ τὸ 431. φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του Λ. ἕνα σύγγραμμα περιέχον τοὺς βίους τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, λεγόμενον ἱστορία Λαυσαϊκή. Β. Διάλογος περὶ Βιωτῆς Ἰωάννου τοῦ χρυσοστόμου. Γ'. περὶ Ἰνδῶν καὶ Βραχμάνων· ἐξεδόθη τὸ Λαυσαϊκὸν ἐν Λονδίνῳ τὸ 1616. ὑπὸ Ἰωάννου Μεσουρσίου, εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων καὶ τὰ λοιπὰ ἄλλαχοῦ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ Ἰατρὸς, καὶ διδάσκαλος τῆς Ἰατρικῆς εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἔζη περὶ τὰ 570. φαίνεται ὅτι ἐδανείσθη συγγράμματα τινὰ ἀπὸ

Ἀέτιον καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Τραλλιανὸν, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν κατηγορεῖ ὁ Βερνάρδος. Σώζονται καὶ τούτου ἀ' ὑπόμνημα εἰς τὸν τοῦ Ἱπποκράτους περὶ φραγμῶν· Β'. σχόλια εἰς τὰ ἓξ βιβλία τοῦ Ἱπποκράτους περὶ ἐπιδημιῶν· καὶ Γ'. περὶ πυρετῶν· ἐξεδόθη τὸ ὑπόμνημα ἐν τῇ τοῦ Φοεσίου ἐκδόσει ἐν Γενέβρᾳ τὸ 1657. τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΛΛΑΣ, υἱὸς τοῦ Δευτέρου Πανδίονος, καὶ τῆς Πελίας· ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως· οὗτος εἶχεν 56. υἱοὺς, τοὺς ὀνομαζομένους Παλλαντίδας· ἐζήτει νὰ κυριεύσῃ μετ' αὐτῶν ὅλην τὴν Αττικὴν, ἀλλ' ὁ Αἰγεὺς ὑπερισχύσας ἐματαίωσε τοὺς σκοπούς του, καὶ ὁ Θησεὺς, υἱὸς τοῦ Αἰγέως τοὺς ἐφόνευσεν ὅλους, καὶ ἔμεινε διάδοχος τῆς βασιλείας τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΑΛΜΙΕΡΗΣ Ματθαῖος, Ἰταλὸς, ἱστορικὸς, ποιητὴς καὶ γραμματικὸς περίφημος· οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς Φλωρεντίας καὶ ἕτερον ποίημα ἐπιγραφόμενον θεία πολιτεία, καὶ ἓν σύγγραμμα τοῦ πολιτικοῦ βίου· ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του τὸ 1475.

ΠΑΜΜΙΔΟΣ, Μεγαρεὺς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΠΑΜΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὅμ. Μαμπρέσιος Πανοπλίτης, ποιητὴς, ἔζη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος· ἔγραψεν ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσιν.

ΠΑΜΠΕΡΗΣ Δημήτριος ἐκ Μοσχοπόλεως, ἀδελφὸς Προκοπίου τοῦ Μοσχοπολίτου, Ἰατροφιλόσοφος. Συνέγραψε διάφορα ἐξόχως τὸ ὑπόμνημα ἢ ἑρμηνείαν εἰς τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἡρακλέους, ποιηθεῖσαν τῷ Ἡσιόδῳ, ἔτι καὶ δύω ἑκατοντάδας Ἑλληνικῶν Ἱστοριῶν, καὶ ἐπιστολὰς πρὸς Γεώργιαν Τραπεζούντιον, καὶ ὁ Γεώργιος πρὸς αὐτόν. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΑΜΦΑΗΣ, Ἀργεῖος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοικούρους. Πίνδρ.

ΠΑΜΦΑΗΣ, ἕτερος ἐκ Πριήνης ἐν ψωνίᾳ, ὅστις ἔπεμψε δῶρον πρὸς τὸν Βασιλέα Δαρεῖον μίαν ἅμαξαν γεμάτην ἀργυρίου. Αἰλ.

ΠΑΜΦΙΛΗ, Ἐπιδαυρία, φιλόσοφος, καὶ ἱστορικὴ, θυγάτηρ τοῦ Σωτηρίωνος, ἔγραψεν ἱστορικὰ ὑπομνήματα βιβλία 33. Ἐπιτομὰς ἱστοριῶν, καὶ ἑτέρων βιβλίων, περὶ Ἀφροδισίων καὶ ἄλλα διάφορα συγγράμματα.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ ἀπὸ τὴν Φοινίκην, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, καὶ συντελῶν κατὰ πάντα τρόπον διὰ τὴν πρόοδον τῆς παιδείας· ἐσύναψεν ἐπιμελῶς τὰ συγγράμματα τῶν πεπαιδευμένων μιμούμενος τὸ παράδειγμα Δημητρίου τοῦ Φαλάριδος, καὶ τοῦ Πεισιστράτου, εἰς τὴν πατρίδα του· ἐτιμᾶτο ὡς πρῶτος τῆς

κοινότητος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἦναι ἐλεύθερος παρητήθη τούτου καὶ ἀφιερώθη εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς· μετὰ ταῦτα ἐλθὼν εἰς τὴν Καισάρειαν συνήθροισε μίαν βιβλιοθήκην, καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν, συστήσας καὶ ἓν σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρέδιδε τὴν ἁγίαν Γραφήν. Εἰς Συρίαν καὶ Παλαιστίνην μετεχειρίζοντο τὰ ἀντίγραφα τῆς θείας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐξέδωκε· φθάσας δὲ εἰς Βαθὺ γῆρας ἐνδόξως ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς Καισάρειαν τὸ 306. ἡ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸν Ὠριγένην τὸν παρεκίνησε νὰ γράψῃ μίαν ἀπολογίαν πρὸς ὑπεράσπισίν του· σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομά του, καὶ μία ἔκθεσις τῶν ἀποστολικῶν διατάξεων· ἐξεδόθη ὑπὸ Βερνίνου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν συνόδων εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1715. καὶ ὑπὸ τοῦ Φαβρικίου.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Ὑγῖν.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπατήσας τὴν πολιτείαν ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του. Ἀριστοφ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ Μακεδών, περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδάσκαλος τοῦ Μελανθίου καὶ Ἀπελλοῦς, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἡρακλείδας, ὅτε ἦλθον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῆς Ἀλκμήνης οἰκοδομενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀριστ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς, ἐκ Σικελίας,

ΠΑΜΦΙΛΟΣ υἱὸς τοῦ Αἰγίμου, ἀδελφὸς τοῦ Δήμαντος βασιλέως τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλίς. Πίνδ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ Ἑρμηνεὺς τῆς βασιλείας τῶν Τούρκων περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Βυζάντιος τὸ γένος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἀραβικῆς διαλέκτων, Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρινόμος, ὡς ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς Ἀθανασίου Κυρκύρου, καὶ περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀβελίσκου δηλοῦται γέγονε περίφημος ἀπὸ τῆς διαλέξεως, ἣν μετὰ Βανλὺ Ἐφέντη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει τῆς βασιλείας τῶν Τούρκων πεποίηκας καὶ ἄλλων αὐτοῦ κατορθωμάτων, καὶ ὠφελείας οὐκ ἐλίγης πρόξενος τοῖς Χριστιανοῖς κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐγένετο.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, συνέγραψε περὶ γλωσσῶν βιβλία 70. περὶ ῥητορικῆς τέχνης, καὶ τὰ ἀνεξήγητα τοῦ Νικάνδρου, εἰς τὰ καλούμενα ὀπικὰ καὶ ἄλλα πλεῖστα γραμματικά.

ΠΑΜΦΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθη-

ναῖος, ἔζη πρὸ τοῦ Ὁμήρου· οὗτος ἔγραψεν ὕμνους καὶ ἄλλα ἐπικὰ ποιήματα ψαλλόμενα μετὰ τοῦ Ὀρφέως εἰς τὰ ἐλευσίνια. Πλουσαν.

ΠΑΝΑΙΝΟΣ, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου ὁ ζωγραφίσας τὴν 86 Ὀλυμπ. εἰς τὴν Ποικίλην στοὰν μετὰ τοῦ Πολυγνώτου τὴν ἐν Μαραθῶνι κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Σινωπεὺς, ἀκροατὴς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διδασκάλων, καὶ τὴν λογικὴν ἐν Βουκορεστίῳ διδαχθεὶς παρὰ Σεβαστοῦ Τραπεζουντίου, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βενετίαν, ἵνα εἰς Λείψιαν ἀπέλθῃ, χάριν μαθήσεως, πλανᾶται παρὰ τοῦ Φιλαδελφίας Τυπάλδου, καὶ γίνεται Καθολικὸς, μάλιστα καὶ Ἱερεὺς παρ' αὐτοῦ χειροτονεῖται καὶ ἐφημέριος τοῦ ἁγίου Γεωργίου γίνεται. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυπάλδου ἔγινε αἴτιος τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πάππα Κλήμαντος ΙΑ. ὅθεν ἀπερρίφθη παρὰ τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων. οἵτινες βία ἐδέχθησαν αὐτὸν, καὶ ἀπέρχεται εἰς Βερόναν, καὶ Βριξιὰν τῆς Ἰταλιας, καὶ διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου χρηματίζει, καταγινόμενος νὰ σύρῃ εἰς τὴν λατινικὴν ἐκκλησίαν τοὺς ὀλίγους ὀρθοδόξους ὁποῦ ἐκεῖ διῆγον, ἢ ἐκεῖ διέβαινον, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔτυχε καὶ μία ὀρθόδοξος γυνή. Ὁ Παναγιώτης εἶχεν ὀλίγην εἴδησιν τῆς Λατινικῆς, Ἰταλικῆς καὶ Γαλλικῆς διαλέκτου, ἤξευρε σχεδὸν ὅλον τὸν Ὅμηρον ἐκ στήθους. Συνάζει ὅλα τὰ ῥητὰ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν πατέρων, ὅπου τὸν ἐφαίνοντο εἰς ἀπόδειξιν ἁρμόδια τῆς προσθήκης καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ θέλων νὰ ἐκδώσῃ βιβλίον μὲ τοιαύτην ἐπιγραφήν. »Μόνου μονογενῆτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατήρ. Καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα. Καὶ μόνον μόνως μόνου Θεοῦ Ἅγιον πνεῦμα, Κυρίου Κύριον, ὄντος ὂν, ὦ Τριὰς μονὰς ἁγία σῶσον με θεολογοῦντα σε.» Ἀλλ' ἡ βίβλος δὲν ἐφάνη εἰς φῶς· σώζονται ὅμως τοῦ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ ἑλληνικαὶ πρός τινας φίλους. Ἤνθει κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΑΝΑΤΙΟΣ Ῥόδιος, περίφημος στωϊκὸς φιλόσοφος· οὗτος πρῶτος ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐδίδαξεν αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, ὅπου καὶ ἔλαβεν ἐνδόξους μαθητὰς τὸν Παίλιον καὶ Σκηπίωνα τὸν Ἀφρικανὸν, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΠΑΝΑΙΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Σωσιμένους, Ὑήνιος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικὸν πόλεμον.

ΠΑΝΑΙΤΙΟΣ, Ῥόδιος, στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς. Φαβρ.

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ, φιλόσοφος, Ἀκαδημιακὸς, μαθητὴς του Ἀρκεσιλάου. Αἰλ.

ΠΑΝΒΙΝΙΟΣ Ὀνούφριος, Ἰταλος, σοφώτατος ἀρχαιολόγος καὶ ἱστορικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Βερώνης πατρίδος του, καὶ μίαν ἐπιτομὴν περὶ τῆς ζωῆς τῶν Πάπων

καὶ μίαν χρονικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, καὶ διαφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1568.

ΠΑΝΔΑΡΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ταντάλου, γεννήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην, καὶ Κλεοθήραν, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ὀδ.

ΠΑΝΔΑΡΕΙΟΣ, Γεωργὸς ἐφέσιος.

ΠΑΝΔΑΡΟΣ υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐκ Λυκίας, περίφημος τοξότης καθ' Ὅμηρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, ἐβασίλευσε τὸ 1463· Π. Χ. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἄρχισε νὰ ἀνθῇ ἡ Γεωργία, ἔλαβε δὲ διὰ γυναῖκα του τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός του Ξανθήππην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Ἐρεχθέα καὶ Βούτην, τὴν Πρόκνην, καὶ Φιλομήλαν· διάδοχος δὲ τοῦ θρόνου του ἔγινεν ὁ Ἐρεχθιεύς. Ἀπολδρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ ὁ Β'. βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν· τὸ 1300. π. χ. υἱὸς τοῦ Κέκροπος τοῦ Β'. πατὴρ τοῦ Αἰγέως, διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μετίωνος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Πελίαν, θυγατέραν τοῦ βασιλέως Πύλα μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἦλθον οἱ υἱοί του εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπανέκτησαν τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολόδρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δανάϊδος Καλλιδίκης. Ἀπολδρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Φινέως, καὶ τῆς Κλεοπάτρας· Ἀπολδρ.

ΠΑΝΔΟΔΦΙΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Φιλωρεντίαν, ἔνδοξος γραμματικὸς, τὸ συγγραμμά του ἐπιγραφόμενον „ὁ διδάσκαλος τῆς καλῆς διοικήσεως τῆς οἰκογενείας„ ἐτυπώθη μὲ πράξεις Γαλικὰς παλαιὰς καὶ νέας ἀπέθανε τὸ 1446.

ΠΑΝΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου, Ἀπολδρ.

ΠΑΝΘΕΙΑ ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀρραδάτου ἑνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξενοφ.

ΠΑΝΙΤΗΣ Μεσσήνιός τις, ὅς τις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς τῶν δύω δυδίμων παίδων τοῦ βασιλέως Ἀριστοδήμου, Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους. Ἡρόδ.

ΠΑΝΟΛΒΙΟΣ, ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα πρὸς Ἐθέριον, Ἐρύθριον καὶ Δωρόθεον ἡγεμόνα καὶ Κόμητα, καὶ εἰς Ἀφθόνιον Κόμητα, καὶ ἐπιτάφιον Ὑπατίας θυγατρὸς τοῦ Ἐρυθρίου.

ΠΑΝΟΡΜΙΤΑΣ Ἀντώνιος, σοφὸς νομοδιδάσκαλος, καὶ ἀληθὴς ἱστορικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς βασιλείας του Ἀλφόνσου εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφῆκε καὶ ποιητικὰ συγγράμματα ἀπέθανε τὸ 1471.

ΠΑΫΣΑΣ Γάϊος Ὀβίδιος, ἔγινεν ὕπατος μετὰ τοῦ Ἱρτίου, μαθητὴς

τοῦ Κικέρωνος, ἠνώθη πρῶτον μετὰ τοῦ Καίσαρος, καὶ ἔπειτα μετὰ τοῦ Ὀκταβιανοῦ εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου πόλεμον. Ἐν δὲ τῇ μάχῃ τῆς Πολωνίας ἐπληγώθη, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε.

ΠΑΝΤΑΓΝΩΤΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Πολικράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡρόδ.

ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀλιάττου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου. Ἡρόδ.

ΠΑΝΤΑΡΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἱποκράτους, τυράννου τῶν Γελώων ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδ.

ΠΑΝΤΙΤΗΣ, Σπαρτιάτης τις, ὅς τις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην διεσώθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ἀποθανόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡρόδοτος.

ΠΑΝΥΑΣΙΣ, υἱὸς Πολιάρχου. Ἁλικαρνασεὺς, ποιητὴς καὶ μάντης περίφημος· λέγουσιν ὅτι ἔζη ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἄλλοι ἐπὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀντιμάχου· ἔγραψεν Ἡρακειάδα εἰς 16 βιβλία καὶ Ἰωνικὰ περὶ Κόδρου, καὶ Νηλέως στίχους ἐννέα χιλιάδας, συνέγραψε καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας εἰς στίχους ἑπτὰ χιλιάδας.

ΠΑΟΛΗΣ Πασκουάλης ἀπὸ τὴν νῆσον Κόρικαν, νομίζεται ἀπὸ ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὡς περίφημος νομοθέτης, ἐπιτήδειος πολιτικὸς καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστὴς· ἐστάθη εἰς διαφόρους πολέμους τὸ 1795. ἐφοράθη ὡς προδότης τῆς Γαλλίας, καὶ ἐκ τούτου ὑπεχρεώθη ν' ἀπεράσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν τὸ 1807.

ΠΑΣΙΡΙΟΣ Κοῦρσος, Λούκιος, Διακτάτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 320. π.χ. νικητὴς τῶν Σαβίνων, θριαμβευτὴς τῶν Σαγενιτῶν, πόλεως τῆς Ἰταλίας· τὸ γένος του ἐστάθη λαμπρὸν, μεταξὺ τῶν πατρικίων, ἐξ ὧν ἐστάθησαν πολλοὶ περίφημοι εἰς τὴν Δημοκρατείαν· ἡ ἄκρα σοβαρότης του ὅμως καὶ ἀκρίβεια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του τὸν ἐσήκωσαν τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου.

ΠΑΠΙΑΝΟΣ, ἔνδοξος νομοδιδάσκαλος τοῦ τρίτου αἰῶνος· ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβῆρος, τὸν ἠγάπα ὑπερβολικῶς, ὅστις ἀποθνήσκων ἐσύστισεν εἰς αὐτὸν τοὺς δύω του υἱοὺς Καρακάλαν καὶ Γέταν, ὁ πρῶτος ἐμεσολάβησε νὰ θανατωθῇ ὁ δεύτερος, ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Παπινιανὸν νὰ συνθεσῃ μίαν ἀπολογίαν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Γέτα καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ παρ' ὅλην τὴν σύγκλητον, ἀλλ' αὐτὸς ὁ μέγας νομοδιδάσκαλος ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι πολὺ πλέον εὔκολον νὰ πράξῃ τις μίαν πατροκτονίαν παρὰ νὰ τὴν συγχωρήσῃ, καὶ ὅτι εἶναι μία δευτέρα πατροκτονία νὰ καταδικάσῃ τις ἕνα ἀθῶον ἐνῷ ἐφονεύθη ἀδίκως· ὁ Καρακάλας ὀργιζόμενος διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν τὸ 212.

ΠΑΠΠΟΣ, εἷς τῶν Ἀλεξανδρινῶν μαθηματικῶν ἔζη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Θεοδωσίου τὸ 379. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματά του τὸν δεικνύουσι ἐμπει-

ρότατον εἰς τὴν μαθηματικήν. Σώζονται ἐν χειρογράφοις τῶν μαθηματικῶν συνθροίσις. Τὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦδε εἶναι· ἀ. τοῦ δευτέρου βιβλίου μία πρότασις ἀπὸ τὰ 8. βιβλία τῶν συγγραμμάτων τοῦ Β^{ου}. προοίμιον τοῦ 7. βιβλίου καὶ δόγματα τινα· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Καρόλλου τοῦ Μανολεσίου ἐν Βολωνίᾳ τὸ 1659.

ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Κομνηνὸς ἐκ Κρήτης, τρόφιμος τοῦ ἐν Ρώμῃ Ἑλληνομουσείου, καθηγητὴς πρῶτον· ἐχρημάτισεν ἐν τῷ τῶν εὐγενῶν φροντιστηρίῳ τῆς Ἰουστινιανουπόλεως· ἀνὴρ σοφώτατος, πολυμαθέστατος φιλόσοφος, νομικὸς καὶ θεολόγος, ὡς πολοὶ περὶ αὐτοῦ ἔγραψαν. Ἐγραψεν οὗτος μερικά τινα περὶ τῶν διχονοιῶν Γραικῶν καὶ Λατίνων καὶ μὲ τοῦτο ἔγινε γνωστὸς τοῖς πᾶσι, καὶ ἐκαλέσθη εἰς τὸ Πατάβιον ὡς διδάσκαλος τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων. Ἦν δὲ σοβαρὸς, μονήρης, εὐλαβὴς, καὶ τόσον ἄξιος, ὥστε ἐκλέχθη παρὰ τῆς Γερουσίας τῶν ἑνετῶν, ὑποψήφιος κριτὴς τῆς λεγομένης Ρότα Ρωμάνας· Πρὸς τὰ γηρατεῖα του ὅμως ἔγινεν Ἰησουΐτης, ὕστερον ἔρριψε τὰ ῥάσα, ἀποστάτης καὶ αὐτὸς ἐχρημάτισε τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, καὶ διδάσκαλος ἦν Χρυσάνθου Νοταρᾶ. Ἐγραψε πολλὰ καθ' ἡμῶν· ἔγραψε Μυσταγωγικὰς Προνοήσεις, εἰς τὰς ὁποίας καυχᾶται νὰ ἦναι Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὸς, ὑπερασπιζόμενος τὰ κόλυβα καὶ τὰ γένεια τῶν καλογήρων καταῦ τῶν ἐλεγχόντων ταῦτα Καθολικῶν, σκληρῶς δὲ φερόμενος κατὰ τῆς ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν καλεῖ αἵρεσιν καὶ καινοτομίαν τῶν Φωτιανῶν· Ὅθεν Ἀνατολικὸς φαίνεται κατὰ πάντα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, ἤτοι κατὰ ῥάσα καὶ καλυμαύκιον.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΗΣ Αὔγουστῖνος, Ἰταλὸς, ἐπίσημος φιλόσοφος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὸ ἑλλόγιον τοῦ Μοντεκουκόλη, καὶ διὰ τὴν Ρωμαϊκὴν του Ἱστορίαν· ἀπέθανε τὸ 1782.

ΠΑΡΑΙΒΑΓΗΣ, εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ηρόδ.

ΠΑΡΑΙΒΙΟΣ, πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Φωκέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὁ Παραίβιος ἐξιλέωσε μίαν τῶν Αμαδρυάδων νυμφῶν ἐγείρας εἰς αὐτὴν ἕνα βωμὸν, ὅτε κατεδικάσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πεῖναν, ἐπειδὴ ἔκοψε μίαν δρῦν της ἱεράν. Ἀπολδρ.

ΠΑΡΑΚΕΛΣΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ελβετίαν τὸ 1493. Μ. Χ. ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν, καὶ χειρουργικὴν, ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀφιερώφη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς χημικῆς τέχνης· καυχᾶται ὁ Ἴδιος ὅτι περιῆλθεν ὅλας τὰς ἀκαδημίας τῆς Εὐρώπης, ἐπέστρεψε τελευταῖον εἰς Βασιλείαν, καὶ ἔγινε κοινὸς διδάσκαλος τῆς χημικῆς, καὶ ἄρχισε

νὰ καταφέρεται καθ' ὅλων τῶν Ἰατρῶν παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων, τῶν ὁποίων ὠνομάζετο Μονάρχης· ἐκήρυττε τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι καὶ Μάγος, Αστρολόγος, καὶ πνευματέμφορος. Κυριευθεὶς ὑπὸ Μανιώδους ὀργῆς, καὶ ὅλως πνέων χολῆς, ἔῤῥιψεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ κατέκαυσεν παῤῥησίᾳ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαληνοῦ καὶ Αβικένα, φωνάζων μὲ ἀγρίαν φωνὴν ,,ὀπίσω μου ὀπίσω μου σοφοὶ, καὶ διδάσκαλοι τῶν αἰώνων· Ἕλληνες Ρωμαῖοι καὶ Αραβες, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μου ἔχει περισοτέραν σοφίαν παρ' ὅλους σας, καὶ ὁ πώγων μου περισσοτέραν πεῖραν παρ' ὅλας τὰς ἀκαδημίας'', ἦτον πολλὰ τρυφηλὸς, καὶ ἀπέθανε, λέγουσιν, εἰς ἕνα καπελεῖον εἰς τὴν Σολσβοῦργα πόλιν τῆς Ελβετίας. Ἰδε πραγματείας Ἰατρικῆς τόμον ἀ. φύλ. 251. Σεργίου Ἰωάννου Ἰατροῦ. Συνέγραψεν οὗτος διάφορα συγγράμματα Ἰατρικῆς, τὰ ὁποῖα ἀποζουσιν οἴνου καὶ παραφροσύνης· ῥαψῳδία ὁλόκληρος ἐκ παραλογισμῶν, χλευασμῶν, μεγαλορῆμοσύνης, σκότους καὶ ἀπάτης· ἡ φράσις του εἶναι γριφώδης, δυσνόητος καὶ πολλάκις ἀκατάληπτος, πλήρης ὀνομάτων καὶ λέξεων καινῶν, ξένων καὶ ἀνηκούστων, εἰς τὰς ὁποίας προσήρμοζεν εὐνοίας μυστηριώδεις. Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ Παρακέλσος ἦτον ἀγχινούστατος καὶ ἐφευρετικοῦ πνεύματος· ἀλλ' ἡ φλογερὰ φαντασία του κατατέῤῥωσε τὴν ὀρθὴν κρίσιν τοῦ λογικοῦ· εἶναι ὡσαύτως ὁμολογούμενον, ὅτι ἰάτρευε παρ' ἐλπίδα πολλὰ πάθη χρονικὰ καὶ δυσίατα, τὰ ὁποῖα οἱ σύγχρωνοι του Ἰατροὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἰατρεύσωσι. Τὸ ὄνομα τοῦ Παρακέλσου κατεθρόησεν ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ὑπὲρ τῆς Χημικοϊατρικῆς διεδόθη καὶ εἰς ἄλους πολλοὺς, οἵτινες ἔγιναν ὀπαδοὶ, καὶ τῶν ἐκείνου δογμάτων διάπυροι ζηλωταί.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Δαμιανὸς Συνωπεύς, Ἰατροφιλόσοφος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς καὶ Ρωσσικῆς, πεπαιδευμένος ἔν τε τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἱερᾷ θεολογίᾳ. Περιηγήσατο σχεδὸν ὅλην τὴν Εὐρώπην· ἐχρημάτισεν ἰατρὸς τοῦ ναυτικοῦ νοσοκομείου ἐν Στεφανουπόλει (Κρονστὰδ). Συνέγραψε Λατινιστὶ διανθέντευσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Οὐολφίου, περὶ ἀνθρωπίνης γνώσεως, περὶ ἐλευθερίας τοῦ συλλογίζεσθαι, θέλειν, περὶ ἀρχῆς ἐννόμως τῆς φύσεως, περὶ κόσμου, καὶ ὑπάρξεως θεοῦ, πάρεργα ἰατρικὰ καὶ ἄλλα.

ΠΑΡΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Περικλέους ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. καὶ ἕτερος, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, καὶ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΠΑΓΘΕΝΙΟΣ Κατζούλης, ἱερεὺς ἐξ Ἰωαννίνων, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὴν θεολογίαν, καὶ ἱερὰν γραφὴν· συνέγραψεν ἀποφθε-

γματάριον, ὅπερ ἐξεδόθη Ενετήσι τὸ 1778. ἀπέθανε δὲ τό 1783.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, υἱὸς Ηρακλείδου καὶ Εὐδώρας, ποιητὴς ἀπὸ τὴν Νίκαιαν, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος αὐγούστου τὸ 30. Π. Χ. ἔγραψεν εἰς τὸ πεζὸν πρὸς τὸν Κορνήλιον Γάλλον, καὶ ἕτερον περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1531. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Χῖος, στιχουργὸς, υἱὸς τοῦ Θέστορος ὅς τις ἐπωνομάζετο χάος, ἐστιχούργησεν εἰς Θέστορα τὸν πατέρα του.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Πελοποννήσιος· ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν κανόνων, ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Μελάνωνος καὶ τῆς Αταλαύτης ἐξ Αρκαδίας, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένους ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν. Απολ.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ὁ Ανδριανουπόλεως ὁ Γέρων, ἐκλογῆ τῆς συνόδου μετετέθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις προστὰς ἔτη πέντε, καὶ μῆνας δύο, ἐξωρίσθη εἰς Κύπρον παρὰ Παρθενίου τοῦ νεοτέρου, καὶ μετὰ καιρὸν ἐπιστρέψας ἀπέθανεν, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ δηλητήριον εἰς Χῖον.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Ανδριανουπόλεως ὁ νεώτερος, διάδοχος τοῦ πρώην Παρθενίου τοῦ Γέροντος, ὅστις ὀξὺς καὶ κεσκίνης ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ αὐτὸς ἀπὸ Ιωάννινα, ὅπου καὶ εἶχεν ἀρχιερατεύσει πρότερον· ἀνὴρ σεμνὸς, ἔντιμος καὶ μεγαλοπρεπής. Μετὰ δύο χρόνους καὶ μῆνας δύο τῆς πατριαρχείας του, διὰ καθαιρέσεως ἐκβλήθη τοῦ θρόνου, καὶ ἐξωρίσθη, Ην δὲ τὴν γνώμην δραστήριος καὶ τυραννικὸς, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἦτο πλεονέκτης οὐδένα τῶν Αρχιερέων ἔξωσεν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του. Μετὰ ἓν ἔτος πάλιν ἀνέλαβε τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ἀλλὰ ποιμάνας τὸν λαὸν μόνον δύω χρόνους θεαρέστως, διεβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν ψευδῶς ὑπὸ τοῦ Παυλικίου καὶ ἄλλων, καὶ εὐθὺς βαλθεὶς εἰς καΐκιον διὰ νὰ ἐξορισθῇ καὶ εἰς αὐτὸ φονευθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

ΠΑΡΙΝΗΣ, Ιταλὸς, κάλλιστος ποιητὴς, τὸ ποίημά του ἐπιγραφόμενον τὰ 4. μέρη τῆς ἡμέρας, εἶναι ὡραιότατον· ὅλα τὰ συγγράμματά του περιέχονται εἰς 2. τόμους Ιταλιστί.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ Ελαιάτης, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους, ἔζη τὸ 440. Π. Χ. μὲ ἄμεμπτον καὶ εὐσεβῆ βίον· διὸ καὶ ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ἀπὸ τοὺς πατριώτας του· ἦτον ὅλος ἔκδοτος εἰς τὴν φιλοσοφίαν· εἶναι ὁ πρώτος, ὅς τις εἶπε τὴν γῆν σφαιροειδῆ· συνέγραψε πολλὰ εἰς ἐξαμέτρους στίχους, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται λείψανα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ποίησιν τοῦ Ερρίκου Στεφάνου, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΡΜΙΝΟΣ Γουΐδων Ισπανὸς τὸ

γένος διδάσκαλος ἐν Παρισίοις περίπυστος· Εξέδωκεν ἁρμονίαν τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν μετὰ σχολίων, τυπωθέντων ἐν βιβλίῳ μετὰ τῆς αὐτοῦ συνόψεως τῆς περὶ αἱρέσεων καὶ τῆς αὐτοῦ ἀνασκευῆς, ἐν τῇ Κολωνίᾳ κατὰ τὸ 1731. Μ. Χ.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ Σατράπης τῆς Φοινίκης.

ΠΑΡΜΥΣ, θυγάτηρ τοῦ Μέρδιος, καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου Βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΠΑΡΟΥΤΑΣ Παῦλος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἱστορικὸς κάλλιστος, ὅς τις συνέγραψε μέρος τῆς ἱστορίας τῆς Βενετίας, καὶ διαφόρους λόγους πολιτικούς· ἀπέθανε τὸ 1598.

ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ, εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ὁ κτίσας τὴν πάλιν Παρρασίαν ἐν Αρκαδίᾳ. Παυσ.

ΠΑΡΥΣΑΤΙΣ θυγάτηρ Αρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ γυνὴ τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ ὤχου μήτηρ Αρταξέρξου τοῦ Β'. καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσα περισσότερον ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου του, ἐλευθερώσασα αὐτὸν ἀπὸ τὴν καταδρομὴν τοῦ ἀδελφοῦ του.

ΠΑΣΑΒΑΝΤΗΣ Ιάκωβος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος θεολόγος, καὶ εὐγλωττος ῥήτωρ. τὸ Σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον, ὁ Καθρέπτης τῆς ἀληθοῦς μετανοίας, εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ κλασικὰ Ιταλικὰ συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1357.

ΠΑΣΙΠΠΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΠΑΣΙΤΕΛΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

ΠΑΣΙΩΝ, Μεγαρεύς, εἷς τῶν ἑλλήνων στρατηγῶν, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου. Ξενοφ.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, Διάγιος, εἷς τῶν μεγάλων πνευμάτων τῆς Γαλλίας· εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα τῆς Γεωμετρίας, τὸ ὁποῖον ἐθαύμασαν ὅλοι οἱ Γεωμέτραι. Συνέγραφε 18. περιφήμους ἐπιστολὰς, καὶ ἕτερα συγγράμματα τῆς φυσικῆς καὶ μαθηματικῆς· ἀπέθανε τὸ 1662.

ΠΑΤΑΪΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰνεσιμήδου ἐκ Σικελίας. Ηρόδ.

ΠΑΤΕΡΚΟΥΛΟΣ, Ρωμαῖος, συνέγραψε Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν, τῆς ὁποίας δύω μόνα βιβλία σώζονται ἐκδοθ. τὸ 1719. ἔζη τὸ 30. Μ. Χ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ οἱ 12. Τούτων ἡ ἱστορία εὑρίσκεται εἰς τὴν θείαν Γραφήν· ἀλλὰ φαίνεται ἀκόμη ἓν βιβλίον, διαθῆκαι τῶν 12. Πατριαρχῶν ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποδίδουσι ψευδῶς εἰς αὐτοὺς, ἐν ᾧ περιέχονται λόγοι, προφητεῖαι τινες καὶ διδασκαλίαι· ὑποθέττουσι τινες ὅτι ὁ συγγραφεὺς του εἶναι Ιουδαῖος τις· ἄλλοι χριστιανος· λέγουσι δὲ ὅτι ἐγράφη ἀπὸ Ιουδαίους ἑβραΐστι πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἔπειτα μετεφράσθη εἰς τὸ ἑλληνικόν· ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ιωάννου καὶ Φαβρικίου.

ΠΑΤΡΙΚΗΣ Φραγγῖσκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Χέρσον, πλησίον τοῦ κόλπου τῆς Βεννετίας· ἐχρημάτισε μέγας φιλόσοφος, ἐξέδωκεν ἄπειρα συγγράμματα περὶ φιλοσοφίας, καὶ τακτικῆς πολεμικῆς, πολλὰ σπάνια καὶ ὠφέλιμα, ἀπέθανε τὸ 1597.

ΠΑΤΡΟΚΛΗΣ, πλούσιος πολίτης Ἀθηναῖος, εἰς ἄκρον φυλάργυρος, μιμητὴς τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Σπαρτιατῶν. Αριστ.

ΠΑΤΡΟΚΛΗΣ περίφημος ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, βασιλέως τῆς Συρίας, ὅς τις περιῆλθε τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κασπίαν θάλασσαν· συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν περιηγήσεων του,

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Μενοιτίου βασιλέως τῆς Οποῦντος, καὶ φίλος φιλτατος τοῦ Αχιλλέως· οὗτος ἠκολούθησε τὸν Πηλέα, τὸν πατέρα τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Τρωάδος· ἐκεῖ δὲ βλέπων τοὺς Ελληνας φθειρομένους ὑπὸ τῶν Τρώων, ἐνεδύθη τὴν πανοπλίαν τοῦ Αχιλέως καὶ ἐτρόμαζε κατὰ πρώτων τοὺς ἐχθρούς, οἵτινες τὸν ὑπελάμβανον διὰ Αχιλλέα. Ο Εκτωρ παρατηρήσας καλὰ ἐνόησε ὅτι δὲν ἦτον ἐκεῖνος καὶ πολεμήσας μετ' αὐτοῦ τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐπῆρε τὴν πανοπλίαν του, τὸ δὲ σῶμα του λαβόντες οἱ Ελληνες τὸ ἔφεραν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αχιλλέως ὅστις κλαύσας ἐπ' αὐτὸ, ὡς ἔπρεπε, τὸ ἔθαψεν ἐντίμως μὲ λαμπρούς ἀγῶνας, θυσιάσας ἐπὶ τοῦ τάφου του καὶ 12. ἐπιφήμους Τρῶας.

ΠΑΤΡΩΝΟΣ Αντώνιος ἐκ Νεαπόλεως, ἐκ τῆς ἑταιρείας τοῦ Ιησοῦ, εἰδήμων τῆς τε Ελληνικῆς, Λατινικῆς Εβραϊκῆς, Αραβικῆς, Ιταλικῆς καὶ Γαλλικῆς διαλέκτων, πεπαιδευμένος ἔντε τῇ Φιλοσοφίᾳ καὶ Ιερᾷ Θεολογίᾳ. Εξέδωκεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς ιβ'. προφήτας τοὺς ἐλάσσονας. Ιδε ἱστορίαν τῶν πεπαιδευμένων τῆς Ιταλίας Τ. ς'. βιβλ. γ'. κεφ. έ. σελ. 725. Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΑΥΛΙΝΑ Γρισμόνδα. Ζ. Γρισμόνδα.

ΠΑΥΛΙΝΑ, ἐπειδὴ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὁ σύζυγος της Σένεκας ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της ἔκραξε τὸν Φλεβοτόμον καὶ ἄνοιξε τὰς φλέβας της διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἴδιον θάνατον τοῦ συζύγου της τὸ 66. Μ. Χ. ὁ Νέρων πληροφορηθεὶς τοῦτο ἐπρόσταξε νὰ κλείσωσι τὰς φλέβας της διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ. Ἐκτελέσθη ἡ προσταγή του· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐχύθη ἀρκετὸν αἷμα ἔμεινεν ἡ χλωμότης τοῦ προσώπου της εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς της.

ΠΑΥΛΙΝΟΣ Πόντιος, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καμπανίᾳ Νώλης, πόλεως τῆς Ιταλίας, ἐπὶ Βαλεντινιανοῦ τοῦ τρίτου, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ ἐπίσημος, καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων γραμματικῶν τοῦ έ. αἰῶνος.

ΠΑΥΛΟΣ Αἰμίλιος. Ζ. Αἰμίλης Παῦλος.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Ερημίτης, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐστάθη ὁ πρώτος, ὅς τις ἔρριψε τὰ θεμέλια τῆς ἀναχωριτικῆς ζωῆς εἰς τὴν Θηβαΐδα, φεύγων ἀπὸ τὸν αὐστηρὸν διωγμὸν τοῦ αὐτοκράτορος Δεκίου περὶ τὰ τέλη τοῦ γ'. Αἰῶνος.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Β'. Πέτρος Βάρβος Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1440. ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς Καρδηνάλεις νὰ φορῶσι φόρεμα πορφυροῦν, καὶ κάλυμμα κόκκινον ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μίτραν ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ Πάπα ἀφόρισε τὸν βασιλέα τῆς Βοεμίας. Η εὐγλωττία του ἐκίνει τὸν λαὸν εἰς δάκρυα, ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθη ἡ Παναγία τῆς εὐσπλαγχνίας· οὗτος δὲν ἠγάπα τοὺς σοφοὺς, νομίζων αὐτοὺς αἱρετικοὺς, καὶ τοὺς ἐδίωκε μακρὰν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον του καὶ παλάτιόν του, μάλιστα παρεκίνει καθεκάστην τοὺς κατοικοῦντας εἰς Ῥώμην, νὰ μὴν ἀφήνωσι τοὺς υἱούς των εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, ἀλλ' ἔλεγεν αὐτοῖς ἀρκεῖ μόνον νὰ μανθάνωσι νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ γράφωσι. Τὸν Πλατίναν ὑπομνηματογράφον ὑπὸ Πόν β'. ἐν τῇ Παππικῇ αὐλῇ ἐξεταχθέντα, ὄχι μόνον τοῦ ἀξιώματός του τὸν ἐστέρησεν, ὡς καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτῷ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἔβαλε. Προσέτι ἦν τόσον κενόδοξος, ὡς οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸ περισσότερον εἰς τὴν ματαίαν παπικὴν προπομπήν· τοὺς δὲ πολυτελεῖς λίθους καὶ μαργαρίτας τόσον ἠγάπα, ὥστε εἰς τὰ τοιαῦτα πάντοτε κατεγίνετο· τὸ δὲ μεγαλήτερον ὄνειδος, τὸ ὁποῖον διὰ καύχημα εἰς τὸν ἑαυτόν του προσῆψεν ἦτο, ὅτι ἐβοήθει τοὺς Τούρκους, ἐχθροὺς πολεμικωτάτους τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, κατὰ τῶν Κελτογαλατῶν. Απέθανε τὸ 1451. εἰς ἡλικίαν 54. χρόνων, φαγὼν δύω πεπόνια εἰς τὸ γεῦμά του.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ δ'. Ιωάννης Πέτρος Καράφφας, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1555. εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων· μολονότι ἦτον ὑπέργηρος, εἶχε τόσην φρόνησιν ὡς νὰ ἦτον 30. ἐτῶν· ἦτον σκληρὸς εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ θρόνου του· ὑπερήφανος εἰς τοὺς ὑπηκόους του, καὶ μεθυσμένος ἀπὸ φιλοδοξίαν· ἐπροσπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνεψιούς του μίαν κυριότητα ἐξουσίας παντοτινῆς· ἀπέθανε τὸ 1559. ἐπέφερε μέγαν ὄλεθρον εἰς τὴν Γαλλίαν· ἔβαλε σκάνδαλα εἰς τὴν Ισπανίαν· ἐπρόσταξε νὰ καύσουν πολλοὺς δυστυχεῖς ἀδίκως· ἡ μετάνοιά του δὲν ἐστάθη ἀρκετὴ νὰ τὸν διαφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῶν Ρωμαίων· τὰ ἀγάλματά του ἐκρήμνισαν καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν, τὸ παλάτιον τοῦ Ιεροῦ δικαστηρίου τὸ ἐλεηλάτησαν καὶ τὸ κατέκαυσαν· μόλις τὸ πτῶμα του ἐφυλάχθη σῶον, διότι οἱ φύλακες τὸ εἶχον περιαυκλωμένον.

ΠΑΥΛΟΣ έ, Κάμιλλος Βογράζης

ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1605. καὶ ἀπέθανε τὸ 1621. ἀφῆκε δὲ εἰς τοὺς ἀνεψιούς του ἀναρίθμητα πλούτη.

ΠΑΥΛΟΣ διάκονος Ἰταλὸς, περίφημος γραμματικὸς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος, καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν Λομβάρδων· ἐχρημάτισεν ἐξ ἀπορρήτων τοῦ βασιλέως Δεσιδερίου.

ΠΑΥΛΟΣ δὲ Βεῦργος, σοφὸς Ἰουδαῖος, ὅστις ἔγινε χριστιανὸς, καὶ συνηριθμήθη τῷ ἱερῷ καταλόγῳ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικός του. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος Ἰωάννου Ϛ΄. βασιλέως τῆς Καστιλίας, ὕστερον Ἀρχιδιάκονος Τρεβίγνου, ἐπίσκοπος Καρχηδόνος, καὶ τέλος πάντων ἐπίσκοπος Βούργου τῆς πατρίδος του. Λέγουσι νὰ ἀπέθανε Πατριάρχης Ἀκυληΐας τὸ 1435, ἐτῶν 72. Σώζονται τοῦ αὐτοῦ προσθῆκαι εἰς Νικόλαον τὸν Λυρανὸν, καὶ βιβλίον λεγόμενον Σκρουτίνιουμ τῶν Γραφῶν καὶ ἄλλα.

ΠΑΥΛΟΣ Σουμσρόκοβ, Ρῶσσος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος· περιῆλθε διάφορα μέρη μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις.

ΠΑΥΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ὁ ἐπωνομασθεὶς Παῦλος τῆς προπαιδείας, διὰ τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν· ἤξευρε τὴν μαθηματικὴν καὶ ἀστρονομίαν· ἀπέθανε τὸν ιδ΄. αἰῶνα.

ΠΑΥΛΟΣ Γιόνες Ζ· Γιονες.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Ἀπόστολος, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐκ φυλῆς Βενιαμίν· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ὅπου καὶ ἐπολιτογράφη ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐγυμνάσθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, εἰς τὴν πατρίδα του, ἥτις ἦτον τότε ἐπίσημος διὰ τὰς μαθήσεις, τὴν δὲ ἐπιστήμην τῆς νομικῆς ἐδιδάχθη εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπό τινα Φαρισσαῖον Γαμιλιὴλ τὄνομα· κατ' ἀρχὰς ἦτον διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ, φωτισθεὶς δὲ ὑπὸ Θεοῦ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Δαμασκοῦ, ἔγινε θερμότατος ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας· περιελθὼν δὲ τὴν Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς Ρώμης ὅπου ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ Νέρωνος· ἐκήρυξε δὲ οὐ μόνον διὰ στόματος, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἐξήπλωσε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· ἐμαρτύρησε δὲ περὶ τὰ 65. Μ. Χ.

ΠΑΥΛΟΣ, ἔνδοξος ἀστρολόγος, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν· ἔζη περὶ τὰ 378. συνέγραψε μίαν εἰσαγωγὴν περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστερισμῶν· ἐξεδόθη ἐν Βιτεμβέργῃ τὸ 1586.

ΠΑΥΛΟΣ Λουκὰς, τὸ γένος Γάλλος, οὗτος περιῆλθε τὴν Τουρκίαν, καὶ κυρίως τὴν ἄνω Αἴγυπτον, καὶ διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, ὅπου διὰ τῶν περιηγήσεών του ἐπλουτίσθη μεγάλως ἡ Γεωγραφία. Ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ.

ΠΑΥΛΟΣ Σελεντιάριος ὁ υἱὸς τοῦ Κύρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Φλώρου· ἔζη

τὸ 500. Μ. Χ. ἦτον μυστικὸς γραφεὺς τοῦ Ἰουστιανοῦ, καὶ εὐδοκίμει μεγάλως εἰς τὴν ποιητικὴν· ἐκτὸς τῶν διαφόρων του ποιημάτων σώζεται καὶ ἓν εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμὰ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἴς τινα γραφέα Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου· τὸ ἐξαίρετον τῶν ποιημάτων του εἶναι ἡ περιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνεγνώσθη, ὅτε ἑορτάζοντο τὰ ἐγκαίνιά της, ἐν τῷ παλατίῳ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τοῦ Πατριάρχου Εὐτυχίου τὸ ὁποῖον καὶ ἐξεδόθη μετὰ σχολείων καὶ σημειώσεων ἐν Φραγγφόρτ τὸ 1600. καὶ εἰς τὰς συναθροίσεις τῶν ἐπιγραμμάτων.

ΠΑΥΛΟΣ Ὁλλανδὸς. Ζ. Καερδόνος Παῦλος.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Αἰγινήτης, ἔζη ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ Πωγωνάτου περὶ τὰ 668. ἦτον ἰατρὸς, ἠὔξησε τὴν ἐμπειρίαν του διὰ τῶν περιηγήσεων του, εἶχε δὲ καὶ φήμην ἰδίαν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν γυναικείων παθῶν· ἐξέδωκε καὶ σύγγραμμα καὶ περὶ μαμμικῆς τέχνης, συνέγραψε πλεῖστα Ἰατρικὰ βιβλία· τὸ ἕκτον βιβλίον του πραγματεύεται περὶ τῆς χειρουργίας· ἐξεδόθησαν βιβλία 7. ἐν Βενετίᾳ τὸ 1528.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, ἱστορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἔζη τὸ 174. Μ. Χ. ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Οὗτος ἔκαμε μίαν περιήγησιν εἰς ὅλην τὴν ἑλλάδα, Μακεδονίαν, Ἰταλίαν, καὶ εἰς τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἀσίας, Παλαιστίνην, Ἰορδάνην, καὶ Νεκρὰν θάλασσαν. Τὸ περισσότερον τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ· συνέγραψε εἰς βαθὺ γῆρας. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἡ τῆς Ἑλλάδος περιήγησις, ἥτις συνίσταται εἰς 10. βιβλία, τὰ ὁποῖα περιγράφουν, ὅσα ὀφθαλμοφανῶς εἶδε· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1516. ὑπὸ τοῦ Ἀλδου, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Λεωνίδου, ἦτον στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, τοὺς ὁποίους ἐνίκησε, καὶ ἐλευθέρωσεν ὅλας τὰς ἀποικίας τῆς Ἑλλάδος· ἔπειτα ἐφοράθη ὡς προδότης τῆς πατρίδος, καὶ κατέφυγε εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτης, τοῦ ὁποίου ἔκτισαν οἱ πολῖται τὴν θύραν, ἡ μήτηρ του ἔβαλε τὴν πρώτην πέτραν, καὶ ἀπέθανε ἀπὸ τὴν πεῖναν. τὸ 1474. π. χ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ τοῦ Πλειστάνακτος καὶ ἔκγονος τοῦ πρώτου Παυσανίου, ἐβασίλευεν τὸν τελευταῖον χρόνον τῆς Ὀλυμπιάδος, ὅταν οἱ Θηβαῖοι ἐφόνευσαν τὸν Λύσανδρον· ὁ Παυσανίας ἐδέχθη τὰς πλέον ἀτίμους συνθήκας, καὶ μὲ τόσην δυσαρέσκειαν τὸν ἐδέχθη ἡ Σπάρτη εἰς τὴν ἐπιστρο-

φὴν του, ὥστε διὰ νὰ ἀπορύγῃ τὴν κατηγορίαν κατέφυγεν εἰς τὸν ἐν Τεγέᾳ ναὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, σοφὸς Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, Μακεδών, ὁ συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐνῷ ἐξήρχετο τοῦ θεάτρου.

ΠΑΥΣΙΑΣ, περίφημος ζωγράφος, ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου, καὶ ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς οἰκονογραφίας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Πλιν.

ΠΑΥΣΩΝ, ζωγράφος, ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφιλίου, περίφημος εἰς τὸ εἶδος τῆς ζωγραφικῆς λεγόμενον Καυστικὴ, διότι δυνάμει τοῦ πυρὸς ἐχρωμάτιζε τὰ ξύλα καὶ τὸν ἐλέφαντα· αὐτὸς πρῶτος ἐστόλισε τοὺς θόλους μὲ μιμητικὴν ζωγραφίαν· ἐκ τῶν εἰκόνων του κατ' ἐξοχὴν τιμᾶται ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισε τὴν μέθην, ἐπειδὴ μὲ τόσην τέχνην παριστάνεται, ὥστε φαίνονται διὰ τοῦ διαφανοῦς τοῦ ποτηρίου οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἀναμμένου προσώπου της· ὁ Παμφίλιος ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΠΑΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Κυνίρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅς τις κατά τινας λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν παλαιὰν πόλιν Πάφον ἐν τῇ Κύπρῳ. Τγῖν.

ΠΑΧΑΚΟΜΑΝ, ὄνομα τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τῆς Περοῦ, ἐπαρχίας τῆς Ἀμερικῆς, ἀπέδιδον εἰς θεὸν, τὸν ὁποῖον ἐπροσκύνουν ὁμοῦ μὲ τὸν ἥλιον εἰς ἓν ἄγαλμα τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Πλησίον εἰς τὴν Λήμαν πόλιν ἦτον ἕνας μεγαλοπρεπὴς ναὸς, τὸν ὁποῖον κατηδάφισαν καὶ ἐπῆραν τοὺς θησαυροὺς· φαίνονται εἰσέτι τὰ ἐρείπιά του ἐκ τῶν ὁποίων συμπεραίνεται ἡ μεγαλοπρέπειά του.

ΠΑΧΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τὸν ε'. πόλεμον τῆς Πελοποννήσου ἐκυρίευσε τὴν Μιτυλήνην· ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι αὐτὸς ἐφονεύθη μόνος του ἐπειδὴ ἐκατηγορήθη ὡς ἄπιστος ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

ΠΑΧΥΜΕΡΗΣ, Ζ. Γεώργιος Παχυμέρης.

ΠΑΧΩΜΙΟΣ ὁσιομάρτυς ἐκ τῆς κάτω Ρωσσίας, ὅστις αἰχμάλωτος φερθεὶς, εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, κἀκεῖ διατρίψας χρόνον ἱκανὸν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐλθών, καὶ βίον ἀσκητικὸν ζήσας, εἶτα ἐπιστραφεὶς πάλιν εἰς Φιλαδέλφειαν κἀκεῖ τὸ μαρτύριον ὑπὲρ Χριστοῦ ἐδέξατο ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ καρατομηθεὶς, στεφανίτης ἐν ὁσίοις καὶ μάρτυσιν ἐφάνη τὸ 1730. οὗ τὸ ἅγιον λείψανον θαύματα ἐκτέλεσε καὶ ἐκτελεῖ, ὑπάρχων ἐν τῇ μονῇ τοῦ Μεγάλου Θεολόγου.

ΠΕΔΙΑΝΟΣ, Ἀσκάνιος, ἀπὸ τὸ Παταύϊον, περίφημος γραμματικὸς, συνέγραψεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κικέρωνος· ἔζη τὸν πρῶτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΕΔΙΑΣ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς, τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀττίδα Ἡρόδ.

ΠΕΙΡΑΙΟΣ, υἱὸς του Κλειτίου, εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου. Ὁμ. Ὀδ.

ΠΕΙΡΗΝΗ, μία τῶν 50. θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της, Ἀγαπτόλεμον. Ἀπολδρ.

ΠΕΙΡΟΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰμβράσσου ἐξ Αἴνου, πόλεως τῆς Θράκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ Θράκας, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θόαντος. Ὁμ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Νέστορος, ποιητὴς καὶ αὐτός, ἔγραψεν ἱστορίαν ἐπιγραφομένην Ἡρωϊκῶν θεογαμιῶν εἰς βιβλία ἓξ καὶ ἄλλα διάφορα.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν Μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης παριστᾷ ὡς ὑπερόπτην καὶ δωρολήπτην. Εἰρ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πείσωνος, καὶ τῆς Ἀριστοίχμης, ἀπὸ τὴν ἐν Ῥόδῳ πόλιν Κάμειρον· οἱ παλαιοὶ ἀναφέρουσιν ὡς κλασικὸν ποίημα τὴν ἐποποιΐαν τοῦ Πεισάνδρου καὶ Παννυάτιδος περὶ Ἡρακλέους, καὶ τὴν Θηβαΐδα Ἀντιμάχου τοῦ Κολοφωνίου, τὸν ὁποῖον συγκρίνουσι μὲ τὸν Ὅμηρον, ὄχι τόσον διὰ τὴν γλαφυρότητα, καὶ τὸ χαρίεν αὐτοῦ, ὅσον διὰ τὴν ὕλην καὶ ὕψος τῶν Ἰδεῶν καὶ ἐνέργειαν τοῦ ὕφους του.

ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Κόδρου, Ἀθηναῖος περίπλουτος, καὶ εἷς τῶν εὐγλωττοτέρων ῥητόρων τοῦ καιροῦ ἐκείνου· ἦτον στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀπέδειξε τὴν ἀνδρείαν του πολλὰ γενναίως, ἦτον εὐσπλαγχνος, γλυκὺς καὶ μεγαλόδωρος κυβερνήτης καὶ δι' αὐτὰ τὰ προτερήματα ἐκέρδισε τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ· ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἦτον φιλόπατρις, ἐνῷ ἀπέβλεπε πάντοτε εἰς τὴν τυραννίαν· ἀλλ' ὁ Σόλων γνωρίζων τοὺς σκοπούς του ἐκοινοποίησε τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· βλέπων ὁ Πεισίστρατος, ὅτι ἀνεκαλύφθη τὸ μυστικὸν τοῦ σκοποῦ του, ἐφηχανεύθη ἄλλο τι· ἐπλήγωσε ὅλον του τὸ σῶμα καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν λαὸν κατηγορῶν τοὺς ἐχθρούς, καὶ λέγων ὅτι ἡ προσπάθεια του διὰ τὸ κοινὸν καλὸν τὸν κατήντησεν εἰς τοιαύτην θέσιν, τὸ ὁποῖον πιστεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἔδωκαν 50 νέους εἰς προφύλαξιν του· αὐτὸς τότε συναθροίσας

καί τινας ἄλλους στρατιώτας, ἐκυρίευσε τὴν ἀκρόπολιν τὸ 560. π. χ. καὶ εὗρε μέσα δι' ὧν νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν κυριαρχίαν, ἥτις ἔμεινεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς του ἕως 50 ἔτη· ὁ Σόλων βεβαιοῖ, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ὁ καλήτερος πολίτης, ἂν δὲν ἦτον ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλότιμος· ἐσύστησεν εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν ἀκαδημίαν μὲ βεβλιοθήκην· ἐθάρρυνε τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, ἐπλούτισε τὰς Ἀθήνας μὲ διάφορα ποιητῶν συγγράμματα, καὶ λέγεται ὅτι αὐτὸς ἐσύναξεν πρῶτον εἰς ἕνα τόμον τὰ ποιήματα τοῦ Ομήρου, σωζόμενα πρὸ αὐτοῦ κατὰ μερίδας, μόνον εἰς τῶν ῥαψῳδῶν καὶ τοῦ λαοῦ τὰ στόματα· Ἐβασίλευσε 33. χρόνους τοῦ ὁποίου μετὰ θάνατον διεδέχθησαν τὸν θρόνον οἱ υἱοί του Ἱππαρχος καὶ Ἱππίας, καλούμενοι οἱ Πεισιστρατεῖδαι. Ἐκυβερνοῦσαν δὲ οὗτοι μὲ μετριότητα· ἀλλ' εἰς τοὺς Αθηναίους τοῦ τυράννου τὸ ὄνομα ἦτο μισητόν, καὶ ἀκολούθως ὁ Αρμόδιος καὶ Αριστογείτων καθήρεσαν τοὺς Πεισοστρατείδας ἀπὸ τὸν θρόνον. Ο Ἵππαρχος ἐφονεύθη· ὁ δὲ Ιππίας κατέφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον, καὶ, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τῆς Ελλάδος, ἔπεσεν ἀτίμως εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

ΠΕΙΣΩΝ, εἷς τῶν 30. τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΠΕΚΟΥΕΤΟΣ Προφέσωρ τῆς ἀνατομίας ἐν τῷ λυκείῳ τῆς Παβίας· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1649. Μ. Χ. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὸ δοχεῖον, ἢ δεξαμενὴν τοῦ χυλοῦ· εἶδε προσέτι καὶ τὸν θωράκιον πόρον, ὅστις περατοῦται καὶ ἀναστομοῦται μὲ τὴν φλέβα τὴν εὑρισκομένην ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν κλεῖδα· ἔγινε λοιπὸν δῆλον μετὰ τὰς τοιαύτας εὑρέσεις, ὅτι ὁ θρεπτικὸς χυλὸς ὁ ἐν τοῖς ἐντέροις, ἐκροφοῦται ὑπὸ τῶν χυλοφόρων ἀγγίων, φέρεται εἰς τὸ δοχεῖον τοῦ χυλοῦ, εἰσέρχεται εἰς τὸν θωράκειον πόρον, καὶ ἀκολούθως παραπέμπεται εἰς τὴν φλέβα, τὴν ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν κλεῖδα, ὅπου καὶ συμμιγνύεται μετὰ τοῦ αἵματος· ἀπέδειξε λοιπὸν μὲ τὰς θεωρίας του ταύτας σφαλερὰς τὰς θεωρίας τῶν παλαιῶν, οἵτινες ἐδόξαζον ὅτι ὁ χυλὸς παρεπέμπετο εἰς τὸ ἧπαρ, διὰ νὰ προδιατεθῇ καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς αἷμα.

ΠΕΛΑΣΓΟΣ, ὄνομα πολλῶν ἡγεμόνων τοῦ Πελασγικοῦ ἔθνους· ἀπ' αὐτοὺς ὅμως πρέπει νὰ διακριθῶσι τρεῖς· ὁ πρῶτος, ὁ περιφημότατος νομοθέτης τῶν Αρκάδων, ὅς τις καὶ τοὺς ἐδίδαξε νὰ ἔχωσι καλύβας καὶ φορέματα· ἦτον υἱὸς τοῦ Αγάστορος καὶ ἔγγονος τοῦ Πάσωνος· ἐβασίλευσε χρόνους 25. Ὁ Δεύτερος ἦτον ἐξ ἀγνώστου οἰκογενείας· ἀπ' αὐτοῦ κατάγονται οἱ Θεσσαλοί, ἦτον πατὴρ τοῦ Αἵμονος, καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ· ὁ Τρίτος ἦτον υἱὸς τοῦ Τριόπου ἢ Αγήνορος· οὗτος ᾠκοδόμησεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Αρκαδίαν, καὶ ἄλ-

λον τῆς Δήμητρος Πελασγὸς εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. Κεφ. 14.

ΠΕΛΑΕΓΙΝΗΣ Πελλιγρινὸς, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, καὶ περίφημος ζωγράφος, υἱὸς ἀρχιτέκτονος· οὗτος ᾠκοδόμησεν ἕνα περίφημον κτίριον εἰς τὴν Ισπανίαν, καὶ εἰς τὸ Μιλάνον τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως, καὶ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Αμβρόντσου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ ἀπέθανεν τὸ 1598.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ Θηβαῖος, περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων μὲ μεγάλας ἀρετὰς· ὁ Φριβίδας ἀρχ στράτηγος τῶν Λακεδαιμονίων ἐκυρίευσε τὴν Ακρόπολιν Κάδμείαν εἰς τὰς Θήβας, καὶ μέρος μὲν ἐθανάτωσε, μέρος δὲ ἐξώρισε, μεταξὺ αὐτῶν ἦτον καὶ ὁ Πελοπίδας· αὐτοὶ οἱ φυγάδες κατέφυγον εἰς τὰς Αθήνας, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπεφάσισαν νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα των· ὅθεν συνήχθησαν 12. ἄνδρες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πελοπίδου, καὶ μίαν ἡμέραν ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὰς Αθήνας, ἔχοντες μεθ' ἑαυτοῖς καὶ σκύλους τοῦ κυνηγίου καὶ δίκτια διὰ νὰ μὴ δώσωσιν ὑποψίαν, ἔφθασαν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου εὗρον ὅλους τοὺς ἄρχοντας συνηγμένους εἰς ἕνα συμπόσιον, καὶ ὅλους μεθυσμένους, καὶ οὕτω φονεύσαντες αὐτοὺς ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδα των· οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τῶν Θεσσαλῶν, πολεμῶν κατὰ τῶν τυράννων, καὶ ὅλαι αἱ πόλεις τῆς Θεσσαλίας τὸν ἐτίμησαν μὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ μὲ χάλκινα ἀγάλματα.

ΠΕΛΩΡΟΣ, κυβερνίτης τις υἱὸς τοῦ Αννίβου, στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκρωτήριον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔριψεν αὐτὸν ὁ Ανίβας καὶ ἐπνίγη. Στράβ.

ΠΕΛΩΨ, υἱὸς τοῦ Ταντάλου, πατὴρ τοῦ Ατρέος, καὶ Θυέστου, βασιλέως τῆς Φρυγίας· ἔζη τὸ 1322. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 59. ἐπολέμησε μὲ τὸν Οἰνόμαον διὰ τὴν Ιπποδάμειαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε διὰ γυναῖκα του, μετ' αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὸ βασιλειον τῆς Ηλιδος, ἐξουσιάσας τὴν Χερσόνησον, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Πελοπόννησον.

ΠΕΝ, Γουλιέλμος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λονδῖνον τὸ 1614. υἱὸς τοῦ Ιππότου Πὲν δευτέρου ναυάρχου τῆς Αγγλίας. Τὸ 1669. ὁ Βασιλεὺς Κάρλος ὁ Β'. ἐπιθυμῶν νὰ ἐξολοθρεύσῃ μερικοὺς ἀπὸ τὴν ἐπικράτειαν του ἐσύστησε δι' αὐτῶν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Αμερικὴν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Φιλαδέλφειαν, ἀλλ' ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἐπιτηδειότης αὐτῶν εἰς πᾶσαν τέχνην, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ κατέστησε τὴν ἀποικίαν πλέον εὐτυχεστέραν ἀπ' ὅλας τὰς ἀποικίας τῶν Ἄγγλων· αὕτη ὠνομάζετο Κουάκεροι, καὶ ἐνόμιζε τὸν Πὲν ὡς νομοθέτην, θεμελιωτὴν καὶ ὑπερασπιστήν της· ἀπέθανε τὸ 1718.

ΠΕΘΙΔΟΣ, υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑριγίνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅς τις ἀφήσας τὸν πατρικὸν θρόνον, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετέβη εἰς τὴν Θρᾴκην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰολέων. Στράβ.

ΠΕΥΗΣ ΓΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Ραφαέλου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠγαπᾶτο πολὺ καὶ ἦτον ἐπιστάτης τῶν ὑποθέσεών του. Οὗτος καὶ ὁ Γούλιος ὁ Ῥωμαῖος ἐστάθησαν διάδοχοι τοῦ διδασκάλου των, ἀπέθανε τὸ 1528

ΠΕΡΑΣΤΙΑΝΟΣ ΖΩΣΙΜΟΣ, ἐκ νήσου Κεφαληνίας, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς Ἰταλικῆς διαλέκτου, ἀκροατὴς τῶν ἐν Παταυίῳ σοφῶν, πεπαιδευμένος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ ἱερὰν θεολογίαν. Ἔγραψε Λατινιστὶ διατριβὴν περὶ Χριστοῦ τοῦ ἐρτάζοντος προΐμως τὸ Πάσχα καὶ ἐν ἐνζύμῳ ἄρτῳ.

ΠΕΡΓΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅς τις μεταβὰς ἐκ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πέργαμον. Παυσ.

ΠΕΡΓΟΛΕΖΗΣ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, περίφημος συνθέτης τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς· οὗτος εὐδοκίμησεν ἐξαίρετα εἰς αὐτήν, καθὼς ὁ Ραφαέλος εἰς τὴν ζωγραφικήν, καὶ ὁ Τίτος εἰς τὴν ποιητικήν· ἀπέθανε τὸ 1737, ἀφοῦ ἐξέδωκεν ὅλα του τὰ ποιήματα καὶ τὸ Στάβατ μαθέρ, τὸ πλέον ὡραῖόν του ποίημα.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ, υἱὸς τοῦ Ὀρόντου, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν· εἷς τῶν πρώτων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας ὁδηγῶν τὴν Μακεδονικὴν Φάλαγγαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀναδειχθεὶς ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατηγῶν, ὅτε ἐπολέμει εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρριαν.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ, ἀρχαῖος, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἀπόγονος τοῦ Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, Ἡρακλείδης τὸ γένος, ὁ συστήσας πρῶτος τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον περὶ τὸ 664. Π. Χ. Ἡρόδ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξε δ'. βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Κάρανον.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ὁ Β'. ἀπόγονος τοῦ προτέρου, καὶ υἱὸς τοῦ Αλεξάνδρου, βασιλεύων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐχθρὸς τῶν Αθηναίων, μετὰ θάνατον ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Αρχέλαον. Θουκ.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα, καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Μετὰ θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου. Μετὰ μίαν ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν, πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Ἀμύντα.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ Πρωτονοτάριος εἰς τὴν Ἔφεσον, ἔζη περὶ τὸν 14. αἰῶνα, ἄφῆκεν ἓν ποίημα περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις κυριακῶν θημάτων, γεγραμμένον διὰ στίχων.

ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΣ Πρωτεύς, φιλόσοφος κυνικὸς, ἔζη τὸ 160. Μ. Χ. ὁ Λουκιανὸς παριστᾷ αὐτὸν ὡς γόητα καὶ ψευδοφιλόσοφον, καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανόν, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὰς τερατουργίας του εἰς τοὺς χριστιανούς, καὶ ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἔπεσε γυμνὸς εἰς αὐτὴν καὶ κατεκάη ἑκουσίως τὸ 168. Μ. Χ.

ΠΕΡΕΤΗΣ, Ἰταλὸς, υἱὸς ἑνὸς ποταποῦ χωρικοῦ· ἀνετράφη δι' ἐλεημοσύνης εἰς ἕνα μοναστήριον τῶν Φραγκισκάνων, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1585. καὶ ἐπωνομάσθη Σίστος ἑ. Ἐστάθη μέγας Πρίγγιψ μὲ μεγάλην φρόνησιν. ἐπιδιώρθωσε τὴν λειτουργίαν, ἀφήρεσε πολλὰς μυθολογίας, περιεχομένας εἰς τὸ μαρτυρολόγιον, ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας καὶ ἐτιμώρει αὐστηρῶς καὶ τὸ παραμικρότερον ἁμάρτημα. Ἐν γένει ἐστάθη πολλὰ ὠφέλιμος εἰς τὴν Ῥώμην. Απέθανε τὸ 1590.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορήσας τὸν Ορέστην εἰς τὸ ἐν Αθήναις δικαστήριον τοῦ Αρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός του Κλυταιμνήστρας.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, Σικυώνιος στρατηγὸς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν μάχην τῆς Μυκάλης κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, Μεγαρεὺς φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ὅς τις ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πατρίδα του. Δημ.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, Αθηναῖος τεχνίτης· ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν πρὸς τὸν τύραννον τῶν Ακραγαντίνων Φάλαριν, καὶ κατεσκεύασε ἕνα χάλκινον βοῦν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κλείων τοὺς βασανιζομένους καὶ θέττων αὐτοὺς ἐπὶ τὴν πυρὰν ἐξέφερον φωνὰς τρομερὰς ὁμοίας μὲ τῶν βοῶν. Πρὸς ἀμοιβὴν ταύτης τῆς ἐφευρέσεως ἐβάλθη πρῶτος ὁ Περίλαος καὶ ἐκάη διὰ προσταγῆς τοῦ τυράννου. Λουκ. Φαλ.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ, Κυψελλοῦ, Κορίνθιος, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ηρακλειδῶν. Οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Λυσίδην, θυγατέρα τοῦ Προκλέους, τυράννου τῶν Επιδαυρίων ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν καὶ Μέλεσσαν ὠνόμαζον, ὡς λέγει ὁ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς· ἔκαμε μὲ αὐτὴν δύω παιδία, Κύψελλον καὶ Λυκόφρονα, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτον φρόνιμος ὁ δὲ πρεσβύτερος ἀνόητος· μετὰ καιρὸν ὀργισθεὶς τὴν γυναῖκα του ἀπὸ διαβολὰς τῶν παλλακίδων ἔγκυον οὖσαν τὴν ἐφόνευσεν,

Ἔπειτα ἔκαυσε καὶ τὰς παλλακίδας του, τὸν δὲ υἱὸν του Λυκόφρονα ἐξώρισεν εἰς Κέρκυραν λυπούμενον τὴν μητέρα του· φάσας δὲ εἰς βαθὺ γῆρας ἐπροσκάλεσε τὸν υἱόν του διὰ νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν τυραννίδα τὸν ὁποῖον ἀπαντήσαντες οἱ Κερκυραῖοι ἐφόνευσαν· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων τὴν 46. Ὀλυμπιάδα. Τὰ δὲ λοιπὰ περὶ αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Διογένην Λαέρτιον. Ζωτίων δὲ καὶ Ἡρακλείδης λέγουσιν ὅτι ὑπῆρξαν δύω Περίανδροι ὁ μὲν τύραννος, ὁ δὲ σοφός.

ΠΕΡΙΑΣΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολδρ.

ΠΕΡΙΒΟΙΑ, γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἡ ὁποία ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν τοῦ Λαΐου καὶ τὸν ὠνόμασεν Οἰδίποδα. Ἀπολόδωρ.

ΠΕΡΙΒΟΙΑ θυγάτηρ τοῦ Ἱππονίου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Ἀπολόδωρ.

ΠΕΡΙΚΑΕΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, πεμφθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἱλώτων. Ἀριστοφ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, υἱὸς νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργεινούσαις ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του. Ξενοφ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ξανθίππου καὶ τῆς Ἀγαρίστης εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἡ Ἑλλάς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἡ κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Περικλέους, ὅστις ἦτο περιβόητος δι' εὐγλωττίαν λαμπρὰν καὶ τέχνην ἐντελεστάτην· ἦτο μέγας στρατηγὸς, ἄριστος πολιτικὸς καὶ ἐνδοξότατος ῥήτωρ, καὶ ὅστις σχεδὸν τεσσαράκοντα χρόνους ἐδιοίκει τοὺς Ἀθηναίους μὲ σχεδὸν ἀπόλυτον ἐξουσίαν· Ὁ αἰὼν αὐτοῦ ἦτον ἐποχὴ μεγάλης ἐσωτερικῆς λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας· διότι ἀπ' αὐτὸν ἡ πόλις ἐστολίσθη μὲ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, καὶ μὲ λαμπροὺς ἀγῶνας καὶ ἑορτάς· ἀλλ' ἐδαπανήσθησαν τὰ δημόσια χρήματα, καὶ διεφθάρησαν τὰ ἤθη τοῦ λαοῦ. Εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐποχῆς τῆς διοικήσεως τοῦ Περικλέους ἤρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀφ' ὅσους εἶχον συναλλήλως οἱ Ἕλληνες ὁ ἀξιολογώτερος καὶ ὀνομαστότερος. Τὸν αἱματώδη τοῦτον ἀγῶνα ἐπροξένησεν ἡ μεταξὺ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης πολυχρόνιος ἀντιζηλία. Οἱ Ἀθηναῖοι βοηθήσαντες τοὺς Κερκυραίους κατὰ τῶν Κορινθίων ἐκατηγορήθησαν ἀπὸ τούτους, ὅτι παρέβησαν τὰς συνθήκας τῆς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν συμμάχων πόλεων τῆς Πελοποννήσου εἰρήνης, καὶ πόλεμος ἀκολούθως διεκηρύχθη πάραυτα. Μὲ τὴν Σπάρτην ἠνώθησαν αἱ Πελοποννησιακαὶ πόλεις, πλὴν τοῦ Ἄργους, καὶ ἀπὸ τὴν βόρειον Ἑλλάδα, οἱ Μεγαρεῖς, Βοιωτοὶ, Λοκροὶ, Φωκεῖς καὶ ἄλλοι. Τοῦ Περικλέους σύμμαχοι ἦσαν ὀλίγοι, οἱ Θεσσαλοὶ, Ἀκαρνανεῖς καὶ οἱ πλειότεροι τῶν νησιωτῶν. Αἱ Πελοποννησιακαὶ δυνάμεις στρατηγούμεναι ἀπὸ τὸν Σπαρτιάτην βασιλέα Ἀρχίδαμον ἐσυμποσοῦντο ἕως ἑξήκοντα χιλιάδες, αἱ δὲ Ἀθηναϊκαὶ στρατηγούμεναι ἀπὸ τὸν Περικλῆν ἦσαν μόλις τριάκοντα καὶ δύω χιλιάδες. Εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλεηλάτησαν τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐπολιόρκησαν τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ δεύτερον ἔτος ἠκολούθησεν φοβερότατος λοιμὸς εἰς τὴν πόλιν, ἐξ οὗ ἀπέθανον πολλοὶ τῶν κατοίκων, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Περιβόητος Περικλῆς· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο τὸ μέγα δυστύχημα δὲν ἔπαυσεν ὁ πόλεμος. Τὸν αἰῶνα τοῦ Περικλέους ἐχαρακτήριζεν ἡ τελειότης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον φερθῆ αἱ τέχναι, ἡ φιλοσοφία, καὶ ὁ ἐξευγενισμὸς· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος τῶν Ἑλλήνων ἐπροξένησε πολλὰς διαφορὰς εἰς ὅλα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἀθηναϊκῶν βουλῶν ὁ Κλέων, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα διεδέχθη ὁ Ἀλκιβιάδης ἀνὴρ ὅμοιος καθ' ὅλα μὲ τὸν Περικλέα.

ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΗ, μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς. Ἀριστ.

ΕΡΙΜΗΔΗ θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἄργου, τὸν Μάγνητα, ἐξ οὗ ὠνομάσθη Μαγνησία ἡ χώρα τῆς Θεσσαλίας. Ἀντ.

ΜΕΡΙΜΟΣ, υἱὸς Μέγιτος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ.

ΠΕΡΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ηλέκτρας. Ἀπολδρ.

ΠΕΡΙΦΑΣ, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὅς τις διὰ τὴν ἄκραν του δικαιοσύνην ἐθαυμάσθη. Ζεύς.

ΠΕΡΙΦΑΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. Ἀπολδρ.

ΠΕΡΙΦΑΣ, υἱὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, ἀνδρεῖος Αἰτωλὸς, φονευθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ὁμ. Ιλ.

ΠΕΡΙΦΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μηκινῶν ἐκ τῆς οἰκείας τοῦ Πέλοπος, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ιλ.

ΠΕΡΙΦΗΤΗΣ, περιβόητος ληστὴς, καὶ κακοῦργος διατρίβων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἐπιδαύρου καὶ φονεύων ἀνθρώπους ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς.

ΠΕΡΚΑΛΟΣ, θυγάτηρ τοῦ Χείλωνος τοῦ Δαμαράτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡρόδ.

ΠΕΡΟΥΓΙΝΟΣ, Πέτρος, Ἰταλὸς, περίφημος ζωγράφος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ περιβοήτου Ραφαέλου· ἀπέθανε τὸ 1524.

ΠΕΡΟΥΖ, ἔνδοξος περιηγητὴς Γάλλος, ὅς τις μὲ δύω πλοῖα περιῆλθε ὅλον τὸν εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν, ἐξεχνίασε τὰς Πασχαλίους νήσους, ἀνεκάλυψε τὸν Γαλλικὸν λιμένα, καὶ τὴν νῆσον Νέκερ, προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Λαδρονίαν νῆσον Ασουμψιόνα, καὶ ἐκοινολόγησεν εἰδήσεις ἀξιολόγους περὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων. Μετὰ ταῦτα ἐπεσκέφθη καὶ προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Φορμόζαν, τὰς Αλιευτικὰς νήσους, τὰς Λυκουείας, τὰ παραθαλάσσια τῆς χερσονήσου Κορέας, πολλὰ τῶν δυτικῶν μερῶν τῆς Ιαπονίας, τὴν θάλασσαν τῆς Γεδσόνος, τὰ παραθαλάσσια τῆς Μαζουρίας, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον Σαγαλίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνακαλύψας τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ πορθμὸν, τὸν μεταξὺ τῆς Σαγαλίας καὶ τῆς Γεδσόνος, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Καμτσάκαν· ὁρμηθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς χερσονήσου ταύτης προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν θέσιν τῶν Βουγαινβίλλου ναυτικῶν νήσων. Τῇ 26 Ιαννουαρίου 1788 εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ικξόνιον λιμένα καὶ λαβὼν ἐκεῖθεν ἐφόδια ἀπέπλευσεν· ἔκτοτε ὅμως δὲν ἐφάνη.

ΠΕΡΟΥΖΗΣ, Βαλτάσαρ, Ιταλὸς, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων καὶ καλὸς ζωγράφος, θεωρεῖται ὡς ποιητὴς τῆς νέας κοσμήσεως, ἀπέθανε τὸ 1536. εἰς τὴν Ρώμην, ἐστάθη ἀρχιτέκτων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Πέτρου.

ΠΕΡΡΙΝΟΣ Γαλλες Ζ-Λὰκ Περρῖνος,

ΠΕΡΣΑΙΟΣ, Κιττιεὺς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐπωνομάσθη Δωρόνθεος, ἦτον σύγχρονος Αντιγόνου τοῦ Γοναταῖ, μαθητὴς Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου, συνέγραψε Γενικὴν ἱστορίαν.

ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΣ, υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου, τὸν ὁποῖον κατά τινας ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Αλκινόου. Εὐστ.

ΠΕΡΣΕΥΣ, υἱὸς τῆς Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Αργους. Οὗτος ὁ Ηγεμὼν μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ ἀνεψιόν του ἔκλεισε τὴν Δανάην εἰς ἕνα δυνατὸν πῦργον διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ μὲ κἀνένα, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ φύλακες ἐβωροδοκήθησαν ἀπὸ ἕνα ἐραστήν της διεδόθη λόγος ὅτι ὁ Ζεὺς μετασχηματισθεὶς συνευρέθη μετ' αὐτῆς καὶ ἐγέννησε τὸν Περσέα, ὅς τις ἔπειτα ἀθῴως ἐφόνευσε τὸν Ακρίσιον, καθὼς προεῖπομεν.

ΠΕΡΣΕΥΣ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διάδοχος Φιλίππου τοῦ πατρός του, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 178. π. χ. διετήρει τὸ μῖσος τοῦ πατρός του κατὰ τῶν Ρωμαίων καὶ τοὺς σκοποὺς, ἐπειδὴ ἀφοῦ ἔλαβεν ἀσφάλειαν τοῦ θρόνου του, ἀποθανόντος τοῦ ἀντιζήλου του, Αντιγόνου ἐκήρυξε πόλεμον κατ' αὐτῶν, καὶ διέφθειρε κατὰ πρῶτον τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πηνειοῦ μὲ λαμπρὰν νίκην· τὸ δεύτερον ὅμως νικηθεὶς ἐχάθη κατὰ κράτος παρὰ τοῦ Παύλου Αἰμυλίου ὑπάτου τῶν Ρωμαίων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τιδύας, καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγους χρόνους 168. π. χ.

ΠΕΡΣΙΟΣ Λουλος Φλάκος, ἐπίσημος ποιητὴς Λατῖνος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ἀπέθανε πολλὰ νέος τὸ 62. τὰ ποιήματά του χαίρουν μεγάλην ὑπόληψιν.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ, Πούβλιος Ελβιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βίλλαν, πλησίον τῆς Αλβης τὸ 126. π. χ. ἦτον υἱὸς ἑνὸς ἀπελευθέρου κεραμέως· ἐδιδάχθη καλὼς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα μὲ ἐπίδοσιν, μετὰ ταῦτα ἔγινε στρατιωτικὸς, ἐπροβιβάσθη δὲ μέχρι τῆς ὑπατείας, Πραίτωρ ἐν Ρώμῃ γενόμενος, καὶ διοικητὴς εἰς πολλὰς ἐπαρχίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κομμόδου ἐκηρύχθη κατ' ἐκλογὴν Αὐτοκράτωρ τὸ 190. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἄρχισε πρῶτον νὰ χαλινώνῃ τὴν αὐθάδειαν τῶν Πραιτωριακῶν ταγμάτων, οἵτινες ἔκαμνον πολλὰς καταχρήσεις εἰς τὴν Ρώμην μὲ κατηφρόνησιν τῶν πολιτῶν· θέλων δὲ νὰ μιμηθῇ τοὺς δύω Αντωνίνους, εὐγαλεν ἔξω, καὶ ἐπώλησεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Κομμόδου, καὶ ὅσα εἶχεν ἀπὸ ἁρπαγὰς τὰ ἔστρεψεν εἰς τοὺς κυρίους των· διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ δὲ περισσότερον τοὺς γεωργοὺς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τοὺς ἐξήρεσεν ἀπὸ τὴν φορολογίαν τοῦ δεκάτου, καὶ τοὺς ὑπεσχέθη νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλήσῃ παντελῶς εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς Αὐτοκρατορίας του· ἐμίκρυνε τὰ ἔξοδα τοῦ βασιλικοῦ πλατείου· τοῦτο ἐπειδὴ ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκατέβη εὐθὺς ἡ τιμὴ τῶν ζωοτροφιῶν. Οἱ δὲ πραιτωριανοὶ ἐπειδὴ διωρίσθησαν ἀπ' αὐτοῦ νὰ φυλάττωσιν ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα εἰς τὴν στρατιωτικὴν τάξιν, ὀργιζόμενοι ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἕνας στρατιώτης τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ στῆθος μὲ τὸ ἀκόντιον ἐκφωνήσας, ἰδοὺ τοῦτο σοὶ πέμπουσιν οἱ Πραιτωριανοί, βλέπων δὲ τὸν ἄδικον θάνατόν του ἐπεκαλέσθη τὸν Οὐρανὸν εἰς ἐκδίκησιν καὶ κύψας τὴν κεφαλήν του παρέδωκε τὸ πνεῦμα τὸ 193.

ΠΕΤ Αρθουρος, τὸ γένος Ἄγγλος· οὗτος ἐζήτησεν διάπλουν τινὰ φέροντα ἀπὸ τὴν Αρκτικὴν Ἀμερικὴν εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανὸν· ἐστάλθη περίφημος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνος του· ἔζη κατὰ τὸ 1590. Μ. Χ.

ΠΕΡΦΕΓΗΣ Βερνανδῖνος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Σιένην, περίφημος ποιητὴς αὐτοσχέδιος, ὅς τις ἐστεφανώθη εἰς τὸ Καπητώλιον μὲ φήμην καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν, καὶ βραβεῖον τιμῆς· ἀπέθανε τὸ 1725.

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ Φραγκῖσκος, ἐξαίρετος ποιητὴς Ἰταλὸς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀρήτιον (κοινῶς Αρετζο) πόλιν πλησίον τῆς Φλωρεντίας· ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πεσσουλανὸν (κοινῶς Μομπελιὲ) ἐν Γαλλίᾳ τὰ τῆς νομικῆς, ἀλλὰ τὸ μέγα του πνεῦμα εἰς τὴν ποιητικὴν μόνον κατεγίνετο, ὥστε ἐφάνη

εἰς τὸ τοιοῦτον θαυμάσιος. Ἐρωτεύθη ὑπερβολικῶς τὴν ὡραίαν Δάφνην εἰς πολιν πλησίον τῆς Αὐϊνιῶνος ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἀθανατίσας τὴν Δάφνην μὲ τὰ ὑψηλά του ποιήματα ἀθανάτισεν ἑαυτὸν· μὲ τὸ μέσον τῆς ποιητικῆς ἀπέκτισε μεγάλην φήμην· μίαν ἡμέραν ἔλαβε δύω γράμματα, τὸ ἓν ἀπὸ τὴν Ρώμην, καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ Παρίσια διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ποιητικῆς καὶ ἐπροτίμησε τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸν τοῦ Παρισίου, ὅπου ἐφανώθη τὸ 1341. τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τὸ ὄνομά του ἀθάνατον. Ἀπέθανε δὲ τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΠΕΤΡΟΝΙΟΣ Ἀρβίτρος, πολίτης Ρωμάνος, εὐνους τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ἐστάθη ποιητὴς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν, τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἓν ποίημα περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν νέων τῆς Ἰώμης, καὶ ἄλλα διάφορα· ἀπέθανε τὸ Ϛ6. Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ Βετόρης Ζ. Βετόρης.

ΠΕΤΡΟΣ Μορίνης, ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν· οὗτος ὁ γέρων ἐρημίτης ἀμαθὴς καὶ ἀπὸ γένος ποταπὸν, ἦτον φιλάνθρωπος· ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1294. καὶ ὠνομάσθη Καιλεστῖνος ε΄. Οὗτος ὁ Πάπας ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ρώμην, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὄνου, τὸν ὁποῖον εἶχε πρότερον εἰς τὰς ἐργασίας του, καὶ τοῦ ὁποίου τότε δύω βασιλεὶς ἐκρατούσαν τὸν χαλινὸν, ὁ Κάρλος ὁ Χωλὸς, βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως καὶ ὁ Κάρολος Μαρτέλος, βασιλεὺς τῶν Οὐγγρων, καὶ ἓν μέγα πλῆθος ἀνθρώπων. ἦρχετο νὰ τὸν προϋπαντήσωσι· ἀφοῦ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον δυσαρεστημένος ἐπεθύμει τὸν μοναχικὸν βίον καὶ παρακτήσας τὴν Ρώμην 1296. ἀπέθανε εἰς τὸ φρούριον τοῦ ἁγίου Φελίτσε, ὅπου ἦτον φυλακωμένος ἀπὸ τὸν διάδοχόν του.

ΠΕΤΡΟΒΝΑ Ελισάβετ, αὐτοκρατορίσσα τῆς Ρωσσίας. Αὕτη ἅμα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ἀκύρωσε τὴν Βουλὴν ὅπου εἶχε συστήσῃ ἡ Ἄννα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σύγκλητον τὴν ἐξουσίαν ὅπου εἶχεν ἐπὶ τοῦ μεγάλου Πέτρου. Αὕτη ἡ Σύγκλητος πρότερον εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ καταλικάζῃ εἰς θάνατον, ἀλλ' ἡ Ελισάβετ ἐπειδὴ ἑκουσίως ἔταξε νὰ μὴ θανατώνῃ τινὰ εἰς καιρὸν τῆς Αὐτοκρατορίας της, ἐφύλαξε διὰ λόγου της τὴν ἄδειαν νὰ κυρώνῃ ἢ νὰ ἀκυρώνῃ τὴν περὶ θανάτου ἀπόφασιν τῆς Συγκλήτου· ἐφρόντισε νὰ στερεόσῃ τὸ γένος, ὅπου εἶχεν ἀδυνατήσῃ ἀπὸ τὰς ἀκαταστασίας, ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὰς βασιλικὰς ὑποθέσεις ὅλους τοὺς ξένους, καὶ ἐδιώρισεν ὅλους ἐντοπίους· ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ρωσσίαν Κάρολον Πέτρον, υἱὸν τῆς ἀδελφῆς της Αννας Πετρόβνας, καὶ ἔκγονον τῆς βασιλίσσης Οὐλρίκης ἀδελφῆς Καρόλου ιβ΄. βασιλέως τῆς Σβεκίας. Τότε εἶχε χηρεύσει ὁ θρόνος τῆς Σβεκίας, ὅθεν αἱ ἐπαρχίαι πᾶσαι

ἔκλεξαν αὐτὸν τὸν νέον ἡγεμόνα διὰ βασιλέα των. Αλλ' ἡ Ελισάβετ, ἥτις τὸν εἶχε διωρίσει διάδοχόν της δὲν τὸν ἄφησεν, ἀλλὰ τὸν παρεκίνησε καὶ ἔγινεν Ορθόδοξος Χριστιανὸς, καὶ ὠνομάσθη Πέτρος Πέτροβιτζ, τὸν ἐκήρυξε μέγαν Δοῦκα μὲ τίτλον Αὐτοκρατορικῆς ὑψηλότητος, τὸ 1745. ἐκηρύχθη καὶ διάδοχος. Τοιαύτη ἀγάπη τῆς Ελισάβετ πρὸς τὸν Πέτρον ἐπληρώθη ἀπὸ αὐτὸν μὲ ἄκραν ἀχαριστίαν· διότι εἰς τοὺς πολέμους ὅπου ἔλαβε ἡ Ελισάβετ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Προυσίας, πολλάκις τὴν ἐπρόδωσεν· ἀντὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴν θείαν του, τὴν ἐμίσει, καὶ ἀφ' οὗ συνήργησε νὰ φονευθῇ ὁ ἰατρός της Κοντοειδὴς, λέγουσιν, ὅτι τὴν ἐφαρμάκωσε. Η Ελισάβετ βασιλεύσασα ἔτη εἴκοσι, ἐτελεύτησε τὸ 1761. δόξαν αἰώνιον ἀποκτήσασα διὰ τὴν φρόνησιν, ἀνδρείαν, καὶ σταθερότητα, ἐν καιρῷ πολέμου καὶ εἰρήνης.

ΠΕΤΡΟΣ Βέμβος. Ζ. Βέμβος.

ΠΕΤΡΟΣ Καραβίας Πανταζάτος, Ιθακήσιος, διδάσκαλος Αγράφων.

ΠΕΤΡΟΣ. ά. ὁ λεγόμενος Ἄσπλαγχνος, βασιλεὺς τῆς Καστηλλίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, υἱὸς τοῦ Αλφόνσου τοῦ ιά. ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1350. μετὰ ἕνα χρόνον ἀπέρασεν εἰς τὴν Βοῦργον, πόλιν τῆς Ισπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι παρεπονέθησαν διὰ τοὺς μεγάλους φόρους· αὐτὸς δὲ ἐπρόσταξε καὶ ἐθανάτωσαν τὴν Ελεονώραν ἐρωμένην τοῦ πατρός του· δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν συνέβη ἐμφύλιος πόλεμος τὸ 1353. Οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Βιάγκαν, θυγατέρα τοῦ δουκὸς τοῦ Βαρβονίου, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας τὴν παρήτησεν, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν Μαρίαν Πουδίλλαν· τὸ 1355. ἐνυμφεύθη τὴν Ιωάνναν τοῦ Κάστρου· μετ' ὀλίγους μήνας παρήτησε καὶ αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν Μαρίαν Κορονὲλ, γυναῖκα μὲ ἀνδρείαν καὶ ἀρετήν. Τὸ 1360. ἐφόνευσε τὴν ἀνεψιάν του Ελεονώραν. ἔκαυσε ζωντανὸν ἕνα Ιερέα, ἐφόνευσε τὴν βασίλισσαν Βιάγκαν εἰς τὴν φυλακὴν, μετ' ὀλίγον ἐφόνευσε καὶ τὴν Μαρίαν Πουδίλλαν· ἀπερίγραπτα εἶναι τὰ κακὰ τούτου τοῦ ἀσπλάγχνου τυράννου· ἀπέθανεν ἀπὸ πολλὰς πληγὰς τῶν στρατιωτῶν του· οἱ μεταγενέστεροι διὰ τὰς κακίας του τὸν ἐπωνόμασαν ὁ Ασπλαγχνος.

ΠΕΤΡΟΣ Γιλβέρτος Ιωάννης, Γάλλος τὸ γένος, θεολόγος καὶ κανονικὸς περιβόητος. Εξέδωκε Γαλλιστὶ τὰ χρέη τοῦ Χριστιανοῦ περιεχόμενα εἰς ρὴ. ψαλμούς. Κανονικὰς συμβουλὰς περὶ μυστηρίων, παράδοσιν ἢ ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου· καὶ Λατινιστὶ Νομοκάνονα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ Θωμᾶς ἐκ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, Ιταλὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Καρμελιτῶν, ἀνὴρ σοφὸς, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἑβραϊκῆς διαλέκτων, φιλόσοφος καὶ

θεολόγος, πεπαιδευμένος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν συγγραμμάτων τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἔγραψε περὶ ἀρχῆς τοῦ Ρωμης Αρχιερέως, κατὰ τοῦ σοφοῦ Βοσσουετίου, ἀνάλυσιν κριτικὴν τῶν συγγραμμάτων τῶν παλαιῶν Πατέρων, Εκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων πέντε αἰώνων, καὶ ἄλλα πολλά. Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ Β΄. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας· οὗτος, ὢν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν συμβούλων παρὰ τῆς Αἰκατερίνης διωρισθέντων, ἔκλεξε δι᾽ γυναῖκά του τὴν θυγατέρα Αλεξίου Βρηγοριδὶκ Δολγορούκη τοῦ πιστοῦ του συμβουλάτορος, ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες. ἀλλὰ πρὶν τελειωθῇ ὁ γάμος ἀπέθανεν ὁ Πέτρος τῇ 30. Ιανουαρίου, 1730.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ δ΄. βασιλεὺς τῆς Αραζωνίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, γνωστὸς διὰ τὰς ἁρπαγὰς, καὶ ἄλλα του ἐλαττώματα, ἦτον ὑπερβολικὰ φιλόδοξος, ὑποκριτὴς καὶ ἀσπλαγχνος, ἀνδρεῖος καὶ σταθερὸς, εἶχε καὶ πολλὰς γνώσεις ἀλλὰ τὰς μεταχειρίζετο μέσα τῶν παθῶν του· μὲ τὴν ὑπόκρισιν του ἐσκέπαζε τὰς κακίας του· ἐβασίλευσε 51. χρόνον καὶ ἀπέθανε τὸ 1387· Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ Βρύννιος Γαλλος, Ιεροκήρυξ, καὶ τῆς ἐκκλησιστιακῆς ἱστορίας ἐμπειρώτατος. Εγραψε πολλὰ, ἀλλὰ τὸν πρῶτον τόπον ἔχει, ἔκθεσις κατὰ γράμμα Ιστορικὴ καὶ δογματικὴ τῶν προσευχῶν καὶ τελετῶν τῆς λειτουργίας· πῶς ἤρχισαν, ηὔξησαν καὶ ἐπροχώρησαν κτλ. Εἰς τὴν δεκάτην διατριβὴν αὐτῆς τῆς βίβλου, ἀποδείχνει μὲ μαρτυρίας πολλῶν συγγραφέων, ὅτι ἡ μετουσίωσις τοῦ Αρτου γίνεται μὲ τοὺς λόγους τῆς διαταγῆς τῆς εὐχαριστείας, ἀλλ᾽ ἐνταυτῷ μὲ τὴν προσευχὴν τῆς ἐπικλήσεως, ὅπου ὁ ἱερεὺς κάνει ἐν ὀνόματι τῆς Εκκλησίας· ἀντεστάθησαν αὐτοῦ πολλοὶ λέγοντες, ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐπίκλησις, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀπεκρίθη ἀνδρείως μὲ ἕτερον βιβλίον, Υπεράσπισις τῆς ἀρχαίας δόξης περὶ τοῦ σχήματος τῆς εὐχαριστείας. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Ερημίτης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πικαρδίαν, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας· τὸ 1093. ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸν σταυρικὸν πολεμον διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ιερουσαλὴμ· ὁ ἐνθουσιασμός του διεδοθη ἀπὸ πόλιν εἰς πολιν ἑνωθεὶς μέ τινα Γαουτιέρην τοῦνομα, Γάλλον, καὶ μ᾽ ἕνα καλόγηρον Γερμανὸν ὀνομαζόμενον Τιλδεσκάνον τὸ 1097. ὁμοῦ μέ τινας ἄλλους οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν ἑβραίων διὰ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσωσι ἐκ τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ φθάσαντες εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἐφονεύθησαν σχεδὸν ὅλοι ἐξ αἰτίας τῶν βαρβαρικῶν των καταχρήσεων. Ὁ Ερημίτης Πέτρος σωθεὶς ὅλαμε τινὰς

νίκας εἰς τὴν Ασίαν τὸ 1093. καὶ ἐκυρίευσε τὴν Αντιόχειαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας.

ΠΕΤΡΟΣ Δαμιανός, ἀπὸ τὴν Ραβέννην, Καρδηνάλες, ἐστάθη εἷς τῶν σοφωτέρων τοῦ αἰῶνος του, συνέγραψε διαφόρους ἐπιστολὰς καὶ διδαχὰς, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ιά αἰῶνος· ἀπέθανε τὸ 1072.

ΠΕΤΡΟΣ δὲ Ελιάκο Κελτογαλάτης, πρῶτος Καγκελάριος τῆς ἐν Παρισίοις Ακαδημίας, ἔπειτα συνηριθμήθη μὲ τοὺς Καρδηναλίους. Εγραψε μελέτας εἰς τοὺς ἑπτὰ περὶ μετανοίας ψαλμοὺς, ἐγχειρίδιον περὶ ψυχῆς, βιβλίον περὶ τοῦ διορθωτέαν εἶναι τήν τε τῆς Εκκλησίας καὶ τῶν Καρδηναλίων αὐθεντίαν καὶ ἄλλα. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ Αουρέολος ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Μινοριτῶν, Αρχιεπίσκοπος ἐπονομασθεὶς εὐγλωττος διδάσκαλος, διὰ τὴν ἄκραν του φήμην, διὰ τὰ θεολογικά του συγγράμματα διὰ τὰς διδαχάς του καὶ ἠθικὰς διδασκαλίας.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Ρώμην, περίφημος περιηγητὴς, περιῆλθε τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν, καὶ τὴν Ινδοστάν, ἐπαρχίαν, τῆς Ινδίας, ἐξέδωκε τὰς διαφόρους περιηγήσεις του εἰς 54. ἐπιστολὰς, αἵτινες περιέχουν πολλὰ περίεργα διηγήματα ἀπέθανε τὸ 1659.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀπὸ τὸ Παταύϊον, Καγγελάριος καὶ σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Φεδερίκου· οὗτος συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον οἱ τρεῖς ψεῦσται· ἔζη τὸν ιγ΄. αἰῶνα συνέγραψε καὶ ἕτερα συγγράμματα· τὸ 1249 τὸν ἐτύφλωσαν.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Αβανον πόλιν τῆς Γαλλίας περίφημος Ιατρὸς, καὶ πρῶτος ἀστρολόγος τοῦ αἰῶνος του· συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, ἀπέθανε τὸ 1312.

ΠΕΤΡΟΣ, Λομβάρδος ἔνδοξος θεολόγος τοῦ 12. αἰῶνος, ἐπωνομάσθη διδάσκαλος τῶν ἀποφάσεων, ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῶν Παρισίων, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1164.

ΠΕΤΡΟΣ τῆς Αλεξανδρείας, ὅς τις ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου διὰ τὴν ἁγιότητα καὶ παιδείαν του· εἰς τὸν διωγμὸν τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ φυγὼν ἐκ τῆς Αλεξανδρείας διέφυγε τὸν κίνδυνον, ἀλλ᾽ ἔπειτα εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ Μαξιμιανοῦ ἐθανατώθη τὸ 311· Τὸ 306. συνέγραψε περὶ μετανοίας ἐκ τοῦ ὁποίου σώζονται κανόνες· ἐξεδόθη μετὰ σχολίων τοῦ Βαλσαμῶνος καὶ Ζωναρᾶ ἐν τῇ Πανθέκτῃ τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1672. καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς συλλογαῖς τῶν ἱερῶν κανόνων.

ΠΕΤΡΟΣ Γ΄. Αὐτοκράτωρ τῆς Γωσσίας. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς θείας του Ελισάβετ, ἤρχησε φανερὰ

νὰ δείχνῃ τὸ μῖσος, ὅπου εἶχε διὰ τοὺς ὑπηκόους του, καὶ τὴν ἀγάπην ὅπου ἐπροσφερνεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Προυσίας. Ὁλον του τὸ στράτευμα τὸ διώρησε νὰ φορῇ κατὰ τὸ Προυσιακὸν στράτευμα, μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος ἐφόρει ὡς ὁ βασιλεὺς Φριδερῖκος, βαστῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ τάγμα τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ, ὅπου ἦτον Ἱππικὸν τάγμα τῆς Ρωσσίας. Ἐφόρει καὶ ἓν δακτυλήδιον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Φριδερίκου, μὲ ἐπιγραφήν. „Ἡ Φιλία ξετιμᾷ τοῦτο“, εἰρήνευσε μαζύ του ἐπιστρέφοντάς του τοὺς τόπους, ὅπου μὲ τόσον αἷμα εἶχον ἀποκτήσειν οἱ Ρῶσσοι, τὸ ὁποῖον ὄχι μόναν παρόξυνε τοὺς Ρώσσους, ἀλλ' ἔκαμε νὰ θαυμάσῃ καὶ πᾶσα ἡ Εὐρώπη. Ἤθελε νὰ συστήσῃ μίαν διοίκησιν πολεμικήν, καὶ εἶχε μεταβάλλει τὸ σχῆμα τῶν σωματοφυλάκων, τὸ παλαιὸν εἰς ἕτερον νέον, προκρίνων εἰς τὰ ἀξιώματα τοὺς ξένους ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, ἐχθρὸς τῶν ἰδίων του ὑπηκόων, τῶν Γάλλων καὶ Γερμανῶν, καὶ φίλος μόνον τῶν Προυσσιάνων, ἤγειρε τὰς παλαιὰς διχονίας μὲ τὴν Δανίαν, διὰ τὸ Δουκάτον τοῦ Ὁλστεΐν, εἰς τρόπον ὅτι ἂν ἔμνεσκεν ὀλίγον πεπισσότερον εἰς τὸν θρόνον, ἤθελεν ἀνάψῃ ἕνα πόλεμον γενικὸν εἰς πᾶσαν τὴν Εὐρώπην. Ἀλλὰ ἐπαναστήσαντες ὅλοι τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπέθανε μὲ φυσικὸν θλεκτον, μ' ὅλον ὅτι μερικοὶ λέγουσι νὰ ἀπίθανε φαρμακευμένος.

ΠΕΤΡΟΣ Κορνήλιος ποιητὴς τραγικὸς, τὸ γένος Γάλλος, ἐθαυμάζετο διὰ τὸ πνεῦματου καὶ διὰ τὴν ἁρμονίαν τῶν στίχων του.

ΠΕΤΡΟΣ Βαμβόκιος Ζ. Βαμβόκιος.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ ἐπονομαζόμενος Μέγας, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας, υἱὸς ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Μιχάλοβιτζ· ὁ πατὴρ αὐτοῦ τελευτήσας ἀφῆκε ἐκ μὲν τῆς πρώτης γυναικὸς δυὸ υἱούς, Φεδὼρ καὶ Ἰβὰν καλουμένους καὶ μίαν θυγατέραν Σοφίαν, ἐκ δὲ τῆς δευτέρας τὸν μέγαν Πέτρον γεννηθέντα τὸ 1622. Ὁ Φεδὼρ διάδοχος τοῦ Ἀλεξίου, ἀποθνήσκων ἀπὸ φαρμάκι τὸ 1682. ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῶ Πέτρῳ, παιδίῳ ὄντι τότε ὡς ἐννέα χρόνων, ἀδικῶν τὸν μεγαλήτερον ἀδελφόν του Ἰβάν. Ἡ ἀδελφή τους Σοφία τόσον ἐτεχνεύθη ὥστε ἐκηρύχθη ὁ Ἰβὰν συμβοηθὸς τῆς βασιλείας, καὶ αὐτὴ ὡς ἐπίτροπος ἀπέκτησε μεγάλην δόξαν διὰ τὸν κατὰ τῶν Τατάρων καὶ Κινέζων πόλεμον. Προβλέπουσα δὲ, ὅτι ὁ Πέτρος ὢν τότε 18 ἐτῶν ἔθελε τὴν στερήσει τῆς ἐπιτροπῆς, ἐπάσχισε νὰ τὸν θανατώσῃ, ἀλλὰ φανερωθεῖσα ἀπεκλείσθη εἰς ἕνα μοναστήριον. Τὸ 1686 ἐτελεύτησε καὶ ὁ Ἰβάν, καὶ ἔμεινεν ὁ Πέτρος μόνος εἰς τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Οὗτος ὁ μέγας ἡγεμὼν ἀνώτερος τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ ἠθῶν τοῦ τόπου

του, ἐθεώρησε τὸν θρόνον τῆς Ρωσσίας περιτειλιγμένον ἀπὸ τὸ σκότος τῆς βαρβαρότητος· ἐλυπεῖτο βλέπων τὸν λαὸν του καὶ τὸν ἑαυτόν του βυθισμένον εἰς τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας, στερημένον τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, μὲ τὰς ὁποίας ἦσαν στολισμένα τὰ λοιπὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης· ὅθεν ἐπενόησε τὸ ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀξιέπαινον ἔργον, νὰ μεταβάλλῃ τὴν διοίκησιν τοῦ βασιλείου, νὰ εὐγενίσῃ τὸ ὑπηκοόν του δίδοντάς του μόνος παράδειγμα, καὶ ὑποτασσόμενος εἰς πᾶσαν ποταπὴν καὶ κοπιαστικὴν δοκιμὴν μιᾶς αὐστηρᾶς εὐταξίας. Ἐκ νεαρᾶς ὅτι ἡλικίας ἔτρεφεν αὐτὸν τὸν στοχασμὸν, καὶ ἐρωτίζετο περὶ τούτου μὲ τας συχνὰς συναναστροφὰς καὶ συνομιλίας τῶν πεπαιδευμένων ἀλλοφύλων τῶν εὑρησκομένων ἐν Ρωσσίᾳ. Ὁ πρῶτος σκοπὸς ἐστάθη ἡ εὐταξία τοῦ στρατεύματος, καὶ εὐχαριστήθη νὰ γίνῃ τυμπανιστὴς ὑπὸ τοῦ Ἑκατοντάρχου Λε-φόρτ, Γενοβέζου, πληρῶν ὅσα ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, οὔτε ἠθελησε νὰ ἀναβῇ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, ἂν δὲν ἐκρίνετο πρότερον ἄξιος ἀπὸ τὸν Ἑκατόνταρχόν του, ὅστις καὶ αὐστηρὸς ἐφαίνετο. Ὕστερον κατασκευάσας ἕνα μικρὸν στόλον, ὑπετάχθη εἰς ὅλην τὴν ναυτικὴν εὐταξίαν, φθάσας ἀπὸ ἁπλοῦς ναύτας εἰς τοὺς πρώτους βαθμούς. Καὶ διὰ νὰ δυνηθῇ μόνος του νὰ μάθῃ πῶς νὰ μεταβάλλῃ τὸ ὑπήκοόν του εἰς τὸ καλήτερον, ἀπεφάσισε νὰ ταξειδεύσῃ χωρὶς νὰ γνωρίζεται ἀπό τινα. Διὸ ἔστειλε πρέσβεις εἰς παλλοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης, καὶ αὐτὸς ὑπήγαινε καὶ συνηριθμήζετο μὲ τοὺς οἰκίους τῶν πρέσβεων, χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃ ἄλλος, εἰμὴ μόνον ὁ πρέσβεις. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Προυσίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ὁλλάνδαν εἰς τὸ Ἀμστελόδαμον διὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ ναυπηγεῖν· ἐκάθητο συνέτρωγε καὶ συνέπινε μὲ τοὺς τεχνίτας ὡς ἁπλοῦς, συνομιλῶν μὲ αὐτοὺς Ὁλανδικά, εἰς τὰ ὁποῖα ἦτον ὀλίγον τι ἐξησκημμένος. Κατεσκεύασε πολλὰ, μάλιστα μίαν ἀντέναν τοῦ καραβίου εἰς δύο κομμάτια, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερεν εἰς τοὺς τεχνίτας, καὶ ἐζήτησε νὰ συναριθμηθῇ μὲ αὐτοὺς, καὶ ὠνομάσθη Πετρμπὰς, ἤτοι Μαστρὸ Πέτρος. Ὕστερον διέβη εἰς Ἀγγλίαν. Ἐζήτει πάντοτε διδασκάλους γινόμενος ἤμερος μαθητὴς, ὑπήγαινεν εἰς κάθε μέρος, ἐσυναναστρέφετο μὲ κάθε τάγμα ἀνθρώπων, μὲ ἐκκλησιαστικούς, φιλοσόφους, σπουδαίους, χυδαίους. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας τὸν ἐχάρισεν ἓν μεγαλοπρεπέστατον καράβιον, γεμάτον ἀπὸ σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ θαυμάσιος Φεργγάουξεν, περίφημος μαθηματικὸς, ὅστις πρῶτος ἐδίδαξε τοὺς Ρώσσους,

νὰ λογχριάζωσι μὲ Ἀραβικοὺς ἀριθμούς. Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν διέβη εἰς Βιέννην, καὶ σκοπεύων νὰ ὑπάγῃ εἰς Βενετίαν καὶ Ἰταλίαν ἐμποδίσθη, διότι ἡ εἴδησις μιᾶς ἀποστασίας εἰς τὴν Μόσχοβαν τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ 1698. Φθάσας εἰς Γωσσίαν ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἐπαναστάσεως, μάλιστα πολλοὺς Ἱερωμένους, οἵτινες παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν ἀδελφήν του Σοφίαν, ἐσυμβούλευον τοὺς Στρελίτσας εἰς ἐπανάστασιν, καὶ ἐσύστησε τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου διὰ νὰ ἀντιβαρύσῃ τοὺς πιστούς του· ἐταξειδευσεν ἔπειτα εἰς Γαλλίαν τὸ 1717. ὅπου ἐλθὼν εἰς τὴν περίφημον Ἀκαδημίαν τῆς Σορβῶνος, τὸν ἐπρόβαλον οἱ ἐκεῖσε διδάσκαλοι καὶ θεολόγοι τὴν ἕνωσιν τῶν δύω Ἐκκλησιῶν. Ἐσυναριθμήθη μεταξὺ τῶν διδασκάλων τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, συνθέττων ἐγχειρίδια τινὰ περὶ Ναυτικῆς. Αἱ ἀνδραγαθίαι καὶ τὰ κατορθώματα τούτου τοῦ θαυμαστοῦ ἀνδρὸς ἔδωσαν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ τὸ γλυκὺ ὄνομα, Πατὴρ τῆς Πατρίδος, καὶ Μέγας Πέτρος, καὶ δικαίως, διότι εἰς καιρὸν ὅπου κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ γένους, καὶ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σβεκίας πόλεμον, ἐπεχειρίσθη νὰ κτίσῃ μίαν θαυμαστὴν πόλιν, τὴν ἐκ τοῦ ὀνόματός του Πετρούπολιν ὀνομασθεῖσαν, μέσα εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον ἡ σκληροτέρα μάχη, καὶ ἐνταυτῷ ἐπολεμοῦσεν· ἐπεμελεῖτο τοὺς ἐργάτας, ἐπρόσεχε καὶ τοὺς Σβέτσους μήπως ῥημάξωσιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ τόσους κόπους ἔκτιζεν. Ἂν ἡ Εὐρώπη ἐθαύμαζε διὰ τοὺς πολέμους του καὶ κατορθώματα, ἐθαύμαζε πολὺ περισσότερον διὰ τὴν ταπείνωσιν, τὴν ὁποίαν ἔδειχνε μετὰ τὴν νίκην, ὥστις διὰ νὰ θαρρύνῃ τοὺς ὑπηκόους του εἰς μεγάλας πράξεις, ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνον τὸν ἔπαινον, ὅστις ἦτον ἴδικός του, νικῶντας. Μάλιστα δὶς ἐθριάμβευσε λαμπροτέρως, μίαν ἐφορὰν ὅταν ἐνίκησεν ἐν Ἀζὸφ, καὶ ἄλλην ὅταν ἐνίκησε τοὺς Σβέτσους εἰς τὴν ἐν Ἀλὰνδ ναυμαχίαν τὸ 1714. Εἰς τὸν πρῶτον θρίαμβον ἐμιμήθη τοὺς παλαιοὺς Ῥωμαίους· ὅσοι ἐφάνησαν ἄξιοι εἰς τὸν πόλεμον, στρατηγοί, χιλίαρχοι, ἑκατόνταρχοι, ἕως καὶ οἱ ἁπλοὶ στρατιῶται ἦσαν στεφανωμένοι, διάφορα ὄργανα μουσικὰ ἐσυμβοηθοῦσαν τοὺς ὕμνους τῶν εὐφημούντων τὰ ὀνόματα τῶν στεφανωμένων καὶ τὰς ἀνδραγαθίας των. Οἱ δύο ἀρχιστράτηγοι στερεᾶς καὶ θαλάσσης ἦσαν ἐπάνω εἰς μεγαλοπρεπῆ θριαμβευτικὰ ἁμάξια, ὁ Μέγας Πέτρος, χωρὶς κἀνένα σημεῖον διαφορᾶς, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀρφικιάλων, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους· καὶ εἰς τοιαύτην παράταξιν ἔκαμε τὴν εἴσοδόν του ὅλον τὸ στράτευμα. Ἄλλος θρίαμβος ἐφάνη θαυμασιώτερος διὰ τὸν τρόπον, ὅπου μεταχειρίσθη

ὁ Πέτρος· Ὁ ἡγεμὼν Ῥωμανοδόβσκης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θριάμβου ἐπαρέστησε τὸ πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Πέτρου, καθήμενος εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον μὲ ὅλας τὰς βασιλικὰς σημαίας. Ὁ μέγας Πέτρος ἐπαρρησιάσθη μὲ τὸ ἁπλοῦν φόρεμα ὀφφικιάλου ναυτικοῦ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ πλασοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἐπροσφερεν ἐγγράφως τὴν καταγραφὴν τῆς μάχης καὶ τῆς νίκης του. Ἀπεκρίθη εἰς πολλὰ ζητήματα ὁποῦ τῷ ἐπροβλήθησαν, ὕστερον εἰς τοὺς ποδας τοῦ πλαστοῦ αὐτοκράτορος ἔλαβε τὴν ἀξίαν τοῦ ὑπναυάρχου εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεως, ὅπου ἔδειξεν εἰς τὴν ναυμαχίαν κατὰ τῶν Σβέκων· θέλων μὲ τοῦτο νὰ φανερώσῃ εἰς τοὺς Ῥώσσους, ὅτι αἱ ἀνταμοιβαὶ καὶ τὰ βραβεῖα πρέπει νὰ διδωνται εἰς τὰ ἄξια ὑποκείμενα, καὶ ὄχι διὰ χάριν. Τῇ ἡμέρᾳ τῶν Θεοφανείων τὸ 1725. ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἁγιασμὸν τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν συνήθειαν, τὸ ὑπερβολικὸν κρῦος ὅπου ὑπέφερεν εἰς αὐτὴν τὴν παράτοξιν, τῷ ἐπροξένησεν ἕνα βίτιον πυρετὸν, ὅπου μὲ τοὺς δρυμεῖς πόνους τῆς πυδαλγίας καὶ δυσσουρίας εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ὑποκείμενος, τὸν ἐστέρησε τῆς ζωῆς του τὸ 53 τῆς ἡλικίας του βασιλεύσας μὲ τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην ἔτη 14. καὶ μόνος 29. Ἦτον ὁ Πέτρος μέγας κατὰ τὸ σῶμα, ἄγριος εἰς τὸ περιπάτημα, τὸ ἦθος ἔχων εὐγενικὸν, ζωντανὸν καὶ ἐγχίνουν, τὴν θεωρίαν σοβαρὰν, καὶ ἕνα κἄποιόν τι, ὅπου πολλάκις μετέβαλλε τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου του. Ὡμιλοῦσε μὲ ζέσιν, εὔκολα καὶ συχνὰ, μάλιστα παρρησιάζα εἰς τὸ στράτευμα, εἰς τὸ συμβούλιον καὶ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς. Μονάρχης καὶ κτήτωρ ἦσαν δύω προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἔδιδον αὐτῷ ἕνα κἄποιον τι ἀνώτερον ἀνθρώπου. Ὡμιλοῦσε πολλὰς διαλέκτους, ἔμπειρος εἰς τὰ μαθηματικὰ, φυσικὰ καὶ γεωγραφικὰ· ἔμαθεν ὡς καὶ τὴν χειρουργικὴν, καὶ πολλάκις μόνος του ἐπεμελεῖτο τοὺς λαβωμένους τοῦ στρατεύματος Ἡ ἱστορία δὲν ἔδειξεν οὔτε θέλει δειξει τοιοῦτον ἄνθρωπον· ἐστάθησαν καὶ ἕτεροι Ἀποκτηταὶ, Νομοθέται καὶ μεγάλοι πολιτικοὶ, μόνος ὅμως ὁ Πέτρος ἤνωσεν ἐν ἑαυτῷ τοὺς τρεῖς τοιούτους ἐνδόξους τίτλους, Ἀνακαινιστὴς τοῦ τόπου του, διδάσκαλος ὠφελίμων μαθήσεων, θεμελιωτὴς ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, καὶ διορθωτὴς τῶν ἠθῶν τοῦ λαοῦ του.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Ἀβαϊλάρδος Αἱρεσιάρχης τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, ἐγεννήθη εἰς τὸ φρούριον Παλάτιον, λεγόμενον τῆς Ναυεντησίας διοικήσεως· ἡ ἔφεσις τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν σπουδὴν τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Παρίσιον διὰ νὰ σπουδάσῃ, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε ὑπερέβη τοὺς διδασκάλους του καὶ ἔγινεν ἄριστος διδάσκαλος τῆς γραφῆς· εἰς

ολίγον καιρὸν ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, ἐσύναξε μαθητὰς πολλοὺς, καὶ χρήματα οὐκ ὀλίγα· εὑρέθη ὅμως εἰς μίαν περίστασιν, ὅπου τὸν ἀπεκατέστησε δυστυχῆ ἐφ' ὅλης του τῆς ζωῆς. Ἐδίδασκε μίαν νέαν παρθένον Ἐλιγίαν λεγομένην, ἀνεψιὰν Φουλβέρτου Κανονικοῦ τῆς ἐκκλησίας τῶν Παρισίων, ὡραιοτάτην οὖσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸν ἔρωτα ἐτρώθη, καὶ συνεμίγετο μὲ αὐτήν. Τοῦτο μαθὼν ὁ Φούλβερτος ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν οἶκον του τὸν Ἀβαϊλάρδον, ὅστις ἥρπασε τὴν Ἐλιγίαν ἔγγυον οὖσαν, καὶ μὲ φόρεμα μοναχικὸν τὴν ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἐγέννησε υἱὸν Ἀστρλάβιον λεγόμενον. Διὰ νὰ καταπραΰνῃ λοιπὸν τὸν Φούλβερτον ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ ὡς νόμιμόν του γυναῖκα τὴν Ἐλιγίαν. Ὅθεν τὴν ἔφερεν εἰς Παρίσιον, καὶ τὴν ἐστεφανώθη· ἐπειδὴ ὁ Ἀβαϊλάρδος ἐχαίρετο ἕνα Κανονικάτον, τοῦ ὁποίου ἤθελεν στερηθῇ ἂν ἐφανερώνετο τὸ συνοικέσιόν του, ὅθεν διὰ νὰ ἀποσκεπασθῇ τελείως, ἡ Ἐλιγία ἀνεχώρησεν εἰς ἕνα μοναστήριον. Ο Φούλβερτος καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς Ἐλιγίας διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι, κατέτρεξαν τὸν Ἀβαϊλάρδον, τὸν ἐπίασαν, καὶ τοῦ ἔκοψαν τὰ παιδογόνα μόρια· ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ μοναχὸς, τοῦτο αὐτὸ κατέπεισε καὶ τὴν Ἐλιγίαν νὰ πράξῃ· ἔλαβε λοιπὸν τὸ φόρεμα ὁ Ἀβαϊλάρδος μεταξὺ τῶν μοναζόντων παρὰ τῷ τοῦ ἁγίου Διονυσίου μοναστηρίῳ, ἡ δὲ Ἐλιγία μεταξὺ τῶν μοναζουσῶν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀργεντολίου. Αὐτὸ τὸ συμβεβηκὸς τοῦ Ἀβαϊλάρδου δὲν ἐμπόδισεν, ὅπου πολλοὶ νὰ μὴν ἔλθωσιν εἰς ἐπίσκεψίν του, καὶ εἰς ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων ὁποῦ ἐδίδασκεν· ἀλλ' οἱ μοναχοὶ τῆς αὐτῆς Ἀββατίας μὴν ὑποφέροντες τὰς ἐπιτιμήσεις του διὰ τὰς αἰσχρουργίας των, τὸν ἐβίασαν νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς ἕνα οἶκον τῆς Ἀββατίας. Η φήμη του τόσους μαθητὰς ἔσυρεν, ὅπου οὔτε ἡ οἰκία τος ἐχώρει, οὔτε ὁ τόπος ἦν ἀρκετὸς εἰς τροφήν των· αὐτὸς λοιπὸν ὁ πολὺς ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἔγινεν αἰτία νὰ κινηθῶσι κατ' αὐτοῦ οἱ λοιποὶ διδάσκαλοι. Τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐσύνθεσε περὶ ἑνότητος Θεοῦ, καὶ περὶ Τριάδος, ἔδωκε χώραν τοῖς ἀντικειμένοις αὐτῷ νὰ τὸν ἐγκαλέσωσιν ὡς αἱρετικὸν, ὅθεν διὰ παρακινήσεως Βουδόλφου Ἀρχιεπισκόπου Ρημῶν, ἦλθεν ὁ Λεγάτος τοῦ Πάππα Κόνων, καὶ συνήθροισε σύνοδον τὸ 1221, εἰς Σοντσιόνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκαλέσθη ὁ Ἀβαϊλάρδος νὰ παρασταθῇ καὶ νὰ φέρῃ καὶ τὸ βιβλίον του· ὑπῆκουσεν ὁ Ἀβαϊλάρδος καὶ ἐπρόσφερε τὸ βιβλίον του, καὶ ὑπετάχθη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Λεγάτου, ὅστις ἀπεφάσισεν ὅτι ὁ ἴδιος νὰ ῥίψῃ τὸ βιβλίον του εἰς τὸ πῦρ, καὶ νὰ ἐξορισθῇ ἐφ' ὅλης ζωῆς του εἰς ἕνα μοναστήριον. Αλλ' ἀφοῦ ἔῤῥιψε τὸ βιβλίον του εἰς τὸ πῦρ

δὲν κατετρέχετο πλέον διὰ τὴν διδασκαλίαν του, ἀγκαλὰ καὶ ἐδίδασκεν ὡς καὶ πρότερον· ἀφῆκε καὶ ἄλλα συγγράμματα, τέλος ἀσθενήσας ἀπέθανε τὸ 63. ἔτος τῆς ἡλικίας του,

ΠΕΤΡΟΣ Βάλδος. Ζ. Βάλδος.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ ἐπωνομασθεὶς Χρυσολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιμολην, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἐπίσκοπος τῆς Ραβέννης τὸ 433. Μ. Χ. ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του φαίνεται ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 458. σώζονται μερικαὶ ἐπιστολαί του καὶ ὁμιλίαι 176. ἐξ ὧν αἱ περισσότεραι συνεγράφησαν ὑπ' ἄλλου τινὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτρου· ἐξεδόθησαν Ελληνολατινιστὶ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1612. καὶ εἰς τὴν Βενετίαν.

ΠΕΤΡΟΣ Αλφόνσος ἐξ Ιουδαίων γεννηθεὶς εἰς τὴν Ισπανίαν, καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἐλθών, ἔγραψε κατὰ Ιουδαίων διάλογον, τοῦ ὁποίου τὰ πρόσωπα εἰσὶν Πέτρος καὶ Μωσῆς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Κλουνιακινὸς Ἀββᾶς ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Βενεδίκτου. Εγραψε κατὰ Πέτρου δὲ Βρούϊς, ὁμοίως καὶ κατὰ τῶν Σαρακηνῶν καὶ Ιουδαίων, καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Λομβάρδος, ἐπίσκοπος Παρισίων. Οὗτος συνήθροισεν εἰς τέσσαρα βιβλία πάντα τὰ τῆς Θεολογίας κεφάλαια, ὅπου ἐβεβαίωνοντο μὲ τὰς μαρτυρίας τῶν Λατίνων, καὶ Μάγιστρος τῶν γνωμῶν, καὶ Σχολαστικὸς ἐκρίθη· ἤνθη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ ἐπίσημος ῥήτωρ καὶ συνήγορος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἀπὸ γονεῖς Σιλλυριούς· οὗτος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ιουστινιανοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλε καὶ πρέσβυν εἰς τοὺς Γότθους πρὺς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Χοσρόνην τὸ 550. Μ. Χ. οὗτος ἐτιμήθη καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πατρικίου καὶ Μαγίστρου, συνέγραψε περὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῆς ὁποίας σώζονται μερικὰ μέρη ἐκδοθέντα εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1648.

ΠΕΤΡΟΣ Πρεσβύτερος ὁ τῆς ἐν Τρέκῃ ἐκκλησίας Κομέστωρ, ἤτοι φάγος ὀνομασθείς, τὰς τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης ἱστορίας ἐν συνόψει εἰς μίαν ἱστορίαν φέρων, τὴν ὁποίαν καὶ σχολαστικὴν ὠνόμασε, Μάγιστρος τῆς Σχολαστικῆς ἱστορίας προσηγορεύθη· εἰς αὐτὴν πολλὰ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν συγγραφέων, καὶ ἐπομένως ἀβέβαια, συνεμιξε· φάγος δὲ ὠνομάσθη ὅτι οὐκ ἦν νῆστις φιλόσοφος. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιωνᾶ ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, τὸ ἐπάγγελμα ἁλιεύς. ἀφοῦ προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀπόστολος, ἔγινε θερμώτατος ὀπαδός του· μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, κηρύττων τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ρώμην ἐφονεύθη

ὑπὸ τοῦ Νέρωνος περὶ τὰ 65. Μ. Χ. σώζονται ἐ. ἐπιστολαί του ἐξ ὧν ἡ πρώτη συνεγράφη τὸ 49. Μ. Χ. πρὸς τοὺς ἐξ ἐθνῶν εἰς ἐκκλησίαν συναχθέντας χριστιανοὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ μία πρὸς τὸν Ἰάκωβον ψευδῶς ἐπιγραφομένη εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ μία λειτουργία· καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ἐξεδόθη ἐν τῷ κώδικι τῶν ἀποκρύφων τῆς νέας Διαθήκης τοῦ Φαβρικίου· ἡ δὲ λειτουργία ἐν τῇ μεγάλῃ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν Λουττετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1595.

ΠΕΤΡΟΣ δ' Αἰλλὶ διδάσκαλος τῆς Σορβώνης, ἐπίσκοπος Καμβραὶ καὶ Καρδινάλιος, εἷς τῶν ἐπισκόπων τῶν συνόδων τῶν ἐν Πίσσαις, καὶ Κωνσταντίᾳ. Ἐγραψεν ἐγχειρίδιον περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς ἐκκλησίας, τυπωθὲν μὲ τὰ συγγράμματα τοῦ Γερσῶνος τοῦ ὁποίου ἦτον καὶ μαθητής.

ΠΕΤΡΟΣ Βερμίλλιος ἢ Πέτρος ὁ μάρτυς. Ἐγεννήθη εἰς Φλωρεντίαν ἀπὸ εὐγενεῖς, ἀλλὰ πτωχοὺς γονεῖς. Ἡ μήτηρ του ἦν δόκιμος εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, τὸν ἐδίδαξεν αὐτὴν ἕως τὸν ιϐ'. χρόνον τῆς ἡλικίας του· μετὰ ταῦτα φορέσας τὸ τοῦ Αὐγουστινιανοῦ τάγματος φόρεμα, διεδη διὰ νὰ σπουδάσῃ εἰς Πατάβιον καὶ Βονωνίαν, ὅπου εὐδοκίμησεν εἰς τὰς διαλέκτους, φιλοσοφίαν καὶ θεολογίαν. Ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ φιλιωθεὶς μὲ νομικόν τινα Ἰσπανὸν ὀπαδὸν τοῦ Ζωΐγλίου καὶ Καλουΐνου, ἐμάνθη ἀπὸ αὐτὰς τὰς αἱρέσεις. καὶ ἤθελε νὰ τὰς κηρύξῃ εἰς τὴν Νεάπολιν ὅπου ἐδίδασκεν, ἀλλὰ γνωσθεὶς ἐγκαλέσθη εἰς Ρώμην, ὅπου φθάσας ἀθωώθη, ἐπειδὴ οἱ συμφράτορές του νομίσαντες αὐτὸν ἀμμέτοχον τοιαύτης αἱρέσεως ἴσχυσαν νὰ τὸν διαυθεντεύσωσιν· ἐκεῖθεν διεδη εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας, ὅπου φοβούμενος τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν ἔφυγεν εἰς Ἀγγλίαν, μὲ μίαν μοναχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει διὰ γυναῖκα, καὶ ἐκεῖ ἐχρημάτησε διδάσκαλος θεολογίας εἰς τὴν τοῦ Ὀξφορδίου Ἀκαδημίαν· ἐκεῖθεν ἐπέστρεψεν εἰς Ζουρίγον, ὅπου ἀπέθανε τὸ 1562. Μ. Χ. Συνέγραψε πολλὰ διὰ νὰ συστήσῃ καὶ τὴν αἵρεσίν του.

ΠΕΤΣΚΟΒ Ρῶσσος, περίφημος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνος του. Περιῆλθε τὴν Ἀσίαν, ἐξιχνίασε καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων ἔζη τὸ 1658. Μ. Χ.

ΠΕΥΚΕΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Οἰνότρου εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατώκισε τὴν αὐτόθι χώραν κληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ Πευκετίαν. Ἀπολδρ.

ΠΗΔΑΣΟΣ, Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αὐρυάλου. Ὁμ. Ἰλ.

ΠΗΛΕΥΣ καὶ Τελαμών, υἱοὶ τοῦ Αἰακοῦ, οἵτινες φονεύσαντες μὲ ἀπάτην τὸν μικρότερον ἀδελφόν των, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ πατρός των ἀπὸ τὴν Αἴγιναν, καὶ ὁ μὲν Τελαμὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Σαλαμῖν, ὁ δὲ Πηλεὺς ἐλθὼν εἰς τὴν Φθίαν εἰς τὸν βασιλέα Εὐρυτρίωνα, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην καὶ διὰ προῖκα τὸ τρίτον μέρος τῆς βασιλείας του, μετονομάσας καὶ τοὺς ἐγχωρίους ἀπὸ τῆς ἰδίας του πατρίδος Μυρμηδόνας.

ΠΗΝΕΛΕΩΣ υἱὸς τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐλθὼν μὲ πεντήκοντα πλοῖα ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν Ἑλλήνων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδίους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου Ὀδυσσέως, τὸ μόνον παραδείγμα τῆς σωφροσύνης· αὕτη ἐνοχλουμένη συνεχῶς ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὴν νυμφευθῶσιν, ἐκήρυξεν ὅτι τότε θέλει λάβει διὰ σύζυγόν της τὸν ἀξιώτερον μεταξὺ αὐτῶν, ὅταν τελειώσῃ τὸ πανίον, τὸ ὁποῖον ὕφαινεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅσον ὕφαινε τὴν ἡμέραν, τὸ ἐξύφαινε τὴν νύκτα, διήρκεσε τὸ πρᾶγμα, ἕως ὅτου ἐπέστρεψεν ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησε τοὺς ἀνακισχύντους ἐκείνους μνηστῆρας· ὅθεν δικαίως ὑπερεπαινεῖται ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τὴν σωφροσύνην της· ἐγέννησε δὲ μὲ τὸν Ὀδυσσέα τὸν Τηλέμαχον· τὸν δὲ Πτολίπορφον, μετὰ τὴν ἐκ Τρωάδος ἐπιστροφήν του. διωχθεῖς δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἔφυγεν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντίνειαν ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε. Παυσ.

ΠΛΑΖΗΣ Ἰωσὴφ, Ἰταλὸς, περίφημος ἀστρονόμος, ἀρχιδιδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς τοῦ Παλέρμου· τὸ 1801. τὴν 1. Ἰανουαρίου ἀνεκάλυψεν ἕνα νέον πλανίτην μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ Ἄρεως.

ΠΙΓΓΡΗΣ Γάλλος τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος· οὗτος περιέπλευσε διάφορα μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Εὐρώπης, Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς, ἵνα διορθώσῃ τοὺς θαλασσίους πίνακας, καὶ προσδιώρισε τὴν Γεωγραφικὴν θέσιν πολλῶν παραθαλασσίων τόπων, Ἔζη τὸ 1771. Μ. Χ.

ΠΙΓΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Κὰρ, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, ἀδελφὸς τῆς Ἀρτεμισίας, γυναικὸς τοῦ Μαυσώλου, ὅς τις παρενέβαλε τὴν Ἰλιάδα κατὰ στίχον ἐλεγεῖον, ἔγραψε καὶ εἰς τὸν Ὁμηρον τὸν ἀνσφερόμενον Μαργίτην, καὶ Βατραχομυομαχίαν.

ΠΙΓΡΗΣ, Παίων, ἀδελφὸς τοῦ Μαντείου, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπεφάσισεν ὁ Δαρεῖος νὰ μεταναστήσῃ τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδ.

ΠΙΓΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Σελδόμου, ἡγεμὼν τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ.

ΠΙΔΟΚΟΣ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου. Ξενοφ.

ΠΙΔΥΤΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ομ.

ΠΙΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Πήρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου. Παυσ.

ΠΙΕΡΙΝΟΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ζωγράφος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης, μαθητὴς τοῦ Ραφαέλου ὅς τις τὸν ἐπεφόρτισεν ὁμοῦ μὲ τὸν Πέν νὰ ζωγραφίσωσι τὸ Βαδικάνον εἰς τὴν Ρώμην· οὗτοι οἱ δύω ἐπροξένησαν μεγάλην τιμὴν εἰς τὸν διδάσκαλόν των μὲ τὰς μεγάλας προόδους των· ἀπέθανε τὸ 1525.

ΠΕΡΜΑΡΙΝΗΣ Ἰωσὴφ, Ἰταλὸς, κάλλιστος Ἀρχιτέκτων, καὶ μηχανικὸς, ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος προφέσωρ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῶν ὡραίων τεχνῶν τοῦ Μιλάνου· οὗτος ἔκτισε τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ τὸ μέγα θέατρον τοῦ Μιλάνου· ἀπέθανε τὸ 1812.

ΠΕΤΡΟΣ, Μακεδὼν, ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιὰς, πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὗται ὠνομάσθησαν Πιερίδες. Παυσ.

ΠΕΤΡΟΣ βασιλεὺς τῆς Ημαθίας, ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐκεῖσε Ορος Πιέριον, ἢ Πιερία· οὗτος ἐγέννησεν ἐννέα θυγατέρας αἱ ὁποῖαι ἐφιλονείκησαν μὲ τὰς Μούσας διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ διὰ ἐμπειρίαν τῆς μουσικῆς των.

ΠΙΖΩΝ Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος Ἰατρὸς καὶ προφέσωρ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἀκαδημίας. Ηκμαζε κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος συνέγραψεν ὁλόκληρον σύστημα Ἰατρικῆς, οἷον, φυσιολογίας, παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς. Παρετήρησεν οὗτος τὸ εἶδος τοῦ ἀνανευρύσματος, τὸ γινόμενον ἐκ μόνης ἀτονίας καὶ πλατύνσεως τῶν ἀρτηριῶν· ἠξιώθη δὲ τοσαύτης δόξης καὶ φήμης, οἵαν οὐδεὶς ποτε τῶν ἰατρῶν ἔλαβε, καθότι τὰ συγγράμματά του παρεδίδοντο εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς ἰατρικῆς.

ΠΙΖΖΑΡΟΣ Φραγγῖσκος, ἔνδοξος Ισπανὸς, ὅς τις τὸ 1525. ὁμοῦ μὲ τὸν Δάγιο Αλμάγρον ἐκυρίευσε τὴν Περοῦ, ἐπαρχίαν τῆς Αμερικῆς· οὗτοι οἱ δύω στρατηγοὶ μετεχειρίσθησαν τοὺς κατοίκους αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας μὲ μεγάλην σκληρότητα, καὶ ἐσύναξαν ἀπείρους θησαυροὺς, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν εἰς τὴν διανομήν των, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πιζζάρου, Φερδινάνδος τοὔνομα, ἐφόνευσε τὸν Αλμάγρον, καὶ ὁ υἱὸς τούτου πάλιν ἐφόνευσε τὸν Φραγγίσκον εἰς τὸ παλάτιον τῆς Λύμας, πόλεως τῆς

ἐπαρχίας ταύτης, οὗτος ἔκτισε καὶ αὐτὴν τὴν πολιτείαν.

ΠΙΘΕΑΣ, Γάλλος, ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, περίφημος περιηγητὴς, ὅς τις ἐταξείδευσε περὶ τὰ 300 π. χ. ἕως εἰς τὰ ἀρκτικὰ σύνορα τῆς Νορβεγίας, καὶ ἀφῆκεν ἓν σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του.

ΠΙΚΙΝΗΣ, Νικόλαος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου μουσικοῦ Δουράντου, καὶ διοικητὴς τοῦ σχολείου τῆς μουσικῆς εἰς τὰ Παρίσια· ἀπέθανε τὸ 1799.

ΠΙΚΚΟΣ Φραγγῖσκος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μιράνδουλαν, ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Πασερῖνον Βονακόζη, τύρανον τῆς Μάνζουας, ὅς τις τὸν ἔκλεισε μέσα εἰς ἕνα πῦργον ὁμοῦ μὲ τὰ δύω του παιδία Πρενδιπάρδην καὶ Τομάζον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πεῖναν τὸ 1319. ἔπειτα ὁ Πασερῖνος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τὸ 1328. ἀπὸ τὸν Αλοΐζιον Γολάγα, μὲ τὸν ὁποῖον ἦτον ἐνωμένος ὁ υἱὸς τοῦ ἀθλίου Πίκκου· δύω υἱοὶ καὶ δύω ἀνεψιοὶ τοῦ Πασερίνου, ἔγιναν αἰχμάλωτοι, τοὺς ὁποίους εἶχαν παραδώσει εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πίκκου, ὅς τις τοὺς ἔκλεισε μέσα εἰς τὸν ἴδιον πῦργον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πεῖναν, ὅπου εἶχεν ἀποθάνη καὶ ὁ πατήρ του.

ΠΙΚΚΟΣ Ιωάννης, πρίγγιψ τῆς Μιράνδουλας, εἷς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν· εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων ἐγνώριζεν ἀκριβῶς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ πολλὰς τῆς Ασίας, ἤξευρε τὴν θεολογίαν, τὴν φυσικὴν, τὴν μαθηματικὴν, τὴν μαγείαν κ.λ ἀπὸ τὴν μεγάλην του παιδείαν τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν κατεδίκασαν ὡς αἱρετικόν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν εἰς ἡλικίαν 33 χρόνων. Τὰ συγγράμματά του εἰσί. Σχόλεια ἐν τῷ ά. κεφ. τῆς Γεννέσεως, ὑπὸ τίτλῳ τῶν ἑπταπλῶν βιβλίων. Περὶ τῆς ὑξίας τοῦ ἀνθρώπου βιβλ. τρία σύγγραμμα εἰς τὸ Πλατωνικὸν συμπόσιον καὶ ἄλλο.

ΠΙΚΟΛΟΜΙΝΗΣ Αλέξανδρος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ποιητὴς, ῥήτωρ, φιλόσοφος, καὶ μαθηματικὸς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα δραματικὰ, καὶ ἕτερα συγγράμματα φιλοσοφικὰ, τὸ σύγγραμμα τῆς σφαίρας, τὴν θεωρίαν τῶν πλανητῶν, καὶ τὴν ἠθικὴν τῶν εὐγενῶν· ἀπέθανε τὸ 1578.

ΠΙΛΑΡΙΝΟΣ Ιάκωβος ἐκ νήσου Κεφαληνίας, ἀνὴρ εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, Ιταλικῆς καὶ Γωσσικῆς διαλέκτων, ἀκροατὴς τῶν ἐν Βενετίᾳ καὶ Παταυίῳ σοφῶν, ναμοδιδάσκαλος, καὶ Ιατροφιλόσοφος, περιώδευσε πᾶσαν τὴν Ελλάδα, Γερμανίαν, καὶ Μοσχοβίαν. Εχρημάτισεν ἀρχιατρὸς Πέτρου Α'. Αὐτοκράτορος Γωσσίας, τοῦ Κατακουζινοῦ, καὶ Σερπάνου, Ηγεμόνων Βλαχίας· ἐτελεύτησεν ἀπὸ ὑδρώπικα ἐν Παταυίῳ· ἔγραφε Λατινιστὶ, νέαν καὶ ἀσφαλῆ μέθοδον τοῦ κεντρήματος τῆς εὐλογίας, καὶ Ιταλιστὶ, ἰατρι-

κὴν διαυθεντευμένην. Ἀφῆκε χειρόγραφον τὴν περιγραφὴν τῶν ταξειδίων του.

ΠΙΛΑΤΡΗΣ, ὁ πρῶτος, ὅς τις ἀπεφάσισε καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἀεροστατικὴν μηχανὴν, τὴν ὁποίαν ἐφεῦρον οἱ ἀδελφοὶ Μοντγολφιέροι ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὴν κά. Νοεμβρίου 1783. ὑψώθη εἰς ἀρκετὸν ὕψος καὶ ἠθέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁμοῦ μὲ τὸν κύριον Ρωμὰν ἀλλ' ἐχάθησαν ἀμφότεροι.

ΠΙΛΛΙΟΣ Ἰταλὸς, ἔνδοξος προφέσωρ τῆς νομικῆς, ἐχρημάτισεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Βολωνίας· ἐξέδωκε συγγράμματα περὶ νομικῆς· ἀπέθανε τὸ 1290.

ΠΙΝΑΜΟΝΤΗΣ Βρεμβάτης, καλόγηρος Δομενικανὸς ἀπὸ τὴν Βέργαμον τῆς Ἰταλίας, φιλανθρωπίᾳ κινούμενος ἐσύστησε τὸ 1252. ἕνα κατάστημα φιλανθρωκικὸν ἐκ τοῦ ὁποίου πᾶς πτωχὸς ἐδανείζετο χρήματα χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν δυναστείαν τοῦ πλουσίου.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σκοπελίνου, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Δαΐφάντου, περίφημος ποιητὴς, Ἕλλην, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Λυρικῶν ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοιωτίας τὸ 500. π. χ. ἔμαθε τὴν τέχνην τοῦ στιχουργεῖν ἀπὸ τὸν Λάσον τὸν Ἑρμιονέα καὶ ἀπὸ μίαν ἑλληνίδα πολλὰ πεπαιδευμένην καλουμένην Μυρτίδα· λέγεται ὅτο ἀπέθανεν εἰς τὸ θέατρον. Εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Πινδάρου εὑρίσκεται μία μεγαλειότης, εὐφορία, ὕψος καὶ δύναμις ἥτις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ. Τὸ λεκτικόν του εἶναι, κατὰ τὸν Ὁράτιον ὁμοίον μὲ τὴν ὁρμὴν ποταμοῦ πολλὰ βιαίου, ὅστις καταβαίνει ἀπὸ τὰ βουνὰ φουσκωμένος ἀπὸ τὰς βροχὰς, καὶ σύρει ὅ,τι ἀπαντᾷ. ὁ Ἀλέξανδρος τόσον ἐτίμησε καὶ ἐσεβάσθη τὴν μνήμην αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ὥστε εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν, διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας, διεφύλαξε τὸν οἶκον καὶ τὴν συγγένειάν του· ἀπὸ τὰ ποιήματά του σώζονται 45 λυρικαὶ ᾠδαί· ὁ Πίνδαρος ἐξεδόθη μετὰ σχολίων, καὶ χωρὶς τούτων κατὰ διαφόρους καιρούς· Ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι τῆς Λειψίας τὸ 1811. εἰς δύω τόμους.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ τύρανος τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Αἴλ.

ΠΙΠΠΗΣ Ἰούλιος, ἀπὸ τὴν Ρώμην, μαθητὴς τοῦ Ῥαφαέλου, καὶ εἷς τῶν κληρονόμων τῆς διαθήκης του, γνωρισμένος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰούλιος Ρωμάνος.

ΠΙΣΕΙΔΙΟΣ Γεώργιος. Ζ. Γεώργιος Π.σείδιος.

ΠΙΣΣΟΥΘΝΗς, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου σατράπης τῶν Περσῶν. Θουκ.

ΠΙΣΚΑΤΩΡ Ἰωάννης ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Καλουΐνου, διδάσκαλος θεολογίας, ἀνὴρ αὐθάδης καὶ κενόδοξος. Διέφερεν ἀπὸ τὸν Καλουΐνον εἰς τὴν διδασκαλίαν, πρῶτον μὲν

ἔλεγε πῶς ἡ δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ διττὴ ἐστίν, ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ, ἡ ἐνεργητικὴ ἦν ἐκείνη ὅπου ἔλαβε διὰ τὰ πάθη του, καὶ ἔλεγε πῶς ἡ ἐνεργητικὴ ὠφέλησε μόνον αὐτὸν, καὶ ἡ παθητικὴ ἡμᾶς, διὰ τῆς ὁποίας δικαιούμεθα. Β'. Ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου εἰς τὸν δεῖπνον ἦν οὐσιωδῶς ἀναγκαία, καὶ αὐτὴν τὴν δόξαν ἐδέχθη καὶ ἡ ἐν Μαρπούργῳ Ἀκαδημία, αἱ δὲ λοιπαὶ Ἀκαδημίαι τῶν Καλουϊνισσῶν τὴν ἀπέῤῥιψαν. Γ'. ἐδίδασκεν ὅτι ὁ Μωσαϊκὸς νόμος πρέπει νὰ παρατηρῆται ὡς πρὸς τὰς δικαστικὰς ἐντολάς. Δ'. ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τὰ δόγματα τοῦ Καλουΐνου ὡς πρὸς τὸν προορισμὸν, τὴν θείαν χάριν, τὴν μετάνοιαν, καὶ ἄλλα τινὰ, καὶ ἐσύνθεσε μίαν ἰδικήν του Κατήχησιν. Ἐξέδωκε καὶ μίαν νέαν μετάφρασιν τῆς Γραφῆς γεμάτην ἀπὸ πολλὰ ψεύδη.

ΠΙΤΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν σοφωτέρων, καὶ θεοφιλεστέρων συγχρόνων του ἀνδρῶν, ἐξηγητὴς τῶν χρησμῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὅς τις κατὰ Παυσ. συνέγραψε καὶ ἓν βιβλίον περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Ἀπολδρ.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην, ἐστάθη ἀρχιστράτηγος εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀθηναίων, ἐζήτησε νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Φρίνωνα ἀρχιστράτηγον τῶν ἐχθρῶν, ὅς τις πολλάκις εἶχε λάβει τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἡ ζήτησίς του ἐκρίθη, ὁ δὲ Πιττακὸς ἐπίασε τὸν ἀντίπαλον μὲ ἕνα δίκτυον, τὸ ὁποῖον εἶχε κρυμμένον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Περικεφαλαίας του καὶ τὸν ἐνίκησε, καὶ δι' εὐγνωμοσύνην οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς πόλεως, τὸν ἐπρόσφεραν τὴν ἡγεμονίαν τῆς πόλεως των· αὐτὸς δὲ τὴν ἐδέχθη δι' ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφοῦ ἔδωκε νόμους περιλαμβανομένους 600 στίχους τὴν παραίτησε· ἀπέθανε τὸ 579. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΠΙΤΤΑΛΟΣ, Ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ.

ΠΙΤΤΗΣ Γουλιέλμος, ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, ἔνδοξος διὰ τὰ προτερήματά του, καὶ περισσότερον διὰ τὸν πατριωτισμόν του, ἀπέθανε τὸ 1773. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΠΙΤΤΗΣ Βιλιὰμ, τρίτος υἱὸς τοῦ ἄνωθεν, ὅς τις ἐκληρονόμησε τὴν τόλμην τὸν πατριωτισμὸν, καὶ τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν Γάλλων· ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1759. εἰς ἡλικίαν 3 χρόνων ἐμβῆκεν εἰς τὰ πολιτικὰ ὑπουργήματα, εἰς τὴν ἀποστασίαν τῆς Γαλλίας ἐπροσπάθησε μὲ κάθε τρόπον καὶ μὲ δωροδοκίας νὰ ἐνσπείρῃ σχίσματα εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐπέτυχεν εἰς τοὺς σκοπούς του· ἡ Ἀγγλία ἐν τοσούτῳ ἐσύναξε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του. ἐκυρίευσε τὴν Κεϋλὰν, νῆσον τῆς Ἰνδίας, τὴν

Μάλταν, καὶ τὸ ἀκρωτήριον τῆς καλῆς ἐλπίδος, ἐνέκρωσε τὸ ἐμπόριον τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Ολλάνδαν· ἀπέθανε τὸ 1805.

ΠΙΤΤΩΝ Τουρνεφόρ, Γάλλος τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος καὶ θαυμασίος περιηγητής, περιῆλθε τὴν Τουρκίαν. Ἀφῆκε σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον εἶναι κατεξοχὴν ἀξιολογον εἰς τοὺς φυσιολόγους, περιέχει ὅμως καὶ πολλὰς Ἀνθρωπολογικὰς καὶ Γεωγραφικὰς γνώσεις. Μᾶλλον πλουσιωτέρος κατὰ τὰ Γεωγραφικὰ ἐχρημάτισεν· ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ.

ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΣ Ζ. Σίνης.

ΠΛΑΝΡΙΑΔΗΣ Φουλγέντιος, Ἀφρικανός· οὗτος συνέγραψε μυθολογίαν εἰς βιβλία τρία· ἐξεδοθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1535. Συνέγραψε σημειώσεις εἰς τὸν Βιργίλιον, ἔζη· τὸ 700. Μ. Χ.

ΠΛΑΤΗΡ, ἔνδοξος ἀνατόμος, ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. οὗτος πρῶτος ἐγνώρισε τὴν ἀληθῆ χρῆσιν τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ, ἀποδείξας, ὅτι χρησιμεύει εἰς τὴν ὅρασιν ὡς φακὸς κυρτός.

ΠΛΑΝΟΥΔΗΣ, Ζ. Μάξιμος Πλανούδης.

ΠΛΑΤΙΝΑΣ Βαρθολομαῖος, περίφημος φιλόσοφος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Πάπων ἕως τοῦ Σίστου τοῦ δ', καὶ διὰ τὸ σύγγραμμά του περὶ τῆς προφυλάξεως τῆς ὑγείας. Ο Πάπας Παῦλος ὁ Β'. ὅς τις δὲν ἠγάπα τοὺς σοφοὺς, τὸν κατεδίκασεν ὡς συκοφάντην, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν εἰς τὰ βασανιστήρια· ὁ Πλατῖνας ἀθωώθη, καὶ ὁ Σίστος ὁ δ'. μετὰ ταῦτα τὸν διώρισε βιβλιοθηκάριον τοῦ Βατικάνου· ἀπέθανε τὸ 1481. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· τὰ ἅπαντά του ἐτυπώθησαν ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1529. καὶ 1574. καὶ ἐν Λουκίῳ τὸ 1572. Ορα περὶ αὐτοῦ τὰς διαλέξ. Βοσσ. τοῦ Ζήνου τόμ. Α'. σελ. 242.

ΠΛΑΤΩΝ, Αθηναῖος, κωμικὸς, ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αριστοφάνους, Φρυνίχου, Εὐπολιδος, καὶ Φερεκράτου. Συνέγραψε δράματα 28. Αδωνις Αφιέρων, Γρύπες, μύρμηκες, νὺξ μακρὰ, Δαίδαλος ἑορτάς, Ελλὰς ἢ νῆσοι, Εὐρώπη Ζεὺς, Ἰώ, Κλεοφῶν, Λάϊος. Λάκωνες, ἢ ποιηταὶ μέτοικοι, Μαμάκυθος, Μενέλεως, Τίκας, Κέκροπες, Περίαλγος, ποιητὴς, Πείσανδρος, Πρέσβεις, παιδίον, σοφισταὶ συμμαχία, σκευαὶ, ὑπέρβολος, καὶ Φάων.

ΠΛΑΤΩΝ φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους. Διογ. Λαέρτ.

ΠΛΑΤΩΝ φιλόσοφος στωϊκὸς μαθητὴς Πανaιτίου ἐκ Ῥόδου. Διογ. Λαέρτ.

ΠΛΑΤΩΝ μαθητὴς Πραξοφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ ἐπικούρου. Διογ. Λαέρτ.

ΠΛΑΤΩΝ ὁ φιλόσοφος, ἐγεννήθη 7. Ἀπριλίου τὸ 427. Π. Χ. κατήγετο ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Κόδρου, ἡ δὲ μήτηρ του Περικτυώνη ἐκ τοῦ Σόλωνος, αὐτὸς ὠνομάζετο πρότερον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του Αριστοκλῆς, ὁ δὲ Σωκράτης, ὡς λέγουσι, τὸν μετωνόμασε Πλάτωνα· ἀφοῦ δὲ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν γραμματικὴν, εἰς τοὺς ἀγῶνας, εἰς τὴν ζωγραφικὴν, μουσικὴν καὶ ποιητικὴν, τὸ 20. ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγε εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου τὰς διδασκαλίας ἤκουεν ἕως τὸν θάνατόν του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὰ Μέγαρα, ἐπαρχίαν τῶν Θηβῶν πρὸς τὸν Εὐκλείδην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσπούδασε τὴν διαλεκτικήν. ἡ φήμη δὲ τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ιταλίαν καὶ Σικελίαν διὰ νὰ τὴν σπουδάσῃ, καὶ ἐκεῖθεν ἔπειτα ἐταξείδευσεν ἕως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐγυμνάσθη μεγάλως εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν ἱερέα Σέχνουφιν εἰς τὴν Ηλιούπολιν· ἐκεῖ λέγουσιν ἐδιδάχθη καὶ ἀπὸ τοὺς Ιουδαίους καὶ ἀνέγνωσε τὴν θείαν Γραφήν· ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ἤκουσεν εἰς τὴν Τάραντον τὸν Σύριτον καὶ Ἀρχήταν, ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Τίμαιον τὸν Λικρὸν καὶ μὲ ἄλλους, εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὴν Περσίαν, διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς ἐκεῖ λεγομένους Μάγους· ἐπιστρέψας εἰς τὰς Αθήνας ἐσύστησε τὴν περίφημον σχολὴν τὴν ἐπονομασθεῖσαν Ακαδημίαν. Ἐκ τούτων

λοιπῶν τῶν διαφόρων διδασκαλιῶν ἐσύστησε ἕνα νέον σύστημα ἰδικόν του, τοῦ ὁποίου τὸ περισσότερον μέρος εἶναι ἀπὸ τὰ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου καὶ Φιλολάτου, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε, ἡ δὲ αἵρεσίς του καλεῖται Πλατωνικὴ, ἢ Ακαδημιακὴ, ὡς ἐκ τῆς Ακαδημίας εἰς τὴν ὁποίαν παρέδισεν ἐν Αθήναις· ἔζησεν χρόνους 80. καὶ ἀπέθανε τὸ 348. Π. Χ. Τὸ σῶμά του ἐνταφιάσθη εἰς τὴν Ακαδημίαν. ἐδοξαζεν ὁ Πλάτων ὅτι οἱ Ιατροὶ διὰ νὰ γίνωσιν ἐμπειρότατοι καὶ ἀξιόλογοι ἔπρεπε νὰ ὑποπέσωσιν εἰς πολλὰς καὶ δεινὰς ἀῤῥωστίας καὶ νὰ εἶναι σχεδὸν φιλάσθενοι. Ἀλλ' ὁ ἱερὸς Ιπποκράτης ἔλεγεν ὅτι ὁ Ιατρὸς πρέπει νὰ εἶναι εἰκὼν τῆς ὑγείας, ὅς τις τὴν ὑπόσχεται εἰς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸ, Ιατρὲ θεράπευσον σεαυτόν. τὰ συγγράμματά του συνίστανται εἰς διαλόγους, γραμμένα μὲ ὕφος γλυκύτατον, καὶ αἱ παραστάσεις του πλησιάζουσιν εἰς τὸ ποιητικὸν. περὶ τῶν δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων του ὅρα Διογένην τὸν Λσέρτιον. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Ορα τὴν Ἑλλ. βιβλ. Ανθίμου Γαζῆ· βιβλίον πρῶτον σελ. 227. ὁ περίφημος οὗτος ἀνὴρ ἐνησχολήθη μεγάλως εἰς τὴν τῆς Ιατρικῆς σπουδὴν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν φυσιολογικῶν αὐτοῦ διαλόγων, ἐν οἷς διδάσκει περὶ τῆς τοῦ ἀνθρωπί-

νου σωματος ανατομας, καὶ περὶ Ἰατρικῆς θεωρίας· ἴσως καὶ τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς τέχνης δὲν ἦτον αὐτῷ ἀγνώριστον, καθότι οὔτε ἦτον ἐλειπὲς καὶ τοῖς λοιποῖς φιλοσόφοις τοῦ τότε καιροῦ. Ἐν τῷ Τιμαίῳ τοῦ Πλάτωνος εὑρίσκομεν ἐναργῶς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, καὶ τὰς ἀρχὰς πολλῶν νεωτέρων εὑρέσεων. Συνέγραψε δὲ μὲ τόσην θαυμασίαν τέχνην, ὥστε καὶ τὰ ἴδιά του σφάλματα ἡδύνουσι καὶ ἐξαπατῶσι. Ὁ Κικέρων ἔλεγεν, προκρίνω νὰ ἀπατῶμαι μὲ τὸν Πλάτωνα, παρὰ νὰ εὑρίσκω τὴν ἀλήθειαν μὲ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους. Ἡ γλυκύτης τῆς Πλατωνικῆς φράσεως, καὶ τὸ ἐμβριθὲς τῆς παραστάσεως παρεκίνησε τὸν Ἴδιον νὰ εἰπῇ, ὅτι, ἂν ὁ Ζεὺς ἤθελεν ὁμιλήσῃ μὲ Ἀττικὴν φράσιν, βέβαια κατἄλλον τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ ὀκφρασθῇ, εἰμὴ ὡς ὁ Πλάτων. Ἄλλος πάλιν εἶπεν. Ὅταν ἀκούω τὸν Πλάτωνα διαλεγόμενον περὶ Θεοῦ καὶ περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐλάμφθη ἐξ οὐρανίου τινὸς φωτὸς, διὰ νὰ διαδώσῃ εἰς τοὺς θνητοὺς τὰς ἀκτῖνας τῆς θείας ἀληθείας.

ΠΛΑΤΩΝ Μοσχοβίας καὶ Καρουσίας ἀρχιεπίσκοπος· ἔγραψε χριστιανικὴν διδασκαλίαν, καὶ πραγματείαν περὶ τοῦ Μελχισεδέκ. Ἤνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΠΛΑΥΤΟΣ Μάρκος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Ὀμβρίαν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Πάπα, σοφὸς, περὶ τὸν Β΄ αἰῶνα Π. Χ. οὗτος συνέγραψεν 130 κωμῳδίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς 25. γεμάται ἀπὸ ζωηρότητα· ἄπεθανε τὸ 184. Π. Χ.

ΠΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αερόπην ἐγέννησε μετ᾽ αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἀποθανόντος δὲ νέου παρέλαβε τὰ παιδία του ὁ πάππος των Ἀτρεύς, τὰ ὁποῖα ἀνέθρεψε καὶ ἀφῆκεν εἰς αὐτὰ τὸ βασίλειον, διὸ καὶ ὠνομάζοντο ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἀτρεΐδαι. Αἰσχ.

ΠΛΕΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ, ζωγράφος περίφημος, Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου. Πλούτ.

ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ στρατηγοῦ Παυσανία, ὅς τις καὶ τὸν ἀνέλαβεν ἐπιτροπικῶς μετὰ τὸν ἐν Θερμοπύλαις θάνατον τοῦ πατρός του.

ΠΛΕΙΣΤΟΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Παυσανία, διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πλειστάρχου. Θουκ.

ΠΛΗΞΙΠΠΟΣ, εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ὑγῖν.

ΠΛΙΝΙΟΣ Κακίλιος ὁ Β΄. ἔζη τὸ 100. Μ. Χ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Κῶμον, πόλιν τῆς Περσίας. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Κωντιλίου, ὑψώθη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τοῦ

Βασιλείου, ἐστάθη ὕπατος εἰς τὴν Βιθυνίαν ἐπὶ Τραϊανοῦ, ὅς τις καὶ συνέγραψε ὡραῖον ποίημα πρὸς αὐτὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν ἀναφορὰν τοῦ νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς χριστιανούς.

ΠΛΙΝΙΟΣ Κάϊος ὁ πρεσβύτερος, ἀνὴρ ἐπίσημος καὶ πολυμαθέστατος, ἔζη ἐπὶ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ Τούτου τῶν Αὐτοκρατόρων, παρὰ τῶν ὁποίων μεγάλος ἐτιμήθη διὰ τὴν μεγάλην του ἀρετὴν καὶ παιδείαν· δὲν ἐφάνη ἄλλος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, οὔτε πλέον πολυμαθὴς, οὔτε πλέον φιλόπονος· ἡ πολυμάθειά του ἐνηγκαλίσθη πᾶσαν τὴν φύσιν. Ἔκαμεν μίαν περιγραφὴν ὅλων τῶν ὄντων, γῆς, οὐρανοῦ, ἀστέρων, θαλάσσης, ζώων, φυτῶν, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐντόμων. ἐνησχολεῖτο ἀκαταπαύστως καὶ καθ᾽ ὅλας τὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του· ἀφιέρωνε τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἀξιώματός του, τὰς δὲ λοιπὰς ὥρας καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς εἰς τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην· οὔτε αὐταὶ αἱ ὧραι τοῦ γεύματος ἐδαπανῶντο ἀνωφελῶς καὶ χωρὶς ἀνάγνωσιν· εἰς τὰς φιλομαθεῖς του περιηγήσεις εἶχε πάντοτε πλησίον του τὰ βιβλία, τοὺς πίνακας καὶ τὸν γραφέα· δὲν ἀνεγίνωσκε σύγγραμμα χωρὶς νὰ κάμῃ ἀπάνθισμα τῶν περιεχομένων· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται τὸ περὶ κόσμου ἱστορίας ἐπιγραφόμενον. Ἡ περίφημος αὕτη φυσικὴ ἱστορία, εἶναι γενικὴ πραγματεία τῶν ὄντων, εἰς τὴν ὁποίαν συνήγαγε καὶ συνήθροισεν εὐμεθόδως ὅλας τὰς φυσικὰς παρατηρήσεις καὶ δόξας τῶν παλαιῶν, κατεξοχὴν δὲ τοῦ Ἀριστοτέλους· εὑρίσκονται δὲ ἐν αὐτῇ μεμιγμένα μὲ τὰ ἀληθῆ καὶ πολλὰ ψευδῆ καὶ μυθώδη. Συνέγραψε καὶ περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς ἰατρικῆς· συνήνωσεν ἐν ταὐτῷ τὰς τοῦ Θεοφράστου καὶ Διοσκορίδου παρατηρήσεις περὶ φυτῶν κτλ. Λέγεται δὲ ἐναντίος τῶν δογματικῶν ἰατρῶν. καὶ διακωμῳδεῖ τὰ πολυσύνθετα φάρμακα, κατεξαίρεσιν δὲ τὰ τότε καλούμενα Βασιλικὰ καὶ Χεῖρες Θεῶν, ὀνομάζων αὐτὰ ἔργα μεγάλης ἀναισχυντίας, καὶ γεννήματα αἰσχροκερδείας. Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἐτελεύτησε μὲ θάνατον τραγικώτατον Τὸ 81 ἔτος Μ. Χ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου, συνέβη ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ἐμπρησμὸς τοῦ πυριπνόου Βεζουβίου ὄρους τῆς Νεαπόλεως, ὅστις κατέκαυσεν ὁλοκλήρους πόλεις καὶ χώρας, καὶ τοῦ ὁποίου αἱ στάκται ἀνερρίφθησαν ἕως εἰς τὴν Ἀφρικὴν, Συρίαν καὶ Αἴγυπτον. Τότε ὁ Πλίνιος ναυαρχῶν ἐν Μεσήνῃ πόλει τῆς Ἰταλίας, ὡς εἶδε μακρόθεν τὸ κατάπυκνον καὶ ζοφερώτατον νέφος, τὸ ἀπὸ τῶν κρατήρων τοῦ ὄρους ἀναδιδόμενον, ἐπλησίασεν ὑπὲρ τὸ δέον, διὰ νὰ περιεργασθῇ τὸ φοβερὸν καὶ παράδοξον τῆς φύσεως φαινόμενον. Αἱ φλόγες τοῦ πυριπνόου

καὶ ἀναβράζοντος ὄροις ἀπεσφενδόνιζον χαλαζηδὸν πεπυρωμένας πέτρας καὶ στάκτην· ὁ καπνὸς καὶ ἡ θειώδης πνοὴ περικύκλωσαν τὸν φιλόσοφον, ὥστις μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκφύγῃ διὰ τὸ γῆρας, ἀπεπνίγη ἐλεεινῶς, καὶ ἔγινε θυσία τῆς τολμηρᾶς του περιεργείας. Τὸν θάνατον τοῦ φιλοσόφου Πλινίου περιγράφει περιστατικῶς ὁ ἀνεψιός του, ὁ νεώτερος Πλίνιος ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν ἱστορικὸν Τάκιτον.

ΠΛΟΥΚΛΗΣ Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρεῖλα πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1688. ἔνδοξος φιλόσοφος, γεωγράφος καὶ ἱστορικός, τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον θέαμα τῆς φύσεως, καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Οὐρανοῦ ἀφῆκαν τὸ ὄνομά του ἀθάνατον. ἀπέθανε τὸ 1761.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, περίφημος φιλόσοφος, ἕλλην, σοφὸς, ἱστορικὸς, καὶ ἔνδοξος ῥήτωρ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Χαιρώνειαν πόλιν τὴν Βοιωτίας. ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, τὸν ἐτίμησε μὲ ὑπατικὴν ἀξίαν καὶ τὸν μεταχειρίσθη εἰς διαφόρους μεγάλας του ὑποθέσεις. ὁ Πλούταρχος συνέγραψε πολλὰ ἀξιολογα συγγράμματα πλήρη σοφίας καὶ κριτικωτάτων σκέψεων. Σοφὲς τίς ἐρωτηθεὶς ποτέ, Ποῖον ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα ἤθελε σώσει, ἐὰν ἐφοβερίζετο κοινὸς ἁπάντων ὄλεθρος καὶ εἰς αὐτὸν ἐδίδετο ἄδεια νὰ σώσῃ μόνον ἕν· αὐτὸς ἀπεκρίθη τοὺς βίους τοῦ Πλουτάρχου, διότι τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἁρμοδιώτατον νὰ διδάξῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν πολιτικὴν, καὶ τὴν οἰκιακὴν του διαγωγὴν. σώζονται εἰς ἡμᾶς οἱ παράλληλοι βίοι καὶ τὰ ἠθικά του· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ Βεϊηνίου ἐν Λειψίᾳ τὸ 1774. 1782· εἰς τόμους 12. ἰδίως οἱ παράλληλοι βίοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1815 εἰς τόμους 6. μετὰ κριτικῶν σημειώσεων· λέγεται ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 140. Π. Χ. Τοῦ πολυμαθοῦς τούτου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα δὲν ἀπεσώθησαν ὅλα εἰς ἡμᾶς, κατὰ τὴν γνώμην τῶν κριτικῶν ἐχάθησαν δεκαεξ Βίοι περίπου. Ληπὶ προπάντων τοὶς φιλομαθεῖς ἡ ἀπώλεια τῶν βίων τοῦ Επαμινώνδου, καὶ τῶν δύω Σκυπιώνων τῶν Αφρικανῶν· Μᾶς λείπουν προσέτι αἱ συγκρίσεις τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ τοῦ Καμίλλου, τοῦ Πύῤῥου, καὶ τοῦ Μαρίου, τοῦ Φωτίωνος, καὶ τοῦ Κάτωνος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Καίσαρος, Οἱ τὴν σήμερον σωζόμενοι παράλληλοι βίοι εἶναι τεσσαράκοντα ὀκτὼ τὸν ἀριθμόν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Νεστορίου, ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Συριανοῦ τοῦ ἐξηγητοῦ Πρόκλου τοῦ Λυκίου, ἔγραψε πολλὰ. Ἴδε ἀνέκδοτα τῶν ἑλλήνων Εὐδοκίας Μακρεμβολιτίσης βασιλίδος Κωνσταντινουπόλεως.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟ, τύραννος τῆς

Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

ΠΛΥΤΑΓΟΡΑΣ βασιλεὺς τις τῆς νήσου Κύπρου. Ἀρ᾽ριαν.

ΠΛΩΤΙΝΑ Πομπηΐα σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπῆγε μ᾽ αὐτὸν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ὅλοι ἐκροτοῦσαν τὰς χεῖρας· ὅταν ἀνέβαινεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον εἶπε πρὸς τοὺς συνοδεύοντας, εὔχομαι νὰ ἐξέλθω ἀπ᾽ αὐτὸ τὸ παλάτιον, καθὼς ἤδη εἰσέρχομαι· ἡ φρόνησίς της ἐκίνησε τὰς καρδίας καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων· δὲν ἐδέχθη τὸ ὄνομα Αὐγούστα, καθὼς καὶ ὁ Τραϊανὸς τὸ πατὴρ τῆς πατρίδος· ἡ φιλανθρωπία της ἐχρησίμευσε εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν φόρων, ἐξ ὧν ἦσαν αἱ ἐπαρχίαι καταβεβαρυμέναι. οὖσα μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὴν Ἀνατολὴν, μετὰ τὸν θάνατόν του ἔφερε τὸ λείψανόν του εἰς τὴν Ῥώμην· ἀπέθανε τὸ 129. π. χ. ἦτον γυνὴ ἀγχίνους, προσεκτικὴ εἰς τὸ νὰ εἰδοποιῇ πάντοτε εἰς τὸν Τραϊανὸν τὰς κακίας τῶν διοικητῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ ἐκ τούτου ἔπαυεν πολλαὶ καταχρήσεις.

ΠΛΩΤΙΝΟΣ, ἐκλεκτικὸς φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Διωκόπολιν τῆς Αἰγύπτου τὸ 205. τὸ 28. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐσπούδασε εἰς τὸν Αμμώνιον τὸν Σάκκαν χρόνους 11. ὅς τις κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους ἠγωνίζετο νὰ ἑνώσῃ τὰς δύω φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος καὶ Αριστοτέλους διὰ νὰ λείψουν ἀπὸ τὸ μέσον αἱ φιλονεικίαι· ἐπεθύμισε καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν Περσῶν καὶ Ινδῶν, ἀλλ᾽ ἀποθανόντος τοῦ συνοδοιπόρου του ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Αντιόχειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ῥώμην, ὅπου ἄρχισε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ ἐκδίδῃ συγγράμματα, λαβὼν αἰτίαν ἕνα τῶν ἐρωτιμάτων τῶν μαθητῶν του, εἶχε δὲ ἕνα πλῆθος μαθητῶν, ἐξ ὧν ἦτον καὶ πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν· εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Γαληνοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπάσχιζε νὰ πείσῃ, προβάλλων εἰς αὐτὸν, ὅτι μίαν κατεδαφανισμένην πόλιν τῆς Καμπανίας νὰ τὴν ἀνεγείρῃ ἐκ τῶν ἐρειπίων της, καὶ νὰ συστήσῃ ἐκεῖ μίαν δημοκρατίαν μετὰ τῶν μαθητῶν του, ἥτις νὰ διοικῆται κατὰ τοὺς νόμους καὶ κανόνας τοῦ Πλάτωνος· ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν συμβούλων τοῦ Καίσαρος. ἔχων δὲ φιλάσθενον σῶμα, καὶ ἐπισωρευθέντων πολλῶν κακῶν, καὶ ὀξέων χυμῶν τοῦ αἵματός του ὑπέπεσεν εἰς πρίσματα, ὅθεν καὶ ἐβιάσθη ν᾽ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ῥώμην κατὰ τὸ 269. καὶ ἀπελθὼν εἰς ἕνα ὑποστατικὸν ἑνὸς φίλου του εἰς τὴν Καμπανίαν μὲ πόνους καὶ λύπας ἐτελείωσε τὴν ζωήν του· συνέγραψε δὲ βιβλία 54 ἦτον ὅμως ὀλίγον ἀμελὴς εἰς τὸ συγγράφειν παραχωρῶν τὴν ἐπιδιόρθωσιν εἰς τὸν μαθητήν του Προφύγιον, τὸ ὕφος του

εἶναι σκοτεινὸν καὶ δύσκολον, καὶ διὰ τοῦτο ἅπαξ ἐτυπώθησαν τὰ συγγράμματά του· ἐξεδόθησαν δὲ τὰ σωζόμενα ἅπαντα εἰς τὴν Βασιλείαν τὸ 1580. Ἑλληνολατινιστί, ἀπέθανε τὸ 270. Μ. Χ.

ΠΟΓΓΕΤΟΣ Βερτράνδος Καρδινάλης, λέγουσιν ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ 22. Τὸ 1329. ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ ὀλίγα στρατεύματα καὶ ἐκυρίευτε πολλὰ μέρη· ὡμοίαζε δὲ κατὰ τὰ φρονήματα τὸν Καίσαρα Βοργίαν, ὅς τις ἐχρημάτισε 150. χρόνους μετ αὐτὸν. μετὰ δύω χρόνους ὑπεχρεώθη ν᾽ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ανιγνὼν πολιν τῆς Γαλλίας φέρων μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἀπείρους θησαυροὺς, αὐτὸς πρῶτος μεταξὺ τῶν Καρδινάλων ἐφέρετο ὡς Πρίγγιψ ἔχων φύλακας, συμβούλους καὶ πρωτοστάτορας, καθὼς οἱ βασιλεῖς.

ΠΟΔΑΛΕΙΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ασκληπιοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης. οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἀπεδείχθη ἔμπειρος Ἰατρὸς, καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. λέγεται δὲ ὅτι ὁ πρῶτος Ποδαλείριος ἔφερεν τὴν χρῆσιν τῆς φλεβοτομίας εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ἡ ὁποία προτήτερα ἦτον πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ἰατρούς. Ομ. Γλ.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιφίκλου, καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμῶν τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ. Ιλ.

ΠΟΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ητίονος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ γενναίων Τρωαδιτῶν, φίλος τοῦ Εκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενέλαος εἰς τὴν περὶ Πατρόκλου μάχην. Ἀπολδρ,

ΠΟΪΑΣ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ἔγκονος τοῦ Ἰφίκλου, εἷς τῶν Αργοναυτῶν, καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Ἀπολδρ.

ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου καταδικασθεὶς ἐν Αθήναις ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Πλάτ.

ΠΟΛΥΜΑΡΝΟΣ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΠΟΛΙΜΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μαχάονος, περίφημος Ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὅς τις θεραπεύσας ποτὲ τοὺς κατοίκους τῆς Δρεάτιδος χώρας ἀπό τινος συμβάσης ἐπιδημικῆς νόσου ἐτιμήθη ὑπ᾽ αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς καὶ μὲ ναόν. Παυσανίας.

ΠΟΛΥΜΩΝ ὁ περιηγητὴς. φιλόσοφος στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου. ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτωλεμαίου τοῦ ἐπιφανοῦς καὶ συγγράψας ἓν Γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, περιήγησις, καὶ μίαν περιγραφὴν τῆς Τρωάδος, καὶ ἄλλα ἐπιγράμματα. Στράβ.

ΠΟΛΥΜΩΝ Λαοδικεὺς, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, κατασταθεὶς βασιλεὺς τοῦ Πόντου, καὶ τοῦ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ Αγρίππα.

ΠΟΛΥΜΩΝ περίφημος φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αἴτην πλησίον τῶν Αθηνῶν· εἰς τὴν νεότητά του ἦτον πολλὰ ἄσωτος, μίαν ἡμέραν ὅμως ἐμβαίνων μισομεθυσμένος εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ξενοκράτους, τόσον ἐγγίχθη ἀπὸ μίαν ἐμιλίαν τοῦ φιλοσόφου περὶ ἐγκρατείας, ὥστε ἤλλαξε βίον, καὶ ἔγινε πολλὰ τακτικὸς εἰς τὰ ἤθη, καὶ ἀπεκατέστη ἄξιος νὰ διαδεχθῇ τὸν ἴδιον Ξενοκράτην εἰς τὴν φιλοσοφικὴν καθέδραν· ἀπέθανε περὶ τὰ 272. π. χ.

ΠΟΛΕΜΩΝ, Ζ. Αντώνιος Πολέμων.

ΠΟΛΙΑΓΡΟΣ, Αθηναῖός τις, ὅστις ἐφονεύθη ἰδιοχείρως χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους. Αἰλ.

ΠΟΛΙΑΡΧΟΣ, Αθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν ἡδυπάθειάν του καὶ ἀῤῥότητα. Ἀθην.

ΠΟΛΙΤΗΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, περίφημος διὰ τὴν ταχύτητά του, εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος· ἐμονομάχισε μὲ τὸν Πύῤῥον υἱὸν τοῦ Αχιλλέως καὶ ἐφονεύθη ὑπ᾽ αὐτοῦ Ομ, Ιλ.

ΠΟΛΛΙΣ, Αργεῖος, πεμφθεὶς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. Θουκ.

ΠΟΛΛΙΩΝΗΣ, ἔνδοξος ῥήτωρ, Λατῖνος, τοῦ πρώτου αἰῶνος π, χ· φίλος τοῦ Βιργιλίου καὶ Ιρατίου, οἵτινες τὸν ἀπεθέωσαν εἰς τὰ ποιήματά των· οὗτος συνέγραψε τραγῳδίας, δημηγορίαν καὶ μίαν ἱστορίαν εἰς 18. βιβλία, τὰ ὁποῖα δὲν διεσώθησαν,

ΠΟΛΟΣ Μάρκος. ἀπὸ τὴν Βενετίαν, περίφημος περιηγητὴς. ἐστάθη εἰς διαφόρους πρεσβείας τῆς Ἀσίας. καὶ ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Περσίαν, Ταρταρίαν, εἰς τὴν Κίναν, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ασίας 17. χρόνους. Τὸ 1295. ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μὲ μεγάλα πλούτη καὶ συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν περιηγήσεών του, ἐπιγραφομένην «Τὰ θαύματα τοῦ κόσμου» ὅσα αὐτὸς εἶδε· ἱστορία περίφημος, μόλον ὅτι περιγράφει πράγματα πολλὰ ἀπίθανα.

ΠΟΛΥΑΙΝΟΣ ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἔζη τὸ 165. π. χ. ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν· μολονότι ἀμφιβάλλεται ἂν ἐχημάτισε στρατιωτικὸς, συνέγραψεν ὅμως ἕνα σύγγραμμα στρατηγηματικὰ, εἰς 8. βιβλία, καὶ 3. βιβλία περὶ πολιτείας Μακεδόνων καὶ Θηβαίων, καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν· τὰ στρατηγηματικά του ἐξεδόθησαν ἑλληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων τοῦ Κασκουβώνου ἐν Λογδόνῳ τὸ 1589. καὶ τὸ 1690. καὶ εἰς τὰ Παρίσια ὑπὸ Α Κορανῆ τὸ 1809 2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Επικούρου, Πλούταρχος.

ΠΟΛΥΑΝΘΗΣ, στρατηγὸς τῶν

Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΠΟΛΥΑΡΧΗΣ, εἷς τῶν ἐν Ἀθῆναις τριάκοντα τυράννων, Ξενοφ.

ΠΟΛΥΒΙΑΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Ὄλυνθον. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκόρτου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν· ἐγεννήθη τὸ 150. π. χ. εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσπούδασε τὰ πολεμικὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ ἀπὸ τὸν περίφημον πολεμικὸν τῆς ἀρχαιότητος Φιλοποίμενα, ὥστε νέος ὢν ἔτι ἀπεκατέστη δι' ἀξιότητα καὶ διοικητὴς τῆς πατρίδος του, ἐστάλη πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον περὶ τὴν ρμθ'. Ολυμπ. ἐν τοσούτῳ ἐξ αἰτίας μιᾶς διχονοίας μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ρωμαίων ὑπέπεσεν εἰς ὑποψίαν, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην μετά τινων ἄλλων· αὕτη ἡ διατριβή του τὸν ὠφέλησε μεγάλως εἰς τὴν ἱστορίαν του, ἐπειδὴ εἶχε συναναστροφὴν καὶ μὲ τοὺς πρώτους τῆς Ρώμης, καὶ μάλιστα μὲ τὸν Σκιπίωνα τὸν Αφρικανόν, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Αφρικήν· ἔπειτα ἔκαμε καὶ ἄλλας περιηγήσεις εἰς Αἴγυπτον, Γαλλίαν καὶ Ἱσπανίαν, ἀφοῦ πρῶτον ὑπῆγεν μὲ τὸ Ρωμαϊκὸν στράτευμα εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Καρθαγένης, ἥτις τῷ ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ἐξετάσῃ τὴν Ατλαντικὴν θάλασσαν· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σκιπίωνος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἀπέκτησε πάλιν τὴν ἐπαρχίαν του, καὶ ἐχαίρετο τὴν ἀγάπην καὶ εὐχαριστησιν τῶν συμπατριωτῶν του. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἱστορικά· ἄρχονται ἀπὸ τὴν φυγὴν Κρικομένους τοῦ Σπαρτιάτου, καὶ Φιλίππου τοῦ υἱοῦ τοῦ Περσέως, ἕως τῆς πτώσεως τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς βιβλία 40, τὰ ὁποῖα ἐπιγράφει Ιστορίαν Καθολικήν· ἐκ τούτων σώζονται μόνον τὰ πρῶτα πέντε, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν μόνον τεμάχια· τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν τὸ 1781. ἐν Λειψίᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ, πιστὸς μαθητὴς καὶ γαμβρὸς τοῦ Ιπποκράτους, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησεν τὴν διδασκαλίαν εἰς τοὺς μαθητάς του, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰς γνώμας τοῦ πενθεροῦ του· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ιπποκράτους μερικά, καθὼς τὸ περὶ φύσεως παιδίων, περὶ γονῆς, περὶ παθῶν καὶ διαίτης ὑγιεινῆς εἶναι τοῦ Πολυβίου, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν ἀξίαν των τιμῶνται ὡς γνήσια τοῦ Ιπποκράτους.

ΠΟΛΥΒΟΣ, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μερόπη, ἡ Περιβοία ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα Σοφ.

ΠΟΛΥΒΟΣ, εἷς τὸν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος, Ομήρ. Οδ.

ΠΟΛΥΓΝΩΤΟΣ, Θάσσιος, υἱὸς καὶ

μαθητὴς τοῦ Ἀγλαοφῶντος, ζωγράφος περίφημος, εὑρεθεὶς εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἐζωγράφισε κατὰ χάριν τὴν ποικίλην στοὰν, ἢ ὡς λέγουσιν ἄλλοι τὸ θησαυροφυλάκιον. Αἱ εἰκόνες του παρίστανον πάντοτε τὰ ἀξιολογώτερα συμβάντα τῶν Τρώων. Οὗτος δὲν ἐπληρόνετο δι' αὐτὰς ζήλον κινούμενος, μολονότι δὲν ἦτο πλούσιος, καὶ τὰς ἐχάριζεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀμισθί, ὅθεν καὶ ἡ βουλὴ τῶν Αμφιτρυόνων εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ γενναίου τούτου κινήματος ἐψήφισε νὰ τρέφηται ὁ Πολύγνωστος καὶ νὰ ἔχῃ κατάλυμα ἀνέξοδον ὅθεν περᾷ καὶ εὑρίσκεται δαπάνη πάντοτε τοῦ δημοσίου.

ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ Θεσσαλίας, περίφημος ἀθλητὴς, νικήσας πολλάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ πνίξας ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ἕνα φοβερὸν λέοντα· λέγεται ὅτι ἐπλακώθη ἀπὸ ἕνα βουνὸν καὶ ἀπέθανε εὑρισκόμενος μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον μέ τινας ἄλλους συντρόφους του. Πλάτ.

ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Πανθίου καὶ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνδρειοτέρων Τρωαδιτῶν, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος, καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Εκτορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὅμ.

ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ Εὐνόμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον ἐπετρόπευσεν ὁ Λυκοῦργος ἀνήλικον ὄντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Πλούτ. Παυσ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ Γούλιος, ἀπὸ τὴν Ναύκρατον τῆς Αἰγύπτου· ἔζη τὸ 180. Μ. Χ. ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πατρός του τὴν ἐκλεκτικὴν τέχνην, ἥτις ἐξετάζει τὰς λέξεις καὶ φράσεις, καὶ μετέπειτα ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Α'δριανοῦ τὴν σοφιστικήν, εἶχεν μίαν λεπτοτάτην φωνὴν τὴν ὁποίαν ἤρεζε πολὺ ὁ Κόμμοδος Καῖσαρ, καὶ διὰ τοῦτο τὸν διώρισε διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐχρημάτισε δὲ καὶ διδάσκαλός του πρὸ τῆς Αὐτοκρατορίας του, καὶ πρὸς αὐτὸν συνέγραψε καὶ τὸ ὀνομαστικόν. Ὁ Λουκιανὸς τὸν ἐγγίζει εἰς τὸν διάλογον τοῦ Λεξιφάνους· ἔζησε χρόνους 85. φαίνεται ὅτι συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα, ἀλλὰ παρατηρεῖται ὡς κριτικώτερος τῶν ἄλλων παρὰ συγγραφεύς. Τὸ ὀνομαστικόν του συνιστάμενον ἀπὸ δέκα βιβλία διεσώθη, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ τὰς ὀνομασίας διαφόρων ὄντων· Τὸ δὲ χρονολογικόν του ἐπιγραφόμενον μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα, εἶναι ἄλλου νεωτέρου τινος χριστιανοῦ συνωνύμου σύγγραμμα ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἄλδῳ τὸ 1502. καὶ ἐν Φραγκφόρτ μετὰ διαφόρων σημειώσεων.

ΠΟΛΥΔΩΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Μελεά-

γρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἰδιοχείρως.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης· ἐρωτηθεὶς διατί οἱ σπαρτιᾶται ὥρμουν μὲ μεγαλοψυχίαν εἰς τοὺς κινδύνους, ἐπειδὴ, εἶπεν, ἔμαθαν νὰ σέβωνται περισσότερον τοὺς ἄρχοντάς των παρὰ νὰ τοὺς φοβῶνται.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ Βιργίλιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Οὐρβῖνον, γραμματικὸς καὶ ἱστορικὸς κάλλιστος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας· ἀπέθανε τὸ 1555.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θασσαλίᾳ. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ υἱὸς τοῦ Κάδμου, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, καὶ πατὴρ τοῦ Λάβδακος· Ἀπολδρ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τρωάδος καὶ τῆς Λαοθόης, τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα ὁ πατήρ του, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ομ. Ιλ.

ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ, κωμικὸς, συνέγραψε ποίημα θεατρικὸν, Ἡνίοχος, ἤτοι περὶ τοῦ πῶς διοικεῖν καὶ κυβερνᾶν τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων τῆς ἁμάξης, καθὼς λέγει ὁ Ἀθηναῖος εἰς τοὺς δειπνοσοφιστάς·

ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Δημοτυνδάρεως καὶ Μουσῶν, Διονύσου, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος γονάς.

ΠΟΛΥΚΑΛΑΣ Γεώργιος ἐκ Κεφαληνίας ἰατροφιλόσοφος, ἀκροατὴς τῶν ἐν Παταυίῳ σοφῶν, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς, καὶ Ρωσσικῆς διαλέκτων, ὅστις παρὰ τοῦ μεγάλου Πέτρου Ρωσσίας ἐπέμφθη πρὸς Δημήτριον Καντεμήρην διὰ τὸν κατὰ τοῦ Αχμὲτ πόλεμον· ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς Αἰκατερίνης Α' Ρωσσίας.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πρώτων διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅς τις καὶ ἐπίσκοπον Σμύρνης ἀπεκατέστησεν· ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Αντωνίου εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ χριστιανισμοῦ περὶ τὰ 147. ἢ κατ' ἄλλους περὶ τὰ 164. Τὰ συγγράμματά του εἶναι μία ἐπιστολὴ μετὰ τῶν τοῦ Ιγνατίου ἐκδοθεῖσα, καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν· ἐξεδόθη ἡ ἐπιστολὴ πολλάκις Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1685 καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΟΛΥΚΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Λέλεγος, ὅς τις ἀφήσας εἰς τὸν ἀδελφόν του Μύλωνα τὴν Λακωνίαν ἦλθε καὶ ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας Παυσ.

ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΣ περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αργους, ἢ κατά τινας ἐκ Σικυῶνος, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Περικλέους, εὐδοκίμησε μεγάλως εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μαρμάρου καὶ

χαλκοῦ ὑποβαλών πρῶτος εἰς σταθεροὺς κανόνας τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· κατεσκεύασε ἓν ἄγαλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κανὼν τοῦ Πολυκλείτου. Διάφορα ἐξαίρετα ἔργα ἀναφέρονται τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἀπὸ τὸν Παυσανίαν καὶ Πλίνιον, τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένα. Ἐκτὸς τῆς ἀγαλματοποιίας ἦτον καὶ ἄριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας ἓν μεγαλοπρεπὲς θέατρον εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Επιδαύρου. Λουκ. Ηκμαζε περὶ τὰ 432. Π. Χ.

ΠΟΛΥΚΛΗΣ, ποιητὴς καὶ στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τῶν Αἰτωλῶν.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ. υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, περίφημος τύρανος τῆς Σάμου· ἔζη τὸ 540. Π. Χ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου, ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, ἦτον πλούσιος καὶ ἔμπειρος πολεμικὸς εὐδοκιμῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, τέλος ἀπατηλεῖς ὑπὸ τοῦ Σατράπου τῶν Περσῶν Οροίτου μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ συμμαχήσῃ μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἦλθεν εἰς τὴν Μαγνησίαν, αὐτὸς δὲ συλλαβὼν αὐτὸν τὸν ἐκρέμασε εἰς τὸ ὄρος Μυκάλην. Ηρόδ.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος ῥήτωρ, ἐπαγγελλόμενος τὰς διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους, ἔγραψε περὶ Ανύτου καὶ Μελίτου.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, ὅτε ὑπῆγεν ἀντιπρόσωπος μὲ ἄλλους πρέσβεις εἰς ἕνα βασιλέα· ἐρωτηθείς, ἂν ὑπῆγεν ἰδιαιτέρως ἢ δημοσίως, ἀπεκρίθη μὲ ἑτοιμότητα, ἂν ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπόν μας παρρησιαζόμεθα ὡς κοινοὶ πρέσβεις, ἂν δὲ ἀποτύχωμεν, ὡς ἰδιαίτεροι.

ΠΟΛΥΚΡΙΤΟΣ. Αἰγινήτης, ἔνδοξος στρατιώτης εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ηρόδ.

ΠΟΛΥΚΡΙΤΟΣ, Αθηναῖος πεμφθεὶς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ.

ΠΟΛΥΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Απολδρ.

ΠΟΛΥΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Πτερελάου ὁ κατοικήσας μετὰ τοῦ Ιθάκου καὶ Νηρίτου τὴν νῆσον Ιθάκην, ὀρύξας ἐπ' αὐτῆς μίαν βρύσιν ἐξ' ἧς οἱ κάτοικοι ἐλάμβαναν τὸ ὕδωρ. Ομ. Οδ.

ΠΟΛΥΜΗΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσωνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα.

ΠΟΛΥΜΗΔΗΣ, Θεσσαλὸς τις ἀπὸ τὴν Λάρισσαν. Θουκ.

ΠΟΛΥΜΝΗΣ πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Επαμινώνδα, ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἀφανοῦς οἰκίσης τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὑποίῳ ἔζη ὡς Ομηρος ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος. Πλούταρ.

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΣ ἐπίσημος πολίτης τῆς νήσου Θήρας, Σαντορίνης,

πατὴρ τοῦ Βάτζου, ὁ θεμελιώσας τὴν πόλιν Κυρήνην ἐν Λιβύᾳ. Πίνδ.

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΣ Ἕλλην ποιητὴς Κολοφώνιος, ἔζη περὶ τὴν 18. Ολυμ. ἐπενόησεν ἓν εἶδος ἀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο διὰ τοῦ Αὐλοῦ ὀνομασθέντα ἀπ᾽ αὐτοῦ Πολυμνήστια ἄσματα. Αριστ.

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΩΡ, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, καὶ ἀνὴρ τῆς Ιλιόνης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπεμψε τὸν νεώτερον υἱόν του Πολύδωρον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος διὰ νὰ φυλαχθῇ. Εὐρ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τῆς Οἰοκάστης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ετεοκλέους, ὅς τις διωχθεὶς ὑπὸ τούτου ἀπὸ τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄδραστον βασιλέα τοῦ Αργους, τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Αργείαν, συμμαχήσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον κατεκράτει ἀδίκως ὁ Ετεοκλῆς ἐκεῖ μονομαχήσαντες ἀμφότεροι ἐφονεύθησαν, τὸ δὲ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ἔθαψε κρυφίως ἡ ἀδελφή του Αντιγόνη. Ομ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Αχιλλεὺς καὶ θέλων νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκα ἐμβῆκεν εἰς τὴν Τρωάδα, ὁ δὲ Πάρις τὸν ἐφόνευσε μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Απόλλωνος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ υἱός του Πύρρος εἶδε εἰς τὸ ὄραμά του ὅτι πρέπει νὰ θυσιασθῇ ἡ Πολυξένη καὶ οὕτως τὴν ἔσφαξαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Αχιλλέως. Εὐρ. ὁ δὲ Φολόστρατος ἀναφέρει ὅτι πρὸ τῆς ἁλώσεως ἦλθε μόνη καὶ ἐσφάγη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ηρωος λέγουσα ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιτύχει ἄλλον ὡς τὸν Αχιλλέα.

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ηλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Απολδρ.

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ υἱὸς του Αγασθένους, καὶ ἔκγονος τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης καὶ ἡγεμὼν τῶν Επειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ὅς τις ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του ἐγέννησε τὸν Αμφίμαχον. Ομ. Ιλ.

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ναύαρχος τῶν Συρακουσίων. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΞΩ, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε 12. θυγατέρας. Απολδρ.

ΠΟΛΥΞΩ, πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Υψιπύλης ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ἥτις τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νῆσον της τοὺς Αργοναύτας, ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτόθεν. Απολδρ.

ΠΟΛΥΞΩ, γυνὴ τοῦ Τριπτολέμου καὶ συγγενῆς τῆς ὡραίας Ελένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκρέμασε μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξὼ ἐπί τινος δένδρου διότι ἐθανατώθη ὁ σύζυγός της

εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Παυσ.

ΠΟΛΥΠΟΙΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πειριθόου, βασιλέως τῶν Λαπίθων καὶ τῆς Ιπποδαμείας ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης ἐκστρατεύσας καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Τρωάδα μὲ 40. πλοῖα, ὅπου εἰς διαφόρους μάχας ἔδειξε ἱκανὴν ἀνδρείαν· μετὰ τὴν ἅλωσιν ἐλθὼν μετὰ τοῦ Λεοντίου εἰς τὴν Παμφυλίαν ἔκτισε τὴν πόλιν Ασπενδον.

ΠΟΛΥΠΡΕΠΩΝ, περίφημος ἀθλητὴς ἐν Αθήναις. Λουκ.

ΠΟΛΥΣΠΕΡΧΩΝ οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αντιπάτρου διωρίσθη Αὐτοκράτωρ τῆς Μακεδονίας, ἐστάθη καλὸς πολιτικὸς εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς αὐλῆς, μόλον ὅτι ἦτον ὑστερημένος τόλμης καὶ φρονήσεως.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν· οὗτος ἐπρόσφερεν ὕδωρ εἰς τὸν Δαρεῖον ὅταν ἀπέθνησκεν, ὁ δὲ γενναῖος βασιλεὺς τὸν εἶπεν, αὕτη εἶναι διέμβε ἐσχάτη δυστυχία τὸ νὰ μὴν ἠμπορῶ νὰ σὲ ἀντευεργετήσω, καὶ ἀφοῦ τὸν παρήγγειλε νὰ εἴπῃ μερικὰς παραγγελίας καὶ εὐχαριστήσεις εἰς τὸν Αλέξανδρον ἔπιασε τὴν χεῖρά του καὶ τὸν εἶπε· ἰδοὺ τὸ μόνον σημεῖον τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ ἀγάπης, καὶ εὐθὺς ἐξέπνευσεν.

ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελάτου κατὰ τὸν Απολλώνιον, κατὰ δὲ τὸν Ισοκράτην καὶ Εὐφορίονα υἱὸς Ποσειδῶνος· οὗτος ἔκτισεν εἰς τὴν Μυσίαν ἐπαρχίαν τῆς Βιθυνίας μίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Κίον ἀπὸ τὸν ὁμώνυμόν της ποταμόν· ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σκυθίας, ὡς λέγει ὁ Νυμφόδωρος.

ΠΟΛΥΦΙΩΝ, ἀδελφὸς ἢ θεῖος τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΣ ἀπὸ τὴν Αντιόχειαν τῆς Συρίας, καὶ ἀδελφὸς Θεοδώρου τοῦ Μοψουεστινοῦ· ἀσκητὴς ὢν ἀνέβη εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀμασείας τὸ 410· ζήσας καθαρὸν καὶ ἄμωμον βίον, ἀπέθανε τὸ 431. Μ. Χ. σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του μερικὰ τεμάχια ἐξηγήσεων εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Ἰὼβ, ἕνας πρόλογος καὶ τινα εἰς τὰς Παροιμίας, εἰς τὸν Ιερεμίαν, Ἐζεκιὴλ, Δανιὴλ, καὶ εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ιωάννου Μεουρσίου ἐν Λεύδᾳ τὸ 1617, καὶ ἐν Γοττιγγίᾳ τὸ 1738.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Πομπηΐου τοῦ Στράβωνος καὶ τῆς Λουκιλίας· κατήγετο ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν· ἐγεννήθη τὸν αὐτὸν χρόνον μὲ τὸν Κικέρωνα· ὅταν ἐπέστρεψεν νικητὴς ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν δὲν εὐχαριστήθη εἰς τὰς τιμὰς, μὲ τὰς ὁποίας τὸν ἐδέχθη ὁ Σύλλας, καὶ μὲ τὸ ἐπίθετον Μέγας, διότι ὁ Πομπήϊος δὲν ἦτον ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν βουλευτῶν, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὁ Σύλ-

λας δὲν ἠξεύρει ὅτι περισσότερον τιμῶνται ὅσοι λατρεύουν τὸν ἥλιον ὅταν δύῃ, παρὰ ὅσοι τὸν λατρεύουν ὅταν ἀνατέλλῃ· ἐξολόθρευσε τοὺς πειράτας, ἐνίκησε πολλάκις τὸν Μιθριδάτην. ἐπροχώρησε νικητὴς εἰς τὴν Μηδίαν, Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, ὑπέταξε τοὺς Κόλχους καὶ Ἑβραίους καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ τόσην δύναμιν καὶ μεγαλειότητα, ὅσην οὔτε οἱ Ῥωμαῖοι, οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤθελεν ἐλπίσει· ἐλεύθερος ἀπὸ στρατεύματα ἐμβῆκεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἰδιώτης, καὶ ἁπλοῦς πολίτης καὶ τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην χαράν· ὁ Πομπήϊος ἐπαναγήρισε τοὺς θριάμβους του τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν μὲ μεγάλην μεγαλοπρέπειαν· ἠγέρθη τέλος πάντων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Καίσαρος ζῆλος τῆς ὑπεροχῆς, ὅστις ἐστάθη αἰτία τοῦ περιφήμου ἐκείνου πολέμου ὅστις συνέβη εἰς τὰς πεδιάδας τῶν Φαρσάλων, ὅπου ὁ Πομπήϊος ἐνικήθη τὸ 48. π. Χ. μετὰ τὴν μάχην ἔφυγε μὲ ἕνα πλοῖον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκεῖθεν διένὸς πλοιαρίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔστειλεν ὁ ἐκεῖ βασιλεύων Πτολεμαῖος, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του λέγων τὰ ἀξιοσημείωτα τοῦ Σοφοκλέους, ὅτι ὅστις πηγαίνει εἰς οἶκον ἑνὸς τυράννου, μόλον ὅτι πηγαίνει ἐλεύθερος ἀποκαθίσταται αἰχμάλωτος· ἐπληγώθη ἐσχάτως ἀπό τινα Σαμπρόνιον καὶ ἀπέθανε.

ΠΟΜΠΕΝΑΖΗΣ Πέτρος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μάντοβαν, κάλλιστος φιλόσοφος, ἀλλ' ἐσφαλμένος καθαρᾶς ἑρμηνείας πρὸς σαφήνειαν· συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην φήμην. ἀπέθανε τὸ 1526.

ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ, ἔνδοξος πολεμιστὴς Ῥωμαῖος· ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Μιθριδάτην καταπληγωμένος, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπρότεινε νὰ διορίσῃ καλὸν ἰατρὸν ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ γίνῃ φίλος του, διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ἀλλ' ὁ Πομπώνιος ἀπεκρίθη, θέλεις ἔχει τὴν φιλίαν μου ὅταν γένῃς φίλος καὶ τῶν Ῥωμαίων· ἔζη τὸ 87, π. Χ.

ΠΟΝΙΑΤΟΒΣΚΗΣ Ἰωσὴφ, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σβεκίας· ζοῦτος ὁ Πρίγγιψ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐστρίας ἐπολέμησε μὲ ἀνδρείαν κατὰ τῶν Τουρκῶν· τὸ 1788. ἔλαβε τὴν κυβέρνησιν τῶν στρατευμάτων τῆς Πολωνίας καὶ ἐνίκησε τοὺς Ῥώσσους, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ τὸ 1812, 1813. γενομένην μάχην καὶ ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν μάχην τῆς Λειψίας· θέλων ν' ἀπεράσῃ μὲ τὸν ἵππον του τὸν ποταμὸν Ἔλβαν ἐπνίγη εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων, μὲ τὸν τίτλον γενικὸς ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατεύματος τῆς Πολωνίας, καὶ Πρωτοστάτωρ τῆς Γαλλίας.

ΠΟΝΤΑΝΟΣ Ἰωάννης Ἰταλὸς, καλὸς ἱστορικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου μεταξὺ Φερδινάνδου καὶ Ἰωάννου ἀπὸ τὴν Αὐδεγαυΐαν πόλιν τῆς Γαλλίας, καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1503.

ΠΟΝΤΕΣ Γιάκομος, περίφημος ζωγράφος, κατ' ἐξοχὴν εἰς πεδιάδας καὶ ζῶα. ἀπέθανε τὸ 1592.

ΠΟΝΤΙΦΙΞ Μάξιμος, εἶχε τὴν ἐπιστασίαν τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν τάξεων· ἐδίδετο δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐκλελεγμένους Ποντίφικας εἰς τὴν Ἀρχαιρεσίαν τοῦ δήμου· ἡ ἐκλογή του ἐγίνετο ἀπὸ τὸ γένος τῶν Πατρικίων ἀφοῦ δὲ ὁ δῆμος ὑπερίσχυσεν ἔλαβε τὸ δικαίωμα νὰ προβιβάζεται εἰς τῶν εὐγενῶν τὰ ἀξιώματα, τὸ ὁποῖον ἠξιώθη καὶ αὐτὸς τὸ 500. ὁ μέγας λοιπὸν Ποντίφηξ εἶχε τὴν φροντίδα τῶν ἀφορόντων γενικῶς τὴν θρησκείαν, διορίζων τὰς τάξεις καὶ ἐξηγῶν τὰ μυστήρια· διέττατε τὴν τάξιν τοῦ χρόνου, ἐφρόντιζε περὶ τινων κεφαλαίων τοῦ γάμου, καὶ ἔδιδε τὴν ἄδειαν· πρὸς τούτοις εἶχε δικαίωμα νὰ ἔχῃ τὸ ἀξίωμα τοῦτο διὰ βίου, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλον ὅμοιον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιώματός του· πρὸς τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν· ὁ Κάσος ὅμως πρῶτος τῶν Ποντιφίκων παρέβη τὸν νόμον τοῦτον καὶ οἱ ἀκόλουθοι βασιλεῖς ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα, δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς δεύτερον γάμον, οὔτε νὰ ἰδῇ ἢ νὰ ἐγγίσῃ σῶμα νεκρόν.

ΠΟΠΕ Αλέξανδρος, περίφημος ποιητὴς ἄγγλος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λονδῖνον ἀπὸ εὐγενῆ καὶ παλαιὰν οἰκογένειαν· οἱ γονεῖς του τὸν ἐσπούδασαν μὲ τοὺς πλέον πεπαιδευμένους διδασκάλους τῆς Ἀγγλίας, καὶ αὐτὸς ἔδειξε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ποιητικήν· εἰς ἡλικίαν 14 χρόνων ἐσύνθεσεν ἕνα ποίημα καὶ εἰς τὸ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐξέδωκε ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν εἰς τοὺς Ἀγγλους ὅμοια μὲ τὰ τοῦ Θεοκρίτου, καὶ μὲ τὰ τοῦ Βιργιλίου· ἐσύνθεσεν ἔπειτα τὸν Μεσσίαν ποίημα θεῖον, μετέφρασεν εἰς στίχους Ἀγγλικοὺς τὴν Ιλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου καὶ ἄλλα διάφορα ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1744.

ΠΟΠΗΛΙΟΣ Κάϊος, ἐστάλη ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους εἰς μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν βασιλέα Αντίοχον, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπρόσταζον νὰ σηκώσῃ τὰ στρατεύματά του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ ὀρφανὰ παιδία τοῦ Πτολεμαίου πλημμυρίδα τοῦ βασιλείου· ὁ Αντίοχος ἀνέγνωσε τὸ γράμμα καὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἀφοῦ ὁμιλήσῃ μὲ τοὺς συμβούλους του θέλει τῷ δώσῃ τὴν ἀπόκρισιν, ὁ δὲ Ποπήλιος φοβηθεὶς μήπως ἀποβληθῇ ἡ προσταγὴ τῶν Ῥωμαίων, ἀπεκρίθη μὲ θυμὸν, κάμνων ἕνα γύρον μὲ τὴν ράβδον του περὶξ τοῦ βασιλέως· ἐδῶ στάσου, καὶ ἐδῶ ὁμίλησε μὲ τοὺς συμβούλους σου· ἐθαύμασαν ὅλοι εἰς αὐτὴν τὴν τόλμην του, καὶ ὁ Αντι-

οχος χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τοὺς συμβούλους του τὸν ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ὅσα ἐπιθυμοῦν οἱ Ρωμαῖοι· τότε ὁ Πομπήλιος μὲ μεγάλην ταπείνωσιν ἐναγκαλισθεὶς τὸν βασιλέα, ἀπέδειξε σημεῖα ἀγάπης καὶ φιλίας.

ΠΟΡΡΕΤΑΝΟΣ Γιλβέρτος, ἐπίσκοπος Πικταυΐων, ὅστις εἰς μίαν συνέλευσιν τῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του κληρικῶν, μὲ τὴν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶπεν, ἀνακάτωσε καὶ ἔσμιξεν οὐκ ὀλίγα περὶ Τριάδος, διὰ τὰ ὁποῖα κατηγορήθη ἀπὸ τοὺς δύω ἀρχιδιακόνους του, Αρνολδον καὶ Κάτωνα, ὡς ἐναντία τοῦ κανόνος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας λαλήσας· τοῦτο δὲ ὑπῆγε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Γ'. Εὐγενίου. Δόγματα δὲ αὐτοῦ προσέγραψαν ταῦτα. Α'. ἐβεβαίωνεν τὴν ὄντος οὐσίαν, νὰ μὴν ἦναι θεός. Β'. αἱ τῶν προσώπων ἰδιότητες νὰ μὴν ἦναι αὐτὰ τὰ πρόσωπα, Γ'. τὰ θεολογικὰ πρόσωπα νὰ μὴ κατηγορῶνται, ἤτοι νὰ μὴν ἀποδίδωνται εἰς κἀμμίαν πρότασιν. Δ'. ἡ θεία φύσις νὰ μὴν ἐσαρκώθη. Ἐκφαυλίζει τὸν ἀνθρώπινον μισθὸν ἀπὸ τὸν Χριστὸν, διὰ τὴν πίστιν τῶν μυστηρίων τῆς ἐκκλησίας, λέγων, ὅτι οὐδεὶς βαπτίζεται, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνος ὅστις σώζεται, καὶ ἄλλας πολλὰς φλυαρίας. Περὶ τούτου συνηθροίσθησαν δύω σύνοδοι, μία μὲν εἰς τὸ Παρίσιον, καὶ ἄλλη ἐν Βήγοις, παρόντος καὶ Εὐγενίου τοῦ Γ', ὅπου καὶ ἀνεφάνη αἱρετικός. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ. Ὅρα περὶ τούτου Διονύσιον τὸν Πεταυΐον.

ΠΟΡΡΟΣ Παῦλος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος τυπογράφος, πρῶτος, ὅστις ἐξέδωκε σύγγραμμα πολύγλωσσον τὸ 1516. ἐτύπωσεν εἰς τὴν Γένοβαν τὸ ψαλτήριον εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ἀραβιστί, καὶ Χαλδαϊστί, ἀπέθανε τὸ 1540.

ΠΟΡΣΗΝΑΣ, βασιλεὺς τῆς Ἐτρουρίας, ἐπολιόρκησε τὴν Ρώμην, διὰ νὰ συστήσῃ τὸν Κιρκόνιον εἰς τὸν θρόνον, τὸ ὁποῖον ἤθελε κατορθώσει, ἂν ἡ ἀνδρεία τοῦ Μουκίου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ δὲν τὸν ἐβίαζε ἀπὸ φόβον ν' ἀναχωρήσῃ.

ΠΟΡΤΑΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, περίφημος φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος, ἐσύνθεσε σύγγραμμα φυσιογνωμικὸν, οὗτος ἐφεῦρε τὸν χρωματισμὸν τοῦ σώματος· ἀπέθανε τὸ 1615. ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ, ὁ περιφημότατος φιλόσοφος τοῦ αἰῶνός του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βάτανα πόλιν τῆς Συρίας τὸ 233. Ἰουδαῖος τὸ γένος· εἰς τὴν τροφεράν του ἡλικίαν ἤκουσε τὸν Ωριγένην, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εὑρὼν τὸν Λογγῖνον διδάσκοντα ἔμεινε παρ' αὐτῷ, καὶ ἤκουσε τὴν ῥητορικὴν, μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν εἰς τὴν Ρώμην ἤκουσε τὸν φιλόσοφον Πλωτῖνον, ὅς τις τὸν ἠγάπησε μεγάλως, καὶ τὸν ἐνεπιστεύθη ὅλην τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν συγγραμμάτων του· ἐπειδὴ δὲ ἦτο μελαγχολικῆς κράσεως, ἐπιστηριζομένης εἰς τὴν Πυθαγορικὴν καὶ Πλατωνικὴν Ηθικὴν, κατήντησε νὰ μισήσῃ τὸν ἑαυτόν του, καὶ ζητῶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ψυχήν του ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ σώματός του, ἀπεφάσισε νὰ γενῇ αὐτόχειρ· ἀλλ' ὁ Πλωτῖνος τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ περιελθὼν ἐκεῖ, ἐγνωρίσθη ἔπειτα μετά τινος Πρόβου, ὅπου ἀνέγνωσε καὶ τὴν θείαν Γραφὴν· ἔπειτα ἀνεχώρισεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν Ρητορικὴν, ὅτε ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ διδασκάλου του Πλωτίνου· ἦτον ἐμπειρότατος εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς μαθήσεως, καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, τῆς θεολογίας καὶ τῶν κατ' αὐτὴν αἱρέσεων, περὶ τῶν ὁποίων τούτων ὅλων συνέγραψεν ἑρμηνείας, αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων ἐχάθησαν. Τὰ σωζόμενα δὲ τούτου εἶναι ἀ. βίος Πυθαγόρου, β'. βίος Πλωτίνου, γ'. περὶ ἐποχῆς ἐμψύχων, δ'. ἐπιστολὴ πρὸς Ανεβόνην τὸν Αἰγύπτιον, ε' εἰσαγωγὴ εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλωτίνου, ς'. Ομηρικὰ ζητήματα, ζ'. Ηθικὴ ἑρμηνεία, η'. νυμφῶν ἄντρον, θ'. τεμάχια περὶ τῆς Στυγός, ι'. εἰσαγωγὴ εἰς τὰς πέντε φωνὰς, ια'. ἑρμηνεία εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Αριστοτέλους, ιβ'. ὑπόμνημα εἰς τὰ ἁρμονικὰ τοῦ Πτολεμαίου, ιγ'. εἰσαγωγὴ εἰς τὴν τετράβιβλον τοῦ Πτολεμαίου· ἐξεδόθησαν τὰ διεσπαρμένα μετὰ σημειώσεων καὶ παρατηρήσεων ὑπὸ Λουκᾶ ἐν Ρώμῃ τὸ 1630. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅρα τὴν Ελλην. βιβλιοθ. Ανθίμου Γαζῆ βιβλίον β'. φύλ. 16. ἀπέθανε δὲ τὸ 300. Τὸ ὡραιότερόν του σύγγραμμα εἶναι τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν.

ΠΟΡΦΥΡΙΩΝ, Αρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αττικῆς· λέγεται ὅτι ἐβασίλευε πρὸ τοῦ Ακταίου, κτίσας ἕνα ναὸν τῆς Αφροδίτης. Παυσ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ Αλεξανδρεὺς, φιλόσοφος στωϊκὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιττιέως, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Κυρηναϊκοῦ πολέμου καὶ Πτολεμαίου, καὶ μελέτας ῥητορικάς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ, Ὀλβιοπολίτης, σοφιστὴς καὶ ἱστορικὸς· ἔγραψε περὶ τοῦ Ωκεανοῦ, περὶ τῆς Τυρικῆς καλουμένης χώρας, Αττικὰς ἱστορίας βιβλία 4. Λιβυκὰ βιβλία Π.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ ἀπὸ τὴν Συρίαν, Ρόδιος καλούμενος, διότι διέτριβεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ὅπου ὁ Πομπήϊος καὶ Κικέρων ἐστάθησαν ἀκροαταί του τὸ 702. ἀπὸ κτίσεως Ρώμης· συνέγραψε περὶ κινητῆς σφαίρας· κατὰ δυστυχίαν ὅμως δὲν ἀπεσώθη κἀνὲν τῶν συγγραμμάτων του.

ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΣ, εἷς τῶν κωμικῶν

ποιητῶν τῆς νέας κωμῳδίας, ἀπὸ τὴν Κασάνδρειαν τῆς Μακεδονίας, υἱὸς τοῦ Κυνίσκου· ἔζη τὸ 290. Π. Χ., ἤρχισε μετὰ τρεῖς χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενάνδρου νὰ διδάσκῃ τὰς κωμῳδίας του, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τεμάχιά τινα, ἐκδεδομένα ἐν Παρισίοις τὸ 1553.

ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, ἐκ Σικελίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται ἐπιγράμματά τινα εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Μελεάγρου. Φαβρ.

ΠΟΣΣΕΥΙΝΟΣ Αντώνιος ἐκ Μάντουας, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν, ὅστις διὰ τὴν πολιτικήν του ἐπέμφθη παρὰ Γρηγορίῳ ΙΓ'. πρὸς πολλοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης διὰ μεγάλας ὑποθέσεις. Σώζονται τοῦ αὐτοῦ μία ἱερὰ βιβλιοθήκη, καὶ μία ἱερὰ προπαρασκευή, καὶ μία περιγραφὴ τῶν ἱερῶν χειρογράφων πασῶν τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Εὐρώπης.

ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ Μάρκος, Κρέσυτος, Λατῖνος, ὁ περιφημότερος τῶν ὅσοι ἐκυρίευσαν τὸ βασίλειον τῶν Ῥωμαίων· ὁ δὲ Βαλεριανὸς θέλων νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τὸν Κορνήλιον Βαλεριανὸν τὸν ἔγγονόν του, τὸν διώρισε στρατηγὸν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ συμβουλὴν τοῦ Ποστουμίου, ὁ δὲ Κορνήλιος εὐδοκίμησε μὲν, ἀλλ' ἀφαιρέσας ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τὰ λάφυρα, ἐκίνησεν ἀποστασίαν, καὶ ἐφονεύθη· ἐκηρύχθη δὲ Αὐτοκράτωρ ὁ Ποστούμιος τὸ 261. Μ. Χ. εἶχε δὲ καὶ υἱὸν ὅς τις τὸν ὡμοίαζε κατὰ πάντα· τὸ δὲ 267. ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι παρὰ τῆς στρατιᾶς.

ΠΟΤΑΜΩΝ Αλεξανδρεὺς, φιλόσοφος, ἔζη πρὸ τοῦ Αὐγούστου, καὶ μετ' αὐτὸν ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος.

ΠΟΤΑΜΩΝ Μιτυληναῖος, υἱὸς τοῦ Λεισβόνακτος, ῥήτωρ περίφημος, ἐστάθη σοφιστὴς εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου, ἔγραψε περὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, Βρούτου ἐγκώμιον, Καίσαρος ἐγκώμιον, καὶ περὶ τελείου ῥήτορος.

ΠΟΤΑΜΩΝ, ἀπὸ τὴν Νίκαιαν, φιλόσοφος τῆς αἱρέσεως τῶν ἐκλεκτικῶν, οὕτω καλουμένων, διότι ἐξέλεγον ἀπὸ κάθε σχολεῖον, ὅ,τι τοὺς ἐφαίνοντο ὅτι πλησιάζουν περισσότερον εἰς τὴν ἀλήθειαν· ἔζη τὸν 11. αἰῶνα πρὸ Χ.

ΠΟΤΕΜΚΗΝ, Γρηγόριος Αλέξανδρος, ἐγεννήθη τὸ 1736 εἰς τὴν Σμουλένσκον πόλιν τῆς Λεχίας, ἔνδοξος διὰ τὰ στρατιωτικὰ ἐπὶ τῆς βασιλίσσης Αἰκατερίνης τῆς Β'. οὗτος ἐπρόβαλεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Χερόνην τὸ 1778, τὴν παρεκίνησε προσέτι τὸ 1787. καὶ ἔκαμε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ὁ δὲ Ποτεμκὴν ἔφερεν εἰς τὴν μικρὰν ταρταρίαν 150. χιλιάδας Ῥώσσους, τὴν ὁποίαν ἐπλημμύρησε ἀπὸ αἷμα, καὶ ἐκυρίευσε τὴν Οκτζακώβ,

φονεύσας 25. χιλιάδας τούρκους· ἀπέθανε τὸ 1796.

ΠΟΥΒΛΙΟΣ ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἔζη τὸ 60. Π. Χ. μιμογράφος ἄριστος· ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην δοῦλος, καὶ ἠλευθερώθη μετ' ὀλίγον διὰ τῶν μιμητικῶν του ποιημάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσώθησαν λείψανά τινα, ἐκδοθ. εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1822.

ΠΟΥΚΕΒΕΛΛΟΣ Γάλλος ἐπίσημος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Περιῆλθεν τὴν Πελοπόννησον, ὅλον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος καὶ διαφόρους ἄλλους τόπους καὶ πελάγη. Συνέγραψεν ἀκριβῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων καὶ ἐξέθεσε καὶ γεωγραφικὸν χάρτην. Ηὐθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΠΟΥΛΚΗΣ Λουΐζης, κάλλιστος ποιητὴς Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν· ἀπέθανε περὶ τὸ τέλος τοῦ ιέ. αἰῶνος.

ΠΟΥΠΙΗΝΟΣ Μάρκος Κλαύδιος Μαξίμιος, ἐγεννήθη ἀπὸ ἕνα Χαλκέα τὸ 164. Π. Χ. γενόμενος δὲ στρατιωτικὸς ἐξ ἰδίας ἀρετῆς ἐπροβιβάσθη εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα· ἔγινε πραίτωρ ὕπατος, καὶ τῆς Ῥώμης ἔπαρχος, καὶ πολλῶν ἐπαρχιῶν διοικητὴς, εἰς τὰς ὁποίας ἔδειξεν ἄκραν δικαιοσύνην· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Γορδιανοῦ τὸ 237. τὸν ἐκήρυξεν Αὔγουστον ἡ Γερουσία, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ ὁποίου φονευθέντος ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην· ἐνῶ δὲ ἑτοιμάζετο νὰ κινήσῃ κατὰ τῶν Περσῶν, ἐστασίασαν οἱ Πραιτωριανοὶ καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 238. εἰς ἡλικίαν 74. χρόνων.

ΠΟΥΠΑΙΟΣ, Κορνήλιος Ῥουφῖνος Μάρκος Κούριος.

ΠΟΥΠΛΙΟΣ Κλαύδιος Πούλχρος, υἱὸς τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου Καίκου, ὕπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 219. Μετὰ τοῦ Λουκίου Ιουλίου Πόλλου συνυπάτου, ἐνικήθη διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους· μετὰ ταῦτα ἐπιχειρίσθη μὲ τὸ ξῖφος εἰς τὰς χεῖρας νὰ προφθάλῃ, ἀλλ' ὁ Καρχηδόνιος Ἀσδρουβάλης βοηθούμενος ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ τόπου ἐβύθισε πολλὰ πλοῖα τῶν Ῥωμαίων καὶ ἔλαβε περὶ τοὺς 100. αἰχμαλώτους· ὁ δὲ δεισιδαίμων λαὸς ἀπέδωκεν αὐτὴν τὴν δυστιχίαν εἰς τὴν ἀσέβειαν τοῦ Κλαυδίου, ἐπειδὴ ἔῤῥιψεν εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς ὀιωνούς, ἱερὰς ὄρνιθας, ὅθεν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του τὸν ἔκαυσαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κατεδίκασαν νὰ πληρώσῃ μίαν ποσότητα μεγάλην διὰ πρόστιμον.

ΠΟΥΦΕΝΔΟΛΦΙΟΣ Σαμουὴλ, ἐστάθη εἷς μεταξὺ τῶν Γερμανῶν καθὼς ὁ Ογκος Γρόζιος μεταξὺ τῶν Ολλανδῶν, ὅ ἐστὶ ποιητὴς τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφόμενον "Περὶ τοῦ φυσικοῦ δικαιώματος τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ πολέμου,, ἐγεννήθη τὸ 1631. εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Βερολῖνον τὸ 1698.

ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λατίνου, καὶ ἔγκονος τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος. Στέφ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΣ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεόκρ.

ΠΡΑΞΙΑΣ ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάνου. Παυσ.

ΠΡΑΞΙΔΑΜΑΣ, πάππος τοῦ Ἀλκιδάμου ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ.

ΠΡΑΞΙΘΕΑ, θυγάτηρ τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολ.

ΠΡΑΞΙΘΕΑ, θυγάτηρ τοῦ Λεὼ ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος. Αἰλ.

ΠΡΑΞΙΛΕΩΣ, πατὴρ τοῦ Ξενάγορου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡρόδ.

ΠΡΑΞΙΛΛΑ, μία τῶν λυρικῶν ποιητριῶν, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Συκυῶνα· ἤνθει τὸ 448 π. Χ. συνέγραφε διθυράμβους, τραγῳδίαν εἰς εὐωχίαν, καὶ χορούς, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἐθαυμάζετο ὡς λέγουσιν· σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά της ποιήματά τινα σκολιὰ, τρίμμετρα ἐπιγραφόμενα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐννέα ἐνδόξων γυναικῶν τοῦ Βαλρίου Ὀρσινίου.

ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ, περίφημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος· ἐπαινεῖται παρ' ὅλων τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ τὰ ἀγάλματά του ὅτι ἦσαν τόσον ἀψαρατά, ὥστε δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ διακρίνῃ ποῖον ἦτο τὸ καλήτερον, ὥστε ἐκ τούτου ἐθεώρει καὶ ὁ ἴδιος τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς τελειότητός των. τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν πόλιν τῆς Κνίδου τόσον ἐτιμήθη, ὥστε ὁ βασιλεὺς Νικομήδης ἐπροσβάλεν εἰς τοὺς κατοίκους ταύτης τῆς πόλεως νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπλήρωναν εἰς αὐτὸν, ἂν τοῦ ἔδιδαν αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπροτίμησαν νὰ πληρόνουν τὸν φόρον· εἰς τὸν τεχνήτην ὅμως δὲν ἦτο τοῦτο τὸ τελειώτερον, διότι ἡ Φρύνη λαβοῦσα τὸ ἐλεύθερον ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ τὸ καλήτερόν του ἄγαλμα, μετεχειρίσθη στρατήγημα διὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ· συνήργησε νὰ δώσουν εἴδησιν εἰς αὐτὸν ὅτι ἔβαλαν φωτίαν εἰς τὸ οἴκημα ὅπου αὐτὸς ἐδούλευε· τότε ὡς παράφρων ἐφώναξεν, ἀπελπίζομαι ἂν αἱ φλόγαις κατέκαυσαν τὸν Σάτυρόν μου καὶ τὸν Ἔρωτα· ἡ Φρύνη μαθοῦσα τὸ μυστήριον τοῦ Πραξιτέλους, τὸν ἡσύχασε, φανερώνουσα εἰς αὐτὸν τὸ στρατήγημά της, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ τὴν δώσῃ τὸν Ἔρωτα· ἔζη τὸ 364. Π. Χ.

ΠΡΗΞΑΣΠΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμέρδιν. Ἡρόδ.

ΠΡΙΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ὅς τις εἶχε πενῆντα υἱούς, ἐκ τούτων οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν οἱ ἀκόλουθοι. Ἕκτωρ, Πάρις, Τρωΐλος, Δηΐφοβος, Ἕλενος· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἀφοῦ ἐφονεύθησαν ὅλοι οἱ υἱοί του, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ἐξ αἰτίας τοῦ Πάριδος, Ζ. Εκάβη.

ΠΡΙΜΑΤΙΚΙΟΣ, Φραγγῖσκος, Ἀρχιτέκτων, καὶ ζωγράφος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν, πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 1490. ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Ἰουλίου Ῥωμαίου· ἀπέθανε τὸ 1570.

ΠΡΙΟΥΛΗΣ Βενιαμὶν, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἔνδοξος γραμματικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὸν θάνατον Ἐνρίκου τοῦ τετάρτου ἕως τὸ 1664· οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τρία πράγματα εἶναι ὑποκείμενος, ἡ ψυχὴ εἰς τοὺς Θεολόγους, τὸ σῶμα εἰς τοὺς Ἰατροὺς, τὰ πλούτη εἰς τοὺς νομικούς.

ΠΡΙΣΙΡΙΑΝΟΣ, Καισαρεὺς, γραμματικὸς περίφημος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Λατινικῆς Γλώσσης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἔζη τὸ 530· Μ· Χ. τὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1820.

ΠΡΙΣΚΟΣ, ποιητὴς ἔνδοξος· οὗτος εἶχε συνθέσει ἕνα ὑμνητικὸν ποίημα εἰς τὸν θάνατον τοῦ Γερμανικοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐφιλοδωρήθη μεγάλως· μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἠσθένησε μεγάλως ὁ Καῖσαρ Δροῦσος, ὅθεν ὁ Πρῖσκος ἡτοίμασεν ἕτερον ποίημα τοῦ θανάτου του, ἀλλ' ὁ Δροῦσος ἰατρεύθη, ὁ δὲ ποιητὴς παρακινούμενος ἀπὸ κενοδοξίαν δὲν ἠθέλησε νὰ χάσῃ τοὺς ἐπαίνους τοῦ ποιήματός του καὶ τὸ ἀνέγνωσε εἰς μίαν συναναστροφὴν γυναικῶν Ῥωμάνων, τὸ ὁποῖον μαθόντες οἱ Γερουσιασταὶ τὸν κατεδίκασαν παρευθὺς εἰς θάνατον· ἔζη τὸ 19· Μ. Χ.

ΠΡΙΣΚΟΣ Θρὰξ· ἔζη τὸ 471. ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις ἐστάλη καὶ πρέσβυς πρὸς τὸν Ἀττίλαν ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ νέου· συνέγραψεν ἐπιστολὰς βυζαντινῆς ἱστορίας, καὶ τὸν κατὰ τοῦ Ἀττίλα πόλεμον εἰς 7. βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν· σώζονται μόνον ἐκλογαί τινες, εἰς τὰς ὁποίας περιγράφει τὴν πρεσβείαν του διεξοδικώτατα· ἐξεδόθησαν ἐξ αὐτῶν τεμάχια τινα ἐν Παρισίοις εἰς τὸ σῶμα τῆς Βυζαντίδος τὸ 1648.

ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΟΣ, σοφιστὴς χριστιανὸς, ἐχρημάτισε περίφημος διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ· ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὰς ἐπιστήμας, ἐξαίρεσε μόνον τὸν Προαιρέσιον διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ διδάσκῃ μόνον χριστιανούς· μεταξὺ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων του, ἀναφέρουσι καὶ ἕνα ἐγκώμιον τῆς Ῥώμης, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἄγαλμα ἀπὸ Ὀρίχαλκον ἔστησαν εἰς τιμήν του.

ΠΡΟΔΙΚΟΣ ὁ Σηλυμβριανὸς ὁ ἐμ-

πεσὼν εἰς φθίσιν, καὶ μίξας πρῶτος τῶν ἀνθρώπων τὴν γυμναστικὴν εἰς τὴν ἰατρικὴν, μακρὸν ἐποίησε τὸν θάνατον αὐτῷ, καὶ τοῖς ὁμοίως νοσοῦσι. Πλουτ.

ΠΡΟΔΙΚΟΣ, ἀπὸ τὴν νῆσον Κέω, ἐκ πόλεως Ἰουλίδος, φιλόσοφος φυσικὸς καὶ σοφιστὴς, ἐπιστήμων ἔμπειρος, σύγχρονος Δημοκρίτου τοῦ Ἀβδηρίτου καὶ Γοργίου, μαθητὴς τοῦ Ἀβδηρίτου Πρωταγόρου, ὃς τις πιὼν κώνειον ἀπέθανε, διότι διέφθειρε τοὺς νέους, φαίνεται καὶ βιβλίαν αὐτοῦ Προδίκου ἐπιγραφόμενον.

ΠΡΟΘΟΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν θηβαίων ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος. Ὅμ.

ΠΡΟΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἄβαντος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀδελφὸς δίδιμος τοῦ Ἀκρισίου, καὶ βασιλεὺς τῆς Τιρύνθου ἐν Ἀργολίδι, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἔφυγεν εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωβάδην, τοῦ ἐποίου ἔλαβε τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα, καὶ διὰ βοηθείας του ἀπέκτησε πάλιν τὸ βασίλειόν του. Ὁμ, Ἰλιάδ.

ΠΡΟΚΑΤΖΗΝΟΙ ἀδελφοὶ δύω ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημοι ζωγράφοι, ἐστάθησαν ἀρχηγοὶ τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Μιλάνου

ΠΡΟΚΛΟΣ, γραφεὺς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ ἔπειτα νοτάριος ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου τὸ 426. μ. Χ. Ἡ ἀρετή του καὶ ἡ πολυμάθειά του ἐτίθη εἰς τὸν λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸν ἐψήφισαν Πατριάρχην τὸ 436 Τὰ συγγράμματά του συνίστανται ἀπὸ 20. ὁμιλίας καὶ 6. ἐπιστολάς. Ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. καὶ ἐν Ῥώμῃ τὸ 1630. Ἀπέθανε τὸ 447.

ΠΡΟΚΛΟΣ Τίτος Αἴλιος, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, εὐδοκίμισεν εἰς τὸ πολεμικὸν ἐπὶ Ἀδριλιανοῦ, καὶ Πρόβου· προσαγορευθεὶς δὲ Καῖσαρ εἰς μίαν εὐθυμίαν μὲ ἀστεϊσμὸν, ἐκηρύχθη καὶ Αὐτοκράτωρ ἐκ τῆς συζύγου του Βοτουργίας. Τὸ 280. ὁ Πρόβος πληροφορηθεὶς τοῦτο ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ καὶ λαβὼν αὐτὸν μὲ προδοσίαν τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ Φράγγων τὸν ἔφερεν εἰς Κολόγνην καὶ τὸν ἐκρέμασε.

ΠΡΟΚΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Πλατωνικῆς αἱρέσεως· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 412· οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀπὸ τὴν Λυκίαν καὶ κατώκουν εἰς τὴν Ξάνθον· κατ' ἀρχὰς ἤκουσε μαθήματα εἰς τὴν πατρίδα του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἦτον τότε ὁ θρόνος τῶν μουσῶν, καὶ ἐγυμνάζετο τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ὁρίονος, καὶ τὴν γραμματικὴν ὑπὸ τοῦ Λεωνᾶ, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ νομικά· ἐδόθη δὲ ὅλος εἰς τὰς ἐπιστήμας· ἤκουσε πρῶτον τὴν μαθηματικὴν ἀπὸ τὸν Ἱέρωνα, καὶ Ἀριστοτελικὴν συγκριτικὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπιόδωρον, ὅς τις τότε μεγάλως ἐφημίζετο· μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς Πλούταρχον καὶ Συριανὸν, οἵτινες τὸν ἀπεκατέστησαν διάδοχον τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῶν καθέδρας· ἀπέθανε τὸ 75. ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸ 485. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματά του περιέχουσι ὠφελίμους ἐπικρίσεις εἰς τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, καὶ χρησιμεύουν μεγάλως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας καὶ εἰς τὴν κατάληψιν αὐτῆς. Τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων του ἐχάθησαν, καὶ μέρος ἀκόμη εἶναι ἀνέκδοτα· τὰ δὲ σωζόμενά του εἶναι καταγεγραμμένα εἰς εἴκοσι κεφάλαια ὑποθέσεων ὀνομαστί, ὅρα τὴν Ἑλλ. βιβλιοθ. Ἀνθίμου Γαζῆ φύλ. 178. βιβλ. ϛ'.

ΠΡΟΚΟΠΟΒΙΚ Θεοφάνης ἐκ Κιαίβου, περιηγήσατο καὶ ἠκροάσατο τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ σοφοὺς, ὅστις παρὰ τοῦ μεγάλου Πέτρου, κατεστάθη Ἀρχιεπίσκοπος Νοβογροδίας. Συνέγραψε πολλὰ θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, ὧν τὰ μὲν φιλοσοφικὰ ἐτυπώθησαν, τὰ δὲ θεολογικὰ σώζονται χειρόγραφα ἐν Ῥωσσίᾳ. Συνέγραψε Λατινιστὶ ἄριστα, τὸ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπερ μετεγλωττίσθη παρὰ τοῦ σοφωτάτου Εὐγενίου, καὶ ἐτυπώθη μὲ τὰ παραλειπόμενα τοῦ Βρυενίου ἐν Λειψίᾳ Τ. Ρ. σελ. 183.

ΠΡΟΚΛΟΣ, Μαλλώτης, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἔγραψεν ὑπόμνημα τῶν σοφισμάτων τοῦ Διογένους, καὶ πρὸς Ἐπίκουρον.

ΠΡΟΚΛΟΣ, καὶ αὐτὸς Μαλλώτης, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἔγραψε περὶ Προνοίας βιβλία 2. καὶ κατὰ Ἐπικούρου βιβλία 4.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ἱστορικὸς, ὅστις ἐπερίγραψεν ἀκριβῶς τὴν τρομερὰν πανώλην τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβᾶσαν κατὰ τὸ 543 ἔτος· ἤρχισεν ἡ φοβερὰ αὕτη μάστιξ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστιανοῦ, καὶ διήρκεσε σχεδὸν πεντήκοντα χρόνους, καταλυμαίνουσα καὶ ἐξολοθρεύουσα διαφόρους ἐπαρχίας καὶ χώρας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς οἰκουμένης. Ἤκμασε δὲ ὁ Ἱστορικὸς οὗτος κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ αὐτοκράτορος.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης· ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἔζη τὸ 562. Μ. Χ. ἡ παράστασις τὴν ὁποίαν κάμνει εἰς τὴν ἀνέκδοτον ἱστορίαν του περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τὸν ἀποδεικνύει ὕποπτον, ὅτι ἐπροσποιεῖτο τὸν χριστιανισμὸν εἰς τὸ φαινόμενον· ὁ Φαυρίκιος ὅμως τὸν ὑπερασπίζεται. ὁ Ἀρχιστράτηγος Βελισσάριος τὸν εἶχε λάβει εἰς τὰς ἐκστρατείας του ὡς μυστικὸν γραφέα, τὰς ὁποίας καὶ περιέγραψεν· ὁ Ἰουστινιανὸς τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἐπίθετον ἔνδοξος. τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν τάξιν τῶν συμβού-

λων, μὲ τὸ ἀξίωμα πολιτάρχου· συνέγραψε δὲ ἀ. ὀκτὼ βιβλία ἱστορικὰ, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται περὶ τῶν Περσῶν καὶ περὶ τῶν Βανταλων καὶ Μαύρων τῆς Αφρικῆς καὶ περὶ τῶν Γότθων. 6'. κτίσματα βιβλία ς'. γ'. ἀνέκδοτα· αὐτὰ εἶναι μία ἱστορία μυστικὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖ τοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους εἶχε κάμει πρὸς τὸν Ιουστινιανὸν καὶ Βελισσάριον· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Δαβὶδ τὸ 1607. καὶ ἔτι ἐν Παρισίοις τὸ 1662, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΡΟΚΟ'ΠΙΟΣ Μοσχοπολίτης πεπαιδευμένος, πολύγλωττος. Συνέγραψε συνταγμάτιον περὶ τῶν πεπαιδευμένων Ελλήνων τοῦ καιροῦ του, ὅπερ ἐτυπώθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΠΡΟΚΟ'ΠΙΟΣ ἀπὸ τὴν Γάζαν τῆς Ιερουσαλήμ· ἔζη τὸ 527. Μ. Χ. σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς· ἦτο χριστιανός· τὰ συγγράμματά του συνίστανται ἀπὸ ἐκλογὰς καὶ ἑρμηνείας τῆς θείας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα πάντοτε φαίρονται μὲ τὰ συγγράμματα τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ἐξ ὧν τὰ περισσότερα ἐχάθησαν· τὰ σωζόμενα δὲ τούτου εἶναι, ἀ. ὑπόμνημα εἰς Ησαΐαν τὸν προφήτην· 6'. ἐπιστολαὶ ξε'· ἐξεδόθησαν Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Ιωάννου Μεωρσίου τὸ 1620 ἐν Λουγδόνῳ.

ΠΡΟΚΡΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Ερεχθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Κεφάλου υἱοῦ τοῦ Δηϊονέως· θέλων δὲ ὁ Κέφαλος νὰ τὴν δοκιμάσῃ ἐὰν ἦναι ἐγκρατὴς καὶ φρόνιμος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὢν ἀκόμη νεόνυμφος· μετὰ ἕνα χρόνον μὲ μεταβεβλημένον σχῆμα ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ τὴν καταπείσῃ νὰ συνευρεθῇ μετ' αὐτοῦ, προβάλλων εἰς αὐτὴν μίαν χρυσοῦφαντον στολήν, καὶ ἀφοῦ τὴν ἔπεισε φανερώθη καὶ τὴν κατηγόρησεν ὡς ἄτιμον, ἀλλ' ἐπείσθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της νὰ τὴν συγχωρήσῃ· ἐπειδὴ δὲ ἐξερχόμενος πολλάκις εἰς τὸ κυνήγιον ὁ σύζυγός της, τὴν ἔβαλεν εἰς ὑποψίας, αὕτη ἔκραξεν ἕνα κυνηγὸν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί κάμνει ὁ Κέφαλος τόσον συχνὰ εἰς τὰ δάση, αὐτὸς δὲ τὴν εἶπεν, ὅτι στέκει ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ, καὶ φωνάζει, ὦ Νεφέλη, πρόφθασον· αὕτη δὲ τότε ὑπολαβοῦσα τὸ ὄνομα τῆς Νεφέλης ὡς κύριον ὄνομα γυναικὸς ὑπῆγεν καὶ ἐκρίβη εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν, ὁ δὲ Κέφαλος ἐνῷ ἀναφωνοῦσε κατὰ τὴν συνήθειάν του, αὕτη πάραυτα ἐξῆλθε τρέχουσα πρὸς αὐτὸν, ὁ δὲ διαταραχθεὶς ἀνελπίστως ἔῤῥιψε τὸ ἀκόντιόν του καὶ τὴν ἐθανάτωσε.

ΠΡΟ'ΜΗΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Αθηνῶν, ὁκτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ. Πκυσ.

ΠΡΟ'ΝΟΟΣ, υἱὸς τοῦ φηγέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αγήνορος ἐκ Ψωφίδος, ὅς τις φονεύσας τὸν Αλκμαίονα ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων του· Απολδρ.

ΠΡΟΞΑΓΟΡΑΣ ὁ Κῶος, κατήγετο ἀπὸ τοὺς Ασκληπιάδας, ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ἀνατομίαν· οὗτος ἐγνώρισε τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, καὶ ἐθεώρει τὸν ἐγκέφαλον ὡς μίαν παράτασιν τοῦ ῥαχοκοκκάλου.

ΠΡΟΞΕΝΙ'ΔΑΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ἀπόρων πολιτῶν ἐπικαλούμενος Κωμπασεὺς. Αρις·

ΠΡΟ'ΞΕΝΟΣ Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἑλλήνων στρατηγῶν κατὰ τοῦ Αρταξέρξου ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους Ξενοφ.

ΠΡΟΠΕΡΤΙΟΣ, Σίστος Αυρήλιος, ἔνδοξος ποιητὴς, ὅστις μετέφερεν εἰς τὴν Λατινικὴν ποιητικὴν ὅλην τὴν ἐνέργειαν, τὴν ὕψωσιν, τὴν γλυκύτητα τῶν ἑλληνικῶν ποιημάτων· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ουμβρίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 19 Μ. Χ· ἀφῆκε 4. ἐρωτικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐσύνθεσε διὰ μίαν γυναῖκα ὀνόματι Καζίαν.

ΠΡΟ'ΣΠΕΡΟΣ Αλπῖνος Ιταλὸς τὸ γένος. ἐξέδωκε δὲ ἄριστον σύγγραμμα, περὶ Προγνώσεως Ζωῆς καὶ Θανάτου ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ εὑρίσκονται συλλεγμένα καὶ συντεταγμένα ὅλα τὰ προγνωστικὰ τοῦ Ιπποκράτους καὶ Γαληνοῦ ὑπομνήματα. Διατρίψας οὗτος ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τοῦ πρέσβεως τῆς τῶν Ενετιῶν ἀριστοκρατείας, παρετήρησεν ἀκριβῶς οὐ μόνον τὰ ἐκεῖσε φυτὰ καὶ φάρμακα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνδημικὰ πάθη, τὸν τρόπον τῆς θεραπείας, τὴν διαίτην καὶ κράσιν τῶν ἐγχωρίων κτλ. Εκεῖ συνέγραψε τὴν περίφημον πραγματείαν περὶ Αἰγυπτίων ἰατρικῆς. Οὗτος δοξάζει ὅτι τὰ ὀφθαλμικὰ πάθη τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιπολάζοντα, προέρχονται ἐκ τῶν μεσημβρινῶν καὶ θερμῶν ἀνέμων, οἵτινες ἀπαίροντες τὴν ψάμμον καὶ τὸν κονιορτὸν προσβάλλουσιν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων.

ΠΡΟ'ΣΠΕΡΟΣ, Τίρων Γάλλος, ποιητὴς, ῥήτωρ, καὶ μυστικὸς γραμματεὺς τοῦ Λέοντος Πάπα Ῥώμης· συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· ἔζη τὸ 450. μ. Χ.

ΠΡΟΥΔΕ'ΝΤΙΟΣ, Ισπανὸς, περίφημος συνήγορος εἰς τὴν Ῥώμην, ἔπειτα στρατιώτης καὶ ποιητὴς· συνέγραψε ποιητικά· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Πάρμον τὸ 1788· οὗτος ἔζη τὸ 370. μ. Χ.

ΠΡΟΥΣΙ'ΑΣ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλέως τῆς Βιθυνίας περὶ τὰ 232. π. Χ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ Β', πολεμήσας μετὰ τῶν Ροδίων κατὰ τῶν Βυζαντίων Πολύβ.

ΠΡΟΥΣΙ'ΑΣ, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας· ὁ Αννίβας ὑπῆγεν εἰς τὸ βασιλειόν του διὰ νὰ προφθλαχθῇ· ὁ δὲ Προυσίας ἤθελε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων ἀπανθρώπως.

ὁ δὲ Αννίβας τότε ἐφαρμακώθη· οἱ ὑπήκοοι τοῦ Προυσία τὸν ἐμίσησαν διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του καὶ ἀποσατήσαντες τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν Νικομήδειαν, πλησίον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διός, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆγε νὰ προφυλαχθῇ τὸ 148 Π. Χ.

ΠΡΟΧΟΡΟΣ, εἷς τῶν 7 διακόνων· ἔζη τὸ 70 Μ. Χ, θέλουσιν ὅτι ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὴν Αντιόχειαν· εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι τὴν βιογραφίαν Ιωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ὅστις καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν, ἥτις ἐξεδόθη Ελληνολατινιστὶ ἐν τοῖς ὀρθοδοξογράφοις καὶ εἰς τὴν τῶν πατέρων μεγάλην βιβλιοθήκην.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων. Ομ. Ιλ. 2) υἱὸς Εὐρυφῶντος καὶ ἔγκονος τοῦ Προκλέους βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΠΡΩΒΟΣ, Αὐρήλιος Βαλέριος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τὴν Σλαβωνίαν, ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα· ὁ πατὴρ του ἦτο κηπουρός· ἐμβὰς δὲ εἰς τὸ στρατιωτικὸν, ἔγινε χιλίαρχος, καὶ προχωρούσης τῆς ἡλικίας ἐπέδιδεν ἀναλόγως εἰς τὴν ἀξιότητα καὶ ὑπόληψιν, καὶ οὕτως ἔφθασεν εἰς τὸν θρόνον ἐκηρύχθη δὲ ἀπὸ τὴν Γερουσίαν καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν· ἔπειτα ἐκινήθη κατὰ τῶν Γάλλων, καὶ Γότθων καὶ Βανδάλων, καὶ ἄλλων ἐθνῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς ἐφόνευσε τετρακοσίας χιλιάδας ἐχθρῶν· ἐντεῦθεν διέβη εἰς τὴν Ιλυρίαν κατὰ τῶν Σαρμάτων, καὶ ἀνέκτισεν ὅλους τοὺς τόπους, τοὺς ὁποίους εἶχε κυριευμένους· τέλος πάντων ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Περσῶν, ἐφονεύθη παρὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν εἰς μίαν πόλιν τῆς Ιλλυρίας τὸ 283 π. Χ. εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων,

ΠΡΩΒΟΣ Μάρκος Βαλέριος, ἔνδοξος γραμματικὸς τοῦ Β΄. αἰῶνος· ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν κρυφίων γραμμάτων τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἕτερον περὶ διδασκαλίας γραμμάτων.

ΠΡΩΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Γαλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου, κατά τινας λέγεται, ὅτι ἐσυστήθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Απολδρ.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ, εἷς τῶν περιφήμων σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ νομοθέτης τῶν Γουρίων εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐκατηγορήθη διὰ ἀθεϊσμὸν, καὶ τέλος ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Αττικὴν· ἔζη τὸ 400. π. Χ.

ΠΡΩΤΕΑΣ, υἱὸς τῆς Λανίκης, ἢ Ελανίκης, σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ περιβόητος οἰνοπότης. Αἴλ.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ιφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας, ἐστάθη ἡγεμὼν τῶν φυλάκων Πιρασίων καὶ Αὐτρώων κατὰ τῆς Τρωάδος, ὡς μνηστὴρ καὶ αὐτὸς τῆς Ελένης· ἀλλὰ μόλις ἐπάτησε τὴν ξηρὰν

καὶ εὐθὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Εκτορα· τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὴν Χερσόνησον ἀπέναντι τῆς Τρωάδος· ἡ σύζυγός του ἦτον ἡ Λαοδάμεια, καὶ μαθοῦσα τοῦτο ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ἀπὸ τὴν λύπην της.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ, περίφημος ζωγράφος, Ῥόδιος, σύγχρονος τοῦ Απελλοῦς καὶ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου· ὡς ἔξοχον ἔργον τούτου τοῦ τεχνήτου ἀναφέρεται πρὸ πάντων ἡ εἰκὼν τοῦ Ιαλύσου τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν Ῥόδον, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνησχολήθη ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, καὶ ὅτι χάρις αὐτῆς τῆς εἰκόνος ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς δὲν ἠφάνισε τὴν Ῥόδον, ὅτε τὴν ἐπολιόρκησε Παυσ.

ΠΤΟΙΟΔΩΡΟΣ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ, ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς Ισθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Αρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἢ κατά τινας υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Αρσινόης, συνοδεύσας τὸν Μέγαν Αλέξανδρον εἰς τὴν κατὰ τῆς Περσίας ἐκστρατείαν ὡς σωματοφύλαξ, καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ἀπ' ὅλον τὸ στράτευμα· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ νέον Αἰγυπτιακὸν βασίλειον τὸ 323 π. Χ, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἕως τὸ 30. π. Χ. οὗτος ἀναφέρεται ὡς πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Αλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς σοφοὺς, ὅσοι εἶχον ἐκεῖ καταφύγει· ἡ βασιλεία του διήρκεσεν ἕως τὸ 284. π. Χ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγησάρχου, ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράφας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Αθηναίῳ Φαβ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ δεύτερος ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρωτέρου Πτολεμαίου, ἐκ τῆς Βερενίκης· βασιλεύσας ἀπὸ τὸ 284. ἕως τὸ 246. π. Χ, μὲ ἄκραν εἰρήνην, ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ τὸ ἐμπόριον· ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἡ Αἴγυπτος ἦτο μία τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν ἀδελφήν του Αρσινόην, ἀποβαλὼν τὴν πρωτέραν του σύζυγον καὶ θυγατέραν τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου· ηὔξησε μεγάλως τὴν βιβλιοθήκην τῆς Αλεξανδρείας, ἀγοράζων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ελλάδος ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας ἐσύστησε καὶ μίαν ἀξιόλογον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· ἀπέθανε τὸ 63. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ τρίτος, Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Αρσινόης, βασιλεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 246 ἕως τὸ 221. π. Χ. οὗτος ηὔξησε τὸ βασίλειον τῆς Αλεξανδρείας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν περίφημον βιβλιοθή-

κην. προσκαλέσας καὶ τὸν Γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φύλακα αὐτῆς.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ δ.' ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἤρχισε μὲ τὰς μεγαλητέρας τυραννικὰς καὶ ἀπανθρώπους καταχρήσεις· ἐφόνευσε τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην. ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὸ 220. ἕως τὸ 203 Π. Χ. ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων, ὀνομάσθη δὲ Φιλοπάτωρ φιλοφρονητικῶς, φονεύσας, ὡς λέγεται καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ πέμπτος, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανής, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτωρος· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 14· ἔτος τῆς ἡλικίας του, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέραν τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας· οἱ ὑπήκοοί του μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένωσι τὰς ἀπανθρώπους πράξεις του ἀπεφάτησαν καὶ τὸν ἐβίασαν νὰ διορίσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀρχηγὸν τὸν Πολυκράτην, ἄνδρα συνετὸν καὶ πολιτικόν· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 28 χρόνων, βασιλεύσας ἀπὸ τὸ 203, ἕως τὸ 181. π. Χ. ἀφῆκε δύω ἀνηλίκους υἱοὺς τὸν Πτολεμαῖον Φιλομήτορα καὶ τὸν Φύσκωνα.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων καλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 145. καὶ διήρκεσεν ἕως τὸ 117. ζήσας ἀπανθρώπως καὶ τυραννικῶς· ἐφόνευσε τὸν ἰδιόν του υἱὸν Μεμφίτην, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 67· χρόνων.

ΠΤΟΛΕΜΑΪΟΣ ὁ ὄγδοος, Λάθυρος ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον 11. χρόνους· αὕτη ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου καὶ ἔμεινεν ὁ Πτολεμαῖος εἰς τὸν θρόνον.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ἔννατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐπικαλούμενος Ἀλέξανδρος.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ἀλέξανδρος ὁ δεύτερος, καὶ δέκατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ἀλέξανδρος τρίτος καὶ ἑνδέκατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Διόνυσος ἐπικαλούμενος, υἱὸς νόθος τοῦ Πτολεμαίου Λαθύρου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 54. Π. Χ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἠγόρασε μὲ 6000. τάλαντα· ἐβασίλευσεν ἀπανθρώπως καὶ τυραννικῶς, φονεύσας καὶ τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερενίκην· μετὰ θάνατον ἀφῆκε δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Κεραυνὸς, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Λάγου Πτολεμαίου, καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου· οὗτος διὰ συνεργείας τῆς μητρειάς του ὑστερήθη

τοῦ δικαιώματος τοῦ πατρικοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θράκης Λυσίμαχον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φονεύσας τὸν εὐεργέτην του ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας τὸ 281· Π· Χ. ὅπου ἐβασίλευσεν ἕνα χρόνον, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γάλλων· Πολύβ.

ΠΤΟΛΕΜΑΪΟΣ Ἀλεξανδρινὸς ὁ Χῆννος τὸ ἐπώνυμον, γραμματικὸς, εἶχε πατέρα τὸν Ἡφαιστίωνα· ἔζη ὑπό τινων νεοτέρων, διὰ τὰ δυσπόφευκτα αὐτοῦ πταίσματα· διότι οὗτος ἔπρεπε νὰ ἀποδλέψωσι τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ἐκεῖνος ἔζη, καὶ ὄχι τῶν ἑαυτῶν αἰῶνα· τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀ. Γεωγραφικῆς διηγήσεως βιβλία 7. β'. μεγάλη σύνταξις τῆς ἀστρονομίας βιβλία 13. γ'· Τετράβιβλος σύνταξις μαθηματικῆς· δ'. καρπὸς ἀστρονομικῶν ὁ. ξιωμάτων. ε. κανὼν βασιλέων ς'. φάσις ἀπλανῶν ἀστέρων· ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐράσμου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1533. ἐν Ἀμστελοδάμῳ καὶ Φρακνφὸρτ τὸ 1605. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Κυθήριος, ποιητὴς, ἔγραψε περὶ ψηλακάνθης ἐπικῶς, καὶ ἀποδεικνύει τὴν θαυμασὴν φυσικὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ βοτάνου.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Γραμματικὸς, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἐπιθέτης· ἔγραψε περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ πατὴρ Ἀριστο-

νίκου τοῦ γραμματικοῦ, ἔγραψε περὶ μουσῶν καὶ Νηρηΐδων, καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἱστορίαν.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Ασκαλωνίτης, ἔγραψε προσῳδίαν Ομηρικὴν περὶ Ελληνισμοῦ βιβλ. 15. περὶ μέτρων, περὶ τῆς ἐν Οδυσσείᾳ Αριστάρχου διορθώσεως, περὶ διαφορᾶς λέξεων, καὶ ἕτερα γραμματικά.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, Αλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, ὁ ἐπονομασθεὶς Πινδαρίων, υἱὸς τοῦ Ορσάνδρου, καὶ μαθητὴς τοῦ Αριστάρχου. ἔγραψεν Ομηρικῶν ὑποδειγμάτων βιβλία 6. περὶ τοῦ Ομηρικοῦ χαρακτῆρος, περὶ Αστεροπαίου τοῦ παρ' Ομήρῳ μνημονευσμένου, περὶ τοῦ παρ' Ομήρῳ Οὔτιδος, καὶ ἕτερα.

ΠΤΟΛΙΠΟΡΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Οδυσσέως, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφήν. Παυσ.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κύπρου. πατὴρ τῆς Μεθάρμης γυναικὸς τοῦ Κινύρα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐρασθεὶς ποτὲ ἑνὸς ὡραίου ἀγάλματος τῆς Αφροδίτης ἔλαβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν κοίτην του. Απολοδ.

ΠΥΘΑΓΓΕΛΟΣ. τραγικὸς ποιητὴς ἐν Αθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους. Βατ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ἀγαλματοποιὸς, Ελλην Σάμιος, πρότερον Ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλινίῳ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ἐπίσημος Μιλήσιος, Ηροδ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, περίφημος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς, Ιταλὸς, ἐκ πόλεως Ρηγίου, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα εἰς τοὺς Δελφοὺς τοῦ Παγκρατιαστοῦ. Παυσ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς Μνησάρχου τοῦ ἐμπόρου, περίφημος φιλόσοφος, Σάμιος, ἐγεννήθη τῷ 564 ἔτει. Π. Χ. μαθητεύσας ὑπὸ τὸν Φαιρεκίδην καὶ Ερμοδάμαντα ἀπεδήμησεν εἰς Φοινίκην καὶ Αἴγυπτον, διὰ νὰ μυηθῇ παρὰ τῶν ἐκεῖ Ιερέων τὰ τῆς φιλοσοφίας μυστήρια, ἀκολούθως ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Περσίαν ὑπὸ Καμβύσου κατακτητοῦ τῆς Αἰγύπτου, ἐξαγορασθεὶς δὲ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Κροτωνιατῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Πατρίδα του, καὶ ἰδὼν ταύτην τυραννουμένην ἀπὸ τὸν Πολυκράτην, ἐσύστησεν εἰς τὴν Κρότωνα σχολεῖον ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν, ἔπειτα ἐταξείδευσεν εἰς διαφόρους τόπους, καὶ συνανεστράφη μὲ διαφόρους πεπαιδευμένους· ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σάμον, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐκεῖσε τυραννίαν ὑπῆγε νὰ διδάξῃ εἰς ἄλλας πόλεις· αὐτὸς πρῶτος ἐκ τῶν παλαιῶν ἰδὼν ὅτι ὁ τίτλος Σοφὸς ὁ διδόμενος συνήθως εἰς τοὺς ἐπιστήμονας ἦτον γεμάτος ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, εὐχαριστήθη νὰ ὀνομάζεται φιλόσοφος· ἦτον τόσον εὔγλωττος ὥστε κατέπεισε μὲ τὰς παρακινήσεις του τοὺς κατοίκους τῆς Κροτώνης πόλεως, ὁθισμένους εἰς τὰς ἀσωτείας νὰ παραιτήσωσι τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰ συμπόσια καὶ νὰ ζῶσιν ἐναρέτως· ἔδοσε κανόνας τῆς Αριθμητικῆς, Γεωμετρίας, καὶ τῆς μουσικῆς, ὡς ἐπιστήμας ἀναγκαίας νὰ καθαρίζωσι τὸν νοῦν τῶν νέων· ἔδειξε τὴν χρῆσιν τῶν ζυγίων καὶ τῶν μέτρων· οὗτος πρῶτος ὠνόμασε τὸ πᾶν Κόσμον, ἐδόξαζεν ἕναν Θεὸν, ποιητὴν, καὶ δημιουργὸν πάντων τῶν ὄντων. Οὗτος ἀπηγόρευε τὴν κρεοφαγίαν, στοχαζόμενος τὴν ἐκ φυτῶν τροφὴν ἐπωφελεστέραν· ἐσοχάζετο τὰς ἀφροδισίους ἡδονὰς ἐναντίας εἰς τὴν τοῦ σώματος δύναμιν· ὅθεν καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος πότε ἔπρεπε νὰ πλησιάζῃ γυναικὶ, ἀπεκρίθη, ὅτε βούλει γενέσθαι σαυτοῦ ἀσθενέστερος· λέγεται ὅτι εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του ἐπλανᾶτο ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν· ἀπέθανε τὸ 90. ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὁ Πυθαγόρας ἔλεγε συχνάκις ὅτι πρέπει νὰ ἀνθίσταταί τις εἰς πέντε τινὰ, εἰς τὰς ἀσθενείας τοῦ σώματος, εἰς τὴν ἀμάθειαν τοῦ πνεύματος, εἰς τὰ πάθη τῆς καρδίας, εἰς τὰς διαφθορὰς μιᾶς πόλεως, καὶ εἰς τὴν δυσγονίαν μιᾶς οἰκογενείας· βλέπων μίαν ἡμέραν ἕνα μαθητήν του πολλὰ προσεκτικὸν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ σώματός του, ἐπιθυμοῦντα νὰ γένῃ παχύτερος, αὐτὸς, εἶπε, ἀφίνει νὰ κατασκευασθῇ εἰς αὐτὸν μία φυλακὴ πλέον ἐυχλητική· ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Πυθαγόρου ἐπήγασαν πεντακόσιοι μαθηταὶ ἄνδρες ἐπιστήμονες καὶ ἄριστοι νομοθέται, οἵτινες διέδοσαν εἰς τὴν Ελλάδα καὶ Ιταλίαν τὰ νάματα τῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἐστερέωσαν τὴν εὐνομίαν εἰς πολλὰς πόλεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μόνον ἀ. τὰ χρυσὰ ἔπη ἐκδοθέντα εἰς τὸ τέλος τῆς γραμματικῆς τοῦ Λασκάρεως. β΄, ἱερὰ ἀποφθέγματα γ΄. ἐπιστολαὶ τρεῖς, πρώτη πρὸς Ἀναξιμένην, ἡ δευτέρα πρὸς Ιέρωνα βασιλέα τῶν Συρακουσῶν, καὶ τρίτη πρὸς τὸν ἴδιον υἱόν του Τήλαυγον. ἐκδόθη ὑπὸ Ορελλίου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελληνικῶν ἐπιστολῶν· Τὰ φιλοσοφικὰ δόγματα τοῦ θεσπεσίου τούτου ἀνδρὸς ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῶν συμβόλων καὶ μυστηρίων· τὰ συγγράμματά του ἐξέλειπον, διότι καὶ οἱ νεώτεροι δὲν ἠδυνήθησαν ἔτι νὰ τὰ γνωρίσωτι κατὰ βάθος.

ΠΥΘΕΓΜΟΣ, Φωκαεὺς, ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ασίᾳ Ελλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ηρόδοτ.

ΠΥΘΗΝ, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Αθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Ηρόδ.

ΗΥΘΙΑΣ, Αθηναῖος, ῥήτωρ υἱὸς τοῦ Μυλώθρου· οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ τὸ χρέος, ἦλθεν εἰς τὴν

Μακεδονίαν, καὶ ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του· ἔγραψε δημηγορικοὺς καὶ δικανικοὺς λόγους, καὶ ἄλλα, ἀλλὰ δὲν τάττεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ρητόρων.

ΠΥΘΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος Αἰγινήτης παγκρατιαστής, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΠΥΘΙΑΣ, περίφημος Γεωγράφος, ἐκ Μασσαλίας, ἔζη τὸ 300. Π. Χ. ὁ ἐφαρμώσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὰς περιγραφὰς· οὗτος ἔκαμε μεγάλας περιηγήσεις εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης περιπλεύσας μέγα μέρος τῆς νήσου Βρετανίας, καὶ ἄλλα τινά.

ΠΥΘΟΓΕΝΗΣ, Σικελὸς, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου βασιλέως τῆς Ζάγκλης. Ηρόδ.

ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ.

ΜΥΘΟΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ισολόχου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλεχθεὶς πολλάκις ἀρχῶν καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων· μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ.

ΠΥΘΟΚΛΕΙΔΗΣ, Ἕλλην σοφιστὴς ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν. Πλάτ.

ΠΥΘΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δὲ ἑνώθη μὲ τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Δημ.

ΠΥΘΟΚΛΗΣ Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου, Πλάτ.

ΠΥΘΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ σωματοφύλαξ του, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολεμήσας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Περδίκκα μετὰ τοῦ ὁποίου συνεκράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ Πτολεμαίου· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Αἰλ.

ΠΥΘΩΝ, ῥήτωρ περίφημος, ἐσάλη ἀπὸ τὸν Φίλιππον εἰς τὰς Θήβας διὰ νὰ καταπείσῃ τοὺς Θηβαίους νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγλωττία ὑπερέβαινεν ὅλους τοὺς ῥήτορας, κατέπεισε τοὺς Θηβαίους εἰς τὴν φιλελευθερίαν καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ὁ Πύθων νὰ κατορθώσῃ τοὺς σκοπούς του.

ΠΥΛΑΔΗΣ ἀπὸ τὴν Κιλικίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας, ἐκ χωρίου Μισθαρνοῦ, ἔγραψε περὶ τοῦ χοροῦ τῶν Ἰταλῶν, τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ἐφευρετής, καὶ περὶ τοῦ χοροῦ τοῦ καλουμένου κωμικοῦ, καὶ τραγικοῦ, καὶ σατυρικοῦ· τὰ γένη τῶν χορῶν εἶναι τὰ ἀκόλουθα· τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, γυμνοπαιδικὸς, ὑποχρηματικὸς, πυρρίχιος, ἐμμέλειος, κόρδαξ, σικιννὸς· κατὰ δὲ τὸν Ἀθήναιον οἱ τῆς κυνικῆς ποιήσεως χοροὶ εἶναι

τρεῖς, τραγικὸς, κωμικὸς, καὶ σατυρικὸς· ὁμοίως δὲ καὶ τρεῖς τῆς Λυρικῆς ποιήσεως· Πυρρίχιος ὅστις φαίνεται νὰ ἦναι καὶ πολεμικὸς, ἐπειδὴ τὸν χορεύουσι μὲ ὅπλα οἱ νέοι καὶ μὲ ταχύτητα, καθὼς καὶ τὸν Σατυρικὸν· καλεῖται δὲ ὁ Σατυρικὸς καὶ Σικιννὸς ἀπὸ Σικίννου τοῦ Κρητὸς, φαίνεται δὲ καὶ εἰς τοὺς δύω τὸ βαρὺ καὶ σεμνὸν ὕφος. ὁ δὲ Ἀριστοξένης ἀναφέρει ὅτι ὁ Πυρρίχιος ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Δάκωνος.

ΠΥΔΑΙΜΕΝΗΣ, βασιλεὺς τῶν Παμφλαγόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

ΠΥΔΑΡΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πιερίας, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Ισμονα. Ἀπολδ.

ΠΥΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Κτίσωνος, καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Πελίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πανδίων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς· φονεύσας δὲ τὸν Βίαντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός του, ἀφῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Πανδίονα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν μὲ μίαν ἀποικίαν, κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Πύλον· Ἀπολδρ.

ΠΥΡΙΔΑΜΠΗΣ, Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὸ ἔξοχόν του κάλλος, θεῖος τοῦ Χαρμήδου, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖταί του ἔπεμψαν πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν. Αριστ.

ΠΥΡΓΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, υἱὸς τοῦ Αχιλλέως καὶ τῆς Δηιδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους οὗτος κατεδιώκετο ἀπὸ τοὺς ἀποσάτας ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας, ἀφοῦ ἐφονεύθη ὁ πατήρ του· τινὲς δὲ τῶν οἰκείων τὸν διέσωσαν εἰς τὸν Γλαυκίαν βασιλέα τῶν Ιλλυριῶν, ὅστις τὸν ἀνέτρεφε βασιλικῶς μετὰ τῶν παίδων του, καὶ φθάσας εἰς τὸν δωδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του τὸν ἀπεκατέστησεν εἰς τὸ βασίλειόν του· ζητήσας δὲ ὁ Αλέξανδρος ὁ Σεβῆρος τὴν συμμαχίαν κατὰ τοῦ Δημητρίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐπέτυχε τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ὁ Δημήτριος διέφθειρε τὴν Ηπειρον, καὶ ὁ Πύρρος ἐκδικεῖτο τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἐκέρδισε καὶ μίαν νίκην λαμπράν. μετὰ δὲ ταῦτα προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Τερατίγων εἰς τὴν Ιταλίαν κατὰ τῶν Ρωμαίων, καὶ συγκροτήσας πόλεμον πρὸς Λεβῖνον, ὕπατον τῶν Ρωμαίων εἰς τὴν Ηράκλειαν, ἐκέρδησε τὴν νίκην· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγινεν ἡ σφαγὴ ἀναμεταξύ των, ἔξειλεν εἰς τὴν Ρώμην τὸν φιλόσοφον Κινέαν ζητῶν τὴν εἰρήνην, πλὴν ἔλαβεν ἀπόκρισιν ὅτι, ἐὰν θέλῃ ὁ Πύρρος νὰ ἦναι φίλος μὲ τοὺς Ρωμαίους ἂς ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν Ιταλίαν. ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Καρχηδόνων· ἀλλὰ ποτὲ μὲν κατὰ μέρος νικῶν, ποτὲ δὲ νικώμενος ἐδυσαρεσκήθη, ὅθεν ὀργισθεὶς ἀπὸ φιλοδοξίαν

ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόνησον πολιορκῶν τὴν Σπάρτην, ἔπειτα ὁρμήσας πρὸς τὸ Ἄργος, καὶ ἀλλάξας τὸ βασιλικὸν σχῆμα ἐπολέμει ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης, ὅπου ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν κεραμίδα ῥιφθεῖσαν ἀπὸ τοῦ δώματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του παράτινος γυναικός.

ΠΥΡΓΩΝ, περίφημος φιλόσοφος Ἕλλην, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἠλιδα τῆς Πελοποννήσου, ἦτον ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν σκεπτικῶν καὶ Πυῤῥονικῶν, ζητῶν μίαν ἀρχὴν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἕνα κριτήριον τῆς ἀληθείας, καὶ μὴ εὑρίσκων αὐτὸ μήτε εἰς τὸν δογματισμὸν τοῦ Δημοκρίτου, ὅστις μόνον τὴν ὕπαρξιν τῶν ἀτόμων ἐπίστευε, μόνον κριτούμενον τῆς σκεπτικῆς, ἢ ὅτι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν συνίσταται εἰς τὴν ἀποχὴν κάθε κρίσεως, εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἀταραξίαν, ἀπάθειαν, ἢ ἀδιαφορίαν τῆς ψυχῆς. ὁ Πύῤῥων ἐδίδασκε δέκα τρόπους, ὀνομαζομένους τρόπους ἐποχῆς. ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ηὐξήνθη μετὰ ταῦτα μέχρι τῶν 15· τὸ νέον τοῦτο σύστημα ὀνομάσθη σκεπτισμὸς ἐκ τοῦ σκέπτεσθαι, ἢ Πυῤῥωνισμὸς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιγοῦ τῆς αἱρέσεως ταύτης· ἐφρόνει ὅτι μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία διαφορά. ὅθεν καὶ ἐρωτηθεὶς διατὶ δὲν ἀποθνήσκει ἀπεκρίθη, διότι δὲν ὑπάρχει κἀμμία διαφορά. ἔζη περὶ τὰ 300. Π. Χ.

ΠΥΡΓΩΝ υἱὸς τοῦ Πλειστάρχου Τρωαδίτης, φιλόσοφος, ἔζη ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος· οὗτος πρώτερον ἦτο ζωγράφος, ὕστερον δὲ ἐδόθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Βρύσωνος.

ΠΥΡΓΩΝ Φλιάσιος, υἱὸς τοῦ Τιμάρχου, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Τίμωνος τοῦ φιλοσόφου.

ΠΩΑΙΩΝ ὁ Απίνιος, ἐχρημάτισε Τραλιανὸς σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος· ἔζη ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐδέχθη τὸ σχολεῖον τοῦ Τιμαγένους· ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Φιλοχώρου Ἀτθίδος, ἀπομνημονεύματα Μουσωνίου τοῦ φ.λοσόφου, ἐπιτομὴν τῶν Διοφάνους Γεωργικῶν βιβλία 2· πρὸς Ἀριστοτέλην περὶ ζώων βιβλία 10. περὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ῥώμης Καίσαρος καὶ Πομπηΐου.

ΠΩΛΙΩΝ, γραμματικὸς. συνέγραψε περὶ ἁμαρτανόντων, τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διεσώθη.

ΠΩΔΟΣ, Ακραγαντῖνος, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἀρχαῖος, ἐχρημάτησε διδάσκαλος τοῦ Λικυμνίου, ἔγραψε τὴν γενεαλογίαν τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τρωάδος ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι εἶναι σύγγραμμα τοῦ Ακάστου· ἔγραψε καὶ κατάλογον περὶ νέων λέξεων.

ΠΩΛΤΡΕΟΣ, τὸ γένος Γάλλος ἄριστος περιηγητὴς· περιῆλθε ἅπασαν τὴν Συρίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ, περὶ τῶν ὁποίων ἔγραψεν ἀκριβῶς. Ἦνθει περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΠΩΡΟΣ, βασιλεὺς τῶν Ινδῶν ἐν Ασίᾳ πέρα τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πολεμήσας ὁ μέγας Αλέξανδρος καὶ νικήσας αὐτὸν τὸν ἐφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του σχηματήσας μετ' αὐτοῦ στενὴν συμμαχίαν. Λουκ.

P

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ, ἀδελφὸς τοῦ πρώτου Μήνωος βασιλέως τῆς Κρήτης· οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ Κρήτης ἦλθεν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, βασιλεύσας αὐτόθι μὲ πραότητα καὶ δικαιοσύνην· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αλκμήνην μητέρα τοῦ Ηρακλέους.

ΡΑΕΤΑΝΑ Μαρία ἐκ Μεδιολάνων, γυνὴ περιβόητος ἐν σπουδῇ καὶ μαθήσει τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, Ιταλικῆς, Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς διαλέκτων, ἔμπειρος καὶ τῇ Μαθηματικῇ, οὐδενὸς δευτέρα, τόσον, ὥστε καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτισε τῆς Μαθηματικῆς ἐν τῇ Ακαδημίᾳ τῆς Βονωνίας. Συνέγραψε καὶ πολλὰ βιβλία Μαθηματικῆς. Ορα περὶ αὐτῆς τὸν Ματζουκέλλην. Τ. Α΄. μέρ. ά. σελ. 198.

ΡΑΖΗΣ, Πέρσης τὸ γένος, ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Βαβυλῶνος κατὰ τὸν ἔνατον αἰῶνα, διὰ τὴν μεγάλην του πολυμάθειαν ἐπονομάσθη ὁ Γαλινὸς τῶν Αράβων· συνέγραψεν ἀκριβέστατα περὶ φλογῶν καὶ περὶ ἐξανθημάτων· τοῦτο τὸ σύγγραμμα μετεφράσθη ἐκ τῆς ἀραβικῆς εἰς τὴν Λατινικήν· συνέγραψε καὶ περὶ λοιμικῆς ἀσθενείας· ἀπὸ τὴν μεγάλην φήμην τὴν ὁποίαν εἶχε, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Ισπανίαν ὁ Αμασὸρ, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 932· εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων.

ΡΑΘΙΝΗΣ, Πέρσης στρατιγὸς τοῦ Φαρναβάζου ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ. Ξενοφ.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ δε-Σεβοῦνδε, διδάσκαλος τῆς ἰατρικῆς, Ισπανὸς τὸ Γένος συνέταξε βιβλίον περὶ φυσικῆς Θεολογίας, τὸ ὁποῖον κοινῶς καλοῦσι, θησαυρὸν τῶν θείων διανοήσεων. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ Λοῦλλος, ὁ ἐπωνομασθεὶς πεφωτισμένος, Ισπανὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βαλκαλόνην ἢ κατ'

ἄλλους εἰς τὴν νῆσον Μαγιόρκαν τὸ 1236. συνέγραψε περὶ πανακείας καὶ φιλοσοφικῆς πέτρας· ἦτο δεινὸς περὶ τὴν διαλεκτικήν, περὶ ἧς καὶ συνέταξε νέαν μέθοδον. οὗτος ἀπέθανε λιθοβοληθεὶς εἰς τὴν Ἀφρικήν, ὅπου ἀπῆλθε νὰ κηρύξῃ τὸν χριστιανισμόν.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ Μαρτῖνος ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Δομενικανῶν· ἐχρημάτισε τῷ 13ῳ αἰῶνι. συνέγραψε βιβλίον Παραξιφὶς τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη ἐν Λειψίᾳ τὸ 1686 μὲ ὑποσημειώσεις Ἰωσὴφ Βοϊσίνου, καὶ τοῦ Μαυσάκου.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ Κόμης τῆς Τολώσης, Πόλεως τῆς Ἱσπανίας, ἐστάθη εἷς τῶν ἀξιωτέρων πολιτικῶν πριγγίπων, ὅσοι ἐβασίλευσαν τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα· οὗτος βλέπων τοὺς ὑπηκόους του ὅτι κατετρέχοντο ἀπὸ τοὺς καλογήρους τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου, τὸ 1207. ἐφόνευσε τὸν Πέτρον ἀπὸ τὸ Καστέλ-νουόβο, ὅστις ἦτο πρῶτος τούτου τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου, ὁ δὲ πάπας, καὶ ἐδίωξε τὸν Ραϊμόνδον, ἐδήμευσε ὅλα του τὰ κτήματα τὸ 1213. ὁ Ραϊμόνδος ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς πρέσβεως, ὅστις διὰ προσταγῆς τοῦ πάπα τὸν ἔσυρεν ἔμπροσθεν ἀπὸ τὴν μητρόπολιν τῆς Τολώσης γυμνὸν μὲ ἕνα σχοινίον εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ ἕνα πλῆθος καλογήρων τὸν ἐκτυποῦσαν μὲ βέργας καὶ τὸν ἐθανάτωσαν.

ΡΑΙΝΑΛ Γουλιέλμος, εἷς τῶν πλέον λογίων ἱστορικῶν Γάλλων τοῦ 18. αἰῶνος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πραγματείας τῶν Ἰνδῶν, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1796, εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν.

ΡΑΚΙΜΕΡΟΣ πρίγγιψ τῶν Βανδάλων, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν πλέον ἀνδρίων καὶ τολμηρῶν μεταξὺ ἐκείνου τοῦ βαρβάρου ἔθνους· φλάσας εἰς τὰ κρῶτα ἀξιώματα τοῦ στρατιωτικοῦ τῶν Ρωμαίων τὸ 456. ἔκαμε νὰ φονεύσωσι τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Ἄβητον, καὶ μετὰ δύω μῆνας ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Βαλέριον Μαγιοράνην· τὸ 461. τὸν ἐφυλάκωσε καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας τὸν ἐθανάτωσε, καὶ ἐκήρυξεν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης τὸν Λίβιον Σεβῆρον· τὸ 466. διὰ προσταγῆς τοῦ ὁρμητικοῦ Ρακιμέρου τὸν ἐφαρμάκωσαν, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸν Ἀνθέμιον, καὶ αὐτὸν τὸν ἔφονευσαν διὰ προσταγῆς τοῦ Πρίγγιπος, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀνίκιον Ὀλίβριον· ἀπέθανε τὸ 473.

ΡΑΚΙΝΑΣ Εὐτύχιος ἱερεὺς Γάλλος, εἷς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν τοῦ δεκάτου ἀγδόου αἰῶνος· ἔγραψεν ἔκθεσιν καὶ διδασκαλίαν περὶ ἐμπιστοσύνης, φόβου, καὶ σύναψιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῶν 17. αἰώνων, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασε πολλὰς καταδρομὰς, διότι ἐλευθέρως ἤγγιζε τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐλὴν, καὶ μάλιστα τοὺς Ἰησουΐτας.

ΡΑΚΙΝΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς τραγικὸς, Γάλλος· ἐγεννήθη τὸ 1639· εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων παρέστησεν εἰς τὸ θέατρον τὴν τραγῳδίαν του Θηβαΐδα· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια.

ΡΑΜΒΑΜ, ἤτοι Ραβὶ Μωσῆς υἱὸς Μαϊμὼν κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἑβραίων, λαμβάνοντες τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν τεσσάρων λέξεων, καὶ προσθέττοντες τὰ δύο ά. Οὗτος ἀπέκτησε μεγάλην φήμην μεταξὺ τῶν Ἑβραίων διὰ τὴν μάθησίν του. Ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἀνερρόα, καὶ ἰατρὸς τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψεν Ἀραβιστὶ ὑπόμνημα εἰς τὸ βιβλίον Μίσχνα, μίαν σύνοψιν τοῦ Ταλμοὺλδ εἰς τέσσαρα τμήματα, ἐπ' ὀνόματι Ταδχαζάκγα, ἤτοι χεὶρ ἰσχυρά. Αὕτη ἡ σύνοψις εἰς Ἑβραϊκὴν διάλεκτον γεγραμμένη εὐφραδῶς, νομίζεται παρ' Ἑβραίοις ἐξαίρετος· ἕνα ἐγχειρίδιον. Μόρε.

ΡΑΜΟΥΖΙΟΣ Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Βενετίαν, συνέγραψε μίαν ἱστορίαν περιηγήσεων· ἐχρημάτησεν ἐξ ἀπορρήτων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Βενετίας· ἀπέθανε τὸ 1557.

ΡΑΜΠΙΝΕΛΛΗΣ, μαθηματικὸς ἔνδοξος, καὶ φυσικὸς κάλλιστος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἀπέθανεν εἰς τὴν Παυΐαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο προφέσωρ.

ΡΑΨΙΝΙΤΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὰ 1227-1182 Π. Χ. φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους του θησαυροὺς· οἰκοδομήσας ἓν μέγα καὶ ὄχυρὸν θησαυροφυλάκιον ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς ἐναποταμίευσιν, καὶ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται, εὑρηται ἐν Γώμῃ εἷς μέγας ὀβελίσκος. Ηρόδ,

ΡΑΠΙΝ Γάλλος, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν τὸ 1725.

ΡΑΦΑΗΛ ὁ Σέρβος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ χυδαῖος καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ὅλος δουλωμένος εἰς τὴν μέθην, ὅστις μ' ὅλον ὅτι ἦτο τοσοῦτον ἄχρεῖος, εἶχε μερικοὺς γνωρίμους ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῶν τούρκων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐρχόμενος ὑπεσχέθη νὰ δίδῃ κατ' ἔτος δῶρον εἰς τὸν βασιλικὸν κουαίστορα δύω χιλιάδας φλωρία καὶ ἂν τὸν βάλλωσι Πατριάρχην ἄλλα πεντακόσια. Οὗτοι δὲ εἰπόντες ταῦτα τῷ βασιλεῖ, συνκατένευσε νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον· συγχύσεως δὲ γενομένης, καὶ μὴ θέλοντες οἱ παρευρεθέντες ἐκεῖσε ἀρχιερεῖς νὰ συλλειτουργήσωσι μὲ αὐτὸν, διασθέντες ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἐσυγκοινώνησαν. Τόσον ἦν δὲ δουλωμένος εἰς τὴν μέθην, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, ἀλλ' οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν πάνσεπτον τῶν παθῶν ἑβδομάδα, οὔτε ἐδύνατο νὰ κρατῇ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖ-

ρᾶς του· διότι πεσούσης ἀπὸ τὰς χεῖρας του τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ πέμπτῃ, ἐσυντρίφθη. Ἐρχομένου δὲ τοῦ χρόνου καὶ μὴ δυνηθέντος νὰ πληρώσῃ τὰς ὑποσχεθεῖσας δύω χιλιάδας φλωρία ἐβλήθη εἰς φυλακήν, ὅπου εἰς τοιαύτην πενίαν κατήντησεν, ὥστε ἐδεήθη νὰ τὸν ἀφίνωσιν ἐνίοτε νὰ ἐξέρχηται τῆς φυλακῆς μὲ τὰς ἁλύσεις διὰ νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέτυχε, καὶ ἐγίνετο εἰς πάντας ὄνειδος· τέλος εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακήν.

ΡΑΦΑΗΛΟΣ, Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Οὐρβῖνον τὸ 1482. ὁ μεγαλήτερος καὶ περιφημότερος ζωγράφος τῶν ὅσοι ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν γέννησιν τῶν ὡραίων τεχνῶν· ἀπέθανε εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1520. ἐσπούδασε τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἀνατομίαν, διὰ τοῦτο καὶ ἀπεκατέστη ἐντελέστατος εἰς τὴν ζωγραφικήν.

ΡΑΦΕΡΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βερώνης, ἐστάθη εἷς τῶν πλέον πεφωτισμένων καὶ σοφῶν συγγραφέων τοῦ Ἰ. αἰῶνος· συνέγραψε διάφορα ποιήματα.

ΡΕΑ Σιλβία βασίλισσα τῆς Ἀλβης ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ θυγάτηρ τοῦ Νουμήτορος, τὴν ὁποίαν ὁ θεῖός της Ἀμούλιος κατέκλεισεν εἰς τὰς Ἑστιάδας (παρθένους ἱερείας) διὰ νὰ μὴν ἔχῃ τοῦ θρόνου ἀντίζηλον· ἐν μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ ἐλθοῦσα εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ, ἀπεκοιμήθη εἰς τὰς ὄχθας, καὶ ἐξυπνίσας εὑρέθη παρ' ἐλπίδα ἔγκυος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ρωμύλον καὶ Ῥῶμον.

ΡΕΑΟΥΜΟΥΡ Φερσὸλ Ρενάτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ροκάλλε πόλιν τῆς Γαλλίας, περίφημος φυσιολόγος· οὗτος ἐξέδωκεν ἕνα σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, τέχνη τοῦ σχηματίζειν τὸν ἁπλοῦν σίδηρον εἰς ἀτάλιον, καὶ τοῦ λεπτύνειν τὸν σίδηρον, χρήσιμον εἰς πᾶσαν λεπτὴν ἐργασίαν· δι' ἀμοιβὴν ταῦ ἔδωκεν ἡ Γαλλία 20. χιλιάδας Λίρας τὸν χρόνον· οὗτος κατεσκεύασεν ἕνα νέον θερμόμετρον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸνομά του· ἐκ τούτου κατηργήθησαν τὰ ἄλλα θερμόμετρα τοῦ Ἀμοντος, τοῦ Ηρᾶ καὶ τοῦ Φαρενεῖτ· ἀπέθανε τὸ 1757.

ΡΕΓΙΟΜΟΝΤΑΝΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φραγκονίαν πόλιν τῆς Γερμανίας· ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅτι τὸ 1472. ἐθεώρησεν ἕνα κομήτην, ὄχι ὡς ἀστέρα ἀλλ ὡς ἕνα πρᾶγμα στερεὸν, εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐσημείωσε τὸν τόπον, τὸ διάστημα, καὶ τὸ μέγεθος· ἀφήρεσε πολλὰ σφάλματα ἀπὸ τὴν λατίνικην μετάφρασιν τοῦ Τραπεζουντίου Γεωργίου. Ἐνῷ εἰσήρχετο εἰς τὴν Ρώμην τὸν ἐφόνευσεν ὁ υἱὸς ταύτου τοῦ μεταφραστοῦ.

ΡΕΔΗΣ, Φραγκίσκος Ἰταλὸς· οὗτος ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν· ἀπέθανε τὸ 1697.

ΡΕΝΑΖΗΣ Φίλιππος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην· περίφημος νομοδιδάσκαλος· συνέγραψε βιβλίον περὶ νομικῆς· ἐχρημάτισεν ἀρχιδιδάσκαλος εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ρώμης· ἀπέθανε τὸ 1807.

ΡΕΝΟΥΑΡΔΟΣ δὲ Σαντκρονὰ τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος περιηγητής· Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων· ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ινδίας, εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, εἰς τὴν Κίναν. Ἡ περιήγησίς του περιέχει πολλὰς περιέργους σημειώσεις περὶ τῶν τόπων τούτων, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς κατοίκων· ἔζη περὶ τὸ 1804. Μ. Χ.

ΡΕΣ Κόμης, Φίλιππος, περίφημος ἀστρονόμος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὸ Ρήγιον, πόλιν τῆς Καλαβρίας· οὗτις ἐξέδωκεν ἕνα πλῆθος συγγραμμάτων· τὰ κυριώτερα εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Γεωργικῆς, ἀνάλυσις τῆς Γεωργικῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1817.

ΡΗΓΙΝΟΣ, γραμματικός, ἔγραψε τὸν λεγόμενον Πολύμνωα.

ΡΗΞΙΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν εἰς νεανικὴν ἡλικίαν. Ομ,

ΡΗΣΟΣ, κατὰ μὲν τὸν Ομηρον, υἱὸς τοῦ Ηϊονέως, καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει ὅτι μίαν ἡμέραν πολεμῶν μὲ τοὺς Αχαιοὺς τοὺς ἐπέφερε μεγάλα κακά.

ΡΗΧΑΡΔΟΣ Σκῶτος τὸ γένος, κανονικὸς τοῦ ἐν Παρισίοις ἁγίου Οὐϊκτωρος· ἔγραψε πολλὰ εἰς τὴν Γέννεσιν, εἰς τὴν Ἔξοδον, καὶ εἰς τὰς τῶν Βασιλειῶν βίβλους, καὶ εἰς ἄλλας τῆς Γραφῆς· ὁμοίως σχόλια εἰς τὸ ἄσμα, καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν βιβλ. Ζ'. ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΗΧΑΡΔΟΣ Σίμων Γάλλος, ἀνὴρ σοφὸς, καὶ πολυμαθὴς, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, Ἑβραϊκῆς καὶ Αραβικῆς διαλέκτων. Οὗτος ὅταν ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τόσην σοφίαν ἔδειξεν ὅταν τὸν ἐξέταζον ἂν ἦναι ἄξιος τῆς ἱερωσύνης, ὥστε ἀπεστόμωσε τοὺς ἐξεταστάς του, καὶ δὲν ἠξεύραν τί νὰ τῷ ἀποκριθῶσι. Συνέγραψε πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν σκάνδαλα διὰ τὰς γνώμας ὁπου περιέχουσιν· ἐξέδωκε πίστιν τῆς Ανατολικῆς ἐκκλησίας, ἥτοι Γαβριὴλ Σευήρου μητροπολίτου Φιλαδελφείας σύγγραμμα μὲ τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν καὶ μὲ σχόλια, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ Ανατολικὴ ἐκκλησία, περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστείας, πιστεύει ὡς καὶ ἡ Δυτικὴ. Ιστορίαν ἀνακριτικὴν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης Γαλλιστὶ, ἥτις κατεκρίθη, ἐπειδὴ θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πρωτότυπον κείμενον τῆς Ἁγίας γραφῆς νὰ ἦναι ἀμφίβολον. Ιστορίαν ἀνακριτικὴν τῆς θρησκείας καὶ ἠθῶν τῶν γενῶν τῆς Ανατολῆς. Πίστιν τῆς Ανατολικῆς ἐκκλησίας

περὶ τῆς Μετουσιώσεως, εἰς τὸ ὁ-
ποῖον θέλει νἀποδείξῃ ὅτι αἱ δύω
ἐκκλησίαι συμφωνοῦσι περὶ τούτου.
Ἱστορίαν ἀνακριτικὴν τοῦ κειμένου
τῆς παλαιᾶς Διαθήκης. Ἱστορίαν
ἀνακριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς νέας
Διαθήκης, καὶ ἄλλα. Ἤνθει περὶ
τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΙΑΝΟΣ ὁ περίφημος γραμματι-
κὸς, ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς, ἀπὸ
τὴν Κρήτην· ἔζη τὸ 200. Π. Χ.
συγχρόνως μὲ τὸν Ερατοσθένην· σώ-
ζονται καὶ τούτου μερικὰ ἀποσπά-
σματα, ἐκδοθέντα εἰς διάφορα μέρη
τῆς Εὐρώπης.

ΡΙΓΜΟΣ υἱὸς τοῦ Πύρρου, ἡγε-
μὼν τῶν Θρακῶν καὶ σύμμαχος τῶν
Τρώων.

ΡΙΘΑΓΓΕΛΙΟΣ, Ἰωάννης, συγ-
γραφεὺς τοῦ 17 αἰῶνος, κατ' ἄλλους
Ἰουδαῖος, καὶ κατ' ἄλλους καθολι-
κὸς Ρωμάνος· καὶ ἔπειτα Ἰουδαῖος·
οὗτος ἐξέδωκεν ἑβραϊστὶ συγγράμματά τινα, ἐχρημάτισε προφεσὼρ τῶν
ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰς τὴν ἀκα-
δημίαν τῆς Προυσίας.

ΡΙΚΑΡΔΟΣ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς
Αγγλίας, ἐπωνομάσθη καρδία τοῦ
Λέοντος· ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου
τὸ 1189. τὸ 1190. ἐκίνησε κατὰ
τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ προχωρῶν ἐκυ-
ρίευσε τὴν Κύπρον, τὴν ὁποίαν ἐ-
χάρισεν ἔπειτα εἰς τὸν Γουΐδον Λου-
ξινιάνον, εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ βα-
σιλικοῦ τίτλου τῆς Ἱερουσαλὴμ· τὸ
1192. ἐνίκησε τὸν Σουλτάνον Σα-
λαδίνην. ἐπιστρέφων εἰς τὴν Εὐρώ-
πην ἐναυάγησε πλησίον τῆς Ἀκβο-
λίας, πόλεως τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ
Φριοῦρι, ὅπου τὸν συνέλαβεν ὁ Λεο-
πόλδος Δοὺξ τῆς Αὐστρίας καὶ τὸν
ἐφυλάκωσεν, ἔπειτα τὸν ἐπώλησεν εἰς
τὸν Αὐτοκράτορα Ἑνρῖκον τὸν ς'.
Τὸ 1194. τὸν ἠλευθέρωσε διότι τὸν
ἐπρόσφερε ποσότητα χρηματικὴν ση-
μαντικὴν· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 42.
χρόνων 1199. ἀπὸ ὅλους τοὺς Πρίγ-
γιπας, ὅσοι ἐπολέμησαν εἰς τὴν
Παλαιστίνην κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ,
οὗτος μόνος ἐπροξένησε περισσότε-
ρον φόβον εἰς τοὺς Οθωμανούς.

ΡΙΚΙΑΡΕΛΗΣ, Δανιὴλ, ζωγρά-
φος, καὶ γλύπτης περίφημος, φίλος
ἀγαπητὸς τοῦ Μιχαὴλ Αγγέλου, ἀ-
πέθανε τὸ 1566.

ΡΙΚΟΥΕΓΗΣ Γιάκομος, εὔγλωτ-
τος ῥήτωρ, καὶ ἔνδοξος συγγραφεὺς,
ἐπωνομάσθη ὁ Δημοσθένης τῆς Γαλ-
λίας, ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ
1791. εἰς ἡλικίαν 42. χρόνων. Τὰ
ἔξοδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ του τὰ ἔκα-
μεν ἡ διοίκησις· ἐξοδεύθησαν πε-
ρισσότερον ἀπὸ ἕνα ἑκατομύριον
φράγκα· τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὸ Γαλ-
λικὸν Πάνθεον, πλησίον εἰς τὸν Ρουσ-
σὸν κρὶ Βολτέρ.

ΡΙΝΘΩΝ, ποιητὴς τραγικὸς, ἀπὸ
τὰς Συρακούσας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς
βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Λάγου
ἐν Ταράντῳ τὸ 300. Π. Χ. ἐστάθη
ἐφευρετὴς τῶν ἱλαροτραγῳδιῶν ἐ-

νώσας κωμικὰς παραστάσεις μὲ τρα-
γικάς. Στέφ.

ΡΙΝΟΚΙΝΗΣ, Ὀτάβιος, Εὐγενὴς,
Φλορεντῖνος ἔνδοξος ποιητής· οὗτος
πρῶτος παρέσησε τὰς κωμῳδίας καὶ
τὰς τραγῳδίας μὲ τὴν μουσικήν· ἦ-
τον εὔγλωττος καὶ πνευματώδης· ἀ-
πέθανε τὸ 1621.

ΡΙΣΣΟΗΧ Ερμανὸς ἐκ τῆς Βελ-
γικῆς Βαυαρίας, ὅστις ἀσεβὴς γενό-
μενος, εἶπεν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι θνη-
τὴ, ὅτι δὲν εἶναι ᾅδης, ὅτι τὸ Εὐαγ-
γέλιον εἶναι ψευδὲς καὶ ἄλλας πολ-
λὰς φρενοβλαβίας εἶπεν ὁ ἀσεβέστα-
τος· ἔζη κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον
αἰῶνα· Μ. Χ.

ΡΟΒΒΙΑΣ Λούκας, ἀπὸ τὴν Φλω-
ρεντίαν περίφημος γλύπτης, καὶ ἐ-
φευρετὴς τοῦ νὰ δουλεύωσι τὸν ψη-
μένον ὕλον. ἀπέθανε τὸ 1451.

ΡΟΒΕΡΤ, Ελισάβετ, γυνὴ τοῦ
Θωμᾶ Ροβέρτ, μία ἀπὸ τὰς πλέον
πνευματώδης καὶ ἐναρέτους γυναῖκας
τῆς Αγγλίας, ἀνετράφη μ' ὅλην τὴν
ἐπιμέλειαν, καὶ εἶχε μεγάλην κλί-
σιν εἰς τὴν ποιητικὴν, ἔμαθε καὶ
τὴν μουσικήν. εἰς ἡλικίαν 12. χρό-
νων, ἄρχισε νὰ στιχουργῇ· ὅταν ἐ-
ξέδωκε τὰ συγγράμματά της ἦτον 22.
χρόνων· τὰ ὁποῖα γενικῶς ἐφημίσθη-
σαν, διότι ἐζωγράφιζον τὴν Αρετὴν
καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη· ἀπέθανε τὸ 1737.
καὶ ἀφῆκεν ἕνα πλῆθος ποιητικῶν
συγγραμμάτων.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ Πούλλος Αγγλος τὸ
γένος περιφανὴς ἐν παιδείᾳ· ἔγραψεν
ὑπομνήματα εἰς τοὺς ψαλμοὺς, καὶ
ἀνακάλυψιν εἰς τὰς ῥήσεις τῶν δι-
δασκάλων, ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύ-
τερον αἰῶνα Μ. Χ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ Γαγουΐνος Βέλγης.
Συνέταξε χρονικὰ τῶν Γαλλικῶν
πραγμάτων εἰς βιβλία ιά. τυπωθέν-
τα. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον πέμ-
πτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Ιωβσὼν Αγγλος, πε-
ριοδόντος περιηγητής. Περιῆλθε διά-
φορα μέρη· ἔπλευσε διὰ τοῦ ποτα-
μοῦ Γαμβία εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς
Αφρικῆς, καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς
ὠφελίμους εἰδήσεις περὶ ταύτης τῆς
μέχρι τοῦ νῦν ἀγνώστου Ηπείρου·
ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶ-
να. Μ. Χ.

ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΗΣ, ἐστάθη ὁ πλέον
αἱμοβόρος τύραννος τῆς Γαλλίας,
εἰς τὴν τελευταίαν ἀποστασίαν ἀ-
φοῦ ἔκαμε νὰ τρέξῃ ποταμηδὸν τὸ
αἷμα τῶν καλητέρων καὶ σοφωτέ-
ρων Γάλλων εἶδε τὰ πράγματα ἐπὶ
κεφαλῆς του, καὶ ἀπὸ ἀπελπισίαν
του ἠθέλησε νὰ φονευθῇ μόνος του,
ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχε, καὶ ἡ διοί-
κησις τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἀπεκε-
φάλισεν· ἐστάθη Δοκτάτωρ, εἶχεν ἐ-
φεύρει ἕνα νέον σύστημα θρησκείας
θεμελιωμένον ἐπάνω εἰς τὰς γενικὰς
ἰδέας τῆς ἀρετῆς, καὶ αὕτη ἡ θρη-
σκεία του συνίστατο, εἰς τὸ νὰ τι-
μᾷ τις τοὺς δυνατοὺς, νὰ βοηθῇ
τοὺς δυστυχεῖς, καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι
καλὸν ἠμπορεῖ, ἀλλ' αὕτη ἡ ἐφεύ-

ρεσίς του ἠμαυρώθη ἀπὸ τὴν κακὴν διαγωγήν του.

ΡΟΓΚΕΒΕΕΝ Ιάκωβος Ολλανδὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητής. Οὗτος περιπλεύσας τὴν γῆν, ἀνεκάλυψε τὰς Πασχαλίους νήσους, καὶ ἄλλας κατὰ τὴν ἐπικίνδυνον Σουτενίαν θάλασσαν, οἷον τὰς νήσους Λουρόραν καὶ Εσπερον, τὸ λαβυρίνθιον ἀρχιπέλαγος, καὶ τὸ δμονύμως μὲ αὐτὸν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Φλωρίου ὀνομασθὲν ἀρχιπέλαγος· ἔζη περὶ τὸ 1721. Μ. Χ.

ΡΟΒΟΑΜ καὶ Ιεροβοάμ, οὗτοι ἤρχισαν νὰ βασιλεύωσιν εἰς τοὺς Εβραίους τὸ 975. Π. Χ.

ΡΟΒΟΥΣΤΗΣ Γιάκομος, ἔνδοξος ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, υἱὸς ἑνὸς βαφέως· ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἔδειξε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικήν· ἔκαμε μίαν μεγάλην ποσότητα εἰκόνων, τὰς ὁποίας δυσκόλως δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἔγιναν ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον· ἡ ζωγραφικὴ εἰς αὐτὸν κατήντησε πάθος, διότι εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους ἐπρόβαλλε νὰ τοὺς κάμῃ εἰκόνας χωρὶς πληρωμήν, ἐκτὸς μόνον τὰ ἔξοδα τῶν χρωμάτων· Η θυγάτηρ του Μαρία Ροβούστη ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ πρόσωπα· αὕτη ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30. χρόνων, καὶ ὁ πατήρ της 78.

ΡΟΔΗΣ Αλέξιος Ιεροκήρυξ Γάλλος τὸ γένος. Οὗτος περιῆλθε τὴν Μαλάκαν, τὴν Κοχιγχίναν, τὰς Φιλιππίνας καὶ Σουνδίας νήσους, καὶ ἓν μέρος τῆς Περσίας, καὶ τῆς Μηκρᾶς Ασίας, καὶ ἐκοινολόγησε πολλὰς καὶ ὠφελήμους εἰδήσεις περὶ τῶν τόπων τούτων· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΟΔΕΡΧΟΣ ὁ Ξιμένιος, Αρχιεπίσκοτος Τωλήτου. Συνέταξε βιβλία θ'. τῆς Ισπανικῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς πρώτης εἰσελεύσεως τοῦ Ηρακλέους εἰς τὴν Ισπανίαν, μέχρι τοῦ 1243. Μ. Χ.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας· τὸ 1273. ἐκηρύχθη βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων· ἀπὸ αὐτὸν τὸν τίτλον ἐστάθη ἡ ἀρχὴ τῆς μεγαλειότητος τῆς Αουστριακῆς οἰκογενείας· ὁ Ροδόλφος ὅταν ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, εἶχε δύω ἀδελφούς, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἦτον κανονικὸς εἰς τὴν Βασιλείαν πόλιν τῆς Γερμανίας, καὶ ὁ ἄλλος στρατηγὸς εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Μιλάνου· ὁ Ροδόλφος δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ στεφανωθῇ, λέγων ὅτι κἀνένας ἀπὸ τοὺς πρώτους βασιλεῖς δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ρώμην χωρὶς νὰ χάσῃ ἢ τὰ δικαιώματά του ἢ τὴν ἐξουσίαν του· ἀπέθανε τὸ 1291.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, εἷς τῶν φονέων τοῦ Αὐτοκράτορος Αλβέρτου τῆς Αουστρίας τὸ 1309. πρῶτος αὐτὸς ἔδειξε τὴν βάσανον τοῦ τροχοῦ.

ΡΟΔΩΠΗ περιβόητος καὶ εἰς ἄκρον ὡραία ἐκ Θράκης, πρότερον δούλη τοῦ Ιάδμονος ἐκ Σάμου, ἐφέρθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Αμάσιος, καὶ ἐπωλήθη. ὕστερον ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν της παρὰ τοῦ Χαράξου· διατρίβουσα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τῆς ὡραιότητός της καὶ τῶν θελγήτρων της, ὥστε ἐξ ἰδίων της ἐξόδων ἀνείγειρε μίαν πυραμίδαν. Ηρόδ.

ΡΟΔΡΙΓΟΣ Ραστίδης τὸ γένος Ισπανός· περιῆλθε διάφορα μέρη, πελάγη καὶ Ηπείρους· ὑπῆγεν καὶ εἰς τὴν Αμερικήν, ὅπου καθυπέταξε ἓν μέρος τῶν ἀρκτικῶν παραθαλασσίων τῆς Μεσημβρινῆς Αμερικῆς. Εγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ

ΡΟΔΩΠΗ, ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος. Αἰτλ.

ΡΟΖΑΣ Σαλβατόρης, περίφημος ζωγράφος, καὶ κάλλιστος ποιητής· ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1615. ἦτον ἐπιτήδειος κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ πεδιάδας, πολέμους καὶ ζῶα· εἰς τὸ ποιητικὸν ἦτον προσέτι περίφημος διὰ σατύρας· ὁ οἶκος του εἰς τὴν Ρώμην ἦτον ὡς μία ἀκαδημία, ὅπου ἐσυνάζοντο ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι, εἶχε ἕνα μικρὸν θέατρον εἰς τὸ ὁποῖον παρέσταινε κωμῳδίας ὁ ἴδιος· ἀπέθανε τὸ 1675.

ΡΟΖΕΛΛΗΣ Αντώνιος· Ιταλὸς περίφημος γραμματικὸς, ἐξέδωκεν ἕνα σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον περὶ μοναρχίας, εἰς τὸ ὁποῖον παριστᾷ ὅτι οἱ Πάπαι δὲν ἔχουν κἀνὲν δικαίωμα ἐπάνω εἰς τοὺς κοσμικοὺς Πρίγγιπας, καὶ εἰς τὴν ἐπικράτειάν των· ἀπέθανε τὸ 1467.

ΡΟΟΙΣ Θωμᾶς, τὸ γένος Αγγλος, πεμφθεὶς πρέσβυς ἀπὸ τῆς Σουράττης, ὑπὸ τῆς Ανατολικοϊνδικῆς ἑταιρίας τῶν Αγγλων, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάλου Μογόλου· διέτριψεν ἐκεῖ δύω ἐνιαυτούς, ἔπειτα συμπεριῆλθεν ἐπὶ τόπους διαφόρους μετὰ τοῦ Μογόλου Γκεχαγγίρ. Η περιηγητικὴ αὕτη πρεσβεία ἐσαφήνισε πολὺ τὰ γεωγραφικὰ τῶν μερῶν τούτων· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΟΙΚΟΣ, Σάμιος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, ἔζη ἐπὶ Πολυκράτους τοῦ τυράννου· λέγεται, ὅτι πρῶτος ἐπενόησε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύωσι τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ηρόδ.

ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΗΣ, βασιλεὺς τῆς Θράκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Αντωνίου, καὶ ἐφιξῆς· ἔδειξε μεγάλας ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ρωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.

ΡΟΚΕΦΟΥΚΟΛΔ Φραγγίσκος, Πρίγγιψ τῆς Γαλλίας εἷς τῶν με-

γάλων πνευμάτων. τοῦ 17 αἰῶνος· ἐξέδωκε συγγράμματα πολιτικὰ, καὶ ἀπέθανε τὸ 1688.

ΡΟΚΟΣ τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἐξαιρέτως τὴν Σενεγαμβίαν καὶ τὴν Γαλάμην, καὶ ἔδωκεν ἀξιολόγους εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ· ἔζη τὸ 1744. Μ. Χ.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ, ἀνὴρ μὲ μεγάλην ἀνδρείαν, ὑπερέβη ὅλους τοὺς συγχρόνους του, ἡ ἀνδρεία του ἐχρησίμευσε τὸν μέγαν Κάρλον, ἐπειδὴ ἠφάνισεν ἕνα μέγα πλῆθος ἐχθρῶν πλησίον εἰς τὰ Πυρηναῖα ὄρη, μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας.

ΡΟΣΒΙΔΑ, καλογραία εἰς ἕνα μόναστήριον τῆς Σαξωνίας· συνέγραψεν 6. κωμῳδίας εἰς τὸ λατινικὸν, καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὄθωνος· ἔζη τὸ 1010.

ΡΟΛΛΗΣ Παῦλος, ἔνδοξος ποιητὴς εἰς τὴν Ἀγγλίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν· ὁ χαρακτήρ του ἦτον ἐλεύθερος, ζωηρὸς καὶ πνευματώδης ἀπέθανε τὸ 1730.

ΡΟΣΕΦΟΥΚΟΛΤΟΣ Γάλλος, ἄριστος περιηγητὴς· οὗτος περιῆλθε τὰς συμμαχικὰς πολιτείας τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς· ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη ἄγνωστα, καὶ ἔδωσεν ἐπισήμους εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΡΟΣΙΟΣ Κουΐντος, ὁ ἐνδοξότερος κωμικὸς τῆς παλαιᾶς Ρώμης· ὁ Σύλλας τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τῷ 64. Π. Χ.

ΡΟΣΤΑΜ, υἱὸς τοῦ Ζαλζὲρ, ὁ μεγαλήτερος καὶ ἀνδρειότερος μεταξὺ τῶν ἡρώων τῆς παλαιᾶς Περσίας τοῦ ὁποίου ἡ ἀνδρεία χρησιμεύει τὴν σήμερον διὰ παράδειγμα μεταξὺ τῶν Ἀσιατικῶν· οἱ μεγαλήτεροι μονάρχαι τὸ ἔχουσιν εἰς καύχημα νὰ συγκρίνωνται μὲ αὐτόν· ἐπωνομάσθη Πεχλεβάν.

ΡΟΤΑΡΙΟΣ, Δούξ τῆς Βριξίας, ἐνυμφεύθη τὴν Γουτεμβέργην χήρα τοῦ Ἀριοβάλδου, βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἐκηρύχθη βασιλεὺς τὸ 618. καὶ ἔζησε ἕως τὸ 652. οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἐξάθη ὁ Σόλων τῶν Λογγοβάρδων δηλ. πρῶτος ὅστις ἐξέδωκε νόμους γραμμένους εἰς Κώδικα.

ΡΟΤΕΡΙΚΟΣ ἰατρὸς Ἱσπανὸς διατρίβων ἐν τῇ πόλει τῆς Βαρκελόνης καθ' ὃν χρόνον ἐπανῆλθεν ὁ περιηγητὴς Κολόμβος ἐκ τῆς Ἀμερικῆς, καθιστορεῖ ἀκριβῶς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν καὶ προσβολὴν τοῦ ἀφροδισιακοῦ πάθους ἐν αὐτῇ τῇ πολει, λέγων ῥητῶς, ὅτι αὐτὸ τὸ πάθος ἦτον ἐνδημικὸν ἐν τῇ νήσῳ Ἱσπανιόλα.

ΡΟΥΒΕΝΣ Πέτρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμβέρσαν πόλιν τῆς Βραβαντίας περίφημος ζωγράφος, ἀρχιτέκτων καὶ ἱστορικὸς· ἀπέθανε τὸ 1640. ἀφῆκε πολλὰ πλούτη εἰς τὰ τέκνα του· ὁ ἔνδοξος ζωγράφος Βάνδικ ἐχρημάτισε μαθητὴς του.

ΡΟΥΒΕΡΤΟΣ Ἀββᾶς τοῦ Τουΐκιηνσίου κοινοβίου πλησίον τῆς τοῦ Ἀγρίππα Κολωνίας, περιβόητος διὰ τὰ θαύματα, πεπαιδευμένος, καὶ τόσον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν δεδομένος, ὥστε καὶ κοιμόμενος ἐφαίνετο νὰ ἀνεγίνωσκεν. Ἔγραψε καὶ ὑπομνήματα εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νέαν, διαλόγους ἀσκητικοὺς, λόγους, ἐπιστολὰς καὶ ἄλλα. ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ.

ΡΟΥΒΡΙΟΣ Φλάβιος, δήμαρχος τῶν στρατιωτῶν· τὸν ἠρώτησεν ὁ Νέρων διατί ἐπιβουλεύεται τὴν ζωήν του, αὐτὸς ἐλευθέρως τῷ ἀπεκρίθη, οὐδένας ἐστάθη πιστὸς εἰς σὲ καθὼς ἐγὼ, καθ' ὅσον ὁ τρόπος σου σὲ ἀποκαθίστα ἀγαπητὸν, ἀλλ' ἀφοῦ σὺ ἐφόνευσες τὴν μητέρα σου καὶ τὴν σύζυγόν σου, ἔκαυσες τὴν πατρίδα, καὶ ἐγὼ σὲ μισῶ, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

ΡΟΥΓΕΡΟΣ Βάκων. Ζ. Βάκων.

ΡΟΥΓΕΓΗΣ, περίφημος ποιητὴς Γάλλος, συγγραφεὺς τοῦ ὕμνου τῆς Μασσαλίας· τοῦτο τὸ πολεμικὸν τραγῳδιον ἐμψύχωσε τοὺς Γάλλους, καθὼς ὁ Τυρταῖος τοὺς Σπαρτιάτας ὁ Τυρταῖος ἀδίκως ἐφιλακώθη, καὶ ὁ Ρουγέτης ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν τυραννίαν τὸ 1794.

ΡΟΥΓΓΕΡΟΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Πάρμαν, συνέγραψε περὶ πρακτικῆς καὶ προφυλακτικῆς ἰατρικῆς, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς σήμερον χαίρει ὑπόληψιν. ἔζη τὸν ιγ'. αἰῶνα.

ΡΟΥΔΟΛΦΟΣ Ἀββᾶς Λεονδιήνσιος ἀνὴρ σοφὸς· ἔγραψε χρονικὸν ἀκριβὲς τοῦ καιροῦ του, κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν. στίχους καὶ ὕμνους. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα.

ΡΟΥΘΗΛΙΑ ἔνδοξος γυνὴ Ρωμαῖα, ἀδελφὴ τοῦ Πουβλίου Ρούφου, ἥτις ὑπέφερε μὲ γενναιότητα τὴν ἄδικον ἐξορίαν· γυνὴ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου Κόττα, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Αὐρήλιον Κότταν, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ ὕπατος τὸ 72 Π. Χ.

ΡΟΥΙΟΣ Γονζελέτος· οὗτος ἐπέμφθη πρέσβυς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλίας Ἐνρίκου τοῦ Γ'. πρὸς τὸν Τεμιρχάνην τῶν Τατάρων. Ἡ περιήγησις αὐτοῦ δὲν ἀναφέρει παντάπασι τὰ θαυμάσια διηγήματα τῶν πρὸ αὐτοῦ περιηγητῶν. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον πέμτον αἰῶνα.

ΡΟΥΙΤΕΡΗΣ Μικέλης, Ἀδριανὸς, εἷς τῶν μεγαλητέρων ναυτικῶν ἀνδρῶν· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρεσίγγα πόλιν τοῦ Βελγίου τὸ 1607. ἀπὸ 11 χρόνων ἡλικίαν ἄρχισε τὴν ναυτικὴν καὶ ἔγινε ναύτης, ναύαρχος καὶ σολάρχης, ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν σφαίραν κανονίου τὸ 1678. εἰς τὴν μάχην τῆς Σικελίας ἐνατίον τῶν Γάλλων.

ΡΟΥΚΕΛΑΗΣ Βερνάρδος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. ἀρχαιολόγος καὶ καλλὺς ἱστορικὸς, τὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν τὸ 1470.

ΡΟΥΚΕΛΑΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς, γνωστὸς διὰ τὰς Τραγῳδίας του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν

πατρίδα του τὸ 1526. Μ· Χ.

ΡΟΥΠΕΡΤΟΣ Παλατῖνος Κόμης καὶ Δοὺξ τῆς Βαυαρίας, υἱὸς ὢν Ροuπέρτου Αδόλφου, στεφθεὶς ὑπὸ Φρεδερίκου τοῦ Κολωνίας Αρχιεπισκόπου. Οὗτος πορευθεὶς εἰς Ιταλίαν, καὶ πολεμήσας μὲ Ιωάννην Γαλεάτιον τὸν δοῦκα τῶν Μεδιολάνων ἐνικήθη· ἰδὼν δὲ τὰς ὑποσχεθείσας αὐτ βοηθείας ἀπὸ τοὺς Οὐενετοὺς καὶ Φλωρεντινοὺς πῶς ἠργοπόρουν, ἐπέστρεψεν εἰς Γερμανίαν, συλλογιζόμενος τίνι τρόπῳ νὰ ἠσυχάσῃ τὸ σχίσμα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου πολλὰ τὴν ἐτάραττε καὶ νὰ φέρῃ εἰς ἔκβασιν τὰς ὑποθέσεις τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπέθανε μὲ αἰφνίδιον θάνατον ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς του βασιλεύσας χρόνους 11.

ΡΟΥΣΒΡΟΧΙΟΣ Ιωάννης, τὸ γένος Βέλγης ἐκ μοναστηρίου τοῦ Οὐάλις. Συνέγραψε πολλὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαινοῦντας ἡ αὐτοῦ πραγματεία περὶ τῶν ἐξαιρέτων ἀρετῶν, τὰ σχόλια εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μωϋσέως καὶ ἄλλα· ὠνομάσθη οὗτος, θεῖος διδάσκαλος, θεωρητικός. Ηὐθε περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα.

ΙΟΥΣΣΟΣ Ιωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς Γάλλος ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1669. ὁ πατὴρ του ἦτον ἐπιτήδειος ὑποδηματᾶς, ἀλλὰ τὸν ἔδωκε καλὴν ἀνατροφήν· τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ Γάλλου Λυρικοῦ ποιητοῦ ἦσαν ζωηρότατα· ἀπέθανε τὸ 1741· καὶ ἀφῆκε μεγάλην φήμην εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι ἦτον εἷς τῶν ἐκλεκτοτέρων Λυρικῶν ποιητῶν.

ΡΟΥΣΣΗΣ Γεώργιος ἐκ Σιατίστης τῆς κατὰ Μακεδονίαν, Ιατροφιλόσορος, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ιταλικῆς διαλέκτων· ἀκροατὴς τῶν ἐν Παταβίῳ σοφῶν· ἐξέδωκε κατάλογον τῶν ἐπιστάτων τοῦ ἐν Πατάβίῳ γυμνασίου. Ηὐθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ.Χ.

ΡΟΥΣΣΟΣ Ιωάννης Γιάκομος ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν, συγγραφεὺς τοῦ λεξικοῦ τῆς Μουσικῆς καὶ διαφόρων ἄλλων συγγραμμάτων· ἀπέθανε τὸ 1778. εἰς ἡλικίαν 66. χρόνων.

ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ Λοῦπος, ἔζη τὸ 10. Π. Χ· ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος· συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων ῥητόρων.

ΡΟΥΤΠΕΚ ἀνατόμος ἄριστος. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψεν πολλώτατα ἀγγεῖα λεπτὰ, διαφανῆ ἢ λυμφαντικὰ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος μακρὰν τῶν ἐντέρων, δηλαδὴ εἰς τὸ στῆθος, λαιμὸν εἰς τὴν κοιλίαν κτλ. ἐνῶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀνατόμοι ἐγνώριζον μόνον τὰ τῶν ἐντέρων. Πρῶτος αὐτὸς εἶδεν τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα πλήρη διαφανοῦς ὑγροῦ· διὸ καὶ τὰ ὠνόμασεν ἀγγεῖα διαφανῆ, ὀρῤῥώδη καὶ λυμφαντικά· Εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ ἡ Ανατομὴ ἐπλουτίσθη

μὲ πολλὰς εὑρέσεις. Συνέγραψε περὶ καρδίας, περὶ ἐγκεφάλου καὶ τῶν αὐτοῦ ὑμένων, περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ διαμονῆς τῶν νεύρων· ἐξέδωκεν ἀξιόλογον νευρογραφίαν καὶ ἄλλα.

ΡΟΥΦΙΝΟΣ, φίλος καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, ἐγεννήθη εἰς Αρμανὰχ ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ οἰκογένειαν ἄγνωστον. Ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ μὲ τοὺς καλούς του τρόπους ἐπροχώρησε καὶ ἔγινεν ὕπατος· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου ἐκατατρέχθη, αὐτὸς δὲ ἔκραξε τοὺς Γότθους καὶ ἄλλους βαρβάρους πρὸς βοήθειάν του, οἵτινες ἅμα ἔφθασαν εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως ἐφόνευσαν τὸν Ρουφῖνον καὶ τὸν κατεμώλισαν.

ΡΟΥΦΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἔφεσον· ἔζη τὸ 98. Μ· Χ. ἦτον ἰατρὸς περίφημος· ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὅτι ἤκμαζεν ἐπὶ Τραϊανοῦ, ὁ δὲ Ιωάννης ὁ Τζέτζης λέγει ὅτι ἦτον ἀρχιατρὸς τῆς Κλεοπάτρας· συγγράμματά του σώζονται, ἁ. τρία βιβλία περὶ ἀνομασίας τῶν μορίων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· β'. περὶ ἀσθενειῶν τῶν νεφρῶν καὶ τῶν κύστεων· γ'. περὶ καθαρτικῶν μέσων. ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1554. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1726.

ΡΩΒΕΡΤΟΣ Γροσσετὲς, ἤτοι κεφαλᾶς ἢ χονδροκέφαλος, ἐκ Σουδοβολγίας ἀπὸ ταπεινοὺς γονεῖς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας εἰς Παρίσιον ἐφέρθη διὰ νὰ σπουδάσῃ ἔδωκε τὴν ἐπιστασίαν, ὡς ἀρχιτέκ-

ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του ἔγινεν Λιγκολνιένσιος. Οὗτος ἔγραψε περίπου τῶν 980. βιβλίων. Αξιος σημειώσεως εἶναι ὁ ἔπαινος αὐτοῦ παρὰ τοῦ Παρισιακοῦ Ματθαίου. Ὁ Ρώβερτος ὁ τοῦ Πάππα καὶ βασιλέως ἐλεγκτὴς φανερὸς τῶν προέδρων ἐπιτιμητὴς, μοναχῶν διορθωτὴς, πρεσβυτέρων διευθυντὴς, κληρικῶν συμβιβαστὴς, σπουδαίων ὑποστηρικτὴς, λαοῦ κήρυξ, ἀκρατῶν διώκτης, γραφῶν παντοδαπῶν ἀκριβὴς διερευνητὴς Ρωμαίων σφύρα καὶ καταφρονητὴς· Εν μὲν τῆς σωματικῆς ἀναλήψεως τραπέζῃ δαψιλὴς, εὔπορος καὶ πολιτικὸς, φαιδρὸς καὶ εὐπροσήγορος. Εν δὲ τῇ πνευματικῇ τραπέζῃ εὐλαβὴς, ἔνδακρυς καὶ συντριβής. Εν τῷ ἀρχιερατικῷ ἐπαγγέλματι ἐπιμελὴς, αἰδέσιμος καὶ ἀκάματος ,, .

ΡΩΜΑΝΕΛΗΣ Φραγκῖσκος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην· ἐπιτήδειος ζωγράφος ὑπῆγεν εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπλούτισε μὲ πολλὰ ἄλλα καὶ βασιλικὰς τιμάς. ἀπέθανε τὸ 1662

ΡΩΜΑΝΙΟΖΗΣ Ιωάννης Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Πλακεντίαν, περίφημος νομοδιδάσκαλος, ἐχρημάτισε προφέσωρ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Παυΐας, συνέγραψεν ἄπειρα συγγράμματα τῆς νομικῆς· ἔζη τὸ 1805.

ΡΩΜΑΝΟΣ Ιούλιος μαθητὴς τοῦ Ραφαήλου Ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων αἱ εἰκόνες του εἶναι γεμάτες ζωηρότητος. ὁ Δοὺξ τῆς Μάντοβας τὸν

των καὶ ζωγράφος τῆς κατασκευῆς τοῦ παλατίου τὸ ἀπέθανε τὸ 1568.

ΓΩΜΟΣ. ἀδελφὸς τοῦ Ρωμύλου, λέγουσιν ὅτι οὗτος μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐξωρίσθη ἐκεῖθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν ὀνόματι Ρώμους. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἀδελφός του διὰ νὰ βασιλεύσῃ μόνος.

ΓΩΜΥΛΟΣ. πρῶτος βασιλεὺς καὶ κτίτωρ τῆς Ρώμης, ἀδελφὸς τοῦ Ρώμου καὶ υἱὸς τῆς Ρέας, θυγατρὸς τοῦ Νομήτορος βασιλέως τῆς Αλβης· ὁ δὲ Νομήτωρ οὗτος ἀφοῦ ὁ ἀδελφός του Αμούλιος ἥρπασε τὸν θρόνον του ἔβαλε τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Παρθενῶνα τῶν Εστιάδων, ὅπου εὑρέθη παρ' ἐλπίδα ἔγγυος· ἀφοῦ δὲ ἐγέννησε δύω δυδίμους τὸν Ρωμύλον καὶ Ρῶμον, ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχε τινὰ συνουσίαν μετὰ τοῦ Λαέως. ὁ Αμούλιος ὀργισθεὶς πάραυτα τὴν ἔβαλεν εἰς φυλακήν, τὰ δὲ βρέφη ἐπρόσταξε νὰ τὰ ῥίψωσιν εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν, ὅπου εὑρεθεὶς κατὰ τύχην ὁ βασιλικὸς Αρχιπειμὴν, καὶ εὑρὼν αὐτὰ τὰ ἐνεχείρισε εἰς τὴν σύζυγόν του Λαυρεντίαν, ἥτις τὰ ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς, ὡς ἰδιά της τέκνα· φθάσαντες δὲ οὗτοι εἰς ἡλικίαν καὶ συναθροίσαντες καὶ ἄλλους λῃστὰς καὶ ἀποστάτας ἐφόνευσαν τὸν Αμούλιον καὶ ἔβαλαν τὸν πάππον του Νομήτορα εἰς τὸν θρόνον τῆς Αλβης· ὁ δὲ Ρωμύλος ἔκτισε τότε τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Ρώμην κατὰ τὸ 776. Π. Χ. ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὑπήκοοι ὑστεροῦντο γυναικῶν συνεκρότησαν ἐπὶ τούτῳ μίαν λαμπρὰν ἑορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν συναθροισθέντων πολλῶν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐθνῶν ἥρπασαν τὰς παρθένους των καὶ τὰς ἤνωσε μετὰ τῶν ὑπηκόων του εἰς γάμον. Οἱ γείτονες ἀδικηθέντες καὶ ὀργισθέντες διὰ τὴν ὕβριν ἐκινήθησαν μετὰ τῶν ὅπλων καὶ νικηθέντες ἐζήτησαν τὴν εἰρήνην· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ρωμύλος ἠθέλησε νὰ βάλῃ τὸ ἐσωτερικὸν εἰς ἀσφάλειαν καὶ διαιρέσας τὴν γῆν εἰς τρία μέρη τὸ μὲν πρῶτον ἀριέρωσεν εἰς τοὺς θεούς, τὸ δεύτερον διὰ τὰ δημόσια ἔξοδα, καὶ τὸ τρίτον τὸ ἀφῆκεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Διῄρεσε καὶ τοὺς πολίτας εἰς τρεῖς τάξεις, Πατρικίους, εὐγενεῖς, καὶ Δημοτικούς, καὶ ἐχώρισεν ἑκατὸν ἀπὸ τὴν πρώτην τάξιν τοὺς δοκιμωτέρους τὴν ἡλικίαν καὶ φρόνησιν Γερουσιαστάς· διατάξας λοιπὸν αὐτὰ ὁ Ρωμύλος καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀποβλέποντα εἰς τὴν εὐταξίαν τῆς πόλεως καὶ ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων του ὑπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς ἀναθεώρησίν του περὶ τὸ Αἰγὸς Ελος, καὶ ἐκεῖ αἴφνης ἔγινεν ἄφαντος τὸ 55, ἔτος τῆς ἡλικίας του· καὶ κατά τινας μὲν ἐκάη ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κατ' ἄλλους δὲ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους γερουσιαστὰς, καὶ διὰ νὰ δικαιωθῶσι πρὸς τὸν λαὸν ἐκήρυξαν ὅτι ὁ Ρωμύλος ἡρπάγη σύσσωμος εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ συγκατεριθμήθη εἰς τὴν τάξιν τῶν Θεῶν.

ΓΩΞΑΝΗ θυγάτηρ τοῦ Σατράπου Οξυάρτου, καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, ἐγέννησεν υἱὸν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν Αλέξανδρον· αὕτη ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Κάσανδρον παρομοίως καὶ ἡ Ολυμπιάς, καὶ μήτηρ τοῦ Αλεξάνδρου.

Σ.

ΣΑΑΒΕΔΡΑΣ Αλβάρος Ισπανὸς, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνος του· οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν ἀνακαλύψεων· ἀπέπλευσεν ἀπὸ τῆς νέας Ισπανίας εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ ἀνεκάλυψε καθ' ὁδὸν τὴν Νέαν Γουϊνέαν· ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του· ἔζη δὲ περὶ τὸ 1527. Μ. Χ.

ΣΑΑΔΙΑΣ Γάων, ἔνδοξος Ραβῖνος τοῦ δεκάτου αἰῶνος, ἀρχηγὸς τῆς ἑβραϊκῆς ἀκαδημίας εἰς τὴν Συρίαν πλησίον τῆς Βαβυλῶνος· ἀπέθανε τὸ 943. εἰς ἡλικίαν 50 χρόνων ἀφῆκε μεγάλην φήμην διὰ τὰ συγγράμματά του.

ΣΑΒΑΚΟΣ, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὰ 765. Π. Χ. ἐβασίλευσεν αὐτοῦ διὰ πολλοὺς χρόνους. Ηρ

ΣΑΒΕΛΙΚΟΣ Μάρκος Ιταλὸς, περίφημος συγγραφεὺς τοῦ ΙΕ'. αἰῶνος, ἐχρημάτισε προφέσωρ τῶν ὡραίων γραμμάτων· ἐσύνθεσε μίαν ἱστορίαν γενικὴν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1506 εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΣΑΒΕΡΤΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· οὗτος ἐπορεύθη εἰς τὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς, ἵνα καταγράψῃ ἐπὶ πίνακος τὰ παραθαλάσσια τῆς Ακαδίας καὶ Τερρανόβας. Περιῆλθε διάφορα ἄλλα μέρη καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις, αἱ ὁποῖαι εἰσέτι χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἔζη περὶ τὸ 1760. Μ. Χ.

ΣΑΒΥΛΛΟΣ, πολίτης ἐκ Γέλης ἐν Σικελίᾳ ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλεάνδρον. Ηρόδ.

ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΣ, πάπας πρῶτος ὅστις ἔστησε καμπάνας εἰς τὰς ἐκκλησίας· ἡ πρώτη καμπάνα κατεσκευάσθη εἰς τὴν Νόλαν πόλιν τῆς Ιταλίας τὸ 490. Μ. Χ.

ΣΑΒΙΝΟΣ, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ· ἔγραψεν ὑπο-

μνήματα εἰς τὸν Θουκυδίδην καὶ Ἀκουσίλαον καὶ εἰς ἄλλους, καὶ ἕτερα ἐξηγητικά.

ΣΑΒΟΥΡΑΝΟΣ φύλαξ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ προσφέρων εἰς αὐτὸν τὴν σπάθην τῷ εἶπε, λάβε αὐτὴν διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇς δικαίως, θέλεις δὲ τὴν μεταχειρισθῇ καὶ ἐναντίον μου, ἐὰν σὲ προστάζω ἄδικα.

ΣΑΓΓΙΟΥΣΤΟΣ, Ἀνδρέας, εἷς τῶν αἱμοβόρων τῆς Γαλλίας, καὶ πρῶτος, φίλος καὶ συμμέτοχος τοῦ Ροβεσπιέρου, ὅστις διὰ τὰς μεγάλας κακίας του ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ διέταξε τὸν φύλακα Λέβαν τοὔνομα νὰ τὸν φονεύσῃ. ἀλλ' ὁ Σαγγιοῦστος πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη· ἀχρεῖε, ἐγὼ ἔχω ἄλλο νὰ κάμω, καὶ μετ' ὀλίγον μόνος του ἐκτυπήθη μὲ μίαν πιστόλαν, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε καὶ τὸν ἐρρίψαν ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ παλατίου ἕνας αὐλικὸς Κοριὰλ τοὔνομα· ἀπέθανε τὸ 38. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΣΑΓΧΩΝΙΑΘΩΝ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην, ἔνδοξος ἱστοριογράφος, ἔζη ἐπὶ Σεμιράμιδος, ἢ κατ' ἄλλους ὅτε ὁ Γεδεὼν ἦτον κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ· αὐτὸς ἔγραψε τὴν θεολογικὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν Λαῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Φοινίκων εἰς τὴν βίβλον τοῦ Φίλωνος, ὅστις ἔζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ τὴν μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

ΣΑΔΟΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Σιτάλκου, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ.

ΣΑΔΟΛΕΤΟΣ Γιάκομος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Μόδενα, σοφὸς συγγραφεὺς τῆς Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτου· συνέγραψε περὶ ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, καὶ ἕτερον περὶ τῶν ὕμνων τῆς φιλοσοφίας, καὶ διάφορα ἄλλα ποιητικά· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1547.

ΣΑΚΑΔΑΣ, ποιητὴς Λυρικὸς, καὶ κιθαριστὴς, ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48. Ὀλυμπ. ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλούτ.

ΣΑΚΕΤΗΣ Φραγγῖσκος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιστος γραμματικὸς καὶ εἷς τῶν κλασικῶν Ἰταλῶν· ἀπέθανε τὸ 1400.

ΣΑΚΕΣΠΕΑΣ Βουγαινβίλλος, τὸ γένος Γάλλος ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος του· ἔζη περὶ τὸ 1768. Μ. Χ. οὗτος ἠρμήνευσε τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πλάτα ποταμοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὰς τόπους· περιέγραψεν ἀκριβέστερον τὰς ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν δικαίως ἀπαιτουμένας Μαλουΐνας νήσους· ἐκοινολόγησε πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῶν Παταγόνων καὶ Πεσεραίων· ἀνεκάλυψε τὸ ἐπικίνδυνον ἀρχιπέλαγος. καὶ τὴν Οταΐτην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε νέαν Κύθηραν. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς ναυτικὰς νήσους, τὰς μεγάλας κυκλάδας, καὶ τὰς Λουϊσιάδας νήσους, καὶ πλεύσας διά τινος πορθμοῦ μεταξὺ δύω μεγάλων νήσων, εὗρεν ἐπὶ τῆς νέας Ἰρλανδίας τὸν λιμένα Πρασλῖνον, καὶ ἀγνοῶν ὅτι ὁ Καρτερέτης ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον ταύτην, ὠνόμασεν αὐτὴν Νέαν Βρετανίαν, τὸ ὁποῖον ὄνομα σωζει καὶ μέχρι σήμερον, ἔπειτα εὗρε πρὸς ἄρκτον τῆς Νέας Γουϊνέας τὰς τῶν Ἀναχωρητῶν νήσους, καὶ μετὰ τὴν συνάθροισιν ἄλλων τινῶν γνώσεων τῶν μερῶν τούτων, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Παταυΐαν

ΣΑΚΕΣΠΕΑΡ Γουλιέλμος, ὁ ἐνδοξότερος ποιητὴς τραγικὸς τῆς Ἀγγλίας· ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1610. καὶ ἀφῆκε μίαν φήμην ἀθάνατον, μόλον ὅτι αἱ τραγῳδίαι του ἔχουσι πολλὰ ἐλαττώματα, καὶ δὲν εἶναι συνθεμέναι κατὰ τὰ δραματικὰ ποιήματα τῶν παλαιῶν.

ΣΑΚΙΠΣ, Ἀνδρέας, καλὸς ζωγράφος μαθητὴς τοῦ Ἀλβάνου, ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην πατρίδα του τὸ 1661. εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων.

ΣΑΚΙΝΗΣ Ἀντώνιος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων συνθετῶν τῆς μουσικῆς τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος, τόσον εἰς τὴν γλαφυρότητα, καθὼς καὶ εἰς τὴν γλυκύτητα, εἰς τὴν μελῳδίαν, καὶ εἰς τὴν καθαρότητα· ἀπέθανε τὸ 51 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἔζη τὸ 1760.

ΣΑΚΚΟΣ Ἰωσὴφ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Πάρμαν πόλιν τῆς Λομπαρδίας, ἔνδοξος ἰατρὸς θεωρητικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ συγγραφεὺς διαφόρων συγγραμμάτων τῆς Ἰατρικῆς, κατ' ἐξοχὴν τῆς θεωρηκοπρακτικῆς· ἀπέθανε τὸ 1718.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ Ἰωσὴφ υἱὸς τοῦ Γιώπε ἐν Οὐγγαρίᾳ, τὸ γένος Κοῦρτος· ἐμβῆκεν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ Νουρυδὴν Σολτάνου τῆς Συρίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἔγινεν ἀρχιστράτηγος ὅλων τῶν στρατευμάτων τοῦ μονάρχου, ὅστις τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν ἐκυρίευσεν· ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νουρυδὴν, ἔπειτα ἐκυρίευσε τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἕνα μέρος τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀραβίας, ἐπὶ τέλους καὶ τὸ βασίλειον τῆς Ἱερουσαλὴμ, διώξας τὸ 1188. τοὺς χριστιανοὺς Εὐρωπαίους, καὶ ἀπεκατέστη βασιλεὺς τοσούτων ἐπαρχιῶν ἀπὸ ἁπλοῦς ἰδιώτης· ἐγνώριζε καλῶς τὴν πολεμικὴν, τὰ μαθηματικὰ, καὶ τὴν Ἰατρικὴν· ἔγραφε κάλλιστα, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, δὲν ἠγάπα τοὺς ποιητὰς, ἦτον ὑπομονητικὸς, πιστὸς εἰς τὰς συνθήκας, καλοκάγαθος καὶ ἐλεύθερος καὶ μόνη εὐχαριστησίς του ἦτον ἡ ὑποχρεώσις· ἐγεννήθη τὸ 1138. καὶ ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 55. χρόνων, ἄφῆκε 17. υἱούς· ἐβασίλευσε χρόνους 16. εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ 15. εἰς τὴν Συρίαν, καὶ Μεσοποταμίαν·

ΣΑΛΑΙΘΟΣ, Λακεδαιμόνιος τις. Θκ.

ΣΑΛΑΜΑΝΑΣΑΡ, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τὸ 721. Π. Χ. αἰχμαλώτισε τὰς 10. φυλὰς τοῦ Ισραὴλ.

ΣΑΛΑΝΔΡΗΣ Πελεγρῖνος Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς, καὶ ἡ στολὴ τῆς ἀκαδημίας τῶν μεταμορφουμένων, ἥτις ἤνθει εἰς τὸ Μιλάνον· ἀπέθανε τὸ 1771.

ΣΑΛΒΙΑΤΗΣ Βερνάρδος, ἀρχιναύαρχος τῶν Γωμαίων· οὗτος ἔδωκε μέγα φόβον εἰς τοὺς Τούρκους, κατεδάφισε τὸν λιμένα τῆς Τροπόλεως, ἐκυρίευσε τὴν νῆσον τῆς Κορώνης, ἔκαυσεν ὅλα τὰ χωρία τῆς Χίου, καὶ εἰσελθὼν διὰ τῆς Προποντίδος, ἕως τὴν Καλλίπολιν ἐπροξένησε μέγα φόβον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἐπιστραφεὶς εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του ἐμβῆκεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ, καὶ ἔγινε Καρδινάλης· ἀπέθανε, εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1568.

ΣΑΛΒΙΑΤΗΣ Λεινάρδος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος διὰ τὴν εὐγλωττίαν καὶ κόπους του εἰς τὴν Ιταλικὴν γλῶσσαν· ἀπέθανε τὸ 1589 εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων.

ΣΑΛΒΙΝΗΣ Αντώνιος Ιατρὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν· ἐγεννήθη τὸ 1658. καὶ ἀπέθανε τὸ 1729. οὗτος ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἦτον ὁ στολισμὸς τῆς ἀκαδημίας τῆς Κρούσκας, καὶ ἐκοπίασε πολὺ εἰς τὸ λεξικόν της.

ΣΑΛΒΙΝΗΣ Σαλβῖνος, ἀνεψιὸς τοῦ ἄνωθεν· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ποιητὴς καὶ ἀρχαιολόγος ἄριστος· ἀπέθανε τὸ 1751.

ΣΑΛΗΣ Οδυσσεὺς, ἔνδοξος στρατηγὸς· ἐπολέμησε πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος του καὶ ἐναντίον τῆς Αουστρίας καὶ τῆς Ισπανίας, ἀπέθανε τὸ 1674, εἰς ἡλικίαν 79. χρόνων.

ΣΑΛΙΣΒΟΥΡΓΙΝΣΙΟΣ Ιωάννης, ἐπίσκοπος Καρνοτίου· ἔγραψε διάφορα· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του ἔχει τὸν πρῶτον τόπον τὸ βιβλίον, Πολικρατικὸν, ἢ μωρίαι τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς· τὸν κατάλογον τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ὅρα παρὰ τοῖς Μαγδεμβ· ἑκατοντ. ΙΒ'. κεφ. ί παρὰ τῷ Βαλαίῳ Εκατοντ. Γ'. ἔζη περὶ τὸν ιϐ'. αἰῶνα.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Λαοδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Κρηθέως καὶ Δηϊονέως καὶ βασιλεὺς τῶν Θετταλῶν· οὗτος ἀφῆκε μίαν θυγατέρα ὀνόματι Τυρὼ, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Κρηθεύς.

ΣΑΛΟΥΖΟΣ, ἀνδρεῖος Στρατιώτης, σοφὸς χημικὸς, καὶ καλὸς μαθηματικὸς, ἐχρημάτισε πρόεδρος τῆς Ακαδημίας τοῦ Τορίνου· ἀπέθανε τὸ 1810. εἰς ἡλικίαν 66. χρόνων.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΣ Κάϊος Κρίσπος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αμίτυρνον, πόλιν τῆς Σαβίνης, ἔνδοξος ἱστορικὸς· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου τοῦ Γιουγούρθα βασιλέως τῆς Νουμηδίας· ἐκδοθ. ἐν Αμστελόδ. τὸ 1742. εἰς δύω τόμους· ἔζη περὶ τὰ 200 Π. Χ.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΣ, φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἔζη τὸ 360. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ Θεῶν καὶ κόσμου, ἐκδοθὲν τὸ 1821. μετὰ σημειώσεων.

ΣΑΜΟΥΗΛ ὁ Εάρνης Αρκτοαμερικανὸς, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. ἔζη περὶ τὸ 1770· Μ. Χ. οὗτος ἐπέμφθη ὑπὸ τῆς τοῦ Ουτσονίου κόλπου ἐμπορικῆς ἑταιρίας, εἰς τὸν ἀρκτικὸν πολικὰ ὠκεανὸν· ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς, καὶ τὸν εἰς τὴν Κατεψυγμένην θάλασσαν χυνόμενον Χαλκοποταμὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ὄχθας ἀπέβη πρῶτος· ἔκαμε δὲ θαυμασίας ἀνακαλύψις 14 χρόνους κατὰ συνέχειαν, ὅπου καὶ ἐδοξάσθη.

ΣΑΜΟΥΗΛ Οὔϐερος ὁ ἐκ τῆς Ελουϊτίας Βιτεμϐουργικὸς θεολόγος, ὅστις πολλὰ ἀγωνιζόμενος διὰ νὰ ἀναιρέσῃ τὴν τοῦ Καλουΐνου περὶ τοῦ προορισμοῦ διδασκαλίαν, εἰς ἑτέραν πλάνην ἔπεσε· τὴν ἐκλογὴν ἥτις πρὸς μόνους τοὺς τοῦ θεοῦ υἱοὺς ἀνήκει, εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἁπλῶς, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κατακριμένους νὰ ἁρμόζῃ καθομολογήσας· διὰ νὰ συσήσῃ δὲ τὴν γνώμην του εὐσχήμονα. κοινὴν διαίρεσιν ἐνόησεν, ἄλλους μὲν εἰπὼν νὰ εἶναι τοὺς ἐκλελεγμένους, καὶ ἄλλους τοὺς ἐκλεκτούς. καὶ ἐκλελεγμένους μὲν καλεῖ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τόσον Ιουδαίους, ἐθνικοὺς, ὅσον χριστιανοὺς τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας· ἐκλεκτοὺς δὲ ὀνομάζει, ὄχι πᾶν γένος ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον τοὺς διαμένοντας εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν· τὸ οἰκεῖον δόγμα ὁ Οὔϐερος πρῶτον κρυφίως διέσπειρεν εἰς τὴν Βιτεμϐεργικὴν αὐθεντίαν, τὸ ὁποῖον γνωρίσαντες οἱ Τυϐιγικοὶ θεολόγοι, ἐνουθέτησαν αὐτὸν νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλάνην· αὐτὸς δὲ μὴ θέλων νὰ ὑπακούσῃ, ἤγειρε μεταξὺ τῶν Λυθηρενῶν ὑσολόγων τὴν Οὐϐεριανὴν φιλονεικίαν. ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΑΛΟΥΤΑΤΟΣ Κολούκιος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος, ἐξέδοκε διάφορα Ιταλικὰ συγγράμματα. ἀπέθανε τὸ 1406.

ΣΑΜΜΟΝΙΚΟΣ Σερῆνος· ἔζη τὸ 200. Μ· Χ, διὰ προσταγῆς τοῦ βασιλέως Καρακάλα ἐφονεύθη εἰς τὴν τράπεζαν συνδειπνῶν μετ' αὐτοῦ, συνέγραψεν ἱστορικὸν ποιημάτιον, ἐκδοθὲν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1735.

ΣΑΜΟΥΗΛ Καραϐίας Ιθακήσιος ἀνεψιὸς τοῦ ἀειμνήστου Παϊσίου, Ιεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος τῆς νήσου Τήνου, ὅστις διὰ τὴν εὐσέϐειάν του πολλάκις κατεπολεμήθη ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε δυτικῶν.

ΣΑΜΟΥΗΛ Κασιανὸς Ιθακήσιος διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης καὶ κήρυξ τοῦ Ευαγγελίου ὑπὲρ τὰ 20. ἔτη εἰς Ξάντασι.

ΣΑΜΟΥΗΛ. Α' ἀπὸ Δερκῶν ἐχρημάτισε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως θελήσει καὶ γνώμῃ πάντων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατελούν-

των Αρχιερέων. Οὗτος μόνος μετὰ τὸν Ηὐίτιον ὑπερέβη πάντας ἐν φρονήσει, συνέσει καὶ θεοσεβείᾳ· οὗτος ἐπλήρωσε τὰ νέα ἔξοδα τῆς Πατριαρχείας ἐξ ἰδίων του, μὴ ζητήσας ἀπό τινα τῶν ἀρχιερέων οὔτε τὸ παραμικρόν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐζήτουν οὔτε κατέκρινε τινὰ ἄνευ κρίσεως καὶ συνοδου. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου ἐμερίσθη ἡ πατριαρχικὴ σφραγὶς εἰς τέσσαρα τμήματα, διὰ νὰ μὴ ποιῇ ὁ Πατριάρχης κατ' ἀρέσκειάν του ἐπὶ καταδρομῆς τινῶν· καὶ τὸ μὲν ἐκράτησεν αὐτός, τὰ δὲ τρία τοῖς προεσῶσι τῶν ἐνδημούντων ἀρχιερέων ἐδόθησαν διὰ συνοδικοῦ γράμματος. Οὗτος οὐ μόνον τῇ πολιτικῇ συνέσει διέφερε τῶν ἄλλων, ἄριστα καὶ δίκαια, ἀλλὰ καὶ παιδείᾳ πάσῃ κεκοσμημένος τῆς θύραθεν καὶ τῆς κοινῆς, ἱερᾶς θεολογίας, ἱστορίας καὶ πολιτικῆς ἐμπειρος. Μή ποιῶν δὲ τὰ ἀρέσκοντα τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ ἑτέροις, καθηρέθη τοῦ θρόνου τῇ δ' Νοεμβρίου 1768. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνέβη τὸν θρόνον ὁ Μελέτιος Λκρίσσης.

ΣΑΜΟΥΗΛ ὁ Σοεϊγέρος τὸ γένος Γερμανὸς, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1615. Μ. Χ. ἐταξείδευσε διὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ τάσσονται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του, ἐνῷ περιγράφει θαυμασίως τὰς πόλεις, τὸ διάφορον κλίμα, τὰ διάφορα προϊόντα, ἔθνη, ἔθιμα καὶ ἤθη τῶν κατοίκων κτλ.

ΣΑΜΟΥΗΛ ἱεροκήρυξ, Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς καὶ βοτανικὸς τοῦ αἰῶνός του, ἔζη περὶ τὸ 1715. Μ. Χ. Περιῆλθε διαφορα μέρη εἰς ἀνακάλυψιν καὶ ἐξιχνίασιν τόπων κτλ. Οὗτος ἐξέθεσε κατὰ τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις πίνακα γεωγραφικὸν πλήρη τοῦ Μαραγγιόνο,, ἱκανῶς ὀρθοῦ ὡς πρὸς τοὺς καιροὺς ἐκείνους, καὶ τὴν ἀτέλειαν τῶν ὀργάνων.

ΣΑΜΟΥΗΛ Βαλίσιος, Ἄγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐξετέλεσε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν ἐντὸς ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Ὀταΐτην καὶ πολλὰς ἄλλας νήσους τοῦ ἀρχιπελάγους τούτου ἀνεκάλυψε πάλιν τὸ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Μενδανία ὑπ' οὐδενὸς ἐπισκεφθὲν ἀρχιπέλαγος τοῦ Σταυροῦ (Σανταχρούζ)· ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Βρετανίας καὶ Νέας Ἰρλανδίας πορθμόν· ἐξιχνίασε πάντα τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Ἰρλανδίας· ἀνεκάλυψε τὰς Ἀδμηραλιας νήσους, καὶ προσδιόρισεν ἀκριβέστερα τῶν πρὸ αὐτοῦ πολλὰ μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Μαγινδανάου καὶ τῆς Κελέβης. ἔζη περὶ τὸ 1760. Μ. Χ.

ΣΑΜΨΩΝ ὁ ἀνδρεῖος, υἱὸς τοῦ

Μανωὲ, υἱοῦ τοῦ Δὰν πέμπτου υἱοῦ Ἰακώβ, ὅστις ἐγεννήθη ἐξ ἐπαγγελίας τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, ὅστις εἶπεν ὅτι θέλει γεννήσει υἱὸν ἡ σεῖρα γυναῖκά του, ὅτε οἱ ἑβραῖοι ἐδιοικοῦντο ἀπὸ τὸν Λαβδῶνα ιγ'. εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ μὴ βάλῃ ξιράφιον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου· ἀφοῦ δὲ ἐγεννήθη καὶ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἔγινε κριτὴς τῶν ἑβραίων μετὰ τὴν ἐλευθέρωσίν των ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν ἀλλοφύλων· ἰδὼν δὲ μίαν γυναῖκα ἀλλόφυλον ὀνομαζομένην Δαλιδᾶ εἰς τὴν Γάζαν τῆς Παλαιστίνης τὴν ἠγάπησε καὶ τὴν ἔλαβε εἰς γυναῖκά του, ἥτις μὲ τὰς κολακείας της τὸν ἠπάτησε καὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀνδρεία του συνίστατο εἰς 7 τρίχας, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς του. Λαβοῦσα δὲ χίλια ἀργύρια ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀλλοφύλων ὁμογενῶν της, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὸν πιάσωσι, τὸν ἐκοίμισε καὶ ἐξύρισε τὰς 7. ταύτας τρίχας τῆς δυνάμεώς του, καὶ ἔπειτα εἰδοποίησε τοὺς ἄρχοντας, οἵτινες εὐθὺς τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐτύφλωσαν καὶ τὸν ἔστειλαν σιδηροδέσμιον εἰς τὴν Γάζαν, ὅπου τὸν ἐφυλάκωσαν· μίαν ἡμέραν συνήχθησαν εἰς παλάτιον μέγα καὶ παρουσιάσαντες καὶ αὐτὸν κατηγόρουν καὶ τὸν ἐπερίπαιζαν ἐπάνω εἰς τὸ συμπόσιον· εἰς καιρὸν καθ' ὃν εἶχον αὐξήσει αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του· ὁ Σαμψὼν ἀνυπόμονος διὰ τοιαύτην καταρρόνησιν, ἔπιασε τὰς κολόνας ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζετο ὁ οἶκος, καὶ ἐβόησε πρὸς Κύριον "ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων,, καὶ τραβῶν αὐτὰς ἔρριψε τὴν στέγην τοῦ παλατίου, καὶ ἐφόνευσεν ἕως 300. μετὰ γυναικῶν καὶ παιδίων, ὅπου ἔπεσε καὶ αὐτὸς νεκρός.

ΣΑΝΑΒΑΛΑΤ, τὸ 422. Π. Χ. ἔκτισε ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Γεριζὸμ, διὰ τὸν γαμβρόν του Ελεάζαρ, ὅπου αὐτὸς καὶ οἱ διάδοχοί του ἱερούργουν, ὡς ἀρχιερεῖς τῶν Σαμαρειτῶν.

ΣΑΝΑΖΑΡΟΣ Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν· ἐγεννήθη τὸ 1453. ἔνδοξος ποιητὴς Ἰταλὸς καὶ Λατῖνος. τοῦ ὁποίου ἡ παιδεία τῷ ἐπροξένησε μεγάλην φήμην· συνέγραψε διάφορα ποιήματα· φιλονεικῶν μὲ τὸν Φεδερίκον ἐρωτήθη ἀπ' αὐτὸν τί πρᾶγμα δύναται νὰ προφυλάξῃ τὴν ὅρασιν καλήτερα; ὁ δὲ Σανάζαρος ἀπεκρίθη· ὁ φθόνος κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ πλέον μεγαλήτερα τὰ πράγματα παρ' ὅ,τι εἶναι. ἀπέθανε τὸ 1530.

ΣΑΝΑΧΑΡΙΒΟΣ. βασιλεὺς τῶν Ἀράβων, καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέθου τὸ 750, Π.Χ. Ηρόδ.

ΣΑΝΔΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου, ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας. Στράβ.

ΣΑΝΔΕΡΟΣ Νικόλαος θεολόγος, τὸ γένος Ἄγγλος, καὶ νομικὸς διδά-

σκαλος ἐν Οξφορδίῳ· ὅθεν ἔφυγεν εἰς Ρώμην, ὅταν ἀπεδλήθη ὁ Παπισμὸς ἀπὸ τὴν Αγγλίαν, καὶ παρὰ Γρηγορίου ΙΓ'. ἐπέμφθη Μούντζιος εἰς Ισπανίαν καὶ Ιρλανδίαν, ὅπου ἐτελεύτησε. Σώζονται αὐτοῦ διάφορα συγγράμματα, περὶ ὁρατῆς ἐκκλησιαστικῆς μοναρχίας, περὶ τοῦ σχίσματος τῆς Αγγλίας, περὶ ἐκκλησίας Χριστοῦ καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ.Χ.

ΣΑΝΔΙΝΗΣ Ἀντώνιος Ιταλὸς καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐν Παταυΐῳ, καὶ διδλιοθηκάριος· πεπαιδευμένος καὶ χρηστῶν ἠθῶν. Εγραψε πολλὰ, ἀλλ ἄνευ κρίσεως· ἐξέδωκεν ἱστορίαν ἀποστολικὴν, ἱστορίαν τῆς ἱερᾶς φαμιλλίας, τοὺς δίους τῶν ἀρχιερέων τῆς νέας Ρώμης, καὶ εἴκοσι λογοτριδὰς ἱστορικὰς εἰς τοὺς αὐτοὺς δίους. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΆΝΔΙΟΣ, τὸ γένος Αγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· περιῆλθε τὴν Περσίαν, Αἴγυπτον καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ασίας καὶ Αφρικῆς. Αφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του ἄριστον, τιμόμενον μέχρι τῆς σήμερον· ἔζη περὶ τὸ 1615. μετὰ Χ.

ΣΑΝΔΩΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης, πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ασίᾳ. Ηρόδ.

ΣΆΝΔΩΝ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Αθηνοδόρου. Λουκ.

ΣΑΝΝΙΩΝ, Ἕλλην ὑποκριτὴς δραμάτων, καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Αθήναις. Δημ.

ΣΑΝΝΥΡΙΩΝ Αθηναῖος, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Γέλως, Ινώ, Ιὼ Δανάη, Σαρδανάπαλος, Ψυχασταί.

ΣΑΝΤΟΡΙΟΣ Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Ιουστινούπολιν· ἐγεννήθη τὸ 1561. ἔνδοξος ἰατρὸς· ἐστάθη πρῶτος ὕστις ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἄδηλον διαπνοὴν τοῦ σώματος, καὶ ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον ἰατρικὴ στατικὴ, ἡ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου νὰ προφυλάττῃ τις τὴν ὑγείαν του διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 75. χρόνων.

ΣΑΟΥΣΟΥΡΗΣ Ὁράτιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γενεύην τὸ 1740. ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ ἐπιμελὴς φυσιολόγος· ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Ολλανδαν, Αγγλίαν, Γαλλίαν, Ιταλίαν καὶ Σικελίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἀκριδῶς τὸ ὕψος τῶν δουνῶν, καὶ τὴν φύσιν τῶν ὑφεστίων ὀρέων. Τὸ 1788· ἔφθασε μὲ τὸν υἱόν του ἐπὶ τὸ ὑψηλότατον ὄρος τῶν Αλπέων, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κορυφὴ τοῦ Γίγαντος· καὶ ἐκεῖ ἐκάθησε 17. ἡμέρας διὰ νὰ θεωρήσῃ ὅλας τὰς θέσεις· οὗτος ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἀκαδημίας τῶν ὡραίων τεχνῶν τῆς πατρίδος του· ἀπέθανε τὸ 1798.

ΣΑΠΦΩ θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ τῆς Κλεΐδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μιτυλήνην· ἔζη τὸ 600. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αλκαίου καὶ τοῦ Ταρσικόρου, ἔλαδε διὰ σύζυγον τὸν

Τσερτσίλα, τὸν πλουσιώτατον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μίαν θυγατέραν ὀνόματι Κλειώ· αὕτη ἀπέκτησε τόσην ὑπόληψιν εἰς τὴν ποιητικὴν, ὥστε ἐπωνομάσθη ἡ δεκάτη μοῦσα· ὅλοι οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς ὁμιλοῦσι δὶ αὐτήν· ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της, λέγουσιν ὅτι ἠγάπησε τὸν Φάονα νέον ποιητὴν τῆς ἐρυθραίας· αὐτὸς τὴν κατεφρόνει, καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν μανίαν της ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἀκροτήριον τῆς νήσου Λευκάδος· ἐκ τῶν ποιημάτων της ἐσώθησαν ἕνας ὕμνος τῆς θεᾶς Αφροδίτης, καὶ τινα ἀποσπάσματα· ἡ ὡραιότης καὶ γλαφυρότης τούτων τῶν πολυτίμων ἀποσπασμάτων μᾶς κάμουν νὰ λυπώμεθα διὰ τὸν χαμὸν τῶν ἐπιλοίπων ποιημάτων της· εἶχε καὶ μίαν φίλην ὀνόματι Δημοφίλην Ελληνίδα, ἥτις ἐσύνθεσε ποιήματα ἐρωτικὰ, καὶ ἔψαλλε τοὺς ὕμνους τῆς θεᾶς Αρτέμιδος· ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Βολφίου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐννέα ἐνδόξων γυναικῶν.

ΣΑΠΩΡ, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, διάδοχος τοῦ Αρταξέρξου πατρός του· τὸ 238. Μ. Χ. διέφθειρε τὴν Μεσοποταμίαν, Συρίαν, καὶ Κιλικίαν, καὶ ἄλλας ἐπαρχίας τῶν Ρωμαίων, ὁ Φίλιππος ὅμως Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ἔκαμε μ' αὐτὸν τὴν εἰρήνην· μετὰ τοῦτον ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Βαλεριανὸς, καὶ νικηθεὶς ὑπέπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἔπαθε πολλὰ κακὰ ἀπ' αὐτὸν, ὁ δὲ Οδυνάτος ἤνωσε τὴν δύναμίν του μὲ τὰ στρατεύματα τῶν Ρωμαίων, καὶ ἀνεκτήσατο τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ κατέστρεψε τὸν Σαπὼρ ἁρπάσας τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν ἐδίωξε ἕως τὴν Κτησιφῶντα πόλιν τῆς Ασσυρίας, ὅπου ὁ Σαπὼρ ἀπέθανε φονευθεὶς ἀπὸ τοὺς Σατράπας τὸ 269·

ΣΑΠΩΡ, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, καὶ υἱὸς τοῦ Ορμίσδου, ἔκαμε προσβολὰς πολλὰς εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ρωμαίων· ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Αμίδην, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. τὸ 359. ἐνίκησε τοὺς Ρωμαίους, καὶ πεισθεὶς ὑπὸ τῶν μάγων ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἐχθροὶ τῆς ἐπικρατείας του ἐχόρτασεν ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἀθώων, διωχθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν Ιουλιανὸν ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν Νισήβην, πόλιν τῆς Μεσοποταμίας, καὶ ἄλλας πόλεις· ἀλλὰ πάλιν ἀνανεώσας τὸν πόλεμον τὸ 370. καὶ ὁρμήσας εἰς τὴν Αρμενίαν ἐνίκησε τὸν Αὐτοκράτορα Οὐάλεντα· ἀπέθανε τὸ 380. μὲ μῖσος καὶ ἀπέχθειαν τῶν ὑπηκόων του.

ΣΑΡΙΣΙΟΣ-Ἰὼν τὸ γένος Αγγλος περίφημος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἐχρημάτισεν ἄριστος περιηγητὴς· περιῆλθε τὸν μέγαν Ωκεανὸν, μὲ ἐπισίμους ἀνακαλύψεις· ὑπῆγεν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ εἰς τὴν Ιαπονίαν. Η περιήγησις τούτου τοῦ ἐνδόξου ἀνδρὸς διήγαγε πολλὰ εἰς

τὴν Γεωγραφίαν καὶ Ναυτικήν· ἔζη περὶ τὸ 1615. Μ. Χ.

ΣΑΡΔΑΝΆΠΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀνακινδαράξου βασιλεὺς τῆς Νίνου πόλεως τῆς Περσίας, οὗτος ἔκτισε τὴν Ταρσὸν, καὶ Ἀγχιάλην· κατὰ περίστασιν ἄναψε τὸ παλάτιόν του, καὶ εὑρεθεὶς εἰς ἀμηχανίαν κατεκάη ἔνδον· ὁ Ἑλλάνικος ἀναφέρει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Περσίας ὅτι ὑπῆρξαν δύω Σαρδανάπαλοι.

ΣΆΡΠΗΣ Ἀλέξανδρος, τὸ γένος Ἄγγλος· ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος του Ηνθει περὶ τὸ 1610. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσε μετὰ τοῦ Βιχάρδου Νόβλου τὰς Ινδίας. Ἀλλ᾽ ὁ σκοπός των ἀπέβλεπε μᾶλλον εἰς ἐμπορικὰ τέλη, παρὰ εἰς ἔρευναν ξένων τόπων καὶ ἐθνῶν.

ΣΆΡΠΗΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, περίφημος εἰς τὰς γλώσσας, Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν, καὶ Ἑβραϊκὴν, ἤξευρε τὴν φιλοσοφίαν, Ἰατρικὴν μαθηματικὴν, καὶ ἠθικὴν, καὶ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν· ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς φιλονεικίας· ἀπέθανε τὸ 1623. καὶ ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα ἱστοριῶν.

ΣΑΠΩΝΙΑΣ, περίφημος στρατηγὸς τῆς Σαξωνίας, εἰς ἡλικίαν 12. χρόνων ζεύρεθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βισὲλ, πόλεως τῆς Φιλανδίας μὲ τὸν ἀρχισράτηγον Σκουλαμβούργ, καὶ ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, καθὼς καὶ εἰς ἄλλας πολιορκίας καὶ μάχας· ἀπέθανε τὸ 1730. εἰς ἡλικίαν 54. χρόνων.

ΣΑΤΆΣΠΗΣ, υἱὸς τοῦ Γεάσπιος Πέρσης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενίδων, οὗτος διάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου πρὸς ποινὴν τοῦ ἀτοπήματος νὰ περιπλεύση ὅλην τὴν Λιβύαν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Μετὰ μίαν μακρινὴν θαλασσοπλοΐαν μὴ δυνηθεὶς νὰ προχωρήσῃ μεσυμβρινώτερα διὰ τοῦ Ωκεανοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Περσίαν ἀπολογούμενος πρὸς τὸν βασιλέα μὲ διαφόρους προφάσεις, ὅς τις χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκρόασιν κἀμμίαν τὸν ἐταύρωσεν. Ηρόδ.

ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΣ Πούβλιος Σεμπρόνος, ἠγάπησε τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν, καὶ ἔγινε στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ Βαλερίου, ἀφοῦ δὲ ἐνίκησε πολλάκις τοὺς βαρβάρους, ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 263. Μ Χ. καὶ ἐπειδὴ ἦτον πολλὰ αὐστηρὸς εἰς τοὺς στρατιώτας ἐφονεύθη παρ᾽ αὐτῶν τὸ 267. ἐπαινεῖται ὡς πηγὴ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἐπιεικείας.

ΣΆΤΥΡΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων, ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΣΆΤΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος, ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.

ΣΆΤΥΡΟΣ. ποιητὴς Ἕλλην, ἀναφερόμενος ἀπὸ τὸν Πλούταρχον.

ΣΆΤΥΡΟΣ, φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος ἓν βιβλίον περὶ χαρακτήρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρίκ.

ΣΑΥΟΝΑΡΌΛΑΣ Ἱερώνυμος ὁ ἐκ Φερράρας, ἀνὴρ ἐπ᾽ ἀρετῇ καὶ ἁγιότητι παρὰ τοῖς δυτικοῖς περίπιστος· διότι ἦν πολλὰ ζηλωτὴς τῶν καλῶν ἠθῶν, καὶ τοῦ ὀρθοῦ βίου τῶν ἐκκλησιαστικῶν· μάλιστα πάντας ἀφιλοπροσώπως ἤλεγχε, περισσότερον τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ρώμης, καὶ ἐν τούτοις Ἀλεξανδρον ς΄. τὸ τῆς κακίας τέρας, καὶ τὴν ἀσέβειαν τοῦ ἐν Ρώμῃ κλήρου, καὶ τῶν ἀρχόντων· διὰ τὰ ὁποῖα τελευταῖον καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον παρ᾽ αὐτῶν ἐδέξατο· ἐξέδωκε βιβλία τέσσαρα. περὶ τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως βιβλ. ε. περὶ ἁπλότητος τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, καὶ διαφόρους λόγους καὶ μελέτας ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ Ηνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα.

ΣΑΫΛΙΟΣ, Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅστις ἐφόνευσε μὲ τόξον τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν. Ηρόδ.

ΣΒΕΤΩΝΙΟΣ Κάϊος, ἔνδοξος ἱστορικὸς, Λατῖνος, ἐχρημάτισε σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδριανοῦ τὸ 118. Μ. Χ. οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν 12. πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης.

ΣΕΒΈΛΔΟΣ Βίερ τὸ γένος Ὁλλανδὸς, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ. Οὗτος περιέπλευσε τὸν μέγαν Ωκεανὸν καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη· ἔζη τὸ 1608. Μ. Χ.

ΣΕΒΑΣ Μάρκος, ἑκατόνταρχος τοῦ Καίσαρος, ἔδειξεν ἐμπράκτως τὴν ἀνδρείαν του εἰς τὴν μάχην· ἔμεινε μόνος εἰς τὴν στρατιὰν καὶ ἐπολέμει τοὺς ἐχθρούς. ἀφοῦ δὲ εἶδε τὸν ἑαυτόν του ἀδύνατον νὰ πολεμῇ πλέον διὰ τὰς πληγάς του, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀπέρασεν εἰς τὸ στράτευμα.

ΣΕΒΑΣΤΟΣ Κυμηνίτης Τραπεζούντιος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, καὶ ἔμπειρος τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς καθ᾽ ἡμῶν παιδείας, ἀλλὰ πτωχοῦ νοὸς καὶ ἀγόνος· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς, εἶτα καὶ τῆς ἐν Βουκορεστίῳ. Συνέγραψε καὶ διάφορα συγγράμματα, χωρὶς ὅμως τάξιν καὶ διάκρισιν. Προκόπ. ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΕΒΑΣΤΟΣ Τραπεζούντιος διδάσκαλος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ σχολῆς. Οὗτος ἐσύνθεσε καὶ ἐτύπωσεν ἐν Βουκουρεστίῳ δύω βιβλία, τὸ ἑορτολόγιον, καὶ δογματικὴν διδασκαλίαν· ἐξήγησεν εἰς τὸ ἁπλοῦν τὸν τοῦ Συνεσίου λόγον πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιον, καὶ τὰ τοῦ Ἁγαπητοῦ κεφάλαια πρὸς τὸν Ιουστιανόν, καὶ τὰ τοῦ Ισοκράτους πρὸς Δημόνικον

καὶ Νικοκλέα Κύπρου βασιλέως. Συνέγραψε πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου, περὶ ἐνεργείας, σχόλια εἰς τὴν γραμματικὴν τοῦ Ἀπολλωνίου, περὶ Μυστηρίου τῆς εὐχαριστείας πρὸς χρύσανθον· ἔζη περὶ τὸν 10. ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Γαβάλλης, οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἦτον φίλος Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὕστερον ἔγινεν ἐχθρὸς καὶ τὸν κατέτρεχεν· ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. Σώζονται καὶ τούτου ὁμιλίαι, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Χρυσοστόμου.

ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΣ Ἰούλιος, ἔζη τὸ 500. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς, βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Ῥητόρων.

ΣΕΒΗΡΟΣ Κάσσιος, ῥήτωρ μὲ μεγάλην ὑπόληψιν, φίλος τοῦ Σατυριζειν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Αὔγουστον εἰς τὴν Κρήτην, ἔπειτα εἰς τὴν Σέρφον, ὅπου καὶ ἀπέθανε εἰς ἐσχάτην πενίαν.

ΣΕΒΗΡΟΣ Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Καμαία καὶ διάδοχος τοῦ Ἡλιογαβάλου· ἀνέβη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ῥώμης τὸ 222. Μ.Χ. Τὸ δὲ 235. ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του Ἰουλίαν Μαμαίαν, εἰς ἡλικίαν 29. χρόνων· λέγουσιν ὅτι οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ κατεδίκασεν ἕνα ἄνθρωπον τῆς αὐλῆς του καὶ ἀπέθανε μὲ τὸν καπνὸν τῶν ἀχύρων καὶ πρασίνων χόρτων, διότι ἦτον κόλαξ, ἔπειτα διέταξεν νὰ διαλαλήσωσιν ὅτι ὁ πωλητὴς τοῦ καπνοῦ κατεδικάσθη μὲ τὸν καπνόν.

ΣΕΒΗΡΟΣ Φλάβιος Βαλέριος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, ὡς μέθυσος καὶ πόρνος ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὸν Μαξιμιανὸν τὸν Γαλλέριον· ἔπειτα ὁ Μαξιμιανὸς ὁ Ἐρκούλιος τὸν ἔκαμε Καίσαρα τὸ 305. διὰ παρακλήσεως τοῦ Γαλλερίου· ὁ δὲ Μαξέντιος κηρυχθεὶς αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης τὸ 307. ἐκινήθη κατὰ τοῦ Σεβήρου, ὅστις προδοθεὶς ἀπὸ τὴν στρατιάν του ἐβιάσθη νὰ κλεισθῇ εἰς τὴν Ῥαβέννα, πολιν τῆς Ἰταλίας, ὅπου πολιορκήσας αὐτὸν ἔπειτα ὁ Μαξιμιανὸς Ἐρκούλιος, (ὅστις κατὰ πρῶτον εἶχε ἀφήσει τὴν βασιλείαν καὶ ἀνελάβε τοτε) τὸν ἐβίασε καὶ παρεδόθη, καὶ τὸν ἐφόνευσε μὲ τὴν φλεβοτομίαν.

ΣΕΒΗΡΟΣ Γαβριὴλ ἐκ Πελοποννήσου, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, ὅστις μέγα ὄνομα ἀρετῆς καὶ παιδειας εἶχεν ἀποκτήσει Μητροπολίτης Φιλαδελφείας γενόμενος, πρῶτος ἐχρημάτισεν, ὅστις ἐποίμανε τοὺς ἐν Οὐενετίᾳ ὀρθοδόξους, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, χαρισθεῖσα αὐτοῖς ἡ ἄδεια αὕτη παρὰ τῆς Γαληνοτάτης Γερουσίας τῶν Οὐενετῶν, νὰ ἔχωσιν ἀρχιερέα ὀρθόδοξον, καὶ νὰ εὑρίσκε-

ται εἰς αὐτὴν τὴν προκαθεζομένην πόλιν. ἐξέδοτο οὗτος βιβλίον περὶ τῶν ἑπτὰ μηστυρίων τῆς ἐκκλησίας, καὶ περὶ τῶν πέντε διαφορῶν τῶν μεταξὺ Γραικῶν καὶ Λατίνων. Ἤθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΣΕΒΗΡΟΣ, Λούανιος Σεπτήμιος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὸ 149. Μ. Χ. ἀπὸ γένος λαμπρὸν, ὑπαυρφύλαξ, δήμαρχος, ἀνθύπατος, καὶ ὕπατος· λέγεται ὅτι ἦτον ὁ πολεμικώτατος ἀπὸ ὅλους τοὺς Αὐτοκράτορας τῆς Ῥώμης· εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του ἐφαίνετο ἀμεταβόλητος, φίλος ἠλικρινὴς, ἐχθρὸς ἐπικίνδυνος, καὶ ἐκδικητικός· Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Περτίνακος, ἐκηρύχθη οὗτος Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὴν στρατιὰν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν τὸ 139. ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἐφόνευσε πολλοὺς Γερουσιαστὰς καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐξώρισε, καὶ ἐδήμευσε τὴν κατάσασίν των· ὕστερον ἐκστρατεύσας ἐπολιόρκησε τὸ Βυζάντιον καὶ τὸ ἐλεηλάτησε· ἔπειτα διέβη εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκδικήθη τὰς πόλεις, ὅσαι ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Νίγρου· ἐκινήθη κατὰ τοῦ Ἀλβίνου διοικητοῦ τῆς Βρετανίας, τὸν ὁποῖον ἀπήντησεν εἰς τὸ Λουγδοῦνον καὶ πολεμήσας ἐκέρδισε τὴν νίκην τὸ 197. καὶ κατεπάτησε τὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸν ἵππον του, τὴν δὲ κεφαλήν του ἔστειλεν εἰς τὴν Ῥώμην, μετ' ὀλίγον ἐφόνευσε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία τοῦ Ἀλβίνου, καὶ τὰ σώματά των ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν· ἐφόνευσεν ὅλους ὅσοι ἦσαν ἔνδοξοι τῆς Ῥώμης καὶ πλῆθος ἀρχοντισσῶν· ἐκίνησε ἔπειτα κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐκυρίευσε τὴν Σελεύκειαν, Βαβυλῶνα καὶ Κτησιφῶντα, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐφόνευσε, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ τέκνα ἠχμαλώτησε διὰ τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα Παρθενικὸς· ὕστερον ἦλθεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, Παλαιστίνην καὶ Αἴγυπτον ὅπου ἄναψε φλόγα κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν, ἀπεκατέστησε Γερουσίαν εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς, περιεργάσθη τὰς θρησκείας, ἔβαλεν ὅλα τα βιβλία εἰς τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐπειδὴ ἀπεστάτησαν οἱ Βρετανοὶ ὥρμησεν ἐναντίον των, ὅπου ἀσθενήσας ἀπέθανε τὸ 211. εἰς ἡλικίαν 65 χρόνων.

ΣΕΒΗΡΟΣ. Κορνήλιος, Ζ. Κορνήλιος Σεβῆρος.

ΣΕΒΙΓΝΗ, Μαρία, Γαλλὶς, ἔνδοξος διὰ τὴν ὡραιότητά της, πολλὰ ἀγχίνους· συνέγραψεν ὡραίας ἐπιστολὰς, ἀπέθανε τὸ 1696.

ΣΕΒΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἀρχαῖος ἥρως, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς Ὠρωὸς ἐν Ἀκκωνίᾳ καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη, τὸ αὐτόθι χωρίον Σευβριόν. Παυσ.

ΣΕΒΟΥΝΔΕ Ραϋμόνδος διδάσκαλος τῆς Ἰατρικῆς Ἰσπανὸς τὸ γένος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ. Συνέταξε βιβλίον

περὶ φυσικῆς θεολογίας. τὸ ὁποῖον κοινῶς καλοῦσι, θησαυρὸν τῶν θείων διανοήσεων.

ΣΕΔΟΥΛΙΟΣ Καίλιος Σκεότος, ἐπίσκοπος τῆς Ἱσπανίας, ἔζη τὸ 420. Μ. Χ. τούτου σώζονται πολλὰ συγγράμματα· ἀ. ποίημα πασχάλιον, διαλαμβάνον περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. β'. παραβολὴ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης, καὶ ἄλλα τινα, ἐκδεθέντα ἐν Γώμῃ τὸ 1594.

ΣΕΘΩΝ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720. Π Χ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας εἰς τὴν Τάνιν ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, ὕστερον δὲ πολεμήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ασσυρίων Σαγχερίβου, ὅτις εἰσέβαλε μὲ μεγάλα στρατεύματα, ἐδυνήθη, ὡς λέγεται διὰ βοηθείας τοῦ Ἡφαίστου νὰ τὸν τρέψῃ εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν τῆς δυνάμεώς του. Ἡροδτ.

ΣΕΙΔΟΣ, τὸ γένος Γερμανὸς, ἄριστος Γεωγράφος καὶ φυσικὸς τοῦ αἰῶνος του· ἔζη τὸ 1619. Μ. Χ. Συνέγραψε μίαν γεωγραφίαν ἐπιστημονικωτάτην καὶ ἀκριβῆ· Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας, καὶ νέων ἀνακαλύψεων· ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη εἰς διάφορα μέρη τῆς γηΐνου ἐπιφανείας.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ, βασιλεὺς τῆς Νύσης, ἐν Λιβύῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διονύσιος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνοδευόμενος ἀκολούθως ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ.

ΣΕΚΟΝΔΟΣ Βίβιος ἀνὴρ ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Συνέταξε λεξικὸν Γεωγραφικὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ βασιλείου.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Καλλίνικος, υἱὸς τοῦ Αντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 235. Π. Χ. εὑρισκόμενος πάντοτε εἰς ἀκαταπαύστους ταραχὰς καὶ πολέμους μετὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, καὶ Αρσάκου. ὑπὸ τοῦ ὁποίου αἰχμαλωτισθεὶς ἀπέθανεν ἐλεεινῶς.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Κεραυνὸς βασιλεὺς τῆς Συρίας, ἐκρατεύσας κατὰ τοῦ Ατταλου βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐφαρμακώθη ὑπό τινων συνωμοτῶν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ὁ Φιλοπάτωρ, υἱὸς Αντιόχου τοῦ μεγάλου, βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 180. Π. Χ. ζήσας μὲ εἰρήνην, τέλος φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ηλιοδώρου.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 225. Π. Χ. φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Κλεοπάτρας. Οὗτος προσέβη μέχρι τοῦ ποταμοῦ Γάγγου πρὸς ἀνακάλυψιν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, Πρεσβύτερος υἱὸς Αντιόχου τοῦ Γρύπου, βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 95. Π. Χ διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπὸ Αντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ἀδελφὸς Αντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του ἐφονεύθη τὸ 57 Π· Χ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τῶν βασιλικῶν ἱππέων, καὶ ἔμπειρος πολεμικός· ἐχρημάτισε σατράπης τῆς Βαβυλῶνος, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

ΣΕΛΗΜΗΣ ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Βεγιαζίτη, ἔννατος αὐτοκράτωρ τῶν Οθωμανῶν. Τὸ 1511. ἐφόνευσεν ἀνελεῶς τὸν πατέρα του καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειάν του ἐξήλειψε· καὶ προσέτι πολλοὺς ἄρχοντας, διότι δραστικὸς ἦν, δεικνύων τὸ φοβερὸν τοῖς πᾶσιν, οὐχὶ χωρὶς δικαιωσύνην, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον. Ἐπὶ τούτοις στρατεύσας εἰς Περσίαν κατὰ τοῦ Σὰχ Ισμαὴλ τὸ 1516. καὶ τελείως αὐτὸν νικήσας πολλὰς πόλεις ὑπέταξεν· ἐντεῦθεν δὲ εἰς Ἀνδριανούπολιν ἐπιστρέψας, καὶ σκῆπτρον δοὺς εἰς τὸν υἱόν του Σουλεϊμάνην, τὸν ἔπεμψεν εἰς τὴν Μαγνησίαν διὰ νὰ διάγῃ ἐκεῖ βασιλικῶς· αὐτὸς δὲ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυρίευσε τὸ Κάϊρον εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ὅλον τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον Χαλίφης, ἢ μέγας Πατριάρχης τῆς Οθωμανικῆς θρησκείας, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἀφῆκεν εἰς τοὺς διαδόχους του. Μετὰ ταῦτα δὲ ἔχων σκοπὸν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ιταλίας, ἀσθενήσας ἀπέθανε τὸ 1520. εἰς ἡλικίαν 52. χρόνων, εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα του. Τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπέκρυπτεν ὁ Φεραὶτ Πασᾶς, ἕως οὗ ὁ υἱός του Σουλεϊμάνης νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἦν δὲ ὁ Σελίμης ἥμερος εἰς τοὺς χριστιανούς· ὅθεν καὶ εὐεργεσίας ἔδωκεν εἰς τὸ ἐν Τραπεζοῦντι μοναστήριον τοῦ Σουμελᾶ καὶ εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς ἁγίας πόλεως, καὶ ἄλλας τινὰς χάριτας καὶ εὐεργεσίας εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἐποίει.

ΣΕΛΗΜΗΣ ὁ Β'. υἱὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς Σουλεϊμὰν, ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 566. καὶ ἐκληρονόμησε τὸ μέγα βασίλειον τοῦ πατρός του, χωρὶς νὰ κληρονομήσῃ καὶ τὰς ἀρετάς του· ἐδόθη εἰς τὴν μέθην· ἡ μόνη του εὐχαρίστησις ἦτον τὸ νὰ μεθύῃ· ἀκύρωσε τὸν νόμον τοῦ πατρός του, ὅστις ἐκόλαζε τὴν μέθην μὲ θάνατον· τοῦτο ἐπροξένησε θαυμασμὸν εἰς ὅλον τὸ Οθωμανικὸν ἔθνος, καὶ ἐντοσούτῳ ἐσυνηθίσθη τοῦτο τὸ ποτόν· ὁ λαὸς ὠνόμαζε τὸν βασιλέα μέθυσον· οὗτος ὁ τρόπος τοῦ ζῆν ἠνωμένος μὲ τὰς ἀσωτείας, τὸν ἔσυρε πολλὰ ὀγλίγω

ρα εἰς τὸν τάφον εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων· ἐβασίλευσε χρόνους 8. ἐξάθη ὁ πρῶτος Αὐτοκράτωρ Ὀθωμανὸς, ὅστις παρεδώθη εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ἀσωτείας.

ΣΕΛΗΜΗΣ ὁ Γ΄, καὶ εἰκοστὸς ἔνατος σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν, ἦτον ποιητὴς καὶ μαθηματικὸς, ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους· ζητῶν νὰ εἰσάξῃ τὸ τακτικὸν εἰς τὸ στράτευμά του, μόλις εἶχε βάνει εἰς πρᾶξιν τὸ ἔργον καὶ οἱ Γενιτσάροι δυσαρεστημένοι ἀπέστάτησαν τὴν 28 Ἰουλίου 1808. καὶ τὸν ἐρόνευσαν βασιλεύοντα ἤδη 18. χρόνους, καθὼς ἔπειτα καὶ τὸν ἐξάδελφόν του Σουλτὰν Μουσταφᾶ. Οὗτος εἶχε συστήσει μίαν τυπογραφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΣΕΛΙΟΣ Σεβαστιάνος, ἄριστος ἀρχιτέκτων ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐξέδωκεν ἕνα σύγγραμμα τέλειον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. ἀπέθανε τὸ 1560.

ΣΕΜΕΝΤΙΝΗΣ Ἀντώνιος, ἔνδοξος φυσιολόγος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἐγεννήθη τὸ 1744. καὶ ἀπέθανε τὸ 1814. οὗτος ἦτον ὁ σολισμὸς τῆς ἰατρικῆς ἀκαδημίας· ἐστάθη προφέσωρ τῆς ἀνατομίας, φυσιολογίας καὶ παθολογίας.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, γυνὴ τοῦ Νίνου υἱοῦ τοῦ Βήλου δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων κτίτορος τῆς Βαβυλῶνος, ἥτις μετωνομάσθη Νινευΐ, κατὰ τὸν Σουΐδαν· μετὰ τὸν ἐπὶ τοῦ Νῶε κατακλυσμὸν 2342. ἀπὸ κτίσ. κόσμου Ἀλλ' ὁ Ἰώσηπος λέγει ὅτι ἡ Σεμίραμις ἔκτισε ταύτην τὴν πόλιν, ὅτε ἐβασίλευσε· λέγουσι δὲ οἱ ἱστορικοὶ ὅτι αὐτὴ ἐζήτησε μὲ ἀπάτην ἀπὸ τὸν ἄνδρα της Νῖνον τὸ νὰ τὴν δώσῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας του διὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅστις καὶ τὴν ἐκήρυξε βασίλισσαν εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν· αὕτη δὲ εἰς ἀμοιβὴν ταύτης τῆς εὐεργεσίας τὸν ἐφόνευσε τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς βασιλείας της, καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη οὕτως ἀπὸ τὸν Ἀσσὼρ υἱὸν τοῦ Ἰακὼβ πρώτου κατοικητοῦ αὐτῆς, μετὰ τὴν διασποράν τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἰακὼβ

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ἑτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας τὸ 735. Π. Χ. ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ηρόδ.

ΣΕΝΕΚΑΣ Μάρκος Ἀννᾶιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρδουβα πόλιν τῆς Ἱσπανίας, ῥήτωρ περίφημος, ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Σένεκα· σώζονται μερικοὶ λόγοι του, οἵτινες ἀδίκως ἀπεδόθησαν εἰς τὸν φιλόσοφον Σένεκα υἱόν του. ἔζη τὸν πρῶτον αἰῶνα Π. Χ,

ΣΕΝΕΚΑΣ Λούκιος Ἀννᾶιος, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς τραγικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἱσπανίαν εἰς τὴν πόλιν Κορδύβην· ἐσπούδασε τὴν εὐγλωττίαν ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Σοτσιόνην, καὶ ἀπὸ τὸν Φωτεινὸν τοὺς Στωϊκοὺς

ἐνδόξους φιλοσόφους· ἡ Ἀγριππίνη ὑπανδρεύθη τὸν Κλαύδιον Αὐτοκράτορα, καὶ τοῦ ἀφιέρωσε τὸν υἱόν της Νέρωνα νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ συστήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον· οὗτος ὁ Πρίγγιψ ὅσον ἤκουε τὰς συμβουλὰς τοῦ Σένεκα, ἠγαπᾶτο καὶ ἀπὸ τὸν Λαὸν, ἀλλ' ἔπειτα ἐκυριεύθη τὸ πνεῦμά του ἀπὸ τὸν Ποππέαν καὶ Τιγελλῖνον, καὶ ἀπεκατέστη παίγνιον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· αἱ συμβουλαὶ τοῦ Σένεκα τὸν ἐραίνοντο βαρεῖαι, καὶ ἐπρόσαξαν ἕνα του δοῦλον νὰ τὸν φαρμακεύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι ὁ Σένεκας ἔζη ἀπὸ καρποὺς δένδρων, καὶ ἔπινεν μόνον ὕδωρ ἀπὸ τὴν ὑποψίαν του. Ὁ δὲ Νέρων εὗγαλεν ἕνα ψεῦμα ὅτι ἦτον συνωμότης μιᾶς ἀποστασίας, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Σένεκα μὲ ποῖον εἶδος θανάτου ἔχει εὐχαρίστησιν ν' ἀποθάνῃ, καὶ οὕτως ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἤνοιξαν τὰς φλέβας, ἔπειτα τὸν ἔπνιξαν μέσα εἰς τοὺς ἀτμοὺς βραστοῦ ὕδατος εἰς τὸ λουτρὸν τὸ 65. Μ· Χ. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ά. περὶ θυμοῦ βιβλία τρία. β΄. περὶ προνοίας βιβλίον ἕν. γ΄. περὶ πραότητος πρὸς Νέρωνα. δ΄. περὶ βραχύτητος βίου βιβλίον ἕν. έ. περὶ σχολῆς τοῦ σοφοῦ βιβλίον ἕν. ς΄. περὶ εὐποιΐας βιβλία ἑπτά. ζ΄. περὶ παραμυθίας πρὸς Μαρκίαν βιβλίον ἕν, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα, συνέγραψε καὶ τραγωδίας 10. ἐξεδόθησαν τὸ 1682. ἐν Αμστελοδάμῳ.

ΣΕΝΙΕΡΗΣ Παῦλος, Ἰταλὸς, ῥήτωρ ἄριστος, συνέγραψεν ἓν βιβλίον περιέχον τὰς διδαχὰς τῆς τεσσαρακοστῆς· ἐπωνομάσθη Πρίγγιψ τῶν ἱερῶν ῥητόρων· ἀπέθανε τὸ 1694.

ΣΕΞΤΟΣ Ἰούλιος, Αφρικανὸς. Ζ. Ἰούλιος Σέξτος.

ΣΕΞΤΟΣ ὁ ἐμπειρικὸς ἀπὸ τὴν Αφρικὴν ἐγεννήθη τὸ 193. περὶ τὰ τέλη τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεβήρου· αἱ δόξαι του ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἦτον ἐθνικὸς, καὶ ἐχρημάτισεν Ἰατρὸς, καὶ ὅτι ἦτον ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν ἐμπειρικῶν· τινὲς δὲ τὸν θέλουσι μεθοδικόν· τὰ συγγράμματά του ἀνήκουσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Σκεπτικῶν, εἰς τὴν ἐποίαν δίδει ἕνα λαμπρὸν φῶς· συνέγραψε κατὰ γραμματικῶν, κατὰ ῥητόρων, κατὰ γεωμετρῶν, κατὰ ἀριθμητικῶν, κατὰ τῶν ἀστρολόγων, κατὰ τῶν μουσικῶν, κατὰ τῶν φυσικῶν, κατὰ τῶν ἠθικῶν. Τὰ σωζόμενά του μετὰ σημειώσεων Ερρίκου τοῦ Στεφάνου ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1621. καὶ ἐν Λειψίᾳ.

ΣΕΞΤΟΣ καὶ Γνέϊος, υἱὸς τοῦ Πομπηΐου, ὅστις εἶχεν ἀποκαταστήσει δυνατὸν στράτευμα εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Καῖσαρ κατ' αὐτῶν τοὺς ἐνίκησεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Μούνδας τὸ 45· Π. Χ. καὶ ὁ μὲν Γνέϊος ἐφονεύθη ἐκεῖ· ὁ

δὲ νεώτερος Σέξτος διέβη εἰς τὴν Σικελίαν καὶ τὴν ἐκυρίευσεν, ἀλλὰ νικηθεὶς μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν Αὔγουστον τοῦ Λεπίδου ἔφυγεν εἰς τὴν Ασίαν. ἀδύνατος δὲ ὢν πλέον εἰς πόλεμον κατέφυγεν εἰς τὴν Αρμενίαν, ὅπου ἐρονεύθη διὰ συνεργείας τοῦ Αντωνίου, κατὰ τὸ 35. Π. Χ.

ΣΕΡ Μαθαίου, βαθὺς, καὶ ἀδιάφορος ἀρχικριτὴς τῆς Αγγλίας· ἔζη τὸ 1676.

ΣΕΡΆΠΗΣ Αντώνιος, Ιταλὸς πεπαιδευμένος καὶ συγγραφεὺς Λατῖνος ἔνδοξος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ Τάσου, καὶ τοῦ βασιλείου Ζαννίου· ἀπέθανε τὸ 1791.

ΣΕΡΑΠΙΩΝ Αἰγύπτιος, μοναχὸς καὶ κατηχητὴς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος τῆς Θωμαΐδος εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἦτον εἷς τῶν πρέσβεων, οἵτινες ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Κωνστάντιον ὑπὲρ τοῦ Αθανασίου· ὁ Ιερόσυμος ἐπαινεῖ μεγάλως τὴν πολυμάθειάν του, σώζεται ἕνα βιβλίον του κατὰ τῶν Μανιχαίων· ἀπέθανε τὸ 358. ἐξεδόθη τὸ κατὰ Μανιχαίων τὸ 407. Μ. Χ.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Αρχιερεὺς Νικομηδείας ὁ ἐξ Ακαρνανίας μετὰ ταῦτα καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἦτον ἀνὴρ πρᾶος, μαθήσει καὶ σοφίᾳ πεπαιδευμένος, εἰς ἄκρον δὲ ὑποκριτὴς καὶ καλογηρικὸς, ὥθεν ὅλοι τὸν ἠγάπων.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ὁ ἀπὸ Πεισιδίαν, ἱεροκήρυξ· ἐμεταγλώττισε πολλὰ βιβλία εἰς τὴν Οθωμανικὴν γλῶσσαν μὲ στοιχεῖα Γωμαϊκὰ διὰ τοὺς Καραμανλίδες· ἐδίδοτο εἰς τὸ πολιτικὸν θέατρον μεταφρασθὲν παρὰ τοῦ Ογγροβλαχίας Μαυροκορδάτου ἐκ τοῦ Λατινικοῦ.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μιτιλίνης· ἡ μετάφρασις αὐτοῦ τῆς Νέας διαθήκης εἰς τὸ ἁπλοῦν κατεκρίθη, καὶ τῷ πυρὶ ἐρρίφθη τὸ 1704. ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΣΕΡΒΕΛΛΟΝΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων στρατηγῶν τοῦ ις· αἰῶνος. ἐφάνη ἔμπειρος καὶ ἀνδρεῖος εἰς τοὺς πολέμους, ἔγινε ἀρχιστράτηγος εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ πέμπτου, ὅταν ἐνίκησε τὸν Δοῦκα τῆς Σαξωνίας μὲ τοὺς προτεστάντας τῆς Γερμανίας τὸ 1571. ἐστάθη ἀντιβασιλεὺς εἰς τὸ Αλγέριον τὸ 1576. ἔγινε διοικητὴς τοῦ Μιλάνου καὶ ἀπέθανε τὸ 1780·

ΣΕΡΒΈΤΟΣ Μιχαὴλ, τὸ γένος Ισπανὸς ἐκ Ταῤῥακῶνος τῆς Καταλωνίας, ἀρχηγὶς τῶν Αντιτρενιταρίων, ἄνθρωπος ἀγχίνους, σοφὸς, ἀλλ' ἐνταυτῷ κενόδοξος, ὅστις ἐνόμιζεν ἑαυτὸν σοφώτερον πάντων τῶν ἀνθρώπων· ἐπαιδεύθη τὴν Ιατρικὴν τέχνην ἐν Παρισίοις, καὶ τὴν Λουθηρανικὴν δυσσέβειαν ἐν Γερμανίᾳ, ὅθεν ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν ἤρχισε νὰ διαστείρῃ τὸν Λουθηρανισμὸν, καὶ

ἐγκαλεσθεὶς, ἠρνήθη, λέγων μέλισα ὅτι ἀποστρέφεται τοιαύτην δυσσεβῆ διδασκαλίαν. Μετὰ ταῦτα διέβη εἰς Αφρικὴν διὰ νὰ γίνῃ ἔμπειρος εἰς τὸ Αλκορὰν τοῦ Μωάμεθ· ἐρχόμενος δὲ εἰς Πολωνίαν δὲν κατεδέχθη νὰ γίνῃ ὀπαδός τινος αἱρέσεως, ἀλλ ἐσύστησε νέαν αἵρεσιν ἀπὸ τὸ ἄθροισμα πασῶν τῶν αἱρέσεων. Αφοῦ ἐμίανε τὴν Πολωνίαν καὶ Γερμανίαν ἠθέλησε νὰ μιάνῃ καὶ τὴν Ιταλίαν, καὶ ἐλθὼν εἰς Γενέβην ἐφιλονείκησι μὲ τὸν εὑρισκόμενον ἐκεῖ Καλουΐνον, ὅστις τόσον ἐκατόρθωσεν, ὥστε οἱ ἐκεῖσε δικασταὶ τὸν ἐφυλάκωσαν. Μετὰ ταῦτα μεγάλης φιλονεικίας γενομένης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Καλουΐνου, ὁ Σερβέτος ἔλεγεν ὅτι εἰς τὰ περὶ πίστεως ἀρκεῖ μόνον ἡ γραφὴ, καὶ δὲν χρειάζεται ἡ ἐξήγησις τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων· (τοῦτο ἐδόξαζε καὶ ὁ Καλουΐνος) ὅθεν ἐστενοχωρεῖτο ὁ Καλουΐνος, ὅταν ὁ Σερβέτος ἐξήγει τὰ ῥητὰ τῆς γραφῆς κατὰ τὴν γνώμην του, τὰ περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς Πατέρας, καὶ τὰς Συνόδους εἰς ἐξήγησιν αὐτῶν τῶν δύω μυστηρίων, μάλιστα ὅπου ὁ αὐτὸς Καλουΐνος ἐξηγῶν τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἓν ἐσμὲν. Ι. αν. κεφ. ί. 30. εἶπεν ὅτι παρετήρησαν οἱ Πατέρες ὅταν διὰ τοῦ τοιούτου ῥητοῦ ἤθελον ν' ἀποδείξωσι τὴν ἑνότητα τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, διότι κατ' αὐτὸν ἐδήλουσε τὸ ῥητὸν, τὴν τελείαν ὁμοίωσιν τῶν θελήσεων· ἰδὼν δὲ ὁ Καλουΐνος ὅτι πεισματικῶς ὁ Σερβέτος ἀπορρίπτει τὰ τρία πρόσωπα τῆς Αγίας Τριάδος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν ἀποστοματίσῃ, διὰ μέσου τῶν συγκλυτικῶν τῆς Γενέβης τὸν ἀπεφάσισεν εἰς θάνατον, καὶ τῇ 28. Οκτωβρίου 1553. τὸν ἔῤῥιψαν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν ἔκαυσαν.

ΣΕΡΒΙΟΣ Μαῦρος ὀνωράτος, ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ονωρίου καὶ Θεοδοσίου τῶν αὐτοκρατόρων, συνέγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Βιργίλιον.

ΣΕΡΒΙΟΣ Τούλιος ἕκτος βασιλεὺς τῶν Γωμαίων· ἦτον υἱὸς τῆς Ἀκρησίας αἰχμαλώτου ἀπὸ εὐγενεῖς γονεῖς, ἔγινε γαμβρὸς τοῦ Πρίσκου Ταρκινίου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του ἔλαβεν αὐτὸς τὸν θρόνον τὸ 577. ἀφοῦ δὲ κατέγραψε τοὺς πολίτας, οἵτινες ἀριθμήθησαν ἕως 84,000. ἔφερεν εἰς τάξιν τὸ στρατιωτικὸν καὶ ἐμεγάλυνε τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου, ὠκοδόμησε ναὸν τῆς Αρτέμιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Αὐεντίνου· ἔλαβε δὲ γαμβρὸν εἰς τὴν κόρην του Πουλίαν Ταρκύνιον τὸν Σουπέρβον ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐρονεύθη τὸ 533 ἀφῆκε λύπην εἰς τοὺς ὑπηκόους του διὰ τὰς ἀρετάς του· ἐστάθη δὲ πρῶτος βασιλεὺς· ὅστις ἐξέδωκε νόμισμα, φέρον εἰκόνα πρόσωπου.

ΣΕΡΒΟΣ Φούλβιος, ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπατείας τὸ 255. Π.Χ ἔμοῦ μὲ τὸν Αἰμίλιον Παῦλον, ἔγιναν δὲ καὶ οἱ δύω ἐπίσημοι διὰ τὰς νίκας, καὶ τὰς δυστυχίας, ἐπειδὴ μαθόντες, ὅτι αἰχμαλωτίσθη ὁ Ριοῦλος εἰς τὴν Καρχιδόνα ἔδραμον αὐτοὶ νὰ φυλάξωσι τὴν τιμὴν τῶν Ρωμαϊκῶν ὅπλων, καὶ ἀφοῦ ἐδίωξαν τοὺς Καρχηδονίους ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τῆς Κλουσέας, καὶ ἔλαβον πολλὰ λάφυρα τῶν ἐχθρῶν, ἐπιστρέφοντες ἀναυάγησαν εἰς μίαν μεγάλην τρικυμίαν.

ΣΕΡΓΑΡΔΗΣ, Λουδοβῖκος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ποιητὴς σατυρικός. ἀπέθανε τὸ 1726.

ΣΕΡΗΝΟΣ Ἀθηναῖος, γραμματικὸς· ἔγραψεν ἐπιτομὴν εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ Φίλωνος, καὶ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν βιβλία τρία, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τοῦ Φιλοξένου εἰς ὅμηρον βιβλίον ἕν.

ΣΕΡΙΦ-Ἀλ-Ἐδρίζης, ἄριστος Γεωγράφος Νουβικός. Συνέγραψε κατὰ τὴν Σικελίαν, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ροβέρτου τοῦ πρώτου, τὰς Γεωγραφικὰς αὐτοῦ διατριβὰς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα μ.Χ.

ΣΕΡΡΑΝΟΣ Ἰωάννης ὁπαδὸς τοῦ Καλουΐνου, ὅστις φυγὼν τὴν σκληρὰν φονοκτονίαν τὴν ἐπὶ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου λεγομένην ἐσώθη εἰς Νίμας· ἐχρημάτισεν ἀνὴρ περιβόητος διὰ τὴν σοφίαν του. Συνέγραψε περὶ καταστάσεως τῆς θρησκείας καὶ βασιλείου ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ Ἰησουϊτῶν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, πρόκριτα κεφάλαια τῆς τῶν Ἰησουϊτῶν διδασκαλίας, ἱστορίαν τῆς Γαλλίας καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ

ΣΕΡΤΟΡΙΟΣ Κύντος, στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ἐκ τῆς πόλεως Νουμίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἠκολούθησε κατ' ἀρχὰς τὸν Μάριον εἰς τοὺς Γάλλους, ὅπου ἔγινε θυσαυροφύλαξ, καὶ ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν εἰς τὸν πρῶτον πόλεμον, ἔπειτα ἡνώθη μὲ τὸν Μάρκον καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ρώμην τὸ 87. Π. Χ· Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Σύλλα αὐτὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου ἔγινε στρατηγὸς εἰς τοὺς ἀποστάτας τῆς πόλεως Λουσιτανίας, ὅπου εὗρε πολλοὺς εὐγενεῖς Ρωμαίους, καὶ δημόσια σχολεῖα διδάσκοντα τὰς τέχνας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων, καὶ τοὺς κατέπεισε νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ὁμιλεῖ μὲ τοὺς θεούς, καὶ ὅτι λαμβάνει τὰς εἰδήσεις διά τινος ἐλάφου, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀνέτρεφε· οἱ Ρωμαῖοι ταραχθέντες δι' αὐτὸ ἔστειλαν κατ' αὐτοῦ τὸν Πομπήϊον, ὅστις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ δέκα χιλιάδας στρατιώτας· ὕστερον ἐξάλλη καὶ ὁ Μέτελος μὲ τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν ἐπολέμησαν πλησίον τῆς Σεγουντίας· καὶ ἐκ τούτου ἐδιάβη νὰ κάμῃ συμμαχίαν μὲ τὸν Μιθριδάτην, ἀλλ' ἕνας ἀξιωματικὸς Περπέναν τοῦ ὅμα τὸν ἐφόνευσεν ἀπὸ φθόνον τὸ 73. Π. Χ· ἦτον ἔμπειρος εἰς

τοὺς πολέμους καὶ σταθερὸς εἰς τοὺς σκοπούς του.

ΣΕΡΦΙΝΟΣ Ἰταλὸς, νομίζεται ὡς πρῶτος σιχουργὸς αὐτοσχεδιαστής· συνέγραψεν ἐπιστολὰς καὶ διάφορα ποιήματα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 34 χρόνων,

ΣΕΣΟΓΧΩΣΙΣ, βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων μετὰ τὸν Ὧρον υἱὸν τοῦ Ὀσιριδος καὶ τῆς Ἰσιδος· οὗτος ἠφάνισεν ὅλην τὴν Ασίαν καὶ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης· λέγουσι δὲ ὅτι καταστρέφων τὰς πόλεις ἔσταινε σύλους διὰ σημεῖον τῆς νίκης, εἰς ὅσας δὲ πόλεις ἐκυρίευεν χωρὶς πόλεμον ἔσταινε στύλην εἰς σχῆμα γυναικεῖον σύμβολον τῆς ἀδυναμίας των· ἀφοῦ δὲ ἔγινε κοσμοκράτωρ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὰ ἀρχαιότερα γένη τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν ἔκοψε τὴν γλῶσσαν μιᾶς γαλακτοτρόφου γυναικὸς καὶ τὴν ἔκλεισε μὲ τὸ βρέφος της εἰς ἓν ὁσπήτιον χωρὶς νὰ κοινωνῇ μὲ κανένα· ἀφοῦ ηὐξήνθη τὸ παιδίον δὲν ἤξευρε νὰ προφέρῃ ἄλλο παρὰ τὸ Βέκ, καὶ ἐκ τούτου ἐκατάλαβεν ὅτι οἱ ἀρχαιότεροι ἦσαν οἱ Παμφλαγόνες, διότι αὐτοὶ ὀνομάζουν τὸν ἄρτον Βέκ.

ΣΕΣΤΟΣ ἀπὸ τὴν Χαιρώνειαν φιλόσοφος ἔνδοξος τοῦ Β'. αἰῶνος Μ. Χ. ἀνεψιὸς τοῦ περιφήμου Πλουτάρχου, καὶ διδάσκαλος Μάρκου Λυρηλίου.

ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ, περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τὸ 1476. ἕως τὸ 1357. Π. Χ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παράδοξοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς· ὑπό τινων δὲ ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ὕπαρξις αὐτοῦ· λέγουσιν ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀμενόφιως βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔτι νέος ὢν ἐπέμφθη μετ' ἄλλων κατὰ τῶν Ἀράβων, τοὺς ὁποίους ὑπέταξε, κατακτήσας καὶ μέρος τῆς Ἀρρικῆς, ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του συγκροτήσας μίαν μεγάλην δύναμιν ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἐπεχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη· ὅθεν ὑπέταξε τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐν νεαρᾷ ἐκστρατείαν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Αἴγυπτον φέρων ἕνα μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν. ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ, ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ νεώς, καὶ διαιρέσας ὅλην τὴν χώραν εἰς 36. νομούς, ἔδωκεν εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του μίαν μερίδα γῆς πρὸς καλλιέργειαν· ἐβασίλευσε χρόνους 33. καὶ ἀπέθανε γέρων ἀφοῦ ἐτυφλώθη· ἡ μνήμη του διέμεινεν εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ πολλοὺς αἰῶνας. Ηρόδ.

ΣΕΥΘΗΣ, βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θρόνον παρὰ τοῦ θείου του Σιτάλκου. ὅστις

συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκα τοῦ δευτέρου, ἐξέτεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως τοῦ ὄρους Ἄμανος. Θυκ.

ΣΕΓΙΣΜΟΥΝΔΟΣ αὐτοκράτωρ, ἐτίμα τοὺς πεπαιδευμένους προτιμῶν αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἀμαθεῖς· οὗτος ἔλεγεν ὅτι ἕνας αὐτοκράτωρ ἠμπορῇ νὰ κάμῃ εὐγενεῖς καὶ ἀξιωματικούς, ἀλλ' ὄχι καὶ πεπαιδευμένους· ἐμίσει καθ' ὑπερβολὴν τοὺς κόλακας ἄπειρε τὸ ψεῦδος.

ΣΙΓΟΝΙΟΣ Κάρλος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην, ἔνδοξος καὶ σοφὸς ἀρχαιολόγος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνατολικῶν βασιλείων· ἀπέθανε τὸ 1563.

ΣΗΜΟΣ Ἠλεῖος γραμματικός· ἔγραψε δηλιακὰ εἰς τὰς παννυχίδας τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν νῆσον Δῆλον βιβλία 8. περὶ Περγάμου παρομοίως, καὶ ἐγκώμια μετὰ τὴν νίκην τῶν στρατιωτῶν ἑβδόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρει περὶ μουσικῶν ἰδιῶν διαφόρων, οἵτινες ἐφόρουν ἐπὶ κεφαλῆς στεφάνον Κισσοῦ, ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν στίχοι Ἰαμβοι, καὶ ἄλλοι ἐρόρουν χειρόκτια, μὲ ἄνθη στολισμένοι καὶ ἐπανωφόρια ἕως εἰς τοὺς πόδας, καὶ βιόλας εἰς τὸ πρόσωπον.

ΣΗΞΤΟΣ ὁ ἐκ Σιέννης, Ἰουδαῖος πρότερον ὢν ὕστερον χριστιανὸς γενόμενος, ἐνδύθη τὸ τάγμα τῶν Φραγκισκάνων. Οὗτος κατεδικάσθη νὰ ριφθῇ εἰς τὸ πῦρ, διότι ἐγκαλεσθεὶς ὡς αἵρεσιν τινα διδάσκων, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀρνηθῇ παρρησίᾳ· ἀλλὰ Πίος Ε. Πάππας, ἦτο Καρδινάλιος τότε ὤν, καὶ τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως πρόεδρος, τὸν κατέπεισε νὰ ἀρνηθῇ αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν Φραγκισκάνων εἰς τὸ τῶν Δομενικανῶν. Συνέγραψε τὴν Ἱερὰν Βιβλιοθήκην, ἐν ᾗ κρίσιν φέρει εἰς πάντα τὰ βιβλία τῆς ἱερᾶς γραφῆς, καὶ περιγράφει τοὺς τρόπους διὰ νὰ ἐξηγηῶσιν ὀρθῶς. Ἔγραψε καὶ ἄλλα τινὰ ἀστρονομικὰ καὶ γεωγραφικά. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΣΗΞΤΟΣ Ε. ἐκ γένους ἀσήμου καὶ πτωχοῦ ἀναφανείς· γενόμενος Πάππας τῆς Ρώμης, τόσα χρήματα ἐσύναξε ἀπὸ τὰ ἐπιτεθειμένα βαρύτατα δοσίματα εἰς τοὺς ὑπηκόους, καὶ τὴν πώλησιν τῶν λειτουργημάτων, καὶ ἀπὸ τὴν ἔμφυτον φιλαργυρίαν του, ὥστε πεντακοσίας μυριάδας σχεδὸν νὰ ἄφησεν εἰς τὰ ταμεῖα, τὰ ὁποῖα ἤθελεν. ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς τὸν κατὰ Τούρκων πόλεμον. Περὶ τῆς ἄκρας αὐτοῦ φιλαργυρίας καὶ ἀπανθρώπου ἀσπλαγχνίας ἀνάγνωθι τὸν Κικαρέλαν. Ἂν κατηγορεῖται οὗτος ὁ Πάππας διὰ τὴν φιλαργυρίαν του, ἐπαινεῖται διὰ πολλά του ἄλλα προτερήματα· τὰ κατορθώματα αὐτοῦ τοσον ἄξια εἰσίν, ὥστε δὲν μοὶ φαίνεται ἀνάρμοστον νὰ ἐκθέσω κατὰ πλάτος τὸν βίον του. Υἱὸς ἦν οὗτος Φραγκίσκου Πε-

ρέτου ἀμπελουργοῦ ἐν χωρίῳ Γρότ-τε λεγόμενον· ἐγεννήθη εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον τῇ 13. Δεκεμβρίου τὸ 1522. καὶ ὀνομάσθη Φῆλιξ Περέττος. Ὁ πατήρ του πτωχὸς ὢν ἔδωκεν αὐτὸν εἰς ἕνα χωριάτην νὰ φυλάττῃ τοὺς χοίρους, ἐτῶν τότε ἐννέα· εὑρισκόμενος ποτὲ ὁ νέος οὗτος μὲ τοὺς χοίρους του, διέβει Φράτωρ τις ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκάνων, καὶ πλανηθεὶς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς Ἄσκολι, τὸν ὡδήγησεν ἕως εἰς τὸ μοναστήριόν του, ὅπου τόσην ἐπιθυμίαν ἔδειξεν εἰς τὴν σπουδήν, ὥστε τὸν ἐμαθήτευσαν καὶ τὸν ἔνδυσαν καὶ τὸ μοναχικὸν φόρεμα. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁ Φῆλιξ ἔγινε καλὸς γραμματικὸς καὶ ἐξαίρετος φιλόσοφος. Ὁ φύλαξ τοῦ Κόμου ἐρχόμενος εἰς Λούκκιαν διὰ νὰ ἰδῇ τὸν Πάππαν Παῦλον Γ'. καὶ τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον Ε. ὅπου ἐκεῖ εἶχον συμφωνήσει νὰ εὑρεθῶσιν, ἔφερε σὺν αὐτῷ καὶ τὸν Φήλικα· τότε ἐπαρατήρησε προσεκτικῶς τὸ φέρσιμον τῶν Καρδιναλίων καὶ τῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Πάππα, καὶ μία τῶν ἡμερῶν εὑρισκόμενος εἰς τὴν τράπεζαν μὲ τὸν σύντροφόν του τόσας ἐρωτήσεις ἔκαμνε διὰ τὸν Πάππαν, ὥστε ὁ σύντροφός του δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ καὶ νὰ τῷ εἰπῇ· μήπως ἔχεις ἐπιθυμίαν νὰ γένῃς Πάππας; καὶ αὐτὸς ὁμοίως γελῶν ἀπεκρίθη, δὲν εἶμαι τόσον γέρων, ὥστε νὰ μὴν εἶναι τοῦτο δυνατόν. Τὸ 1555. ἔγινεν ἱερεὺς καὶ ὠνομάσθη Μόνταλτος· ὕστερον ἔγινε διδάσκαλος τῆς θεολογίας ἐν Σιένῃ· ἀπέκτισε φήμην μεγάλην μὲ τὰς διδαχάς του εἰς Ρώμην, Γένοβαν καὶ ἀλλαχοῦ, ἔγινεν ὕστερον ἐπίτροπος γενικὸς εἰς Βονωνίαν, καὶ Ἐνκουϊζήτωρ εἰς Οὐενετίαν, ὅπου συγχισθεὶς μὲ τὴν Γερουσίαν, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν ταχέως· περιγελῶντές τον τινὲς διὰ τὴν φυγήν του, εἶπεν· ἐπειδὴ ἔταξα νὰ γίνω Πάππας εἰς Ρώμην δὲν μοὶ φαίνεται ἁρμόδιον νὰ μείνω εἰς Οὐενετίαν διὰ νὰ μὲ κρεμάσωσι. Φθάσας εἰς Ρώμην ἔλαβε πολλὰ ὀφφίκια καὶ ἐφιλιώθη μὲ τοὺς Καρδιναλίους· τότε μετέβαλε τὸ αὐστηρὸν καὶ λυπηρόν του ἦθος, εἰς τὸ ἀσεῖον καὶ χαρίεν, ὥστε πάντες ἐθαύμαζον εἰς τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ νοός του, καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς ὁμιλίας του. Φθάσας δὲ εἰς πολλὰ ἀξιώματα ἐστοχάσθη νὰ γίνῃ καὶ Πάππας, διὰ τοῦτο ἀπορρίψας πάσας τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ἀνεχώρησε κατὰ μόνας, παραπονούμενος διὰ τὰ πάθη καὶ τὸ γηρατεῖόν του. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Γρηγορίου ΙΓ'. οἱ Καρδηνάλιοι διεσχίσθησαν εἰς πέντε μέρη· τότε ὁ Μοντάλτος ἐσχιματίζετο νὰ ἦναι γεροντότερος, ἐπεριπάτει πάντοτε κλίνων τὴν κεφαλήν του ἀκουμβῶν εἰς μίαν ῥάβδον ὡς νὰ μὴν ἐδύνατο νὰ περιπατῇ καὶ δὲν ὡμίλει πάρεξ μὲ μίαν φωνὴν χαμηλὴν βήχων πάντοτε· ὅταν τοῦ εἶπον ὅτι ἴσως θέλει

τὸν ἐκλ ξωσι Πάππαν, ἀπεκρίθη μὲ σχῆμα ταπεινὸν ὅτι ἦτεν ἀνάξιος τοιαύτης τιμῆς, καὶ ὅτι δὲν ἦτον ἀρκετὸς νὰ διοικήσῃ μίαν τοιαύτην ἀξίαν, καὶ ὅτι ἂν ἐκλέγετο Πάππας μόνον τὸ ὄνομα ἤθελεν ἔχει, τὰ δὲ λοιπά οἱ ἕτεροι· τοῦτο κατέπεισε τοὺς Καρδιναλίους καὶ τὸν ἐκλεξαν Πάππαν τῇ 24. Ἀπριλ. 1585. Εὐθὺς ὅπου τὸν ἔδωσαν τὴν εἴδησιν, ἔρριψε τὴν ράβδον καὶ σταθεὶς ὄρθιος ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ τόσον ἰσχυρὰν φωνὴν, ὥστε ἐθάμβησε τὸ ἱερεῖον. Ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἐσυλλογίσθη νὰ διορθώσῃ τὴν εὐταξίαν, δὲν ἀπέβλεπε εἰς φίλον ἢ συγγενῆ, ἀλλ ἐτιμώρει πάντας, ὅταν ἦσαν πταῖσται· Ἐσύναξε χρήματα πολλὰ πανεπίσους τρόπους μεταχειριζόμενος, ἀλλὰ πάντα ἐξόδευεν πρὸς καλλωπισμὸν τῆς πόλεως. Ἦτον ἐχθρὸς τῶν κακῶν καὶ φίλος τῶν ἀγαθῶν καὶ πεπαιδευμένων, γνωστικὸς, μεγαλοπρεπὴς, προσεκτικὸς εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης· Τέλος πάντων τόσον διὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη νὰ γίνῃ Πάππας, καθὼς καὶ διὰ τὸ πολιτικὸν εἰς τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, καὶ διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς Ρώμης εἶναι βέβαια εἷς τῶν περιβοήτων ἀνδρῶν. Σώζονται αὐτοῦ ὁμιλίαι καὶ ἕτερα τινά. Ἀπέθανε τὸ 1590. τῇ 27. Αὐγούστου, ζήσας χρόνους 68. καὶ ἀρχιερατεύσας χρόνους 10.

ΣΘΕΝΕΛΑΙΔΑΣ, εἷς τῶν ἐν Σπαρτῇ γερόντων βουλευτῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

ΣΘΕΝΕΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰθαμένους φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ὅμ.

ΣΙΒΥΛΛΑ, προφήτης ἀρχαία τὸ 2300 Π. Χ. 400. πρὸ Ἀβραὰμ καὶ 800. πρὸ Μωϋσέως· ἡ βιογραφεία της εἶναι σκοτεινοτέρα τῶν προφητειῶν της· τινὲς παράγουσι τοῦτο τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Περσικὸν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ Λατινικὸν, ἡ κοινωτέρα ὅμως καὶ ἀρχαιοτέρα γνώμη εἶναι ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν καὶ σημαίνει πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐφανέρονε τὴν βουλήν του· ἄλλοι πάλιν τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς κύριον ὄνομα ἀποδιδόμενον εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους· πολλοὶ συγγραφεῖς βεβαιόνουν ὅτι τοῦτο τὸ ὄνομα ἦτον κοινὸν καὶ εἰς ἄλλα ὑποκείμενα τοιαῦτα, οἷος εἶναι ὁ Φιλήτας ὁ Ἐφέσιος, ὅστις ἀναφέρει ὅτι ἡ πρώτη ἦτον ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ δευτέρα ἦτον ἡ Σιβύλλα ἡ Ερυθραία καὶ ἡ τρίτη Σιβύλλα ἡ Καρδιανὴ, καὶ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον σελ. 383. περιγράφει ὅτι ἡ πρώτη Σιβύλλα ἡ Ἐρυθραία συνέγραψε βιβλία περὶ παλμῶν, μελῶν καὶ χρησμῶν, καὶ ὅτι αὕτη ἐφεῦρε τὸ τρίγωνον τῆς Λύρας· ἡ δευτέρα Σιβύλλα ὅτι ἔγραψε μαντείας καὶ χρησμοὺς διὰ στίχων· ἡ τρίτη ἡ Θετταλὸς, ἥτις ἐπωνομάσθη καὶ Μαντώ-

ἀπόγονος τοῦ Τιρεσίου. τετάρτη ἡ ἐπωνομασθεῖσα ὑπό τινων Σάρβις, καὶ ὑπ' ἄλλων Κασσάνδρα, ἔγραψε καὶ αὕτη χρησμοὺς· πέμπτη ἡ Κυμαία· ἕκτη ἡ Θεσπρωτὶς ἀπὸ τὴν Θεσπρωτίαν πόλιν τῆς Ηπείρου, συγγράψασα καὶ αὕτη χρησμούς· ἑβδόμη Χαλδαία, ἢ κατ' ἄλλους Ἑβραία, ἥτις ἐπροφήτευσε περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἶναι δὲ καὶ μία ἄλλη ὀνομαζομένη Σιβύλλα Σαμβήθη, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὸν ἑαυτόν της ὡς θυγατέρα τοῦ Νῶε καὶ νύμφη· καὶ ὅτι ἦτον εἰς τὴν Κιβωτὸν ἐπὶ κατακλυσμοῦ οἱ χρησμοί της φαίνονται ὅτι ἐγράφοντο ἐνῷ αὐτὴ καταντοῦσεν εἰς ἓν εἶδος ἐλλουσιασμοῦ, καὶ οὖσα εἰς τοιαύτην κατάστασιν δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον τὰ πρότερα· ἀμφιβάλλεται δὲ ἂν συνέγραψε τοὺς χρησμούς της εἰς τὸ πεζὸν, ἢ εἰς τὸ ποιητικόν· δύσκολον ὅμως εἶναι νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ἡ νύμφη τοῦ Νῶε ἠμποροῦσε νὰ συνθέσῃ ἑξαμέτρους ποιητικοὺς στίχους· μέρος τούτων τῶν χρησμῶν ἐπωλήθη πρὸς τὸν βασιλέα Ταρκυίνιον, οἵτινες ἐφυλάττοντο ἐπιμελῶς ἀπὸ τοὺς Ρωμάνους εἰς τὸ Καπιτώλιον, ἕως ὅτου αὐτὸ ἐκάη ἐπὶ τοῦ Σύλλα, ὁμοῦ μὲ τοὺς χρησμούς, ἔπειτα ἔγινε μία ἄλλη συναξις αὐτῶν τῶν Σιβυλλιακῶν χρησμῶν, καὶ ὁ Καίσαρ Αὔγουστος διώρισε νὰ γίνῃ μία χωριστὴ ἔρευνα τούτων. Σώζονται δὲ ἤδη τοιοῦτοι εἰς 8. βιβλία· εἰς τὸ πρῶτον περιγράφεται ἡ κτίσις τοῦ κόσμου, ἡ πτῶσις τοῦ Ἀδὰμ, καὶ ὁ Κατακλυσμός. Τὸ β'. διηγεῖται τὴν ἐσχάτην ἡμέραν τῆς κτίσεως. Τὸ γ'. ἀναφέρει περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Τὸ δ'. περιέχει χρησμοὺς διαπτώσεις διαφόρων βασιλειῶν. Τὸ ε'. εἶναι περὶ τῶν Ρωμαίων ἕως τοῦ Καίσαρος Λουκίου τοῦ Κήρου. Τὸ ς'. περὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην. Τὸ ζ'. τὴν περιγραφὴν τοῦ κατακλυσμοῦ. Τὸ η'. περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ· ὥστε ἐκ τούτων συμπεραίνεται ὅτι εἶναι μία ἱστορία συνθεμένη εἰς εἶδος χρησμῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιβύλλης· ἐξεδόθη δὲ κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν Σύστον τὸν Βετουλεῖον ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1545. καὶ ἔπειτα καὶ ἀλλαχοῦ.

ΣΙΒΥΝΤΙΟΣ, Θεοδέκτου τοῦ Φασηλίτου, ἀναγνώστης, ἔγραψε περὶ ῥητορικῆς τέχνης μελέτας καὶ ἐπιστολάς.

ΣΙΓΙΒΕΡΤΟΣ Γεμβλακικὸς, μοναχὸς ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτιανῶν, μὲ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἔγραψεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστὴν, καὶ πολλὰ ἄλλα· τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐπαριθμεῖ ἐν τῷ περὶ ἐντρύξεων Ἀνδρῶν βιβλίῳ αὐτοῦ, ὁμοίως ἔγραψε καὶ χρονολογίαν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς του. Οὗτος ἀντεστάθη γεναίως Γρηγορίῳ τὸν Ζ'· ὁποῦ ὁ νόμος ἐπρόσταζε τῶν ἐχόντων πρεσβυτέρων γυναῖκας αἱ ἱερατελεστίαι νὰ

εἶναι ἀνίσχυροι· ὁμοίως καὶ εἰς τὰ Πασχαλὴν τὸ Β΄. τοὺς Αντιπάππας ὄθεν καὶ μισητὸς κρίνεται ἀπὸ τὸν Βαρώνιον, τὸν Βελλαρμῖνον, καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους παπιστάς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ.Χ.

ΣΙΔΗΤΗΣ, Ζ. Μάρκελλος Σιδήτης.

ΣΙΔΩΝΙΟΣ, Απολλινάριος, Γάλλος, ἐπίσκοπος· ἔζη τὸ 470. Μ·Χ. συνέγραψεν ἐπιστολὰς βιβλία 9. καὶ τινα ἄλλα ποιήματα ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1609.

ΣΙΚΙΝΝΟΣ, δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ηρόδ.

ΣΙΛΒΑΝΟΣ, φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ Συράπουλος διάκονος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας, ὅστις ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ἕλληνας ἦν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίαν σύνοδον, καὶ γενναίως ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀντέστη τοῖς Λατίνοις, τῆς ὁποίας συνόδου τὴν ἱστορίαν συνεγράφετο, τυπωθεῖσαν ὑπὸ Ροβέρτου Γρεγγτόνου μὲ σημειώματα, ἐπιγραφὴν προστεθεικότος αὐτῇ τοιαύτην Λατινικήν. Αληθὴς ἱστορία τῆς οὐκ ἀληθοῦς ἑνώσεως. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΙΛΙΟΣ, ποιητὴς, Λατῖνος· ἐχρημάτισεν ὕπατος τῆς Ρώμης πατρίδος του τὸ 68. Μ. Χ. τὸν ἴδιον χρόνον ἀπέθανεν καὶ ὁ Νέρων, τοῦ ὁποίου ἦτον φίλος, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον διαβάλλων πολλοὺς εἶχε ἀποκτήσει πολλὰ πλούτη, καὶ τὸν οἶκον τοῦ Κιμέρωνος· συνέγραψεν ἕνα ποίημα, διάφορα ἐπιγράμματα· ἀπέθανε τὸ 100. Μ, Χ. εἰς ἡλικίαν 75. χρόνων.

ΣΙΛΒΙΟΣ Αἰνείας, σημειογράφος πρῶτον, Φήλικος τοῦ ἐ. εἶτα Φριδερίχου γ΄. τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τελευταῖον Καρδινάλιος προχειρισθεὶς ἀπὸ Κάλλιστον γ΄. καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του Πάππας γενόμενος Πῖος β΄. ἐπωνομάσθη· πολλὰ συνέγραψε, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέχει ἡ Βοημικὴ ἱστορία αὐτοῦ, τυπωθεῖσα ἐν Βασιλείᾳ· ὁμοίως καὶ δύω βιβλία περὶ τῶν πραχθέντων ὑπὸ τῆς ἐν Βασιλείᾳ συνόδου. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ, Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Πονίτου στρατηγοῦ τῶν Γάλλων· ἐστάθη ἄξιος εἰς τὰ στρατιωτικὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ τῆς ἱππικῆς δυνάμεως εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· ἔπειτα ἔγινε γενικὸς στρατηγὸς τοῦ πεζικοῦ, καὶ ὥρμησε μὲ τὸν Εὐτύχιον κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ ἑτοιμαζόμενος νὰ τοὺς διώξῃ ἐκατηγορήθη ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ λάβῃ τὸ σκῆπτρον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔλαβε, καὶ ἐκηρύχθη Αὔγουστος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τὸ 335 Μ·Χ. Ὕστερον ἐστάλη κατ' αὐτοῦ ὁ Ορσικῖνος, ὅς τις ὑποκριθεὶς, ὅτι ἔρχεται εἰς ὑποταγήν του τὸν ἐφόνευσε μετὰ ἕνα μῆνα τῆς βασιλείας του· ἐστάθη ἄριστος στρατηγὸς, ὑπέφερεν ἡσύχως τοὺς πολεμικοὺς κόπους, εἶχε μεγάλην ἀνδρείαν, ὁμοῦ μὲ γλυκύτητα· διὰ τοῦτο ἠγαπᾶτο ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του· ὁ Κωνσταντῖνος εὐσπλαγχνίσθη τὸν υἱόν του καὶ τῷ ἀφῆκε τὰ πατρικὰ κτήματα.

ΣΙΜΜΙΑΣ, ἀπὸ τὴν Ρόδον, ἔζη τὸ 297. Π. Χ. Τὰ περίεργα δὲ, τὰ ὁποῖα συνέγραψεν εἶναι δύω πτέρυγες, δύω Ὠὰ, δύω πελέκεις, τέσσαρα τετράστιχα ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλο μὲ στίχους 13. τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκδεδομένα.

ΣΙΜΜΙΑΣ, Θηβαῖος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· ἔγραψε περὶ σοφίας, περὶ φιλίας, περὶ ἀληθείας, περὶ μουσικῆς, περὶ ἐπιμελείας ψυχῆς, καὶ ἄλλα φιλοσοφικά.

ΣΙΜΟΕΙΣΙΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ μάχῃ. Ομ.

ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΣ ὁ φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κιλικίαν τὸ 549. ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ἀμμώνιον τὸν Ερμειον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπὸ Δαμάσκιον, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιώχθη εἰς τὴν Περσίαν καὶ πάλιν ὑπέστρεψεν ἐπὶ Ιουστινιανοῦ, ἀφοῦ οἱ Ρωμαῖοι ἔκαμαν ἀνακωχὴν μὲ τοὺς Πέρσας· οὗτος ἦτον Περιπατητικὸς ἀλλ' ἐμεταχειρίζετο καὶ τὰς ἄλλας φιλοσοφικὰς αἱρέσεις καὶ ἐκαταγίνετο νὰ ἑνώσῃ τὰς αἱρέτεις καὶ φιλονεικίας τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, καὶ οὕτως μὲ τὰς τοιαύτας ἐρεύνας συνέγραψεν ἕνα σύγγραμμα, ταμεῖον θησαυροῦ πολυτίμου τῶν ὠφελίμων γνωμῶν τῶν παλαιῶν φιλοσόφων· τὰ ἀξιόλογα συγγράμματά του τὰ ὁποῖα σώζονται, εἶναι ἀ. ἐξήγησις εἰς τὰ 8. βιβλία τῆς φυσικῆς τοῦ Αριστοτέλους. β΄. εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Αριστοτέλους. γ΄. εἰς τὰ 4. βιβλία τοῦ αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ. δ΄. εἰς τὰ τρία βιβλία τοῦ αὐτοῦ περὶ ψυχῆς· ἐξεδόθη ἡ ἐξήγησις περὶ φυσικῆς Ελληνιστὶ μὲ τὸ κείμενον ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1526. Τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ.

ΣΙΜΩΝ Φυδάτος δὲ Κάσσια, Ιταλὸς τὸ γένος ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἐρημιτῶν τοῦ Αὐγουστίνου. Συνετάξετο σχόλια εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπιγράψας ταῦτα περὶ τῶν πράξεων τοῦ Σωτῆρος εἰς βιβλία ιέ. περὶ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΙΜΩΝ ὁ Αλκαζόβας τὸ γένος Πορτογάλλος ὑπὸ τὴν Ισπανικὴν διοίκησιν, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του. Απέπλευσε διὰ τοῦ Μαγελλανικοῦ Πορθμοῦ εἰς τὰς Μολούκας νήσους· ἐξιχνίασε πολλὰ μέ-

ρη, ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του· ἔζη τὸ 1560. Μ. Χ.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου, συνέγραψε περὶ γενεαλογίας βιβλία τρία.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, Μάγης Σιπόλου, ποιητής, ἔζη ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἔγραψε τὰς πράξεις του καὶ τὴν πρὸς Γαλάτας μάχην μετὰ τῶν ἐλεφάντων καὶ ἁλόγων.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Καρύστιος, ποιητής, ἔγραψε τὴν σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν Αὐλίδα τριμέτρων βιβλία δύω περὶ Ἰφιγενείας βιβλία πέντε.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Ἀμοργῖος, Σαμβογράφος ἔγραψεν ἐλεγεῖα βιβλία δύω, καὶ ἄλλα.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰουλίδα πόλιν τῆς νήσου Κέω· οὗτος ἐφεῦρε τὰ διπλᾶ γράμματα ταῦτα, ζ, η, ψ, ω, τὰ δὲ λοιπὰ ὁ Παλαμήδης (Ζ Παλαμήδης) καὶ ὁ Κάδμος (Ζ Κάδμος) ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Θετταλίαν, Ἀθήνας, Πελοπόννησον, καὶ Σικελίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν· εὐδοκίμησε πολὺ εἰς τὴν ποιητικήν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἐλεγεῖα, ἐνίκησε καὶ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον· εἶχε φέρει πρὸ πρὸς τὸν Σκώπαν, ἕνα ποίημα ἐπαινετικὸν, πρὸς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, τὸ ὁποῖον δὲν ἤρεσεν ὁ Σκώπας ἐπειδὴ ἀνέφερεν εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομα τῶν Θεῶν, διὰ τοῦτο τὸν ἐπρόσταξε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν οἶκόν του· μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ Σιμωνίδης καὶ ἐκ περιστάσεως ἐκρημνίσθη ὁ οἶκος καὶ κατεπλάκωσεν ὅλους· οὗτος λοιπὸν ἀφοῦ εὐχαρίστησε τοὺς Θεοὺς διὰ τὴν λύτρωσίν του ἀνεχώρησε χαίρων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἀκόμη μερικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μὲ σχόλια τοῦ Φουλβίου Οὐρσινίου. Ὁ Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς διατὶ σιωπᾷ, ἀπεκρίθη, διότι ποτὲ σιωπῶν δὲν μετενόησα·

ΣΙΜΩΝ ὁ δίκαιος, περίφημος ἀρχιερεὺς καὶ κυβερνήτης τῶν Ἰουδαίων ἀπέθανε τὸ 292. Π. Χ.

ΣΙΝΗΣ ὁ Πιτυοκάμπτης, ληστὴς περίφημος, ὃς τις διατρίβων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ τοὺς ἐφόνευε μὲ τρόπον σκληρότατον· ἐλύγιζε τὰς κορυφὰς δύω δένδρων καὶ ἔδενε τοὺς πόδας των σριγκτὰ, καὶ οὕτως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δένδρων εἰς τὴν πρώτην των θέσιν κατεξέσχιζον ἐλεεινῶς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, ἀλλὰ πιάσας αὐτὸν ὁ Θησσεὺς τὸν ἐφόνευσε μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

ΣΙΝΙΟΓΕΛΛΗΣ Πέτρος, Ἰταλὸς, ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, νομοδιδάσκαλος, καὶ ποιητὴς ἔνδοξος, οὗτος συνέγραψε τὴν κριτικὴν Ἱστορίαν τῶν θεάτρων, καὶ τὰς ἠθικὰς Σατύρας· ἐχρημάτισε προφέσωρ τῆς νομικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Παυΐας πόλεως τῆς Ἰταλίας· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1765.

ΣΙΝΙΟΓΕΛΛΗΣ Λούκας, ἔνδοξος

ζωγράφος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην. Τὸ σύνθεμα τῶν εἰκόνων του εἶναι μεγαλοπρεπὲς· ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος ἀντέγραψε πολλὰς ἀπὸ τὰς εἰκόνας του· ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1521. εἰς ἡλικίαν 82. χρόνων.

ΣΙΝΩΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Αἰσωποῦ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ Εὐμηλον· λέγουσιν ὅτι αὕτη ἔκτισε τὴν πόλιν Σινώπην, ἄλλοι δὲ θέλουσι ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Μαριτίου τοῦ Κώου, καὶ ἕτεροι διϊσχυρίζονται, ὅτι μία τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσα εἰς τὸν Πόντον ὑπανδρεύθη μὲ τὸν βασιλέα ἐκείνου τοῦ τόπου, ἥτις ἐπειδὴ ἔπινεν οἶνον τὴν ἐπωνόμασαν Σινάπην, καὶ ἀπ' ἐκείνης ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Σινώπη.

ΣΙΟΛΔΟΣ, υἱὸς τοῦ Ποτέρου βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας, ἐχρημάτισεν ἀλήτης περίφημος· παιδίον ἔτι ὢν ἐφόνευσεν ἕνα ζῶον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸ πλησιάσῃ· μίαν ἡμέραν ἀπήντησε μίαν ἄρκτον, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐκράτησε καὶ τὴν ἔδεσε τὴν ἔδωκεν διὰ νὰ τὴν φονεύσωσι· ἐνίκησε καὶ πολλοὺς ἀθλητὰς, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν Ατταλον καὶ Σύρον.

ΣΙΡΙΚΙΟΣ, Νεαπολίτης, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, μαθητὴς τοῦ Ανδρομάχου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγραψε προγυμνάσματα καὶ πολλὰς μελέτας.

ΣΙΣΑΜΝΗΣ, Πέρσις, πατὴρ τοῦ Οτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρόσταξε νὰ ἐκδείρωσι ζῶντα, διότι ἔκρινε παρανόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν του Οτάνην δικαστὴν· Ἡρόδ.

ΣΙΣΥΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, καὶ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφάνη κακὸς, ἔπειτα ἀπὸ περιστάσεις ἔγινε σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος· διέτριβεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου καὶ ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φονεύῃ τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας μὲ διαφόρους κολάσεις· τέλος πιάσας καὶ αὐτὸν ὁ Θησεὺς τὸν ἐφόνευσε.

ΣΙΤΑΛΚΗΣ βασιλεὺς τῶν Οδρυσῶν, ἐν Θράκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Υστάσπου. Ηρόδ

ΣΚΑΛΑΣ Βαρθολομαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1430. γραμματικὸς, καὶ ἱστορικὸς ἔνδοξος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας, καὶ διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1490

ΣΚΑΛΙΓΕΡΟΣ Ἰούλιος Καῖσαρ, Κριτικὸς ποιητὴς, ἰατρὸς, φιλόσοφος, καὶ εἷς τῶν σοφωτέρων τοῦ αἰῶνός του, ἦτον Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1558. εἰς ἡλικίαν 75. χρόνων.

ΣΚΑΛΙΓΕΡΟΣ Ἰωσὴφ, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν Ἰουλίου, ἐγεννήθη τὸ 1540. καὶ ἀπέθανε τὸ 1609. ἀφῆκε διά-

φορα συγγράμματα, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του.

ΣΚΑΛΚΕΝ Γοδρέδος ἀπὸ τὴν Ολάνδαν, περίφημος ζωγράφος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Γεράρδου· ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὰς μικρὰς εἰκόνας, καὶ εἰς τὰς κατὰ φαντασίαν ζωγραφίας· οὐδεὶς ἐσάθη ἀνώτερος εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτὸς· αἱ εἰκόνες του εἶνσι γενικῶς φωτισμέναι ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς κηρίου ἀναμμένου· λέγουσιν ὅτι μίαν φορὰν ἐζωγράφισε τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως τῆς Αγγλίας Γουλιέλμου τοῦ τρίτου, καὶ ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ τὸν κάμῃ νὰ βαστᾷ τὸ κηρίον ἀναμμένον τὸ 1706.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΩΝΥΜΟΣ, Λέσβιος, πατὴρ τῆς περιφήμου Λυρικῆς ποιητρίας Σαπφοῦς. Ηρόδ.

ΣΚΑΜΟΖΗΣ, Ιταλὸς, κάλλιστος ἀρχιτέκτων, οὗτος ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Βενετίαν, εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ριάλτου· ἀπέθανε τὸ 1616. ἀφῆκεν ἕνα σύγγραμμα περὶ θεάτρων· καὶ ἕν ἕτερον ἐπιγραφόμενον ἰδέα τῆς γενικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

ΣΚΑΝΔΕΒΕΡΓΗΣ, ἐπονομαζόμενος Γεώργιος Καστρινὸς, βασιλεὺς τῆς Αλβανίας, ἐπαρχίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, οὗτος ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν μὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ φρόνησίν του· ἔκαμε μὲ τὴν σπάθην του πολλὰς νίκας εἰς τὸν πόλεμον· ὁ Σουλτὰν Μωάμεθ ὁ β'. ἐζήτησε νὰ τὸ ἰδῃ καὶ τὸ ἔστειλε· βλέπων δὲ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν μερικὴν ἰδιότητα τὸ ἐπέστρεψε μηνύων εἰς αὐτὸν ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει καλητέρας σπάθας, ἀλλ' ὅτι ὑστερεῖται στρατιωτῶν διὰ νὰ τὰς μεταχειρισθῶσι· ὁ δὲ Σκανδεβέργης τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι τῷ ἔστειλε τὴν σπάθην του ὅμως δὲν τῷ ἔστειλε καὶ τὴν χεῖρα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπολέμει· ἀπέθανε τὸ 1467. ἀφοῦ ἐσάθη νικητὴς εἰς 17. μάχας.

ΣΚΑΡΠΑΝ, ὀξύτατος ἀνατόμος καὶ χειροῦργος· ἐχρημάτισε Προφέσωρ τῆς ἐν Παυΐᾳ Ακαδημίας. Ἀνεκάλυψε τὸ ἐνδύτατον τῆς ἀκοῆς ὄργανον, καί τινα νεῦρα τῆς γλώσσης καὶ καρδίας.

ΣΚΑΡΟΝΗΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ποιητὴς τοῦ ιή. αἰῶνος· φθάσας εἰς ἡλικίαν 17. χρόνων· ἠσθένησεν ἀπὸ βαρυτάτην νόσον καὶ ἔμεινε παραλυτικός· μόλον τοῦτο τὸ πνεῦμά του διετήρει τὰς δυνάμεις του· ὁ οἶκος του ἔγινεν ἡ ἕνωσις τῶν σοφῶν τοῦ Παρισίου· ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Λουδιγήν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του αὕτη ὑπανδρεύθη τὸν βασιλέα Λουδοβῖκον τὸν μέγαν·

ΣΚΑΡΣΕΛΑΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν τὸ 1711. πόλιν τῆς Ιταλίας, ἐχρημάτισε μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος μὲ μεγάλην ὑπόληψιν τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἄπειρα συγγράμματα φυσικομαθηματικὰ τὸ περιφημότερον εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον ἀρχὴ τῆς λογικῆς Ανθολογίας, φυσιολογίας, καὶ φυσικῆς θεολογίας· ἀπέθανε τὸ 1778.

ΣΚΕΛΛΙΟΣ, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Αριστοκράτους ἐν Αθήναις. Αρις.

ΣΚΗΠΙΩΝ Πούβλιος Κορνήλιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Αφρικανός. Ὑπατος εἰς τὸν δεύτερον πόλεμον τῆς Αφρικῆς· τὸ 18. ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Τεσίνου διέσωσε τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸν θάνατον· τὸ 20. ἔτος ἔγινεν ἀξιωματικὸς· ἀφοῦ ἐφονεύθη ὁ πατήρ του καὶ ὁ θεῖος του τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ισπανίαν καὶ ἐκυρίευσε τὴν Καρχηδόνα, καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὰ κατορθώματά του, ἐπειδὴ ἐφόρευσε 50000. πεζικὸν στράτευμα, καὶ 40000. ἱππικὸν, καὶ ἔδωκε τέλος τοῦ πολέμου εἰς τὴν Ισπανίαν, καὶ ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ ἐπολέμησε τὸν Ἀσδρουβάλην στρατηγὸν τῶν Καρχηδονίων, καὶ τὸν Σύρακα βασιλέα τῶν Νουμηδίων· τὸ 203. Π. Χ. τοὺς ἐνίκησε· μετὰ ἕνα χρόνον ἦλθον εἰς λόγους εἰρήνης, καὶ μὴ συμφωνήσαντες ἐπολέμησαν πάλιν μὲ τὸν Αννίβαν καὶ ἐνικήθη εἰς τὴν Σάμην, ὄρος τῆς Αραβίας· ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Ασίαν, καὶ ἐπολέμησε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε τὸ 189. Π. Χ. καὶ οὕτως ἐπρόβαλεν εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου, καὶ ἀφοῦ ἐσυμφώνησε τὴν εἰρήνην ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην· μόλις εἶχε φθάσει καὶ οἱ Δήμαρχοι τὸν ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸ κριτήριον, διότι ἐξώδευσεν εἰς τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὰ δημόσια χρήματα· ἀλλ' ὁ Σκηπίων ἀφοῦ ἐδιηγήθη τὰ λαμπρὰ κατορθώματά του ἐπηνέθη παρὰ τοῦ δήμου καὶ ἀπελύθη, ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὸν ἀγρόν του εἰς τὴν Λουτέρνην πατρίδα του, καὶ ἐγεώργει τὴν γῆν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων ρωμαίων, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 180 μὲ ὑπόληψιν στρατηγοῦ τῆς πρώτης τάξεως.

ΣΚΗΠΙΩΝ Γόνιμος Κύπριος, καθηγητὴς τῶν πολιτικῶν νόμων ἐν Παταυΐῳ, τόσον περιβόητος, ὥστε διὰ 69 χρόνους ἑρμήνευεν ἐκεῖ τοὺς νόμους, ὕστερον τῷ 1698. διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ χάριν ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Αριστοκρατείαν τὴν παραίτησιν, ἵνα ἡσυχάσῃ· ἦν καὶ συμβουλάτωρ τῆς Αριστοκρατείας εἰς τὰς περὶ Φεούδων ὑποθέσεις· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΚΗΠΙΩΝ, Λούκιος Κορνήλιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Ασιατικὸς, ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω Σκηπίωνος, ἔγινε ὕπατος διὰ τῆς ἀρετῆς του τὸ 189. Π. Χ. ἔλαβε δὲ τὴν στρατηγίαν εἰς τὴν Ασίαν, ἐναντίον τοῦ Ἀντιόχου καὶ τὸν ἐνίκησε, κατατροπώσας 54. χιλιάδας πεζικὸν του καὶ ἱππικὸν· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπωνομάσθη μὲ

τὸ ἐπώνυμον Ἀσιατικός· τοῦτο ὅμως ἐκίνησεν εἰς φθόνον πολίτας τινας ἐξ ὧν ἦτον καὶ ὁ Κάτων ὁ Κήσσωρ, καὶ ἐζήτουν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ἀντίοχον ὅθεν κατεδικάσθη εἰς ζημίαν ὁ Σκηπίων καὶ πωλήσας τὰ ὑπάρχοντά του δὲν ἔρθασαν νὰ πληρώσῃ τὴν ζητουμένην ποσότητα.

ΣΚΗΠΙΩΝ Πούβλιος Αἰμιλιανός, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἀφρικανὸς ὁ νέος, υἱὸς τοῦ Παύλου Αἰμίλου, αὐτὸν υἱοθέτησεν ὁ Σκηπίων ὁ υἱὸς τοῦ Ἀφρικανοῦ Σκηπίωνος· οὗτος ἀφοῦ ἐξεστράτευσε τὸν ἔστειλεν ὁ ἴδιος πατήρ του εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὡς χιλίαρχον, ὅπου καὶ ἐμονομάχησε μέ τινα γιγαντιαῖον Ἰσπανόν, καὶ τὸν ἐνίκησε· ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικήν, ὅπου ὁ Ἱππαρχος τῶν Καρχηδονίων Φαμέας τὸν ἔλαβεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καθὼς καὶ ὁ Μασινόσσας, βασιλεὺς τῆς Ἀφρικῆς, ὅς τις ὅτε ἔμελε ν' ἀποθάνῃ ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς αὐτὸν νὰ διαμοιράσῃ τὸ βασίλειόν του εἰς τοὺς υἱούς του· ἀφοῦ δὲ ἀπήλαυσε τὸ ἀξίωμα τοῦ Αἰδιλικίου, ἀνέβη εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ὑπατείας τὸ 158. καὶ δεχθεὶς τὸν πόλεμον τῆς Καρχηδόνος, ἔλαβε συστρατηγὸν τὸν φίλον του Δαίλιον καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἔφερε τὴν πολιορκίαν τῆς Καρχηδόνος, καὶ ἔφερε τὴν ἀπελπισίαν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἐπειδὴ ἐκυρίευσεν ἕνα μέρος ὑψηλότατον τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖθεν ἐκυριεύθη ὅλη ἡ πόλις, ὅθεν ἀφοῦ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ῥώμην ἔλαβε τὴν ὑπατείαν καὶ τὸ ἐπώνυμον τὸ 134. μετὰ ταῦτα ἐπειδὴ ἐπεθύμει νὰ λαβῃ καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Δικτατωρίας τὸν ἔπιζαν εἰς τὴν κλίνην του οἱ Τριανδρικοί· οὗτος ἀπέρασεν εἰς τὴν ἀρετὴν τὸν νικητὴν Ἀννίβαν· ὅθεν καὶ πολλὰ ἀξιομνημόνευτα λέγονται δι' αὐτὸν τὸν μέγαν ἄνδρα.

ΣΚΙΑΔΑΣ Ἀθανάσιος ἐκ Κεφαλληνίας, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς Ἰταλικῆς καὶ Ῥωσσικῆς διαλέκτων· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου ἐν Μόσκβᾳ, καὶ πρῶτος Ἀσυδιτόρος τοῦ ἱππικοῦ. Περιηγήσατο τὴν Ἰταλίαν, Γερμανίαν, Ῥωσσίαν, καὶ Δανίαν, ὅπου ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παρρισιασθῇ εἰς τὸν μέγα Πέτρον, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη πολύ· ἐξέδωκεν ἔτι εἰς Βενετίαν, Γένος, Ἡθη καὶ Κατορθώματα Πέτρου τοῦ Μεγάλου· ἤ μᾶλλον μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, μὲ προσθήκας καὶ διορθώσεις, ὡς αὐτόπτης γενόμενος τῶν πραγμάτων, καὶ πολλὰ ἀκούσας παρὰ τοῦ Μεγάλου Πέτρου, καὶ τῶν μεγιστάνων του, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε μεγάλην χώραν. Ἔγραψε καὶ Ἑλληνικὴν παλαιογραφίαν ἥτις ἐξὶν ἀνέκδοτος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΚΙΡΟΣ Ἀρχαῖος τις ἥρως ἐν Σαλαμῖνι· ὁ κτίσας αὐτόθι ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ.

ΣΚΙΡΩΝ, ληστὴς περίφημος, ὅς τις διατρίβων εἰς ἓν παράλιον μέρος τῆς Ἀττικῆς ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐπρόσταζε μὲ μεγάλην καταφρόνησιν νὰ τοῦ πλύνωσι πρῶτον τοὺς πόδας του τοὺς ἔρριπτεν ἔπειτα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ πάσας αὐτὸν ὁ Θησσεὺς τὸν ἐφόνευσε μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

ΣΚΟΠΑΣ, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐξύμνισε ὡς Ὀλυμπιονίκην. Ξενοφ.

ΣΚΟΠΑΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς νήσου Πάρου ἔζη τὸ 430. Π. Χ, τοῦ ὁποίου αἱ περισσότεραι ἐργασίαι ἦτον ἐκ μαρμάρου· συνεργάσθη μετ' ἄλλων ὁμοτέχνων τὸ περίφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μαυσώλου εἰς τὴν Καρίαν, καὶ τὸν ἀνακαινισθέντα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἔφεσον ὁ Ἱστορικὸς Πλίνιος ἀναφέρει διάφορα ἀρίστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται μερικὰ μέχρι τὴν σήμερον εἰς τὴν Ῥώμην. Παυσ.

ΣΚΟΠΑΣΙΣ, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ.

ΣΚΟΠΕΛΙΑΝΟΣ Κλαζομένιος, σοφιστής, ἔζη ἐπὶ Νέρωνα, καὶ μαθητὴς τοῦ Νικήτα ἐν Σμύρνῃ· συνέγραψεν ἐπιστολάς.

ΣΚΟΤΟΣ Ἰωάννης Δούνη ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκάνων, ὅσις διὰ τὴν ἀγχίνοιαν του ἐπωνομάσθη ὁ λεπτὸς καὶ κοινὸς διδάσκαλος. Συνέγραψε πολὰ τυπωθέντα εἰς δέκα τόμους τῷ 1669. εἰς Μόνα· εἰς πολλὰ ἐναντιεῖτο τὴν διδασκαλίαν Θωμᾶ Ἀκυινάτου, μάλιστα περὶ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, λέγων ὅτι ἐσυλλήφθη ἄνευ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ὅθεν οἱ τοῦ τάγματος τοῦ ὠνομάσθησαν Σκοτισταί, καθὼς καὶ οἱ αὐτῶν ἐνάντιοι Θωμισταί. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΚΟΥΔΕΡΗ Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, γυνὴ περίφημος ἥτις ἀπέκτησε μεγάλην φήμην διὰ τὰς μυθιστορίας της, καὶ ἄλλα της συγγράμματα· ἐπωνομάσθη ἡ Σαπφὼ τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1701. εἰς ἡλικίαν 94. χρόνων.

ΣΚΟΥΓΜΑΝ Ἀννα, Μαρία, ἔζη τὸν ιὴ αἰῶνα ἀπὸ εὐγενῆ καὶ παλαιὰν οἰκογένειαν· αὐτὴ ἔμειξεν ἐκ νεότητός της μίαν ἐπιτηδειότητα, τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζον· λέγουσιν ὅτι εἰς ἡλικίαν ἓξ χρόνων ἔμνε μὲ τὸ ψαλίδον εἰς χάρτην καθε εἶδος σχέδιον χωρὶς νὰ ἔχῃ σχέδιον· εἰς ἡλικίαν δέκα χρόνων εἰς τριῶν ὡρῶν διάστημα ἔμαθε τὸ κέντημα ἐβέβη

ἔπειτα εἰς τὴν μουσικήν, καὶ ζωγραφικήν, γλυπτικὴν καὶ ἀρχιτεκτονικήν, καὶ ἔγινεν ἐντελεστάτη καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς τέχνας.

ΣΚΟΙΦΟΣ Φραγγίσκος Ζακύνθιος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἱερᾷ θεολογίᾳ, ῥήτωρ ὄριστος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτων, ἔγραψε Ῥητορικὴν εἰς ἁπλῆν φράσιν· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΣΚΟΥΕΦΝΗΦΕΛΔΙΟΣ Γάσκαρος ἐθνικὸς τῆς Σλεσίας, εἷς τῶν πρώτων πεπαιδευμένων τοῦ καιροῦ του, ἐχθρὸς καὶ τῶν Καθολικῶν καὶ τῶν Λυθηρανιστῶν. Οὗτος ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπακούωμεν τῇ Γραφῇ ἐπειδὴ δὲν εἶναι λόγος τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ τῇ κατ' ἰδίαν ἐμπνεύσει τοῦ ἁγίου πνεύματος· ὅθεν ἀπέρριπτε τὰς διδαχὰς καὶ διδασκαλίας λέγων, ὅτι εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον λέγει, εἷς ἐστὶν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, καὶ τοῦτος ὁ οὐράνιος πατήρ. Οὗτος ἔπεμψε τὰ συγγράμματά του τῷ Λυθήρῳ διὰ νὰ τὰ διορθώσῃ, καὶ ὁ Λυθήρος εἰς ἀπόκρισιν τοῦ εἶπεν· "εἴη τὸ Πνεῦμα σου, καὶ πάντες οἱ μετέχοντές σου Σακραμεντάριοι, καὶ Εὐτυχιανοὶ σὺν σοὶ εἰς ἀπώλειαν.., Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λυθήρου, ἠύξησεν αὐτὸς πολύ, ἀλλ' ὁ Μελάχθων καὶ Βούκερος κατέκριναν πάντα τὰ συγγράμματα αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ Ναυβούργῳ συνόδῳ τὸ 1554. Μ. Χ. ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΣΚΥΘΗΣ, βασιλεὺς τῶν Ζαγκωλέων ἐν Σικελίᾳ, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους, τυράννου τῆς Γέλης· ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον, ὅπου καὶ ἀπέθανε γέρων. Ἡρόδ.

ΣΚΥΘΙΝΟΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἑλλην, γεννηθεὶς εἰς τὴν Σκυθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὑρηνται δύω ἐπιγράμματα ἐν Βρουγκ.

ΣΚΥΛΑΞ Καρυανδεὺς, νεώτερος γεωγράφος, ἔγραψε περὶ γεωγραφίας εἰς ἓν βιβλίον ὅλας τὰς εἰδήσεις τῶν θαλασσοπόρων τοῦ αἰῶνος του. Ὁ Ἡρώδοτος λεγει ἐν Μελπομένῃ, ὅτι ὁ Σκύλαξ ἐπέμφθη μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου εἰς ἀνακάλυψιν τόπων.

ΣΚΥΛΑΞ, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Καρύανδα· ὁ Φαβρίκιος ἀναφέρει, ὅτι ἔζη τὸ 500. Π. Χ. οὗτος δίδει σημειώσεις περιέργους περὶ τῶν παραλίων τῆς μεσογείου θαλάσσης, περὶ τῶν ἀποικιῶν τῶν Καρχιδονίων κ.λ.π.

ΣΚΥΛΒΓΗΣ Φεδερῖκος, ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς ἔνδοξος, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς ἀποστασίας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1805.

ΣΚΥΛΗΣ, υἱὸς Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅς τις μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν δίαιταν καὶ

τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ὀκταμπασάδου Ἡρόδ.

ΣΚΥΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου ἐκ Κρήτης· ἄριστος ἀγαλματοποιός· Παυσ.

ΣΚΥΛΙΑΣ, περίπλους Δύτης Σκυθικὸς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι φυγὼν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρὸς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας κολυμβήσας περίπου 80. στάδια. Ἡρόδ.

ΣΚΥΛΟΥΡΟΣ Σκύθης εἶχεν 80. υἱούς, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀπυθάνῃ τοὺς ἔκραξεν ἔμπροσθέν του, καὶ τοὺς παρουσίασε ἕνα δέμα βέργας καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὸ σπάσουν· οὗτοι βλέποντες τὸ ἀδύνατον τὸ ἀπέβαλαν, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ κάμουν· τότε ὁ γέρων πατήρ των ἐπῆρε τὸ δέμα καὶ διαλύσας αὐτὸ τὸ ἔσπασεν ὅλον ἀπὸ μίαν μίαν βέργαν· ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τοὺς υἱούς του εἶπεν, οὕτω καὶ σεῖς ἐνόσῳ εἶσθαι ἑνωμένοι θέλετε εἶσθε δυνατοὶ καὶ ἀνίκητοι, ἂν ὅμως χωρισθῆτε θέλετε χαθῆ ἐξ ὁλοκλήρου.

ΣΚΥΜΝΟΣ Χῖος γεωγράφος· ἔζη τὸ 90. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βυθυνίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ εἰς Ἰαμβικοὺς στίχους ἕνα βιβλίον Γεωγραφικὸν ἐπιγραφόμενον, περιήγησις· τοῦτο δὲν εὑρίσκεται ὅλον· τὰ σωζόμενα τούτου διὰ μερικῶν καιρῶν ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦ Μαρκιανοῦ Ἡρακλεώτου, ἕως ὅτου πεπαιδευμένοι τινὲς τὰ ἀπέδωκαν πάλιν εἰς τὸν συγγραφέα του· ἐξεδοθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μαρκιανοῦ τὸ 1600, καὶ ἔπειτα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθοῦς συγγραφέως μετὰ τῶν λοιπῶν γεωγράφων.

ΣΚΥΡΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς κατ' Ἀπολλ.

ΣΜΕΡΔΟΜΕΝΗΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Οτάνου, καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ.

ΣΜΙΡΔΗΣ, υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου, καὶ τῆς Κασσανδάνης, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι ἔτεινε τὸ τόξον του πρὸς τὸν Καμβύσην, τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡρόδ.

ΣΜΙΡΔΙΣ, περίπλους μάγος Πέρσης.

ΣΜΙΔΕΛ Οὐλδρῖκος, τὸ γένος Πορτογάλλος· ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνος του Ἠθει περὶ τὸ 1540. Μ. Χ. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ τάττονται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγήσεων.

ΣΜΙΔΟΣ Βιλλιάμος, τὸ γένος Ἄγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Περιηγήσατο τὸν μέγαν Ὠκεανὸν χάριν νέων ἀνακαλύψεων καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων· ἔζη περὶ τὸ 1740. Μ.Χ.

ΣΝΒΛΓΡΑΒΟΣ Βιλλιάμος τὸ γένος Ἄγγλος, ἔνδοξος περιηγητὴς

θαυμάσιος φυσικὸς καὶ Γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ τάττονται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγήσεων. Περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς ἔρευναν τῶν Κουριλῶν· ἔφτιαξε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του· ἔζη περὶ τὸ 1740. Μ. Χ.

ΣΟΑΒΕΣ Φραγγίσκος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λουγανὸν πόλιν τοῦ Μεδιολανικοῦ Δουκάτου τὸ 1743 φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀρχαίους· ἀπέθανε τὸ 1796.

ΣΟΑΒΙΛΔΑ, ὁ γραμματικὸς ὁ Σανσίνιος ἀναφέρει ὅτι ἐστάθη βασίλισσα, μὲ μεγάλην ὡραιότητα εἰς τρόπον ὥστε τὴν ἔσαιαν, λέγει, εἰς ἕνα μέρος διὰ νὰ τὴν καταπατισωσῃ τὰ ἄλογα, ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν βλάψωσι, βλέποντα τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ κάλλη της.

ΣΟΒΙΕΣΚΗΣ Ἰωάννης, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων πολεμιστῶν τοῦ ιη αἰῶνος· ἡ δόξα καὶ ἀνδρεία του κατ' ἐξοχὴν ἐφάνη τὸ 1683 εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βέννης, παραταχθεὶς μὲ μικρὸν στράτευμα εἰς διακοσίας χιλιάδας ὀθωμανούς.

ΣΟΚΙΝΟΣ Βαρθολομαῖος· ἀπὸ τὴν Τσιάνην, περίφημος νομοδιδάσκαλος μὲ μεγάλην φήμην, ἐξέδωκε συγγράμματα τῆς νομικῆς· ἀπέθανε τὸ 1507.

ΣΟΛΙΜΕΝΗΣ Φραγγίσκος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, περίφημος ζωγράφος καὶ νομικὸς κάλλιστος, ἤξευρε καὶ τὴν σκιαγραφίαν· ὁ οἶκος του ἦτον ἡ ἕνωσις ὅλων τῶν πεπαιδευμένων διὰ τὴν μεγάλην του παιδειαν.

ΣΟΛΙΝΟΣ Γάϊος Ἰούλιος, Ῥωμαῖος· ἔζη τὸ 80. Μ Χ. συνέγραψε συναγωγὴν ἀποφθεγμάτων ἑκατὸν, τοῦ Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐξεδόθησαν τὸ 1784.

ΣΟΛΟΜΩΝ Φλάβιος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετιαν, σωρώτατος, πλὴν ἄσωτος, σώζεται ἓν σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον τέχνη γραμματικῆς· ἔζη τὸν δεύτερον αἰῶνα.

ΣΟΛΥΦΟΣ Ἔνδοξος Ἰατρὸς ἀνατόμος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ. οὗτος ἀνεκάλυψε πολλώτατα ἀγγεῖα λεπτὰ καὶ διαφανῆ, εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος μακρὰν τῶν ἐντέρων, δηλαδὴ εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὸν λαιμὸν, εἰς τὴν κοιλίαν κτλ. πρῶτος, αὐτὸς εἶδεν τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα, πλήρη διαφανοῦς ὑγροῦ· διὸ καὶ τὰ ὠνόμασεν, Ἀγγεῖα Διαφανῆ, Ὀρχῶδη καὶ Λυμφατικά.

ΣΟΛΟΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Δαυὶδ ἀπὸ τὴν Βασθσεβ· ἀξιοσημειωτοι εἶναι οἱ ἑξῆς λογοι τοῦ Δαβὶδ· πορεύομαι, εἶπε, πρὸς τὸν Σολομῶντα, ὅπου ὑπάγουσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, διατοῦτο παρήγγειλε, καὶ γένου ἀνὴρ, φύλαξε τὴν φυλακὴν κυρίου τοῦ Θεοῦ σου περιπατῶν εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως· οὗτος παρέλαβε τὸν πατρικὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφοῦ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν μέσην ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατρός του καὶ τοὺς ἰδικούς του καὶ ἐκυρίευσεν εἰρηνικῶς εὐρύχωρον βασιλειον· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Φαραὼ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου· μίαν νύκτα εἶδε καθ' ὕπνους τὸν Θεὸν, ὅστις τὸν ἐπρόβαλε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ· ὁ δὲ Σολομὼν ἐζήτησε σοφίαν κρίσιν διὰ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαὸν του· ὁ Θεὸς εὐαρεστηθεὶς εἰς τὴν ζήτησίν του τῷ ἐχάρισεν ὄχι μόνον τὴν σοφίαν ἀλλὰ καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, τὰ ὁποῖα δὲν ἐζήτησε· ἔκτοτε ἐκυβέρνα τὸν λαὸν μὲ μεγάλην φρόνησιν καὶ διεκρίθη ἡ μεγάλη του σύνεσις εἰς μίαν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἔκρινεν θαυμασώτατα ὡς ἀκολούθως· παρεστάθησαν εἰς αὐτὸν δύω γυναῖκες, μὲ δύω βρέφη· τὸ ἕνα ζωντανὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀποθνμμένον· αὐτὴ, εἶπεν ἡ μία κλαίουσα, ἔπνιξεν αὐτὴν τὴν νύκτα εἰς τὸν κρεββάτον τὸ παιδίον της, καὶ ἐπῆρε τὸ ἰδικόν μου ἐνῷ ἐκοιμώμην, βάλουσα τὸ ἰδικόν της ἀντ' αὐτοῦ· προσταξε λοιπὸν, ὦ βασιλεῦ, νὰ μὲ τὸ ἐπιστρέψῃ ἡ ἄλλη ἀπεκρίθη· ψεύδεσαι, σὺ ἐθανάτωσες τὸ ἰδικόν σου παιδίον, καὶ τὸ ἰδικόν μου εἶναι τοῦτο, τὸ ὁποῖον ζῇ· ὁ Σολομὼν διὰ νὰ λύσῃ ταύτην τὴν λογοτριβὴν καὶ νὰ ἐξελέγξῃ τὴν ἀλήθειαν, μετεχειρίσθη

ἕνα μέσον σκληρὸν μὲν ἀλλὰ σοφώτατον· ἐπρόσταξε νὰ φέρουν ἕνα σπαθίον, καὶ εἶπεν· ἐπειδὴ κάθε μία ἀπὸ σᾶς λέγει ὅτι τὸ ζῶν παιδίον εἶναι ἰδικόντης· ἂς μοιρασθῇ εἰς δύω, καὶ ἂς λάβῃ ἡ καθεμία ἴσον μερίδιον· ἡ ψευδὴς μήτηρ εὐχαριστημένη ἐδέχθη τὴν πρότασιν· ἡ ἀληθὴς ὅμως μήτηρ ἐφώναξεν εὐθὺς μὴ γένοιτο βασιλεῦ! ἂς δοθῇ τὸ ἄθλιον βρέφος εἰς αὐτὴν ζωντανόν. Τότε ὁ Σολομὼν διῶξας τὴν ψευδῆ μητέρα ἐπέστρεψε τὸ βρέφος εἰς τὴν ἀληθῆ μητέρα του, καὶ ἐθαύμασεν ὁ λαὸς τὴν φρόνησίν του εἰς τὴν τοιαύτην δικαιοδοσιαν· κατεσκεύασεν ἕνα ναὸν περίφημον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸ ὄρος Μορία, ὅτις ὠνομάσθη ναὸς Σολομῶντος· λέγουσιν ὅτι ἐξω εὐθηταν εἰς τὴν οἰκοδομὴν ταύτην ἑβδομήκοντα πέντε μιλιόνια φορτίων· εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Ῥωμαίων ἐθαυμάζετο μέγα τεῖχος ἀπὸ μεγάλους λίθους συνδεδεμένους μὲ σίδηρον, τετρακοσίας πήχεις ὑψηλὸν· τὸ παλάτιόν του εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄλλο εἰς τους προποδας τοῦ Λιβάνου ὁπου ἦσαν χριστὰ ὅλα τὰ σκεύη· ὁ περίφημος ἐλεφάντινος θρόνος, καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἐδῶ ἐν στόμῳ δὲν ἀναφέρομεν. Ὁ Σολομὼν εἶχεν ἑπτακοσίας γυναῖκας ὅλας ἀπὸ ἡγεμονικοὺς βαθμούς, τὰς περισσοτέρας ἀλοφίλους, καὶ ξένας. Αὗται ἐκυβέρνουν τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως καὶ μάλιστα ὅταν ἐγήρασε,

τὸν ἐκατέπισαν νὰ τὰς συγχωρέσῃ νὰ κτίσωσι θυσιαστήρια, καὶ δωμοὺς τῶν Θεῶν των εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰουδαίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολομῶντος ἔγιναν διασπαραγμοὶ τοῦ βασιλείου· διὰτὰ ἀκόλουθα ἰδὲ Ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων· Κ. Μ. Κοῦμα τομ. Α. Σελ. 172· Τὰ συγγράμματά του διαιροῦνται εἰς γνήσια καὶ νόθα, καὶ τὰ μὲν γνήσια εἶναι, παροιμίαι, λέγουσι, τρεῖς χιλιάδες, ἐκκλησιαστὴς, τὸ ἆσμα τῶν ἀσμάτων, καὶ ἄλλα τινὰ ἀποδιδόμενα εἰς αὐτὸν, δεύτερον εἶναι, κλεὶς τοῦ Σολομῶντος, διδάσκουσα περὶ ἐνοχλήσεως τῶν κακῶν πνευμάτων, τὸ ὁποῖον σώζεται γερμανιστὶ· ἐξεδόθη τὸ 1686· τρίτον ψαλτήριον Σολομῶντος ἀπὸ 18 ψαλμοὺς συνιστάμενον, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τοὺς Κώδικας εἰς τὴν Καισαρικὴν βιβλιοθήκην, τοὺς ὁποίους ἐξέδωκεν Ἰωάννης Λουδοβίκος εἰς Λατινικὴν μετάφρασιν μετὰ σημειώσεων τὸ 1625.

ΣΟΛΩΝ ὁ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου τοῦ ἐκ τῆς Σαλαμῖνος· εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀνὴρ μὲ σπανίας ἀρετάς, καὶ κατ' ἐξοχὴν μὲ τὴν φιλανθρωπίαν· ὁ Λαὸς τὸν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ ἦναι ἀρχηγὸς τῶν κοινῶν συνελεύσεων, καὶ νὰ διευθύνῃ τὰ κριτήρια πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος· ἐμψύχωσε τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον, καὶ ἐπροσπάθησε μὲ πάντα τρόπον νὰ πλουτήσῃ τὰς Ἀθήνας· ὅταν ὁ Πεισίστρατος ἠθέλησε νὰ τυραννήσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ Σόλων μολονότι εἶχε συγγένειαν μετ' αὐτοῦ, ἐστάθη ἐναντίος. Τὸν ἠρώτησαν διὰ ποίαν αἰτίαν δὲν διώρισε ποινὴν κατὰ τῶν πατρακτόνων, καὶ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤλπιζε νὰ ὑπάρχῃ πατροκτονία εἰς τὰς Ἀθήνας· οὗτος ἐσμίκρυνε τὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, καὶ διέταξε νὰ δίδωσι βραβεῖα μεγαλήτερα, εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐπολέμισαν μὲ ἀνδρείαν πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος. Τέλος πάντων ὁ Πεισίστρατος ἔγινεν ἐξουσιαστὴς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ δὲ Σόλων μὴν ἠμπορῶν νὰ βλέπῃ τὴν τυρανίαν τῆς πατρίδος του, ἁφῆκε τὰ ὅπλα ἔμπροσθεν τοῦ δικαστηρίου λέγων· ὦ πατρὶς, πατρὶς, ἐγὼ ἕως τώρα σὲ ἐβοήθησα μὲ τὰ ὅπλα καὶ μὲ τοὺς λόγους, τοῦ λοιποῦ παραιτοῦμαι· ἀπέρασεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς τὴν Λυδίαν, ὅπου ὁ Κροῖσος βασιλεὺς ἀκούων τὴν μεγάλην φήμην του, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν αὐλήν του, καὶ πρωτοῦ νὰ τὸν φέρῃ ἔμπροσθέν του ἐνεδύθη μὲ ὅλην τὴν βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ ἐφόρεσε λαμπρὰ φορέματα μὲ πολυτίμους λίθους, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου· ὁ Σόλων παρουσιασθεὶς δὲν ἐλαύμασε τὴν τοσαύτην του μεγαλοπρέπειαν, μολονότι εἶχε παρόντα τὰ πολυτιμότερά του πράγ-

ματα· ὁ βασιλεὺς τὸν ἠρώτησε ἂν γνωρίζῃ κἀνένα ἄλλον πλουσειώτερον ἢ λαμπρότερον, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη, ὅτι γνωρίζει Τέλλον τινὰ ὀνόματι ἰδιώτην, ὅστις ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος του καὶ δύω ἄλλους ἀδελφοὺς Κλέοβιν καὶ Βίτωνα, οἵτινες ἀπέθανον ἐνδόξως διὰ τὴν ὑπακοὴν τὴν ὁποίαν ἔδειξαν πρὸς τὴν μητέρα των· ὁ Κροῖσος δυσαρεστημένος ἀπὸ τὰς τοιαύτας ἀποκρίσεις τὸν εἶπε, σὺ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ μὲ βάλλῃς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν εὐδαιμόνων· ὁ δὲ Σόλων τῷ ἀπεκρίθη, δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζεται τις εὐδαίμων πρὶν ν' ἀποθάνῃ· μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε· ἀπέθανε τὸ 590. Π. Χ, εἰς τὴν Κρήτην, καὶ μετακομισθὲν τὸ σῶμά του ἐτάφη λαμπρῶς εἰς τὴν Σαλαμῖνα· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἀ. νόμοι ἐκδοθ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1635 6'. διάφορα ἐλεγειακὰ ποιήματα δι' ἑνὸς τῶν ὁποίων ἐπαρακίνησε τοὺς Ἀθηναίους νὰ κινήσωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Μεγαρέων· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τὰ μόνα σωζόμενα εἶναι τὰ γνωμικά του ποιήματα γ. ἐπιστολαὶ ἐκδοθεῖσαι εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν.

ΣΟΜΜΙΕΡΟΣ Ἰωάννης, τὸ γένος Γάλλος, νομοδιδάσκαλος καὶ θεολόγος, εὐδήμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτων, ἔμπειρος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, Συνόδων, Πατέρων καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, Ἱεροκήρυξ δόκιμος, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ ἀρχιεπίσκοπος μὲ τίτλον Καισαρείας· ἔγραψε Γαλλιστὶ Ἱστορίαν τῆς θρησκείας καὶ ἄλλα.

ΣΟΟΣ υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος. Πλούτ.

ΣΟΡΒΟΝΑΣ Ροβέρτος, περίφημος Γάλλος· πρῶτος ὅς τις ἐσύστησε σχολεῖα τῆς θεολογίας εἰς τὴν Εὐρώπην· ἀπέθανε τὸ 1274.

ΣΟΡΤΛΑΝΔΟΣ Ἀγγλος τὸ γένος, ἄριστος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1789. Μ. Χ. Τάσσεται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγητῶν. Περιῆλθε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δυτικῶν παραθαλασσίων τῶν Σολομανίων νήσων ὀνομάσας αὐτὰ Νέαν Γεωργίαν, καὶ τὰς Πελεβίας νήσους.

ΣΟΥΓΔΟΥΡΗΣ Γεώργιος ἱερεὺς Ἰωαννίτης· ἐμαθήτευσεν ἐν Οὐενετίαις τὴν Λατινικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν διαλέκτους, ἐλθὼν εἰς Ἰωάννινα ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐκεῖσε σχολῆς, παραδοὺς ἄριστα τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα, Φιλοσοφίαν καὶ Θεολογίαν, ὅπου δι' αὐτοῦ ἐξῆλθον πολλοὶ μαθηταὶ εὐδήμονες· ἔγραψε εἰσαγωγὴν λογικῆς, συμφωνίαν Ἑλληνικὴν τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας γραφῆς ἁπάσης· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΣΟΥΖΑΣ Ἐμμανουὴλ, ἔνδοξος ἱστορικὸς, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν·

συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς εἰς ἑπτὰ τόμους· ἀπέθανε τὸ 1649.

ΣΟΥΙΔΑΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Λεξικοῦ, ἔζη κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην τὸν 15 αἰῶνα Μ. Χ. ἄλλοι δὲ ἀγνοοῦν τὴν ἐποχήν του· καὶ ἄλλοι θέλουσιν ὅτι ἔζη ἐπὶ Στράβωνος τὸ 10 Μ. Χ. ἐκ τούτου δῆλον ὅτι τὸ λεξικὸν τοῦτο συνετέθη ἀπὸ διαφόρους· ἡ τάξις του ὅμως εἶναι ἄτακτος, καὶ διάφορα πράσωπα καὶ ὑποθέσεις συγχέονται μεταξύ των πολλάκις· ἄλλοι μερικοὶ λέγουσι ὅτι οὗτος ἡ ἀταξία προῆλθεν ἀπὸ ἄλλους, οἵτινες ζητοῦντες νὰ τὸ ἀξιώσωσι, τὸ κατήντησαν τοιοῦτον· περιέχει τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, παροιμίας τινὰς καὶ ἑρμηνείας καὶ τινῶν λέξεων· ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἑλληνιστὶ τὸ 1498. καὶ δεύτερον ἑλληνολατινιστί.

ΣΟΥΛΕΙΜΑΝΟΣ υἱὸς Ὀρχάνη Βασιλέως Ἀνατολῆς. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρός του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1360. Μ. Χ. Οὗτος πολεμῶν τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἐλθὼν εἰς Εὐρώπην ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἀρεθῶς, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις πολίσμασιν ἔλαβε τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ τὴν Φιλιππούπολιν, ἐκείνην μὲν μὲ πολιορκίαν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του, ὅστις ὅταν ἀπέθνησκεν ἐπροστάξεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ τὸν θάψωσιν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Θρακικῆς Χερρονήσου.

ΣΟΥΛΕΙΜΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Σελὴμ δεκάτου αὐτοκράτορος τῶν Ὀθωμανῶν· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1520 ἐπωνομάσθη ὁ νομοθέτης· ἦτον πεπαιδευμένος ἀνὴρ καὶ μὲ ἀρετὰς, ἐγνώριζε καλῶς τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας, ἤξερε τὴν Λατινικὴν, Γαλλικὴν, καὶ Γερμανικὴν, ἦτον καὶ καλὸς ποιητὴς, ἐνεργέτει τοὺς ἀνδρείους καὶ ἐπαίδευε τοὺς ἀτάκτους· ἦτον μέτριος εἰς τὸ φαγητόν του, δὲν ἔπινε ποτὲ οἶνον, ἐκυρίευσε τόπους καὶ χώρας, ἐβασίλευσε χρόνους 46. καὶ ἀπέθανε τὸ 1566.

ΣΟΥΛΕΙΜΑΝΟΣ δεύτερος, ὁ εἰκοστὸς Σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1687. ἀφοῦ ἐκαθήσεν εἰς τὴν φυλακὴν 40. χρόνους, ἀλλὰ ἐδιοικεῖτο ἀπὸ τὸν Μωάμεθ Κιοπρουλῆν, ὅς τις ἦτον ἄνθρωπος σοφὸς· ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων· ἐβασίλευσε χρόνους 4. ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἦτον ὑποκείμενος νὰ κολακεύῃ τοὺς Γενιτσάρους διὰ νὰ τοὺς κρατῇ εἰς ὑποταγήν.

ΣΟΥΛΠΙΚΙΑ ἔνδοξος γυνὴ Ρωμάνα, τῆς ὁποίας μᾶς ἔμεινεν ἓν ποίημα Λατινικὸν σατυρίζον τὸν Αὐτοκράτορα Δομετιανὸν, διότι ἐξώρισεν ὅλους τοὺς φιλοσόφους· ἐσύνθεσεν ἔτι ἕνα ποίημα περὶ ἀγάπης συνοικεσίου· ἔζη τὸ 70. Μ. Χ.

ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΣ Ἰοῦφος Σεβῆρος, ἐξαίρετος νομοδιδάσκαλος, σύγχρονος

τοῦ Κικέρωνος, ἀνὴρ μὲ ὑπόληψιν καὶ ἀρετὴν, ἐστάθη καὶ ὕπατος· ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. ὥρα Σύλλας.

ΣΟΥΓΕΝΑΣ ἀρχιστράτηγος τῶν Πάρθων τὸ 53. Π. Χ. ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον του τὸν Βασιλέα Ἡρώδην· οὗτος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν τῆς Σελευκίας· πρῶτος ὅς τις ἀνέβη εἰς τὰ τείχη, καὶ ἔδειξε μεγάλην ἐμπειρίαν, φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ρωμαίων· ἠμύρωσεν ὅμως τὴν δόξαν του μὲ τὴν ἀπιστίαν του, διότι ζητήσας τὸν Κρᾶσον ἀρχιστράτηγον τῶν Ρωμάνων διὰ νὰ συνομιλήσουν περὶ συνθηκῶν τῆς εἰρήνης, τὸν ἀπεκεφάλισεν ἀτόμως, καὶ ἐμβῆκε θριαμβευτὴς εἰς τὴν Σελεύκειαν· ἐτιμωρήθη ὅμως ἐντὸς ὀλίγου, διότι, ὁ βασιλεὺς ὑποπτευθεὶς τὰ κινήματά του τὸν ἐθανάτωσε.

ΣΟΥΓΙΟΣ Λαυρέντιος περίφημος διὰ τὴν μάθησίν του καὶ ἀρετήν. Οὗτος συνήθροισε πάσας τὰς συνόδους εἰς τέσσαρας τόμους καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων εἰς ἓξ τόμους. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΟΥΣΑΚΙΜ οὗτος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 975. Π. Χ.

ΣΟΥΣΑΡΙΩΝ, καὶ Θέσπις, ἀπὸ χωρίον τῆς Ἰκαρίας, τὸ 525. Π. Χ. ἐστάθησαν οἱ πατέρες τῆς Ἑλληνικῆς Κωμῳδίας. Τὰ σατυρικὰ ταῦτα καὶ χωρικὰ δράματα, ἐπροξένουν πολὺν καιρὸν τὴν μεγαλητέραν διάχυσιν εἰς τοὺς χωρικούς· ἡ πόλις ὅμως τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐδέχθη τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ θεάματος, παρὰ ἀφοῦ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἀπέθανε τὸ 580. Π. Χ.

ΣΟΥΤΕΝΗΣ Ἰάκωβος Ὁλανδὸς τὸ γένος, ἄριστος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος περιέπλευσεν τὴν Γῆν· μετέβη ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανόν· διά τινος νέου πορθμοῦ, ὅστις κεῖται μεταξὺ τῶν νήσων Στάατεν καὶ τῆς Πυρίνου γῆς· ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ὠκεανῷ ἀνεκάλυψεν τὸ ἐκ τεσσάρων νήσων συνιστάμενον Σουτενίου ἀρχιπέλαγος, τὰ ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουϊνέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν, νῆσον καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολούκων νήσων· ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του. Ἤνθει περὶ τὸ 1625. Μ. Χ.

ΣΟΦΑΙΝΕΤΟΣ, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, ἐκ Στυμφάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ.

ΣΟΦΙΛΟΣ, πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀνθολ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Ἀθηναῖος, ἐγεννήθη τὸ 498. Π. Χ. θεωρεῖται ὡς ὁ ἐντελέστατος ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος διὰ τὴν γλυκύτητά του, καὶ ἱλαρότητα· ὠνομάσθη Ἀττικὴ μελισσα διὰ τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτοῦ γλυκύτητα, καὶ

ἱλαρότητα. Ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος τὴν ἀξίαν καὶ εὐδαιμονίαν ἐνώσασα εἰς τὸν μόνον τοῦτον ἄνδρα ὅλλατης τὰ χαρίσματα, ἄξια εἰς τὸ νὰ στολίσωσι τὸ πνεῦμα, καὶ νὰ ὑψώσωσι τὴν ψυχὴν, μὲ ὅλα τὰ γήϊνα ἀγαθὰ ὅσα δύναται τις νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἡ πρώτη χάρις τοῦ Σοφοκλέους ἐστάθη ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς πλουσίους, καὶ ἐν ὑπολήψει. Ἡ ὡραιότης τοῦ σώματος καὶ ἐκείνη τῆς ψυχῆς του, ἡ ἐπιμελημένη του ἀνατροφὴ ἐν ᾗ συνέδραμον ἡ γυμναστικὴ, καὶ μουσικὴ ἔδωσαν μίαν νέαν ἐνέργειαν εἰς τὰς πολυτίμους διαθέσεις τῆς φύσεως· εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας του διὰ τὴν ὡραιότητά του ἐκλέχθη νὰ δδηγῇ χορεύων μὲ τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὀργάνων τὸν χορὸν τῶν νέων οἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Παιάνιον. Εἰς τὸν εἰκοστὸν πέμτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἤρχισε νὰ γράφῃ τὰς τραγωδίας του· εἴκοσι φοραὶς ἔλαβε τὸ βραβεῖον, πολλάκις ἔλαβε τὸν δεύτερον τόπον, πλὴν πώποτε τὸν τρίτον. Ἀναφέρουσιν ὅτι εἷς τὸν υἱῶν ἐκ τῆς πρώτης του γυναικὸς τὸν ἐγκάλεσε εἰς τὸ δικαστήριον, κατηγορῶν αὐτὸν ὅτι ἔχασε τὰς φρένας του, καὶ δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ διοικῇ τὸν οἶκόν του καὶ τὴν περιουσίαν του, καθότι ἐπρόκρινεν αὐτὸς ἕνα ἄλλον υἱόν ἐκ τῆς δευτέρας του γυναικὸς· ὁ Σοφοκλῆς πρὸς ἀπολογίαν ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς κριτὰς τὸν μεγαλοπρεπῆ χορὸν τοῦ δράματος, ὁ ὁποῖος ἐξυμνεῖ τὴν πατρίδαν του· οἱ κριταὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὅλως ἔκθαμβοι, ἀνεχώρησαν εἰς τὸς οἰκίας των, καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπέστρεψεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὰ ἴδια· συνέγραψεν ἑκατὸν εἴκοσι τραγῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνον ἑπτά. Αἴας Μαστιγοφόρος, Ηλέκτρα, Οἰδίπους Τύραννος, Αντιγόνη, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, ἡ Τραχίνιαι, Φιλοκτήτης· ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1781. εἰς τόμους δύω.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Αθηναῖος, ποιητὴς Λυρικὸς καὶ Τραγικὸς, ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ Σοφοκλέους· ἔζη μετὰ τοὺς ἑπτὰ ποιητὰς τραγικοὺς συνέγραψε δράματα. 15.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ, ἕτερος, Αθηναῖος, ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα.

ΣΟΦΟΝΙΑΣ, ἔζη τὸ 641. Π. Χ. ὁ ἴδιος ἀναφέρει τὸ γένος του καὶ τὸν καιρὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προφητείας του· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ιωσιοῦ εἰς τοῦ ὁποίου τὸν πρῶτον χρόνον ἐπροφήτευσεν· ἐκτὸς τῆς προφητείας ταύτης ἀποδίδεται καὶ ἄλλη μία ἀπόκρυφος, ἡ ὁποία [εὑρίσκεται εἰς τὸ χρονικὸν τοῦ Νικηφόρου Κωνσταντινοπολίτου, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος.

ΣΟΦΟΝΙΣΔΑ θυγάτηρ τοῦ Ασδρουβάλου Καρχηδονίου, καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Σύρακος, ὅς τις νικηθεὶς

εἰς τὴν μάχην ἔπεσεν αἰχμάλωτος· ὁ Μασσινήσας συμβοηθὸς τῶν Ρωμαίων ἐκυρίευσε τὴν πολιτείαν, καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἔφερον τὸν βασιλέα σιδηροδέσμιον ἔμπροσθέν του, ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, ὅπου ἡ Σοφονίσδα ἐξελθοῦσα ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του παρακαλοῦσα μὴν ἤθελε τὴν παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ρωμαίων καὶ σαλῇ διὰ θριάμβον εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ Μασσινήσας ἅμα τὴν εἶδε τὴν ἠγάπησε καὶ τέλος τὴν ἐνυμφεύθη, ἀλλὰ πληροφορηθεὶς τοῦτο ὁ Σκηπίων ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων, ἀφοῦ τὸν ἤλεγξε διότι ἐνυμφεύθη θυγατέρα ἐχθροῦ των τὴν ἐζήτησε διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τοὺς Ρωμάνους, μήπως ὀργισθῇ παρ' αὐτῶν· τότε ὁ Μασσινήσας ἀνεστέναξε πικρῶς, ἔκραξεν ἕνα πιστόν του δοῦλον, καὶ ἔστειλε πρὸς τὴν Σοφονίσδα τὸ φαρμάκι εἰδοποιῶν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ τρέχοντα· ἡ ἀνδρεία γυνὴ γνωρίζουσα τὴν καθαρὰν ἀγάπην τοῦ Μασσινήσα, εἶπε, λαμβάνω τοῦτο τὸ ποτήριον ὡς δῶρον ὑπανδρείας καὶ δὲν μὲ κακοφαίνεται· ταῦτα εἰποῦσα ἐσήκωσε τὸ ποτήριον καὶ ἔπιε τὸ φαρμάκι τὸ 213. Π.Χ.

ΣΠΑΛΑΤΣΑΝΗΣ Λάζαρος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν, ἔνδοξος φυσικὸς, καὶ λαμπρὸς φυσιολόγος· οὗτος ἔκαμε δοκιμὰς καὶ παρατηρήσεις μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν περὶ κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, περὶ γεννήσεως, καὶ χονεύσεως, καὶ ἔμεινε τὸ ὄνομά του ἀθάνατον· περιῆλθεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν· ἐστάθη προφέσωρ εἰς τὴν Ακαδημίαν τῆς Παυΐας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1799. συνέγραψε περὶ φυσιολογίας.

ΣΠΑΝΙΟΛΗΣ, Ιωάννης, Ιταλὸς καὶ ποιητὴς Λατῖνος. τὸν παρομοιάζουν μὲ τὸν Βιργίλιον· οὗτος ἐσύνθεσε 50. χιλιάδας στίχους· ἀπέθανε τὸ 1516. εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων.

ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ Βυζάντιος μέγας χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς γλώσσης, πεπαιδευμένος εἰς τὴν θύραθεν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν θεολογίαν· ἔμπειρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας καὶ τάξεως· ἐχρημάτησε διδάσκαλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΠΑΝΟΚΙΟΣ Ανδρέας, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην· ἔζη τὸν ιέ αἰῶνα· ἐστάθη περίφημος εἰς τὸ νὰ γράφῃ ψιλὰ γράμματα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε, λέγουν, ἔγραψε τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον εἰς ἕνα βιβλιάριον, τὸ ὁποῖον χωροῦσε εἰς τὴν φλοῦδα ἑνὸς καρυδίου· ἐστάθη καὶ ἕνας ἄλλος, ὅς τις ἔβαζε ὅλην τὴν Ιλιάδα τοῦ Ομήρου μέσα εἰς μίαν φλοῦδα τοῦ καρυδίου δεικνύων μᾶλλον ὑπομονὴν παρὰ ἐγχείρισιν τοῦ νοός.

ΣΠΑΡΑΔΟΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θράκης. Θουκ.

ΣΠΑΡΓΑΠΙΣΣΗΣ, υἱὸς τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀσσυρίων Τωμύριδος. Ἡρόδ.

ΣΠΑΡΣΑΚΟΣ, ὅρα Λικίνιος Κράσσος.

ΣΠΑΡΤΗΣ Λακεδαίμων· οὗτος ἐπειδὴ ἤκουσεν ὅτι ὁ χρησμὸς εἶπε, ὅτι οἱ Σπαρτιάται θέλουν παιδευθῆ διότι ἐφόνευσαν τοὺς πρέσβεις τοῦ Σέρξου βασιλέως τῆς Περσίας ὑπῆγε μὲ τὸν Βούρην πρὸς τὸν ἴδιον Σέρξην καὶ παρουσιασθέντες τὸν παρεκάλουν νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς τοὺς δύω ἀρίνων ἐλευθέρους τοὺς πολίτας τῆς Σπάρτης· ὁ βασιλεὺς βλέπων τὴν πρὸς τὴν πατρίδα των ἀγάπην τοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοὺς ἐσυγχώρησε τὸ ἔγκλημα, καὶ μάλιστα τοὺς εἶπε νὰ καθήσουν εἰς τὴν αὐλήν του, αὐτοὶ ὅμως τοῦ ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἠμπόρουν νὰ ζήσουν μακρὰν τῆς Σπάρτης, τῶν νόμων, καὶ συμπατριωτῶν των, διὰ τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασαν τόσους κόπους· ἀλλ' ὁ Σέρξης ἐπιμένων εἰς τὴν αἴτησίν του εἶπε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων του, ὀνομαζόμενον Ἰδάρνου, νὰ τοὺς πείσῃ νὰ κυβήσουν προβάλλων εἰς αὐτοὺς, ὅτι θέλουν ἔχει τὰ αὐτὰ βραβεῖα καὶ τιμὴς μὲ τοὺς Πέρσας· ἀλλ' οἱ γενναῖοι Σπαρτιάται ἀπέβαλλον ὅλας τὰς ὑποσχέσεις λέγοντες ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι ἕνα καλὸν τόσον μέγα ὥστε δὲν τὴν ἀλλάζουν μὲ ὅλον τὸ βασίλειον τῆς Περσίας.

ΣΠΕΡΘΙΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀβερίσου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὃς τις ἐπρόσφερεν ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Βούλιδος εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Σέρξην· ὅρα Βούλις. Ἡρόδ.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ἀνεψιὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Πλάτωνος.

ΣΠΙΓΕΛΙΟΣ ὁ ἐκ Βρουξέλλων διδάσκαλος ἐν τῷ τοῦ Παταΐου γυμασίῳ ὅστις ἐξέδωκε πραγματείαν ὁλόκληρον Ἀνατομῆς μὲ εἰκονογραφίας· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΣΠΑΒΕΡΓΗΣ, Γεώργιος Γερμανὸς εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Ὁλανδῶν, ἐστάθη περίφημος εἰς τὴν θαλασσοπορίαν τοῦ εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ τὸ 1615. ἐκυρίευσε τὸν στόλον τῆς Ἱσπανίας, καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐμπόδισε τοὺς Ἱσπανοὺς νὰ ταξιθεύσουν εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν· ἀπέθανε τὸ 1620.

ΣΠΙΝΑΣ Ἀλέξανδρος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν τῶν Ὀφθαλμογαλίων τὸ 1295. ἀπέθανε τὸ 1313.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Κόρινθον, περίφημος Ἀρχιτέκτων καὶ ἀρχηγὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν· ἀπέθανε τὸ 510. Π.Χ.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, Πυθαγόριος φιλόσοφος, Ταραντῖνος· πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. Διογ.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, ξένος τις ἐν Ἀθήναις, καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἀρις.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, ποιητὴς τραγικὸς, ἐξ Ἡρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία τραγῳδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη. Φαῦ

ΣΠΙΝΟΛΑΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν, κατ' ἀρχὰς ἦτον ἔμπορος ἔπειτα ἔγινε περίφημος πολεμιστὴς διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἐχρημάτισεν ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Φλάνδραν, ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου, καὶ ὠφέλισε πολλὰ τὴν Ἱσπανίαν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Γένοβαν τὸ 1630. μὲ δυσαρέσκειαν μεγάλην πρὸς τοὺς Ἱσπανοὺς, διότι ἐστάθησαν εὐγνώμονες εἰς τὰς ἐπορελεῖς ἐκδουλεύσεις του.

ΣΠΟΛΒΕΡΙΝΟΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βερώνην, ἔνδοξος ποιητὴς, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ ποίημα ἐπιγραφόμενον Καλλιέργησις τοῦ Ῥοζίου· ἀπέθανε τὸ 1762.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Σπίνολας Κερκυραῖος. Συνέγραψε διδασκαλίαν Χριστιανικὴν διεξοδικοτάτην, συγγραμμάτιον νομικὸν, καὶ Ἀπολογίαν εἰς τὴν Οὐρανίαν ἐπιστολὴν τοῦ Βολταίρου· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Μίλλιας Κερκυραῖος ἐξέδοτο ἐπιστολάριον καὶ διδαχὰς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Δεστούνης, Κεφαλληνατῖος, οὗτος μετέφρασε τοὺς λόγους τοῦ Πλουτάρχου εἰς Ῥωσικὴν διάλεκτον.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δρακούλης, Ἕλλην Ἰθακήσιος ἔνδοξος στρατηγὸς τὸ 1821. εἰς τὴν ἀποστασίαν τοῦ Γαλαστίου· οὗτος ἦλθεν εἰς Βουκουρέστι μὲ ἕνα σῶμα στρατιωτῶν, ἐξ ὧν πολλοὶ ἦσαν Ἰθακήσιοι, καὶ μὲ 800. στρατιώτας ἐπολέμησε ἐναντίον 12. χιλιάδων τουρκῶν καὶ μαχόμενος ὑπὲρ πίστεως καὶ ὑπὲρ πατρίδος ἐφονεύθη.

ΣΤΑΔΙΣ, Κάρλος περίφημος Λουθηρανὸς, ὅς τις τὸ 1525. ἔδωκεν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἱερατεῖον τῶν Λατίνων νὰ ὑπανδρεύωνται, ὅτε καὶ ὁ Λούτερος ἀνταγωνιστὴς τοῦ Κάρλου ἐνυμφεύθη δημοσίως τὴν Αἰκατερίναν τοῦ Βόρνου· ἀπέθανε τὸ 1539.

ΣΤΑΛΛΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βυρσσίαν, μέγας χημικὸς, καὶ σχεδὸν ἀρχηγὸς τῆς νέας χημικῆς· ἠθέλησε νὰ ἀναμορφώσῃ τὴν Ἰατρικὴν, καθὼς ἀνεμόρφωσε τὴν χημικὴν, ἀλλ' ἡ θεωρία καὶ τὰ φυσιολογικὰ δόγματα τοῦ ἀνδρὸς ἔγιναν πέτρα σκανδάλου μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν καὶ ἀντιζήλων του, διὰ τὰς ἀπείρους λογομαχίας καὶ ἀμφισβητήσεις.

ΣΤΑΤΙΟΣ Σανίτης, ἐπειδὴ ἦτον εὐγενὴς καὶ πλούσιος, μόλον ὅτι ἦτον ὑπέργηρος ἔγινε γερουσιαστὴς· οὗτος κατεδικάσθη ἀδίκως εἰς θάνατον, ἐπειδὴ ἦτον ἐχθρὸς τῆς Τριαρχίας, ἀλλὰ τὸ ἔκαμε διὰ τὰ πλού-

ISMANOGLIO

τη του· ὅθεν μανθάνων καὶ αὐτὸς αὐτὴν τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, ἄνοιξε τὰς πόρτας τῆς οἰκίας του καὶ ἔδωσεν ἐξουσίαν εἰς τὸν λαὸν νὰ διαρπάσουν τὰ πράγματά του, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔρριπτε τὰ πολυτιμότερα ἔξω τῆς οἰκίας ἔπειτα ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη ἔνδον τῆς οἰκίας του.

ΣΤΑΤΙΟΣ Πούπλιος, ἔνδοξος ποιητὴς, λατῖνος. εἰς αὐτὸν ἐχρημάτισε μαθητὴς ὁ Δομετιανὸς, ὅς τις ἔγινεν Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε καὶ ποιητικὰ συγγράμματα· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 100. Μ. Χ.

ΣΤΕΔΗΝΗΣ, Ἰταλὸς, φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1770.

ΣΤΑΥΡΟΣ Μουλαΐμης Ἰατροφιλόσοφος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτων· ἀκροατὴς τῶν ἐν Πατανύῳ σοφῶν. Συνέγραψεν ἐγχειρίδιον περὶ Ἰοβόλων ἀπέθανε τὸ 1733. Μ. Χ.

ΣΤΕΛΛΕΡΟΣ, τὸ γένος Γερμανὸς, ἄριστος θελασσοπόρος, γεωγράφος, φυσικὸς καὶ βοτανικὸς ἔζη περὶ τὸ 1740. Μ. Χ. περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων· ὁ περίγειος αὐτοῦ πλοῦς ἐκοινολόγησεν ἀκριβεστέρας εἰδήσεις τῆς νήσου Ζουὰν Φερνανδίτης, τῶν ὀστρικονοτείων παραθαλασσίων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τῶν Λαδρόνων νήσων· πρὸς τούτοις διηρμήνευσε τὰ θαλάσσια ῥεύματα καὶ τοὺς περιοδικοὺς ἀνέμους, καὶ ἔκαμε γνωστὰς διαφόρους νήσους, κειμένας μεταξὺ τῶν Λαρδόνων καὶ τῆς Καλιφορνίας.

ΣΤΕΝΤΩΡ, Ἀρκὰς, ἀνὴρ μεγαλοφωνώτατος, ἡ φωνή του ἠκούσεν ὡς βροντόφονος σάλπιγξ, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐφώναζε τόσον, ὅσον ἠδύναντο νὰ φωνάξωσι πεντήκοντα ἄλλοι ὁμοῦ ἑνωμένοι.

ΣΤΕΡΝΗΣ, συνέγραψε βιβλία ἱστορικὰ· ἀπέθανε τὸ 1810.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Δρουγκάριος ὁ Μέγας· ἀνὴρ ἐπίσημος ἐν ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Ἔγραψε κατὰ τοῦ Σωτηρίχου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ δὲ Χάμψη, Ἰησουΐτης καὶ θεολόγος ἀποθανὼν τὸ 1701. Συνέγραψεν οὗτος πολλὰ, τὸ ἀξιολογωτερον τῶν συγγραμμάτων του εἶναι περὶ αἱρέσεως του Ἰανσενίου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Βουρρούγος τὸ γένος Ἄγγλος ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνος του. Ἤνθει περὶ τὸ 1556 Μ. Χ. Ἀπέπλευσε εἰς τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ρωσσίας, ὅτε καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Νόβα Ζεμλιὰν καὶ τὸν Πορθμὸν Βαϊγάτην. Περιῆλθε καὶ ἄλλα πολλὰ μέρη καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του, αἱ ὁποῖαι τάττονται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Μαρτινέτος Ἰσπανὸς τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς καὶ περίβλεπτος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1790.

Μ. Χ. Περιῆλθε διάφορα μέρη· ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Οὐναλάσκαν καὶ τὸν Νούτκαν πορθμὸν εἰς κατάθεσιν Ἰσπανικῆς ἀποικίας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἔβδομος, υἱὸς ἑνὸς ἱερέως Λατίνου, ἐκλέχθη πάπας τὸ 894. καὶ εὐθὺς ἔκαμε γενικὴν συνέλευσιν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ ἐβγάλωσιν ἀπὸ τὸν τάφον τὸ σῶμα τοῦ προκατόχου του πάπα Φορμάζου, τὸ ὁποῖον ἔνδυσαν μὲ τὴν στολὴν τοῦ Ποντιφίκος, καὶ τὸν ἀφώρισε, διότι εἶχεν ἁρπάσει τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Πόρτου διὰ νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης· ἔπειτα ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ μίαν πέτραν δεμένην εἰς τὸν λαιμόν του· ἔκαμνε ἀργοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς μῆνας τὸν ἔξωσαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐφόρτωσαν μὲ ἁλύσους τὸν ἔβαλαν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐφόνευσαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, Ἀθηναῖος Ἰατρὸς, συνέγραψεν ἐξηγήσεις εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον θεραπευτικὸν τοῦ Γαληνοῦ· ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1538.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ τρίτος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἐκηρύχθη πάπας τὴν 30. Μαΐου 752· οὗτος ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις ἠθέλησε νὰ τὸν φέρουν οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν ὤμων των, καὶ εἰσήγαγε μίαν τοιαύτην συνήθειαν· ἦτον υἱὸς τοῦ Πάπα Κωνσταντίνου ὅς τις ἀπέθανε τὸ 757. καὶ ἔγινε διάδοχος ὁ ἀδελφός του Παῦλος ὁ πρῶτος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ζαβόρσκης, Βοιζάνου ἐπίσκοπος, ἀνὴρ σοφὸς, ὅστις ἀναιρεθέντος τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀξιώματος ἐν Ρωσσίᾳ, ἔγινε μέγας συμβουλάτωρ παρὰ τοῦ Πέτρου· μυσικὸς καὶ ἔξαρχος τῆς Ρωσσίας καὶ Πρόεδρος τῆς Συνόδου. Συνέγραψεν Ἰλλυριστὶ, πέτραν πίστεως κατὰ Φραγκίσκου Βουδαίου. Ἤνθει περὶ τὸν ἑκατὸν ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας· οὗτος ὁ Πρίγγιψ εὐσεβὴς καὶ πολιτικὸς βλέπων τοὺς ὑπηκόους του νὰ ἔχουν διαφόρους θρησκείας, καὶ τὸ περισσότερον μέρος εἰδωλολάτρας ἠθέλησε νὰ γένωσιν ὅλοι χριστιανοὶ καὶ τὸ 1016. ἐπέτυχε μὲ τὴν ἐπιμονὴν καὶ ἀνδρείαν του, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης τὸ ἔδωκε τὸν τίτλον ἀπόστολος, καὶ τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν εἰς τὸ στῆθος, καθὼς οἱ ἐπίσκοποι· ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ καὶ θρησκευτικὴ τούτου ταῦ Πρίγγιπος, ἐκαλλώπισε τὰ ἤθη τῶν Οὐγγρων· μετὰ τὸν θάνατον του τὸ 1038. ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσωσι εἰς τὴν ἰδίαν εἰδωλολατρείαν, καὶ ὑπεχρεώθη ὁ ἀνεψιός του καὶ διάδοχος Πέτρος νὰ χύσῃ νέον αἷμα καὶ νὰ προβάλῃ νέαν δύναμιν διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Κονδιλιάκ· Ζ. Κονδιλιάκ, Στέφανος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ὁ Βυζάντιος ἔζη τὸ 480. Μ. Χ. ἦτον εἷς τῶν περιφήμων γραμματικῶν τοῦ αἰῶνος του φαίνεται ὅτι ἦτον χριστιανός. Γεωμετρικογεωγραφικὸν λεξικόν, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται πολλαὶ ἀξιολογοι εἰδήσεις, καὶ προσέτι καὶ παραγωγαὶ ἐθνικῶν ὀνομάτων φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ἐθνικά· ἐξεδόθη ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους ἀντιγραφεῖς. Ερμόλαος ὁ γραμματικὸς ἐπὶ Ιουστινιανοῦ ἔκαμε μίαν ἐπιτομὴν τούτου καὶ ἐπροξένησε τὸν ὄλεθρον τοῦ πρωτοτύπου, ἡ ὁποία ἀπεσώθη καὶ εἰς ἡμᾶς εὑρέθη. δὲ μέρος αὐτοῦ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Καγγελαρίου Σεγονιέρου, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται πόσην ὠλάβην ἐπροξένησεν ὁ Ερμόλαος μὲ τὴν ἐπιτομήν του· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθη τὸ περὶ πολεων ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1502. καὶ ἐν Αμστελοδάμῳ τὸ 1678. καὶ ἡ ἐπιτομὴ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ἐθνικὰ μετὰ σημειώσεων πολλῶν· ἐξεδόθη ἐν Λουγδύνῳ τὸ 1694.

ΣΤΗΣΙΛΑΟΣ, υἱὸς Θρασύλλου· εἷς τῶν Αθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ηρόδ.

ΣΤΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, Ραψῳδὸς τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους καὶ συγγράψας Ομηρικὴν φισιολογίαν. Πλάτ.

ΣΤΗΣΙΧΩΡΟΣ, Ἔνδοξος ποιητὴς λυρικός, νομίζεται ἀπὸ μερικοὺς υἱὸς τοῦ Ησιόδου· ἤκμασε τὸ 612. Π. Χ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιμέραν τῆς Σικελίας· ἐχρημάτισεν ἔχθρὸς μέγας τοῦ βασιλέως Φαλάριδος· ἀπέθανεν εἰς τὴν Κατάνην τὸ 536. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὁ Φαβρίκιος ἀναφέρει ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν, τὰ ὁποῖα εἰς τὰ παλαιὰ ἀναφέρονται, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἀπεσώθη ἄλλο εἰμὴ τινες παρακοπαί, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν μὲ τὰ σχόλια τοῦ Φουλβίου Ουρσινίου εἰς τοὺς στίχους τῶν ἐνδόξων γυναικῶν.

ΣΠΗΓΗΣ Νικόλαος ἐξ Ιωαννίνων· εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου, πεπαιδευμένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἱερᾶν θεολογίαν, δόκιμος ἐν τῇ ἀναγνώσει τῆς θείας Γραφῆς καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἱερῶν Πατέρων καὶ ἄριστος γραμματικός· ἀπέθανε τὸ 1750. Μ. Χ.

ΣΤΙΛΠΩΝ ἀπὸ τὰ Μέγαρα, περίφημος φιλόσοφος· ἠρνεῖτο τὴν πραγματικὴν ὕπαρξιν τῶν γενικῶν ἰδεῶν καὶ κατεστάθη ὁ πρόδρομος τῆς περιφήμου φιλονεικίας, ἥτις περὶ τὸν μεσαῖον αἰῶνα ἐδιήρεσε τοὺς πραγματικοὺς ἀπὸ τοὺς ὀνοματικούς, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος.

ΣΤΙΧΙΟΣ Στρατηγὸς τῶν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εκτορος. Ομ.

ΣΤΟΒΑΙΟΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς μίαν πόλιν τῆς Μακεδονίας, ὀνομαζομένην Στόβην τὸ 500. Π. Χ. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του συμπερα-

νεται ὅτι ἔζη μετὰ τὸν φιλόσοφον Θεμίστιον ὅς τις ἦτον ὁ νεώτατος τῶν συγγραφέων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ Στοβαῖος συχνάκις ἀνέγνωσε· τὸ ἀξιολογώτερον σύγγραμμά του συνίσταται ἀπὸ γνώμας διαφόρων μεγάλων συγγραφέων, ὀνομαζόμενον ἀνθολογία ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων, καὶ ὑποθικῶν, συνιστάμενον ἀπὸ 4. βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δύω πρῶτα εἶναι ἀτελῆ, καθὼς ἀναφέρει ὁ Φώτιος· ἐξεδόθη δὲ τὸ τρίτον ἑλληνολατινιστὶ ὑπὸ Σουράδου Γεπνέρου τὸ 1559. καὶ ἔτι μετὰ τοῦ διαλόγου Κύρου καὶ Θεοδώρου, ὑπὸ Αντωνίου τοῦ Μαξίμου τῶν μοναχῶν ἐν Λουγδίνῳ τὸ 1609.

ΣΤΟΥΑΡΔΑ, Μαρία, βασίλισσα τῆς Σκωτίας ἐπὶ τῆς μεγάλης Βρεταννίας, γυνὴ Φραγγίσκου τοῦ Β'. βασιλέως τῆς Γαλλίας· ἔμεινε χήρα εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων· ἐπισρέφων εἰς τὴν Σκωτίαν ἐνυμφεύθη τὸν Κόμην Δαρνεὴλ ἐξάδελφόν του, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν υἱὸν ὀνόματι Γιάκομον, ὅς τις ἔγινε βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, Σκωτίας, καὶ Ιρλανδίας· τὸ 1568. ἔγινεν ἀποστασία, καὶ ἡ βασίλισσα Στουάρδα κατέφυγεν εἰς τὴν Αγγλίαν διὰ νὰ λάβῃ ὑπεράσπισιν· ἡ Ελισάβετ βασίλισσα τὴν ἐφυλάκωσε τὸ 1586. καὶ ὡς συνωμότιδα τὴν ἀπεκεφάλισε εἰς ἡλικίαν 42. χρόνων· ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρετάς της· ἤξευρε τὴν Λατινικὴν, καὶ ἄλλας ἓξ γλώσσας, ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος τὴν κατήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν.

ΣΤΡΑΒΑΞ, ὑποστρατηγὸς τοῦ Ιφικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ.

ΣΤΡΑΒΩΝ, εἷς τῶν περιφήμων Γεωγράφων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αμάσειαν πόλιν τῆς Καππαδοκίας· ἔζη τὸ 26. Π. Χ. ἤκουσε τὰ γραμματικὰ καὶ τὴν ρητορικὴν παρὰ τῷ Τεϋρανίῳ καὶ Αριστοδήμῳ καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν περιπατητικὸν φιλόσοφον Ξέναρχον· εἶχε δὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ἔκαμε περιηγήσεις εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἀσίαν, Ελλάδα, Ιταλίαν, Σαρδινίαν, καὶ ἐπροχώρησε καὶ εἰς ἄλλας νήσους, καὶ ἕως εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίας· ἐσυντρόφευσε τὸν Κορνήλιον Γάλλον εἰς τὴν ἐκστρατείαν του ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου· τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ Τιβερίου ἔγραψε τὸ τέταρτον βιβλίον του· συνέγραψε Γεωγραφίαν εἰς 17. βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύω πρῶτα εἶναι εἰς εἶδος εἰσαγωγῆς, εἰς δὲ τὰ ἄλλα περιγράφει τὰς θέσεις τῶν τόπων, τὰς χώρας, καὶ πόλεις, τὴν κατάστασιν αὐτῶν, τὰ ἤθη, τὰς διοικήσεις, καὶ τὴν θρησκείαν τῶν ἐθνῶν, φέρων μάρτυρα τὸν ποιητὴν, Ομηρον, καὶ πρὸς τούτοις ἀναφέρει διηγήσεις καὶ περιγραφὰς περιφήμων ἀνδρῶν. Σώζεται καὶ μία

μόνη Χρηστομάθεια· ἐξεδόθησαν τὰ 17, βιβλία παρὰ τῷ Ἀλδῳ καὶ Ἀνδρείᾳ τὸ 1516. καὶ ὑπὸ Ἰσαὰκ τοῦ Κατακουζίνου ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1620. καὶ ἄλλαχοῦ.

ΣΤΡΑΔΑΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Γώμην, γραμματικὸς καὶ ἱστορικὸς περίφημος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Φιάνδρας· ἀπέθανε τὸ 1640.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Ἀντώνιος Κερκυραῖος, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, πεπαιδευμένος εἰς τὴν θύραθεν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογίαν, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς· ἐχρημάτισε καθηγητὴς τοῦ ἐν Πατουΐῳ φροντιστηρίου. Μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἰταλικὴν τὴν Ἑκάβην τοῦ Εὐριπίδου· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα· Μ. Χ.

ΣΤΡΑΤΤΗΣ, Ὀλύνθιος, ἱστορικὸς, ἔγραψε περὶ τῶν ἐφημερίδων τοῦ Ἀλεξάνδρου βιβλία πέντε, περὶ ποταμῶν, καὶ κρημνῶν, καὶ λιμνῶν, περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλα.

ΣΤΡΑΤΤΗΣ, τύραννος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡρόδ.

ΣΤΡΑΤΤΗΣ, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς· συνέγραψε δράματα, Ἀνθρωποράστης, Ἀταλαύτη, ἀγαθὸς Ἰφιγένων, Καλλιπίδης, Κινησίας, Λιμνομέδων, Μακεδόνες Μήδεια, Τριπτόλεμος, Φοίνισσαι, Φιλοκτίτης, Χρύσιππος, Ψευσανίας.

ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ, ἡγεμὼν τῶν σφενδονητῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενοφ.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Σελεύκου· ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν πρόγονόν της Ἀντίοχον, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸς ἠσθένησε βαρέως, ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ φανερώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ πάθος του. Ὁ πατὴρ του Σέλευκος μὴ γνωρίζων τοῦτο, τὸν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἰατρῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν Ἐρατοσθένην, ὅς τις ἦτον περίφημος εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως· ἀφοῦ τὸν ἐξέτασεν ἀκριβῶς, εὗρε ὅτι ἡ ἀσθένειά του προήρχετο ἀπὸ ψυχικὸν πάθος, καὶ μετεχειρίσθη τὸ ἑξῆς στρατήγημα· ἐμβῆκε διὰ νὰ τὸν ἐπισκευθῇ μίαν ἡμέραν, καὶ ἐνῷ ἐκράτει τὸν σφυγμόν του διέταξε νὰ ἔμβωσιν ἔλαι αἱ γυναῖκες τῆς αὐλῆς χωριστὰ, παρατηρῶν τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἀσθενοῦς εἰς κάθε μίαν· μόλις ἐμβῆκεν ἡ μητρειά του Στρατονίκη, καὶ ἐκοκκίνησεν εὐθὺς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀντιόχου, καὶ ἐπροξένησεν εἰς τὸ αἷμά του μίαν αἰσθαντικὴν σύγχυσιν· ἀμέσως ὁ σοφὸς Ἰατρὸς ἀνεκάλυψε τὴν ἀσθένειαν τοῦ νέου καὶ ἐκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Σέλευκον τὸν πατέρα του, τὸ ὁποῖον ἀκούσας αὐτὸς ἐν τῷ ἅμα τοῦ τὴν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ στρατεύματος παρεχώρησε καὶ τὸν θρόνον τοῦ βασιλείου, κρατῶν μόνον ἕνα μικρὸν μέρος περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ, κιθαρῳδὸς, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ὁ Νικοκλῆς τύραννος τῆς Κύπρου ἔκαμε νὰ θανατώσωσι δι' ἓν σατυρικὸν ποίημα· περιῆλθε διαφόρους πόλεις καὶ χώρας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα ἀποφθέγματα. Ἀθην.

ΣΤΡΑΤΩΝ, Ἀθηναῖος, περιβόητος Θηλυδρίας, καὶ ἀβροδίαιτος, ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστοφάνει.

ΣΤΡΑΤΩΝ, φίλος τοῦ Βρούτου· βλέπων οὗτος ὅτι τὸ στράτευμά του ἦτον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ἔκραξε τὸν Στράτωνα, καὶ τοῦ εἶπε, πλησίασε εἰς ἐμὲ καὶ ὡς ἀκριβός μου φίλος θανάτωσέμε. Ὁ στράτων ἀπεκρίθη, προτιμῶ κάλλιον νὰ θανατοθῶ ἐγὼ καὶ ὄχι σύ. Ὁ δὲ Βροῦτος ἔκραξεν ἕνα του δοῦλον, καὶ τῷ εἶπε νὰ τὸν φονεύσῃ, τότε ὁ Στράτων εἶπε, σὺ δὲν ἔχεις χρείαν, ὦ Βροῦτε, νὰ ἐκτελέσῃ ἕνας δοῦλος τὰς ὑστερινὰς προσταγάς σου οὔτε ἐγὼ ὑποφέρω νὰ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑνὸς δοῦλου, καὶ ἐγὼ ὡς φίλος πιστότατος θέλω ἐκτελέσει τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἐπειδὴ οὕτω θέλει ἡ κακίστη καὶ ἀχρία τύχη μας, καὶ λέγων αὐτοὺς τοὺς λόγους συντροφευμένους μὲ πικρὰ δάκρυα, καὶ μὲ ἄκραν συμπάθειαν τὸν ἐφόνευσε τῷ 200. ἔτει. Μ, Χ.

ΣΤΡΑΤΩΝ ὁ ἐπικληθεὶς Φυσικὸς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, Λαμψακινὰς, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐφημίζετο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς βαθείας φυσικὰς γνώσεις του· οὗτος ἐνησχολήθη εἰς τὸ περὶ ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Πλουτ.

ΣΤΡΑΤΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν.

ΣΤΡΑΤΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περίφημος διὰ τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειάν του. Αἰλ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, νικητὴς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, πολίτης Ἀθηναῖος, παρασταινόμενος ὡς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους εἰς τὰς κωμῳδίας.

ΣΤΡΟΜΒΙΧΙΑΔΗΣ, ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ.

ΣΤΥΓΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Πολύκορα. Ἀπολ.

ΣΥΑΓΡΟΣ, ἀρχαῖος, ποιητὴς, Ἕλλην, ὅς τις κατ' Αἰλιανὸν ἐρραψώδισε πρὸ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου· Αἰλ,

ΣΥΔΡΑΣ, Αγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

ΣΥΔΕΝΑΜΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λονδῖνον τὸ 1624. ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Οζφὸρ· διὰ τῆς ἐμφύτου ροπῆς καὶ ἀγχινοίας μὲ μικρὰς διδασκαλίας ἠθέλησε νὰ βάλῃ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἰατρικῆς εἰς τὴν πεῖραν καὶ ὀρθὴν παρατήρησιν, καὶ ὄχι εἰς τὰς θεωρίας, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ἱπποκράτης Ἀγγλίας, ἐπειδὴ ἐξακολουθῶν πάντοτε τὰ ἴχνη τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρὸς, παρετήρει ἐπιμελῶς εἰς τὰς νόσους τὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας τῆς φύσεως· εἰς τὰς ἐπιδημίας ἑκάστου ἔτους παρετήρει τὰς καταστάσεις καὶ κράσεις τῶν ὡρῶν, τὰς τοῦ ἀέρος μεταβολὰς καὶ αἰσθητὰς ποιότητας· ἐπομένως δὲ καὶ τὰς ἐκ τούτων ἐπακολουθούσας μεταβολὰς εἰς τὰ πάθη. Ἠγωνίσθη δὲ νὰ ἐξαλείψῃ καὶ νὰ ἐκριζώσῃ τὰς πρὸ πολλοῦ ριζωθείσας ἐπιβλαβεῖς προλήψεις· οἱ τότε ἰατροὶ μετεχειρίζοντο παραλόγως τὰ Καρδιακὰ λεγόμενα φάρμακα, τὰ πνευματώδη ποτὰ, μάλιστα δὲ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ὀξέων παθῶν· ἀλλ αὐτὸς ἀπέδειξε μὲ τὰ φῶτα τῆς πείρας ὅτι τὰ τοιαῦτα εἶναι πάντοτε ἐπιβλαβῆ, κατεξοχὴν ὅταν δίδωνται εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν νόσων. Ο Συδενάμος ἀπῆλεγξε τὴν τοιαύτην μέθοδον ὡς πλέον ὀλεθρίαν, παρὰ τὰς λοιμικὰς ἐπιδημίας, καὶ τοὺς φθοροποιοὺς πολέμους· ἐδίδαξε τοὺς ἰατροὺς ν ἀποβλέπωσι πάντοτε εἰς πράγματα ἐπωφελῆ, παραβλέποντες τὰς ματαίας θεωρίας καὶ συζητήσεις περὶ αἵματος, περὶ χολῆς, περὶ χυμῶν. κ. τ. λ. τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ὡς αἱ κυρίως αἰτίαι τῶν νόσων· συνήργησε πρσέτι νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ψευδῆ πρόληψιν, τὴν ὁποίαν εἶχον τότε κατὰ τοῦ Περουβιανοῦ φλοιοῦ, ἐπιβεβαιῶν διὰ τῆς πείρας τὴν τούτου θαυμαστὴν δύναμιν· συνέγραψεν οὗτος διάφορα συγγράμματα καὶ ἱστορίας τῶν ἐπιδημικῶν παθῶν, περὶ εὐλογιῶν, περὶ ποδάγρας κ. τ. λ. ἀπέθανε τὸ 1687.

ΣΥΕΤΩΝΙΟΣ Γάϊος, ῥήτωρ γραμματικὸς, καὶ Ἱστορικὸς. ἔζη τῷ 100 ἔτει. Μ. Χ. συνέγραψε τοὺς βίους τῶν δώδεκα πρώτων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος ἕως τοῦ Δομετιανοῦ· δεύτερον περὶ τῶν ἐνδόξων γραμματικῶν καὶ ῥητόρων· ἐκδοθησαν ἐν Αστελων τὸ 1736.

ΣΥΤΤΑΜΒΗ μήτηρ τοῦ Δαρείου· ἀφοῦ ὁ μέγας Αλέξανδρος κατετρόπωσε ὅλην του τὴν δύναμιν, ἠχμαλώτισεν καὶ τὴν μητέρα, καὶ συζυγον του μεθ' ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐφέρθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν· ἡ μήτηρ τοῦ Δαρείου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐζήτει συγγνώμην, ὁ δὲ Αλέξανδρος τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τὴν εἶπε, μῆτερ μὴ λυπῆσαι, καὶ δὲν θέλεις ὑστερηθῆ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχες, καὶ οὕτως ἐπαρηγόρησε καὶ τὰς λοιπὰς γυναῖκας τοῦ Δαρείου· ὅταν δὲ ἤκουσε τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου, ἔσχισε τὸ φόρεμά της καὶ ἐφόρεσε μαῦρον, καὶ μὲ μαλλία ἐρριμμένα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἔπεσε κατὰ γῆς ἐνθυμουμένη ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Αλεξάνδρου· λέγουσι δὲ ὅτι ἔκτοτε οὐτ' ἔφαγεν οὔτ' ἔπιεν, οὔτ' ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸ φῶς, καὶ ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπέθανε καὶ αὐτή.

ΣΥΛΛΑΣ Λούκιος, Κορνήλιος, ἀπὸ γένος λαμπρὸν, ἐγεννήθη πτωχὸς, πλὴν ἀπεκατέστη εἷς τῶν εὐγενῶν Ρωμαίων· ἔδειξε τὰς πρώτας ἀρετάς του εἰς τὴν στρατιωτικὴν· ὁ Μάριος Γάϊος τὸν ἔστειλε κατὰ τῶν Μάρσων, ἔθνος τῆς Ἰταλίας, τοὺς ὁποίους ἔπεισε νὰ ἦναι φίλοι τῶν Ρωμαίων, καὶ φθονηθεὶς διὰ τὴν τοιαύτην δόξαν ἄρχισε νὰ μισῆται ἀπὸ τὸν Μάριον· διὰ τοῦτο ἀπέρασεν εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Κατούλλου Ὑπάτου· ἐν τοσούτῳ ὁ Σύλλας ἐκτύπησε τοὺς Σαμνίτας καὶ τοὺς ἔβίασε δὶς, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάρχου· μετὰ ἕνα χρόνον ἐστάλη διοικητὴς τῆς Ασίας, ὅπου κατὰ τύχην ἐδιωρίσθη ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Καππαδοκίας τὸν Αριοβαρζάνην ἐκλελεγμένον ἀπὸ τὸ ἔθνος· μετὰ ταῦτα

ἐπειδὴ ἐδέχθη μίαν πρεσβείαν ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, ζητῶν τὴν συμμαχίαν τῶν Ρωμαίων ἔλαβε τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῶν Σαμνιτῶν Βοβιάνην, ὅπου καὶ ἀπέκτησε μεγίστην δόξαν, καὶ διὰ τὰ μεγάλα του κατωρθώματα ἔλαβε καὶ τὴν Ὑπατείαν κατὰ τὸ 88. Π. Χ. Μετὰ ἕνα χρόνον ἔλαβε τὴν στρατηγίαν ἐναντίον τοῦ Μιθριδάτου· ἀλλ' ὁ Μάριος ἐπειδὴ τὸν ἐφθονοῦσε, αὐτὸς ἐπρόλαβε καὶ ἦλθε κατὰ τῆς Ρώμης, καὶ ἐξουσίασεν ὅλα τὰ μέρη, φονεύσας τὸν Σουλπίκιον, καὶ ἐξορίσας καὶ αὐτὸν τὸν Μάριον· ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Ελλάδα· τὸ 86. ἀπεφάσισε νὰ κυριεύσῃ τὰς Αθήνας, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔφθαναν τὰ χρήματα, ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ναοὺς, ὅσα τὸν ἔλλειπαν, καὶ ὥρμησε κατὰ τῆς Ελλάδος· οἱ Αθηναῖοι μὴν ἔχοντες προφὰς ἠναγκάσθησαν νὰ στείλωσι πρέσβεις πρὸς αὐτὸν, ὅς τις ἀπεκρίθη ὅτι ἦλθε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀποστάτας· ὅθεν ἐλεηλάτισε τὴν πόλιν τῶν Αθηνῶν, καὶ ἐνῷ ἐκέρδισε τὰς νίκας εἰς τὰς Αθήνας, Χαιρώνειαν, Ορχομενὸν, καὶ Θήβας, οἱ ἐχθροί του κατεθάφισαν τὴν οἰκίαν του εἰς τὴν Ρώμην, ὀνομάσαντες αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς πατρίδος, ἀλλ αὐτὸς ἀπεράσας τὸν Ελλήσποντον ἐβίασε τὸν Μιθριδάτην νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, ἔπειτα ἐπέρεψεν εἰς τὴν Ιταλίαν ὅπου ἔκλεισε τὸν Μάριον εἰς τὴν πόλιν Πραίνε-

στον, καὶ ἔλαβε μέρος τοῦ στρατεύματος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβὰς ἐπώλησε δημοσίως τὰ κτήματα ἐκείνων, ὅσοι ἔφυγαν, καὶ ἀπέρασε πάλιν εἰς τὴν Πραίνεστον, καὶ κατερήμωσεν αὐτὴν καὶ τοὺς ἐχθρούς, καὶ ἐμβῆκε μὲ τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν Ρώμην· ἔπειτα ἐστάθη πολλὰ ἄδικος καὶ σκληρός· διότι ἐφόνευσεν εἰς τὴν Κόρκην τῆς Ρώμης ἑπτὰ χιλιάδας αἰχμαλώτους, καὶ ὅλη ἡ Ἰταλία ἐγέμισεν ἀπὸ φόνους· καθότι ὅσοι ἐφόνευον τοὺς κυρίους καὶ πατέρας των ἐλάμβανον βραβεῖα· ὁ Κατιλίνας Λούκιος ὑποστρατηγὸς ἐνῷ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του ἔλαβεν ἐπιστασίαν νὰ τιμωρήσῃ τὸν Μάριον Κρατιάνον ἀντίζηλόν του, τὸν ὁποῖον τυφλώσας ἔκοψε τὰς χεῖρας καὶ τὴν γλῶσσαν, ἔσπασε τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν του καὶ τέλος τὸν ἀπεκεφάλισε· εἰς ἀμοιβὴν δὲ ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων· εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐφονεύθησαν ἑπτὰ χιλιάδες ἄνθρωποι· ἐκ τούτου ἐκηρύχθη ὁ Σύλλας Δοκτάτωρ ἐπ' ὅρους ζωῆς του, κατασταίνει νέους νόμους, καὶ μεταβάλλει τὴν πολιτείαν κατὰ τὴν θέλησίν του· δίδει τὸ ἐπώνυμον Μέγας εἰς τὸν Πομπήϊον· ἔπειτα παραιτεῖ ἑκὼν τὴν Δικτατωρίαν, καὶ διατρίβει εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Πονζόλαν, ὅπου καὶ παρεδόθη εἰς τὴν αἰσχρὰν ἀσωτείαν· ἐχώρισε τὴν γυναῖκά του ἐνῷ ἡ δυστυχὴς ἔπνεε τὰ ὀλοίσθια. Τέλος ἀπέθανε τὸ 78. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων· ἐπίστευε τοὺς Μάντεις, τοὺς ἀστρολόγους, τὰ ὄνειρα· ὁ θάνατός του συνέβη ἀπὸ πάθος τῶν φθειρῶν καὶ ἀπόστεμα τῶν ἐντέρων.

ΣΥΛΟΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Λιτακοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του. Ηρόδ.

ΣΥΜΕΩΝ, ἡγούμενος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις καὶ νέος θεολόγος ὀνομάζεται· ἔζη τὸ 1080. Μ. Χ. συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὰ, θεολογικὰ, καὶ ἀσκητικὰ συγγράμματα· τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τὸ 1603.

ΣΥΜΕΩΝ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης· ἔζη τὸ 1400. Μ. Χ. ἐσάθη ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν Λατίνων· συνέγραψε περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, περὶ τελετῶν, περὶ μυστηρίων, καὶ κατὰ αἱρέσεων· ἐξεδόθησαν ἐν Ιασίῳ τῆς Μολδαυΐας τὸ 1683.

ΣΥΜΕΩΝ μεταφραστὴς Μάγιστρος καὶ λογοθέτης· ἔζη τὸ 940. Μ. Χ· συνέγραψε τοὺς βίους τῶν ἁγίων ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, λόγους ἠθικοὺς, ἐπιστολὰς, χρονικὸν ἐκ διαφόρων ἱστορικῶν, καὶ ἄλλα τινά.

ΣΥΜΕΩΝ Βῆθος Αντιοχεὺς, ἀξιωματικὸς, ἰατρὸς ἐπὶ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Δούκα· συνέγραψε πρὸς αὐτὸν σύνταγμα περὶ τροφῶν δυνάμεως, ὠφελείας καὶ βλάβης· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1654. ἔζη τὸ 1100.

ΣΥΜΜΑΧΟΣ Σαμαρίτης· ἔζη τὸ 193. Μ. Χ. αὐτὸς ἀφήσας τὴν αἵρεσίν του ἔγινε χριστιανὸς, ἀλλ' ἔπειτα πάλιν ὑπῆγεν εἰς τὴν Ιουδαίαν, ὅπου ἔλαβε καὶ δευτέραν περιτομὴν, ἐπεχείρισε διὰ τὴν μετάφρασιν τῆς παλαιᾶς Γραφῆς ὕστερον ἀπὸ τὸν Ακόλαν καὶ Θεοδοτίωνα· φαίνεται δὲ ὅτι ἔκαμεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ Σαμαριτικὸν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἁγίων πατέρων· τὰ ἀποσωθέντα μέρη ταύτης τῆς μεταφράσεως εὑρίσκονται εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ἄλλα εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΣΥΝΕΣΙΟΣ ὁ θαυμάσιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ ἐπισήμους γονεῖς· ἦτον πολλὰ ἐγχίνους, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα καὶ τὰ γραμματικὰ, καὶ ἔγινε περιβόητος εἰς τὴν ρητορικὴν, καὶ ποιητικὴν, ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ὅπου ἤκουσε τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν μαθηματικὴν σειρὰν ἀπὸ τὴν περίφημον Υπατίαν· ἐπροχώρησε δὲ τόσον ὥστε ἀνεφάνη ὡς ἄλλος Πλάτων· ἐζήτησαν δὲ νὰ τὸν δώσωσι τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθη διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ὑπακοῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· καὶ διὰ νὰ μὴ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά του, προσέτι δὲ ἐπειδὴ ἀμφίβαλλε περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἐπειδὴ ἡ φιλοσοφία του τὸν ἐδίδασκε νὰ θεωρῇ τὸ σῶμά του, ὡς μίαν φυλακὴν τῆς ψυχῆς ἐνῷ ἡ ἐκκλησία δὲν τῷ ἔδιδε τὰς τοιαύτας ἐλευθερίας, ἀλλὰ τέλος ἐσυμφώνησε, καὶ βαπτισθεὶς ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος τῆς Πτολεμαΐδος ἀπὸ τὸν Αλεξανδρείας Θεόφιλον τὸ 410. ἐκτελῶν ὅλα τὰ χρέη του καὶ πιστεύων εἰς ὅλα τὰ ἀνατολικὰ δόγματα· τὰ συγγράμματά του καὶ αἱ ἰδιαίτεραί του ἐπιστολαὶ τιμῶνται μεγάλως, εἶναι μεμιγμέναι μὲ τὴν Αλεξανδρινὴν φιλοσοφίαν, καὶ μὲ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν· τὰ σωζόμενα δὲ εἶναι· ά. περὶ βασιλείας λόγος πρὸς Αρκάδιον τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸ 397. β'. Δίων, ἢ περὶ τῆς καθ' ἑαυτὸν διαγωγῆς, συνεγράφη τὸ 404. ὕστερον ἀπὸ τὸν γάμον του· γ'. Φαλάκρας ἐγκώμιον· δ'. περὶ προνοίας· ε'. ὁμιλία ἐν πανηγύρει. ς'. περὶ ἐνυπνίων. ζ. ἐπιστολαὶ 156. η'. ὁμιλία πανύχιος εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ. θ'. δημηγορίαν. ί. δημηγορία ἐγκωμιαστικὴ πρὸς Ανύσιον. ιά. περὶ τοῦ δώρου τοῦ Αστολαβίου πρὸς Παιώνιον. ιβ'. ὕμνους λυρικοὺς δέκα· ἐξεδόθησαν τὰ μὲν ἐν Παρισίοις, τὰ δὲ ἀλλαχοῦ.

ΣΥΡΗΣ, Βιτώριος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Πάρμον, συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τὸ 1635. ἕως τὸ 1649. τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Μερκούριον· ἀπέθανε τὸ 1685.

ΣΥΡΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοξένου,

κατὰ τὸν Σουΐδα ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, κατὰ δὲ τὸν Ησίοδον εἰς τὴν Γάζαν· ἤκουσε τὸν Πλούταρχον εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἠγαπήθη τόσον ἀπὸ αὐτὸν, ὥστε παρέδωκε καὶ τὸν διδασκαλικόν του θρόνον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐλάμπρυνε μεγάλως διὰ τῆς πολυμαθείας καὶ ῥητορείας του, καὶ διὰ τῆς νεωτέρας Πλατωνικῆς φιλοσοφίας· ὁ ἐπισημότερος τῶν μαθητῶν του ἦτον ὁ Πρόκλος, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν διδάσκαλόν του, παρήγγειλε νὰ τὸν θάψωσι μετὰ θάνατον εἰς τὸ ἴδιον μνημεῖον τοῦ διδασκάλου του· ἀπέθανε δὲ τὸ 450. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Πρόκλον καὶ Σουΐδαν, διεσώθησαν ἀ. ἐξήγησις τοῦ γ', ιγ', ιθ'. βιβλίων τοῦ Αριστοτέλους, τοῦτο σώζεται καὶ εἰς χειρόγραφα εἰς διαφόρους βιβλιοθήκας, καὶ μόνη ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ἐξεδόθη τὸ 1558· ἐν Βενετίᾳ 6'. ὑπόμνημα εἰς τὸ Ερμογένους περὶ στάσεων· ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1509. μετὰ τῶν ῥητόρων.

ΣΥΦΑΞ, βασιλεὺς Μύρους τῆς Νουμιδείας, οὗτος ἀφήσας τοὺς Ρωμαίους συνεμάχησε μὲ τοὺς Καρχιδονίους, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Σοφονίσβην, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Μασινίσσαν, βασιλέα μιᾶς ἐπαρχίας τῆς Λφρικῆς, ἐναντίον τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐκίνησε πόλεμον, ἀλλ' ἐνικήθη καὶ ἐπιάσθη αἰχμάλωτος πλησίον τῆς Κόρθης, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του τὸ 203. Π. Χ. καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἔδωκαν ἕνα μέρος τῆς βασιλείας αὐτοῦ εἰς τὸν ἐχθρόν.

ΣΦΑΙΡΟΣ ὁ Βοσποριανὸς ἐν Ταρταρίᾳ περὶ τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· ἔγραψε βιβλία 30. περὶ διαφόρων πραγμάτων, αἰσθητῶν, καὶ νοητῶν, περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΣΦΟΡΣΑΣ Γιάκομος, ἐπωνομάσθη Μέγας, ἐγεννήθη τὸ 1369. οὗτος ὁ Ηρως ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης, ἔγινε πρῶτος στρατηγὸς τῆς Ιταλίας· ἐστάθη εἰς τὴν βουλευσιν Ιωάννας τῆς δευτέρας βασιλίσσης τῆς Νεαπόλεως, ἥτις τὸν ἔκαμε σημειοφόρον, καὶ ὁ Πάπας Ιωάννης εἰκοστὸς τρίτος τὸν ἔκαμε Κόμητα· οὗτος ὑπεχρέωσε τὸν Αλφόνσον τῆς Αραγώνης καὶ ἐσήκωσε τὴν πολιορκίαν τῆς Νεαπόλεως· ἐνίγη εἰς τὸν ποταμὸν καταδιώκων τοὺς ἐχθρούς.

ΣΦΟΡΣΑΣ, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν· οὗτος ἀπὸ στρατιώτης ἔγινε βασιλεὺς τοῦ Μιλάνου, καὶ τῆς Γένοβας· ἀπέθανε τὸ 1466. ἀφῆκε διοικητὴν εἰς τὸ Μιλάνον τὸν υἱόν του Τελεάτζον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν τὸ 1476.

ΣΦΟΡΣΑ Ιππολύτη θυγάτηρ τοῦ Φραγγίσκου δουκὸς τοῦ Μιλάνου· ἐστάθη περίφημος εἰς τὴν Λατινικὴν καὶ Ελληνικὴν διάλεκτον· ἀπέθανε περὶ τὰ τέλη τοῦ ιέ. αἰῶνος.

ΣΦΥΓΜΑΧΟΣ, δημαγωγός τις ἐν Αθήναις, ὅς τις ἐξέδωκε θέσπισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἔμελλον τοῦλοιποῦ νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ τῶν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες χωρισὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας. Αριστοφ.

ΣΧΑΜΙΕΡΟΣ, Δανιὴλ ἐκ τῆς θρησκείας τῶν μεταῤῥυθμισμένων καὶ διδάσκαλος τῆς θεολογίας. Οὗτος ἐξέθεσε τὸ περίφημον ἴδικτον τὸ Ναντιήνσιον λεγόμενον· ἐφονεύθη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μονταλβάνου, ὅπου ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης καὶ αὐτὸς ἐπολέμει κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Σώζεται τοῦ αὐτοῦ μία θεολογία, ἐπ' ὀνόματι Πανστρατιᾶς κατὰ τοῦ Βελλαρμίνου, εἰς τέσσαρας τόμους, ὅπου ἀναγινώσκονται πράγματα ὠφέλιμα καὶ παράδοξα· ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΧΝΕΙΔΕΡΟΣ ἔγκριτος ἀνατόμος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐπερίγραψεν ἀκριβέστατα, τὸν ὑμένα ἐκεῖνον, ὅστις περισκέπει τὰ ἔνδον τῆς ῥινὸς, τοῦ αἰθμοῦ, τοῦ οὐρανίσκου, τοῦ Ισοφάγου κτλ. οὗτος ἀνεκάλυψε τοὺς ἐν αὐτῷ τῷ ὑμένι μικροὺς ἀδένας, οἵτινες ἐκκρίνουσι τὴν μύξαν· ἀπέδειξε δὲ κάλλιστα, ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑμένος, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου προέρχονται αἱ λεγόμεναι Καταῤῥροαί.

ΣΧΟΛΑΡΙΟΣ ὁ Γεώργιος Γενάδιος, ἐχρημάτισε πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453. οὗτος συνέγραψε πολλὰ θεολογικὰ καὶ κατὰ Λατίνων εἰς καιρὸν, ὅτε δὲν ἦτο πόλεμος τῶν ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τῆς ἀμαθείας, βαρβαρότητος καὶ κακοηθείας· εἶχε δὲ τὴν εὐνοιαν τοῦ Σουλτάνου, ὅς τις πρῶτος εἶχε κυριεύσει τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐζήτει ὑπεράσπισιν καὶ ἐλάφρωσιν τῶν δεινῶν τοῦ δυστυχοῦς γένους, σύστασιν σχολείων καὶ ὑπεράσπισιν τῶν πεπαιδευμένων, τῶν ὁποίων ἡ φήμη εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐρήμωσε τὴν δυστυχῆ Ελλάδα ἀπὸ τὰς μαθήσεις, καὶ προσετέθη εἰς τὸν ζυγόν· τὰ θεολογικὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν εἰς τὸν τόμον τῆς ἀγάπης ἐν Μολδοβλαχίᾳ· περὶ προγνώσεως καὶ προορισμοῦ τὴν ἐξ ἀϊδίου περὶ τῶν ὄντων καὶ γινομένων γνῶσιν τε καὶ διάταξιν μαρτυριῶν τῶν προφητῶν περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ λόγου, ὁ Δαβὶδ ἐν τῷ ῥθ'. ψαλμῷ, ἐκ γαστρὸς κτλ. περὶ φθόνου καὶ βασκανίας ἀρχόμενον· ὁ περικεκομμένος ἡμῖν οὗτος ἀνὴρ· περὶ προγνώσεως προορισμοῦ πρὸς τὸν ὁσιώτατον καὶ τιμιώτατον ἐν μοναχοῖς Κὺρ Ιωσὴφ τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης, κλινοπετὴς ἐδεξάμην σου τὴν ἐπιστολὴν· περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως πρὸς τὸν μέγαν οἰκονόμον Κὺρ Θεόδωρον τὸν Αγαλλιανὸν, σὺ μὲν καλῶς ποιῶν φίλτατε, καὶ διαγράφειν κτλ. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ ἑνὸς ἐν τῇ Τριάδι Θεοῦ ἡμᾶς· ἅπαν ποίημα ὁμοιόν πως ἐστὶ κτλ. ὅτι ὁ θεῖος προορισμὸς οὐκ ἀναιρεῖ τὸ χρήσιμον τῆς προσευχῆς, ἡ θεία πρόνοια κτλ. ὁμι-

λίαν περὶ τοῦ μυστηρώδους Σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐδὲν χαλεπὸν κτλ. Περὶ τῆς ἐν τῷ Δεσπότῃ ἡμῶν Χριστῷ ἀνθρωποπότητος, ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος γενόμενος ἄνθρωπος κτλ. πρὸς Σαββάτιον περὶ τῆς τῶν ψυχῶν μετὰ τὴν ἐκ σωμάτων ἀνάλυσιν διαθέσεως, ζωῆς προπούσης ταῖς ψυχαῖς· ἔλεγχον τῆς Ἰουδαϊκῆς πλάνης σύντομον ἐν σχήματι διαλόγου λόγος.

ΣΩΖΟΜΕΝΟΣ, καὶ Σαλαμάνης Ἑρμείας ἐγεννήθη εἰς τὴν Γάζαν, τὸ ἐπώνυμον σχολαστικὸς, ἀποδεικνύει ὅτι ἔγινε συνήγορος τοῦ κριτηρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα, ἐπεχείρισθη τὸ νὰ συγγράψῃ βιβλία· ὅθεν συνέγραψε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τὸ 323. καὶ παύει ἕως τὸ 439. συνέγραψε δὲ ταύτην ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ Πρόκλος ἀπέθανε τὸ 446. ὅθεν ἕπεται καὶ αὐτὸς νὰ ἀπέθανε ὀλίγον μετὰ ταῦτα· ἐξεδόθη δὲ ἡ ἱστορία του τὸ 1544. ἐν Παρισίοις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 380. Μ. Χ. ἐδιδάχθη τὴν γραμματικὴν ἀπὸ τὸν Ἀμώνιον καὶ Ἑλλάδιον τὸν ἐθνικὸν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπὸ τὸν Σοφιστὴν Τρώϊλον τὴν ῥητορικὴν· λέγουσιν ὅτι ἐχρημάτισε συνήγορος, διὰ τοῦτο ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα σχολαστικὸς, μόλον ὅτι εἰς τοὺς παλαιοὺς δὲν εὑρίσκεται τὸ ἐπώνυμον τοῦτο· οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν ἐκκλησιαστικὴν πρός τινα Θεόδωρον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει καὶ ἱερὸν Θεοῦ ἄνθρωπον· παρατηροῦνται μερικὰ σφάλματα εἰς τὴν ἱστορίαν του, τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι δὲν ἐπαρατήρησεν, ἀκολουθήσας τὴν γνώμην τοῦ Σαβικίου· ἐξεδόθησαν ἓξ βιβλία μετὰ τοῦ Εὐσεβίου τὸ 1544. καὶ ἑλληνολατινιστὶ ὑπὸ Γουλιέλμου Γεάδιγ ἐν Καντεβρία τὸ 1720 μετὰ σημειώσεων τοῦ Ἐρρίκου Βαλεσίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ὁ θεῖος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 469. Π. Χ. ὁ πατήρ του ἦτον λιθουργὸς, καὶ ὠνομάζετο Σωφρονίσκος, ἡ δὲ μήτηρ του Φαιναρέτη Μαία· ὁ νέος ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πολλὰ ὀλίγην κλίσιν. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἔχασε καὶ ἐκείνην τὴν μικρὰν πατρικήν του περιουσίαν, ὅθεν ἦτο διασμένος νὰ ἐργάζηται τὴν τέχνην του, διὰ νὰ ἐξάγῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ κατεγίνετο εἰς αὐτὴν μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, ὥστε συνάξας μερικὰ χρήματα ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν φιλοσοφίαν· αὕτη ἡ προθυμία του παρεκίνησε Κρίτωνα τινὰ πλούσιον νὰ τὸν προστατεύσῃ νὰ γυμνασθῇ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὸν ἐσύστησε

εἰς τὸν Ἀναξαγόραν καὶ Ἀρχέλαον, διὰ νὰ γένῃ ἐντελὴς φιλόσοφος· δὲν ἐπεριφέρετο εἰς ξένους τόπους κατὰ τὴν τοτε συνήθειαν, ἀλλ' ἔγινεν ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὸν ἔρωτα τῆς φιλοσοφίας, καὶ δὲν ἀπέφευγε ποτὲ ἀπὸ τὰς ἐκβουλεύσεις τῆς πατρίδος του· ὑπῆγε προθύμως εἰς πολλὰς ἐκστρατείας· εἰς τὴν Ἀμφίπολιν διέσωσε τὸν μαθητήν του Ξενοφῶντα, ὅς τις ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ἵππον· ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν λαὸν ἀρχιστράτηγος παρὰ τὴν θέλησίν του, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἐναντιωθεὶς γενναίως εἰς τοὺς τριάκοντα τυράννους, περιφερόμενος εἰς τὰς ἀγορὰς ὅπου ἔμβαινεν εἰς συνομιλίας μὲ διαφόρους, ὑποκρύπτων τὸν χαρακτῆρά του ἐμάνθανε τὰς ἀπάτας των καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των, τοὺς ὁποίους ἔπειτα ἐνουθέτει τὰ συμφέροντα· ἀλλ' αἱ συμβουλαί του δὲν εἶχον εἰς ὅλους ὁμοίαν τὴν ἐνέργειάν των, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς λεγομένους σοφιστὰς, τῶν ὁποίων πολλάκις ἤλεγχε τὰ μεγάλα σφάλματά των, καὶ κατηγόρει τὴν ματαιότητα καὶ ματαιοφροσύνην των, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἐφθονήθη τόσον, ὥστε δύω κακοῦργοι Ἄνυτος καὶ Μέλιτος, ἐδίασαν τὸν κωμῳδὸν Ἀριστοφάνην νὰ τὸν θεατρίσῃ ὡς διαφθείροντα τοὺς νέους, καὶ ὡς καταφρονητὴν τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινεν· ὁ Ἄνυτος κατέπεισε τὸν Μέλιτον νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν Σωκράτην εἰς τὸ κριτήριον, ὅς τις ἀπελογήθη γενναίως, ἀλλ' οἱ δικασταὶ ὄντες κατ' αὐτοῦ ἐξηγριωμένοι τὸν κατεδίκασαν νὰ πληρώσῃ μίαν ἐκούσιον ζημίαν χρημάτων, τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι του ἦταν ἕτοιμοι νὰ πληρώσωσι, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελεν, ὅθεν καὶ οἱ δικασταὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔπιε τὸ θανατηφόρον φαρμάκι. Τοιαύτην ἀμοιβὴν ἔλαβεν ἐκεῖνος, ὅς τις ἐπάσχιζε διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος του μὲ εἰλικρίνειαν τὴν υἱοθ', ὀλυμπιάδα τὸ 72. ἔτος τῆς ἡλικίας του· αὕτη ἡ λυπηρὰ εἴδησις τοῦ θανάτου του διήγειρεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα μέγα μῖσος κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι καταλοήσαντες τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ δικαίου τούτου ἀνδρὸς ἔκλεισαν τὰς παλαίστρας καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ ἐθώωσαν τοὺς συκοφάντας ἐκείνους τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὸν δὲ Μέλιτον κατεδίκασαν εἰς θάνατον· καὶ εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἐτίμησαν τὸν Σωκράτην μὲ χάλκινον Ἀνδριάντα· οὗτος ἐστάθη τὸ ἀρχέτυπον τῆς ἀρετῆς ἐφ' ὅρους ζωῆς του· ὑπέφερε καὶ αὐτὰς τὰς ἀνυποφόρους ὕβρεις τῆς συζύγου του Ξανθιππης, τὴν ὁποίαν ὡς ὑπεριώθη μὲ πραότητα· ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν πτωχείαν του· ἔλεγεν ὅτι ἄλλοι ἄνθρωποι ζοῦν διὰ νὰ τρώγουν, αὐ-

τὸς δὲ ὅτι τρώγει διὰ νὰ ζῇ· ὠνόμαζεν ἕνα καὶ μόνον ἀγαθὸν τὴν ἐπιστήμην, καὶ κακὸν τὴν ἀμάθειαν. τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματός του ἦτον κακοσχηματισμένον, ἀλλ' ἦτον εὐηθής. Συγγράμματα αὐτοῦ σώζονται ὀλίγαι ἐπιστολαί, αἵτινες ἐξεδόθησαν ἐνΠαρισίοις τὸ 1639, καὶ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1676. Ο Σωκράτης ἐρωτηθὴς, πῶς ἐμπορεῖ τις νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπεκρίθη, ἂν κάμνῃ καλὰ καὶ ὁμιλῇ φρόνιμα. Καὶ πάλιν ἐρωτηθὴς, πόθεν ἦτο; Κοσμοπολίτης εἶμαι ἀπεκρίθη. πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν τοὺς ὅσους μᾶς ὑβρίζουσι καθὼς ὑποφέρομεν τὰς φωνὰς τῶν χηνῶν.

ΣΩΠΑΤΡΟΣ, εἷς τῶν κωμῳδοποιῶν ἀπὸ τὴν νῆσον Κύπρον· ἔζη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μέχρι Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, τὸ 334. Π. Χ. Σώζεται τούτου ἓν μέρος κωμῳδίας.

ΣΩΠΑΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν Ἀπαμίας, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβρίχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε Κωνσταντῖνος ὁ Καῖσαρ διὰ νὰ μὴν ἑλληνίζῃ κατὰ τὴν θρησκείαν, μολονότι ἦτο πρότερον φίλος του· ἔγραψε περὶ προνοίας, καὶ περὶ τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν εὐτυχούντων ἢ δυστυχούντων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των· εἶναι καὶ ἕτερος Σώπατρος Ἀπαμεύς, ὅς τις ἔγραψεν ἐπιτομὰς πολλῶν συγγραμμάτων.

ΣΩΡΑΝΟΣ Ἐφέσιος, υἱὸς Μενάνδρου καὶ Φοιβῆς. ἔζη τὸ 120. Μ. Χ. περίφημος Ἰατρὸς, καὶ ὁ τελειοποιητὴς τοῦ συστήματος τῶν Μεθοδικῶν· ὑπῆγεν εἰς τὴν Γώμην ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀνθριανοῦ, ὅπου ἐπαγγέλλετο τὴν ἰατρικὴν μὲ λαμπροὺς καρπούς, τούτου σώζονται διάφορα συγγράμματα περὶ ἐπιδέσμων, περὶ σημείων καταταγμάτων, περὶ ρηγνὸς καὶ αἰδοίου γυναικείου. κτλ.

ΣΩΡΑΝΟΣ, ἕτερος Ἐφέσιος, ἰατρὸς νεώτερος, ἔγραψε βίους ἰατρῶν, καὶ αἱρέσεις, καὶ συνταγμάτων βιβλία δέκα καὶ ἄλλα διάφορα.

ΣΩΣΙΒΙΟΣ, Λάκων, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς, συνέγραψε κωμῳδίας καὶ ἄλλα συγγράμματα.

ΣΩΣΙΒΙΟΣ, περίφημος πολιτικὸς, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου εἰς τ. ν Αἴγυπτον, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφονευσε. ὁ Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βασιλέα Κλεομένην· τελευταῖον μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀπεβλήθη τοῦ ἀξιώματός του. Ἀθήν.

ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ, οὗτος διὰ προσταγῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος διώρθωσε καλενδάριον.

ΣΩΣΙΘΕΟΣ, τραγικὸς ποιητὴς, Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχρόμενος ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοῦ Σωσιθέου. Ἀριθ.

ΣΩΣΙΚΛΗΣ ποιητὴς τραγικὸς, Συρακούσιος, ἐδίδαξε δράματα 73. ἐνίκησεν ἑπτάκις· εἶναι δὲ καὶ αὐτὸς εἷς τῶν τραγικῶν, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθησαν πλειάς.

ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ ποιητὴς κωμικὸς, Ἕλλην. Στοβ.

ΣΩΣΙΛΟΣ, συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ Ἀνίβου, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὰς πολεμικὰς πράξεις. Πολύβ.

ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. συνέγραψε γραμματικῆς διδασκαλίαν· ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων γραμματικῶν.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Ἀγησία. Πίνδ.

ΣΩΣΙΓΡΑΤΟΣ, Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Λαοδάμαντος, ὅς τις ἀπέκτησε μεγάλα πλούτη ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Ηρόδ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν, περίφημος διὰ τὴν σωματικὴν ἀνδρειάν του, ὠνομάσθη Ηρακλῆς, μονομαχήσας μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, περίφημος Παγκρατιαστὴς, νικήσας δωδεκάκις εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς Πυθικοὺς δίς, εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς τρίς, τούτου εὑρίσκετο ἐν Ολυμπίᾳ, εἷς ἀνδριάς. Παυσ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, περιβόητος λῃστής. Λουκ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, Κνίδιος, περίφημος Αρχιτέκτων, ὅς τις ὠκοδόμησε τὸν πύργον ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου εἰς τὴν Αἴγυπτον. Λουκ.

ΣΩΤΑΔΗΣ, εἷς τῶν ποιητῶν τῆς μέσης κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, τὸ 340. Π. Χ. ὑπῆρξε καὶ ἄλλος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅς τις ἔγραψε τραγῳδίας· σώζονται ἀποσπάσματά τινα τῶν συγγραμμάτων του.

ΣΩΤΑΔΗΣ, Κρὴς, Ιαμβικὸς στιχογράφος· κυριευθεὶς δὲ ὑπὸ δαίμονος ἔγραψε φλυαρίας καὶ ἀναιδείας εἰς Ιωνικὴν διάλεκτον· συνέγραψε περὶ τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως, περὶ ἀμαζόνων καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΣΩΤΗΡΗΣ Γρηγόριος Ἀθηναῖος Μητροπολίτης Γάνου καὶ χώρας, ἀνὴρ εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ιταλικῆς γλώττης, πεπαιδευμένος εἰς τὴν θυραθεν καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς παιδείαν· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΩΤΗΡΙΔΗΣ, γραμματικὸς· οὗτος συνέγραψε περὶ ὀρθογραφίας, ὑπόμνημα εἰς Ομηρον καὶ Μαίανδρον, ὑπόμνημα εἰς Εὐριπίδην, περὶ μέτρων, καὶ περὶ κωμῳδίας.

ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ ὁ Ἀσίτης, ποιητὴς, ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ· ἔγραψε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐγκώμιον, Διονυσιακὰ βιβλία 4. Βίον Απολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἱστορίαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, καὶ περὶ τῆς Αριάδνης.

ΣΩΤΙΩΝ, φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Επιφανοῦς, συγγράψας μίαν συλλογὴν διαφόρων ποιημάτων, Κέρας Ἀμαλθείας ἐπιγραφομένην. Φαβρ.

ΣΩΦΙΛΟΣ, Σικυώνιος, ἢ Θηβαῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

ΣΦΕΓΓΙΣΚΟΣ, κατὴρ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους ἐξ Ἀθηνῶν Διογ.

ΣΩΦΙΩΝ, Κωμικὸς, συνέγραψε δράματα καὶ κωμῳδίας,

ΣΩΦΡΩΝ ὁ Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους καὶ Δαμνοσύλιδος, ἔζη ἐπὶ Σέρξου καὶ Εὐριπίδου, συνέγραψε περὶ γυναικῶν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον.

Τ.

Τάαυτος, Ζ. Ερμῆς.

ΤΑΒΑΔΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῶν Σίρδεων. Ηρόδ. ι. 153.

ΤΑΒΕΡΝΙΕΡΗΣ, Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια· οὗτος ὁ περίφημος περιηγητὴς εἰς ἡλικίαν 22. χρόνων περιῆλθε τὴν Γαλλίαν, Αγγλίαν, Ιταλίαν καὶ Γερμανίαν, ἔπειτα τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἀσίαν, ἐσύναξε πολυτίμους λίθους· ἀπέθανε εἰς τὴν Μόσχαν εἰς ἡλικίαν 84. χρόνων.

ΤΑΚΙΤΟΣ Κάϊος Κορνήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέρναν πόλιν τῆς Ιταλίας, περίφημος ἱστορικὸς Λατῖνος καὶ εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος του, ὅς τις διὰ τὴν ἀξιότητά του ἔγινε καὶ ὕπατος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ρώμης, τὰ ἤθη τῶν Γερμανῶν καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

ΤΑΚΙΤΟΣ Μάρκος Κλαύδιος, αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ἐκλεχθεὶς διάδοχος τοῦ Αὐρηλλιανοῦ· τὸ 275. Μ. Χ. ἐδόθη εὐθὺς εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐπικρατείας μὲ ζῆλον δικαιοσύνης, ἧς τὴν ἐποίαν εὐδοκίμησε μάλιστα διὰ τοὺς σοφοὺς νόμους, καὶ διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν κακῶν συνειθειῶν, καὶ διότι κατέκλεισε τὰ δημόσια λουτρὰ εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· αὐτὸς ἐμποδίζε τὴν γυναῖκά του ἀπὸ τοῦ νὰ στολίζηται μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ φορέματα χρυσοϋφαντα, ἐκρήμνισε τὴν ἰδίαν του οἰκίαν διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ λουτρὸν εἰς ἀνάπαυσιν τοῦ κινοῦ μὲ ἰδικά του ἔξοδα· καὶ ἀφιέρωσε τὰ κτήματά του εἰς τὸν ναὸν τοῦ Καπητωλίου, καὶ πολλὰ ἀργυρᾶ σκεύη του εἰς ἄλλους ναούς· ἦτον ἐραστὴς τῶν μαθήσεων· εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ὥρμησαν οἱ Βάρβαροι εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ὅθεν ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν καὶ Σκυθῶν, ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του στρατιώτας.

ΤΑΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρους, βασιλεὺς τοῦ Αργους, εἷς τῶν Αργοναυτῶν, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Αδραστου, ἐγέννησε τὸν Αδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώνακτα, Μιτισέα καὶ τὴν Ερυφύλην. Ἀπολ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ, κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ομ

ΤΑΛΙΑΤΣΟΥΚΗΣ Γηρόλαμος, Ιταλὸς, ἐστάθη διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τῶν εὐγενῶν τῆς Παυΐας, ἔπειτα διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μιλάνου, καὶ τέλος προφέσωρ τῶν ὡραίων τεχνῶν εἰς το σχολεῖον τοῦ Τορίνου· ἀπέθανε τὸ 1751.

ΤΑΛΩΣ, υἱὸς τῆς Περδίκος, ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιδάχθη τὴν ἀγαλματοποιΐαν, ἐπινοήσας, ὡς λέγεται, τὸν πρίονα· παρατηρῶν τὸ ῥάγχος τῶν ὀψαρίων, ἐφεῦρεν αὐτὸ τὸ ὄργανον· τὸν κεράμιον τροχὸν, καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα τῆς λιθοξοϊκῆς τέχνης, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Ακρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ὁ τάφος του εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀκροπόλει, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν κατοίκων, ὡς Ηρως. Ἀπολ Αννος ὁ αἰγύπτιος, λέγουσιν ὅτι πρῶτος ἐφεῦρε τὴν κατασκευὴν τοῦ φούρνου. Ο Ερεχθεὺς βασιλεὺς τῶν Αἰθηνῶν, μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ, ἐπενόησε τὴν ἅμαξαν. Εὔμολπος ὁ Αθηναῖος λέγουσιν πρῶτος ὅτι μετεφύτευσε δένδρα, καὶ τὰ ἐμβολίασεν.

ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ταρτάρων, καὶ εἷς τῶν πλέον περιφήμων κατακτητῶν, ὅσοι ἐφάνησαν εἰς τὸν κόσμον· κατήγετο ἀπὸ ποταπὴν οἰκογένειαν· μὲ τὴν ἀνδρείαν του καὶ φρόνησιν ἐκυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν Ἀσίαν, Ταρταρίαν, Περσίαν, Μεσοποταμίαν, καὶ ἄλλα διάφορα μέρη· ἡ περιφημοτέρα νίκη του ἐστάθη ἐκείνη τοῦ Σουλτὰν Μπεγιαζίτη τὸ 1402. ὅς τις ἔπεσεν αἰχμάλωτος, καὶ τὸν μετεχειρίσθη μὲ μεγάλην γλυκύτητα· τὸ 1405. ἠθέλησε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, καὶ νὰ τὸν χαρίσῃ καὶ τὸ βασίλειον, καὶ αἴφνης ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 71. χρόνων ἀφίνων παραγγελίαν εἰς τοὺς παῖδας του νὰ κυριεύσουν τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ κόσμου· οὗτος ἔτι ζῶν ἐχάρισεν εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Μπεγιαζήτη, ἕνα ἀρκετὸν μέρος τῆς βασιλείας τοῦ πατρός των.

ΤΑΜΩΣ, Αἰγύπτιος ἐκ τῆς Μέμφιδος, Σατράπης τῆς Ιωνιας, καὶ μετὰ ταῦτα ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ Νεοτέρου. Θουκ.

ΤΑΝΟΙΑΙΟΣ [illegible], Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ἔνδοξος πολιτικὸς, καὶ πρῶτος σύμβουλος τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως διὰ 50. χρόνους· διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη εἷς τῶν μεγαλητέρων συμβούλων τοῦ αἰῶνός του· ὑπερασπιζετο μεγάλως τὴν παιδείαν· ἀπέθανε τὸ 1735. εἰς ἡλικίαν 85, χρόνων.

ΤΑΥΣΙΔΙΟΣ, Λουΐζης, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, κάλλιστος ποιητὴς, ὅς τις εἰς ἡλικίαν 25. χρόνων ἐσύνθεσε μίαν κωμῳδίαν ἐπιγραφομένην ὁ Βενδεμιάτωρ· ὁ ὑποβασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως τὸν ἔλεξε κριτὴν τῆς Ταΐτας, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ατρέως τὸ 1019. Π. Χ.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ, Βχσιλεὺς τῆς Φρυγίας, περιβόητος διὰ τὰ πλούτη του· οἱ ἀρχαῖοι εἶχον παροιμίαν, τὰ Ταντάλου χρήματα· οὗτος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα ἐκ τῆς γυναικός του Εὐρυανάσσης, καὶ τὴν Νιόβην. Πίνδ.

ΤΑΞΙΛΗΣ, στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου· οὗτος ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν μὲ 100000 χιλιάδας στρατιώτας, ὅπου ἡνώθη μὲ τὸν Ἀρχέλαον.

ΤΑΡΚΙΟΝΗΣ Κυπριανὸς, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, σοφὸς, ἰατρὸς, ἔκαμε νέας ἀνακαλύψεις εἰς τὰ ἰατρικὰ, καὶ νέον τρόπον εἰς προφυλάξεις τινὰς τοῦ σώματος· ἀπέθανε τὸ 1748. εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ὁ Πρίσκος, βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 615. Π. Χ. Ελλην τὸ γένος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ετρουρίαν, πόλεν τῆς Ταρκυνίας· πλούσιος δὲ κατὰ πολλὰ καὶ φιλοτιμηθεὶς ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ διὰ τὰς ἀρετάς του ἐκρίθη ἄξιος τοῦ νὰ γένῃ διάδοχος τοῦ Αγκου Μαρκίου· οὗτος διὰ νὰ ἀνταμείψῃ τὸν συνεργήσαντα εἰς αὐτὸ ἀπεκατέστησεν ἔτι 100. Γερουσιαστὰς τῆς δευτέρας τάξεως καὶ μετὰ ταῦτα κατεπολέμησε τοὺς Λατίνους μὲ νίκην λαμπρὰν, καὶ εἰς καιρὸν ἅρμοδιον ἔπειτα ᾠκοδόμησε τὰ τείχη τῆς πόλεως μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἔπραξε καὶ ἄλλα πολλὰ ἀξιολογα ἔργα· ἐφονεύθη τέλος ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Αγκου Μαρκίου τὸ 577. ζήσας ἔτη 80. καὶ βασιλεύσας 37.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ὁ Ἀλαζών, ἕβδομος βασιλεὺς, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πιουλίαν θυγατέραν τοῦ Σερβίου Τουλλίου ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Ρωμαίων· ἡ ἐπιθυμία τῆς βασιλείας τὸν ἔβιασε νὰ φονεύσῃ τὸν πενθερόν του τὸ 533. Π. Χ. καὶ οὕτως ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον φονεύσας διαφόρους ἀπὸ τὴν Γερουσίαν ἐκ τῶν ὠλουσίων μὲ διαφόρους προφάσεις· ἔκτισε δὲ τὸν ναὸν τοῦ Διὸς· ἐνῷ δὲ εἰργάζοντο εὑρέθη μία κεφαλὴ

ἀνθρώπου τινὸς ὀνομαζομένου Τολίου βαμμένη ἀπὸ τὸ αἷμα· καὶ ἐκ τούτου ἔλαβεν ὁ τόπος τὸ ὄνομα Καπιτώλιον· μετὰ ταῦτα κατεδαπάνησε τὸν δημόσιον θησαυρὸν, καὶ διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰ παράπονα τῶν ἀνθρώπων, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Ρουτούλων· ἐνασχολούμενος δὲ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Αρδίας πόλεως αὐτῶν, ἐνικήθησαν οἱ Ρωμαῖοι κατὰ κράτος, ἐκδικούμενοι τὴν ἀσέλγειαν τοῦ Σέξτου, υἱοῦ τοῦ Ταρκυνίου βασιλέως, πρὸς τὴν Λουκρετίαν ἀρχόντισσαν, σύζυγον τοῦ Κολλάτου, καὶ κλείσαντες τὰς πύλας τῆς πόλεως ἀνέτρεψαν τὸν θρόνον του, τὸ 509. Π. Χ. ὅθεν καταφυγὼν εἰς τὴν Τοσκάνην δὲν ὠφελήθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Αριστοδήμου ἡγεμόνος τῶν Κούμων εἰς τὴν Καμπανίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ ἢ κατ' ἄλλους Μεϊμουρχᾶν καλούμενος, διότι ἦν χωλὸς, τὸ γένος Μασαγέτης, υἱὸς ἀνθρώπου ἰδιώτου, Σαγγαλῆ ὀνομαζομένου, πρῶτον ἱπποβοσκὸς ἦν, ἔπειτα μὲ ἄλλους συμφωνήσας ἐσάθη ἐπιτήδειος νὰ κλέπτῃ ἵππους, ὑποζύγια καὶ πρόβατα· ὅστις ἐρχόμενος ποτὲ εἰς μίαν μάνδραν διὰ νὰ κλέψῃ ζῶα, καὶ γνωσθεὶς ἀπὸ τοὺς οἰκίους, ἐπήδησεν ἀπὸ τὰ τείχη, καὶ οὕτως ἔσπασε τὸν πόδα του· τελευταῖον δὲ εἰς τοσοῦτον ὕψος τύχης ἔφθασεν, ὁποῦ ἔγινεν αὐτοκράτωρ Σκυθῶν, ὅστις ὁρμήσας εἰς τὴν Ανατολὴν ἐκυρίευσεν εἰς ὀλίγον καιρὸν πᾶσαν τὴν Ινδίαν καὶ τὴν Περσίαν· καὶ καθὼς τὸ ὄνομά του ἔγινε θαυμαστὸν εἰς πάντας, οὕτως ἔγινε καὶ φοβερὸς καὶ εὐλαβητὸς εἰς πᾶσαν τὴν Ασίαν, καὶ ὡς θεὸς ἐνομίζετο· ὅθεν καὶ πολλὰ ἔθνη συνέτρεξανεἰς αὐτὸν διὰ νὰ διαφεντεύθωσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ιωάννης ὁ Παλαιολόγος, ὅπου συνέτρεξε ζητῶν βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Μπαγιαζίτη αὐτοκράτορος τῶν Τούρκων εἰς τὴν Ασίαν, καὶ τόσον ἐνήργησεν, ὥστε ὁ Ταμερλάνος τῷ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον, πέμψας πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, τοὺς ὁποίους ὁ Μπαγιαζίτης ἐδέχθη μὲ πολλὴν καταφρόνησιν, καὶ ὡς οὐδὲν ψηφίζων αὐτὸν ἐσύκωσε τὴν πολιορκίαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκίνησεν ἐναντίον τοῦ Ταμερλάνου μὲ 300. χιλιάδας ἱππεῖς καὶ 200. χιλιάδας πεζοὺς εἰς τὴν Καππαδοκίαν διὰ νὰ συναπαντήσῃ τὸν ἐχθρὸν, τοῦ ὁποίου τὸ στράτευμα ἦτον πολὺ περισσότερον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ ἀριθμός του ἀνέβαινεν ἕως 400. χιλιάδας ἱππέων καὶ 600 χιλιάδας πεζῶν· καὶ ἐλθὼν εἰς πόλεμον πλησίον εἰς τὸ ὄρος Στέλα, καὶ συγκροτηθείσης μάχης ἔγινε μεγίστη αἱματοχυσία εἰς τὰ δύω μέρη, θανατωθέντων περίπου τῶν 300 χιλιάδων. Τέλος πάντων τὸ στράτευμα τῶν Κριμέων Τατάρων, ὅπου ἦ

το μὲ τὸν Μπαγιαζίτην ἀποστατῆσαν ἔρυγε καὶ ἡνώθη μὲ τὸν Ταμερλάνον· ὅθεν εἰς τὸν δεύτερον πόλεμον ἐνικήθη κατὰ κράτος τὸ στράτευμα τοῦ Μπαγιαζίτη καὶ αἰχμαλωτίσθη ὁ ἴδιος· καὶ ἐφέρθη ἐνώπιον τοῦ Ταμερλάνου, ὅστις ἀφ' οὗ τὸν ἐδέχθη μὲ εὐμένειαν τὸν ἠρώτησε νὰ τὸν εἴπῃ, ὅτι ἂν ἡ τύχη ἤθελεν αὐτὸν παραδώσῃ εἰς χεῖράς του αἰχμάλωτον, τί ἤθελε τὸν κάμῃ; καὶ ὁ Μπαγιαζίτης μὲ αὐθάδειαν τοῦ λέγει, ὅτι ἂν τοῦτο ἤθελεν ἀκολουθήσῃ, ἤθελε τὸν κλείσῃ ἐπὶ ζωῆς του εἰς ἕνα σιδηροῦν κλωβίον. Τοιαύτη αὐθάδια καὶ σκληρὰ ἀπόκρισις ἄναψε τὸν θυμὸν τοῦ Ταμερλάνου, καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε νὰ γένῃ κατὰ τὴν ἀπόφασίν του, νὰ τὸν βάλωσιν εἰς ἕνα κλωβίον σιδηροῦν, καὶ οὕτω τὸν ἐπεριτριγύριζεν εἰς πᾶσαν τὴν Ασίαν, διὰ κοινὸν θέαμα, μεταχειριζόμενος αὐτὸν διὰ σκαμνὶ πατῶν ἐπάνω του ὅταν ἀνέβαινεν εἰς τὸν ἵππον του· τὴν δὲ γυναῖκά του τὴν βασιλοπούλαν τῆς Περσίας τὴν μετεχειρίζετο ὡς σκλάβαν, καὶ δὶ αἰσχύνην τοῦ Μπαγιαζίτη, τὴν ἔβανε καὶ ὑπηρέτει εἰς τὴν τράπεζαν γυμνὴν ἕως εἰς τὴν μέσην ἐνώπιον τοῦ δυστυχοῦς Μπαγιαζίτη, ὅστις πολλὰ τὴν ἠγάπα· ταῦτα εἰδὼν ὁ Μπαγιαζίτης, ἀπὸ τὴν θλῖψιν του, ἐκτύπησε σφοδρῶς τὴν κεφαλήν του εἰς τὰ σίδηρα τοῦ κλωβίου καὶ οὕτως ἀπέθανεν· ἔζη δὲ ὁ Τσμερλάνος περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΑΡΤΑΛΙΑΣ Νικόλαος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν, πόλιν τῆς Γερμανίας, τὸ 1500. περίφημος μαθηματικὸς· συνέγραψε βιβλία περὶ πολεμικῆς καὶ μηχανικῆς, καὶ μίαν μετάφρασιν τοῦ Εὐκλείδους μὲ σχόλια· ἀπέθανε τὸ 1557.

ΤΑΡΤΙΝΗΣ Ιωσὴφ, Ιταλὸς, εἷς τῶν μεγαλητέρων μουσικῶν· τὸ σύγγραμμά του περὶ μουσικῆς τῷ προξένησε μεγάλην φήμην εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην· ἐσύνθεσε καὶ ἄλλα διάφορα μουσικὰ μὲ ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1770. εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων.

ΤΑΣΜΑΝ Αβελ, Ολλανδὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. ἀνὴρ περιβόητος καὶ τολμηρότατος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τοῦ λιμένος τῆς Παταυΐας, εἰς ἀνακάλυψιν τόπων ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη· εὗρε τὰ ἀνατολικονότεια παραθαλάσσια τῆς νέας Ολλανδίας καὶ ὠνόμασεν αὐτὰ Βανδιμίαν γῆν, ἡ ὁποία μετὰ ταῦτα εὑρέθη ὅτι ἦτο νῆσος μεγάλη διῃρημένη ἀπὸ τῆς νέας Ολλάνδας διὰ τοῦ Βασίου πορθμοῦ. Πλεύσας δὲ ἀνατολικότερον, εὗρε γῆν τινα μεγάλην, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Στάα τενλάνδ, ἥτις εἶναι ἡ νῦν Νέα Ζεελανδία· τὸ δὲ 1643. ἀνεκάλυψε τὰς νήσους Πιλσταὰρτ, Μιδδελβοὺρ, Αμστερδὰμ, καὶ Βὲτερδαμ, καὶ ὑποστρέφων εἰς τὴν

Παταυΐαν, ἀπήντησε τὴν Νέαν Βρεταννίαν· ἔγραψε τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις· ἔζη περὶ τὸ 1670. Μ. Χ.

ΤΑΣΟΝΗΣ, Ἀλέξανδρος, Ιταλὸς, κάλλιστος ποιητὴς· ἐστάθη σύμβουλος τοῦ Δουκὸς τῆς Μοδένας εἰς τὴν Ιταλίαν· συνέγραψε διάφορα ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1635.

ΤΑΣΟΣ Βερνάρδος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βέργιμον, κάλλιστος ποιητὴς λυρικὸς· ἐξέδωκε συγγράμματα ποιητικά· ἀπέθανε τὸ 1569.

ΤΑΣΟΣ Τορκονάτος, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σουρέντο, πάλιν τῆς Ιταλίας, τὸ 1544. ἐξάθη ὁ Πρίγγιψ τῶν Ηρωϊκῶν ποιητῶν Ιταλῶν· τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Ιερουσαλὴμ ἐλευθερωμένη, τῷ ἄφηκε μίαν δόξαν ἀθάνατον· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην δυστυχέστατος· οὗτος ὁ περίφημος ποιητὴς ἐστάθη πολλοὺς χρόνους εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν τρελῶν διὰ προσταγῆς τοῦ Ἀλφόνσου Δουκὸς τῆς Φερράρας, ὅπου ἐσύνθεσε τὸ ποίημά του, διὰ τοῦ ὁποίου ἔμεινε τὸ ὄνομά του ἀθάνατον.

ΤΑΤΤΙΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰς Ελληνικὰς ἐπιστήμας, καὶ εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν· διὰ τὰς πολλάς του περιηγήσεις ἀπέκτησε μεγάλην γνῶσιν ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἀνέγνωσε τὰς θείας γραφὰς, διδαχθεὶς καὶ ἀπὸ τὸν Ιουστῖνον τὸν μάρτυρα, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ ὀπαδὸς, ἀποβαλὼν τὴν ἐθνικὴν θρησκείαν, ὥστε ἔγινε καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐξέδωκε καὶ συγγράμματα ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν κατὰ τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἱεροῦ Ιουστίνου ἐμισήθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Κρῆσπον καὶ κατετρέχθη θανασίμως· ἀφοῦ δὲ ἐπροστάτευσεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸ χριστιανικὸν σχολεῖον τῆς Ρώμης, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς μιᾶς νέας αἱρέσεως τὸ 12. ἔτος τοῦ Καίσαρος Μάρκου Αντωνίου, καὶ ηὔξανε παρ' ὀλίγον τοὺς ὀπαδούς του· συμπεραίνουν, ὅτι ἀπέθανε τὸ 176. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματά του ἦσαν πολλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας· σώζεται ἕνας λόγος, τὸν ὁποῖον συνέγραψε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουστίνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ελληνες ἔλαβον τὴν φιλοσοφίαν των ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, καὶ ὅτι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐδέχθησαν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς ἑβραίους εἶναι ἀληθὴς· αἱ ἀρχαὶ ὅμως ταύτης τῆς ὁμιλίας, εἶναι ἀπὸ τὸ σύστημα τῆς αἰγυπτιακῆς, Πυθαγορικῆς καὶ Πλατωνικῆς φιλοσοφίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔγινεν ἡ αἵρεσίς του· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ τὸ εὐαγγέλιον του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέρριπτε πᾶσαν τὴν ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ

σάρκα γενεαλογίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐξεδόθη δὲ ὁ λόγος πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1700. καὶ ἡ εὐαγγελικὴ ἁρμονία ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1555. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1621.

ΤΑΤΙΗΣ Γιάκομος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος ἀρχιτέκτων· οὗτος ἔκτισε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Φλωρεντινῶν, καὶ εἰς τὴν Βενετίαν τὸ παλάτιον τῆς βιβλιοθήκης, καὶ διάφορα ἄλλα κτήρια· ἔζη τὸ 1500. ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 91. χρόνων.

ΤΑΧΕΡΔΟΣ Ἱεροκήρυξ, τὸ γένος Γάλλος Ἰησουΐτης, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1690. Μ. Χ. Περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰς νέας ἀνακαλύψεις· ἡ περιήγησις αὐτοῦ τάσσεται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγήσεων.

ΤΑΧΩΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, κατὰ τοῦ ὁποίου κινήσας μίαν ἐπανάστασιν διὰ τοῦ Ἀγησιλάου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐνῷ δὲ ἐπολέμει εἰς τὴν Φοινίκην, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτεναβὼ ἐδίωξαν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχὼ, ὃς τις διασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν, διωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Μεγάλου βασιλέως. Ἀπολ.

ΤΕΓΓΙΟΣ, βασιλεὺς Ἀρχαῖος τῆς Θράκης, ὑποδεχθεὶς τὸν Εὐμολπον, καὶ δοὺς εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν υἱόν του Ἴσμαρον· μετὰ θάνατον ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου. Ἀπολδρ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, Θηβαῖος, περίφημος μάντις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὃς τις προεῖπε περὶ τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρείας τοῦ Ἡρακλέους ἔτι ὄντος εἰς τὰ σπάργανα.

ΤΕΙΣΙΠΗΣ, υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ εὐνοῦς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου· Ἡρόδ.

ΤΕΛ Γουλιέλμος, εἷς τῶν πρώτων ἀρχηγῶν τῆς ἀποστασίας τῶν Σβισέρων· τὸ 1507. ἐφόνευσαν τὸν Γρίσλερ διοικητήν των, ἀντὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλβέρτου· οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἠθέλησε νὰ παιδεύσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀποστατῶν, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν ἐφόνευσαν· ὁ Δοὺξ Λεοπόλδος ἐσύναξε νέον στράτευμα 20 χιλιάδων, καὶ ἐκίνησε κατὰ τῶν ἀποστατῶν, αὐτοὶ δὲ ἐστάθησαν εἰς μέρος ὀχυρὸν, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὰς Θερμοπύλας, καὶ ἐνῷ ἦσαν μόνον 4. χιλιάδες ἐνίκησαν 500. χιλιάδας Αὐστριακούς.

ΤΕΛΑΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ἐὐδηΐδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως· οὗτοι φονεύσαντες τὸν μικρὸν ἀδελφόν του Σῶκων, ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Αἴγιναν ἀπὸ τὸν Αἰακὸν, καὶ ὁ Πηλεὺς ὑπῆγεν, ὡς εἴρηται, εἰς τὴν Φθίαν, ὁ δὲ Τελαμὼν ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα εἰς τὸν βασιλέα Κυχρέα, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἄτεκνος τὸν ἀφῆκε καὶ διάδοχον μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀριστεύσας κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἀνδρείας του τὴν θυγατέρα του Ἰσιόνην.

ΤΕΛΕΑΣ, περιβόητός τις ἀδδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ.

ΤΕΛΕΔΑΜΟΣ, ἀρχεῖός τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΗΣ, Κυρηναῖος, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΤΕΛΕΥΣΙΑΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἷς τῶν γενναιοτέρων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξενοφ.

ΤΕΛΕΥΤΙΑ, Ἑλληνὶς, ἀπὸ τὴν Σπάρτην, μήτηρ τοῦ Παιδαρέτου· αὕτη μαθοῦσα ἀπό τινας φυγάδας Χίους, οἵτινες ἀνέφερον πρὸς αὐτὴν κατηγορίας κατὰ τοῦ υἱοῦ της, ἀμέσως ἔγραψε πρὸς αὐτὸν, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπαινετὸς εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ νὰ μείνῃ πάντοτε ἐκεῖ ἀπηλπισμένος τοῦ νὰ ξαναϊδῇ τὴν πατρίδα του.

ΤΕΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἰωνος, ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Βούτην Ἀργοναύτην, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἐν Ἀττικῇ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Εὐρ.

ΤΕΛΛΙΑΣ, μάντης ἐξ Ηλιδος, διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὲ οἱ Φωκεῖς ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἑξακόσιοι, οἱ ἄριστοι, ἀφοῦ ἄλειψαν ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. Ηρόδ.

ΤΕΛΛΟΣ, Ἀθηναῖος τις, τὸν ὁποῖον ὁ Γέλων παρίστανε εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον, ὅς τις ζήσας εὐτυχῶς ἐν τῇ μετρίᾳ αὐτοῦ καταστάσει καὶ πολεμίσας μέχρι τέλους γενναίως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του, ἔλαβεν ἔνδοξον θάνατον, ταφεὶς διὰ δημοσίας δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ηρόδ.

ΤΕΜΠΕΣΤΗΣ Ἀντώνιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ζωγράφος, καὶ γλύπτης ἔνδοξος· αἱ εἰκόνες του εἶναι ζωηραὶ, παρασταίνουσαι μάχας μὲ μεγάλην ἐντέλειαν· ἀπέθανε τὸ 1630.

ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ Πούβλιος, Ἀφρικανὸς ἔνδοξος, ποιητὴς κωμικὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καρχηδόνα τὸ 170. Π.Χ. συνέγραψε πολλὰς κωμῳδίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας μόνον ἓξ ἀπεσώθησαν, ἐπιγεγραμμέναι μὲ ἑλληνικὰ ὀνόματα· ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1827.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ, περίφημος ποιητὴς Ἕλλην, καὶ ἄριστος μουσικὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μιτυλήνην, ἐξάθη πρῶτος ὅς τις ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς μουσικῆς εἰς μίαν ἑορτὴν εἰς τὴν Σπάρτην· οὗτος διὰ νὰ ἐκτείνῃ τὴν φωνὴν τῆς λύρας του ἐπρόσθεσε μίαν χορδὴν, ἀλλ' οἱ ἔφοροι τὸν κατεδίκασαν εἰς τοῦτο, καὶ διὰ

παιδείαν ἐδήμευσαν τὴν λόραν του· λέγουσιν ὅτι εἰς τοὺς τέσσαρας ἐνδόξους τῆς μουσικῆς ἀγῶνας τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε καὶ τὰ τέσσαρα βραβεῖα, καὶ ὅτι ἐκράχθη ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας διὰ νὰ καταπραΰνῃ μίαν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον μεταξύ των, ὅς τις μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς μουσικῆς του, μὲ τοὺς ὡραίους στίχους του, τοὺς κατεπράϋνε καὶ ἐφιλιώθησαν· ἔζη τὸ 647. Π. Χ.

ΤΕΡΤΟΥΛΙΑΣΟΣ, υἱὸς Κεντυρίωνος, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα· ἔζη τὸ 210. Μ. Χ. τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον ἀπολογία τῶν χριστιανῶν εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ σπάνια συγγράμματα διὰ τὴν μάθησιν καὶ εὐγλωττείαν.

ΤΕΣΤΑΣ Πέτρος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Λούκαν, περίφημος ζωγράφος· τὰ ποιήματά του χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1746· εἰς ἡλικίαν 40. χρόνων.

ΤΕΣΤΗΣ Φούλβιος, Ἰταλὸς, σοφὸς ποιητὴς, ἐμιμεῖτο τοὺς καλητέρους ποιητὰς Ἑλληνας καὶ Λατίνους, συνέγραψε ποιητικά· ἀπέθανε τὸ 1746.

ΤΕΣΟΓΓ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, ἐστάθη μὲ μεγάλα προτερήματα, ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας, ἐσύστησε εἰς τὸ παλάτιον του μίαν ἀκαδημίαν ἀπὸ τοὺς πλέον πεπαιδευμένους διδασκάλους τοῦ βασιλείου του, καὶ σχολεῖον τῆς πολεμικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζετο καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ τοὺς στρατιώτας· μίαν ἡμέραν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν του παρέστησε τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς εὑρίσκετο μεταξὺ τοσούτων στρατιωτῶν, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ νομίζομαι ὡς πατήρ των, καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ φοβοῦμαι μεταξὺ τῶν παίδων μου· ἔζη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΤΕΤΡΙΚΟΣ Γάϊος Πισεβούριος, κατήγετο ἀπὸ ὑπατικὴν γενεὰν, ἔλαβε δὲ τὴν ἐπισασίαν τῆς Ακυταίνης, μέρους τῆς Γαλλίας, μετὰ ταῦτα ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, τῶν Ἰσπανῶν, καὶ τῶν Βρετανῶν· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠμπόρει νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀκαταπαύστους στάσεις τῶν στρατιωτῶν, ἔγραψε πρὸς τὸν Αὐρηλλιανὸν νὰ τῷ παραδώσῃ τὰς ἐπαρχίας, ὅς τις εὐθὺς τὰς παρέδωκε, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἔλαβε παρ' αὐτοῦ μεγάλην εὔνοιαν καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Λουκανίας εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἀπέθανεν εἰς βαθύτατον γῆρας, καὶ ἀφῆκεν υἱὸν ἄξιον τοῦ πατρός.

ΤΕΥΘΡΑΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν χώραν του τὴν Αὔγην θυγατέραν τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, τὴν υἱοθέτησεν, ἀναθρέψας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδά της Τήλεφον, τὸν ὁποῖον νυμφεύσας μὲ τὴν θυγατέρα του Ἀργιόπην ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ Βασιλείου του. Ἀπολδρ.

ΤΕΤΖΗΣ Αλέξιος ἐξ Ἰωαννίνων, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, πεπαιδευμένος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἄριστος· συνέγραψε ποιητικὴν γραμματικὴν πληρεστάτην, ἀνέκδοτος· ἐτελεύτησε τὸ 1750. Μ. Χ.

ΤΗΛΕΓΟΝΟΣ, Ζ. Οδυσσεύς.

ΤΗΛΕΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830. Π, Χ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσηνίων. Στράβ.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ, Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης· ὅταν ὁ Οδυσσεὺς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἰθάκην διὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, ἀφῆκε τὸν Τηλέμαχον βρέφος μικρὸν ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς μητρός του Πηνελόπης· ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἄτοπα κινήματα τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, καὶ ὑπῆγε ζητῶν τὸν πατέρα του, συνοδευμένος μὲ τὸν Μέντορα (οὗτος ἦτον φίλος πιστὸς τοῦ Οδυσσέως)· τέλος μετὰ πολλὰς δυστυχίας καὶ ταλαιπωρίας ὁποῦ ἐδοκίμασεν, εὗρε τὸν ποθητόν του πατέρα, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησε τοὺς ἀναισχύντους ἐκείνους μνηστῆρας τῆς μητρός του Πηνελόπης. Ζ. Οδυσσεύς.

ΤΗΛΕΦΑΣΣΑ, γυνὴ τοῦ Αγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, Φοίνικος, Κόλιος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις συνοδεύσασα τὸν υἱόν της Κάδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς Αρπαλίσης ἀδελφῆς του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Θράκην· Ἀπόλοδρ.

ΤΗΛΕΦΟΣ, ἄρχων τῆς Μωσίας εἰς τὴν Βιθυνίαν, τῆς Ελάσσονος Ασίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσιν οἱ ἱστορικοὶ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ὅταν ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος, ἔχασαν, τὴν ὁδὸν καὶ ἐλεηλάτησαν τὴν γῆν τῆς Μυρίας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀντισταθεὶς ὁ Τήλεφος τοὺς ἐπροξένησεν ἀρκετὰ κακά.

ΤΗΡΑΙΟΣ, βασιλεὺς τοῦ Κάραικος, ἐπὶ τοῦ Αραβικοῦ κόλπου· ζήσας 92. ἔτη. Λουκ. Μακροβ.

ΤΗΡΙΒΑΖΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Αρμενίας, καὶ ὕστερον τῆς Ιωνίας. Ξενοφ.

ΤΗΡΙΔΑΗ, δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθην, Ἀπολδρ,

ΤΗΡΙΛΛΟΣ, τύραννος τῆς Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ηρόδ.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ Κλαύδιος, Νέρων, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, καταγόμενος ἀπὸ τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου Κήνσορος εἰς τὴν Ῥώμην· οὗτος ἐξάλη ἀπὸ τὸν Αὔγουστον εἰς τὴν Πανωνίαν, Δαλματίαν καὶ Γερμανίαν, οἵτινες ἀπεστάτησαν, τοὺς ὁποίους κατεδάμασε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγούστου ἔλαβε τὸ ἐκείλειόν

του· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ κριτήριον ἤκουε τὰς συνηγορίας μετὰ προσοχῆς· ἔδειξε δὲ μετὰ ταῦτα σκληρότητα πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῶν Καππαδόκων, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην μὲ ἀπάτην, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς σκοτεινοτάτην φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν· ἔπειτα ἐφόνευσεν Ἰουλίαν τὴν σύζυγόν του, τὸν Ἀγρίππαν ὕπατον, τὸν Δροῦσον, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς πλέον ἀγαπημένους φίλους, καὶ εὐτρεπόμενος διὰ νὰ ζῇ, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν νῆσον Καπρέαν πλησίον τῆς Νεαπόλεως κατὰ τὸ 27. Μ. Χ, ὅπου ἐδόθη εἰς τὰς αἰσχροτέρας ἀσωτείας, ἔχων ἕνα πλῆθος παίδων εἰς αἰσχρουργίαν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν βαρβάρων· εἰς τοιαύτην ζωὴν εὑρισκόμενος ἠμέλησε παντάπασι τὰ πολεμικὰ, ἀφῆκε τοὺς βλαχοπουγδάνους καὶ τοὺς Λεχοταρτάρους νὰ κυριεύσωσι τὴν Βουλγαρίαν, καὶ τοὺς Γερμανοὺς νὰ διαφθείρωσι τοὺς Γάλλους· ὑπέφερε νὰ ὑβρίζηται ἀπὸ τὸν Ἀρτάβαζον βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅς τις τὸν ὠνείδιζε διὰ γραμμάτων, ὡς φονέα τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του, παρακινῶν αὐτὸν νὰ ἐξιλεώσῃ τὸ μῖσος τῶν ὑπηκόων μὲ ἕνα ἑκούσιον θάνατον· φθάσας δὲ εἰς γῆρας καὶ γνωρίσας τὴν ἀδυναμίαν του ὠνόμασε διάδοχον τοῦ θρόνου του τὸν Γάϊον Καλιγοῦλαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Μιξήναν τῆς Ἰταλίας τὸ 37. Μ. Χ, εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων· ἦτον δὲ ἄνθρωπος πνευματώδης πλὴν μὲ ψυχὴν διεφθαρμένην.

ΤΙΒΟΥΛΛΟΣ Αλβιος, Ρωμαῖος, ποιητὴς περίφημος, σύγχρονος τοῦ Ορατίου καὶ Οβιδίου, συνέγραψε ποιήματα ἐλεγειακὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1817. μετὰ σημειώσεων· ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του ἀφήσας λύπην ἀπαραδειγμάτιστον εἰς ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τὸ 20. Π. Χ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ, βασιλεὺς τῆς Αρμενίας· ἔλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ τὸ βασίλειον τῆς Συρίας τὸ 85. Π. Χ. διὰ νὰ βοηθήσῃ δὲ καὶ τὸν γαμβρόν του Μιθριδάτην ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ρωμαίων· ἐνικήθη ὅμως ἀπὸ τὸν Λουκοῦλον Λουκίνιον Ὕπατον τῆς Ρώμης, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν Πομπήϊον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδωσε μέρος τοῦ βασιλείου, καὶ ἔλαβε τὴν ὑπεράσπισιν, καὶ οὕτως εἰρηνεύσας ἔζησε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του· ὁ δὲ δεύτερος υἱός του Τιγράνης καὶ αὐτὸς, ἀπεστάτησε κατ' αὐτοῦ, καὶ νικηθεὶς κατέφυγεν εἰς τὸν Φραάτην βασιλέα τῶν Περσῶν πενθερόν του· καὶ λαβὼν δυνάμεις παρ' αὐτοῦ ἐκινήθη κατὰ τοῦ πατρός του· φοβούμενος ὅμως τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς ἀποστασίας, ἐζήτησε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ρωμαίων· ὁ δὲ Πομπήϊος διατηρεῖ τὸν πατέρα εἰς τὸν θρόνον μὲ συμφωνίαν τοῦ νὰ πλη-

ρώσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ τὴν ἐπαρχίαν Σωφονίκην εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλ' ὁ νέος δυσαρεστήθη εἰς τοῦτο καὶ κινήσας εἰς θυμὸν τὸν Πομπήϊον ἐφυλακίσθη παρ' αὐτοῦ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρταξίου, βασιλέως τῆς μεγάλης Βρετανίας περὶ τὸ 100. Π. Χ. ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν, θυγατέραν τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου, καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ρωμαίων κυριεύσας ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, καὶ ἄλλα μέρη τῆς Ασίας, ἀπέθανε τὸ 85. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ ὁ δεύτερος, ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Αρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δαοῦ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ, βασιλεὺς, τῶν Αρμενίων, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου. Ξενοφ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ στρατηγὸς τῶν Μήδων, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΤΙΘΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, εἰς τὴν κατὰ τῶν Ελλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΤΙΘΡΑΥΣΤΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, δι' ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Τισαφέρνην καὶ ἐκλέχθη ἀντ' αὐτοῦ Σατράπης τῆς Αυδίας· διήγειρε διὰ χρημάτων πολλὰς Ελληνικὰς πόλεις κατὰ τῆς Σπάρτης καὶ οὕτως ἐβίασε τὸν Αγησίλαον νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐν Ασίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ελλάδα κληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαίμονος. Ξενοφ.

ΤΙΘΩΝΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἀπὸ δύω μητέρας, ὁ Πρίαμος ἦτον τῆς Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς τῆς Κασάνδρας· τινὲς ἀλληγοροῦσι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐκοιμᾶτο ἀπὸ τὴν αὐγὴν μέχρι τῆς δύσεως τοῦ Ηλίου.

ΤΙΚΟΣ Βραΐς, ἐγεννήθη τὸ 1546. εἰς τὴν Σβεκίαν ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν· εἰς ἡλικίαν 14. χρόνων συμβάσας μιᾶς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, τὴν ὁποίαν εἶχον προειπεῖ οἱ ἀστρονόμοι αὐτὸς ὑπέλαβε τὴν ἀστρονομίαν ὡς μίαν θείαν ἐπιστήμην καὶ ἔδωθη μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν εἰς τὴν σπουδήν της, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε ἔκαμε καὶ πολλὰς ἀνακαλύψεις, διὰ τὰς ὁποίας ἔμεινε τὸ ὄνομά του ἀθάνατον· οὗτος ἐφεῦρεν ἕνα νέον σύστημα πλανητικόν.

ΤΙΚΤΑΜΕΝΗΣ, Σπαρτιάτης, κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς ἐφόρους εἰς κεφαλικὴν ποινὴν καὶ αὐτὸς ἀνεχώρισεν ἀπὸ τὸ δικαστήριον μὲ γέλωτας, ἀνειδιζόμενος δὲ ὅτι καταφρονεῖ τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου, μ' ὅλην τὴν τόλμην ἀπεκρίθη, ἐγὼ δὲν

καταφρονῶ αὐτοὺς τοὺς νόμους, ἀλλὰ χαίρω, ὅτι θέλω πληρώσει ποινήν, τὴν ὁποίαν οὔτ' ἐγώ ποτε ὑπεχρέωσα ἄλλον νὰ πληρώσῃ οὔτε θέλω ἠμπορέσει εἰς τὸ ἑξῆς.

ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΣ, λῃστὴς περιδόητος. Ἀρριαν.

ΤΙΜΑΓΕΝΗΣ, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἀναφερόμενος παρὰ Κωΐντιλιανῷ καὶ ἄλλοις. Φαβρ.

ΤΙΜΑΙΝΕΤΟΣ, περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

ΤΙΜΑΓΟΡΑΣ Ἀθηναῖος, ὃς τις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λέοντος πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς δωροδοκηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ.

ΤΙΜΑΙΟΣ, Λοκρὸς, φιλόσοφος, πυθαγόρειος, ἱστορικὸς Ἕλλην· οὗτος ἐστάθη πρῶτος, ὃς τις ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν χρονολογικὴν τάξιν, ἤνθει τὸν τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΙΜΑΙΟΣ ὁ σοφιστὴς συνέγραψεν ἕνα λεξικὸν τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων, τοῦ ὁποίου σώζεται μία ἐπιτομή· ἔζη τὸ 300. Π. Χ.

ΤΙΜΑΛΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθήσας τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν πόρθησιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀδελφὴν των Ἑλένην. Παυσ.

ΤΙΜΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Τωνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον ὅς τις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολλδρ.

ΤΙΜΑΝΘΗΣ περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

ΤΙΜΑΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν. Θουκ.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται, εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Αἰσχίνου. Δημ.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου, ἐξ Αἰγίνης, ὅς τις παιδίον ἔτι ὢν ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὑμνεῖ καὶ ὁ Πίνδαρ.

ΤΙΜΑΣΙΩΝ, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκ Δαρδάνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας· Ξενοφ.

ΤΙΜΗΓΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἐρπυος Θηβαῖος, ὁ συμβουλεύσας τὸν Μαρδόνιον νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Κιθαιρῶνος ὄρους ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ηρόδ.

ΤΙΜΗΣΙΟΣ, Κλαζομένιός τις, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὰ Ἄβδηρα, πόλιν τῆς Θράκης, καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ηρόδ.

ΤΙΜΗΣΙΘΕΟΣ, Δήλιος, εἷς τῶν

συνωμοτῶν τοῦ Κύλωνος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ Ἀθηναῖοι Ηρόδ.

ΤΙΜΝΗΣ, Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

ΤΙΜΟΔΗΜΟΣ νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, ἐξ Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πίνδ.

ΤΙΜΊΘΕΟΣ, ἔνδοξος μουσικὸς, καὶ ποιητὴς, Ἕλλην, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλητον· μίαν ἡμέραν παίζων τὴν μουσικήν του παρῳδησίᾳ δὲν εὐδοκίμησε καὶ κατηγορήθη, τοῦτο τὸν ἔκαμε νὰ ἀηδιάσῃ εἰς τρόπον ὥστε ἤθελε νὰ παρατηρῇ ἀπὸ τὴν μουσικήν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς Εὐριπίδης ὅς τις ἠσθάνετο καλήτερα ἀπὸ τὸν λαὸν τὰ μέλη τὸν ἐνεθάρρυνε, βεβαιόνων τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς μουσικῆς του, καθὼς καὶ ἠκολούθησεν, ἐπειδὴ αὐτὸς μετὰ ταῦτα ἐστάθη ὁ ἄριστος μουσικὸς τῆς κιθάρας εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν μουσικήν του τὸ σχηματικὸν εἶδος, καὶ εἰς τὴν λύραν του τὴν δεκάτην καὶ δεκάτην πρώτην χορδήν, διὰ τὸ ὁποῖον κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς Πέρσας.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Κίνωνος, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ μὲ μεγάλα προτερήματα, φιλόσοφος, ἔμπειρος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικά· ὑπέταξε τοὺς Ὀλυνθίους καὶ Βυζαντίους, ἐκυρίευσε τὴν Σάμον· καὶ μόνος αὐτὸς ἐφαίνετο ὑπερασπιστὴς τῶν Ἀθηνῶν· ἔστησεν ἓν ἄγαλμα εἰς τὴν ἀγορὰν πλησίον εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ πατρός του, τὴν ὁποίαν τιμὴν δὲν ἠξιώθη οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ. Τέλος κατεδικάσθη ἀδίκως ὡς προδότης τῆς πατρίδος καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ πληρώσῃ ἑκατὸν τάλαντα· ὅθεν διασμένος ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς ἀχαρίστου καὶ ἀγνώμονος πατρίδος του ἀνεχώρησε διὰ νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν Εὐριπον· μετὰ τὸν θάνατόν του μετενόησεν ὁ λαὸς διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ διώρισαν τὸν υἱόν του Κόνωνα νὰ πληρώσῃ μόνον τὸ δέκατον μέρος τῆς ποινῆς τοῦ πατρός του.

ΤΙΜΟΚΑΗΣ, ποιητὴς κωμικὸς, ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανα τινὰ τῶν κωμωδιῶν του. Ἀθην.

ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ, Κορίνθιος τις. Θουκ.

ΤΙΜΟΚΡΕΩΝ, ἀθλητὴς, καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτήδειος Σατυρικὸς, καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμμωνίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανα τινὰ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων του παρὰ ταῖς ἀρχαίοις.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ, ἔνδοξος στρατηγὸς, Ἕλλην, ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ὅς τις ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του· ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ ἀδελφοῦ του Δημοφάνους, ἠλευθέρωσε τὰς Συρακούσας ἀπὸ τὸν Διονύσιον τὸν τύραννον, ἐνίκησε τὸν Ἰκέτην στρατηγὸν τῶν Λεοντίνων, καὶ τὸν Μαγόνε ἀρχηστράτηγον τῶν Καρχηδο-

ων, ενίκησε τὸν Μαμάρκου τύραννον τῆς Κατάνης, καὶ τὸν Ιπόνε τύραννον τῆς Μεσήνης πρωτευούσης τῆς Σικελίας, καὶ ἐλευθερώσας ὅλην σὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς τυράννους, λλην ἀμοιβὴν δὲν ἠθέλησεν εἰμὴ ὰ ζῇ εἰς τὰς Συρακούσας μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν ὡς ἁπλοῦς ἰδιώτης.

ΤΙΜΟΑΑΩΣ, Λαρισσαῖος, ὑπομνηματιστὴς τῆς Ιλιάδος τοῦ Ομήρου, ἐφαρμώσας εἰς ἕκαστον ὁμηρικὸν στίχον, ἕτερον ἰδικόν του πρὸς περισσοτέραν κατάληψιν τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ.

ΤΙΜΟΜΑΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν. Ξενοφ.

ΤΙΜΟΞΕΝΟΣ, στρατηγὸς τῶν ικυωναίων ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Πα ίνης· ὁ προδοὺς εἰς τοὺς Πέρσας ὴν Σικυῶνα. Ηρόδ.

ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ ἄριστος Γεωγράος Ελλην τοῦ αἰῶνός του. Συνέραψε περιγραφὴν πάντων τῶν λιένων καὶ περὶ καταμετρήσεως τῆς ῆς. ἔζη περὶ τὰ 304. Μ, Σ.

ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ, Αἰγινήτης, ἀφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, νικήσας ἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πίνδ.

ΤΙΜΟΦΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου ἀδελφὸς πρεσβύτεος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὅτε ἤθελε νὰ σφετεισθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ τυραννίαν. Πλούτ.

ΤΙΜΩΝ, ἐπίσημος πολίτης, ἐν Δελφοῖς. Ηρόδ.

ΤΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδου, Ἀθηναῖος, ὁ ἐπωνομασθεὶς μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Αριστοφάνους· περὶ τῆς μισανθρωπίας του ἀναφέρουν οἱ ἀρχαῖοι πολλά.

ΤΙΜΩΝ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος, καὶ ὀπαδὸς τῆς σκεπτικῆς αἱρέσεως, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αἰλιαν.

ΤΙΜΩΝΑΞ, Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου. Ηρόδ.

ΤΙΡΑΒΟΣΚΗΣ Γερόλαμος, ἐγεννήθη τὸ 1731. εἰς τὴν Βέργαμον πόλιν τῆς Ιταλίας, ἐστάθη εἷς τῶν λαμπροτέρων γραμματικῶν Ἰταλῶν, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα ἀπέθανε τὸ 1794. εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων.

ΤΙΡΙΔΑΤΗΣ, Σατράπης τῆς Περσεπόλεως· οὗτος ἐμήνυσε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ προφθάσῃ ἐκεῖ, διότι οἱ Περσοπολῖται ἔμαθον τὸν ἐρχομόν του, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἁρπάσωσιν ὅλους τοὺς βασιλικοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐφύλαττε.

ΤΙΡΩΝ, δοῦλος τοῦ Κικέρωνος· οὗτος ἐφεῦρε τὸν τρόπον εἰς τοὺς Δατίνους νὰ γράφωσι μὲ συνοπτικὰς λέξεις.

ΤΙΣΑΝΔΡΟΣ, περίφημος πολίτης. Αθηναῖος. Πλάτ.

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Πολινείκου βασιλέως τῶν Θηβῶν· Ηρόδ.

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Ηλιδα τῆς Πελοποννήσου, περίφημος μάντης. Ηρόδ.

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ερμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Αργους τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, βασιλεύσας 22. χρόνους, τέλος θανατωθεὶς εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀχαΐας ἀπὸ τοὺς Ιωνας, τοῦ ὁποίου ἐὰ ὁστᾶ ἐφέρθησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν ἑνὸς μαντείου. Απολ.

ΤΙΡΙΑΣ, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Κόρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιτετηδευμένης ἀπαγγελίας. Πλάτ.

ΤΙΣΙΦΩΝΟΣ, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ διαδεχθεὶς τὸν Αλέξανδρον εἰς τὸν αὐτοθι θρόνον. Ξενοφ.

ΤΙΣΣΑΦΕΡΝΗΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Οχου, καὶ Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουνάξῃ μάχην· ὕστερον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις ἔγινεν αἴτιος τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποψίας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις ἐπέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιθραύστην ἕνα τῶν πιστῶν του σωματοφυλάκων τὸν ἀπεκεφάλισε. Θουκ.

ΤΙΤΑΚΟΣ, Ἀθηναῖος, ὁ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς των Ελένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Αττικὴν κρύψας εἰς τὴν Κώμην Αφίδνη. Ηρόδοτ.

ΤΙΤΟΡΜΟΣ, βουκόλος τις, ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην σωματικήν του ἀνδρείαν, ἀδελφὸς τοῦ Μάλου, ὅς τις λέγεται ὅτι ἀπαντηθεὶς ποτε μὲ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχὴν τῆς Ισχύος του, ἔῤῥιψε πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μεγάλιθον, τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ, ὕστερον στὰς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἔλαβεν ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτερον ταῦρον, προχορῶν δὲ ἔλαβε καὶ μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἕτερον ἐπίσης ἄγριον καὶ φοβερόν. Ταῦτα ἰδὼν μὲ ἔκπληξιν ὁ ἀντίπαλος τείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπεν "ὦ Ζεῦ! μὴ τοῦτον Ηρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας!" Ηρόδ.

ΤΙΤΟΣ Λίβιος, σοφὸς ἱστορικὸς Λατῖνος, λέγουσί τινες ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον, ἄλλοι εἰς τὴν Ρώμην, εἶχε πολλοὺς φίλους, καὶ ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν Αὔγουστον, οὗτος εἶχε τόσην φήμην ὥστε μερικοὶ ἤρχοντο ἀπὸ μακρυνοὺς τόπους διὰ

γὰ τὸν ἴδιον· ἀπέθανε τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ τὸν Ὀβίδιον τὸ 21. Μ.Χ. Συνέγραψε Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν βιβλία 142. ἀπὸ κτήσεως Ρώμης, ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Δρούσου· ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι τῶν Παρισίων τὸ 1822, 1825.

ΤΙΤΟΣ ὁ ἐπίσκοπος, πρωτευούσης πολις τῆς Ἀραβίας, οὗτος ὑπέφερε πολλὰς καὶ μεγάλας καταδρομὰς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, καθὼς φαίνεται ἐκ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος, τὸ ὁποῖον, ἕως τώρα σώζεται εἰς τὰ σωζόμενα τοῦ Ἰουλιανοῦ· ἦτο παρὼν εἰς τὴν σύνοδον τῆς Ἀντιοχείας· ἀπέθανε τὸ 371. συνέγραψε τρία βιβλία κατὰ Μανιχαίων, τὸ εἰς τὸν Λουκᾶν ὑπόμνημα δὲν εἶναι ἰδικόν του, καὶ ἡ εἰς τὰ Βαΐα ὁμιλία καὶ αὕτη εἶναι ἀμφίβολος· ταῦτα πάντα ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς τῶν πατέρων βιβλιοθήκαις· ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 371.

ΤΙΤΟΣ Βεσπεσιανὸς ἐγεννήθη τὸ 40. Π, Χ. υἱὸς Βεσπεσιανοῦ τοῦ προκατόχου του καὶ τῆς Φλαβίας Δομοτίλλης, ἔδειξε τὴν ἀνδρείαν του ζῶντος ἔτι τοῦ πατρός του, καὶ κατεκρήμνισε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔλαβεν ἔπειτα τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας, μέχρι δὲ τούτου ἦτον ὀλίγον ἄτακτος, τρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του ἕνα πλῆθος μίμων καὶ δούλων· Τὸν κατηγοροῦσιν ὡς τρυφηλὸν καὶ ἄλλοι ὡς φυλάργυρον· τὸ πρῶτον μεγαλοπρεπὲς διάταγμά του ἐστάθη τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰς χάριτας καὶ προνόμοια τοῦ ἔθνους, τὰ ὁποῖα εἶχον δοθῆ ἀπὸ τοὺς προκατόχους Αὐτοκράτορας, τὸ μῖσος ὅμως τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν συκοφαντίαν τὸν ἔκαμε πολλὰ σκληρὸν εἰς τοὺς κατηγόρους, τοὺς ὁποίους καὶ ἐμαστίγωσαν δημοσίως εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπρόσταξε νὰ τοὺς πωλήσωσιν ὡς δούλους, ἢ νὰ τοὺς ἐξωρίσωσιν εἰς νήσους ἐρήμους· ἔδωκε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν μεταρρύθμησιν τῶν κριτηρίων εἰς τὸ καλήτερον· ἐσύστησε θέατρα· ἀπέφευγε τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου· διότι ἔλεγεν ὅτι προτιμᾷ ν ἀποθάνῃ παρὰ νὰ κάμῃ ἄλλον νὰ μαυροφορέσῃ· δύω ἀπὸ τὴν Γερουσίαν συνωμότας μαρτυρουμένους κατ' αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ τοὺς παιδεύσῃ τοὺς ἐμήνυσε νὰ παραιτήσουν τοὺς σκοποὺς των, καὶ ἀφοῦ ἐφωράθη τὸ σφάλμα των τοὺς ἐκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζάν του· παρομοίως ἐφέρθη καὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν του Δομετιανόν, ὅστις ἐκινήθη εἰς ἀποστασίαν· ἐπὶ τῆς βασιλείας του συνέβησαν μεγάλαι δυστυχίαι, Α. πυρκαϊὰ πολλῶν πόλεων ἐξ αἰτίας τοῦ ὄρους Βεζουβίου. Β'. πυρκαϊὰ εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τρίτον λοιμικὴ νόσος, ἥτις διέφθειρε τὴν ἡμέραν χιλίους ἀνθρώπους, ὅθεν καὶ ἐπώλησε τὰ πολιτιμότερα τῆς βασιλείας του τὰ ἰδιαίτερα, διὰ νὰ κατασκευάσῃ οἰκίας εἰς τοὺς ἐνδεεῖς· ἀλλ' ἡ Ρώμη δὲν εἶχε τύχην νὰ ἀ-

πολαμβάνῃ πολὺν καιρὸν τὰς εὐεργεσίας του· ἀπέθανε τὸ 81. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 41. χρόνων.

ΤΑΗΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Αστόσχης θυγατρὸς τοῦ Φιλαντος, βασιλέως τῆς Εφύρας· οὗτος φονεύσας κατὰ περισασιν τὸν συγγενῆ του Λυκήμνιον, κατέφυγε μὲ ἀποικίαν εἰς τὴν Ρόδον, ὅπου κτίσας τρεῖς πόλεις σημαντικὰς τὴν Λίνδον, τὸν Ιαλυσσον, καὶ τὴν Κάμειρον, ἀπέθανεν ἐκεῖ καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Θεός.

ΤΟΒΡΙΣΩΝ Βιλλιάμος τὸ γένος Αγγλος ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος. Μ. Χ. ἐταξείδευσε τρεῖς εἰς τὴν Γουϊνέαν, ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην ἔζη τὸ 1555. Μ. Χ.

ΤΟΒΒΕΡΤΟΣ Στραλτεμβέργ, Σβεκὸς ναυάρχος, ἄριστος περιηγητὴς καὶ θαυμάσιος φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Οὗτος περιῆλθε μετὰ τοῦ Βώσσου, Δόκτορος Δανιὴλ Μεσερσμίδη τὴν Σιβερίαν ἓξ χρόνους κατὰ συνέχειαν καὶ ἔκαμεν σοφὰς ἀνακαλύψεις. Η περιήγησις αὐτῶν περιέχει πλουσίας περιγραφὰς τοῦ τόνου τοῦ μέχρι τότε σχεδὸν ἀγνώστου, αἱ ὁποῖαι ἐξηγοῦσι τοὺς κατοίκους αὐτοῦ, τὰ διάφορα μέρη καὶ τὰ προϊόντα· ἔζη περὶ τὸ 1725· Μ· Χ,

ΤΟΔΜΗΔΗΣ, Αθηναῖος, ἐστάθη στρατηγὸς εἰς τὸν πόλεμον τῆς Λακεδαιμονίας, τῷ ἔδωκαν οἱ Αθηναῖοι 1000. στρατιώτας ἐκλεκτοὺς, κατέπεισε καὶ αὐτὸς 3000. ἄλλους καὶ μὲ 50. πλοῖα ἐκυρίευσε τὴν Μεθώνην, τὸ Γώτειον, καὶ κατέκαυσε τὸν στόλον καὶ τὰς τροφὰς τῶν Λακεδαιμονίων· ἐκυρίευσε τὴν Ζάκυνθον, ἐδίωξε τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπὸ τὸν Ναύπακτον, καὶ κατέστησεν ἐκεῖ ἀποικίαν Μεσηνίων, ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Βιεντὸν εἰς τὴν Κυρωνίαν μὲ μεγάλην ζημίαν τῶν Αθηναίων.

ΤΟΜΑΖΟΣ Βεκέτης, Ζ. Βεκέτης.

ΤΟΜΥΡΙΣ, βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν, ἐν Σκυθίᾳ κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας ὁ Μέγας Κῦρος, ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ηρόδ,

ΤΟΜΨΩΝ Βενιαμὶν, ἐγεννήθη τὸ 1752. εἰς μίαν νῆσον τῆς Αμερικῆς, παιδισθεν ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φυσικῆς ἱστορίας, καὶ ἔκαμεν εἰς αὐτὴν πολλὰς ἐπωφελεῖς ἀνακαλύψεις εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἐστάθη εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ βασιλέως τῆς Αγγλίας εἰς τὸν πόλεμον τῆς Αμερικῆς τὸ 1798. ἀπέρασεν εἰς τὴν Αγγλίαν καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυσε μέχρι τέλους ζωῆς του νὰ δεικνύῃ πραγματικῶς τὴν καλοκαγαθίαν του.

ΤΟΜΨΩΝ Γιάκομος, ἔνδοξος ποιητὴς, Αγγλος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος, συνέγραψε ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν,

καὶ ἐξαιρέτως τὸ ποίημα τὸ περὶ τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἔτους.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Σκύθης, ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι· ἦτο φίλος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, σπουδάσας πρὸ πάντων τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, καὶ συστήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν· ὁ τάφος του εὑρίσκετο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Διπύλου παρὰ τῇ ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπροσφερον οἱ Ἀθηναῖοι αἰτησίως μίαν θυσίαν, τιμῶντες τον ὡς ἥρωα, ὑπὸ τὸ ὄνομα ξένος Ἰατρὸς, διότι κατέπαυσε τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρειοπαγήτου. Δουκ.

ΤΟΡΕΔΗΣ Γιάκομος, Ἰταλὸς ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων· ἐγεννήθη τὸ 1608. καὶ ἀπέθανε τὸ 1678. ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὰ πυροτεχνάσματα καὶ εἰς τὰ θέατρα.

ΤΟΡΕΔΗΣ Ἰωσὴφ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην· ἐγεννήθη τὸ 1721. καὶ ἀπέθανε τὸ 1781. ἐστάθη περίφημος συγγραφεὺς τῆς Ἰταλικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτου· συνέγραψε περὶ μαθητικῆς.

ΤΟΡΙΓΙΑΝΗΣ Νάπος, διοικητὴς τοῦ Μιλάνου τὸ 1278. κατετρέχθη ἀπὸ τὸν Δέξιον Βικόντην, ὅς τις τὸν συνέλαβε ζωντανὸν καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς κλουβίον σιδηροῦν, ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς πύργου, ὑπὸ τὸν αἰθέρα, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΤΟΡΙΚΕΛΗΣ, εὐαγγελιστὴς, Ἰταλὸς μαθηματικὸς, καὶ φυσικὸς περίφημος· οὗτος ἐφεῦρε τὸ βαρόμετρον, ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς τὸ μετρᾶν τὴν βαρύτητα τοῦ ἀέρος τὰ γεωμετρικὰ του συγγράμματα χαιρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου· οὗτος ἐπενόησε καὶ κατασκεύασε μικροσκόπια μὲ ὑάλινα σφαιρίδια· συνέγραψε ἄριστα περὶ κινήσεως, περὶ πνευματικῆς καὶ ὑδραυλικῆς· ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ Εὐρώπη ἤλπιζε νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα ἀξιόλογα ἐφευρέματα τοῦ μεγάλου τούτου νοὸς, τὸν ἀφήρπασεν ὁ θάνατος κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν Φαεντίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1641.

ΤΟΡΝΑΒΟΥΟΝΗ Λουκρητία, γυνὴ ἔνδοξος ἐνυμφεύθη τὸν Πέτρον Μέδιτση· ἦτο μήτηρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Λουρέντσου, ὡς πεπαιδευμένη βασίμως μετέφρασεν εἰς Λατινικοὺς στίχους ἕνα μέρος τῆς ἁγίας Γραφῆς.

ΤΟΣΤΑΤΟΣ Ἀλφόνσος, Ἰσπανὸς τὸ γένος, ἐπίσκοπος Σιβύλλης, ἀνὴρ πολυγραφώτατος, τοῦ ὁποίου μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ὑπομνήματα εἰς τὴν Πεντάτευχον, εἰς τὸν Ἰησοῦν, εἰς τὰς βίβλους τῶν βασιλειῶν, εἰς τὸν Ματθαῖον· ὥρα Σῆξτον τὸν Σε-

νικὸν, τὸν Βελλαρμῖνον καὶ ἄλλους. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΟΤΙΛΑΣ, Πρίγγιψ τῶν Γότθων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βδαρίκου τὸ 541, τὸ 543. ἀπέρασε τὸν ποταμὸν Ῥῆνον, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν Τοσκάνην καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Νεάπολιν, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους τὴν ἐκυρίευσεν, ἔπειτα καὶ τὴν Ῥώμην, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς διαρπαγὴν τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔκαυσαν, καὶ ἐφόνευσαν 80. χιλιάδας πολίτας, μέρος ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πεῖναν· ὁ Τοτίλας ἀπεφάσισε νὰ χαλάσῃ ἐκ θεμελίων ἐκείνην τὴν παλαιὰν πολιτείαν τοῦ κόσμου, πλὴν ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ Βελισσαρίου· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τὸ 552.

ΤΟΥΛΛΟΣ, Οστίλλιος, τρίτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, καὶ διάδοχος Νουμᾶ τοῦ Πομπηλίου τὸ 671. ἐχρημάτισε βασιλεὺς πολεμικὸς· διέταξε δὲ νὰ ὑπάγωσι πρὸ αὐτοῦ φύλακες βαστῶντες εἰς τὰς χεῖρας των δέματα ῥάβδων. Προσπαθῶν δὲ νὰ σπείρῃ σέβας εἰς τὸν λαὸν ἐπολέμησε κατὰ τῆς Ἄλβης, τὴν ὁποίαν κατασκάψας μετεκόμισεν εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ἐγκατοίκους· ὕστερον δὲ κινήσας πόλεμον κατὰ τῶν Λατίνων, καὶ ἄλλων τινῶν ἐθνῶν, τοὺς ἐνίκησε τὸ 640. λέγουσι δὲ ὅτι ὁ Ἄγκος Μάρκιος τέταρτος βασιλεὺς, ἔκγονος τοῦ Νουμᾶ τὸν κατέκαυσεν εἰς τὸ παλάτιον μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ διαδεχθῇ τὸν θρόνον του.

ΤΟΥΡΕΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σέδανον πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1611. ἐχρημάτισεν ἀρχιστράτηγος τῆς Γαλλίας, καὶ εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ αἰῶνός του· ἡ πρώτη του ἐκστρατεία ἐστάθη εἰς τὴν Ὁλάνδαν ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου καὶ Φεδερίκου Πρίγγιπος, τῆς Ὀράγε, πόλεως τῆς Γαλλίας· οὗτος ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν σφαῖραν κανονίου τὸ 1675. εἰς ἡλικίαν 64. χρόνων, πολεμῶν κατὰ τοῦ Μοντεκουκόλα ἀρχιστρατήγου τῶν Αὐστριακῶν, ἐνίκησεν εἰς τριάντα μάχας καὶ ἐκυρίευσε περὶ τὰς 200. πολιτείας· ὁ θάνατός του ἐπροξένησε μεγάλην λύπην εἰς ὅλον τὸ στράτευμα· ὁ δὲ Μοντεκουκόλας ἔλεγεν ὅτι δὲν θέλει εὕρει ἄλλον ἀξιώτερον αὐτοῦ διὰ νὰ πολεμήσῃ.

ΤΟΥΡΚΗΣ Ἀλέξανδρος, Ἰταλὸς, περίφημος ζωγράφος κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ χρώματα· ἀπέθανε τὸ 1670. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΤΟΥΡΝΕΦΟΡΤ Ἰωσὴφ, ἐγεννήθη εἰς Σὲξ, πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1656. ἐστάθη περίφημος βοτανικὸς τὸ 1700. περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα, Ἀσίαν, Ἀφρικὴν διὰ προσταγῆς τῆς διοικήσεως, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὅλα τὰ εἴδη τῶν βοτάνων τῶν παλαιῶν· ἀπέθανε τὸ 1708. εἰς τὰ Παρίσια

καὶ ἀφῆκε λύπην εἰς τοὺς πεπαιδευμένους τῶν ἐπιστημῶν. Ἀφῆκε σύγγραμα, τὸ ὁποῖον εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἄριστον εἰς τοὺς φυσιολόγους· περιέχει ὅμως καὶ πολλὰς ἀνθρωπολογικὰς καὶ Γεωγραφικὰς γνώσεις.

ΤΟΥΦΠΙΛΙΟΣ, Ρωμαῖος, ποιητὴς ἀρχαιότατος, ἔζη τὸ 100. Π. Χ. συνέγραψε ποιήματα τῶν σώζονται λείψανα ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ποιητῶν.

ΤΟΥΡΤΕΧΟΤΟΣ Γράγγερ, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του, γεωγράφος, φυσικὸς, βοτανικὸς καὶ περιηγητὴς θαυμάσιος. Περιηγήσατο ἅπασαν τὴν Αἴγυπτον, Βαρβαρίαν καὶ Τουρκίαν, καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη· ἔγραψε τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις ἀκριβῶς· οἷον περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος προϊόντων, οἰκητῶν, ἠθῶν, ἐθίμων κ.τ.λ. τὰ εἰς τὸ γεωγραφικὸν καὶ φυσικὸν εἶδος ἀναφερόμενα· ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην· ἔζη δὲ περὶ τὸ 1730. Μ. Χ.

ΤΡΑΒΕΡΣΑΡΗΣ, Ἰταλὸς· μετέφρασε διάφορα συγγράμματα Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ εἰς τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ Οὔλπιος Κρίνιτος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 52. Π, Χ· ἀπὸ γενεὰν παλαιὰν καὶ ἄσημον· ὁ πατήρ του ἐτιμήθη μεγάλως εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βεσπεσιανοῦ, ὅς τις τὸν κατέταξεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Γερουσιαστῶν, καὶ τῷ ἔδωκεν ἔπειτα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας· ὁ υἱός του ἔγινεν ἀξιώτερος εἰς τὰ στρατιωτικὰ, ὥστε ἐβίασε τὸν Νέρβαν νὰ τὸν υἱοθετήσῃ μετ' ὀλίγον καιρὸν· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρβα ἐκηρύχθη αὐτὸς Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν στράτευμα τῆς πόλεως Κολόγνης, καὶ ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην πεζὸς, φανερόνων μὲ τοῦτο, ὅτι καταφρονεῖ τὰς ματαιοδοξίας, ἐφρόντισε νὰ κερδίσῃ τὰς καρδίας τοῦ πλήθους διανέμων εἰς αὐτοὺς ἀργύριον καὶ χρυσίον· ἤρχετο εἰς προϋπάντησιν ἐκείνων, ὅσοι ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψίν του καὶ τοὺς ἐνηγκαλίζετο, ἐναντίον τῆς συνηθείας τῶν Αὐτοκρατόρων, οἵτινες δὲν ἐκινοῦντο ἀπὸ τὸν θρόνον· ὅταν εὔγαινεν ἔξω δὲν εἶχεν ἀνθρώπους νὰ παραμερίζωσι τὸν λαὸν· ἐγυμνάζετο δὲ πότε μὲ κυνήγια, πότε μὲ τὰ πλοῖα, πωπηλατῶν ὁ ἴδιος· ἐξήρχετο μὲ τοὺς φίλους του καθήμενος εἰς τὴν ἰδίαν ἅμαξαν, καὶ ἐνεπιστεύετο αὐτοὺς μὲ εἰλικρίνειαν. ἀφοῦ δὲ διέταξε καλῶς τὰ πολιτικὰ ἐκίνησε πόλεμον τὸ 112. κατὰ τοῦ Δηκεβάλου Βασιλέως τῶν Βλαχοπογδάνων, τοὺς ὁποίους καὶ ἐνίκησε, καὶ ἐβιάσθησαν νὰ ὑποταχθῶσιν ὁ Δηκεβάλης ἀπελπισθεὶς ἐφονεύθη τὸ 115. ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν καὶ ὥρμησε κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐκυρίευσε τὴν Σελεύκειαν, Κτησιφῶντα, Ἀσσυρίαν, καὶ

τὰ Ἀρβαλα· ἐβίασε τὸν Χοσρόην ν' ἀφήσῃ τὸν θρόνον του, καὶ τὴν χώραν του τὸ 115. ὑπέταξε τὰς πέριξ ἐπαρχίας ἕως εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπολέμησε τοὺς Ἑβραίους εἰς τὴν Ἀφρικὴν, οἵτινες ἔφθασαν εἰς τόσην λύσαν κατὰ τῶν Γραικῶν καὶ Ρωμαίων, ὥστε ἐβάφησαν μὲ τὰ αἵματά των, τρώγοντες τὰς σάρκας των· πλὴν ἔλαβαν ὅλοι τὴν ἀμοιβὴν τῆς κακίας των· ὁ Τραϊανὸς ἀπέθανε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Σελινοῦντα, μετονομασθεῖσαν Τραϊανούπολιν τὸ 117. καὶ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ἀνδριανὸν, τὸν ὁποῖον υἱοθέτησε μὲ ἀπάτην τῆς γυναικός του Πλωτίνης, ἥτις καὶ ἔφερε τὸ λείψανόν του εἰς τὴν Ρώμην· ἐν τοσούτῳ ἦτον ὑποκείμενος εἰς πολλὰ πάθη· ἠγάπα τὴν δόξαν, τὸν πόλεμον, τὸν οἶνον, καὶ τὰς γυναῖκας· ἀλλὰ διὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος. Ἡ Ρώμη καὶ ὅλαι αἱ μεγάλαι πόλεις διαφόρων βασιλειῶν, ἐκαλλωπίσθησαν μὲ οἰκοδομὰς διαφόρους, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἔκτισεν ἀνεκαίνισε καὶ τὸν μέγα κύκλον τῆς Ρώμης· ἐδιόρισε τὸ ὕψος τῶν οἴκων νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τοὺς 60. πόδας πρὸς εὐκολίαν τῶν Ἰδιωτῶν.

ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΣ Ἀλέξανδρος, ἰατρὸς πρακτικὸς καὶ συγγραφεὺς ἀξιόλογος· ἐγεννήθη ἐν Τράλλῃ τῆς Λυδίας, διατρίψας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρκετὸν καιρὸν· ἀπῆλθεν ἔπειτα εἰς Ρώμην, ὅπου ἔζησεν ἐνδόξως. Τὰ περὶ Ἰατρικῆς αὐτοῦ συγγράμματα εἶναι συντομώτερα τῶν τοῦ Αετίου· ἐπαινεῖται ἐν τούτοις ἡ μεθοδικὴ τάξις τῆς καταγραφῆς τῶν νόσων, ἡ τούτων ἀκριβεστάτη διάγνωσις, καὶ τὸ σύντομον τῆς φράσεως, τὸ γλαφυρὸν καὶ χαρίεν. Οὗτος πρῶτος μετεχειρίσθη τὸ ῥαβάρβαρον εἰς τὰς δυσεντερίας, καὶ τὸ σίδηρον εἰς τὸν σήρον τῆς σπληνός. Οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἰατρῶν ἀναφέρει περὶ τῆς χρήσεως τοῦ σιδήρου ἐσωτερικῶς· φαίνεται λοιπὸν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν θεραπείαν τινῶν παθῶν τὸ μέταλλον τοῦτο· ἀκολούθως ἐδοκιμάσθησαν καὶ εὑρέθησαν ὠφελιμώτατα διὰ τὰ αὐτὰ πάθη τὰ αὐτοφυῆ ὕδατα, τὰ περιέχοντα διαλελυμένον τὸν σίδηρον· ἐσυνείθιζε νὰ ἐπιθέτῃ τὰς κανθαρίδας εἰς τὰ ἀλγοῦντα μέρη τοῦ σώματος, καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ποδάγραν, παραγγέλλων πρὸ πάντων δὲ αὐτὸ τὸ πάθος τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν μετρίαν τοῦ σώματος κίνησιν. Εἰς τοὺς σφοδροὺς παροξυσμοὺς τῶν νεφριτικῶν παθῶν ἐφλεβοτόμει· εἰς δὲ τοὺς πυρετοὺς τοὺς μετὰ πλησμονῆς γαστρικῆς ἐπρόκρινε τὰ ἐλαφρὰ καθάρσια. Περιγράφει πολλὰ εἴδη μελαγχολίας καὶ παραφροσύνης, διὰ τὰς ὁποίας παραγγέλλει τὴν δίαιταν, τὰ λουτρὰ, τὰς περιηγήσεις, τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν

φροντίδων ἀποχήν. Τὰ τοιαῦτα, λέγει, ἀπεδείχθησαν ἐκ τῆς πείρας ὠφελιμώτερα παρὰ τὰ πολυποίκιλα ἰατρικά. μ' ὅλας ταύτας τὰς ἀξιολόγους παρατηρήσεις ὁ συγγραφεὺς δὲν φαίνεται παντάπασιν ἐλεύθερος δεισιδαιμονίας. Ἐκτὸς τῆς ῥηθείσης πραγματείας εἰς δώδεκα βιβλία σώζεται καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ περὶ Ελμίνθων τῶν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, καὶ τῆς τούτων θεραπείας, ἐκδοθεῖσα Ελληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1570 καὶ ἐν Φραγκοφόρτ. τὸ 1584.

ΤΡΕΜΑΡΕΚ Γάλλος. Ζ Κεργουέλος Τρεμαρέκ.

ΤΡΙΑΡΙΟΣ Ματέρνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κομόδου οἱ στρατιῶται ἠθέλησαν νὰ τὸν κηρύξουν Αὐτοκράτορα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ βάρος, καὶ ἐπειδὴ ἐπροσπάθουν μὲ βίαν νὰ τὸν ὑποχρεώσουν, ἀνεχώρησε τὸ 192. Μ. Χ.

ΤΡΙΒΟΥΛΚΙΟΣ, Γιάκομος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνο περίφημος στρατηγός, καὶ καλὸς πολιτικὸς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος· ἐστάθη καὶ διοικητὴς εἰς τὸ Μιλάνον τὸ 1518.

ΤΡΙΒΩΝΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων νομικῶν, καὶ ὁ κυριώτερος συνθέτης νομικῶν βιβλίων τοῦ Ιουστιανοῦ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Σίδην τῆς Παμφυλίας· ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Μακεδόνιος· αἱ μαθήσεις του τὸν ἔκαμαν ἀξιαγάπητον εἰς τὸν βασιλέα Ιουστιανόν, ὥστε τὸν ἐτίμησε πρῶτον εἰς τὴν αὐλήν του· ἀλλ' ἡ σκληρότης τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς τὸν λαόν, ὅταν εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ Θησαυροφύλακος, ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν καὶ ἐπανάστασιν εἰς τὸν λαόν· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀπέβαλαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν ἔλαβε τὸ ἀξίωμά του· ὁ Σουΐδας καὶ Ησύχιος ὀνομάζουν αὐτὸν ἐθνικὸν καὶ ἄθεον, φιλάργυρον καὶ αἰσχροκερδῆ· ἀπεθανάτησε δὲ τὸ ὄνομά του διότι ἐσύνθεσε βιβλία νομικὰ διὰ προσταγῆς τοῦ Ιουστιανοῦ, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται νομικὰ τοῦ Ιουστιανοῦ· ἐσύνθεσε καὶ ἕτερον, Αλεντικὰ ὀνομαζόμενον, καὶ ἕτερον, Πανθέκτη, συνισταμένη ἀπὸ 50. βιβλία, ἥτις ἐκοινοποιήθη τὸ 533. καὶ διωρίσθη εἰς τὰ νομικὰ σχολεῖα καὶ δικαστήρια· ἐξεδοθησαν δὲ ἐκ τῆς παραφράσεως τοῦ Θεοφίλου βιβλία 4. καὶ ἡ Πανθέκτη εἰς τρεῖς τόμους εἰς τὰ Παρίσια.

ΤΡΙΘΕΜΙΟΣ Ιωάννης, Ἀββᾶς Σπανχεΐμου, εἷς τῶν σοφωτέρων τοῦ καιροῦ του· ἔγραψε περὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων βιβλίον, ἐν ᾧ ἐμιλεῖ διὰ ὀκτακοσίους ἑβδομήκοντα συγγραφεῖς· ἕτερον βιβλίον περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Γερμανίας, χρονικὰ καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα.

ΤΡΙΚΟΛΩΝΟΣ υἱὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Αρκαδίας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρολώνους, Παυσ.

ΤΡΙΣΗΝΟΣ Γεώργιος, Ιταλὸς, καλλιστος τραγικὸς ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα· ὁ Πάπας Λέων ὁ δέκατος τὸν ἔστειλεν ὡς πρέσβυν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Κάρλον· τὸ ποίημά του ἐπιγραφόμενον ἡ Ιταλία ἐλευθερωμένη τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1550.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ὁ Ακούγχας ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἠρεύνησε τὰ παραθαλάσσια τῆς νήσου τοῦ Αγίου Λαυρεντίου (τῆς Μαδαγασκάρ) ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΡΙΦΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ηλιδι χώρα Τριφυλία. Πολύβ.

ΤΡΟΜΗΣ, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, πρότερον δοῦλος ἑνὸς τῶν πολιτῶν, ὕστερον ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφεὶς ὠνομάσθη Ατρόμητος. Δημ.

ΤΡΟΥΙΝΗΣ, Γάλλος, ἀπὸ ἁπλοῦς ναύτης, ἔγινε ναύαρχος εἰς τὸν γόλον τῆς Γαλλίας, ἔπειτα ἔγινε πειράτης καὶ ἐκυρίευσε 300. πλοῖα τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του· διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη εὐγενὴς τὸ 1709. καὶ ἔκαμε πολλὰς ὠφελίμους ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα του· ἀπέθανε τὸ 1736.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ, Ἀρχιτέκτων περίφημος, ὅς τις ἔκτισε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αγαμήδους τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ἀμπελουργός τις, ἐξ Ἀθμόνης δήμου τῆς Αττικῆς, παριστανόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους, Εἰρήνη.

ΤΡΥΞΟΣ, τύραννός τις, ὅς τις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους του ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΣ ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς ποιήματος Ιλίου ἅλωσις ἐπιγραφόμενον· ἔζη τὸ 510. Μ. Χ. ἦτον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον· ἴδε Ησύχιον εἰς τὸ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς τὴν λέξιν Νέστωρ, ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν καὶ εἰς τὴν Λοντετίαν μετὰ σημειώσεων μετὰ Φεδερίκου Σαματίου τὸ 1557.

ΤΡΥΦΩΝ, γραμματικὸς περίφημος· οὗτος ἔγραψε περὶ πλεονασμοῦ τῶν Αἰολίδι διαλέκτων, περὶ παρὰ Σιμωνίδῃ διαλέκτων, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Αλκμὰν, καὶ τοῖς ἄλλοις λυρικοῖς. Περὶ τῶν Ελλήνων διαλέκτου καὶ Αργείων, καὶ Ιμεραίων, καὶ Ριγίνων, καὶ Δωρίων, καὶ Συρακουσίων, ἐξ ὧν πολλὰ σώζονται, ἐν τῷ τοῦ Αἰμιλίου Πόρτου λεξικῷ Δωρικῷ καὶ Πινδαρικῷ.

ΤΡΩΓΟΣ, Πομπήϊος, Γάλλος, ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 30. Π. Χ. συνέγραψε Κοσμογραφίαν εἰς

βιβλία 44. τῆς ὁποίας ἔχομεν ἐπιτομὴν ὑπὸ τοῦ Ἰουστίνου.

ΤΡΩΙΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Ἑκάβης.

ΤΙΩΣ, Βασιλεὺς τῆς Τρωάδος, ἔπαθε τὰ χείριστα κακὰ, ὅταν αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας· μόνος ὁ Αἰνείας καὶ Ἀντίνωρ ἐσώθησαν, διότι αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματά της, τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον ἐφύλαξαν ἀβλαβεῖς οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ τοὺς ἐχάρισαν καὶ πλοῖα, διὰ νὰ ὑπάγωσιν, ὅπου ἡ τύχη ἤθελε τοὺς φέρει· ὁ Ἀντίνωρ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἔκτισε τὸ Παταύϊον· ὁ δὲ Αἰνείας εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἕνας Βασιλεὺς Λατῖνος εὐλαβήθη τὸν ἄνδρα καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα· ὁ Ὁμηρος ἀναφέρει ὅτι ὁ Αἰνείας ἔμεινεν εἰς τὴν Τρωάδα.

ΤΣΙΡΙΚΟΒ, τὸ γένος Γῶσσος, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1750. Μ. Χ. Οὗτος ἀπέπλευσεν ἀπὸ τῆς Καμτσάτκας εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη· ἀλλ' ἀπωσθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ἐναυάγησε παρὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτοῦ νῆσον, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ ἐτελεύτησε.

ΤΥΔΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας, ὅς τις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ομήρου, ἦτον μὲν μικροῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ πολεμικὸς· οὗτος ἐστάλη πρέσβυς ἐκ μέρους τοῦ Ἀδράστου εἰς τὰς Θήβας διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ Πολυνείκους καὶ Ἐτεοκλέους, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ προσκληθεὶς μὲ μονομαχίαν ἐνίκα ὅλους· ἐσυμφώνησαν 50. Θηβαῖοι οἱ ἀνδρειότεροι νὰ τὸν φονεύσωσιν εἰς τὸν δρόμον, ἀλλ' ὁ Τυδεὺς τοὺς ἐφόνευσεν ὅλους ἀφήσας ἕνα μόνον διὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ἀνδραγαθίαν του.

ΤΥΝΔΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Οἰβάλου καὶ τῆς Βατίας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἔγινε φιλονεικία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόοντος διὰ τὸν θρόνον· ὁ Τύνδαρος ἐπῆρε θυγατέρα τοῦ Λύδα διὰ γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, τὴν Τιμάνδραν, τὴν Κλυταιμνήστραν, τὴν Φιλινόην, καὶ τὴν περίφημον Ἑλένην· μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ηρακλέους ἐφόνευσε τὸν Ἱπποκόοντα ἀδελφόν του καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸν πατρικὸν μὲ συνθήκην τοῦ ν' ἀφήσῃ τὸ βασίλειον εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ηρακλέους· τῷ ἐζήτησαν τὴν Ελένην οἱ ἐνδοξότεροι ἄνδρες τῶν Ἑλλήνων, καὶ φοβούμενος νὰ ἐκλέξῃ ἕνα ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ μὴ κινήσῃ τοὺς ἄλλους εἰς μνησικακίαν, ὑπεχρέωσεν ὅλους νὰ ὁρκωθῶσιν, ὅτι ὅς τις ἤθελε κινηθῇ ἐναντίον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἐκλέξει ἡ Ελένη,

νὰ πολεμῆται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους· αὐτὴ ἐπρόκρινε τὸν Μενέλαον εἰς τὸν ὁποῖον ἀφῆκε καὶ τὸ βασίλειον μετὰ θάνατον· ὁ τάφος του εἶναι εἰς τὴν Σπάρτην ἔμπροσθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ κοσμήτορος.

ΤΥΡΤΑΙΟΣ, ποιητὴς, Ἀθηναῖος, ἐστάλη ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του ὁδηγὸς τῶν στρατευμάτων τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τοὺς ἰδίους Σπαρτιάτας, οἱ ὁποῖοι εἶχον ζητήσει ἕνα στρατηγὸν διὰ σημείου τοῦ χρησμοῦ τῶν Δελφῶν· οἱ Ἀθηναῖοι διὰ καταφρόνησιν τοὺς ἔδωκαν τὸν Τυρταῖον· διότι ἦτον χωλὸς, καὶ εἶχε μικρὰν πολεμικὴν πεῖραν. Τέλος ἐνικήθησαν δὶς ἀπὸ τοὺς Μεσηνίους, ἀλλ' εἰς τὴν τρίτην μάχην ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῶν Σπαρτιατῶν διατάττων μὲ τὰ ζωηρότατα ποιήματά του· τὰ ὁποῖα ἄλλο δὲν ἐνέπνεον, εἰμὴ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τὴν καταφρόνησιν τοῦ θανάτου· μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνεψύχωσε τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἦσαν ἀπηλπισμένοι ἀπὸ τὰς παρελθούσας μάχας, καὶ περιέμεναν τὸν θάνατον χωρὶς νὰ ἐλπίζουν τὴν ἐλευθερίαν των, καὶ ἀπεφάσισαν τότε ἢ νὰ ἀποθάνουν, ἢ νὰ νικήσωσι τοὺς ἐχθρούς· ἔδεσεν εἰς τὸν βραχίονα ἑκάστου στρατιώτου μίαν σαΐταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον γραμμένον τὸ ὄνομά του καὶ τῶν γεννητόρων του διὰ νὰ γνωρίζωνται μετὰ τὸν θάνατόν των, καὶ οὕτως ἐπολέμησαν μὲ τόσην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα, ὥστε ἐνίκησαν τοὺς ἐχθρούς· δι' αὐτὴν τὴν νίκην τῷ ἔδωκαν τὸ δικαίωμα συμπολίτης, τίτλος, ὅς τις δὲν ἐδίδετο εὐκόλως εἰς τοὺς ξένους ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκεῖνον τὸν καιρὸν· ἔκτοτε διωρίσθη ἀπ' αὐτὸν νὰ ἀναγινώσκωσι τὰ πολεμικὰ ποιήματά του εἰς ὅλα τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσματα· ἔζη τὸ 630. Π. Χ. ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζονται λείψανα, ἐκδ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελασσόνων ποιητῶν τοῦ Στεφάνου.

ΤΥΡΩ, θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως, καὶ γυνὴ τοῦ Κρηθέως, υἱοῦ τοῦ Αἰόλου· αὕτη ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, τὸν Φέρητα καὶ Ἀμυθάωνα· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κρηθέως ὑπανδρεύθη καὶ ἐγέννησε τὸν Νηλέα.

ΤΥΧΙΟΣ, ἔμπειρος σκυτοτόμος, ἐκ τῆς Βοιωτίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ τὸν Ομηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του. Ομ.

ΤΥΧΩ-Βράης, περίφημος ἀστρονόμος Ολλανδὸς, ἔζη τὸ 1601.

ΤΩΒΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Τωβὲλ, ἐκ φυλῆς Νεφθαλὶμ, ἔζη τὸ 721. Π. Χ. κατὰ τὴν ἱστορίαν του ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ασσυρίαν ἀπὸ τὸν βασιλέα Σημανάσσερ, ὅπου καὶ ἀπέθανε· κατὰ τὴν Ελληνικὴν μετάφρασιν φαίνεται ὅτι ἀπέθανε πρὶν τῆς ἁλώσεως τῆς Νινευῆ· ἡ Ρωμαϊκὴ ἐκκλησία ἠγωνίσθη νὰ ἐπι-

κυρώσῃ τὸ βιβλίον τοῦτο, συναριθμοῦσα αὐτὰ μετὰ τῶν κανονικῶν, ἢ εἰς τὰ ἀπόκρυφα, ἢ εἰς τὰ χειρόγραφα παλαιὰ, πρωτότυπον, φέρεται ὅμως μία Ἑβραϊκὴ ἔκδοσις, ἀλλ ἀπεδείχθη καὶ αὐτὴ ὅτι εἶναι σύγγραμμα νεωτέρου τινός.

Υ.

Ὑαγνις, πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσίου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον, ὡς λέγεται, τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν διὰ τῶν αὐλῶν.

Ὑάκινθος, Λακεδαιμόνιος, ὃς τις διέτριβεν ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου ἐσφάγησαν, ὡς θυσία ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου, ὅτε αἱ Ἀθῆναι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολόδρ.

Ὕβλων, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Ὕβλαν. Θουκ.

Ὑγῖνος, Γαῖος Ἰούλιος, Ἱσπανὸς· ἔζη τὸ 20. Π. Χ. ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἦτον Ἀλεξανδρεὺς, ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐχρημάτισεν ἐπιστάτης τῆς Παλατινῆς βιβλιοθήκης· συνέγραψε 277. μυθολογικὰς ἱστορίας, καὶ ποίημα ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία 4. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1482.

Ὑδάρνης, εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ηρόδ. υἱὸς τοῦ Ὑδάρνους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ηρόδ.

Ὑλακρίδης, υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ἐκ Κρήτης· τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς Ἰθάκην.

Ὑπατία, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, θυγάτηρ τοῦ γεωμέτρου Θέωνος· ἔζη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου· αὕτη συνέγραψε περὶ ἀστρονομίας, ἐδίδαξεν εἰς τὴν πατρίδα της διαφόρους ἐπιστήμας, καὶ ἤρχοντο εἰς αὐτὴν μαθηταὶ ἀπὸ διάφορα μέρη διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματά της, κατὰ τὸν Σουΐδαν. ἐσύνθεσε διάφορα συγγράμματα τῆς μαθηματικῆς, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

Ὑπεράνθης, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις, Ηρόδ.

Ὑπέρβιος, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδ.

Ὑπέρβολος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηροῦ καὶ ἀχρείου χαρακτῆρος, ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ. Αρις.

Ὑπέρητος, υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑπερησία ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἔυστ.

Ὑπερίδης, περίφημος ῥήτωρ· ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσε τὸν Πλάτωνα καὶ Ἰσοκράτην, καὶ ἀπέκτησεν εἰς τὴν ῥητορικὴν μεγαλωτάτην ὑπόληψιν· ἦτον προσέτι ἄκρος φίλος τοῦ Δημοσθένους· μόλον τοῦτο ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν Δημοκρατίαν τὸν κατέπεισε νὰ τὸν ἐγκαλέσῃ εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τοσοῦτον ὑπερίσχυσεν, ὥστε ὁ Δημοσθένης ἐκινδύνευσε νὰ ἐξορισθῇ· ἔπειτα ἐφιλιώθη πάλιν μὲ αὐτὸν· ἀπέθανε τὸν ἴδιον χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Δημοσθένης τὸ 322. Π. Χ. οὗτος εἶχε καταντήσει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Αντιπάτρου, ὅς τις λέγουσιν ὅτι ἔκοψε τὴν γλῶσσάν του· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι αὐτὸς μόνος τὴν ἔκοψε μὲ τοὺς ὀδόντας του διὰ νὰ μὴ διασθῇ νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του. ὁ Πλούταρχος τὸν κατηγορεῖ ὡς ἄσωτον. οἱ κριτικοὶ περὶ τῶν συγγραμμάτων του ἀσυμφωνοῦν, ἐπειδὴ σώζεται εἷς μόνος λόγος του καὶ αὐτὸς ὑποτίθεται νόθος.

Ὑρμέρισκος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος. Ὑγῖν.

Ὑπερμνήστρα, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ἐλεφαντίδος, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λυγκέως ὑπὸ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον διέσωσεν αὕτη ἀπὸ τοῦ φόνου, παραβάσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, διὸ καὶ ἐρρίφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακὴν, ὕστερον ἐλευθερώθη. Ἀπολδρ.

Ὑπέροχος, περίφημος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ομηρ.

Ὑρτακος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδνην προτέραν σύζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄπιον. Ἀπολ.

Ὑρῥάδιος, πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ, καταγόμενος ἐκ Θράκης. Καλλ.

Ὑστάσπης, υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένους, καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ηρόδ. υἱὸς τοῦ Δαρείου ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

Ὑψηνωρ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Δολοπίωνος.

Ὑψικλης, ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἱσιδώρου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἓν σύγγραμ-

μα περὶ τῆς τῶν ζωδίων ἀναφορᾶς, καὶ τὸ ιδ', καὶ ιέ. βιβλίον τῶν στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ.

ΥΨΙΚΡΑΤΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Μιθριδάτου· αὕτη ἡ ἀνδρειοτάτη γυνὴ ἠκολούθησε τὸν ἄνδρα της εἰς τοὺς πολέμους καὶ τὸν ἐβοήθει, ἐξύρισε τὰ μαλλία της διὰ νὰ μὴ τὴν ἐμποδίζουν εἰς τὸν πόλεμον.

ΥΨΙΠΥΛΗ, βασίλισσα τῆς Λήμνου, καὶ ἔπειτα τροφὸς τοῦ Οφέλτου, υἱοῦ τοῦ Λυκούργου. Ζ. Οφέλτης.

ΥΨΟΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὅς τις ἔκτισε τὴν ἐν Αρκαδίᾳ πόλιν Υψοῦντα. Παυσ.

Φ

ΦΑΆΡΤΗΣ, ἐστάθη βασιλεὺς ἄσπλαγχνος εἰς τὴν Παρτίαν, σήμερον Οραγγε· ὁ Ιουστῖνος διηγεῖται ὅτι ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, ἔσφαξε τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὸ παιδίον του, ἔπειτα ἐπολέμησε μὲ 12. στρατιώτας τοῦ Αντωνίου καὶ τοὺς ἐνίκησε· τέλος ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του.

ΦΆΒΙΟΣ ζωγράφος, ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, ὅς τις ἔγραψεν ἱστορίαν εἰς τὸ πεζὸν· ἔζη τὸ 216. Π. Χ.

ΦΆΒΙΟΣ Μάξιμος, Κύντος, ὁ ἐπονομασθεὶς Βραδυχρόνιος, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν ἐνδοξοτάτων στρατηγῶν Ρωμαίων· ἀνέβη πεντάκις εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας· ὁ 233. ἐνίκησε τοὺς Λιγούρους, ἔθνος τῆς Ιταλίας, καὶ χειροτονηθεὶς Δικτάτωρ ἐξηκολούθησε τὸν πόλεμον μὲ φρόνησιν, χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ Αννίβου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, τὸν ὁποῖον πολιτευόμενος καὶ ἀποκόπτων τὸ φρύαγμα ἔλαβε τὸ ἐπίθετον Βραδυχρόνιος, ἀλλ' οἱ Ρωμαῖοι καταφρονοῦντες τὴν λεπτινοιάν του τὸν κατεῖδασαν τῆς ἀρχῆς· ἔπειτα δὲ ἀφοῦ ἐγνώρισαν τὴν ἀρετήν του εἰς τὸν πόλεμον τῶν Κάννων τῆς Ιταλίας μετὰ τοῦ Αννίβου, τοῦ ὁποίου ἀπήμβλυνε τὸ στράτευμα, καὶ ἐκυρίευσε τὸ στράτευμα ἀπὸ τὸν στρατηγόν του, τὸν ἐπωνόμασαν ἀσπίδα τῆς πατρίδος. ἀπέθανεν εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν.

ΦΆΒΙΟΣ Μάξιμος, ὁ πρῶτος τῆς

γενεᾶς τῶν Φαβιάνων· οὗτος ἐσάθη Ιππαρχος τὸ 324. Π. Χ. ἐνίκησε τοὺς Σαμνίτας τῆς Ιταλίας· ὀργισθεὶς δὲ ἐπὶ τοῦτο ὁ Δικτάτωρ Παπίριος, ἐμποδισμένος ὢν ὑπ' αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν παιδεύσῃ, ἀλλ' ὁ δῆμος καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἐμπόδισαν τὸν σκοπόν του· ἔγινε πεντάκις Υπατος, δὶς Δικτάτωρ, καὶ ἅπαξ Κήνσωρ· ἐθριάμβευσε δὲ καὶ κατὰ τῶν Απουλίων, καὶ τῶν Λουκαρίων εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἐθνῶν.

ΦΑΒΟΡΙΝΟΣ φιλόσοφος· αὐτὸς ἀκούσας, ὅτι ἡ γυνὴ ἑνὸς μαθητοῦ του ἐγέννησε παιδίον ἄῤῥεν, ἂς ὑπάγωμεν, εἶπε, νὰ συγχαρῶμεν μὲ τὸν πατέρα του· ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐπευχήθη· ἔπειτα τὸν ἠρώτησεν ἂν ἡ μήτηρ μὲ τὸ ἴδιόν της γάλα ἔμελλε νὰ ἀναθρέψῃ τὸ νεογέννητον, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη ὅτι πρὸς ἡσυχίαν τῆς μητρὸς ἔμελλε νὰ τὸ ἀναθρέψῃ μία τροφός, ἀλλ' ὁ φιλόσοφος τὸν ἐμπόδισε, λέγων· ἄφες τὴν μητέρα νὰ τὸ βυζάσῃ διὰ νὰ ἦναι ὅλως διόλου μήτηρ τοῦ παιδός της· διότι τοῦτο αὐτὴ ἡ ἰδία φύσις καὶ ὁ λόγος μᾶς τὸ διδάσκει· λέγεται δὲ ὅτι οἱ Αθηναῖοι ἐκρήμνισαν ἕνα ἄγαλμα χάλκινον τούτου τοῦ φιλοσόφου, ἐπειδὴ ἦτον ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ Αθηναῖοι ἦσαν συμβοηθοί· οὗτος δὲ μαθὼν τὴν εἴδησιν, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ, εἶπεν ὅτι ὠφελιμώτερον ἦτον εἰς τὸν Σωκράτην, ἐὰν οἱ Αθηναῖοι ἤθελαν κρημνίσει τὸ ἄγαλμά του παρ' ὅτι τὸν ὑπεχρέωσαν καὶ ἔπιε τὸ φαρμάκι· ἔζη τὸ 117· Μ. Χ.

ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ, Κάϊος, ὁ ἐπονομασθεὶς Λοῦκος, Υπατος τῶν Ρωμαίων· τὸ 282. Π. Χ. ἔλαβε πολλὰς νίκας κατὰ τῶν Σαμνιτῶν Βλουτίων, καὶ Λουκανίων, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν πολλὰ λάφυρα· ἐστάλη πρέσβυς πρὸς τὸν Πύῤῥον βασιλέα τῶν Ηπειρωτῶν, καὶ δὲν ἐδέχθη τὰ προσφερόμενα δῶρα ἀπὸ αὐτὸν, πρὸς διαφθορὰν τῆς ἰδίας του πατρίδος μὲ θαυμασμὸν τοῦ Πύῤῥου· ὁ Ιατρὸς τοῦ Πύῤῥου ἦλθε πρὸς αὐτὸν ζητῶν ἀμοιβὴν διὰ νὰ φαρμακώσῃ τὸν Πύῤῥον· ὁ δὲ Φαβρίκιος δέσας αὐτὸν τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν Πύῤῥον διὰ νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν τῆς προδοσίας τὴν ἀμοιβήν· οἱ Σαμνῖται προσφέροντες ποτὲ μίαν μεγάλην ποσότητα ἀργυρίου, δὲν κατεπείσθη, ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ Πύῤῥος θαυμάσας τὴν σταθερότητά του ἠθέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ πάλιν, προστάξας ν' ἀνοίξωσιν ἕνα παραπέτασμα εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς ὁμιλίαν μετὰ τοῦ Φαβρικίου, καὶ ὄπισθεν νὰ φέρωσιν ἕνα ἐλέφαντα· τούτου δὲ γενομένου, ἐτράβισαν τὸ παραπέτασμα, καὶ ὁ ἐλέφας ἀφῆκε μίαν φοβερὰν φωνήν, ἀλλ' ὁ Φαβρίκιος μὲ ἀταραξίαν εἶπε πρὸς τὸν Πύῤῥον, οὔτε χθὲς αἱ ὑποσχέσεις

τοῦ ἀργυρίου μὲ μετέβαλαν, οὔτε σήμερον τὸ εἶδος τοῦ θηρίου· ὅθεν ὁ Πύρρος μετὰ τὰς δοκιμὰς ταύτας, τὸν ὑπεσχέθη νὰ τῷ δώσῃ τὴν πρώτην τάξιν τῶν στρατηγῶν, ἐὰν τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὁ Φαβρίκιος τῷ ἀπεκρίθη, ὦ Πύρρε· σὺ μὲν εἶσαι μέγας καὶ λαμπρὸς βασιλεύς, τὸ δὲ ὑπήκοόν σου στενάζει εἰς τὴν δυστυχίαν, καὶ οὗτος ὁ σήμερον φίλος σου καὶ οἰκεῖος αὔριον θέλει γένει κύριός σου· ἐστάθη καὶ Κήνσωρ εἰς τὴν Ρώμην τὸ 277. ἔχων συναξιωματικὸν καὶ τὸν Αἰμίλιον Πάπον· ἔζησε μὲ ἄκραν πενίαν, καὶ ἀπέθανε πενέστατος, τρεφόμενος μὲ λάχανα τὰ ὁποῖα μόνος ἐπεριποιεῖτο. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ Γερουσία ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του μὲ δημόσια ἔξοδα.

ΦΑΕΡΝΟΣ Γαβριὴλ, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ποιητὴς, ἔμπροσθεν τοῦ Πάπα Πίου τοῦ τετάρτου ἐσύνθεσε στίχους 100. μύθους ἐκλελεγμένους εἰς παλαιοὺς συγγραφεῖς.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὅς τις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, Ομ. Οδ.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, περὶ τοῦ ὁποίου Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βυσάνθην πόλιν τῆς Μακεδονίας.

ΦΑΙΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, καὶ γυνὴ τοῦ Θησέως· αὕτη ἠγάπησε τὸν Ἱππόλυτον υἱὸν τοῦ Μίνωος ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα, καὶ ἐκοίνωσε τὸ πάθος της πρὸς τὴν τροφὸν τοῦ Ἱππολύτου, ἥτις ὑπεσχέθη νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ Ἱππόλυτος δὲν συγκατένευσε, καὶ τοῦτο μαθοῦσα ἡ Φαίδρα, ἀπὸ τὴν λύπην της ἐκρεμάσθη· ὁ δὲ Θησεὺς εὑρὼν ἐπάνω της σημεῖον κατηγορὸν τὸν Ἱππόλυτον, τὸν ἐπρόσταξε νὰ φύγῃ.

ΦΑΙΔΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Θράκην τὸ 20. Π. Χ. καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὸν Καίσαρα Αὔγουστον· ἡ ἀγχίνοια τοῦ νοός του καὶ ἡ μεγάλη ἔφεσις τῆς παιδείας παρεκίνησε τὸν Αὔγουστον νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, καὶ νὰ τὸν βάλῃ νὰ σπουδάσῃ· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Τιβερίου καὶ Σκιανοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφερε πολλοὺς διωγμούς· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐκδικεῖται μὲ μύθους τινάς· συνέγραψε λατινιστὶ μύθους εἰς 5, βιβλία, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμιμήθη κατὰ πάντα τὸν Αἴσωπον· ἐξεδόθησαν δὲ εἰς διαφόρους πόλεις, καὶ ἐπιγράφεται Φαῖδρος Αὔγουστος.

ΦΑΙΔΥΜΗ, γυνὴ τοῦ Καμβύσου, βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΦΑΙΔΩΝ Ηλεῖος, φιλόσοφος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, συνέγραψε διαλόγους. Ζώπυρος, Μήδιος, Σίμων, Αντίμαχος, ἡ πρεσβύτης, Νικίας, Σκαμίας, Ἀλκιβιάδης, Κριτόλαος, καὶ ἄλλα.

ΦΑΚΙΟΛΑΤΗΣ Ἰάκωβος, Ἰταλὸς, καθηγητὴς Αναλύσεως καὶ Μεταφυσικῆς ἐν Παταυΐῳ, ἀνὴρ εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτων. Συνέγραψε διάφορα περὶ διαλεκτικῆς, καὶ πράξεις τοῦ ἐν Παταυΐῳ γυμνασίου καὶ ἄλλα πολλά. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ, μήτηρ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ.

ΦΑΙΝΗ Δαμάντα, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σαλὸν πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1724, ἐχρημάτισε ποιήτρια μὲ μεγάλην φήμην· συνέγραψε ποιητικὰ, ἀπέθανε τὸ 1790.

ΦΑΚΙΟΣ Βαρθολεμαῖος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος γραμματικὸς, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ περίφημον σύγγραμμα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε τὸ 1492.

ΦΑΚΟΥΕΡΙΟΣ Αντώνιος, Γάλλος, ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Βενεδίκτου, καθηγητὴς τῆς Ρητορικῆς καὶ Ελληνικῆς διαλέκτου· ἐξέδωκε τὴν ἐν Ιεροσολύμοις κατὰ Γαλβίνων σύνοδον, ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου, εἰς τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, μάλιστα οὗτος τὴν ἐξήγησε καλήτερα ἀπὸ τὴν πρώτην ἔκδοσιν. Εἰς τὸ τέλος ἐπρόσθεσεν ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ ἀπόκρισιν Διονυσίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ Καλβίνων· ἔγραψεν Ιστορίαν τῶν Μονοθελητῶν καὶ ἄλλα. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΑΚΡΑΔΔΗΣ, ἔνδοξος Πρίγγιψ τῶν Δρούζων, ὅς τις εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ιζ'. αἰῶνος ἔκαμε πόλεμον μὲ τοὺς Τούρκους διὰ πολλοὺς χρόνους· οὗτος εἶχε μόνον τριάντα χιλιάδας στρατιώτας· τὸ 1612. ἐκυρίευσε τὴν Βηρυττὸν πόλιν τῆς Συρίας καὶ ἄνοιξεν ἐμπόριον μὲ ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ βασίλεια. Τὸ 1615. βλέπων ὅτι ὁ Τοῦρκος ἡτοίμαζε μίαν μεγάλην ἐκστρατείαν ἐναντίον του, φοβηθεὶς ἀφῆκε τὴν Συρίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Διβόρνον, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μέδιτση. μετὰ δέκα χρόνους ἀπέρασεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἠθέλησε πάλιν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ φθονεροί τινες τὸν ἐπρόδωκαν καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σουλτὰν Μουράτη τοῦ δ. τὸ 1629. ὅς τις καιρῶν νὰ βλέπῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰς τοὺς πόδας του ἕνα μέγαν ἄνδρα, τόσον ἔνδοξον, δὲν τὸν ἐφόνευσεν εὐθὺς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγους μῆνας ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔπνιξαν.

ΦΑΛΑΙΚΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς, Ελλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν εἶδος στιχουργικῶν μέτρων. Σουΐδ.

ΦΑΛΑΙΚΟΣ, στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, ὅς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνικήθη κατὰ

κράτος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Αἰσχ.

ΦΆΛΑΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγελάου, ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Φάλανθον εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Παυσ.

ΦΆΛΑΝΤΟΣ· οὗτος τὸ 615. Π. Χ. ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ελλάδα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τάραντα.

ΦΆΛΑΡΙΣ, περίφημος τύραννος τῶν Ακραγαντίνων· ἔζη τὸ 567· εἶναι πασίγνωστος διὰ τὴν σκληρότητά του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αστυπαλαίαν πόλιν τῆς Κρήτης, καὶ ἐπειδὴ ἀνεκατώθη εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πατρίδος του ἠναγκάσθη διὰ τοῦτο ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ακράγαντα, ὅπου μὲ τὰς πανουργίας του ἤρπασε τὴν διοίκησιν ταύτης τῆς πόλεως κατὰ τὴν νδ'. Ολυμπιάδα· ἔδειξε δὲ τόσην σκληρότητα εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὥστε ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν τὰς κακίας του· μεταξὺ τῶν σκληρῶν κολαστηρίων, ὅσα μετεχειρίσθη διὰ νὰ παιδεύῃ ἀσπλάγχνως τοὺς δυστυχεῖς ὑπηκόους του ἦτον καὶ ὁ περίφημος χάλκινος βοῦς, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασε τοιουτοτρόπως, ὥστε ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος ἐκαίετο κεκλεισμένος μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ βοὸς, αἱ φωναί του ἐκβαινον ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μηχανῆς ἀπαραλάκτως, καθὼς τοῦ βοὸς τὰ μουγκρίσματα· ὁ ἐφευρετὴς ταύτης τῆς σκληρᾶς μηχανῆς, ὀνόματι Περίλιος, εἶχε ζητήσει τὴν ἀμοιβήν, καὶ ὁ τύραννος ἐπρόσταξεν ὅτι πρῶτος αὐτὸς νὰ κάμῃ τὴν δοκιμήν, καὶ νὰ κατακαῇ μέσα εἰς τὸν χάλκινόν του Βοῦν. Περὶ τοῦ θανάτου τοῦ τυράννου τούτου δὲν ἔχομεν κἀμμίαν βεβαιότητα· συγγράμματα φαίνονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του, ἐπιστολαὶ 48. πλὴν νομίζονται ἀπὸ πολλοὺς νόθοι, ἐπειδὴ καὶ οἱ Σικελοὶ ὡμίλουν, καὶ συνέγραφον δωρικῶς· αἱ δὲ ἐπιστολαὶ συνεγράφησαν Αττικῶς, ὅθεν τὰς ἀποδίδουν εἰς τινα σοφιστὴν Ανδριανὸν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Σουΐδας, ὅτι συνέγραψεν ἐπιστολὰς καὶ λόγους πρὸς τὸν Φάλαριν· ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν διαφόρων Ελληνικῶν ἐπιστολῶν ἐν Βενετίᾳ τὸ 499. παρὰ τῇ Αλδι ἐν Ἀξωνίᾳ ὑπὸ Καρόλου Βοΰλου τὸ 1718. καὶ ἐν Γρανίγγῃ ὑπὸ τοῦ Κάσπαρ Βαλκεναρίου. τὸ 1777.

ΦΆΛΗΡΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αλκωνος, κατ' ἄλλους τοῦ Ερεχθέως, ὅς τις λέγεται ὅτι ὠκοδόμησε τὸν λιμένα Φάληρον ἐν τῇ Αττικῇ. Απολ.

ΦΑΛΙΕΡΗΣ Μάριος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας, ἐκλέχθη τὸ 1354. μετὰ ἐννέα μῆνας ἠθέλησε νὰ λάβῃ ὅλην τὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἡ συνωμοσία ἀνεκαλύφθη καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μάρκου ἐμοῦ μὲ ἀπείρους συνωμότας.

ΦΑΛΙΝΟΣ, Ζακύνθιος, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενοφ.

ΦΆΛΙΟΣ, Κερκυραῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Επίδαμνον ἐν Ιλλυρίᾳ.

ΦΆΛΚΗΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αντιλόχου. Ομ. Ιλ.

ΦΑΛΛΟΠΙΟΣ Γαβριὴλ, Ιταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μόδεναν τὸ 1490. ἐχρημάτισε περίφημος βοτανικὸς, Ιατρὸς, Αστρονόμος, φυσικὸς, καὶ ἀνατόμος· ἐταξείδευσεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ τελειοποιηθῇ· ἐστάθη προφέσωρ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Παταυΐου, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1606. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ὠτὸς κατασκευὴν, τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζον παρὰ τὸ τύμπανον, ἀγνοοῦντες ὁλοτελῶς τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῆς πετρώδους κοιλότητος· διώρθωσεν ἔτι πολλὰ σφάλματα τοῦ διδασκάλου του, καὶ ἐπερίγραψε πολλοὺς μῆνας, πρὸ αὐτοῦ ἀγνώστους· παραλόγως ὅμως θεωρεῖται ὡς πρῶτος εὑρετὴς τῶν μορίων ἐκείνων τῆς μήτρας· καθότι αὐτὰ ἐγνωρίσθησαν ἐντελέστατα ὑπὸ τοῦ Ηροφίλου, καὶ ὠνομάσθησαν Κεραῖαι, Πλεκτάνα, καὶ Σπερματικοὶ πόροι.

ΦΑΝΗΣ, φιλόσοφος περιπατητικὸς, Λέσβιος, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους. Πλούταρ.

ΦΑΝΟΔΗΜΟΣ, ἱστορικὸς, Αθηναῖος· λέγεται ὅτι ἔζη τὸ 300. Π. Χ. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει ἕνα του σύγγραμμα, οἰκιακὰ ἐπιγραφόμενον· σώζονται καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἄλλο σύγγραμμα. Συνέγραψεν Ατθίδα, ἤτοι ἱστορίαν τῆς Αττικῆς, τῆς ὁποίας σώζονται λείψανα· ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812.

ΦΑΝΟΚΛΗΣ, Ελλην, ποιητὴς, ἀκμάσας μετὰ τὸν Δημοσθένην· συνέγραψεν ἐλεγεῖα ἔρωτες, ἐπιγραφόμενα.

ΦΑΝΟΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν Αθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΦΑΝΟΣ, μυστικὸς γραφεὺς τοῦ Δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Αθήναις.

ΦΑΝΟΣΘΕΝΗΣ, Ανδριος, τὸν ὁποῖον οἱ Αθηναῖοι ἔκλεξαν στρατηγὸν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ σύνεσίν του. Πλάτ.

ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ, πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουΐδ.

ΦΆΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ. Απολδ.

ΦΑΝΤΟΝΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἐχρημάτισε καλὸς ποιητὴς, συνέγραψε καὶ διάφορα ποιήματα· ἔζη τὸ 1790.

ΦΑΟΥΣΤΗΣ Ιωάννης, χρυσοχόος ἀπὸ τὸ Τρανσοβοῦργ, πόλιν τῆς Γαλλίας, εἷς τῶν ἐφευρετῶν τῆς τυπογραφίας· τὸ 1440. ἢ 1460.

ΦΑΡΑΔΆΤΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαχῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς

Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Γεάσπιος. Ηρόδ.

ΦΑΡΑΣΜΆΝΗΣ, βασιλεὺς τῶν χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρ. αν.

ΦΑΡΝΆΒΑΖΟΣ, σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὅς τις ἐβοήθησε τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατὰ τῶν Ἀθηναίων· πρότερον ἦτον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει· πεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν τὸν ἐφόνευσε δολίως.

ΦΑΡΝΆΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Κινδρα. Ἀπολδ.

ΦΑΡΝΆΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου, βασιλεὺς τοῦ Πόντου· ἔκαμε νὰ ἀποστατήσῃ τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ πατρός του· ἔμεινε δὲ οὐδέτερος εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος, ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τρέψας τὰ ὅπλα κατ' αὐτοῦ τὸν ἠφάνισε κατὰ κράτος τὸ 47. Π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν ἔγραψεν εἰς ἕνα φίλον του, ἦλθον, εἶδον, νενίκηκα, τὰς ὁποίας ταύτας τρεῖς λέξεις τὰς ἔγραψε μὲ χαρακτῆρας μεγάλους ἐπάνω τῶν ἀμαξῶν, τὰς ὁποίας ἐφόρτωσε μὲ λάφυρα, διορίσας νὰ τῷ ἀκολουθῶσι εἰς θρίαμβον.

ΦΑΡΝΑΖΆΘΡΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Ινδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΦΑΡΝΕΖΗΣ Ἀλέξανδρος, Δοὺξ τῆς Πράμας, πόλεως τῆς Λομβαρδίας, υἱὸς τοῦ Οταβίου, καὶ Μαργαρίτας τῆς Αὐστρίας· ἔγινε διάδοχος τοῦ πατρός του τὸ 1586· καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ φρόνησίν του εἰς τὴν Φλάνδραν ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον διοικητὴς γενικὸς· ἀπέθανε τὸ 1592· εἰς ἡλικίαν 47. χρόνων· ἐστάθη εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων Ισπανῶν στρατηγῶν, καὶ εἷς τῶν πλέον ἐναρέτων καὶ σοφῶν.

ΦΑΡΝΕΖΗΣ Πίερ Λουΐζης, Δοὺξ τοῦ Κάστρου, πόλεως τῆς Ιταλίας, ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν πατέρα του Παῦλον τρίτον Πάπαν Δοὺξ τῆς Πάρμας καὶ Πλακεντίας· ἀλλ' ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ιωάννην Αὐγουϊζόλαν, ὁμοῦ μὲ ἄλλους τέσσαρας συνωμότας· αὐτὴ ἡ οἰκογένεια ἐβασίλευσε δύω αἰῶνας ἕως τὸ 1731.

ΦΑΡΝΟΥΧΗΣ, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὅς τις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεις, στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ηρόδ.

ΦΑΡΣΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάρσαλος. Στέφ.

ΦΆΡΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Εὐρυδάμαντα. Ἀπολδ.

ΦΑΤΙΜΑ, μία τῶν τεσσάρων θυγατέρων τοῦ Μωάμεθ, τὰς ὁποίας

ἔκαμε μὲ τὴν Καδιγγιάχ, ἡ μόνη ἥτις ἔζησε καὶ ἀφῆκε παιδία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ· αὕτη ὑπανδρεύθη τὸν ἐξάδελφόν της Αλῆν, υἱὸν τοῦ Αμπου-Ταλὲπ, τὸ 621. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων· ἀπέθανε μετὰ 10. χρόνους τῆς ὑπανδρείας της, καὶ ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της· εἶχε τίτλον μήτηρ τῶν πιστῶν, καὶ Πριγγιπέσσα τῶν Οθωμανῶν· ἀφῆκε δύω υἱοὺς τὸν Χασὰν καὶ Χουσεΐν. Ζ. Χασάν.

ΦΑΤΖΕΑΣ Γεώργιος, ἱερεὺς σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος· συνέγραψε γραμματικὴν καὶ τὰς παροιμίας τοῦ Σολομῶντος· ἐχρημάτισεν Ἀρχιερεὺς ἐννετίησι μὲ τίτλον Φιλαδελφείας, καὶ ἀργίᾳ καὶ ἀφορεσμῷ ὑπέπεσεν ἐκκλησιαστικῷ, διὰ μίαν λεπτολογίαν τῆς Γερουσίας, διὰ πέντε λίτρας κηρίου τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐλῆς, καὶ διὰ σκάνδαλα καὶ ζιζάνια τῶν χριστιανῶν, καὶ διὰ ἄλλας λεπτολογίας. Ηὗρει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΦΑΥΛΟΣ, περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ιταλίας, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ηρόδ.

ΦΑΥΣΤΑ Φλαυβία Μαξιμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, ἀδελφὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξεντίου, καὶ σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· γεννηθεῖσα ἐν Ρώμῃ, ἀνετράφη ἀξίως τοῦ γένους της· κατ' ἀρχὰς ἐστάθη τῆς ἀρετῆς τὸ παράδειγμα καὶ προσηλωμένη εἰς τοῦ ἀνδρός της τὴν δόξαν τὸν κατέπεισε νὰ ἐλαφρύνῃ πάντοτε τὸν λαὸν ἀπὸ τὰ βάρη τῶν φόρων· διασθεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἀνδρός της νὰ προδώσῃ τὸν πατέρα της τὸ ὑπεσχέθη, ἀλλὰ φανερώσασα τοὺς μιαροὺς σκοπούς του εἰς αὐτὸν ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ πατρός της· φρόνιμος δὲ καὶ φιλότιμος οὖσα εἰς τὴν δόξαν της ἐφαίνετο ἡ πρώτη γυνὴ τοῦ αἰῶνός της· μετὰ ταῦτα ὑπέπεσεν εἰς ἄτοπα, καὶ παράνομα ἔργα, ἐπειδὴ ἠγάπα τὸν Κρίσπον υἱὸν τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν πείσῃ τὸν ὠργίσθη καὶ τὸν ἐφόνευσεν ἀνιλεῶς, ἔπειτα ἐδόθη εἰς ἄλλας ἀσωτείας, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἐπαίδευσε μὲ τὸν πλέον σκληρὸν θάνατον, κλείσας αὐτὴν εἰς ἕνα θερμὸν λουτρὸν, ὅπου ἐπνίγη τὸ 327. καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν ἡ θυγάτηρ καὶ γυνὴ τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ μήτηρ τριῶν υἱῶν, οἵτινες ἐξάθησαν καὶ αὐτοὶ Αὐτοκράτορες.

ΦΑΥΣΤΟΣ Σόκινος, ἀνεψιὸς Λαιλιοῦ τοῦ Σοκίνου, υἱὸς ὢν Ἀγνήτου Βουργησίου Πατρουκίου τοῦ τῶν Σινῶν Ἡγεμόνος· ὅστις ἀναγνώσας τὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σοκίνου χάρτοφυλάκια, εἰς τὰ ὁποῖα εὗρεν ἐγγράφους τὰς ἐκείνου αἱρέσεις, ἐτύπωσε διάλεξιν περὶ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ εἰς Κρακοβίαν κατὰ τὸ 1594, διὰ τὴν

ὁποίαν πολλὰ ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ακαδημίας ἐμισήθη, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αἵρεσιν πολλοὶ ἀντεστάθησαν, αὐτὸς δὲ λυπηθείς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν καὶ ἀπέθανεν τὸ 1604. Μ Χ.

ΦΑΩΝ, Εὐειδὴς νεανίας, ἐκ Μιτυλήνης, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο, ὅτι γέρων ἤδη ὢν καὶ πένης διαπορθμεύων τοὺς ἐν Λέσβῳ εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Ασίας, ἐπειδὴ διεπόρθμευσε καὶ τὴν Αφροδίτην ἀμισθὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς εἰς ἀμοιβὴν τὴν προτέραν νεαρὰν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφὼ, Παλαίφ.

ΦΕΑΚΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἔκτισεν εἰς τὴν πατρίδα του περίφημα κτίρια, καὶ ἐκτεταμένα ὑπόγεια, καὶ ἔκαμε μεγαλοπρεπῆ ὑδραγωγεῖα.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ, Δούξ τῆς Σαξωνίας, περίφημος Πρίγγιψ· τὸ ἱερατεῖον τῆς Σαξωνίας εἶχε πολλοὺς θησαυροὺς καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπῆρε λέγων, ὅτι οἱ καλόγηροι δὲν πρέπει νὰ ἔχωσι χρήματα, καὶ ἐπροσπάθη νὰ διορθώσῃ τὰς καταχρήσεις τῶν ὑπηκόων του· ἀπέθανε τὸ 1525.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ ὁ δεύτερος, ὁ λεγόμενος μέγας βασιλεὺς· ἦτον ἀνδρεῖος, καὶ πολλὰ πεπαιδευμένος· ἀναγινώσκων τὰς παλαιὰς ἱστορίας ἔλαβε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γένῃ ἔνδοξος· ἐσάθη πολεμιστὴς, πολιτικὸς, φιλόσοφος, καὶ μέγας βασιλεὺς· ἔκτισε περὶ τὰ 600. χωρία, ἐσύστησε τέχνας, ἐνεψύχωσε τὰς ἐπιστήμας, τὴν Γερουσίαν, τὸ ἐμπόριον, ἔδωσε νόμους εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὑπερασπίζετο τοὺς σοφοὺς· ἀπέθανε τὸ 1786, καὶ ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ Γενεβέλης. Ζ Γενεβέλης.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ ὁ πρῶτος, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Ιταλίας· ἐκηρύχθη τὸ 1152 καὶ τὸ 1158· ὑπεχρέωσε τοὺς Μιλανίζους νὰ τὸν γνωρίσωσι διὰ βασιλέα τους, τὸ ὁποῖον πολλὰ ἐκακοφάνη τὸν Πάπα· ὁ μονάρχης δὲν ἐβεβαιάσεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἐπροσπάθησε νὰ κυριεύσῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς Ιταλίας, καὶ ἔκαμεν ὀκτὼ μάχας εἰς αὐτὴν, εἰς τὰς ὁποίας ἔφθειρε 500,000. χιλιάδας Γερμανοὺς· τὸ 1177· ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν τοῦ Πάπα, ὅστις τὸν ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μάρκου εἰς τὴν Βενετίαν· οὗτος ἦτον ἀνδρεῖος, καὶ σταθερὸς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του· ἐπωνομάσθη κοκκινογένης, διότι εἶχε γένεια κόκκινα· κάλλιστος Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ κάκιστος βασιλεὺς τῆς Ιταλίας· οὗτος ἐπνίγη εἰς ἕνα ποταμὸν ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν μάχην τὸ 1190.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ ὁ δεύτερος, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Ιταλίας, υἱὸς Εὐρίκου ἔκτου, καὶ ἀνεψιὸς Φεδερίκου τοῦ πρώτου· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 1210.

οὗτος ὁ μεγαλοπρεπὴς μονάρχης ἦτον ἀνδρεῖος, φίλος καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν καὶ τῶν τεχνητῶν· ἐπροσπάθησε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον βασιλέα νὰ ἑνώσῃ τὴν Ιταλίαν εἰς ἓν σῶμα· ἀπέθανε τὸ 1250.

ΦΕΙΔΑΣ, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΦΕΙΔΙΑΣ, Ἔνδοξος γλύπτης, Αθηναῖος, ἔκαμε τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς, τὸ ὁποῖον ἔστησεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Αθηνῶν· ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς Αθήνας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ηλιδα, ὅπου ἐρονεύθη, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἄγαλα τοῦ Διὸς, τὸ ὁποῖον ἐβάλθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Ολυμπίας· αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τὸ κρίνουσιν ὡς ἓν ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ κόσμου. Ηὐξει τὸ 448. Π. Χ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ἡμεροδρόμος, Αθηναῖος. Ηρόδ.

ΦΕΙΔΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, καὶ ἔκγονος τοῦ Ηρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος μετὰ τῶν ἄλλων Ελλήνων, φέρων τοὺς ἐκ τῶν σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα· μετὰ τὴν ἅλωσιν φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ηπείρου, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν.

ΦΕΙΔΩΝ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλέους βασιλεὺς τοῦ Αργους τὸ 900. Π. Χ. ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ηρόδ. 127.

ΦΕΙΔΩΝ, ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Κορινθίων, σύγχρονος τοῦ Στρεψιάδου ἐν Αθήναις. Αρις. 134. Ετερος, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΦΕΛΙΞΙΟΣ Αζάρας, Ισπανὸς τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς, βοτανικὸς, Αστρονόμος καὶ περίβλεπτος περιηγητὴς· Ηὐξει περὶ τὸ 1785. Μ. Χ. Περιῆλθεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Μεσημβρινὴν Αμερικὴν, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις, ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τοῦ μέρους τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφὴ χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

ΦΕΝΕΛΩΝ, Γάλλος, περίφημος θεολόγος· ἀπέθανε τὸ 1715.

ΦΕΡΑΡΗΣ Φραγγίσκος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος γραμματικὸς καὶ ἀρχαιολόγος, ἐσύνθεσε διάφορα συγγράμματα μὲ πολλὰ περίεργα πράγματα· ἀπέθανε τὸ 1690.

ΦΕΡΑΡΗΣ Λοδοΐκος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, κάλλιστος μαθηματικὸς· ἀπέθανε τὸ 1565.

ΦΕΡΑΡΗΣ Αντώνιος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, Ιατρὸς καὶ φιλόσοφος ἄριστος, συνέγραψε τὴν καταγραφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ποιητικὰ, Ιταλικὰ, καὶ Λατινικὰ, καὶ διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1517.

ΦΕΡΑΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ανδροκλέους. Διόδ.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Οὐγγέλιος, Ἰταλὸς τὸ γένος, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Κιστερνιηνσίων· ἔγραψε περὶ τῶν ἐπισκοπευσάντων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ταῖς πέριξ νήσοις· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καστέλλης, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1230. ἦτον πνευματώδης καὶ ἀνδρεῖος· τὸ 1236· ἐκυρίευσεν τὴν Κόρδοναν πόλιν τῆς Ἱσπανίας, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ὀθωμανοὶ κατοικημένην μὲ 4000. χιλιάδας κατοίκων· διαβαίνων ἀπὸ τὴν Παλεντίαν πόλιν τῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡτοίμαζαν νὰ καύσουν μερικοὺς αἱρετικούς, ἄναψεν ὁ ἴδιος τὴν πυρκαϊὰν διὰ νὰ τοὺς καύσουν, ἀπὸ ζῆλον κινούμενος, κατὰ τὰ ἤθη ἐκείνου τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβασίλευεν ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ βαρβαρότης· ἀπέθανε τὸ 1252.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Περέτης, Πορτογάλλος, ἄριστος γεωγράφος καὶ θαλασσοπόρος τολμηρότατος. Οὗτος ἀπέβη εἰς τὴν ἐγγὺς τῆς Καντόνος Ταμάνην, καὶ ἀνεκάλυψε τὰς Δικεγίας νήσους· ἔζη τὸ 1518. Μ. Χ.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Γριάλβας, Ἱσπανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Ἤνθει περὶ τὸ 1545. Μ. Χ. Οὗτος διέπλευσε τὸν μέγαν Ὠκεανὸν, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη καὶ τὴν Γουϊνέαν· ἔγραψεν ἀκριβῶς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκεφθέντας τόπους, τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφὴ ἔδωσε μέγα ὄφελος τῇ Γεωγραφίᾳ· ἐξέθεσε καὶ ναυτικοὺς πίνακας ἀξιολόγους.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ὁ Πίντος, τὸ γένος Πορτογάλλος, „ἄριστος Γεωγράφος„ καὶ φυσικὸς θαυμάσιος· οὗτος χάριν ἀνακαλύψεως ἐταξείδευσε τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν καὶ ἄλλους τόπους, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ πάντων τῶν μερῶν, τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκεφθέντων, οἷον περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, προϊόντων καὶ λοιπῶν, τῶν εἰς τὴν Γεωγραφίαν ἀναφερομένων.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Γαληάνης. Ζ. Γαληάνης.

ΦΕΡΕΚΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρμονίδου· οὗτος κατεσκεύασε τὰ πλοῖα τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ ὅλην τὴν ἐντέλειαν, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν μεγάλα κακὰ εἰς ὅλους τοὺς Τρωαδίτας.

ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, ἐδίδαξε δράματα 17. συνεσράτευσε καὶ μὲ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον·

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ ὁ Σύριος· θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος συγγραφεὺς εἰς τὸ πεζὸν, καὶ πρὸ πάντων Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, ὅς τις πρῶτος ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 444. Π. Χ· ἔγραψε καὶ περὶ θεολογίας βιβλία 10. τὴν γέννησιν τῶν Θεῶν καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν καὶ ἄλλα πολλά.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ· λέγουσιν ὅτι ἦτον πρεσβύτερος τοῦ Συρίου διδασκάλου τοῦ Πυθαγόρου· οὗτος συνέγραψε περὶ Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας βιβλία δέκα, καὶ ἄλλα συγγράμματα·

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ, Δέριος, ἱστορικὸς, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, περὶ Ἰφιγενείας, περὶ τῶν Διονήσου ἑορτῶν, καὶ ἄλλα.

ΦΕΡΕΝΔΑΤΗΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ.

ΦΕΡΙΟΣ Γιαγιόνης. οὗτος μὴ εὑρίσκων ἰατρικὸν δι' ἕνα πάθος, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ στῆθος, ὑπῆγεν εἰς τὸν πόλεμον διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀθλίαν ζωὴν, ὅπου εὗρε τὸ ἰατρικὸν, ἐπειδὴ πληγωθεὶς εἰς τὸ πρίσμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ στῆθος μὲ τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ ἀνέλαβε τὴν ὑγείαν του.

ΦΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον παρὰ τὸν νόμον ἐσυγχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος. Αἴλ.

ΦΕΡΕΡΙΑ, γυνὴ τῆς Πορτογαλλίας, σοφὴ εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ μαθηματικά· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα, μεταξὺ αὐτῶν καὶ διαφόρους ποιητικὰς κωμῳδίας, ἕνα ποίημα ἐπιγραφόμενον ἡ Ἱσπανία ἐλευθερωμένη· ἀπέθανε τὸ 1650.

ΦΕΡΗΣ Βαλδασάρης, περίφημος μουσικὸς διὰ τὴν γλυκύτητα καὶ ἁρμονίαν τῆς φωνῆς του· ὅλοι οἱ πρίγγιπες τὸν ἐζήτουν νὰ τὸν ἔχωσι πάντοτε πλησίον των, καὶ ὅλαι αἱ μοῦσαι εὐφήμιζον τὴν δόξαν του· ἀπέθανε τὸ 1700.

ΦΕΡΝΑΝΔΕΤΗΣ Ἰωάννης, τὸ γένος Ἱσπανὸς, ἀνακαλυπτὴς διαφόρων τόπων· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1580. Μ. Χ. Περιῆλθε πολλὰ μέρη, ἀνεκάλυψε πλησίον τῶν Φιλιππίνων τὰς νήσους τοῦ ἁγίου Φελιξίου, καὶ τοῦ ἁγίου Ἀμβίρου. Συνέγραψεν ἀκριβῶς τὰς ἑαυτοῦ περιηγήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔδωσαν μέγα ὄφελος τῇ Γεωγραφίᾳ.

ΦΕΡΝΕΛΙΟΣ, Γάλλος, ἔνδοξος ἰατρὸς, οὗτος συνέγραψεν ὁλόκληρον σύστημα Ἰατρικῆς, φυσιολογίαν, παθολογίαν καὶ θεραπευτικὴν· ἠξιώθη μεγάλην δόξαν καὶ φήμην, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἰατρὸς, καθότι εἶδε νὰ παραδίδωνται καὶ νὰ ἐξηγῶνται τὰ συγγράμματά του εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Ἰατρικῆς.

ΦΕΡΡΙΕΡΑΣ Σοβεσῶφος Κόμης, τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Ἤνθει περὶ τὸ 1785. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς καὶ θαυμάσιος περιηγητὴς· περιῆλθεν ἑπτὰ χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκίαν, Περσίαν καὶ Ἀραβίαν, καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις· ἀφῆκε περιγραφὴν τῶν μερῶν τούτων, ἥτις χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

ΦΕΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Σεπόστριδος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· περὶ τοῦ

ἐποίου λέγεται ὅτι ἦτον τυφλὸς δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Ηρόδ.

ΦΕΣΤΟΣ Ἀβιένος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος συνέταξε περιγραφὴν τῶν παραθαλασσίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσθεσε τὰς ἀπὸ στόματος περιγραφὰς τῶν Καρχηδονίων ναυτῶν, τῶν περιπλευσάντων τὴν Ισπανίαν τὴν Γαλλίαν, καὶ τὸ Αλβιον.

ΦΗΓΕΥΣ, βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος, ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, καὶ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης, τοῦ Προόου καὶ Ἀγήνορος.

ΦΙΛΙΞ Περέττος. Ζ. Σῆξτος. ἑ.

ΦΗΜΙΟΣ Ιθακήσιος, περίφημος ἀρχαῖος κιθαρῳδός, διατρίβων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Οδυσσέως, ὅς τις παίζων τὴν κιθάραν διεσκέδαζε τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της.

ΦΗΜΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Τερπίου, μουσικὸς ἄριστος· λέγουσιν ὅτι ἐχρημάτισε κοινὸς διδάσκαλος εἰς τὴν Σμύρνην, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν μητέρα τοῦ Ομήρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Μαίωνος, υἱοθέτησε τὸν Ὅμηρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἀποθανὼν ἀφῆκε κληρονόμον καὶ διάδοχον τοῦ σχολείου του.

ΦΙΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια, πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παυσ.

ΦΙΕΣΚΟΣ Ἀουίγγης· ἡ φιλοδοξία του ἐστάθη αἰτία τοῦ ἀφανισμοῦ του· οὗτος φθονῶν τὸν Δορίαν ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Γένοβαν· ἀναβαίνων ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τὰ τείχη ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· οἱ ἀδελφοί του ἐπαιδεύθησαν αὐστηρῶς ἀπὸ τὸν Δορίαν· ἐκρήμνισε τοὺς οἴκους των τὸ 1547. τὴν πρώτην Ιανουαρίου.

ΦΙΚΙΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιστος φιλόσοφος, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας καὶ θεολογίας· εἶναι γνωστὸν τὸ σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον Φιλοσοφία Πλατωνική· ἀπέθανε τὸ 1499.

ΦΙΛΑΓΡΙΟΣ, Ιατρὸς, ἀπὸ τὴν Ηπειρον, μαθητὴς τοῦ Ναυμαχίου· οὗτος ἰάτρευσε πολλὰς ἀσθενείας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς βιβλία 70. καὶ ὑπομνηματικὸν εἰς τὸν Ιπποκράτην.

ΦΙΛΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ὅς τις ἐκατοίκησεν εἰς τὰς Ἀθήνας· Ηρόδ.

ΦΙΛΑΥΓΕΡΗΣ Γαετάνος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, φιλόσοφος καὶ ἀρχαιολόγος, ἱστορικὸς, μαθηματικὸς, πολιτικὸς καὶ ἠθικὸς· ἐγνώριζε καλῶς τὰς παλαιὰς καὶ νέας γλώσσας· ἀπέθανε τὸ 1788.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Αντώνιος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀρχιτέκτων, καὶ γλύπτης ἔνδοξος· ἔκαμε τὴν χαλκίνην θύραν τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, ἔκτισε τὸ μεγαλοπρεπὲς νοσοκομεῖον τοῦ Μιλάνου, καὶ τὴν Μητρόπολιν τοῦ Βεργίμου· ἀπέθα-

νε περὶ τὰ τέλη τοῦ πέμπτου αἰῶνος.

ΦΙΛΑΣΤΡΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βριξίας, ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ, συνέγραψε μὲ ζῆλον πολὺν καὶ μὲ ὀλίγην κρίσιν, καὶ ἱστορίαν μικρὰν ὅλων τῶν ἀπαρχῆς αἱρέσεων ἕως τῶν ἡμερῶν του· ἐξεδόθη ἐν Βρυξίᾳ.

ΦΙΛΕΛΦΟΣ Φραγγίσκος, Ιταλὸς, περίφημος εἰς τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, ποιητὴς, μεταφραστὴς, ἱστορικὸς, ῥήτωρ καὶ ἠθικὸς, συνέγραψε καὶ σάτυρας· ἀπέθανε τὸ 1481.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αριστοφάνους· ἔζη τὸ 400. Π. Χ. ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἐσώθησαν λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τοῦ Γροτίου τὴν συλλογὴν τῶν Ελληνικῶν τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Παμφλαγωνίαν, ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Δυσιμάχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἀνεξάρτητος, καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. Λουκ. Μακ, 12.

ΦΙΛΗΜΩΝ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου, Θουκ.

ΦΙΛΗΜΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας· συνέγραψε δράματα 54, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν δύω τεμάχια. Φαβρ.

ΦΙΛΗΜΩΝ, γραμματικὸς, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, ἔγραψε περὶ Αττικῶν ἐνομάτων. Φαβρ.

ΦΙΛΗΜΩΝ, ἀπὸ τὴν Πομπηϊόπολιν τῆς Σικελίας, νομίζεται ὡς ποιητὴς τῆς μέσης, ἦ νέας κωμῳδίας, ἦτον ὀλίγον παλαιότερος τοῦ Μενάνδρου, ὅς τις κατὰ τὴν κρίσιν μερικῶν ἐπροτιμήθη πολλάκις ἀπὸ τὸν Φιλήμωνα, ὥστε καὶ μίαν φορὰν τὸν ἠρώτησεν ὁ Μένανδρος, ἂν δὲν ἐκοκκίνιζε τὸ πρόσωπόν του, ὅταν εἰς τὸ θέατρον ἐλάμβανε τὴν νίκην· ἀπέθανε τὸ 97. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπὸ ἕνα μέγαν γέλωτα ὅς τις τῷ ἐπροξενήθη ἰδών τινα τρώγοντα σύκα· ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΦΙΛΗΣΙΟΣ, στρατηγὸς τις τῶν Ελλήνων, ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ.

ΦΙΛΗΣ Μανουὴλ, ἀπὸ τὴν Εφεσον, ἔζη ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νεωτέρου πρὸ τοῦ 1321· οὗτος συνέγραψεν ἕνα ποίημα περὶ ζώων ἰδιώματος, καὶ Ιαμβικοὺς στίχους, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τὸ 1533, καὶ ἐν Τραϊέκτῃ τὴ 1730. ὑπὸ τοῦ Πώῃ, καὶ ἐν τῷ σώματι τῶν ποιητῶν· συνέγραψε δὲ καὶ περὶ ναυτικῆς τέχνης καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐν τῷ σώματι τῶν ποιητῶν καὶ ἐν ἄλλοις διεσπαρμένα.

ΦΙΛΗΤΑΣ ὁ Κῶος, υἱὸς τοῦ Τηλέφου· ἔζη τὸ 290. Π. Χ. συνέγραψεν ἐλεγεῖα, καὶ ποιήματα παραφαλυρικά· οἱ παλαιοὶ εἶχον μεγάλην

ὑπολῆψιν εἰς τοῦτον τὸν ποιητὴν· δὲν ἀπεσώθησαν, ἐμή τινα λείψανα μόνον.

ΦΙΛΙΑ΄ΔΗΣ, τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ.

ΦΙΛΙΚΑΓΙΑΣ, Ἰταλὸς, νομοθέτης τῆς Φλωρεντίας, καὶ ἔνδοξος ποιητὴς Λυρικὸς· συνέγραψε ποιήματα, τὰ ὁποῖα χαίρουσι μεγάλην φήμην· ἀπέθανε τὸ 1707,

ΦΙΛΙ΄ΝΝΗ, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεόκ.

ΦΙΛΙΝΟΣ ὁ Κῶος, καὶ ὁ μαθητὴς Σεραπίων ὁ Ἀλεξανδρεύς· ἐθεμελίωσεν ἕνα νέον σύστημα Ἰατρικῆς τὸ 250. Π. Χ, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἐμπειρικὴν σχολήν· ἡ αἵρεσις αὕτη ὠνομάσθη οὕτω, διότι ἦτον πολλὰ διάφορος ἀπὸ τοὺς δογματικούς· τὸ ἐμπορικὸν σύστημα παραβλέπει τὴν σπουδὴν τῆς ἀνατομίας καὶ τῆς φυσιολογίας·

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Καρτερέτης. Ζ. Καρτερέτης. Φίλιππος Ἄγγλος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Νεαπόλεως, καὶ Δοὺξ τοῦ Μιλάνου, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ πέμπτου· ἐπωνομάσθη ὁ Τιβέριος τῆς Ἱσπανίας, ἦτον ὑποκριτὴς, ἀσπλαγχνος, δύσπιστος, ἐκδικητικὸς· μὲ τὴν ψευδοπολιτικήν του ἔφθειρε τὴν φιλίαν ὅλων τῶν Πριγγίπων τῆς Εὐρώπης, δὲν ἐστάθη ἀξιώτερός του εἰς τὸ νὰ εὐτυχήσῃ τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ποτὲ· οἱ μόνοι σκοποί του ἦσαν νὰ προξενῇ φόβον εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν, καὶ ἔχυνε ποταμηδὸν τὸ αἷμα τῶν ὑπηκόων του ἔχων πόλεμον μὲ ὅλα τὰ συνορεύοντα βασίλεια· ὁ υἱός του καὶ κληρονόμος τῆς βασιλείας δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταδαμάσῃ τὴν θηριώδη ψυχήν του· δὲν ἐσυγχώρει κἀνένα ἔγκλημα· εἰς διάστημα 42. χρόνων τῆς βασιλείας του δὲν ἀπέρασε μήτε μίαν ἡμέραν μὲ εἰρήνην· οἱ ἄρχοντες τῆς βασιλείας του, καὶ οἱ πλέον ἠγαπημένοι του ἐτρεμίζοντες τρέμοντες, καὶ γονατιστοὶ τὸν ὡμίλουν· μετεχειρίσθη τοὺς θησαυροὺς τοῦ νέου κόσμου, καὶ τὰ ἀναρίθμητα εἰσοδήματά του, νὰ ἐκδικῆται τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὴν μιαρὰν του ψυχήν. ἀπέθανε τὸ 1598. τὴν 13. Σεπτεμ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μελάχθων, ἦν ὁ δοκιμώτερος καὶ ἀγαπητότερος μαθητὴς τοῦ Λυθήρου. Ἐγεννήθη οὗτος τὸ 1497. Μ. Χ. Τόσον ἐπεμελήθη τὴν σπουδὴν, ὥστε ὢν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἔγινε καθηγητὴς τοῦ υἱοῦ ἑνὸς Μεγιστάνου τῆς Γερμανίας. τὸ 1518, ἔγινε διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου ἐν Οὐϊτεμβέργῃ, καὶ τόσην φήμην ἀπέκτησεν, ὥστε πολλάκις εἶχε δύο χιλιάδες καὶ πεντακοσίους ἀκροατὰς· ὀλίγον ὕστερον ἐφιλιώθη μὲ τὸν Λυθῆρον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν Θεολογίαν εἰς τὴν αὐτὴν Ἀκαδημίαν, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπῆγον τὸ 1519 εἰς Λειψίαν διὰ νὰ διαλεχθῶσι μὲ τὸν Ἔχιον· ὕστερον ἔγραψε πολλὰ βιβλία, ἐδίδαξε Θεολογίαν, ἐσύστησε πολλὰ σχολεῖα, καὶ τῷ 1520 ἐσύνθεσε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως. Πάντες συμφωνοῦσιν, ὅτι ὁ Μελάχθων ἦν ἥσυχος, ἥμερος, γλυκὺς, ἐμίσα τὰς περὶ θρησκείας φιλονεικίας, καὶ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς πράξεις του καὶ διδασκαλίας, ὅτι ἦν ἐνάντιος τοῦ Λυθήρου, δηλαδὴ, ὅτι ἠγάπα κατὰ πολλὰ νὰ ἑνωθῶσιν οἱ Καθολικοὶ μὲ τοὺς Προτεσάντας· διὰ τοῦτο Φραγκῖσκος Α΄. Ρὴξ τῆς Γαλλίας τοῦ ἔγραψε τῷ 1535 νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς τῆς Σορβόνης διδασκάλους περὶ τοιαύτης ἑνώσεως· τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἀγκαλὰ ἐπεθύμει τοῦτο ὁ Μελάχθων καὶ ὁ Λυθῆρος, ὁ Ἐλέκτωρ τῆς Σαξονίας δὲν τὸν ἄφησε· τὸ 1529. εὑρέθη παρὼν εἰς τὴν ἐν Σπείρᾳ συνέλευσιν· εἰς τὴν ὁδὸν διέβη ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα του, ἥτις προσευχομένη κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐπειδὴ καθολικὴ ἦν, τὸν ἠρώτησε, τί νὰ πιστεύσῃ μεταξὺ τόσον φιλονεικιῶν· ἀκολούθει νὰ πιστεύῃς, εἶπεν αὐτὸς, καὶ νὰ προσεύχησαι, καθὼς ἐπίστευες ἕως τώρα, καὶ μεῖνε στερεὰ μεταξὺ τῶν φιλονεικιῶν τῆς θρησκείας. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀδιαφορίαν του εἰς περὶ θρησκείας ἔλαβον ἀφορμὴν οἱ μαθηταί του νὰ συστήσωσι τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀδιαφορούντων.

Ἀπέθανε τὸ 1560 Μ. Χ. τῇ 29 τοῦ Αὐγούστου, καὶ ἐτάφη ἐν Οὐϊτεμβέργῃ πλησίον τοῦ Λυθήρου· σώζονται αὐτοῦ πολλὰ συγγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται μία μεγάλη ἀγχίνοια, μετριοφροσύνη, ἀνάγνωσις καὶ ἄκρα μάθησις, ἀλλὰ μία μεγάλη εὐπείθεια διὰ τὰ τέρατα, ἀστρολογίαν καὶ ἐνύπνια.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ τρίτος, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν, βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν· οὗτος δὲν εἶχε τὰ ἐλαττώματα τοῦ πατρός του, πλὴν ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ τρέμῃ κάθε στιγμὴν· οὗτος ὁ ἀπαίδευτος Πρίγγιψ ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν ἕνα ἑκατομμύριον καὶ διακοσίας χιλιάδας κατοίκων διὰ προσταγῆς τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου, ἐπειδὴ τοὺς ἐβίαζαν ν᾽ ἀφήσωσι τὰς θρησκείας των καὶ νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν καθολικήν· μίαν ἡμέραν ἦτον ὁ Ἴδιος θεατὴς, ὅτε εἶχον βάλει μερικοὺς ἀθώους νὰ τοὺς καύσουν ζωντανούς· ὁ βασιλεὺς βλέπων ἐλυπήθη, καὶ καλόγηρός τις τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου ἐζήτησε κατὰ χρέος, ἐπειδὴ ἔδειξε τοιαύτην φιλανθρωπίαν, νὰ τὸν εὐγάλουν αἷμα, νὰ τὸν βάλουν νὰ τὸν καύσουν μὲ τὴν χεῖρα τοῦ δημίου. Ἀπέθανε τὴν 31. Μαρτίου 1621. εἰς ἡλικίαν 43. χρόνων.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δέκιος. Ζ. Δέκιος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μάρκος Ἰούλιος, Αὐ-

τοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, ὁ ἐπωνομασθεὶς Ἀραβικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τρίπολιν τῆς Πετραίας Ἀραβίας, ἐκ γενεᾶς ἀφανοῦς· ἔφθασεν εἰς τὰ μεγαλώτατα ἀξιώματα τοῦ στρατιωτικοῦ διὰ τὴν ἀξίαν του, καὶ ἐπειδὴ ἐπεθύμει νὰ γένῃ μονάρχης, διὰ τὴν κενοδοξίαν του ἐρόνευσε τὸν νέον Γορδιανὸν Καίσαρα, τοῦ ὁποίου ἦτον ἄρχων τῶν σωματοφυλάκων, καὶ ἐντεῦθεν ἥρπασε καὶ τὸν θρόνον τὸ 244. Μ. Χ. ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην παρεχώρησε τὴν Μεσοποταμίαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν μὲ ὅλα τὰ στρατεύματα, καὶ ἑώρτασε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς πόλεως μὲ διαφόρους ἀγῶνας μὲ δύω χιλιάδας μονομάχους· δὲ ἡδονὴν τῶν θεατῶν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ χαρὰ μετεβλήθη εἰς λύπην ἀπὸ μίαν πυρκαϊάν, ἥτις διέφθειρε περισσότερον μέρος τούτου τοῦ θαυμαστοῦ οἰκοδομήματος· λέγουσιν ὅτι ὁ Φίλιππος ἔλαβε τὸ βάπτισμα μετὰ τοῦ θείου του, τὸ ἀληθέστερον ὅμως εἶναι, ὅτι ὠργίσθη τὸ ἔθνος διὰ τὴν δοθεῖσαν ἄδειαν παρ' αὐτοῦ νὰ ἐκτελῶσιν οἱ χριστιανοὶ ἐλευθέρως τὰς ἱεροπραξίας των ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν εἰς τὴν Βερώνην πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐφονεύθη δὲ καὶ ὁ υἱός του εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του εἰς ἡλικίαν 12. χρόνων.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Κυπριος, Πρωτοσύγγελος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ὅσις εὑρέθη παρὼν καὶ εἰς τὰς δύω συνόδους τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατὰ τῆς τοῦ Λουκάρεως ὁμολογίας· ἔγραψε χρονικὸν τῶν Πατριαρχευσάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει, λῆγον ἕως Παρθενίου τοῦ Ἀδριανουπόλεως· ἐτυπώθη Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ ἐν Φρανεκουέρᾳ τοῦ Βελγίου τῷ 1679. ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Λαββαῖος περίφημος Ἰησουΐτης, ἀνὴρ περιβόητος διὰ τὴν σπουδὴν, ἀρετὴν, καὶ ἄλλα προτερήματα. Συνέγραψε μίαν νέαν βιβλιοθήκην, τῶν χειρογράφων βιβλίων, περὶ συγγραφέων τῆς Βυζαντίδος ἱστορίας, ἐγχειρίδιον χρονολογικὸν, καὶ νέαν συνάθροισιν τῶν συνόδων εἰς 17. τόμους. ὅταν ἦτον ὑπὸ τὰ τυπογραφικὰ πιεστήρια ὁ δέκατος πρῶτος τόμος ἀπέθανεν· ὅθεν ὁ Κοσσάρτιος ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ ἄξιον ἔργον· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Βαρατιὲρ, Δύω ἥμισυ ἐτῶν ὤν, ἐγνώριζε καθαρὰ τὰ 21. γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου Γερμανιστὶ, καὶ τριῶν ἐτῶν ἀνεγίνωσκε μὲ πᾶσαν ἐλευθερίαν· Τεσσάρων ἐτῶν ὢν ὡμίλει Λατινιστὶ μετὰ τοῦ πατρός του, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐστάθη καὶ διδάσκαλός του ἐξ ἀρχῆς, εἶχεν ἀρκετὴν εἴδησιν καὶ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας· τεσσάρων καὶ ἥμισυ ἐτῶν ἤρχισε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον· μετὰ ταῦτα ἤρχισε καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν, καὶ ἐκστήθισε τοὺς ψαλμοὺς καὶ τὰς παροιμίας, καὶ τοὺς ἐξήγει ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν εἰς τὸ Λατινικὸν χωρὶς προσοχὴν, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν ἀνάγνωσιν. Μὲ τὸν πατέρα του ὡμίλει πάντοτε Γερμανικὰ, μὲ τὴν μητέρα του Γαλλικὰ, καὶ μὲ τὴν δούλην Γερμανικά.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ πέμπτος, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του Δημήτριος ὁ τρίτος, ἔμεινε παιδίον μικρὸν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Ἀντιγόνου ἐξαδέλφου του, ὅς τις γενόμενος βασιλεὺς, διήρκεσεν εἰς τὸν θρόνον 12. χρόνους· μετὰ τὸν θάνατόν του ἐβασίλευσεν ὁ Φίλιππος εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 13. τὸ 220 Π. Χ. εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας του ἔλαβε φήμην, ἀλλ' ἔπειτα φρμακώσας τὸν Ἀρατον ἀναξίως, μετὰ πολλῆς ὠμότητος, ἄνδρα ἐραστὴν τῆς δικαιοσύνης, τὴν ἠμαύρωσε· μετὰ ταῦτα ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Ῥωμαίων συμμαχήσας μὲ τὸν Ἀννίβαν· ἀλλ' ὁ Λεβῖνος σαλεὶς ἀπὸ τὴν Γερουσίαν ἦλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ προφθάσας αὐτὸν αἴφνης διὰ νυκτὸς τὸν ἐκτύπησεν ἰσχυρῶς καὶ τὸν ἐβίασε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν· καὶ οὕτως ἔγινεν ἡ εἰρήνη, ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγον διήρκεσεν· ἐπειδὴ εὑρόντες οἱ Ῥωμαῖοι νέας αἰτίας πολεμικὰς ἔστειλαν κατ' αὐτὸν τὸν Τίτον Κύντον Φλαμίνιον, καὶ ἔκαμε πόλεμον δυνατὸν, καὶ νικηθὲν τὸ στράτευμα τοῦ Φιλίππου ἐτράπη εἰς φυγὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐβιάσθη νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ οὕτως ὁ πόλεμος ἔλαβε τέλος τὸ 196. Μετὰ ταύτας τὰς δυστυχίας συνέβησαν καὶ ἕτεραι· καθότι ὁ υἱός του ὁ Περσεὺς κινούμενος ἀπὸ φθόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου τὸν διέβαλε πρὸς τὸν Φίλιππον ὅτι μελετᾷ νὰ τὸν κρημνίσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον· ὁ δὲ δυστυχὴς πατὴρ πιστεύσας τὸν ἐφαρμάκωσεν, ἀλλὰ στερηθεὶς τοιοῦτον υἱὸν κεκοσμημένον μὲ ἀρετὰς, ἠσθάνθη τὴν ἀδικίαν, καὶ ἤλεγε ν' ἀφήσῃ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου εἰς τὸν Ἀντίγονον εἰς τόπον ἑνὸς υἱοῦ ἀδίκου καὶ μιαροῦ, ἀλλὰ φθάσας ὁ θάνατος τὸν ἐμπόδισεν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀμφίπολιν τῆς Μακεδονίας τὸ 178.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς Ἥρως. Ἡρόδ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42. Ὀλυμπ. καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Γουαδανιόλος. Ζ. Γουαδανιόλος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, υἱὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐριδίκης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὅς τις διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς του ἠύξησε τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε

μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν του καὶ διάδοχον Μέγαν Ἀλέξανδρον. Μίαν φοράν εἶχον φέρει εἰς τὸν Φίλιππον ἕνα Ἵππον πολεμικὸν, μεγάλον, δυνατὸν καὶ ἄγριον, ὀνομαζόμενον βουκέφαλον, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀνεβῇ εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγριότητά του, ὁ Φίλιππος θυμωθεὶς ἐπρόσταξε νὰ ἀποδιωχθῇ, ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος λυπούμενος μεγάλως ἔλαβε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὸς· τότε λαβὼν τὸν χαλινὸν γυρίζει τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου πρὸς τὸν ἥλιον διὰ νὰ μὴ ξυπάζηται ἀπὸ τὴν σκιάν, καὶ ἀναβὰς εἰς αὐτὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ· ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸν δρόμον του καὶ κατέβη, ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἐβάκρυσε καὶ φιλήσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κεφαλὴν, εἶπεν, Υἱέμου, ζήτει ἄλλο βασίλειον ἄξιον διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία δὲν σὲ χωρεῖ. Ὁ Φίλιππος ἔλεγεν ὅτι ἠγάπα ὅσους ἤμελλον νὰ προδώσωσι, καὶ ἐμίσει ὅσους ἐπρόδωσαν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ υἱὸς τοῦ Κασάνδρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὸ βάσιλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298. Π. Χ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων του σώζονται λείψανα.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους· ἔζη περὶ τὸ 341. Π. Χ. καὶ γνώριμος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου· μία ἀνέλπιστος νίκη εἰς τὸ θέατρον τοῦ ἐπροξένησε τὸν θάνατον· τὰ σωζόμενα τῶν κωμῳδιῶν του ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Μορελίου, καὶ Γροτίου συναγωγὴν τῶν Ἑλλην· τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ, εἷς τῶν περιφήμων ποιητῶν τῆς μέσης κωμῳδίας· ἔζη τὸ 330. Π. Χ. σώζεται ἕνας στίχος του καὶ ἕνα ἐπίγραμμα εἰς Λυσίαν τὸν ῥήτορα ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Βρούνα, τόμῳ πρώτῳ, σελ. 184.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ Μιλήσιος, ῥήτωρ, μαθητὴς Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἦτον καὶ αὐλητὴς παραδοξότατος· διὸ τὸν ὠνόμαζεν καὶ Αὐλοτρύπην ὁ Ἰσοκράτης· συνέγραψε περὶ τέχνης ῥητορικῆς βιβλία 2, καὶ Ἱπποκράτους ἀπόφασιν.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ Συρακούσιος ἱστοριικὸς, συγγενὴς Διονυσίου τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας, καὶ μαθητὴς Εὐήσου τοῦ Ἐλεγειοποιοῦ· ἔγραψε Σικελικὰ, καὶ ἕν ἕτερον σύγγραμμα, τὴν γενεαλογίαν τῶν Φοινίκων.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ Αἰγινήτης, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Διογένους, καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε διαλόγους.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ, υἱὸς Φλώτου τοῦ Κερκυραίου, περίφημος ποιητὴς τραγικὸς τῆς δευτέρας τάξεως, οἵτινες

ἦσαν ἑπτὰ καὶ ὠνομάσθησαν πλειάς· συνέγραψε τραγῳδίας 42.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ, κωμικὸς ποιητὴς, ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν· ἔζη τὸ 400. Π. Χ. μέχρι τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸ γέλωτα· ἡ μιμητική του ποιητικὴ τὸν ἔκαμε περίφημον, διὰ τῆς ὁποίας διεγείροντο οἱ ἄνθρωποι εἰς μεγάλον γέλωτα· σώζονται μερικοὶ στίχοι του ἐκδοθέντες, Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος γνῶμαι, παράλληλοι μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Νικολάου Ῥιγαλτίου τὸ 1613. καὶ ἐν Πυρισίοις. καὶ ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1618. καὶ ἐν Ἀμστελοδάμῳ τὸ 1654.

ΦΙΛΙΣΤΟΣ ὁ Συρακούσιος, γαμβρὸς καὶ ἀξιωματικὸς Διονυσίου τοῦ παλαιοῦ· ἔγραψε περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Σικελίας, καὶ βιογραφίαν τῶν δύω Διονυσίων· οὗτος ἐστάθη εἷς τῶν συνεργῶν τῆς τυραννίδος· οἱ παλαιοὶ μισοῦσι τὸ ὕφος του, ὡς διόλου ἐστερημένον ἁπλότητος.

ΦΙΛΙΣΤΟΣ, ἱστοριογράφος Συρακούσιος, ἔζη τὸ 256. Π. Χ. ἔγραψε ῥητορικὰ συγγράμματα, καὶ ἱστορίαν Λιβύης καὶ Συρίας. Σουΐδ.

ΦΙΛΙΤΗΣ, Αἰγύπτιος, ποιμὴν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάζετο καὶ μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πυραμίδων. Ἡρόδ.

ΦΙΛΚΩΝ Ἀνδεγανικὸς, βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅς τις ἐκπεσὼν τοῦ Ἵππου ἀπέθανε περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΙΛΛΥΛΙΟΣ Ἀθηναῖος, κωμικὸς, τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· συνέγραψε δράματα, Αἰγεύς, Αὔγη, Ἀντίεια, Ἡρακλῆς, Πλύντρια, ἢ Ναυσικάα, πόλις Φρεωρύχος, Ἀλαλάντη, καὶ Ἑλένη.

ΦΙΛΟΓΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φωκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΣ, ὁ ἐκ Γαδήρων· σώζονται τούτου μερικὰ ἐπιγράμματα, καὶ μέρη περὶ μουσικῆς· ὁ φιλόδημος εἶναι ὁ ἴδιος, ὅς τις ἔζη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Κικέρωνος, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ ῥήτωρ οὗτος ἐπαινεῖ.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ ὁ Ἡρακλείας Μητροπολίτης· διεδέχθη τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχικὸν θρόνον τῷ ἔτει 1362. ἀνὴρ περιβόητος ἐν ἀρετῇ καὶ ἁγιότητι, περὶ οὗ γράφει ὁ Κατακουζηνὸς· βιβλ. Δ'. κεφ. ις'. διοικήσας δὲ χρόνον τινὰ τὰ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν πράγματα, καὶ τὸν νέον βασιλέα διαφυλάξας, τὸν ἐνόντα εἰς αὐτὸν τρόπον, περὶ οὗ αὐτὸς λέγει, φυλάττομεν τὴν καλὴν παρακαταθήκην, τὸν νέον ἡμῶν βασιλέα μηδένα μὴ ἀδικήσαντα, τὸν ἐκ πατρὸς καὶ πάππου καὶ προπάππου τὴν βασιλείαν δεξάμενον· ἐγερθείσης δὲ ταραχῆς καὶ φιλονεικίας διὰ τὴν μάχην τούτων τῶν δύω βασιλέων Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ, καὶ Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, φοβηθεὶς τὴν ἔφοδον τοῦ λαοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Πατριαρ-

χεῖον, καὶ ἐκρύπτετο, ὑποπτεύων καὶ τὸν βασιλέα Ἰωάννην ὡς ἐναντίον· φιλιωθέντες δὲ οἱ δύω βασιλεῖς κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Φιλόθεον, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔβαλον τὸν Κάλλιστον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Καλλίστου ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ συναχθῶσιν οἱ ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ νὰ κρίνωσι ποῖον νὰ βάλουν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον. Σκέψεως δὲ γενομένης, ἐφάνη εὔλογον νὰ Πατριαρχεύσῃ πάλιν ὁ Φιλόθεος· ὅθεν πέμψας ὁ βασιλεὺς τοὺς υἱούς του Ἀνδρόνικον τὸν βασιλέα καὶ τὸν Δεσπότην Μανουὴλ, καὶ πολλοὺς ἄρχοντας, ἐπανέφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἔβαλον εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ὡς λύχνος ἐπὶ τῆς λυχνίας τεθεὶς εἰς τὸ ἀληθινὸν φῶς, ἐχειραγωγοῦσε τὴν πιστευθεῖσαν ἐκκλησίαν, τόσον μὲ τὰ ὑγιῆ τῆς εὐσεβείας δόγματα, ἐκτρέφων, καὶ προξενῶν εἰς αὐτὴν ὑγιείαν, καὶ τὰ ἤθη ῥυθμίζων, καὶ τὸ κατὰ δύναμιν μακρύνων αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κακὴν πολιτείαν μὲ τὰς συχνὰς διδασκαλίας του καὶ παραινέσεις, ὅσον καὶ μὲ τὴν ἐνάρετόν του διαγωγὴν, καθὼς γράφει ὁ Κατακουζηνὸς, βιβλ. Δ'. κεφ. ἑξάτῳ Συνόδου. Ἡνδει δὲ περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΙΔΟΙΤΟΣ, βουκόλος, δοῦλος τοῦ Ὀδυσσέως.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς μετὰ τὸν Εὐριπίδην, ἐκαλεῖτο χολὴ διὰ τὴν αὐστηρότητά του· ἔγραψεν 100. τραγῳδίας· ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου, εἶχε καὶ υἱὸν τὸν Μόρσιμον τὸν τραγικὸν. εἶναι καὶ ἕτερος Φιλοκλῆς κωμῳδός.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόνωνος, εἰς μίαν ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενοφ.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐφιλοδωρήθη, καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πολιν Ὀλυνθον· διὸ καὶ ἐκατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, ὡς ἐχθρὸς τῆς πολιτείας, καὶ ὡς ἠγορασμένον ἀνδράποδον· ἐφημίζετο δὲ καὶ ὡς μέγας ἀδηφάγος. Δημ. Στεφ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ποίαντος, καὶ σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μελίβοιαν τῆς Θεσσαλίας· ὅταν ἀπέθνησκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ὥρκισε νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα τὴν κόνιν τοῦ σώματός του, ἔπειτα τῷ ἐχάρισε τὰ ὅπλα του, τὰ ὁποῖα ἦσαν βαμμένα μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τῆς Ὕδρας· οἱ Ἕλληνες, ἐπειδὴ τὸν ἐβίασαν νὰ μαρτυρήσῃ τὴν κόνιν τοῦ Ἡρακλέους, καὶ αὐτὸς ἔδειξε τὸν τόπον μὲ τὸν Ἰακώβου Ἐρτελίου τῶν πεντήκοντα παλαιῶν ποιητῶν·

πόδα του παρὰ τὸν ἔρκον, ἐπληγώθη μὲ ἕνα βέλος εἰς τὸν πόδα, καὶ οἱ Ἕλληνες μὴ ὑποφέροντες τὴν ἀποφορὰν τῆς πληγῆς του τὸν ἀφῆκαν εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον· ἐντεῦθεν ἀπὸν ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ τὸν ἰάτρευσε μέσον τοῦ Ἰατροῦ Μαχάονος.

ΦΙΛΟΚΥΠΡΟΣ, τύραννός τις ἐν Κύπρῳ τῆς Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ νομοθέτης Σόλων τὸν ἐγκωμίασε μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ.

ΦΙΛΟΚΥΩΝ, γενναῖός τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μετοξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΦΙΛΟΛΑΟΣ, περίφημος, Ἕλλην, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κροτώνην, ἐξάθη πρῶτος, ὅς τις ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ γῆ κινεῖται ἐπάνω εἰς τὸ κέντρον τοῦ παντὸς· ἔζη τὸν τέταρτον αἰῶνα. Π. Χ.

ΦΙΛΟΜΗΛΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τῆς Φωκίδος· οὗτος ἔλαβε τὴν νίκην εἰς πολλὰς μάχας, ἀλλ' ἔπειτα φοβούμενος, μήπως παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐκρημνίσθη ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν βράχον.

ΦΙΛΟΝΙΔΗΣ, εἷς τῶν ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, τὸ 430. Π. Χ. πρότερον ἦτον γραφεὺς, εὐδοκίμησεν εἰς τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν· ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τρεῖς κωμῳδίας του, ἀπὸ τὰς ὁποίας τεμάχιά τινα ἀπεσώθησαν· ἐξεδόθησαν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ

ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ, παλαιὸς ποιητὴς Ἕλλην, ὁ Κυθηρῖος· οἱ παλαιοὶ τῷ ἀποδίδουσι μεγίστους ἐπαίνους, ὡς διθυραμβικῷ ποιητῇ, ὅς τις ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν Διονυσίου τοῦ τυράννου τοῦ πρωτοτόκου· ἡ πολλὰ ἐλευθέρα ἔκθεσις τῶν φρονημάτων του, ἐστάθη αἰτία τῆς δυστυχίας του, ὥστε τὸν ἔκλεισαν μέσα εἰς τὰ περίφημα στάδια τῶν Συρακουσῶν· ἐκεῖ συνέγραψε τὸ ἀξιολογώτερον ποίημά του ἐπιγραφόμενον ὁ Κύκλωψ· συνέγραψε καὶ τραγῳδίας, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς δὲν ἐσώθησαν· ὁ τύραννος Διονύσιος μίαν ἡμέραν ὑπεσχέθη νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, ἐὰν βεβαιώσῃ τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ὁ Διονύσιος. ἀλλ' αὐτὸς ἐπροτίμησε κάλλιον τὴν φυλακήν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 380. Π. Χ. τὰ σωζόμενα τῶν ποιημάτων του ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ, περίφημος στρατηγὸς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας τὸ 208. Π. Χ, ἔκαμε μεγάλας νίκας, καὶ ὠφέλησε καὶ ὑπερβολὴν τὴν πατρίδα του, καὶ δι' ἀμοιβὴν τῶν κατορθωμάτων του ἠγειρον ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μὲ ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν Ἡρωϊκῶν του πράξεων εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος· εἰς τὴν πατρίδα του

ἐπανηγυρίζετο κατ' ἔτος μία ἑορτὴ εἰς τιμήν του· οὗτος ὁ περιφανέστατος στρατηγὸς ὑπῆγεν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, ἡ δὲ γυνὴ τοῦ ξενοδόχου τὸν ὑπέλαβεν ὡς ὑπηρέτην τοῦ μυλοποίμονος, μὲ τὸ νὰ ἦτον ποταπὰ ἐνδυμένος, ὅθεν τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ μαγερεῖον· ὁ στρατηγὸς ἔβαψεν εὐθὺς τὴν χλαμίδα καταγῆς, καὶ ἄρχισε νὰ σχίζῃ ξύλα. Ἦλθε δὲ τότε καὶ ὁ οἰκοκύριος, καὶ μὲ θαυμασμὸν τὸν ἠρώτησε, τί σημαίνει τοῦτο, Φιλοποίμην. Τί ἄλλο, ἀπεκρίθη, εἰμὴ ὅτι τιμωροῦμαι διὰ τὴν πενηχρὰν γολήν "Κακᾶς ὕψεως δίκας δίδωμε,,. Πλούταρ.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος, ὅς τις διεμοίρασε τοὺς νόμους τοῦ Πλάτωνος εἰς 12. βιβλία· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος· συνέγραψε περὶ Ἡλίου καὶ Σελήνης, καὶ περὶ Θεῶν βιβλία δύω· περὶ χρόνων βιβλίον ἕν· περὶ μύθων, περὶ ἐλευθερίας, περὶ ὀργῆς, περὶ ἀνταποδόσεως, περὶ ἡδονῆς, περὶ ἔρωτος, περὶ φίλων καὶ φιλίας, περὶ ζωγραφικῆς, περὶ τοῦ Πλάτωνος, βιβλίον ἕν· περὶ ἀστραπῶν, περὶ πλανητῶν, περὶ πολυγώνων, περὶ ὁράσεως, βιβλία δύω, καὶ ἄλλα πολλά.

ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ, ἱστοριογράφος, Ἕλλην ἐκ Κυρήνης, συντάξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων, τὰς ὁποίας οὗτος περιῆλθεν. Ἀθην.

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, υἱὸς ἑνὸς Εὐνομιανοῦ Καρτερίου, ὅς τις μετέδωκεν εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς του τὴν αἵρεσίν του· ἐγεννήθη τὸ 364. ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· τὰ συγγράμματά του τὸν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἦτον πεπαιδευμένος εἰς τὰς ὡραίας τέχνας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν φυσικὴν, μαθηματικὴν, ἀστρολογίαν, Ἰατρικὴν, γεωγραφίαν· ἱστορίαν καὶ ποιητικὴν, καὶ εἰδήμων ὅλων τῶν συγγραμμάτων τῶν παλαιῶν συγγραφέων· ἦτον ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν Ἰουδαίων, τῶν ἐθνικῶν, τῶν ὀρθοδόξων· συνέγραψε μίαν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀλίγα τινα συγγράμματα σώζονται· ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Γενέβρᾳ τὸ 1643. καὶ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Κανταβριγίᾳ μετὰ τῆς Θεοδωρήτου, καὶ ἑτέρας ἱστορίας τὸ 1670. ἀπέθανε τὸ 425.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Φιλοστράτου υἱοῦ τοῦ Σεβήρου· καλεῖται Λήμνιος, διότι διέτριβεν ἐκ νεότητος εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον. Τοῦτον συγχέουσι τινες μετά τινος ἄλλου παλαιοτέρου Φιλοστράτου· οὗτος ἤκουσε τὸν Ναυκρατίδην, Πρόκλον, Δαμιανὸν τὸν Ἐρέσιον, καὶ Ἱππόδρομον Λαρισσαῖον, οἵτινες ἐφημίζοντο μεγάλως ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Σεβήρου· ἤκουσε κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἔπειτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Φιλίππου τὸ 244. Μ. Χ. ἡ Καισαρὶς Ἰουλία τὸν κατεῤῥίθμησεν εἰς τὴν ἑταιρείαν τῶν πεπαιδευμένων, καὶ ἐγυμνάζετο εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ διὰ παρακινήσεως ταύτης συνέγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ Ἀπολωνίου. Συγγράμματά του εἶναι ἡ βιβλία εἰς τὸν βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυάνεως, ἐνῷ ζωγραφίζεται οὗτος ὡς Θεὸς, καὶ ὡς ἐναντίος τοῦ Χριστοῦ· περιέχει δὲ τοῦτο τὸ σύγγραμμα πλεῖστα τῆς Πυθαγορικῆς καὶ Ἀσιατικῆς φιλοσοφίας, καὶ δίδει φῶς εἰς πολὺ μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας, περιέχων περιπλέον καὶ κανόνας τινὰς περὶ τῆς κοινῆς ζωῆς καὶ περὶ Δημοκρατείας β'. Ἡρωϊκὰ, διάλογός τις εἰς τὸν ὁποῖον περιγράφονται 21. ἥρωες τῆς Τρωάδος· γ'. εἰκόνες 65. περιγραφὴ τῶν εἰκόνων τῶν ἐν τῇ Ἀλλῃ πόλει. τῆς Γερμανίας. δ'. βίοι σοφιστῶν εἰς δύω τόμους. ε. ἐπιστολαί. ς', ἐπιγράμματα· ζ'. ἀποσπάσματα περὶ διαλέξεως καὶ νόμου· ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενα εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1608. καὶ ἐν Δειψίᾳ τὸ 1707. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, Μιτυληναῖος, ἀνεψιὸς τοῦ ἀνωτέρω Φιλοστράτου, καὶ υἱὸς Νερτιανοῦ τινος· ὁ θεῖός του Φιλόστρατος διηγεῖται περὶ τούτου, ὅτι εἰς τοὺς 22. χρόνους τῆς ἡλικίας του ἐξεφώνησεν ἕνα λόγον πρὸς Ἀντώνιον τὸν Καράκαλλαν, καὶ ἀπήλαυσε τὴν ἐλευθερίαν παντὸς πολιτικοῦ χρέους· ἔζη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡλιογαβάλου τὸ 221. Μ. Χ. ἀπέθανε περὶ τὰ 235. συνέγραψε καὶ οὗτος εἰκόνας τοῦ θείου του.

ΦΙΛΟΧΑΡΗΣ, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις. Δημ.

ΦΙΛΟΧΩΡΟΣ, ἄριστος ἱστορικὸς Ἀθηναῖος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ κτίσεως ταύτης μέχρι τῶν χρόνων Ἀντιόχου τοῦ θείου, τὸ 261. Π. Χ. Εσύνθεσε καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα, τῶν ὁποίων τεμάχια μόνον σώζονται· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Σιεβελίου, ἐν Δειψίᾳ τὸ 1811. ὁμοῦ μὲ τὰ τοῦ Ἀνδροτίωνος.

ΦΙΛΩΝ ὁ Λαρισσαῖος, φιλόσοφος, ἐστάθη ἀρχηγὸς τῆς νέας ἀκαδημίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλειτομάχου· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀντιοχέως Φίλωνος τοῦ Ἀσκαλωνοῦ.

ΦΙΛΩΝ ὁ περίφημος μηχανικὸς, ἀπὸ τὸ Βυζάντιον. Ἤνθει τὸ 154. Π. Χ. ἐφημίζετο δὲ πολλὰ κατὰ τὸ ἔτος τῆς Ῥώμης 601. εἶχε γνωριμίαν μὲ τὸν περίφημον ἀρχιτέκτονα τοῦ Φάρου τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ῥόδου· ἐκ τῶν μηχανικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων μᾶς σώζεται τὸ δ'. καὶ ε. βιβλίον, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρει περὶ πολεμικῶν μηχανῶν, καὶ περὶ ἄλλων τινῶν κανόνων πολεμικῶν· σώζεται ἀκόμη ὑπὸ τὸ ὄνομά του καὶ

τὸ περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων· ἐξεδόθησαν τὰ μηχανικά του βιβλία 4. μετὰ τῶν ἄλλων παλαιῶν μαθηματικῶν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1693. καὶ τὸ τῶν 7. θεαμάτων ὑπὸ Λέοντος Αλατίου εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1640. καὶ ὑπὸ Ιακώβου Γρονοβούτου.

ΦΙΛΩΝ Ιουδαῖος ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, κατήγετο ἀπὸ λαμπρὰν ἱερατικὴν οἰκογένειαν· ἔζη τὸ 40. Μ. Χ. ἐκατῴκει εἰς τόπον, ὅπου τότε εἶχον τὸν θρόνον των ὅλαι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ ἡ Ελληνικὴ παιδεία, ἐδόθη δὲ ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ελληνικῆς καὶ εἰς ὅλας τὰς μαθήσεις, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πλατωνικὴν, Πυθαγορικὴν καὶ Στοϊκὴν φιλοσοφίαν· ἦτον εἰς τὸ ἄκρον ῥητορικώτατος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Εὐσέβιος τὸν ὀνομάζει ἐπισημότατον τῆς ἔξωθεν σοφίας, κατηγορεῖται ὅμως ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴν ἱστορίαν, ὅτι ὢν ἑβραῖος δὲν εἶχεν ἰδέαν τῆς ἑβραϊκῆς διαλέκτου· ἀλλ' αὕτη ἡ κατηγορία εἶναι χωρὶς βάσιν· ἐπειδὴ καὶ ἐστάλη ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Καίσαρα Γάϊον εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς ἰουδαίους περὶ μιᾶς φιλονεικίας, ἥτις ἀνεφύη μεταξὺ Ελλήνων καὶ Ἰουδαίων, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἀπιὼν διήγειρεν εἰς θυμὸν τὸν Καίσαρα, ὥστε ἔπρεπεν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ χάσωσι καὶ τὸ πολιτικὸν δικαίωμα, καὶ τὰς ἐν Αλεξανδρείᾳ συναγωγάς των, ἀλλ' ἐμπόδίσθη τῆς παῤῥησίας τοῦ Καίσαρος ὁ Απιὼν· ὁ Φίλων περιγράφει μόνος του ταύτην τὴν Πρεσβείαν εἰς μίαν του συγγραφήν· λέγεται προσέτι, χωρὶς ὅμως βεβαιότητα, ὅτι ἐστάλη καὶ δεύτερον εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Καίσαρα Κλαύδιον, ὅτε καὶ συνανεστράφη μὲ τὸν Απόστολον Πέτρον, καὶ ὡμολόγησε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ιουδαϊσμόν· ἡ Πυθαγορικὴ καὶ Πλατωνικὴ φιλοσοφία του, τὸν παρεκίνησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν θείαν γραφήν, διὰ τοῦτο καὶ μερικοὶ πατέρες τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας ἔδειξαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ἀγάπην, θεωροῦντές τον ὡς κεφαλὴν τῶν ἐξηγητῶν τῆς θείας Γραφῆς. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται ἀρκετὰ, τὰ ὁποῖα διαιροῦνται εἰς Κοσμοποιητικὰ, Ἱστορικὰ, καὶ Νομοθετικὰ. Τὸ περὶ Ἑρμηνείας τῶν Ἑβραϊκῶν ὀνομάτων σώζεται μόνον Λατινιστὶ, καὶ ἄλλα δύω βιβλία εἰς τὸ Λατινικὸν, ἀλλὰ κρίνονται ὡς νόθα· ἡ πρώτη ἔκδοσις τούτων ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1552, καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1742 ὑπὸ Θωμᾶ Μαγγέϋ.

ΦΙΛΩΝ Κερκυραῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ΦΙΛΩΝ ἔφορος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμείου, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου. Δημ. Στεφ.

ΦΙΛΩΝ, συγγραφεὺς, γεωγράφος, ἔζη πρὸ τοῦ Ερατοσθένους, ἔγραψε πραγματείαν τῆς Αἰθιοπίας.

ΦΙΛΩΤΑΣ, συνωμότης κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου· οὗτος εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν βασάνων ἔδειξε μεγάλην σταθερότητα καὶ ὑπομονήν, ἀλλὰ τέλος ἀπέκαμεν ἀπὸ τοὺς πόνους, καὶ ὡμολόγησε τὴν ἐπιβουλὴν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν· ἀνεγνώσθησαν αἱ ὁμολογίαι του ἐνώπιον ὅλης τῆς Συνόδου, καὶ ὅλοι ὁμοφώνως τὸν κατεδίκασαν εἰς λιθοβολισμὸν, καὶ οὕτως ἐλιθοβολήθη ὁμοῦ μὲ ἄλλους συνωμότας.

ΦΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος· μερικοὶ λέγουσιν ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Παμφλαγωνίαν, ἕτεροι εἰς τὴν Βιθυνίαν, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Θράκην· ἄλλοι δὲ θέλουσι δύω ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ὁ Ησίοδος ἀναφέρει ὅτι ὁ Φινεὺς εἰς τὸ γῆρας του ἐτυφλώθη, καὶ ὅτι τὰ παιδία του ἔφθειραν ὅλην του τὴν περιουσίαν· ὁ δὲ Διονύσιος ἀναφέρει εἰς τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Αργοναυτικὰ ὅτι ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ηρακλέα.

ΦΙΝΗΓΟΥΡΑΣ Θωμᾶς, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν· οὗτος ἐφεῦρε τὸν τρόπον νὰ γλύφουν εἰκόνας ἐπάνω εἰς τὸ χάλκωμα· ἀπέθανε τὸ 1583.

ΦΙΟΡΑΒΑΝΤΗΣ Ῥωδόλφος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημος μηχανικὸς· οὗτος ἐσήκωσε μὲ μηχανικὴν τέχνην ἕνα πύργον ὑψηλὸν 65. ποδῶν, καὶ χονδρὸν 11. καὶ τὸν μετέφερεν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· ἀπέθανε τὸ 1480.

ΦΛΑΒΙΑΝΟΣ πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας, π χειρίσθη ἐπίσκοπος ταύτης τὸ 446. ἐναντιωθεὶς δὲ εἰς τὸν Αντιοχέα τὸν ἐκάθειρε, καὶ τὸν ἀναθεμάτισε, συναθροίσας μίαν τοπικὴν σύνοδον τεσσαράκοντα ἐπισκόπων, ἀλλ' ὁ Εὐτυχὴς μὲ τὸ μέσον τοῦ Χρυσαφίου Εὐνούχου ἔπεισε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ συνήθροισε τὴν ἐν Εφέσῳ ληστρικὴν σύνοδον τὸ 449. εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀθῳώθη, καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἀπεβλήθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Εὐτυχοῦς μὲ ῥαβδισμοὺς εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανε ἐν τῇ Υπέσῃ τῆς Λυδίας· σώζονται δύω του ἐπιστολαὶ, μία πρὸς Λέοντα τὸν ἐπίσκοπον Ῥώμης, καὶ μία πρὸς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα· ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν συνοδικῶν.

ΦΛΑΒΙΟΣ Βιοῦδος, Ιταλὸς, σοφὸς ἱστορικὸς, συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον περὶ λαμπρότητος τῆς Ιταλίας· ἀπέθανε τὸ 1463.

ΦΛΑΜΕΣΤΕΔΙΟΣ Ιωάννης, ἔνδοξος ἀστρονόμος Αγγλος, διοικητὴς τῆς ἀστρονομικῆς σχολῆς εἰς τὴν Αγγλίαν, ἀπέθανε τὸ 1720.

ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ Μάρκος, Ιταλὸς, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν σοφωτέρων ποιητῶν καὶ νεωτέρων Λατίνων· ἀπέθανε τὸ 1550.

ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἐχρημάτισε προφέσωρ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ῥω-

βης τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα· ἀ-
πέφευγε πάντοτε τὴν συναναστροφὴν
τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐδέχετο κἀνένα
εἰς τὸν οἶκόν του οὔτε ἠθέλησέ ποτε
νὰ ἔχῃ δοῦλον· ἐσύχναζε δὲ πάν-
τοτε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον καὶ ἔτρω-
γε· μίαν ἡμέραν ὁ ξενοδόχος παρε-
τήρησεν ὅτι αὐτὸς εἶχε τρεῖς ἡμέ-
ρας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον,
καὶ ἀπὸ περιέργειαν ὑπῆγεν εἰς
τὸν κοιτῶνά του ἐμβὰς ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρον, ἀλλὰ τὸν εὗρεν ἀποθαμ-
μένον μεταξὺ τῶν βιβλίων του.

ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ Κάϊος, ὕπατος τῶν
Ῥωμαίων, κινηθεὶς εἰς πόλεμον κα-
τὰ τοῦ Ἀννίβου· ἐνικήθη ἐν τῇ Λί-
μνῃ Τρασομένῃ, ὅπου ἐφονεύθη καὶ
αὐτὸς, καὶ πολὺς ἀριθμὸς τῶν Ῥω-
μαίων τὸ 219. Π. Χ.

ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ Κορνάρος, εἷς τῶν
συγκλητικῶν τῶν Ἐννετῶν, ἀνὴρ
σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὴν ἱ-
στορίαν. Συνέγραψεν ἐκκλησίας Ἐν-
νετικὰς καὶ Τουρκελάνας, λελαμ-
πρυνθείσας δὶ ἀρχαίων ὑπομνημά-
των, εἰς τὸ ὁποῖον βιβλίον φανε-
ρώνει τὴν ἀρχὴν καὶ κατάστασιν
πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ἐννετῶν
καὶ τοῦ Δουκάτου. Ἤνθει περὶ τὸν
δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ Τῆντος Κύντος, ἀ-
νέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας
τριακονταετής, ἐξ ἰδίας του ἀρετῆς
προκριθείς τὸ 198. Π. Χ. ἔχων δὲ
παράδειγμα τὸν Σκηπίωνα τὸν Α-
φρικανὸν, τοῦ ὁποίου ἐμιμήθη τὰς
ἀρετὰς πολεμικάς τε καὶ πολιτικὰς,
λαβὼν τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ Φι-
λίππου τοῦ πέμπτου τὸν ἐβίασεν
εἰς τὰ στενὰ τῆς Ἠπείρου, καὶ ἐ-
κυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν ἐπαρχίαν,
τὴν Θεσσαλίαν, Φωκίδα, καὶ τὴν
Λοκρίδα, ἀποκατασταθεὶς καὶ μέ-
γας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκήρυξεν εἰς
τοὺς δημοσίους ἀγῶνας τὴν ἐλευθε-
ρίαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐντεῦθεν ἐ-
στάλη πρὸς τὸν Προυσίαν εἰς τὴν
Βιθυνίαν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν κεφα-
λὴν τοῦ Ἀννίβου, ἐπὶ προφάσει ὅτι
αὐτὸς ἐνεργοῦσε κατὰ τῶν Ῥωμαίων,
τὸ ὁποῖον καὶ κατώρθωσε, καὶ οὕ-
τως ἠλευθέρωσε τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ
ἕνα τοιοῦτον φοβερὸν ἐχθρόν.

ΦΛΕΓΩΝ, περίφημος ἱστορικὸς,
ἀπὸ τὴν Τράλλην, πάλιν τῆς Λυ-
δίας· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ
Καίσαρος Ἀδριανοῦ τὸ 138. Μ. Χ.
ἦτον εἷς τῶν ἀπελευθέρων πεπαι-
δευμένων τούτου τοῦ Καίσαρος· τὰ
περισσότερα τῶν συγγραμμάτων του
ἐξέλιπον, ἀναφέρουσι δὲ περὶ τῶν
Ὀλυμπιάδων, αἵτινες διήρκεσαν ἕως
τὰς 209. ἤτοι ἕως εἰς τοὺς χρό-
νους καθ' οὓς ἀπέθανεν ὁ Ἀδριανὸς·
εἰς τοῦτο τὸ σύγγραμμα διηγεῖται
τὴν δ'. ἔκλειψιν τοῦ Ἡλίου τὴν συμ-
βᾶσαν ἐπὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ κυρίου
καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ.

ΦΛΕΟΥΡΙΟΣ, Κλαύδιος, ἐγεννή-
θη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1640. ἐκ
νεαρᾶς του ἡλικίας ἐγυμνάζετο τὸ
Πατρικόν του ἐπάγγελμα ἤτοι τοῦ

συνηγόρου· ὕστερον ἐδόθη εἰς τὴν
ἀνάγνωστιν τῆς ἁγίας Γραφῆς τῶν
Πατέρων τῆς ἐκκλησίας, Ἱστορίαν
καὶ νομικά. Ἦτον Ἀββᾶς καὶ πνευ-
ματικὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας·
ἐστάθη περίφημος ἱστορικὸς, καὶ
καλὸς κριτικὸς τοῦ αἰῶνός του· συ-
νέγραψεν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν
εἰς 20. τόμους, ἥτις τελειόνει ἕως
τὸ 1414. ἀπέθανε τὸ 1723.

ΦΛΩΡΙΑΝ Γάλλος, περίφημος
στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, κάλλιστος
ποιητὴς· εἰς τὰς ἀκαταστασίας τῆς
Γαλλίας κατετρέχθη καὶ ἐβάλθη
εἰς φυλακὴν. ἔπειτα ἠλευθερώθη καὶ
ἀπέθανε τὸ 1792· εἰς ἡλικίαν 39.
χρόνων· ἀφῆκε διάφορα ποιήματα.

ΦΛΩΡΙΣ Γουλιέλμος, τὸ γένος
Γάλλος, ἐπίσημος ἀνὴρ τοῦ δεκάτου
ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐτα-
ξείδευσε τὴν Ἀραβίαν καὶ διάφορα
μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ
ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις· ἔ-
γραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ
περιηγηθέντων τόπων· ἔζη περὶ τὸ
1620. Μ. Χ.

ΦΛΩΡΙΑΝΟΣ Μάρκος Ἀντώνιος,
ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Τακίου καὶ
διάδοχος τοῦ θρόνου· κηρυχθεὶς τὸ
276. εἰς τὴν Κιλικίαν παρὰ τοῦ
στρατεύματος· ἀλλ' ὁ στρατὸς ἐκή-
ρυξε μετὰ βίας Αὐτοκράτορα τὸν
Πρῶβον ὅς τις ἑτοιμάζετο νὰ κινή-
σῃ κατὰ τοῦ Φλωριανοῦ· ἐν τοσούτῳ
ὁ Φλωριανὸς τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ
συνδιαλεχθῶσι καὶ νὰ φιλιωθῶσιν εἰ-
ρηνικῶς, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη τὸ
πρόβλημα· ὅθεν ὁ Φλωριανὸς ἀπὸ
τὴν ἀπελπισίαν του ἤνοιξε τὰς
φλέβας του καὶ ἀπέθανεν· ἐβασίλευσε
μόνον ἡμέρας ἑξήκοντα· ἦτον μὲν
φιλότιμος, ἀλλὰ μικρόψυχος καὶ
δειλός.

ΦΟΒΕΛΛΟΣ, τὸ γένος Γάλλος,
ἔνδοξος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του·
Περιηγήσατο ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα
καὶ Αἴγυπτον· ἔγραψεν ἀκριβῶς πε-
ρὶ τῶν τόπων τούτων· ἔζη δὲ περὶ
τὸ 1790. Μ. Χ.

ΦΟΘΕΡΒΗΣ, τὸ γένος Ἄγγλος,
ἀνὴρ ἐπίσημος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη
περὶ τὸ 1620. Μ. Χ. Οὗτος ἀπέ-
πλευσεν ἐπὶ τὰ βόρεια μέρη, διὰ
δαπάνης τῆς ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἐμπο-
ρικῆς ἑταιρίας, τῆς ἐμπορευομένης
μετὰ τῆς Ῥωσσίας, εἰς ἀνακάλυψιν
νέων τόπων καὶ εἰς σύστασιν ἐμπο-
ρικοῦ καταστήματος· ἐπανελθὼν δὲ
ἔδωκε πολλὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις
περὶ τῶν ἀποτάτων τούτων τόπων.

ΦΟΙΒΑΜΜΩΝ Αἰγύπτιος· ἔζη τὸ
410. Μ. Χ. ῥήτωρ μὲ ὑπόληψιν·
συνέγραψε περὶ σχημάτων ῥητορικῶν
βιβλίον ἐκδοθὲν ἀνωνύμως εἰς τὴν
συλλογὴν τοῦ Ἀλδου τῶν Ἑλλήνων
ῥητόρων.

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗΣ κωμικὸς, συνέγρα-
ψε δράματα, Φίλαρχος, καὶ ἄλλα.

ΦΟΙΝΙΞ, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος ἀπὸ
τὴν Ἀχαΐαν, ὅς τις ὑβρισθεὶς ἀπὸ
τὸν πατέρα του διά τινας ἀταξίας
τῆς νεότητός του, ἔφυγε κρυφίως,

καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸν Πηλέα ἡγεμόνα τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως καὶ τὸν ἔκαμε διδάσκαλον τοῦ υἱοῦ του Ἀχιλλέως, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη ἐντελέστατα, καὶ ἀναφέρει ὁ ποιητὴς Ὅμηρος εἰς τὸ Ω΄. τῆς Ἰλιάδος,

ΦΟΙΟΣ, ἰατρὸς περίφημος· οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν τὰ σωζόμενα τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ἔκαμε πολλὰ ὑπομνήματα εἰς αὐτά.

ΦΟΛΑΡΔ Κάρλος, ἔνδοξος στρατηγὸς, Ἰταλὸς, συνέγραψεν ἓν αὐγγραμμα περὶ πολεμικῆς, καὶ ἓν ἕτερον περὶ τοῦ τρόπου τοῦ νὰ ὑπερασπίζωνται τὰς πολιτείας· ἀπέθανε τὸ 1752.

ΦΟΛΛΙΟΣ, τὸ γένος Γάλλος, ἀνὴρ ἐπίσημος τοῦ αἰῶνός του· Ἤνθει περὶ τὸ 1785 Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος Ἀστρονόμος, Φυσικὸς, Γεωγράφος καὶ τολμηρότατος Θαλασσοπόρος· Περιῆλθε δεκατέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν διαφόρους ἠπείρους καὶ πελάγη· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, ὅπου καὶ μᾶς ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν τούτων.

ΦΟΝΤΑΝΑΣ Φελίτσης, Ἰταλὸς, περίφημος, καὶ ἀνατόμος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἀνατομίας εἰς κηρίον, καὶ εἰς ξύλον, τὰ ὁποῖα ἔγειναν ὑπὸ τῆν ὁδηγίας του, καὶ διὰ τὸ φυσικὸν ταμεῖον τῆς Φλωρεντίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον διοικητής· οὗτος ἔκαμε δοκιμὰς εἰς τὸ φαρμάκι τῆς Ἐχίδνης· ἀπέθανε τὸ 1804.

ΦΟΝΤΑΝΑΣ Κάρλος, ἀρχιτέκτων ἔνδοξος, Ἰταλὸς, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Ῥώμην, συνέγραψε καὶ βιβλίον περὶ ἀρχιτεκτονικῆς ὠφέλιμον διὰ τοὺς νέους ἀρχιτέκτονας· ἀπέθανε τὸ 1714.

ΦΟΝΤΑΝΗΣ Δομένικος, Ἰταλὸς, περίφημος ἀρχιτέκτων, καὶ μηχανικὸς, ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1607 εἰς ἡλικίαν 64 χρόνων, ἀφοῦ ἔκτισε τὸ βασιλικὸν παλάτιον εἰς τὴν πλέον ὡραίαν θέσιν τῆς Νεαπόλεως.

ΦΟΝΤΑΝΕΛ Βερνάρδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1657· ἐμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁ πλέον πνευματώδης ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· οὗτος συνέγραψε διαλόγους, καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα, ἐχρημάτισεν ἐξ ἀποῤῥήτων τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν 42 χρόνους· τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ σπάνια συγγράμματα· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια ἀπὸ βαθύτατον γῆρας τὸ 1757.

ΦΟΝΤΑΝΗΣ Ἰούλιος, Ἰταλὸς, εἷς τῶν πλέον πεπαιδευμένων τοῦ αἰῶνός του· οὗτος εἶχεν ἀνταπόκρισιν μ' ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης· συνέγραψεν ἱστορίαν γενικὴν· ἀπέθανε τὸ 1736.

ΦΟΝΤΕ Μοδεράτα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1555· αὕτη ἡ γυνὴ εἶχεν ἕνα μνημονικὸν ἀπαραδειγ-

μάτιστον· ἐπαναλάμβανε λέξιν πρὸς λέξιν μίαν ὁλόκληρον διδαχὴν· τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀκούσει· ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέδειξεν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ὅμοιαι μὲ τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὰς ἀρετὰς· συνέγραψε καὶ ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1592. εἰς ἡλικίαν 37. χρόνων.

ΦΟΡΒΙΝΟΣ Ἱεροκήρυξ Ἰησουΐτης, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1690. Μ. Χ. περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰς νέας ἀνακαλύψεις· ἡ περιήγησις αὐτοῦ τάσσεται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων.

ΦΟΡΕΣΤΗΣ Θωμᾶς, ναύαρχος Ἄγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ τὴν νέαν Γουϊνέαν· Ἀπεκατέστησεν εὐκρινέστερα τὰ δυτικὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Γουϊνέας, τὰς Μολούκας νήσους, τὸ Σουλοὺ ἀρχιπέλαγος, τὸ πρὸς μεσημβρίαν τῶν Φιλιππίνων νήσων, καὶ αὐτὴν τὴν Μινσάναον· ἔζη περὶ τὸ 1780. Μ. Χ.

ΦΟΡΜΙΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἦτον περίφημος πολεμιστὴς, εἶχε τόσην φήμην, ὥστε μετὰ τὸν θάνατόν του ἐζήτουν ἀπὸ τὴν Ἀκαρνανίαν στρατηγὸν νὰ κατάγεται ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Φορμίωνος.

ΦΟΡΜΙΩΝ, μεγαλέμπορος ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους.

ΦΟΡΜΟΣ Συρακούσιος, κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, οἰκεῖος τοῦ Γέλωνος τυράννου τῆς Σικελίας, καὶ τροφὸς τῶν τέκνων του· ἔγραψε δράματα 7. Ἀδμητος, Ἀλκίνους, Ἀλκύονες, Ἰλίου πόρθησις, Ἱππαι, Κηφεύς, Περσεύς.

ΦΟΡΝΕΛΙΟΣ, τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος ἰατρός. Συνέγραψεν ὁλόκληρον ἰατρικῆς σύστημα, ἤτοι φυσιολογίας, παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς, ἀξιόλογον μὲν διὰ τοὺς τότε καιροὺς, μετριώτερον δὲ ὡς πρὸς τοὺς ἡμετέρους· παρετήρησεν οὗτος τὸ εἶδος τοῦ ἀνευρύσματος, τὸ ἐκ μόνης ἀτονίας καὶ πλατύνσεως τῶν ἀρτηριῶν γινόμενον· ἠξιώθη δὲ τοιαύτης δόξης καὶ φήμης, οἵαν οὐδεὶς ποτε τῶν ἰατρῶν ἔλαβε· καθότι εἶδε τὰ συγγράμμά του παραδιδόμενα καὶ ἐξηγούμενα εἰς ὅλα τὰ τῆς ἰατρικῆς σχολεῖα. Ἤνθει κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΟΡΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Μελίας, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ· 1800. Π. Χ. συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Παυσ.

ΦΟΣΚΑΡΙΝΗΣ Ἀντώνιος, Νομοθέτης τῆς Βενετίας· οὗτος διὰ τὰ καλά του προτερήματα, διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν του καὶ διὰ τὴν φι-

ἀνθρωπίαν του ὁ λαὸς τὸν ἐδόξαζεν ὡς ἅγιον, καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν κατετρέχθη ἀπὸ τὴν διοίκησιν ὡς ὕποπτος ἀποστάτης· τέλος τὸν ἐφυλάκωσαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΦΟΥΑ, οὗτος ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς βασιλείας τῶν Ασσυρίων, τὸ 771. Π. Χ. καὶ ὥρμησεν εἰς τὴν Χαναάν.

ΦΟΥΛΒΙΑ Μοράτα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φερράδα πόλιν τῆς Ιταλίας τὸ 1526. αὕτη εἶχε μίαν φυσικὴν εὐγλωττίαν· ἐγνώριζε καλὰ τὴν ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον· ἀπέθανε τὸ 1555.

ΦΟΥΛΒΙΑ γυνὴ Ῥωμάνα· πρῶτον ὑπανδρεύθη τὸν Κρόδιον ἐχθρὸν τοῦ Κικέρωνος, ἔπειτα τὸν Κούριον, ὅς τις ἐφονεύθη εἰς τὴν Αφρικὴν, καὶ τελευταῖον τὸν Μάρκον Αντώνιον τὸν Τρίαρχον· ἦτον Τολμηρὰ καὶ φιλόδοξος· ἔλαβε μεγάλην εὐχαρίστησιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κικέρωνος· ἐπαρουσίασαν πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλήν του, καὶ αὐτὴ εὔγαλε τὴν γλῶσσάν του ἔξω καὶ τὴν ἐτρύπησε μὲ μίαν βελόνην εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐξέρασε μυρίας ὕβρεις κατ' αὐτοῦ· ἀπέθανεν ἀπὸ ψυχικὸν πάθος τὸ 40. Π. Χ. διότι ὁ σύζυγός της δὲν τὴν ἀπεκρίθη κατὰ τὴν γνώμην της.

ΦΟΥΛΓΕΝΤΙΟΣ, Αφρικανός· ἔζη τὸ 530. Μ. Χ. ἐπίσκοπος τῆς Ρούσπης, ἀνὴρ ὅσιος καὶ εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης· ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων του σώζονται πολλά.

ΦΟΥΜΑΓΑΔΗΣ Αγγελος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, περίφημος ἀρχαιολόγος· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν διπλωματικὸν κώδηκα· ἀπέθανε τὸ 1807.

ΦΟΥΡΙΟΣ Κάμιλλος, ἐπίσημος εἰς τὸ στρατιωτικὸν καὶ πολεμικὸν, ἐχειροτονήθη δικτάτωρ, καὶ ἔφερεν εἰς ἔκβασιν ἔνδοξον τὴν πολιορκίαν τῶν Βειίων, περὶ τῆς ὁποίας ἐνησχολοῦντο δέκα χρόνους· μετὰ ταῦτα ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Φαλούσκων τῆς Ιταλίας· ἐκ τούτου ἐκίνησε πάλιν τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Φαλούσκων τῆς Ιταλίας τὸ 396. Π. Χ. ὁ δὲ διδάσκαλος τοῦ σχολείου τῶν Φαλούσκων λαβὼν τοὺς μαθητάς του ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ κατ' ὀλίγον προχωρῶν ἐπρόδοσεν ὅλην τὴν νεολαίαν εἰς τὸν Κάμιλλον, τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ Γενναῖος Ρωμαῖος, καὶ μὴ ὑποφέρων τὴν κακουργίαν τοῦ προδότου, εἶπε πρὸς αὐτὸν· μάθε, προδότα, ὅτι ἡμεῖς, τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα κρατοῦμεν εἰς τὰς χεῖρας, δὲν θέλομεν τὰ μεταχειρισθῇ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, τὴν ὁποίαν σέβονται οἱ ἐχθροὶ καὶ εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως· καὶ οὕτως ἐπρόσταξε τοὺς παῖδας νὰ τὸν γυμνώσουν καὶ νὰ τὸν ἐμβάσωσιν εἰς τὴν πόλιν μὲ ῥαβδισμούς· τοῦτο ἰδόντες οἱ Φαλοῦσκοι, καὶ θαυμάσαντες τὴν γενναιοψυχίαν του παρεδόθησαν θεληματικῶς εἰς τοὺς Ρωμαίους· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀξιότης του ἀπαιτοῦσε πρεπόντως καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἀνάλογον. οἱ Ρωμαῖοι ὅμως εὐθὺς ἔδειξαν ἀχαριστίαν· καθότι, ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησεν ἕνας, ὅτι ἐσφετέρισεν ἐκ τῶν λαφύρων τῶν Βειίων, τὸν ἐξόρισαν καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς ζημίαν ὡς ἀπειθῆ, ὅστις ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἐπεκαλέσθη τοὺς θεοὺς νὰ ἔλθωσιν οἱ πατριῶταί του εἰς θέσιν διὰ νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσι, τὸ ὁποῖον ἔγινε μετ' ὀλίγον· καθότι οἱ Γάλλοι κινηθέντες εἰς πόλεμον ἦλθον εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως, ἡ δὲ Γερουσία νομίζουσα ἄξιον τὸν Κάμιλλον εἰς τὸ νὰ ἀπαντήσῃ τοὺς ἐχθρούς, ἔσχισαν τὸ ψήφισμα τῆς ἐξορίας. Ἐν τούτοις φθάσας ὁ Κάμιλλος ἐκίνησεν εὐθὺς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Βαρβάρων καὶ τοὺς ἔτρεψεν εἰς φυγήν, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ρώμην· χειροτονηθεὶς δὲ τὸ τρίτον Δικτάτωρ ὑπέταξε πολλὰ ἔθνη, καὶ ἐνὶ λόγῳ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ρωμαίων· ὅθεν καὶ ἀφιέρωσαν εἰς τιμήν του τρεῖς φιάλας χρυσᾶς εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας μὲ ἐπιγραφὴν τοῦ ὀνόματός του· ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος καὶ δεύτερος κτίτωρ τῆς Ρώμης, καὶ πάλιν ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς Δικτατωρίας· ἀπέθανε τέλος ἀπὸ πανώλην τὸ 365. Π. Χ. καὶ ἔστησαν εἰς τιμήν του ἕνα ἀνδριάντα ἔφιππον εἰς τὴν ἀγοράν.

ΦΟΥΡΝΟΥΤΟΣ, ἢ Κορνοῦτος Ανναῖος, στωϊκὸς φιλόσοφος· ἔζη τὸ 68. Μ. Χ. ἦτον ὁ διδάσκαλος τῶν δύω ποιητῶν τοῦ Περσίου καὶ τοῦ Λικανοῦ τῶν Ρωμαίων· πατρίς του ἦτον ἡ Λέπτις εἰς τὴν Αφρικὴν, καὶ ἐπειδὴ ἤγγιζε τὸν Νέρωνα μὲ τὰ συγγράμματά του κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Δίωνος, ἐξορίσθη εἰς μίαν νῆσον. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἀπεσώθησαν, μία θεωρία περὶ φύσεως Θεῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τὰς διηγήσεις τῶν Ελλήνων Θεῶν, καὶ τὰς μεταπλάττει εἰς τὸ ἠθικὸν καὶ ἀλληγορικόν. Εξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ μετὰ τῶν Αἰσωπείων μύθων. τὸ 1505.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ ὁ Δράκος, τὸ γένος Ἄγγλος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ.Χ. Οὗτος περιέπλευσε πρῶτος τὸ μεσημβρινώτατον τῆς Αμερικῆς ἀκρωτήριον Ὄρνον. Περιῆλθε καὶ ἄλλα διάφορα μέρη μὲ ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1580. Μ Χ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Βαρέττος, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἄριστος θαλασσοπόρος καὶ ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· Ηνθει περὶ τὸ 1580. Μ Χ. Εστάλη παρὰ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς μετὰ στρατεύματος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μονομοτάπας διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐκεῖσε μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Σύλβιος ἀνατόμος Ιατρὸς καὶ χειροῦργος ἄριστος· Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς τῶν φλεβῶν βαλβίδας, αἵτινες χρησιμεύουσιν ἀναγ-

χαίως εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, ἐμποδίζουσαι τὴν τούτου εἰς τὰ κάτω ὑποστροφὴν καὶ ὀπισθοδρομίαν. Συνέγραψεν ἔτι περὶ πάντων τῶν τῆς κοιλίας σπλάγχνων, περὶ τῆς διαπλάσεως καὶ διαμορφώσεως τοῦ ὠοῦ καὶ τοῦ νεωττοῦ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ δὲ λὰ Βὸκ Βοδερβὰλ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Ἀρκτικὴν Ἀμερικὴν, ἵνα κυρεύσῃ τὴν Κάναδαν, καὶ καταθέσῃ ἐκεῖ ἀποικίαν. Ἤνθει περὶ τὸ 1548. Μ. Χ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Καρμανιώλης. Ζ. Καρμανιώλης. Φραγγῖσκος, Φραγγίσκος Βάκων. Ζ. Βάκων.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Βολτὲρ. Ζ. Βολτὲρ. Φραγγῖσκος Γουϊαρδίνης. Ζ. Γουϊαρδίνης.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ. πατρίδα εἶχε τὸ Ἀσσίνιον τῆς Οὐμβρίας. Οὗτος ἐσύστησε τὸ τῶν ἑλασσόνων, ἤτοι Μινορητῶν ἀδελφῶν τάγμα, οἱ ὁποῖοι πρότερον Ἀκτήμονες Φράτορες ἐκαλοῦντο· Οὗτος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὄνομα ἁγιότητος, ἐφόρει ῥυπαρὸν ῥοῦχον, ζωσμένος μὲ χονδρὸν σχοινίον τὴν μέσην του, καὶ ἐπεριπάτει τὰς ὁδοὺς γυμνοπόδης, μήτε εἰς ἄλλους ἤθελε νὰ δίδῃ ἔργα ῥυπαρὰ μὲ κακὸν παράδειγμα. ἐδέχετο μὲ μεγάλην ὑπομονὴν τὰς παρὰ τοῦ λαοῦ ὕβρεις, καὶ λέγεται ὅτι δὲν ἐπροσηύχετο ἐξίσου μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν διὰ νὰ τήκωνται τὰ σπλάγχνα του. Τοῦτον προσέγραψαν εἰς τὸν θεῖον ἀριθμὸν· Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Μαϋρώνιος Μιρωνίτης, ἀνὴρ σοφὸς τοῦ αἰῶνός του· ἔγραψε διάφορα συγγράμματα, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ θεολογικὰς ἀληθείας ἐν τῷ περὶ πόλεως Θεοῦ τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου μετὰ τῶν εἰς αὐτὸν σχολείων Θωμᾶ τοῦ Ἀγγλικοῦ, τυπωθείσας ἐν τῇ Τολώσῃ. Οὗτος ἀνατρέπει τὴν γνώμην τῶν ἐπισκόπων τῆς Ῥώμης, ὅπου δογματίζουσι τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἔλαβε θησαυρόν τινα συνιστάμενον ἐκ τῶν περιττευόντων μισθῶν ἐκ τοῦ τε τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων· Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Τιτελμάνος, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Καππουκίων. Ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς ψαλμοὺς, εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων, εἰς τὴν πρὸς τοὺς Ρωμαίους ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου, καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Σουάρετζ, Ισπανός τὸ γένος ἐκ πόλεως Γρανάτης, τὸ ἐπάγγελμα Ιησουίτης, ἀνὴρ ἐπίσημος διὰ τὴν μάθησίν του. Ἐξέδωκε σχόλια εἰς τὰ μεταφυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, εἰς τὰ τοῦ Θωμᾶ θεολογικὰ, ἤτοι περὶ ἀρετῆς καὶ καταστάσεως τῆς θρησκείας περὶ νόμων, τυποθέντα ἐν Λουγδόνῳ τῷ 1625 Μ. Χ· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΦΡΑΓΓΙΝΗΣ Φραγκίσκος, Ιταλὸς ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1554.

ΦΡΑΚΑΣΤΟΡΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Βερώνην· ἐξέδωκεν ἕνα περίφημον ποίημα Συφιλλὶς ἐπιγραφόμενον ἢ περὶ Ἀφροδισίων νόσος· συνέγραψεν ὁδοὺς καὶ περὶ λοιμικῶν παθῶν, καὶ θεραπείας των, ὁδηγῶν τοὺς μεταγενεστέρους εἰς τὴν ἔρευναν τῶν τῆς λοιμικῆς αἰτιῶν.

ΦΡΑΓΓΙΑΣ Φραγκίσκος· οὗτος ἀνενέωσε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὴν Πολωνίαν, ὁ παλαιότερος ζωγράφος τῆς Λομβαρδίας· ἐγεννήθη τὸ 1450· τόσην φήμην εἶχεν ὥστε ὁ Ραφαὴλος τῷ ἔστειλε μίαν εἰκόνα διὰ νὰ τὴν διορθώσῃ, ἀλλ' ὁ Φραγκίας ἰδὼν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ζωγράφου, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζαν ὡς κατώτερόν του ὑπερελυπήθη καὶ λέγεται ὅτι ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανε τὸ 1518.

ΦΡΑΓΚΛΙΝ Βενιαμὶν, περίφημος πολιτικὸς, καὶ ἔνδοξος φιλόσοφος· οὗτος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Δυτικῆς Αμερικῆς, ἀφοῦ ἔπεισε τὴν Γαλλίαν νὰ κάμῃ πρωτεύουσαν τὴν πατρίδα του, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε βοηθητικὰς συμμαχίας μὲ τὴν Προυσίαν καὶ Σβεκίαν, ἐκλέχθη πρόεδρος τοῦ ἀνωτέρω συμβουλίου τῆς πατρίδος του· ἀπέθανε τὸ 1790. ἀφοῦ ἐβούλευσεν εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τῆς πατρίδος του ὀκτὼ χρόνους.

ΦΡΑΓΓΟΣ Νικόλαος, Ιταλὸς, ἔζη συγχρόνως μὲ τὸν Αρετῖνον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε φιλίαν· αὐτὸς εἶχε τόσην μεγάλην εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ συνθέττῃ στίχους, ὥστε εἰς δύω ἡμέρας ἐσύνθεσε 450 στίχους δεκατετράστιχα, εἶδος λυρικοῦ ποιήματος, πλήρη κατηγοριῶν ἐναντίον τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ τρίτου τὸ 1569· ἐκρεμάσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Πάπα.

ΦΡΑΓΣΠΕΡΓΗΣ Γεώργιος, στρατηγὸς πέντε χιλιάδων Λουθηρανῶν εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Βορβόνου, οὗτος ἐκαυχᾶτο θηριωδῶς, ὅτι ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἶχε τὸ σχοινίον ἕτοιμον διὰ νὰ πνίξῃ τὸν Πάπα.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Φενελώνιος Γάλλος, ἀνὴρ ἀγχίνους, πεπαιδευμένος, σοφὸς, ἔνδοξος καὶ ἐνάρετος, Ιερεὺς ἄριστος, ἐπίσκοπος ἔγκριτος, διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, μάλιστα διὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὴν πολιτικὴν τέχνην, ἔγραψε τὸ περίφημον βιβλίον, Τύχαι Τηλεμάχου ἐπωνομαζόμενον, τὸ ὁποῖον μετεφράσθη εἰς πολλὰς διαλέκτους, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε πολλὰς καταδρομὰς· ἐπειδὴ μὲ πλατὰ ὀνόματα περιέγραφε τοὺς τότε μεγιστάνας τῆς Γαλλίας. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του ἔχει τὸν πρῶτον τόπον ἐξήγησις τῆς δόξης τῶν ἁγίων περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, κατὰ τοῦ ὁποίου τόσα ἐγράφησαν, ὥστε παρεκίνησαν τὸν Ρώμης Ιννοκέντιον ιβ', νὰ τὸ κατακρίνῃ, εἰς

τὴν ὁποίαν κατάκρισιν ὑπεταχθη καὶ ὁ ἴδιος Φενελώνης, μάλιστα ἐπ' ἄμβωνος ἐκήρυξεν ὁ ἴδιος τὴν κατάκρισιν, ἀπαγορεύων τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου. Ἐξαίρετος εἶναι καὶ ἡ βίβλος του, ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ Πυράρδος, τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του. Ἦνθει εἰς τὸν χρόνον 1610 Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Γάλλων περιέπλευσε τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ ἄλλα μέρη καὶ πελάγη, ὅπου καὶ ἐξέδωσε ναυτικὸν χάρτην.

ΦΡΑΝΤΣΗΣ ὁ Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν τὸ 1041, ὁ μόνος πατριώτης εἰς ἐκείνους τοὺς δυστυχεῖς χρόνους τῆς ἁλώσεως, τὸν ὁποῖον ὁ συγγενής του καὶ δυστυχὴς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ τελευταῖος ἔστειλεν εἰς διαφόρους πρεσβείας· τέλος εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως αἰχμαλωτίσθη μεθ' ὅλης του τῆς οἰκογενείας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλευθερωθεὶς κατέφυγεν εἰς Πελοπόννησον, ἔπειτα ἔφυγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖθεν εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἔγεινε καὶ μοναχὸς· ἐκεῖ συνέγραψε τὴν χρονικήν του ἱστορίαν εἰς ὅσα εἶδε καὶ ἔπαθε, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν ἀνάγνωστην προξενοῦν μεγάλην λύπην· ἀπέθανε περὶ τὸ 1477 εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν· ἡ ἱστορία του ἐξεδόθη Ἑλληνιστὶ ἐν Βιέννῃ τὸ 1796.

ΦΡΑΘΟΡΤΗΣ, Πκτὴρ τοῦ Δηΐκους πρώτου βασιλέως τῆς Μηδείας. Ἡρό.

ΦΡΑΣΙΟΣ Μάντις τις ἐκ Κύπρου ὅστις συμβουλεύσας τὸν Βούσιρον νὰ θυσιάσῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους ἐσφάγη πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ· Ἀπολ.

ΦΡΑΤΑΓΟΥΝΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Λαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ.

ΦΡΑΤΑΣ. Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην, ποιητὴς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος· ὁ Τάσσος ἐτίμησε τὰ πονήματά του.

ΦΡΕΓΟΖΙΟΣ Φεδερῖκος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλέρνου τῆς Ἰταλίας, ἐξάδη περίφημος πειράτης, ὑπῆγεν εἰς τὴν Βαρβαρίαν καὶ ἀπέκτησεν ἄπειρα πλούτη, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἔζησε μὲ μεγάλην δόξαν. ἀπέθανε τὸ 1541.

ΦΡΕΓΟΖΙΟΣ Παῦλος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γένοβας· ἡ ἄμετρος φιλοδοξία του τὸν ἔκαμε νὰ κατατρέξῃ τὸν ἀδελφόν του, καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν καθέδραν. Τὸ τυραννικόν του φέρσιμον ἔκαμε τοὺς Γενοβέζους νὰ ἀποστατήσωσιν, οἵτινες τὸν ἐδίωξαν. ἀπέθανε τὸ 1498 Μ. Χ.

ΦΡΕΪΡΑΣ Γιάτζιντος, ποιητὴς, καὶ ἱστορικὸς τῆς Πορτογαλλίας, συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ τὸ Κάστρον, ὑποβασιλεὺς τῆς Ἰνδίας, ἀπέθανε τὸ 1637.

ΦΡΕΤΣΗΣ Φεδερῖκος, ἐπίσκοπος Ἰταλὸς συγγραφεὺς τοῦ ποιήματος περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· μερικοὶ τὸ παρομοιάζουν μὲ τὸ ποίημα τοῦ Δάνδου.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ Β'. βασιλεὺς τῆς Σικελίας· οὗτος ἀπηγόρευσε τὸ τῆς χειρουργικῆς τέχνης ἐπάγγελμα εἰς τοὺς μὴ προδιδαχθέντας καὶ προγυμνασθέντας τὴν Ἀνατομήν. Ὁ φιλόμουσος οὗτος ἀνὴρ ὅστις ἐτελεύτησε τὸ 1250 Μ. Χ. ἦτον ὁ προστάτης καὶ πρόμαχος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ἐσύστησε γυμνάσια κοινὰ τῆς ἰατρικῆς, ἐν οἷς ἀνέτεμνον τοὺς νεκροὺς πρὸς ὠφέλειαν τῶν σπουδαζόντων.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ ὁ Λὐστηριακὸς, υἱὸς Ὀρνέστου τοῦ Δουκὸς, ἔγεινε βασιλεὺς εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῷ ἔτει 1440, ὅστις ἐλθὼν μετὰ Λαδισλάου τοῦ υἱοῦ Αλβέρτου τοῦ Αὐτοκράτορος (τὸν ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐφορίαν καὶ ἐπίσκεψιν ἔλαβεν) εἰς Ἰταλίαν, κατὰ τὸ 1450, ἐστέφθη ἐν αὐτῇ ὑπὸ Νικολάου τοῦ Ε'. ἐκεῖθεν δὲ ἔστρεψε, καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐγερθείσας ἀποστασίας κατέπαυσε, καλῶς καὶ τὸν ἐγερθέντα μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ Καρόλου πόλεμον διὰ τοῦ ἀρχιβῶνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μαξιμιλιανοῦ μετὰ Μαρίας τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ Καρόλου. Τελευταῖον μὲ τὴν πολλὴν μεταχείρισιν τῶν μηλεπεπόνων ἀπέθανε τῷ ἔτει 1493, βασιλεύσας χρόνους 53. πολλὰ δὲ ἀγαπῶν νὰ ἔχῃ εἰς πάντα εἰρήνην καὶ φιλίαν πολλὰ ἐξουθενεῖτο.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ Α'. Ξανθοπώγων, ἢ Αἰνόβαρβος ἐπονομαζόμενος· ἐφάνη τοῖς πᾶσιν ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ καταπραΰνῃ τὰς μεταξὺ τῶν Γουϊλῃφῶν, καὶ Γιβελλινῶν χαλεπωτάτας καὶ κακὰς διχοστασίας, ἐπειδὴ συγγενὴς ἦν μὲ τοὺς ἀντιδιαφερομένους ἡγεμόνας καὶ κατὰ τὸ γένος οἰκειομένους· ὅθεν προεχειρίσθη Αὐτοκράτωρ τῷ 1152. Ἐκστρατεύσας λοιπὸν κατὰ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀποστατῶν, καλῇ τύχῃ πάντας ἐνίκησεν, ἐναντίον τοῦ ὁποίου Μανουὴλ ὁ Αὐτοκράτωρ ἤγειρεν εἰς μάχην τοὺς Ἰταλιώτας καὶ Ἀδριανὸν Πάπαν Δ'· ὅστις, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν ὁ Φριδέριχος, ἔπεμψεν ἐπιστολὰς ὑπερηφάνους, ἀπὸ τὰς ὁποίας θυμωθεὶς ἐκεῖνος, ἐπρόσταξε χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ νὰ ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν οἱ Ληγάτοι τοῦ Πάππα. Γενομένης δὲ ὕστερον εἰρήνης μεταξὺ Ἀδριανοῦ καὶ Φριδερίχου διὰ μέσου τῶν ἐπισκόπων τῆς Γερμανῆς, πάλιν ἠγέρθη μεταξὺ αὐτῶν διχοστασία· διότι μαθὼν ὁ Ἀδριανὸς ὅτι τὰ βασίλεια ἀνανεώθησαν τῷ Φριδερίχῳ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἀββάδας, καὶ θυμωθεὶς κατὰ πολλὰ, ἔστειλεν αὐτῷ κεντιστικὰς ἐπιστολάς. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀπέκτησε μέγαν ἐχθρὸν τὸν Ἀλέξανδρον· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ Ρώμη πολιορ-

κηθεῖσα ἐκυριεύθη καὶ ἐκουρσεύθη ἀπὸ τοὺς ἀρχιεπισκόπους τῆς Μογουντίας καὶ Κολωνείας, καὶ ἐφονεύθησαν πρὸ τῆς ἁλώσεως Ρωμαῖοι περίπου τῶν δεκαπέντε χιλιάδων. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Φριδερίχου Ὄττων ληφθεὶς ἀπὸ τὸν στόλον τῶν Οὐενετικῶν εἰς τὴν Ε΄. πρὸς Ἰταλίαν ἐκστρατείαν (διότι ἐξάκις κατὰ τῆς Ἰταλίας συνεκρότησε μάχην ὁ Φριδερῖχος), ἐρυλάττετο εἰς Οὐενετίαν· τελευταῖον δὲ ἐλθὼν ὁ Φριδέριχος ἀπὸ τὸν ἱερὸν πόλεμον ἀπεπνίγη εἰς τὰς στροφὰς τοῦ ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀντιοχείας, βασιλεύσας χρόνους 38, ἡγεμὼν κατ᾽ ἀλήθειαν ἀξιέπαινος. Ἀνάγνωθι περὶ αὐτοῦ τὸν Νικήταν τὸν Χωνειάτην.

ΦΡΙΖΗΣ Παῦλος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἐγεννήθη τὸ 1727. ἐχρημάτισε κάλλιστος μαθηματικός· τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα καὶ μὲ μεγάλην ὑπόληψιν. ἀπέθανε τὸ 1784.

ΦΡΟΥΔΟΛΟΣ, Γαυρῖνος, τύραννος τῆς Κρεμώνης, πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐστάθη περίφημος, διότι τὸ 1413 ἐδέχθη εἰς τὴν πολιτείαν του τὸν Πάπαν Ἰωάννην εἰκοστὸν τρίτον, καὶ τὸν Αὐτοκράτορα Σιγισμόνδον, πρὸς τοὺς ὁποίους θέλων νὰ δείξῃ τὴν θέσιν τῆς Κρεμώνης, τοὺς ἀνέβασεν ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸν πῦργον, ὅπου ἐσκόπευε νὰ τοὺς φανεύσῃ διὰ νὰ ἀκουσθῇ τὸ κίνημά του εἰς ὅλον τὸν κόσμον· ἀλλ᾽ ὁ Σιγισμόνδος εἶδε χαρακτηρισμένους εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φραδόλου τοὺς ἀπανθρώπους σκοποὺς του, καὶ παρευθὺς ἐκατέβη ἀπὸ τὸν πῦργον ὁμοῦ μὲ τὸν Πάπα, καὶ ἀνεχώρησαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν Κρεμώνην.

ΦΡΟΝΗΜΗ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ετεάρχου ἐν Κρήτῃ, Ἥρδ

ΦΡΟΣΑΓΔΟΣ Ἰωάννης, Κανονικὸς καὶ Πρεσβύτερος, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος. Συνέταξεν ἱστορίαν τῆς Φραγκίας, Σκωτίας, Βρετανίας Ἱσπανίας, Οὐασκονίας καὶ Φλανδρίας.

ΦΡΟΝΤΙΝΟΣ Ἰούλιος, ἀνὴρ ὑπατικὸς, ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται περὶ ὑδραγωγιῶν τῆς πόλεως Ρώμης βιβλία 2 καὶ στρατηγηματικὰ βιβλία 3.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ ὁ ἐξ Ὀλλανδίας διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαμερτὰμ τὴν τέχνην τῶν Λεπτοτάτων ἐνιείσεων, ὑπερευδοκίμησεν εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἀνατομῆς. Πρῶτος αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὰς βαλβίδας τὰς ἐμπεριεχομένας ἐν τοῖς λυμφατικοῖς ἀγγείοις, αἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ τὰς τῶν φλεβῶν· διεσάφισε τὴν τοῦ δέρματος κατασκευὴν, ἀποδείξας, ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς, ἀφ᾽ οὗ περικαλύψει πᾶσαν τὴν τοῦ σώματος περιφέρειαν, εἰσέρχεται διὰ τοῦ στόματος, καὶ ἐκτανθεῖσα εἰς τὰ ἔσω, περιενδύει τὸ ἔνδον τῶν ἐντέρων· ἐξηκρίβωσε καταλεπτῶς τὴν κατασκευὴν τοῦ αὐλοῦ, ἀποδείξας, ὅτι ὁ βάλανος

εἶναι συνέχεια τῆς σπογγώδους οὐσίας, ἐξ ἧς σύγκειται ἡ Οὐρήθρα. Ἐπερίγραψε τοὺς μυξώδεις πόρους τῆς αὐτῆς Οὐρήθρας, καὶ τὰς τοῦ αὐλοῦ μικροτάτας θηλάς. Θαυμάζονται αἱ ἀνατομικαὶ τούτου παρασκευαὶ, κατεξοχὴν δὲ αἱ παριστῶσαι τὴν τοῦ βρέφους αὔξησιν ἐν τῇ μήτρᾳ, ἕως εἰς τὸν ἔνατον μῆνα τῆς κυοφορίας. Τὸ ἀνατομικὸν θέατρον τοῦ φριδερίκου ἦτο τὸ πλέον ὡραῖον θέαμα τῆς Ὀλλανδίας, καὶ τὸ θαῦμα τῶν ὁρώντων· περιείχοντο ἐν αὐτῷ πάμπολλα σώματα ἀνθρώπινα δι᾽ ἐνιείσεων παρασκευασμένα, καὶ τόσον ἐντέχνως βαλσαμωμένα, ὥστε διέσωζον ἔτι τὴν φυσικὴν τῶν μελῶν μαλθακότητα καὶ τὸ ζωηρὸν χρῶμα χωρὶς ῥυτίδας· ἤθελες εἰπῇ βέβαια, ὅτι ἦτον ἄνθρωποι κοιμώμενοι καὶ ἕτοιμοι νὰ ὁμιλήσωσιν ὅταν ἐξυπνήσουν. Ὅταν ὁ μέγας Πέτρος αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἦλθεν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ἔμεινεν ἐκστατικὸς δι᾽ αὐτὸ τὸ θέαμα· κατεῤῥίλησε μὲ γλυκύτητα τὸ σῶμα ἑνὸς βρέφους ἔτι χαριεστάτου τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, ὅτι ὑπομειδιᾷ· εἰς τὴν δευτέραν του περιήγησιν κατὰ τὸ 1667 ἠγόρασεν αὐτὸ τὸ ἀνατομικὸν θέατρον καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ὁ Φριδερῖκος ἐγεννήθη τῷ ἔτει 1638 καὶ ἀπέθανε ἐν Ἀμστελοδάμῳ τὸ 1731, ὑπερενενηκοντούτης.

ΦΡΟΥΓΩΝΗΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν τὸ 1692 περίφημος λυρικὸς ποιητὴς, καὶ πρῶτος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐχρημάτισε προφέσωρ τῆς ῥητορικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Βριξίας πόλεως τῆς Γερμανίας εἰς τὴν Ρώμην, Γένοβαν, καὶ Βολωνίαν, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, ἀπέθανε τὸ 1768.

ΦΡΥΝΗΣ Μιτυληναῖος, κιθαρῳδὸς· οὗτος ἐνίκησε μὲ τὴν κιθάραν εἰς τοὺς ἀγῶνας εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔζη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ Μιδικοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ φρύνης ἔπαιζε τὸν αὐλόν.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ εἷς τῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τεμάχια τινα, ἐκδοθέντα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ορτελίου τῶν παλαιῶν κωμικῶν ποιητῶν τὸ 1618 καὶ τὸ 1629· ἔζη τὸ 456 Π. Χ.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ Ἀράβιος, σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Αντωνίου καὶ Κομμόδου τὸ 180. Μ.Χ. οὗτος συνέγραψεν ἕνα μέγα σύγγραμμα συνιστάμενον ἀπὸ βιβλία 37. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Φώτιος ἀνέγνωσεν ἕνα μόνον· σώζεται ἓν ἕτερον ἐκλογαὶ ἀττικῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἐπιγραφόμενον· τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ Ζαχαρίου Καλλιέργου μετὰ σημειώσεων Ἰωάννου Κορνηλίου Πώπ. τὸ 1739.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ βοηθὸς εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν

τετρακοσίων, ἕως οὗ μέχρι τέλους ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Δημοκρατικῶν. Θουκ.

ΦΡΥΝΩΝΔΑΣ, περιβόητος εἰς τὴν πονηρίαν ὅμοιος τοῦ Εὐρυβάτου· ἀπ' αὐτὸν ὠνόμασαν τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας.

ΦΡΥΝΩΝ, Ολιμπιονίκης, καὶ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ. Στράβ.

ΦΥΗ γυνὴ τις Αθηναία ἐξαισίου ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παναιεὺς, ἥτις δὶ ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Αθηνᾶς, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης συρομένη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν, παραγγέλλουσα τοὺς πολίτας νὰ δεχθῶσιν αὖθις τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡρόδ.

ΦΙΛΑΚΟΣ υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, ἀδελφὸς τοῦ Κεφάλου, καὶ πατὴρ τοῦ Ιφίκλου, ἐχρημάτισε περίφημος ταχύπους, ὅστις ὑπερέβαινε σχεδὸν τὸν ταχύτερον ἵππον.

ΦΙΛΑΡΧΟΣ Αθηναῖος. κατ' ἄλλους δὲ Ναυκρατίτης, καὶ κατ' ἄλλους Αἰγύπτιος· οὗτος ὁ ἱστορικὸς ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Πύρρου ἐναντίον τῶν Πελοποννησίων βιβλία 28. μέχρι Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου καὶ τῆς Βερενίκης, καὶ ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Κλεωνύμου τοῦ Λακεδαιμονίου, συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιτομὴν μυθικὴν περὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Διός, καὶ ἄλλα τινά.

ΦΙΔΕΥΣ υἱὸς Αὐγίου, ὅστις ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ηλιδα ἐπαρχίαν τῆς Γαστούνης εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ Δουλίχειον, τὴν σήμερον Κεφαληνίαν.

ΦΙΔΟΜΑΧΟΣ, ἕλλην ἀγαλματοποιός. Αὐθ.

ΦΙΛΤΩΝ, ἀγγλαμερικανὸς, μέγας εὐεργέτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ ἐφευρετὴς τοῦ ἀτμοπλοίου· οὗτος τὸ 1807 ἐδοκίμασε κατ' ἀρχὰς πολλὴν ψυχρότητα καὶ δυσπιστίαν ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του διὰ τὴν ἄνωθεν ἐφεύρεσιν, καὶ ἔβλεπον αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον φαντασιώδη· εἰς τὸ πρῶτον ταξείδιόν του οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐνόμιζαν ὡς μωρὸν καὶ τὸν ἔβλεπον μὲ καταφρόνησιν· ὅταν κατὰ πρῶτον ἄρχισε τὸ ἀτμόπλουν νὰ κινῆται ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ μετὰ ταῦτα ἐστάθη ἀκίνητον· οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀτμοπλοίου ἄρχισαν νὰ γογγίζουν καὶ ἐζήτουν νὰ ἐξέλθωσιν· ὁ Φύλτων ἐξετάσας τὴν μηχανὴν εὗρε μικρὸν χάλασμα, τὸ ὁποῖον ἐδιώρθωσε καὶ τὸ πλοῖον ἄρχισε πάλιν νὰ κινῆται, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Αλβανίαν, ἥτις ἀπέχει τοῦ Νεοβοράκου μίλια 160.

ΦΩΗΣ, βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Σινῶν· μετὰ τοὺς Ινδοὺς τὸ ἀρχαιότερον πολιτευθὲν ἔθνος εἶναι οἱ Σῖναι, τοὺς ὁποίους ἡ παλαιὰ ἱστορία δὲν ἀναφέρει· αὐτοὶ ὄχιμόνον ὑπερβαίνουσιν ὅλα τὰ λοιπὰ

ἔθνη τῆς Ασίας κατὰ τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, κατὰ τὴν σοφίαν καὶ πολιτικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον διακρίνονται μεταξὺ τῶν Πεφωτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης· ὁ Φώης νομίζεται καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τῶν Σινῶν· ἐβασίλευσε τὸ 3954. Π. Χ. κατὰ τὰς Χρονολογίας τῶν Σινῶν ἐβασίλευσε χρόνους 140. ἐπολίτευσε τὸ ἔθνος, τοὺς ἐδίδαξε τὴν Γεωργικὴν· τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἐφεῦρε τοὺς ἀστρονομικοὺς Πίνακας.

ΦΩΙΔΕΟΣ, τὸ γένος Γάλλος. ἄριστος περιηγητὴς, ἐξαίσιος γεωγράφος καὶ θαυμάσιος φυσικὸς τοῦ αἰῶνός του. Ἔζη περὶ τὸ 1713 Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Μεσημβρινὴν Αμερικὴν, καὶ τὰς δυτικὰς Ινδίας· ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη, χόρτα, βότανα καὶ ἄλλα· ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν χάρτην τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων. Ἀφῆκε σύγγραμμα ἀξιόλογον, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει Γεωγραφικῶς καὶ φυσικῶς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντας τόπους, οἷον περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, προϊόντων, οἰκητῶν, ἠθῶν καὶ ἐθίμων κ. τ. λ.

ΦΩΚΑΣ Ιωακεὶμ ἐκ νήσου Κεφαληνίας, διδάσκαλος, ῥήτωρ καὶ Ιεροκήρυξ· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΩΚΙΩΝ, περίφημος στρατηγὸς, Αθηναῖος, καὶ μέγας ῥήτωρ, ἐξεχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοκράτους, ἔζη μοναδικὴν ζωὴν, ἔπειτα ὑπεχρεώθη νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα, καὶ νὰ ὑπάγῃ κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἐπολέμησε μὲ ἀνδρείαν· ὁ Φίλιππος τῷ ἐπρόσφερε μεγάλους θησαυροὺς διὰ νὰ τὸν ἑλκύσῃ εἰς τὸ μέρος του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠπατήθη ἀπὸ καμμίαν του δολιότητα· ὁ ἴδιος Δημοσθένης ἐφήμιζε τὴν εὐγλωττίαν του· ὅταν ὁ Φωκίων ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ, ὁ Δημοσθένης ἔλεγεν, ἰδοὺ ὁ πέλεκυς τῆς Δημηγορίας μου· μετὰ τὴν νίκην τοῦ Δαρείου τῷ ἔστειλεν ὁ Αλέξανδρος ἑκατὸν τάλαντα, ὁ δὲ Φωκίων ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Αλέξανδρος τῷ στέλλει τὰ τάλαντα, ὁ δὲ ἀπεσταλμένος ἀπεκρίθη, διότι σὺ εἶσαι ὁ καλήτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς Αθηναίους· ὁ Φωκίων τότε δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὸ χάρισμα λέγων, λοιπὸν ἂς μὲ ἀφήσει εἰς τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον εὑρίσκομαι.

ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ ὁ Μιλήσιος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Θεόγνιδος τὸ 548. Π. Χ· εἰς τὸ ὄνομα τούτου φέρεται ἕνα γνωμικὸν ποίημα εἰς διακοσίους δέκα καὶ ἑπτὰ στίχους ὅμοιον ὡς τὸ τοῦ Θεόγνιδος, ἀλλὰ περὶ τούτου καμμία ἀναφορὰ δὲν γίνεται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, μήτε ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικούς, μόλον ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὰ Ιουδαϊκὰ, καὶ Χριστιανικὰ συγγράμματα κατατρέχων τοὺς ἐθνικούς· εἶναι γνώμη ὅτι

συνεγράφη ἀπὸ ἀνώνυμόν τινα νεώτερον χριστιανὸν, ἢ παλαιότερον Ιουδαῖον, ἐπειδὴ παρατηρεῖται ὅτι δὲν εὑρίσκεται καμμία λέξις εἰς αὐτὸ προερχομένη ἀπὸ κάλαμον ἑνὸς ἐθνικοῦ. Τοῦτο τὸ ἀμφίβολον σύγγραμμα ἐξεδόθη εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ποιητῶν τὰς ἀνωτέρω εἰρημένας.

ΦΩΤΙΟΣ, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον γένος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑψώθη δὲ πολλὰ εἰς τὰς κοσμικὰς ἀξίας τῆς βασιλικῆς αὐλῆς κατὰ πρῶτον τιμιθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα. ἐστάλη πρέσβυς εἰς τὴν Συρίαν, μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Πατριάρχου Ιγνατίου ὑπὸ τοῦ Βάρδα· ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 858. ὅστις ἔγεινεν εἰς αὐτὸν πηγὴ ἀναριθμήτων κακῶν, καὶ αἰτία τῆς διχονοίας τῶν δύω Ἐκκλησιῶν τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς. Ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ ἀπὸ τὸν Βασίλειον τὸν Μακεδόνα τὸ 867. τὸν ὁποῖον πάλιν ἀπήλαυσε μετὰ δέκα χρόνους. Ἐδευτέραν φορὰν ἀπὸ Λέοντα τὸν σοφὸν περὶ τὸ 880. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του μᾶς βεβαιοῦσι τὴν μεγάλην πολυμάθειάν του, τὰ ὁποῖα εἶναι, ἀ· μυριόβιβλος τὴν ὁποίαν συνέγραψεν εἰς τὴν πρεσβείαν τῆς Συρίας, κατὰ ζήτησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ταρασίου· β΄. ἐπιστολαὶ περὶ τὰς 248. γ΄. κατὰ Μανιχαίων βιβλία 4. δ΄. ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες, καὶ ἄλλα θεολογικὰ, δογματικὰ κατὰ Λατίνων, καὶ συναγωγὴ λέξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ βιβλιοθήκη ὑπὸ Δαβὶδ ἐν Αὐγούστῃ τὸ 1601. καὶ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1748. αἱ ἐπιστολαὶ ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ τὸ 1651· καὶ ἐν τῷ τόμῳ τῆς χαρᾶς τὸ 1703. Τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ, περὶ τῶν ὁποίων ἰδὲ εἰς Φαβρίκιον.

X

ΧΑΒΡΙΑΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος στρατηγὸς, ἔπραξε πολλὰ ἀξιομνημόνευτα ἔργα, ἐστάθη εἰς πολλοὺς πολέμους εἰς Εὐρώπην, καὶ εἰς Αἴγυπτον· δὲν εἶχεν εὐχαρίστησιν νὰ κάθηται εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ μὴν ἦναι πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν συμπολιτῶν του, οἵτινες τὸν ἐφθόνουν, τὸ αὐτὸ ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔνδοξοι Ἀθηναῖοι· ὁ Κόνων ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Κύπρον, ὁ Ἰφικράτης εἰς τὴν Θρᾴκην, ὁ Τιμόθεος εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ὁ Χάρις εἰς τὸ Σίγειον· ὁ Χαβρίας ἐφονεύθη εἰς τὸν

συμμαχικὸν πόλεμον, ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολέμουν τὴν Χίον.

ΧΑΙΡΕΑΣ, ναύαρχος Ἀθηναῖος, καὶ ἕτερος ἱστοριογράφος ἕλλην, ἀγνώστου ἐποχῆς. Πολύβ.

ΧΑΙΡΕΔΗΜΟΣ, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΧΑΙΡΕΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, Ἀθηναῖος, σφήττιος τὸν δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ θερμὸς ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας του, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἀνηγόρευσε τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων, ὅτε ἠρώτησεν ὁ Χαιρεφῶν περὶ τούτου τὸ μαντεῖον. Ἀριστοφ. ἀκολούθως φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους· Πλάτ. ταῦτον καλεῖ ὁ Ἀριστοφ. νυκτηρίδα διὰ τὴν ἰσχνότητα καὶ ὠχρότητά του.

ΧΑΙΡΗΜΩΝ, εἷς τῶν Τραγικῶν ποιητῶν τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδας ἐσφαλμένως κωμικὸν ὀνομάζει· ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος· τούτου τὰ λείψανα τῶν τραγῳδιῶν του σώζονται ἐν τοῖς ἀναλέκτοις τοῦ Βρούνα·

ΧΑΙΡΙΔΑΣ, εἷς τῶν ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ. Ξενοφ.

ΧΑΙΡΩΝΔΑΣ, ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία, ὅτε αὐτὸς ἔμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Δημ. Στεφ.

ΧΑΙΤΟΣ, εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αστερίας. Ἀπολλόδ.

ΧΑΛΒΗΣ, κήρυξ τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ.

ΧΑΛΕΠΙΝΟΣ Ἀμβρόγιος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Χαλέπιον, ἔνδοξος διὰ τὸ λεξικόν του τὸ πολύγλωσσον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλαβεν τὸ ὄνομα Χαλεπῖνος ἔλα τὰ Λατινικὰ λεξικά· ἀπέθανε τὸ 1511.

ΧΑΛΗΣ Ἰάμης. τὸ γένος Ἄγγλος ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του· Ἔζη περὶ τὸ 1610 Μ. Χ. Οὗτος δὶ ἐξόδων τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας ἀπέπλευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων.

ΧΑΛΙΤΗΣ, Ὀθωμανὸς, ἀνὴρ πολύπειρος· οὗτος ἐμεσολάβησε νὰ φονευθῶσι πολλοὶ χριστιανοὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἑλλήνων τὸ 1821. ἐσχάτως ἐμισήθη ἀπὸ τὴν Πόρταν, καὶ ἐξωρίσθη, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἐξορίαν.

ΧΑΛΚΕΥΣ Ἰωάννης Μοσχοπολίτης, ἱερεὺς, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθὴς, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτων, φιλόσοφος Ἀριστοτελικὸς, θεολόγος καὶ Ἱεροκήρυξ ἄριστος. Ἐχρημάτισε καθηγητὴς τοῦ Φραγγιανοῦ φροντι-

στηρίου Εννετίησι· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπομνήματος εἰς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος· ἔζη τὸ 325. Μ. Χ. ἀμφιβάλλεται ἡ θρησκεία του· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ ὑπόμνημά του ἀναφέρει ἰδέας χριστιανικὰς, νομίζεται ὅτι ἦτον χριστιανὸς· ὅτι ὅμως ἐχρημάτισε καὶ διάκονος τῆς ἐν Καθαργένῃ ἐκκλησίας ἀμφιβάλλεται· πολὺ τοῦτο ἔγινε πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Κωδρούβης· λέγουσιν ὅτι ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην σύνοδον. ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1520. καὶ ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. καὶ μετὰ τοῦ Ἱππολύτου τὸ 1718.

ΧΑΛΚΟΝΔΥΛΗΣ, Δαόνικος, ἢ Νικόλαος, Ἀθηναῖος τὸ γένος· ἔζη περὶ τὸ 1462. συνέγραψεν ἱστορίαν χρονικὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τὰ 1298. ἤτοι ἀπὸ τοῦ ά. Οθμᾶν ἕως τὸ 1462. ἤτοι Μαχμοὺτ τοῦ ϐ'. εἰς αὐτὴν περιγράφει τὴν καταστροφὴν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Οθωμανικὸν ζυγόν· ἐξεδόθη εἰς ϐιϐλία δέκα εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1650. καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1729. εἰς τὸ σῶμα τῆς Βυζαντίδος· ἐξεδόθη δὲ καὶ ἀλλαχοῦ μία ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ τοῦ Καμαριώτου Ματθαίου τοῦ Θεσσαλονικέως περὶ καταστάσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις ἔζη κατ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους.

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ, Ζ. Δημήτριος Χαλκοκονδύλης.

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ Λαόνικος, τὸ 1470. ἔγραψε τὰ περὶ ἀρχῆς τῆς ϐασιλείας τῶν Τούρκων, καὶ πτώσεως τῆς Γραικικῆς αὐτοκρατορίας. καὶ ἱστορία εἰς ϐιϐλία δέκα· ὁ Γεώργιος Φραντσῆς Κωνσταντινουπολίτης, ὑπουργὸς τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος καὶ αὐτόπτης τῆς τελευταίας τοῦ Βυζαντινοῦ ϐασιλείου ἡμέρας, ἔγραψεν εἰς τέσσαρα ϐιϐλία ἀπὸ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἕως τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατωτέρω τὰ εἰς τὴν Πελοπόννησον συμϐάντα (1261-1477). Νικηφόρος Βρυένιος ἔγραψεν ἱστορίαν, τῆς ὁποίας σώζονται τέσσαρα μόνον ϐιϐλία. Μιχαὴλ Γλυκὰς περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἱστόρησε τὰ ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τὸν ϑάνατον τοῦ Ἀλεξίου· Κωνσταντῖνος Μανασσῆς (1150) ἐστιχούργησε τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Νικηφόρου τοῦ Βοταναιάτου· Ἰωάννης Κίνναμος (1177) ἱστόρησε τὰς πράξεις τῶν Κομνηνῶν Ἰωάννου καὶ Μανουὴλ εἰς ϐιϐλία τέσσαρα. Νικήτας Χωνιάτης ἔγραψε τὴν ἱστορίαν εἰς ϐιϐλία δώδεκα ἀπὸ Ἰωάννου Κομνηνοῦ ἕως τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1117-1204). Ἰωὴλ· οὗτος ἱστόρησε (1204) κατὰ τὴν κοινὴν σχεδὸν συνήθειαν, τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τῆς εἰρημένης ἁλώσεως. Γεώργιος Ἀκροπολίτης ἔγραψε τὰ ἀπὸ 1252, ἕως 1308 ἔτους εἰς ϐιϐλία δεκατρία. Νικηφόρος Γρηγορᾶς ἱστορίαν Βυζαντίδος εἰς εἴκοσι τέσσαρα ϐιϐλία· Ἰωάννης Κατακουζηνὸς, ἀφοῦ παρῃτήθη τὴν ϐασιλείαν, καὶ ἐνεδύθη τὸ ῥάσον ἱστόρησε τὰ κατὰ τὸν νεώτερον Ἀνδρόνικον, καὶ ἑαυτὸν (1320-1357) εἰς ϐιϐλία τέσσαρα· Ἰωάννης Δούκας ἔγραψεν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἕως ἁλώσεως τῆς Λέσϐου (1562)· Θεοφάνης Βυζάντιος ὅς τις ἱστόρησε τὰ κατὰ Ἰουστῖνον, διάδοχον τοῦ Ἰουστινιανοῦ· Γεώργιος Σύγκελλος ἔγραψε χρονικὸν ἱστορικὸν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰουστινιανοῦ· Θεοφάνης ὁ ὁμολογητὴς, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἔγραψε χρονολογίαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐξουσίας ἕως τοῦ εἰρημένου Λέοντος (285 —813)· Ἰωάννης Μαλελὰς Ἀντιοχεὺς, χρονικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰουστινιανοῦ· Ἰωσὴφ Γενέσιος ἔγραψεν εἰς τέσσαρα ϐιϐλία τὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος (113-867)· Γεώργιος Μοναχὸς, τὰ ἀπὸ Λέοντος Ἀρμενίου ἕως τοῦ τυράννου Ῥωμανοῦ (813-919)· Λέων ὁ γραμματικὸς ἔγραψε τὰ ἀπὸ 813-940. ἔτους. Λέων ἄλλος ὁ Διάκονος τὰ ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ (913-967)· Γεώργιος Κεδρηνὸς ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνὸν (1057)· Ἰωάννης Σκυλίτσης, ὁ καὶ Κουροπαλάτης, ἀκολουθεῖ τὸν Κεδρηνὸν ἀπὸ 811. ἕως 1081. ἔτους· Ἰωάννης Ζωναρᾶς Κωνσταντινουπολίτης ἔγραψε χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ Λὐτοκράτορος Ἀλεξίου. Ἄννα Κομνηνὴ γυνὴ ἀγχινουστάτη, καὶ στολισμένη μὲ Ἑλληνικὴν Παιδείαν περισσότερον παρὰ πολλοὶ λόγιοι ἄνδρες τοῦ καιροῦ της, ἔγραψεν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀλεξιὰς· τῶν ἄνωθεν σημειομένων ἴδε τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ ἴδιον λεξικόν του καθ' ἑνὸς κατὰ τάξιν.

Οἱ ἀπὸ ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως σοφοὶ καὶ ἔνδοξοι.

Γεώργιος Σχολάριος γίνεται εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, μετωνομασθεὶς Γεννάδιος· συνέγραψε Σύνταγμα ϑεολογικὸν κατὰ τῆς Λατινικῆς πλάνης, καὶ ἄλλα πολλά.

Λαυρέντιος ὁ Βάλλας, Γεώργιος ὁ Καστελλάνος, Δημήτριος ὁ Γραικὸς. Γεώργιος ὁ Τραπεζούντιος, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔφυγαν εἰς τὴν Ἰταλίαν· ὁ Πάπας Νικόλαος πέμπτος τοὺς ἐδέχϑη μὲ μισϑοὺς καὶ ϐραϐεῖα, καὶ συνάξας τὰ Ἑλληνικὰ ϐιϐλία ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μετέφρασαν Λατινιστὶ οἱ ἄνωϑεν συγγραφεῖς. Δημήτριος Χαλκοκονδύλης. Ἀνδρόνικος ὁ Κοντοϐράκης, οὗτος πρῶτος ἐδίδαξε τὰ ἐγκύκλια μαϑήματα εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν διά-

λεκτον εἰς τὴν Γαλλίαν. Γεώργιος Ερμώνιμος ὁ Σπαρτιάτης. Αργυρόπουλος ὁ Βιζάντιος παρέδιδεν Ελληνικὰ μαθήματα εἰς τὴν Ῥώμην. Κωνσταντῖνος Λάσκαρις παρέδιδε τὰ αὐτὰ ἐν Μεσίνῃ τῆς Σικελίας· Μάρκος Εὐγενικὸς ὁ Εφέσιος, ἀγωνισθεὶς κατὰ τῶν Παπιστῶν, ἐν τῇ κατὰ τὴν Φλωρεντίαν Ληστρικῇ ψευδοσυνόδῳ. Ιωάννης ὁ Εὐγενικὸς διάκονος, καὶ ἀδελφὸς Μάρκου τοῦ Εφεσίου. Βυσσαρίων ὁ Νικαίας πράμαχος τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ληστρικῇ συνόδῳ· διὸ καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν ἐγένετο Καρδινάλης, ἀπὸ τὸν Πάπα Εὐγένιον. Αμιρούτζις καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γεώργιος ὁ Τραπεζούντιος. Ιωάννης ὁ Αργυρόπουλος. Αθανάσιος ὁ Κύπριος. Δημήτριος ὁ ἐπιλεγόμενος Γραικὸς, οὗτοι οἱ ἐξ ἑλατινοφρόνησαν. Θεόδωρος ὁ Αγαλιανὸς συνέγραψε χρονικὸν τῆς Βυζαντίδος, καὶ τὴν κατὰ διαδοχὴν σειρὰν τῶν οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Θεόδωρος μέγας ῥήτωρ τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας. Γεώργιος ὁ Γεμιστὸς, Γεώργιος Ερμώνιμος ὁ Σπαρτιάτης. Μανουὴλ ὁ ἐκκλησιάρχης. Διονύσιος ὁ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως. Νήφων ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης. Νικόλαος ὁ κεραμεὺς, ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῶν Ιωαννίνων. Γεράσιμος Κρὴς ὁ σοφώτατος Πατριάρχης Αλεξανδρείας συνέγραψε λόγους περὶ θεολογίας. Θεόφιλος ὁ Κωρυδαλεὺς Αθηναῖος. Ιέραξ ὁ μέγας Δογοθέτης τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, συνέγραψεν ἱστορίαν ἐκκλησιαστικήν. Ιερεμίας ὁ δεύτερος, ὁ ἀπὸ Λαρίσσης γενόμενος οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ καὶ ἀποκριθεὶς δὶς τῆς ἐν τῇ Βιτεμβέργῃ σοφοῖς Λουθηρανοῖς, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως τῆς Μοσχοβίας Θεοδώρου. Γεώργιος Κορέσιος ὁ Χῖος Θεολόγος, ἔγραψε κατὰ τῶν αἱρέσεων τοῦ Λουθήρου. Μελέτιος ὁ Συρίγου, ἔγραψε κατὰ Λουθήρου. Θεοφάνης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, συνέγραψε κατὰ Λατίνων περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος, συνέγραψε καὶ κατὰ Αρμενίων. Γρηγόριος Χῖος ὁ πρωτοσύγγελος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, μαθητὴς τοῦ Κορεσίου, συνέγραψε περὶ μυστυρίων. Ιλλήμης Ιερομόναχος, Λαυρέντιος Ιερομόναχος, Νικόλαος Ιερεὺς, ἐχρημάτισαν μαθηταὶ τοῦ Κορεσίου· Γερμανὸς Αἰτωλὸς ὁ Μητροπολίτης Νύσσης μαθητὴς τοῦ Κορυδαλέως. Διονύσιος ὁ Μητροπολίτης Ναυπλίου φιλόσοφος ἄριστος, μαθητὴς τοῦ Κορυδαλέως

ΧΑΜ υἱὸς τοῦ Νῶε, τοῦ ὁποίου ἀπόγονος ἦτον ὁ Θὼθ· λέγουσιν ὅτι οὗτος ἐφεῦρε τὴν γραφὴν τῶν γραμμάτων, ἄλλοι λέγουσι τὸν Αδὰμ, ἄλλοι τὸν Ενὼχ, καὶ ἄλλοι τοὺς Φοίνικας· ὁ Θὼθ ἐγεννήθη 150. χρόνους μετὰ τὸν κατακλυσμόν· πρὶν τῆς εὑρέσεως τοῦ χαρτίου, οἱ ἄνθρωποι ἔγραφον εἰς πλάκας, τοῦβλα, μόλυβδον, χαλκὸν, πίνακας ξυλίνους κηρωμένους, εἰς φύλλα φοίνικος ὄστρακα, πανία, ἔντερα Ελεφάντων, δέρματα Ιχθύων καὶ Οφεων, εἰς Αἰγυπτιακὸν Πάπυρον, εἰς μεμβράνας, καὶ τέλος ἐφευρέθη τὸ χαρτί. Η τάξις τῆς γραφῆς ἐγίνετο τὸ παλαιὸν κατὰ τρεῖς τρόπους, κυκλοειδῶς, κατὰ κάθετον, καὶ ὁριζοντίως. Πεντακοσίους χρόνους πρὸ Χριστοῦ, οἱ Ελληνες ἔγραφον ἀπὸ τὰ δεξιὰ εἰς τὰ ἀριστερὰ, καὶ τελειουμένης τῆς σειρᾶς ἐπανέστρεφον ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ εἰς τὰ δεξιὰ· αὐτὸς ὁ τρόπος ὠνομάζετο βουστροφηδόν.

ΧΑΣΜΑΝΟΣ τὸ γένος Αγγλος ἔνδοξος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. ἔζη περὶ τὸ 1780. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς, ἀστρονόμος, καὶ περίβλεπτος θαλασσοπόρος. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ τάττονται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγήσεων· ἀφῆκε συγγραμμα τῶν περιηγήσεών του χαίρων εἰσέτι μεγάλην ὑπόληψιν.

ΧΑΜΖΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμπετ-Μοθάλεβ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αποταλλὰχ, πατὴρ τοῦ Μωάμεθ· οὗτος ὁ Αραψ ἐστάθη τόσον ἄξιος, ὥς τε οἱ Αραβες τὸν ἐνόμιζον ὡς ἅγιον Μέγαν, καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Μωάμεθ· μὲ τὴν ἀξιότητα καὶ ἀνδρείαν του ἔλαβε τὴν σημαίαν τοῦ Ισλαμισμοῦ, καὶ τὸν τίτλον Λέων τοῦ Θεοῦ· ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην τὸ 625.

ΧΑΡΑΞ Περγαμηνὸς, ἱερεὺς καὶ φιλόσοφος· ἔζη μετὰ τὸν Αὔγουσον· ἔγραψεν Ελληνικῶν ἱστοριῶν βιβλία 40. καὶ περὶ χρησμῶν, καὶ περὶ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος.

ΧΑΡΑΞΟΣ υἱὸς τοῦ Σκαμανδρονύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς. Ηρόδοτ.

ΧΑΡΔΙΝΗΣ, τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος Γεωγράφος, φυσικὸς, καὶ περιδόητος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Περσίαν καὶ Ινδίας μὲ σοφὰς ἀνακαλύψεις. Η περιήγησις αὐτοῦ ἐσαφήνισε καλῶς τοὺς τόπους ἐκείνους, ὥστε εἶναι μέχρι τοῦ νῦν ὡς πρωτότυπα· ἔζη περὶ τὸ 1670. Μ. Χ.

ΧΑΡΙΣ, Λύδιος, οὗτος κατεσκεύασε τὸν Κολοσσὸν τῆς Ῥόδου, ἄγαλμα μεγαλοπρεπέστατον εἰς διάστημα 12. χρόνων· τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἦτον 70. πήχεων. καὶ οἱ δάκτυλοί του μεγαλήτεροι ἀπὸ πολλοὺς ἀνδριάντας, ὥστε μόλις ἐδύναντό τις νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν μεγαλήτερον δάκτυλον τῆς χειρός του· εἰς τὸ στῆθός του εἶχε καθρέπτην, ὅπου ἐφαίνοντο τὰ ἐξερχόμενα πλοῖα ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Αλεξανδρείας· οὗτος ὁ ἀνδριὰς ἵστατο ὄρθιος εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως 56. χρόνους ἔχων τὸν ἕναν πόδα εἰς τὸ ἓν μέρος καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ ἀντικρύ· ὑποκάτω δὲ τῶν σκελῶν του ἐπερ-

νοῦσαν πλοῖα μὲ φουσκομένα ἱστία, ἔπειτα ἔπεσεν ἀπὸ σεισμόν, ὅταν ἐκυρίευσε τὴν Ῥόδον ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Σουλτάνου· ἐφόρτωσεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν χαλκὸν τοῦ ἀγάλματος· 700. καμήλους· ἐξοδεύθησαν δὲ εἰς τὴν καθίδρυσίν του 300. τάλαντα, τὸ δὲ τάλαντον ἦτον βαρύτητος 24. ὀκάδων ἀργύρου, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ὡς λάφυρον ἀπὸ τὸν βασιλέα Δημήτριον.

ΧΑΡΗΣ, ὁ Μιτυληναῖος, ἐπικληθεὶς εἰσαγγελεύς, καθότι εἶχε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νὰ παῤῥησιάζῃ εἰς τὸν Αλέξανδρον ἐκείνους οἵτινες ἤθελον νὰ ἀναφέρωσί τι εἰς αὐτὸν, ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν κατ' ἰδίαν περιστατικῶν ἢ ἀνεκδότων τοῦ Μονάρχου τούτου, τῆς ὁποίας σώζονται μερικὰ περίεργα λείψανα εἰς τὸν Αθήναιον.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ περίφημος στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, γαμβρὸς τοῦ Κερσοβλέπτου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἔμαθε τὴν πολεμικὴν ἀπὸ τὸν Ιφικράτην· οὗτος ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν Αλέξανδρον καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, γυνὴ Εφεσίου τινος. Λουκ.

ΧΑΜΙΚΛΕΙΔΗΣ. ἄρχων τις ἐν Αθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Αθηναίων εἰς θάνατον. Δημ.

ΧΑΡΙΚΛΗΣ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων. Θουκ. καὶ ἕτερος εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ. καὶ ἕτερος ἀπὸ τὴν Κόρινθον. Λουκ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ, γεννηθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Αργείων καὶ Τεγεατῶν πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἐπεχειρίσθη ὁ Χαρίλαος ἐστάθη ὀλίγον εὐτυχής, εὐτυχέστεραι μόλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τῶν Αχαιῶν ἐπιχειρήσεις του, τῶν ὁποίων κατέκτησε διαφόρους πόλεις. Πλούτ. ὁ Ηρόδοτος τὸν ὀνομάζει ἡμαρτημένως Λεωβώτην.

ΧΑΡΙΛΑΕΩΣ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου. Ηρόδ.

ΧΑΡΙΝΑΔΗΣ, Αθηναῖός τις περιβόητος, διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἀργοκινησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία· κρείττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίζειν. Αριστοφ.

ΧΑΡΙΞΕΝΗ, γυνὴ Αθηναία, χλευαζομένη διὰ τὴν ἁπλότητά της ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους.

ΧΑΡΙΣΙΟΣ, εἷς τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Αρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Παυσ.

ΧΑΡΗΔΙΜΟΣ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν μὲ στόλον πρὸς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων κατὰ τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐνικήθη κατὰ κράτος στερηθεὶς μέγα μέρος τοῦ στόλου του.

ΧΑΡΙΤΩΝ ὁ Αφροδισεύς, συνέγραψε μυθιστορίαν ἐπιγραφομένην τῶν περὶ χαιρέαν καὶ Καλλιῤῥόην ἐρωτικῶν διηγημάτων λόγους 8. τὸ ἐφευρετικὸν τῆς μυθιστορίας ταύτης εἶναι ὀλίγου ἄξιον· ἔζη τὸ 400· Μ. Χ.

ΧΑΡΙΤΩΝ ὁ Μοναχὸς· ἦτον ἐκ τῆς Μονῆς τῶν Μαγγάνων· ἔλαβε τὸν θρόνον ἐν ἔτει 1189. Μ. Χ. καὶ προέστη αὐτοῦ χρόνον ἕνα καὶ μῆνας δύω· ἤνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΑΡΛΕΒΟΙΟΣ τὸ γένος Γερμανὸς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος περιηγητὴς, γεωγράφος, φυσικὸς καὶ βοτανικὸς. Περιῆλθε τὴν ἀρκτικὴν Αμερικὴν μὲ πλουσίας ἀνακαλύψεις, καὶ ἄλλα διάφορα μέρη· Ανεκάλυψε τὰς Πασχαλίους νήσους, καὶ ἄλλας κατὰ τὴν ἐπικίνδυνον Σοζτενίαν θάλασσαν, οἷον τὰς νήσους Αουρόραν, καὶ Εσπερον, τὸ Λαβυρίνθιον ἀρχιπέλαγος, καὶ ἄλλας νήσους· ἔχαιρε δὲ μεγάλην ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν Γερμανῶν τοῦ αἰῶνός του.

ΧΑΡΜΑΝΤΙΔΗΣ, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Αθήναις, Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ·

ΧΑΡΜΙΝΟΣ, Ναύαρχος τῶν Αθηναίων. νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιωτῶν. Θουκ. 2) Λακεδαιμόνιός τις πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ. Ανάβ.

ΧΑΡΟΨ, υἱὸς τοῦ Ιππάσου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομ. Ιλ. λ.-2. Αἰγινήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν μητέρα του. Λουκ.

ΧΑΡΤΑΣ, ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

ΧΑΡΩΝ, Καρχηδόνιος Ιστορικὸς, συνέγραψε περὶ τῶν τυράννων τῆς Ασίας καὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν βιβλία. 4. καὶ βίους τῶν ἐνδόξων γυναικῶν βιβλία 4.

ΧΑΡΩΝ Λαμψακινὸς Ιστορικὸς υἱὸς τοῦ Πυθοκλέους· ἔζη ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως· ἔγραψε Περσικὰ βιβλία 2. Ελληνικὰ βιβλία 4. Λυρικὰ βιβλία 3. περὶ λάμψεως βιβλία 2. καὶ ὄρους Λαμψάκων βιβλία 4. Περὶ ἀρχόντων Λακεδαιμονίων βιβλία 2. Κριτικὰ βιβλία 3. καὶ ἄλλα.

ΧΑΡΩΝΔΑΣ, περίφημος ἀρχαῖος μαθητὴς καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας εἰσαγαγὼν νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους, ὄχι μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας του Καταναίους, ἀλλ' ἔτι εἰς τὸ Ρήγιον ἐν Ιταλίᾳ, καὶ εἰς τοὺς Θουρίους· τούτους ἐπεκύρωσε διὰ τοῦ ἰδίου του θανάτου· ἀμφισβητεῖται δὲ ἐὰν ὑπῆρξεν,

ὡς λέγεται, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ.

ΧΑΣΑΝ, υἱὸς τοῦ Αλῆ τῆς Φατιμᾶς, ἔνδοξος Οθωμανός, ἐνομίζετο ὡς υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ Μωάμεθ ἐκ μέρους τῆς Φατιμᾶς, τῆς μόνης θυγατρὸς τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, ὃς τις ἀφῆκε κληρονόμον· ἦτον ἄνθρωπος καλῆς διαθέσεως, εἰς ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος, καλοκἀγαθος, τρὶς ἐμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχούς· ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτον πλουσιώτατος ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ Μωάμεθ καὶ τῆς μητρός του, εἶχεν ἔτι εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν Μοκβίαν ἀπίθανόν τινα ποσότητα ἀργυρίου, ἢ χρυσίου· οὗτος ὁ πρίγγιψ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 661. καὶ ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ χρόνους μὲ ὑποψίαν ὅτι τὸν ἐφαρμάκωσεν ἡ σύζυγός του Ψαβὰδ, πεισθεῖσα ἀπὸ τοὺς Μωαβίτας· οὗτος καθὼς καὶ ὁ Χουσεΐνης ἀδελφός του υἱοὶ τῆς Φατιμᾶς ἐνομίζοντο ἀπὸ τοὺς Οθωμανούς, ὡς υἱοὶ τοῦ Μωάμεθ.

ΧΕΙΡΙΣΟΦΟΣ Λακεδαιμόνιός τις, ὅστις φυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κῦρον τὸν Νεώτερον, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἑλλήνων ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Κυρ. ἀναβ.

ΧΕΡΩΝ Ναυκρατίτης, ἱστορικὸς, συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν ἱερέων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Αἰγύπτου, καὶ περὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, περὶ βασιλέων, περὶ Αἰγύπτου καὶ Ναυκράτεως.

ΧΕΙΡΩΝ ὁ Κένταυρος, ὅστις συναριθμεῖται μὲ τοὺς ἰατρούς· εὗρε δὲ πρῶτος διὰ βοτάνων τὴν ἰατρικὴν· ἔγραψεν ἑρμηνείας διὰ στοίχων, τὰς ὁποίας ἀναφέρει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἰατρικὰ τῶν ἀλόγων· διὰ τοῦτο λέγουσι τινὲς ὅτι ὠνομάσθη καὶ Κένταυρος· ἐδίδαξε λέγουσι καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ Ἰάσωνα· ἐχρημάτησε τροφεὺς, παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Ἀχιλλέως. φημίζεται δὲ καὶ ὡς ἄριστος χειροῦργος.

ΧΕΜΝΙΤΖΙΟΣ Μαρτῖνος ἐκ τοῦ Μαρκεσάτου τοῦ Βραδεβούργου, υἱὸς ἑνὸς πτωχοῦ, μαθητὴς τοῦ Μελάγχθωνος καὶ τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν θεολογίαν, ὥστε ὁ Μελάγχθων τὸν ὠνόμαζεν ἀρχηγὸν τῶν προτεστάντων θεολόγων. οὗτος ἐπάσχισε πολὺ νὰ ἑνώσῃ τοὺς Λυθηρανοὺς μὲ τοὺς Σακραμενταρίους· ἔλεγεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιοῦται διὰ τῆς πίστεως, διὰ μέσου τῆς ὁποίας προσθέττονται καὶ αἱ ἀξίαι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· τὸ βάπτισμα καὶ ἡ εὐχαριστία εἰσὶν ἰδίως μυστήρια κατ' αὐτὸν, τὰ δὲ λοιπὰ τελεταὶ εὐλαβεῖς. διὰ τὴν μετάνοιαν, ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐξομολογῶνται πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι, δέχεται ὅμως τὴν συγχώρησιν τοῦ ἱερέως, ἀλλ' ὄχι προερχομένην ἀπὸ τὸν ἱερέα, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Χριστὸν διὰ τῆς ὑποσχέσεώς του.

ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΧΕΟΨ, ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182. ἕως τὸ 1132. Π. Χ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ Πυραμίδος· λέγεται δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχωρίους τελετάς. Ἡρόδ.

ΧΕΡΣΙΔΑΜΑΣ υἱὸς τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλλ.

ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ, περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς ἐλέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

ΧΙΟΝΙΔΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· λέγουσί τινες, ὅτι οὗτος πρῶτος ἔγινεν ἀγωνιστὴς τῶν θεάτρων τῆς κωμῳδίας, καὶ ὅτι ἐδίδασκε χρόνους ὀκτὼ πρὸ τῶν Περσικῶν· συνέγραψε δράματα περὶ Ἡρώων, περὶ πτωχῶν, περὶ Περσῶν καὶ περὶ Ἀσσυρίων.

ΧΙΩΝ, ἀπὸ τὴν Ἡράκλειαν, ἤκουσε τὸν Πλάτωνα ὁμοῦ μὲ τὸν Λεωνίδην τὸ 390 Π. Χ. σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 13. ἐπιστολαί, εἰς τὰς ὁποίας θέλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ φιλοσοφία ἀποκαθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐπιτήδειον εἰς τὰς πολιτικὰς, καὶ ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλλ[illegible] ἐν Βενετίᾳ τὸ 1494· καὶ ἀλλαχοῦ.

ΧΟΙΡΙΛΛΟΣ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς ποιητὴς, ἐδίδαξεν 150. δράματα, ἐνίκησεν ἑκατοντάκις· οὗτος εἰσῆξε κατά τινας τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν σκηνὴν τῶν στολῶν, εἶναι καὶ ἕτερος Χοίριλλος Σάμιος, ἢ Αλικαρνασσεύς, συνέγραψεν ἐπιστολὰς, ἐπιγράμματα, καὶ κωμῳδίας πολλάς.

ΧΟΥΡΜΟΥΖΗΣ Βυζάντιος, αὐτάδελφος τοῦ Ἀντωνίου, καὶ κατ' οὐδὲν ἐκείνου κατώτερος, τόσον εἰς τὴν ἀρετὴν, καθὼς καὶ εἰς τὴν μάθησιν· Ἠκροάσατο καὶ τῶν τοῦ Πατκυΐου σοφῶν, καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτησε τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς, καὶ αὐτὸς ἀπέθανε νέος ὡς ὁ ἀδελφός του περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΧΟΡΙΚΙΟΣ, σοφιστὴς τοῦ ἕκτου αἰῶνος ἀφῆκεν ἕως 20. δημηγορίας. ἐκ τούτων ἐξεδόθησαν ὀλίγαι τινές.

ΧΡΕΜΩΝ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ. Ελλην.

ΧΡΗΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίως Σωκράτης καλούμενος. Ιους.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας, ἐπωνομάσθη ἄσπλαγχνος· ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 1519. ἐκυρίευσε τὴν Σβεκίαν, καὶ ἔκραξεν εἰς ἕνα συμπόσιον εἰς τὴν Στοκχόλμ τῆς Σβεκίας τοὺς πρώτους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἱερεῖς τῆς Σβεκίας, μεταξὺ αὐτῶν

καὶ 80. νομοθέτας, καὶ διὰ προσταγῆς του τοὺς ἐφόνευσαν· δι' αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν καὶ ἀσπλαγχνίαν του τὸν ἐδίωξαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Δανιμαρκίαν, τὸν ἐδίωξαν δὲ καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἔκαμε 10. χρόνους ἐξόριστος, καὶ πάλιν ἠθέλησε ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Ολλανδῶν, ἀλλ' αἰχμαλωτίσθη καὶ ἐβάλθη εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1659. εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων· ἔζησεν εἰς τὴν φυλακὴν 25. χρόνους.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ, βασίλισσα τῆς Σβεκίας, ἔνδοξος διὰ τὸ πνεῦμά της, διὰ τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁποίας ἠξευρε, καὶ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν σοφῶν· ἐγεννήθη τὸ 1626. ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1688.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΣ Πανίσκου, Αἰγύπτιος ποιητής, ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου· ἔγραψε περὶ ἁλώσεως τῆς Ισαυρίας, ἐπαρχίας τῆς Ασίας βιβλία 5. ἐπιγράμματα βιβλία 3. ἐπιστολὰς βιβλία 4. περιγραφὴν τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ζευξίππου διὰ στίχων εἰς βιβλία 12. περὶ τῶν προπατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περὶ νόμων καὶ ἠθῶν· περὶ Θεσαλονίκης βιβλία 25. καὶ περὶ τῆς Ηλιουπόλεως, καὶ ἄλλων πόλεων.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Γεώργιος ὁ ἐκ Νεϊσίτη, τὸ γένος Γερμανός, ἀνὴρ ἐπίσημος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1640. Μ. Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Τουρκίαν καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς, καὶ ἐξέθεσε καὶ Γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΣ, Θηβαῖος ἔνδοξος· ἔγραψεν Ικετήρια διὰ στίχων, καὶ θαύματα τῶν ἁγίων Αναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Αγγελος ἀνὴρ ἐνάρετος, ὅστις πολλὰ παθὼν παρὰ τῶν Αγαρηνῶν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς Αγγλίαν, ὅπου συνέγραψε βιβλίον ἀξιόλογον περὶ τῆς καταστάσεως τῶν σήμερον εὑρισκομένων Ελλήνων εἰς ἁπλῆν φράσιν, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη ὁμοῦ μὲ τὸ χρονικὸν τοῦ Κυπρίου ἐν Φρανεκούερα· ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ, Χ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Κολόμβος. Ζ. Κολόμβος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Χεράντης τὸ γένος Γερμανὸς ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· οὗτος περιῆλθεν ὅπασαν τὴν Τουρκίαν καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς ἔζη τὸ 1600. Μ. Χ.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Καραβίας, Ιερομόναχος Ιθακήσιος, Ἱεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος τῆς ἐν Σμύρνῃ σχολῆς ὑπὲρ τὰ 40. ἔτη, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ιεροθέου Δενδρινοῦ Ιθακησίου κτίτορος, καὶ πρώτου διδασκάλου τῆς ἰδίας σχολῆς· τὸν ῥηθέντα ἐνάρετον Χρύσανθον ἐνθυμοῦνται καὶ τὴν σήμερον οἱ Σμυρ-

ναῖοι, καὶ πολλὰ μέρη τῆς Ιωνίας μὲ βαθύτατον σέβας, διὰ τὸν ἀκάματον ζῆλόν του ὑπὲρ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας, καὶ διὰ τὰς ἀρετάς του τὸν θεωροῦν ὡς ἅγιον.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Ιερομόναχος Ηπειρώτης, ἀκροατὴς τῶν καθηγητῶν τῆς Ιωαννίνων σχολῆς· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Μοσχοπόλει τῆς Μακεδονίας σχολῆς, ὕστερον καὶ τῆς ἐν Αρτῃ· ἀνὴρ εἰδήμων καὶ πολυμαθής, κήρυξ τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, ἱκανὸς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἔννοιαν τῶν φιλοσόφων, ῥητόρων, ποιητῶν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Νοταρᾶς, Πελοποννήσιος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, ἀνεψιὸς τοῦ πρὸ αὐτοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου· εἰδήμων ὁποσοῦν τῆς Ελληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης, τῆς θεολογίας, τῆς Μαθηματικῆς, Ιεροκήρυξ ἔμπειρος τῆς θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας· ἀκροατὴς πρῶτον τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶτα καὶ τῶν ἐν Ιταλίᾳ καθηγητῶν· περιηγήσατο πᾶσαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην. Συνεγράψατο κοινῇ διαλέκτῳ βιβλίον εἰσαγωγικὸν εἰς Γεωγραφίαν, καὶ περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀφφικίων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας· ἔζη τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, Μ. Χ·

ΧΡΥΣΑΝΤΑΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν. Ξενοφ.

ΧΡΥΣΗΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Χρύσου Ιερέως τοῦ Απόλλωνος, ἥτις αἰχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Ελλήνων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος· ὕστερον δὲ τὴν ἔλαβε κατὰ κλῆρον ὁ Αγαμέμνων, καὶ τὴν εἶχεν ὡς γυναῖκά του.

ΧΡΥΣΗ, θυγάτηρ Αγαμέμνονος καὶ Χρυσηΐδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ Χρυσούπολις, πλησίον τῆς Χαλκίδος εἰς τὴν Βιθυνίαν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ παιδὸς τῆς Χρυσηΐδος.

ΧΡΥΣΙΠΠΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Χρύσιππον. Απολλόδ.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, ὁ πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ιεροσολύμων, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, ἐδιδάχθη εἰς τὴν Συρίαν, ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὸν μέγαν Εὐθύμιον διὰ νὰ διδαχθῇ καὶ ἀπ' αὐτὸν· ἔζη περὶ τὰ 455. εἰς τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχρημάτισεν οἰκονόμος τῆς Λαύρας, μετὰ ταῦτα προστάτης τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Αναστάσεως. καὶ τέλος πρεσβύτερος τῆς Ιερουσαλὴμ, καὶ φύλαξ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐπάγγελμα εἶχε διὰ 10. χρόνους· σώζεται τούτου μία ὁμιλία εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια μὲ ἑλληνικὸν ὕφος, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν πατέρων εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1644.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Απολλωνίδου, Σολεύς, ἢ Ταρσεύς, φιλόσοφος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Κλε-

ἄνθους, διδάσκαλος τῆς Στωϊκῆς σχολῆς μὲ τὸν Κλεάνθην· ἀπέθανεν ἀπὸ οἰνοποσίαν, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ μέγαν γέλωτα. Συνέγραψε πλέον τῶν 700. βιβλίων ἱστορικὰ καὶ γραμματικά.

ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΣ Λουκᾶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· οὗτος ἐπατριάρχευσεν τῷ ἔτει 1159. Π. Χ. διεκόσμησε τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον χρόνους δώδεκα καὶ μῆνας τρεῖς, ἐκθεὶς διάφορα θεσπίσματα συνοδικῶς· περὶ ὧν ἀνάγνωθι ἐν τῷ Γραικορωμαϊκῷ Νομίμῳ, βιβλίον τρίτον σελ. 217. ἕως 226. ἔζη περὶ τὸν δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Αγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ομ. Ιλ. ι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, υἱὸς τοῦ Καρμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς ἠθικοὺς ἀγῶνας δι' ἑνὸς ὕμνου, τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Απόλλωνος. Παυσ.

ΧΡΥΣΟΚΟΚΚΗΣ Γεώργιος, περίφημος Αστρονόμος, καὶ ἰατρὸς τοῦ ιδ'. αἰῶνος, τοῦ ὁποίου σώζεται μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τους καὶ μία μετάφρασις ἐκ τοῦ Περσικοῦ.

ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ Εμμανουὴλ, ἱππεὺς τοῦ βασιλείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐγεννήθη εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν· φημίζεται μεγάλως ὑπὸ τῶν Δυτικῶν· διότι οὗτος ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις ἔφερε τὴν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Ιταλίαν. συνέγραψε καὶ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1507. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὴν Βενετίαν, Φλωρεντίαν, Μιλάνον, καὶ Παυΐαν.

ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ Δημήτριος, ἀνεψιὸς τοῦ Εμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ· ἐχρημάτισε μυστικὸς σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Εμμανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου· οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δύω ἐκκλησιῶν καὶ ἐπιστολὰς πρὸς τὸν εἰρημένον Αὐτοκράτορα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰσέτι ἀνέκδοτα· ἔζη τὸ 1410. Μ. Χ.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αντιόχειαν τῆς Κοίλης Συρίας τὸ 354. οἱ γονεῖς του ἦσαν ἐθνικοί· ὁ πατήρ του ἀπέθανε νέος, ἡ δὲ μήτηρ του οὖσα 23. χρόνων ἐβαπτίσθη μετὰ τοῦ υἱοῦ της ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Αντιοχείας Μελετίου· ἐδόθη ἐκ νεότητος εἰς τὰς μαθήσεις· ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν περίφημον Λιβάνιον καὶ εὐδοκίμησε τόσον εἰς τὴν εὐγλωττίαν καὶ εἰς τὸ πείθειν, ὥστε ἀνεφάνη περίφημος, καὶ ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Χρυσόστομος. Τὴν δὲ φιλοσοφίαν ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ανδραγάθου, καὶ τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ τοῦ Επισκόπου Μελετίου, προχειρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀναγνώστης· ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον ἀπῆλθεν εἰς τοὺς μοναχούς, ὅπου ἀπὸ σκληραγωγίαν ἀδυνατήσας ἐδιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Αντιόχειαν, ὅτε καὶ διάκονος ἐχειροτονήθη, καὶ μετὰ πέντε χρόνους πρεσβύτερος· ἀποθανόντος δὲ τοῦ Νεκταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐψηφίσθη τὸ 398. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον δὲν ἔπαυσε νὰ διδάσκῃ πάντοτε καὶ νὰ ὁδηγῇ μὲ τὸ παράδειγμά του τὸν λαόν, ἀλλ' ὑποπεσὼν εἰς τὸν φθόνον τῶν κακοτρόπων ἐξορίσθη ἀδίκως τὸ 402. ὁ δὲ λαὸς βλέπων τὴν ἄδικον ἐξορίαν του τὸν ἔφερε πάλιν μετὰ δόξης εἰς τὸν θρόνον του. Η δὲ βασίλισσα Εὐδοξία, τῆς ὁποίας τὰς ἀδίκους πράξεις ἤλεγχε συχνὰ, τὸν ἐξώρισε πάλιν τὸ 404. εἰς τὰ Κόμανα, ὅπου ἐλεεινῶς διέτριψε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του μέχρι τοῦ 407. καὶ ἀπεδήμησε πρὸς κύριον. Αφῆκε πολλότατα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· ἡ ζηνεωτέρα τούτων ἔκδοσις περιέχει γνησίων τε καὶ νόθων 1447. λόγων ὑποθέσεις καὶ ἐπιστολὰς 249. ἐξ ὧν οἱ Ανδριάντες, καὶ οἱ περὶ Ιερωσύνης λόγοι του εἶναι οἱ τεχνικότατοι. Τὰ εὑρεθέντα ἐξεδόθησαν δὲ ἐπιμελείας καὶ ἐξόδων Ερρίκου Βαβιλίου ἐν Ετώνῃ εἰς τόμους 8. τὸ 1613. καὶ εἰς τὰ Παρίσια Ελληνολατινιστὶ τὸ 1538. μετὰ σημειώσεων, καὶ εἰς Βενετίαν.

ΧΥΛΩΝ ὁ Λακεδαιμόνιος· ἐζάλη εἰς τὴν Κόρινθον διὰ νὰ κλείσῃ τὴν εἰρήνην μεταξὺ τούτων πῶν δύω λαῶν· ἀλλ' αὐτὸς εὑρίσκων τοὺς Σπαρτιάτας παίζοντας εἰς τὴν χώραν ἐπέστρεψε λέγων· ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μιάνω τὴν δόξαν τῶν Λακεδαιμονίων, κάμνων συμμαχίαν μὲ παιζοχάρτας.

ΧΥΤΡΙΟΣ Δαβὶδ ὁ ἐκ Βιτεμβέργης ἀνὴρ περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν του μάθησιν· ἔγραψε διάφορα συγγράμματα, ἄλλα μὲν φιλολογικὰ, ἄλλα δὲ φιλοσοφικὰ, καὶ ἄλλα εἰς τὴν θείαν γραφὴν, ὁμοίως, περὶ θανάτου καὶ ζωῆς αἰδίου, καὶ ἱστορίαν τῆς Σαξονίας ἀπὸ τοῦ 1600. ἔτους, τυπωθεῖσα ἐν Δειψίᾳ τὸ 1615. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΥΛΩΝ, ἔνδοξος φιλόσοφος, Ελλην, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος· ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ του, ὅς τις εἶχε λάβει τὸν Στέφανον εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι εἶναι τρία πράγματα πολλὰ δύσκολα, πρῶτον νὰ φυλάξῃ τις τὸ μυστικὸν, δεύτερον νὰ μεταχειρίζεται τὸν καιρὸν κατὰ τὰς περισάσεις, καὶ τρίτον νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ τὰς ὕβρεις χωρὶς νὰ γογγίζῃ· οὗτος διώρισε νὰ γράψωσι μὲ χρυσᾶ γράμματα εἰς τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν τὸ ἀκόλουθον γνωμικόν, "Γνώριζε τὸν ἑαυτόν σου". Ο Χύλων ἔλεγεν, ἂν ἐξοδεύῃς εἰς ὅσα δὲν ἔχεις ἀνάγκην, δὲν θέλεις ἔχειν ὅσα χρειάζεσαι. Μὴ ἀφίνεις τὸν καιρὸν νὰ παρέρχεται ματαίως. Λάμβανε γυναῖκα

ἀναλόγων τῆς καταστάσεώς σου, μίσει τὸν περιεργαζομενον τὰ ξένα πράγματα· οὗτος ἐστάθη καὶ ἔ-

Ψ

ΨΑΜΜΗΝΙΤΟΣ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας τὸ 525. Μ. Χ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν· ἔπεσεν αἰχμάλωτος. Ηρόδ.

ΨΑΜΜΗΤΙΧΟΣ ὁ Βουχώριος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· οὗτος πρῶτος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸ ἔθνος του τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Μέμφιδος διὰ τῆς συμμαχίας τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἤνοιξεν εἰς αὐτοὺς τὸν δρόμον τῆς Αἰγύπτου· ἐστάθη μέσον τῆς Καλλιεργείας τοῦ ἐμπορίου, τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν τοῦ τότε καιροῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀπέθανε τὸ 610.—2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεκοῦ, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Ψαμμητίχου.

ΨΑΜΜΙΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλεύσας τὸ 598. Π. Χ. Ηρόδ.

ΨΑΥΜΙΣ, υἱὸς τοῦ Ακρωνος ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ἐκπόλιος Καμαρίνης, ὅς τις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας τὴν 82. Ολυμπιάδα. Πίνδ.

ΨΕΛΔΟΣ, Ζ. Μιχαὴλ Ψελλός.

ΨΕΥΔΟΦΙΛΙΠΠΟΣ, Ζ. Ανδρίκος.

ΨΕΥΔΟΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, νέος τις ὡραιότατος ἕως εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, Ῥῶσσος τὸ γένος, ὀνόματι Γρηγόριος Οὐτροπέγια, μοναχὸς τὸ ἐπάγγελμα, καὶ κακῆς ζωῆς, ὅστις κρυφίως τοῦ μοναστηρίου ἀναχωρήσας ἦλθεν εἰς Πολωνίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀναμεταξὺ τῶν διχονοιῶν, ὅπου ἐκήρυξεν ὅτι ἦτον ὁ Δημήτριος ὁ υἱὸς τοῦ Ιωάννου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου, τὸν ὁποῖον ὁ Μπόρης ἔπεμψε νὰ φονεύσῃ εἰς τὴν πόλιν Οὐγλίζ καὶ ἐγλύτωσεν, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἔλαβεν ἕτερον παιδίον εἰς τὸν τόπον του, καὶ ἔδειχνεν ἕνα διαμαντένιον σταυρὸν, ὅπου ἐφόρει, ὅτι εἶναι ὁ Δημήτριος· ἀπατηθέντες λοιπὸν οἱ Πολωνοὶ, καὶ δίδοντες πίστιν εἰς τοὺς λόγους του, καὶ μάλιστα ἔχοντες καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὸν Μπόρην ἠθέλησαν νὰ ἐκδικηθῶσι κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν ἐξώσωσι τοῦ θρόνου, ὅθεν λαβόντες αὐτὸν τὸν Δημήτριον ἐξ τὸν ἡγεμόνα τῆς

φορος τῆς Σπάρτης τὸ 556. Π. Χ. ΧΩΣΕΡ. Γεώφριος. Ζ. Γεώφριος.

Σαντομηρίας, τὸν παρεκίνησαν διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν τῶν Παπιστῶν, ἂν θέλῃ διὰ τῆς βοηθείας αὐτῶν νὰ λάβῃ τὸ βασίλειον τῆς Μοσχοβίας, τὸν ὁποῖον καὶ χωρὶς μεγάλης δυσκολίας κατέπεισαν· δεχθεὶς λοιπὸν τὸν παπισμὸν περιχαρὴς, ὑπεσχέθη πρός τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἀνίσως μετ' ἐκείνων τὴν συμμαχίαν καὶ βοήθειαν ἤθελε βασιλεύσῃ ποτὲ εἰς τὴν Μοσχοβίαν, νὰ λάβῃ διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέραν τοῦ ῥηθέντος ἡγεμόνος καὶ νὰ τὴν σέψῃ διὰ Βασίλισσαν· ὅθεν λαβὼν μεγάλας δυνάμεις παρ' αὐτῶν, ἐμίσευσε διὰ τὴν Ῥωσσίαν κηρύττων ὅτι ὑπάγει πρὸς αὐτοὺς, διὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν Μμόρην, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἁρπάσῃ τὸν θρόνον, καὶ ἐνδυναμούμενος καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς Καζάκους, καὶ ἄλλους Ῥώσσους, οἵτινες ἐσέβοντο κατὰ πολλὰ τὸ βασιλικὸν γένος, ἦλθε μετὰ δυνάμεως μεγάλης, καὶ ἐτέλεσε διαφόρους πολέμους μὲ τὸν Μπόρην· ἀλλ' ὁ Μπόρης εὑρισκόμενος εἰς ὀλιγοτέραν δύναμιν ἀπὸ τὸν Δημήτριον, διὰ τὸ θανατικὸν ὅπου ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ στοχαζόμενος τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ τὸ εὔκολον εἰς τὸ νὰ χάσῃ τὸν θρόνον του, ἀπὸ τὴν λύπην τοῦ ἦλθεν αἰφνιδίως μία ῥύσις αἵματος, καὶ οὕτως εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε. καὶ ἡ Σύγκλητος ἐπροβίβασεν εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱόν του Θεόδωρον, ἐπειδὴ καὶ ἡ Σύγκλητος ἦτον εἰς στερεὰν γνώμην, ὅτι ὁ Δημήτριος ἦτο πλαστὸς· ὁ Δημήτριος λοιπὸν λαβὼν τὰ ὅπλα ἐμβῆκεν εἰς τὴν Μοσχοβίαν καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν, καὶ μὴ θέλοντες τὸν ἐπροστκύνησαν διὰ βασιλέα πάσης Ῥωσσίας.

ΨΩΦΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Ξάνθου, καὶ ἔκγονος τοῦ Εὐρυμάνθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Αρκαδίᾳ πόλις Ψωφίς. Παυσ.

Ω

ΩΓΥΓΗΣ, ἢ Ωγυγος, βασιλεὺς ἀρχαιότατος τῆς Αττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰς ἡμέρας συνέβη εἰς τὴν Ελλάδα ὁ ἐπὶ Ωγύγου λεγόμενος κατακλυσμὸς, ὅς τις κατεπλημμύρησεν ὅλην τὴν Αττικὴν καὶ Βοιωτίαν. Συνέβη καὶ ἕτερος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ελλάδα, ὅς τις κατέπνιξε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ελλάδος ὁμοῦ μὲ τὰ ζῶα ὅλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ Λευκαλίωνος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. Ζ. Δευκαλίων.

ΩΔΩΝ, πρῶτος Ἀββᾶς Τουρνάκου, ἔπειτα ἐπίσκοπος πρῶτος Καμεράκου· λέγεται νὰ ἐξέδωκε σχόλια εἰς τὸν κανόνα τῆς θείας μυσταγωγίας, τὰ ὁποῖα σώζονται ἐν τῷ ς΄. τόμῳ τῆς βιβλιοθήκης τῶν πατέρων· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΩΚΕΛΛΟΣ, εἷς τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων, ἀπὸ τὴν Λευκανίαν τῆς Ἰταλίας· ἔζη πρὸ τοῦ Πλάτωνος· περὶ τὰ 490. Π. Χ. καθὼς φαίνεται ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχύτα γεγραμμένην πρὸς τὸν Πλάτωνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι τὰ συγγράμματα τοῦ Ὠκέλλου τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ἐκγόνους του· οὗτος συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν Διάλεκτον περὶ τῆς φύσεως τοῦ παντός· ἐξεδόθη δὲ ἐν Παρισίοις τὸ 1539. καὶ εἰς Λήδην τὸ 1554. μετὰ παραφράσεως, σημειώσεων ξαὶ ἄλλων τινῶν ἀποσπασμάτων ἐν Ἀμστελοδάμῳ τὸ 1661. καὶ πάλιν ἐν Παρισίοις.

ΩΚΥΠΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Λάμπον. Ἀπολδ.

ΩΛΕΝΣ, ποιητὴς ἕλλην παλαιότερος τοῦ Ὀρφέως· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ξανθόπολιν τῆς Λυκίας· ἐσύνθεσε πολλοὺς ὕμνους, τοὺς ὁποίους ἔψαλλον εἰς τὴν νῆσον τῆς Δήλου τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας· λέγουσι δὲ ὅτι ἐστάθη καὶ εἷς τῶν θεμελιωτῶν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, καὶ ὁ πρῶτος ὅς τις παρέστησε τὰς θυσίας, καὶ ἱερεὺς τῶν Θεῶν, καὶ ἐπροφήτευσε διὰ στίχων.

ΩΜΑΓΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν. Ἀρριαν.

ΩΜΟΝΤΟΣ Ἱεροκήρυξ Ἰησουΐτης, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸν χρόνον 1690. Μ. Χ. Περιῆλθε διάφορα μέρη καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰς νέας ἀνακαλύψεις. Ἡ περιήγησις αὐτοῦ τάσσεται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝ ἢ Ὧρος, περὶ τούτου οἱ κριτικοὶ ἀσυμφωνοῦν, ἂν ὁ Ὧρος οὗτος εἶναι ὁ Γραμματικὸς Ὡραπόλλων, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει καὶ ὁ Σουΐδας, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ καινωτέρα γνώμη, καὶ ὅμως οὗτος μόνον Ἑλληνιστὶ συνέγραψε καὶ οὐχὶ Ἀραβιστί· Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τοῦτο τὸ σύγγραμμα δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομά του, τὸν ὀνομάζουσιν υἱὸν τοῦ Ἰσιδος, τὸν ὁποῖον καὶ ὡς Αἰγύπτιον ἐκ τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἐπιθετικῶς Νειλιακὸν καλοῦσιν· οὗτος συνέγραψεν εἰς Αἰγυπτιακὴν φωνὴν ἕνα βιβλίον ἱερογλυφικὰ ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγοῦνται τὰ παρ' Αἰγυπτίοις διὰ τῆς σχηματογραφίας ἐγχαραττόμενα ζῶα, ἢ εἴδωλα διὰ τῶν ὁποίων ἐσημειώναν τὰ πράγματα. Τοῦτο τὸ βιβλίον Φίλιππός τις τὸ μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, τὸ ὁποῖον καὶ σώζεται· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ Ἑλληνολατινιστὶ μὲ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ

Γαβρίου, καὶ Ἑλληνικῶν παροιμιῶν τὸ 1505. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1548, καὶ 1551. μετὰ σημειώσεων· ἔζη τὸ 230. Π. Χ.

ΩΡΙΓΕΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ 185. Μ. Χ. κατήγετο ἀπὸ γονεῖς ἐνδόξους χριστιανούς· ὁ πατήρ του τὸν ἐδίδαξε τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. τὴν ὁποίαν ἤκουε μὲ ζῆλον μεγάλον, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασεν εἰς μίαν κατάστασιν, ὥστε ἔκαμνε διάφορα ὑψηλὰ ἐρωτήματα πρὸς τὸν πατέρα του, εἰς τὰ ὁποῖα μόλις ἐδύνατο ὁ πατήρ του νὰ τῷ κάμῃ τὰς λύσεις· μετὰ ταῦτα ἤκουσε Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα, καὶ τὸν φιλόσοφον Ἀμμώνιον τὸν Σάκκαν· καὶ ὅτε ὁ πατήρ του περὶ τὰ 202. ἐπὶ Σευήρου ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἤθελε καὶ αὐτὸς μετὰ χαρᾶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἂν ἡ μήτηρ του μὲ μεγάλην βίαν δὲν τὸν ἐμπόδιζε· καὶ ἐπειδὴ τὰ ὑποστατικά των ὅλα ἐδημεύθησαν, οὗτος διὰ τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος ἔτρεφε τὴν μητέρα του μὲ ἕξ ἀδελφούς. Τὸ 18. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνοδέχθη τὸ σχολεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Κλήμεντος, εἰς τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο καὶ τὴν κοσμικὴν φιλοσοφίαν ὡς ἕνα ὄργανον, διὰ νὰ ἐξαπλώσῃ τὸν χριστιανισμόν, ἀλλ' ἔπειτα παραιτηθεὶς ἀπὸ ταύτην ἐδίδασκε μὲ μέγαλον ζῆλον τὴν χριστιανικὴν φιλοσοφίαν, ὥστε οἱ περισσότεροι τῶν μαθητῶν του ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου· μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ πολλαὶ παρθένοι, καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν βίαν τοῦ γάμου, ἢ κατ' ἄλλους διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐαγγελίου εὐνούχισε τὸν ἑαυτόν του ἢ διὰ τῶν ἰατρικῶν, ἢ μὲ τὴν μάχαιραν, καὶ διὰ τοὺς μεγάλους κόπους του, ὑπομονὴν καὶ γενναιότητα ὠνομάσθη Ἀδαμάντινος ἢ Χαλκέντερος. Τὸ παράδειγμά του ἐβίασε καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμη νὰ τρέχωσιν εἰς τὰ μαρτύρια. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σευήρου ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐπεσκέυθη τὰς ἐκεῖ ἐκκλησιας, ἀλλ' ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σχολεῖόν του συμπαραλαβὼν βοηθὸν τὸν Ἡρακλῆν μαθητήν του διὰ νὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ σπουδάζῃ καὶ τὴν ἑβραϊκὴν διάλεκτον. Μετὰ ταῦτα ἱστάλη εἰς τὴν Ἀραβίαν· διὰ νὰ κηρύξῃ, ἀλλ' ἐπέστρεψεν ὀγλήγωρα διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν μανίαν τοῦ Καρακίλλα· ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Καισσάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ὅπου καὶ ἀνταμώθη μὲ τὸν ἐπίσκοπον Θεόκτιστον, καὶ Ἀλεξάνδρον τῶν Ἱεροσολύμων, εἵτινες τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ προσθέτερον καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ διορθώσῃ μερικὰς αἱρέσεις, αἵτινες ἀνεφύησαν. ἀλλ' ὁ Ἀλεξανδρείας Δημήτριος παροργισθεὶς διὰ τὸ εὐνούχισμα συνήθρισε δύω συνόδους καὶ τὸν κατέκρινε, καὶ τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ

τὴν Αλεξάνδρειαν, αὐτὸς δὲ πορευθεὶς εἰς Καβάρειαν τῆς Παλαιστίνης τὸ 231. ἐσύστησεν ἐκεῖ τὸ σχολεῖόν του, καὶ πολλοὶ τὸν ἐπεσκέπτοντο, ἐξ ὧν ἦτον εἷς καὶ Γρηγόριος ὁ θαυματουργός. Ἐν δὲ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ Αλεξάνδρου καὶ Σευήρου καταφυγὼν εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας ἐκρύπτετο ἐκεῖ ἀπὸ μίαν παρθένον Ιουλίαν, ἥτις ἐφρόντιζε τὰ περὶ τροφῆς του καὶ βιβλίων του· ἐκεῖθεν δὲ ἀπελθὼν εἰς τὰς Αθήνας καὶ εἰς τὴν Βόστραν, εἰς τὸν σκληρὸν διωγμὸν τοῦ Δεκίου, ἐβάλθη εἰς φυλακὴν καὶ ὑπέφερε γενναίως πολλὰ μαρτύρια. Απέθανε τὸ 253. ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεκίου τὸ 69. ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἦτον ἐμπειρότατος εἰς τὴν θείαν Γραφὴν· συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς 6000. ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· ἀλλ' ὀλίγα τινὰ μόνον ἀπεσώθησαν· τὰ σωζόμενά του εἶναι. ά. βιβλία ἑξαπλᾶ τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχουσι συνάθροισίν τινα τῶν μεταφραστῶν τῆς θείας Γραφῆς εἰς τρεῖς συλλογὰς διηρημένας, ὧν ἡ πρώτη τετραπλῆ ὀνομάζεται, περιέχουσα τὴν μετάφρασιν τῶν ἑβδομήκοντα, ἡ δὲ δευτέρα ἑξαπλᾶ, περιέχουσα τὸ Εβραϊκὸν μὲ Εβραϊκὰ καὶ Ελληνικὰ, ἡ δὲ τρίτη ὀκταπλῆ περιέχουσα τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην ἔκδοσιν, τὴν ἐν Ιεγχὼ καὶ Νικοπόλει εὑρεθεῖσαν· ἀλλ' αὕτη ἡ συνάθροισις ἐχάθη· Β'. Ἐξηγητικὰ· ὁ Ωριγένης διὰ νὰ καταπείσῃ τὸν μαθητήν του Αμβρόσιον συνέγραψεν ἐξήγησιν ὅλης τῆς θείας γραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε, λέγουσιν, 7 ταχυγράφους, καὶ ἐνταυτῷ ἔλεγεν εἰς ὅλους καὶ ἔγραφον, ἐκ τούτων πολλὰ ὀλίγα ἀπεσώθησαν. Γ'. κατὰ τοῦ Κέλσου βιβλία 8. μία ὑπεράσπισις τοῦ χριστιανισμοῦ. Δ'. Φιλοκαλλίαι, ἐκλογαὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων του. Ε. ὁμολογίαι, ς'. Προτρεπτικὸς πρὸς μαρτύριον, Ζ'. ἐπιστολαὶ πρὸς Αφρικανὸν περὶ τῆς Συσάνης, Η'. διάλογος, Θ'. περὶ Εβραϊκῶν ὀνομάτων, Ι'. ἔλεγχος κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων, ΙΑ'. περὶ ἀρχῶν βιβλία 4. καὶ τινα ἄλλα ἀμφίβολα ἐξεδόθησαν ἅπαντα τὰ σωζόμενα Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Καρόλου Δελαροῦν εἰς τὰ Παρίσια εἰς τόμους τρεῖς τὸ 1733. καὶ 1740.

ΩΡΙΩΝ ἀπὸ τὴν Αλιεξάνδρειαν, ἔγραψε συναγωγὴν Αττικῆν λέξεων.

ΩΡΙΩΝ ἕτερος Θηβανὸς· οὗτος ἔγραψεν ἐτυμολογικόν.

ΩΡΟΣ Μιλήσιος, ἔγραψε περὶ ἐτυμολογίας,

ΩΣΗΕ, υἱὸς τοῦ Βεηρὲς, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Οζίου τὸ 82. Π. Χ. μέχρι τοῦ 72. καὶ ἐπὶ Ιωθὰμ, Αχαζ, καὶ Εζεκίου, βασιλέων Ιούδα, καὶ Ιεροβοὰμ, δευτέρου βασιλέως τοῦ Ισραὴλ· ἔζησε περὶ τὰ 90. ἔτη· ἡ προφητεία του τίθεται πρώτη μεταξὺ τῶν ἐλασσόνων Προφητῶν.

ΩΤΕΡΙΧΙΟΣ Σκππῆς, τὸ γένος.

Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός νιαν, ἵνα πάρατηρήσῃ τὴν διάβατου, ἄριστος γεωγράφος, ἀστρονόμος σιν τῆς Αφροδίτης· ἀλλ καὶ φυσικὸς θαυμάσιος· περιῆλθε φων ἀπέθανε, καὶ ἀφῆκε σημεῖ διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύ- ἀξιολόγους τῶν τόπων ἐκείνων, ψεων· ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Καλιφορ- θει περὶ τὸ 1770. Μ. Χ.

ΤΕΛΟΣ.

Σύλλογος τῶν φιλομούσων Συνδρομητῶν.

	Σώματα
Ὁ Παναγιώτ. καὶ Σεβασμ. Οἰκουμ. Πατριάρ. Κ. Κ. Γερμανός.	5.
Ὁ Παναγ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Πρώην Κωνς. Κ. Κ. Κωνς. ὁ Α΄.	5.
Ὁ Παναγ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Πρώην Κωνς. Κ. Κ. Γρηγόρ. ὁ ς΄.	5.
Ὁ Παναγ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Πρώην Κωνς. Κ. Κ. Ἀνθιμος.	5.
Ὁ Μακαρ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Ἱεροσολύμ. Κ. Κ. Ἀθανάσιος.	5.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρων Ἅγιος Ἐφέσου. Κ. Ἀνθιμος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος. Γέρ. Ἅγιος. Ηρακλ. Κ. Διονύσιος,	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἅγιος. Κυζίκου. Κ. Μελέτιος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἅγιος Νικομηδ. Κ. Διονύσιος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἅγιος. Χαλκηδόνος. Κ. Ἱερόθεος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἅγιος Δέρκων. Ε. Νεόφυτος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Γορνόβου. Κ. Νεόφυτος·	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Ἀνδριανουπόλεως. Κ. Γεράσιμος	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Ἀμασείας. Κ. Καλλίνικος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Πρώην Τορνόβου. Κ. Παναρετος.	2.
Ὁ Πανιερ. Ἅγιος. Προύσης. Κ. Χρύσανθος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Σερβῶν. Κ. Ἀθανάσιος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Κεστεντηλίου. Κ. Ἀρτέμιος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Σοφίας. Κ. Μελέτιος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Δημητριάδης. Κ. Μελέτιος.	2.
Ὁ Πανιερ. Ἅγιος Πρόεδρος Γ. καὶ χωρ. Κ. Ματθαῖος.	2.
Ὁ Πανιερ. Ἅγιος Σαμμακοβίου. Κ. Ἱερεμίας.	2.
Ὁ Θεοφιλέστατος Ἅγιος Τραϊανουπόλεως. Κ. Ἀνθιμος Ἁγιοταφίτ.	1.
Ὁ Θεοφιλέστατος Ἅγιος Σεβαστουπόλεως. Κ. Νεόφυτος.	1.
Ὁ Θεοφιλέστατος Ἅγιος Ἐπίσκοπος Ταταούλων. Κ. Διονύσιος.	1.
Ὁ Πανοσ. Πρώην Μ. Πρωτοσύγκελλος. Κ. Ἰωαννίκιος.	1.
Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης. Κ. Θαδδαῖος.	1.
Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης. Κ. Πορφύριος.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδ. Ἁγιοταφίτ. Καλλιτουπολ. Κ. Γαβριὴλ.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης. Κ. Θουκυδίδης.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης. Κ. Βενιαμὶν Μαυροματάτης.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἐφημέρ. τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησ. Κ. Κύριλλος Βυζάντιος.	1.

Ὁ Πανοσ. Πρωτοσ. τῆς Ἱερᾶς Ἐκκλησ. Ἁγ. Δημ. εἷς Ξυλ. Κ. Γαβριὴλ	1.
Ὁ Πανοσ. Ἐφημ. τῆς ἐν Νεοχ. Ἱερ. Ἐκκλ. Ἁγ. Γεώρ. Κ. Βενέδικτος	1.
Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιδιάκονος τοῦ Σεβ. Γ. Ἐφέσ. Κ. Κύριλλος.	1.
Ὁ Πανοσιολ. Ἱεροδιάκονος Κ. Συνέσιος.	1.
Ἰωάννης Μεντζελόπουλος διὰ τὴν ἐν Σταυραδρομίῳ Σχολήν.	1.
Ἰωάννης Μεντζελόπουλος.	1.
Δ. Μπαμπάσης.	1.
Γεώργιος Πετροκόκκινος.	1.
Ὁ Ἑπτανήσιος Σύνδεσμος.	10.
Ζήσιμος Καλιγᾶς Κεφαλληναῖος.	1.
Σπυρίδων Πανᾶς Κεφαλληναῖος.	1.
Κοσμέτος Φωκᾶς Κεφαλληναῖος.	1.
Σπύρος Ν. Φραγγόπουλος Κεφαλ.	1.
Σπύρος Α. Π. Δημ. Κεφαλ.	1.
Αντών. Κρασᾶς Κεφαλληναῖος.	1.
Γεώργιος Καραντῖνος Κεφαλ.	1.
Ηλίας Κυπριώτης Κεφαλλην.	1.
Θωμᾶς Σδρῶνος Κεφαλλην.	1.
Σπυρίδων Πεταλᾶς.	1.
Παναγιώτης Παπαδόπουλος.	1.
Γεώργιος Ανδρέου Μαυρογιάνης.	1.
Διονύσιος. Π. Δελαπόρτας.	1.
Ανδρέας Γ. Μουσούρης.	1.
Βασίλειος Ασκληπιάδης.	1.
Διονύσιος Ν. Κουντούρης.	1.
Βεώργιας Ιγγλέσης.	2.
Α. Βαχάροφ.	1.
Φ. Κουρκουμέλης Κερ. Ιατρὸς.	1.
Παναγῆς Κοῦπας.	1.
Κωνσαντῖνος Ιγγλέσης.	1.
Ζαχαρίας Ροσόλυμος Κεφαλ.	1.
Γρηγόριος Κατακάτζουλας.	1.
Παναγὴς Δελάβος.	1.
Σπυρίδων Α. Κοκόλης.	1.
Ἰωάννης Αργανᾶς.	1.
Κώνστας Παππᾶς.	1.

Οἱ ἐν Ταϊγαρόγῳ.

Αλέξανδρος Φωκᾶς.	1.
Ἰωάννης Π. Δελλαπόρτας.	1.
Θεοδώρα Βαφειὰς.	1.
Αλεξάνδρα Σκαρπίλη.	1.
Νικόλαος Αλαφούζος.	1.
Ο Μυσικὸς τοῦ Κολλεγ. Δ. Δαμ.	1.
Μιχαὴλ Β. Κοῦμπας.	1.
Μιχαὴλ Ζ. Καρασπάσοφ.	1.

Οἱ ἐν Σύρῳ.

Διὰ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἐν Ερμουπόλει γυμνασίου ἡ Εφορεία.	1.
Γεώργιος Δ. Ρήγας.	1.
Β. Ν. Δοντᾶς.	1.
Γεώργιος Ν. Μαντζαβῖνος.	1.
Γεώργιος Δ. Ροδοκανάκης.	1.
Δημήτριος Γριχάσω.	1.
Νικόλαος Βρυόνης.	1.
Φραντζέσκος Γ. Σαλάχα.	1.
Κωνσταντῖνος Π. Μουσούρης.	1.
Αντώνιος Νικολαΐδης.	1.
Φωτιεὺς Γ. Σερβάρης.	1.
Κωνσαντῖνος Μαρκόπ. Ιατρὸς.	2.
Θεοχαράκης Μαλαίας,	2.
Κωνσαντῖνος Παπαδούκας.	1.
Σωτήριος Καλλιάδ. Μ. Ποστέλ.	1.
Δημήτριος Καλλιάδης.	1.

Αντώνιος Ιωάννου Φερῆς.	1.
Νικόλαος Β. Παπάζογλους.	5.
Χατζὶ Σέργιος Σερδάρης.	1.
Κωνσταντῖνος Καμάρας.	1.
Θεόδωρος Αριστοκ. διδάσκ. τῆς ἐν	
Συλλοπόρτα Ελλην. Σχολῆς.	1.
Λουκᾶς Βουδούρης.	1.
Η Ελλ. Σχολὴ τῆς Χάλκης.	1.
Ζαχαρίας Ζαχάροβ.	1.
Ιωάννης Μεζίκης.	1.
Ανδρέας Δαμασκηνὸς	1.
Μιχαὴλ Σ. Δανέζης.	1.
Αριστείδης Καστρινός.	1.
Κωνσταντῖνος Ξανθόπουλος.	1
Παῦλος Θ. Κανακόπουλος.	1.
Δημήτρ. Εμμανουὴλ Τερεζίμπ.	1.
Ε. Μπουσαὶ Νουΐρὺ	1.
Νικόλαος Παπάζογλου.	1.

Σύλλογος τῶν ἐν Ιθάκῃ φιλομούσων Συνδρομητῶν.

Ο Ιθακήσιος Παΐσιος Καραβ.	2.
Ιάκωβος Ιερεὺς Σταθάτος.	1.
Σπυρίδων Ζαβὸς Νομοθέτης.	1.
Ανδρ. Δρακούλης Νομοθέτης.	1.
Γεώργ. Βλασόπουλος Νικολάου.	1.
Σπυρίδων Δενδρινὸς Σπυρίδ.	1.
Μιχαὴλ Παΐζης Κωνσταντίνου.	1.
Ιωάννης Δενδρ. Ανδρέου.	1.
Ανασάσιος Καραβ. Δικαστὴς.	1.
Νικόλαος Καραβ. Ιωάννου.	1.
Βασίλειος Καραβ. Ιωάννου.	1.
Ιωάννης Καραβ. Ανασασίου.	1.
Διονύσιος Καραβ. Γρηγορίου.	1.
Φώτιος Καραβ. Δραγανίγου.	1.
Ιωάννης Καραβ. Θωμᾶ.	1.
Ευαγγέλης Καραβ. Ανασασίου.	1.
Γαβριὴλ Καραβίας.	1.
Ιωάννης Καραβ. Παροδὴς.	1.
Γεώργιος Καραβ. Τζεμπέρης.	1.
Γεράσιμος Καραβ. Γρίβας.	1.
Κωνσταντῖνος Καραβ. Ζαμπέλ.	1.
Δημήτριος Μαρούλης.	1.
Ευστάθιος Ροδίτης.	1.
Μικελάκης Ροδίτης.	1.
Χαράλαμπος Ζαβογιάνης.	1.
Σπυρίδων Ζαβογιάνης.	1.
Βασίλειος Τανταρίας.	1.
Κοσμᾶς Τανταρίας.	1.
Σταμάτης Δενδρινὸς.	1.
Παναγὴς Δενδρινὸς.	1.
Κωνσταντῖνος Δρακούλης.	1.
Ανδρέας Πέρος.	1.
Γεράσιμος Βλασόπ. Διονυσίου.	1.
Ανδρέας Δενδρινὸς.	1.
Γιακουμὴς Χαλικιόπουλος.	1.
Σπυρίδων Δενδρινὸς Τζάννης.	1.
Γεώργιος Κυπαρίσης.	1.
Νικόλαος Αλιδίνης.	1.
Παναγὴς Πουλιέζος Νικολάου.	1.
Γεώργιος Τζαπραλὴς.	1.
Χρίσος Πεταλὰς Τζανάτος.	1.
Θεμιστοκλὴς Πεταλὰς Μαράτ.	1.
Στελιανὸς Πεταλὰς Θεοφιλάτ.	1.
Εὐθύμιος Μακρὺς.	1.
Αλέξανδ. Πετ. Μαράτος.	1.
Νικόλαος Ραυτόπουλος.	1.
Αλιβίζης Δενδρινὸς.	1.
Ιωάννης Φερεντίνος.	1.
Γιακουμὴς Ποταμιάνος.	1.